Modrý horizont
Wilbur Smith
Alpress, Frýdek-Místek 2003

Tuto knihu jsem napsal pro svoji ženu Mokhiniso.
Naše první tři léta společného života byla okouzlující.
Dychtivě se těším na dalších třicet.

Tři mladí muži stáli na břehu moře a hleděli na měsíc, který na temnou vodní hladinu položil duhově lesklou stezku.
"Za dva dny bude úplněk," řekl Jim Courtney sebevědomě. "Velké červené ryby budou hladové jako lvi." Vlna vyběhla na břeh a ozdobila jim kotníky pěnou.
"Přestaňme kecat a pojďme na to," navrhl jeho bratranec Mansur Courtney. V měsíční záři mu vlasy svítily jako čerstvě vyražený měďák a jeho úsměv jiskřil stejně jasně. Lehce objal černého mladíka vedle sebe, oblečeného pouze v bederní roušce.
"Pojď, Zamo." Společně se sklonili a malé plavidlo se jen neochotně pohnulo kupředu. Když zabrali znovu, zůstalo pevně vězet v mokrém písku.
"Počkáme na další velkou vlnu," rozhodl Jim. Připravili se.
"Tamhle přichází!" V dálce se objevil hřbet vlny. Jak se k nim blížil, nabíral na výšce. Na čáře zlomu vybuchl v bílou tříšť, která doběhla k nim a zvedla příď člunu do výše. Náraz s nimi pořadně zacvičil. Museli se pevně držet okraje člunu, aby je vířící voda, sahající jim po pás, nestrhla.
"Teď všichni naráz!" vykřikl Jim a společně se naplno opřeli do člunu. "Běžíme s ním!" Lodice se odlepila ode dna a s přispěním zpětného proudu ji dostali dál od břehu, kde jim voda dosahovala až po ramena. "K veslům!" vykřikl Jim a prskal, protože se mu další vlna převalila přes hlavu. Vytáhli se do člunu a mořská voda z nich jen crčela. Rozesmátí a vzrušení uchopili dlouhá vesla ležící na dně a zasadili je do havlenek.

6 7

"Zaberte!" Vesla se zakousla do vody, pootočila se a vynořila. Z jejich listů stékaly kapky stříbra a na hladině za nimi zůstávaly drobné světélkující víry. Člun odtančil ze zvířené vody zlomové čáry a veslaři zapadli do volného rytmu zažitého dlouhou praxí.
"Kam to bude?" zeptal se Mansur. On i Zama se při rozhodování přirozeně obraceli na Jima. Byl od dětství jejich vůdce.
"Velký kotel!" odpověděl Jim rozhodným tónem.
"Myslel jsem si to." Mansur se zasmál. "Velká Julča v tobě stále budí zlost." Zama se nahnul a plivl přes bok člunu, ale rytmus záběrů neporušil.
"Opatrně, Somoyo. Velká Julča taky ještě nezapomněla. Stále se na tebe zlobí." Zama mluvil ve svém rodném jazyce - v nářečí kmene Loži, a somoya v něm znamenalo "divoký vítr". Jim tu přezdívku získal už v dětství pro svou nezkrotnou povahu.
Jim se při vzpomínce zamračil. Nikdo z nich ještě rybu pojmenovanou Velká Julie neviděl, ale všichni tři věděli, že to není samec, protože jenom samice mohou dorůst takové velikosti a síly, kterou už měli možnost pocítit v tahu tresčí šňůry. Napnutý úplet tehdy běžel tak rychle, že z něj stříkala voda a v tvrdém dřevě lubu vyřízl hlubokou drážku, ze které se doslova kouřilo. Ruce měli do krve rozedřené.
"V roce 1715 se můj otec plavil na staré Maidof Oman-Dívce z Omanu - kolem Danger Pointu," pokračoval Mansur arabsky. Arabština byla jeho mateřský jazyk. "Jeden maník se pokusil doplavat na břeh, aby dopravil šňůru přes příboj, když byl vpůli cesty, z hlubiny pod ním vyplaval velký červený steenbras. V průzračné vodě ho zahlédli šest metrů pod hladinou, jak se k němu blíží. Ukousl mu levou nohu nad kolenem a zhltl ji naráz jako pes kuřecí křídlo. Muž křičel a rukama bil do vody, aby rybu zaplašil. Vřící hladina kolem něj zrůžověla krví, ale

dravec pod ním kroužil dál. Zakousl se mu do druhé nohy a stáhl ho do hlubiny. Už ho víckrát neviděli."
"Tuhle báchorku povídáš vždycky, když chci plout do Velkého kotle," zavrčel Jim nakvašeně.
"A pokaždé tě vyleká tak, že pouštíš sedmibarevnýtrus," kontroval Zama anglicky. Žili spolu už tak dlouho, že navzájem plynně komunikovali v jazycích všech tří - angličtině, arabštině i dialektu loži. Bez potíží přecházeli z jednoho do druhého.
8
Jim se zasmál, ale nebyl to pobavený smích - měl ho spíš zbavit stísněných pocitů. "Kdo tě, prosím tě, naučil takové nechutné výrazy, ty pohane?"
Zama se zašklebil. "Tvůj vznešený otec," pospíšil si s vysvětlením a Jim pro tentokrát nenašel odpověď.
Raději pohlédl k blednoucímu obzoru. "Za dvě hodiny vyjde slunce. Chci být nad Velkým kotlem ještě před jeho východem. To je nejlepší čas pro rande s Julií."
Vpluli do srdce zátoky na dlouhých vlnách typických pro mys, kam v nespoutaných řadách připochodovaly po nekonečné pouti přes jižní Atlantik. Při větru foukajícím přímo proti přídi nemohli vytáhnout ani jednu plachtu. Za nimi se zvedal majestátný vrchol Stolové hory, plochý a osvětlený měsícem. Blízko pod úpatím hory se rýsovaly temné siluety zakotvených lodí. Většina z nich měla spuštěná ráhna. Tohle kotviště představovalo karavanseráj - útulek pro karavany jižních moří. Obchodní i válečné lodi holandské Východoindické společnosti, lodi VOC a řady dalších národů na dlouhých transoceánských poutích využívaly mys Dobré naděje k opravám a k zásobení potravinami.
V těchto brzkých ranních hodinách na břehu svítilo málo světel. Jen mdlé lucerny na hradbách a okna taveren lemujících břeh, kde ještě hýřily posádky zakotvených lodí. Jimovy oči samovolně zamířily k jedinému světelnému bodu, který od ostatních dělila masa temnoty. Tam ležela skladiště a kancelář Obchodní společnosti bratří Courtneyů. Jim věděl, že světlo v okně prvního poschodí rozlehlého skladiště svítí v otcově kanceláři.
Jim se bezděky usmál. "Táta zase počítá prachy." Jimův otec, Tom Courtney, patřil k nejúspěšnějším obchodníkům na mysu.
"Tamhle už vystupuje ostrov," upozornil Mansur a obrátil Jimovu pozornost zpět k práci. Jim potáhl za provaz od páky kormidla; měl ho omotaný kolem palce pravé nohy. Člun mírně natočil příď k přístavu a zamířil k severnímu výběžku ostrova Robben. "Robben" byl holandský výraz pro tuleně, kteří se hemžili na skalním výběžku. V nočním vzduchu už zachytili i dusivý odér jejich výkalů, nesnesitelně páchnoucích rybinou. Když se přiblížili, Jim si stoupl na sedačku a hledal viditelné

body na pobřeží, aby mohl člun přesně posadit nad hlubokou podmořskou jámu zvanou Velký kotel.
Náhle polekaně vykřikl a seskočil ze sedačky. "Podívejte na toho pitomce! Vždyť nás převálcuje! Zaberte! Zatraceně zaberte!"
Obrovská loď se spoustou plachet se náhle zcela neslyšně objevila za severním výběžkem ostrova a hnána severozápadním větrem se na ně řítila hrozivou rychlostí.
"Proklatá sýrová holandská hlava!" zaklel Jim a potáhl veslo. "Ten vražedný hajzl přístavní kurvy dokonce nerozsvítil jediné světlo!"
"Prosím tě, kde tys pochytil takový jazyk?" vyhekl Mansur mezi zoufalými záběry.
"Jsi stejný šašek jako ten stupidní Holanďan," odbyl jeho dotaz Jim. Cizí loď nad nimi čněla do výše a její přídová vlna se stříbřitě leskla.
"Zavolejme na ně!" Jak se nebezpečí jevilo zřetelněji, v Mansurově hlase se objevila náhlá úzkost.
"Neplýtvej dechem!" okřikl ho Zama. "Tvrdě spí. Neuslyší tě.

Raději zaberme!" Všichni tři se opřeli do vesel a člun zdánlivě letěl po hladině. Jenže velká loď se blížila rychleji.
"Budeme muset vyskočit?" zeptal se Mansur polekaně.
"Proč ne?" zavrčel Jim. "Jsme právě nad kotlem. Vyzkoušej pravdivost otcova vyprávění. Kterou nohu ti Velká Julča ucvakne jako první?"
Veslovali s tichou zuřivostí a v chladném nočním vzduchu jim na tvářích vyrážel pot. Snažili se dostat do bezpečí mezi skály, kde jim velká loď nemohla ublížit, ale byli od nich stále vzdáleni víc než sto padesát metrů. Slyšeli vítr opírající se do plachet, vrzání dřeva a melodické šplouchání příďové vlny. Nikdo z trojice už nepromluvil, jen se skláněli nad vesly a v hrůze zírali vzhůru.
"Svatý Ježíši, zachraň nás!" zašeptal Jim.
"Ve jménu Alláha!" doplnil ho tiše Mansur.
"Při všech otcích mého kmene!"
Každý vzýval svého boha či své bohy, ale nevynechali jediný záběr. Zama sledoval, jak se k nim blíží smrt, a bělmo vyděšených očí mu svítilo z černé tváře. Vlna před přídí je nadzvedla a náhle surfovali na jejím boku a pozpátku sjížděli dolů. Plochá záď se ponořila a ledová voda natekla dovnitř. Všichni tři vypadli

z člunu, když do něj masivní trup narazil. Ještě než se Jim ponořil, došlo mu, že to nebyl přímý náraz. Člun byl sice odhozen stranou, ale neozval se žádný praskot lámaného dřeva.
Jima vír vtáhl hluboko pod hladinu, ale snažil se dostat ještě hlouběji. Věděl, že případný kontakt s lodním dnem by se mu stal osudným. Po dlouhé cestě oceánem bylo dno určitě silně porostlé vilejši, jejichž pláště s vápenitými destičkami ostrými jako břitva mu mohly sedřít maso z kostí. Každičký sval v těle mu ztuhl v očekávaní kruté bolesti, ale žádná nepřišla. Plíce ho pálily a hrudník mu křečovitě pulzoval naléhavou potřebou dýchat. Bojoval s nedostatkem kyslíku, dokud si nebyl jistý, že loď už ho minula. Teprve potom zamířil k hladině a spěchal vzhůru. Přes čirou vodu viděl zlaté obrysy měsíce, kolísavé a nehmotné, a plaval k nim s plným nasazením síly svalů i vůle. Konečně vystřelil na vzduch a naplnil své bolavé plíce vzduchem. Převrátil se na záda a napůl udušený nasával jeho životodárnou sladkost. "Mansure! Zamo!" krákal. "Kde jste? Ozvěte se, krucinál!"
"Tady!" zaskřehotal Mansurův hlas a Jim se rozhlédl. Bratranec se držel zatopeného člunu a dlouhé vlasy mu zplihle visely přes tvář. V té chvíli v mezeře mezi nimi vyskočila nad hladinu další hlava.
"Zamo." Dvěma kraulovými záběry byl Jim u něj a zvedl mu tvář z vody. Zama zakašlal a z úst mu vyrazil gejzír mořské vody a zvratků. Pokusil se oběma rukama obejmout Jima kolem krku, ale Jim ho podržel pod vodou, dokud sevření neuvolnil. Potom ho odtáhl k okraji houpající se lodice a navedl mu ruku k jejímu lubu. "Tady! Tady se chytni a drž." Teď už na člunu viseli všichni tři a nemohli se nabažit čerstvého vzduchu. Jako první se vzpamatoval Jim a se silou se vrátil i vztek. "Ten čubčí parchant!"
vrčel, když se ohlédl za odplouvající lodí. "On snad ani neví, že nás málem zabil."
"Smrdí hůř než tulení kolonie." Mansur chraptěl a pokusem o mluvení si přivodil záchvat kašle. Jim zavětřil a ucítil zápach degradující lahodnost čerstvého nočního vzduchu. "Otrokář. Zasranej otrokář!" Odplivl si. "Ten smrad nepřipouští omyl."
"Může to být taky trestanecká loď," ozval se Mansur. "Možná veze vězně z Amsterdamu do Batavie." Sledovali, jak se velká loď mírně stáčí; její bílé plachty svítící v měsíčním světle měnily

tvar. Chystala se obloukem vplout do zátoky a připojit se k ostatním zakotveným plachetnicím.
"Rád bych jejího kapitána potkal v některé z putyk v docích,"

výhružně zanotoval Jim.
"Na to zapomeň!" radil mu Mansur. "Ještě by ti vrazil nůž mezi žebra nebo do jiného citlivějšího místa. Raději začněme vylévat vodu."
Na člunu zbylo jen málo volného místa, a tak do něj Jim vlezl přes záď. Pod sedačkou našmátral dřevěné vědro, které tam zůstalo připevněné. Kvůli riskantnímu spouštění na vodu v příboji veškeré vybavení pečlivě přivázali. Jim začal člun vyprazdňovat a přes jeho okraj se vracely do moře pravidelné dávky vody. Než byl člun zpola prázdný, Zama se zotavil natolik, že se dokázal vysoukat nahoru a Jima u vědra vystřídat. Jim přitáhl vesla, která volně plavala vedle člunu, a zkontroloval ostatní vybavení. "Všecko rybářské náčiní zůstalo." Otevřel pytel a pohlédl dovnitř. "Dokonce i návnady."
"Budeme v lovu pokračovat?" pochyboval Mansur.
"Jistě! Proč bychom nepokračovali?"
"Ale..." Mansur se zatvářil nešťastně. "Vždyť jsme se málem utopili."
"Jenže žijeme," rázně odbyl jeho námitku Jim. "Zama člun za chvíli zbaví vody a Velký kotel je kousek odsud. Velká Julča čeká na svou snídani, tak ji nakrmíme." Znovu usedli na svá místa a zaměstnali vesla. "Ten parchant se sýrovou hlavou nás stál hodinu času," posteskl si Jim trpce.
"Mohl nás stát mnohem víc, Somoyo," zasmál se Zama.
"Kdybych tě nevytáhl z vody -" Jim vylovil z pytle mrtvou rybu a hodil mu ji na hlavu. Původní dobrá nálada se vrátila.
"Přestaňte veslovat, blížíme se k cíli," varoval Jim. Začali delikátní manévr, který měl člun dostat nad zelenou hlubinu. Vyhodili kotvu na jižním okraji Velkého kotle a nechali se proudem zanést zpátky nad hluboký podmořský kaňon. Kruhový vír, po kterém dostalo místo své jméno, jim práci komplikoval a dvakrát cíl minuli. S vynaložením nemalého úsilí a za cenu dalšího potu a mnohých kleteb museli vytáhnout kotvu - pětadvacetikilový balvan -, a zkusit štěstí znovu. Na východě už se jasnilo, když Jim trescí šňůrou bez návnady zjišťoval hloubku,
12
aby se ujistil, že jsou přesně na místě. Jak šňůra běžela přes bok člunu, rozpaženýma rukama měřil její délku.
"Třicet tři sáhů!" vykřikl, když ucítil, jak olověné závaží dosedlo na dno. "Přes šedesát metrů. Jsme přímo nad jídelnou Velké Julči." Rychlými pohyby paží olovo vytáhl. "Chystejte návnadu, hoši." Nad pytlem s rybami se strhla drobná šarvátka. Jim do něj hrábl a Mansurovi pod prsty sebral nejlepší sousto šedou parmici dlouhou jako jeho předloktí. Chytil ji do sítě předcházející den v laguně pod skladištěm společnosti.
"Pro tebe je příliš dobrá," zdůvodnil pohotově své počínání. Julču zvládne jen skutečný rybář." Provlékl ocelový hrot háčku na žraloky očními důlky rybí hlavy. Háček měl ohyb široký jako dvě dlaně a byl upevněn na třímetrovém lehkém, ale pevném ocelovém řetízku. Otcův kovář Alf ho ukoval speciálně pro něj a Jim si byl jistý, že odolá i tomu největšímu královskému steenbrasovi, který by se ho pokusil přeříznout o hranu útesu. Roztočil návnadu nad hlavou a při každé otočce o kousek popustil těžkou trescí šňůru. Nakonec ji uvolnil úplně. Dopadla na zelenou vodu dostatečně daleko od člunu. Jak se potápěla, nechal šňůru klouzat za ní.
"Rovnou Velké Julče do chřtánu," jásal. "Tentokrát mi neuteče. Tentokrát ji dostanu." Když ucítil dopad olověného závaží na dno, položil zbytek svinuté šňůry do člunu a pravou nohou ji přišlápl. Ruce potřeboval k veslování, aby proud člun nezanesl pryč a napjatá šňůra stále směřovala kolmo.
Zama s Mansurem chytali na menší háčky a lehčí šňůry a jako návnadu používali kousky makrely. Téměř okamžitě vytáhli z vody první úlovek - stříbřitě růžovou tuponosou pražmu s tygřími pruhy, která sebou mrskala a chrochtala jako prasátko, když jí vytáhli háček a pohodili ji do vody na dně člunu.
"Malá rybička pro malé chlapečky," vysmíval se kamarádům Jim. Sám se pečlivě staral o vlastní šňůru a pomalu vesloval, aby

člun udržel v proudu. Slunce se mezitím vyhouplo nad obzor a zbavilo vzduch nočního chladu.
Nedaleko od nich se u skalního ostrova hemžili tuleni. Potápěli se a dováděli nedaleko člunu. Najednou se jeden z nich ponořil pod člun a sebral rybu, kterou Mansur právě vytahoval. Strhl ji z háčku a pár metrů od člunu se s rybou v tlamě zase vynořil.

12 13

"Ty sprostý bohem prokletý zloději!" vykřikl dotčený Mansur, když viděl, jak si tuleň přidržuje kořist na hrudi a žlutými zuby z ní trhá kusy masa. Jim pustil veslo, z příruční brašny vytáhl prak, a do kožené chlopně vložil vodou ohlazený valoun. Munici pečlivě vybíral ze dna potoka na severním konci usedlosti. Každá kamenná střela byla perfektně kulatá a hladká. Jim cvičil střelbu z praku tak dlouho, dokud nedokázal letící husu sestřelit čtyřmi pokusy z pěti. Roztočil kámen nad hlavou až řemínky bzučely a vypustil ho. Trefil tuleně doprostřed černé hlavy a slyšel, jak lebeční kost praskla. Zvíře bylo okamžitě mrtvé a jeho tělo unášené proudem se křečovitě chvělo.
"Už žádnou další rybu neukradneš." Jim vrátil prak do brašny. "A ostatní dostali lekci slušného chování." Zbytek tuleňů se rychle vzdálil od člunu a Jim se opět chopil vesla.
Teprve před týdnem se Mansur vrátil z obchodní výpravy na sever východního pobřeží Afriky. Na jedné z Courtneyových lodí se dostal až k mysu Hormuz. Začal svým společníkům líčit divy, které na cestě viděl, a báječná dobrodružství, která zažil se svým otcem, kapitánem plachetnice Giftof Alláh Alláhův dar. Mansurův otec Dorian Courtney byl druhým zakládajícím členem jejich společnosti. V raném mládí ho zajali arabští piráti a prodali ho ománskému princi, který ho po několika letech adoptoval a přivedl k muslimské víře. Jeho nevlastní bratr, Tom Courtney, vyznávající křesťanství, ho našel, osvobodil a vytvořili zdařilé a prosperující obchodní partnerství. Rozdílná víra jim umožňovala proniknout do obou náboženských světů, a jejich podnik vzkvétal. Během posledních dvou desítek let obchodovali v Indii, Arábii i Africe a své exotické zboží prodávali v Evropě.
Jak Mansur mluvil, Jim sledoval jeho obličej a opět se neubránil, aby mu nezáviděl jeho krásu a šarm, který spolu s rudozlatými vlasy zdědil po svém otci. Dlouhé husté a zvlněné prameny mu padaly až na záda. Stejně jako Dorian byl štíhlý a hbitý, zatímco Jim, ramenatý a silný, se podobal vlastnímu otci.
Zamův otec Aboli je kdysi přirovnal ke gazele a býkovi.
"Pospěš si, bratránku!" Mansur přerušil vyprávění a dráždil Jima. "Zama a já naplníme člun rybami až po okraj dřív, než se vůbec probudíš. Chyť nám taky nějakou rybku!"
14
"Já jsem vždycky dával přednost kvalitě před kvantitou," ohradil se Jim.
"Dobře, když nemáš nic lepšího na práci, mohl bys nám vyprávět o své cestě do země Hotentotů." Mansur vytáhl do člunu další mrskající se stříbrnou rybu.
Při vzpomínce na zažitá dobrodružství Jimovu poctivou prostou tvář rozzářil úsměv. Bezděčně se podíval přes zátoku na rozervané hory na severu, které slunce odělo do zářivého zlata.
"Cestovali jsme třicet osm dní," chlubil se. "Na sever přes vysoké hory a rozlehlou poušť, daleko za hranice této kolonie, které guvernér a Rada VOC v Amsterdamu zakázala překročit. Vstoupili jsme na území, kam ještě před námi nevkročila noha bělocha." Jim nevládl plynulostí řeči ani poetickým popisem jako bratranec Mansur, ale jeho nadšení bylo nakažlivé. Mansur i Zama se smáli s ním, když líčil barbarské kmeny, se kterými se setkali, a nekonečná stáda divoké zvěře zaplňující rozlehlé pláně.
Občas se obracel na Zamu. "Mluvím pravdu, viď, Zamo? Byl jsi přece se mnou. Řekni Mansurovi, že je to pravda."
Zama vážně přikývl. "Je to pravda. Přísahám na hrob svého

otce. Každé slovo je pravdivé."
"Jednoho dne se tam vrátím," sliboval Jim sám sobě. "Vrátím se a překročím modrý obzor až na samý konec této země."
"A já půjdu s tebou, Somoyo!" Zama hleděl na Jima.
Zama si pamatoval, co mu řekl vlastní otec, když bezmocně ležel na kožešině. Tento kdysi nezdolný obr, který by snad dokázal udržet nahoře celé nebe, umíral sešlostí věkem. "Jim Courtney je pravým synem svého otce," šeptal tehdy Aboli. "Drž se ho tak, jako já jsem se držel Toma. Nikdy toho nebudeš litovat, můj synu."
"Půjdu s tebou," opakoval Zama a Jim mrknutím přikývl.
"To víš, že půjdeš, ty darebo. Nikomu jinému tě nepřenechám." Plácl Zamu po zádech tak silně, až ho málem shodil ze sedačky. Určitě by ve vyprávění pokračoval, jenže v tu chvíli sebou trescí šňůra pod jeho chodidlem škubla a Jim triumfálně zaječel.
"Julča klepe na dveře. Jen vstupte, vzácná paní!" Odhodil veslo a uchopil šňůru. Držel ji oběma rukama s volnou smyčkou mezi nimi, připravený popouštět ji přes lub člunu. Zbylí dva společníci bez řečí odložili vlastní náčiní a v horečném spěchu vytahovali šňůry. Věděli dobře, jak je pro Jima důležité mít ve vodě volný prostor, který by mu dovolil zvládnout skutečně velkou rybu.
"Pojď, moje maličká!" šeptal Jim a jemně držel šňůru mezi palcem a ukazováčkem. Kromě tahu způsobeného proudem necítil nic. "Pojď, maličká! Tatínek tě má rád," škemral.
Pak na šňůře ucítil nový tah, jemný, téměř utajený pohyb. Každý nerv v těle mu vibroval napnutý jako tětiva luku. "Je tam! Stále je tam."
Šňůra opět povolila. "Neopouštěj mě, miláčku. Prosím, neopouštěj mě." Jim se naklonil přes bok člunu a držel šňůru co nejvýš, aby z jeho prstů běžela kolmo do zeleného víru. Ostatní ho sledovali a neodvážili se ani dýchat. Potom náhle uviděli, jak mu pravá ruka nezadržitelně klesá zatížená neviditelným závažím. Sledovali, jak se mu svaly na paži a zádech vlní a vystupují jako u zmije, která se chystá k útoku. Mlčky hleděli na Jimovu pravici se šňůrou, která se málem dotkla mořské hladiny.
"Ano!" zašeptal Jim. "Teď!" Trhl sebou dozadu a celou vahou těla se zapřel do šňůry. "Ano! Ano a znovu ano!" Pokaždé když řekl "ano", znovu se opřel proti tahu šňůry a střídavě ji přechytl.
Pravice, levice a opět pravice. Ale ani Jimova síla nestačila a nezískal zpátky ani píď. "To nemůže být ryba," pochyboval Mansur. "Žádná ryba nemá takovou sílu. Háček se musel zaseknout do dna." Jim neodpověděl a dál táhl veškerou silou, kolena zapřená o dřevěný lub člunu. Zatínal zuby, nadouval tváře a oči mu vypětím lezly z důlků.
"Chopte se zbytku šňůry!" zaječel. Oba, Zama i Mansur, mu spěchali na pomoc. Jenže dřív, než se na záď dostali, Jim se neudržel na nohou a skácel se na dno člunu. Šňůra mu běžela mezi prsty a ve vzduchu byl cítit pach spálené kůže, který připomínal skopové žebro grilované na žhavém uhlí. Pletená šňůra mu rozdírala dlaně.
Jim syčel bolestí, ale zarputile držel dál. S nadlidským úsilím dostal šňůru přes lub člunu a snažil se ji tam zaklesnout. Ale přišel jen o další kůži na rukou a kotníky prstů narazil na dřevo. Jednou rukou si strhl čepici a použil ji jako rukavici. Všichni tři na sebe ječeli jako démoni v pekelném ohni.
"Podej mi ruku! Chytni konec!"
"Nech ji plavat. Narovná ti háček."
"Vezmi vědro a lij na šňůru vodu! Jinak začne hořet!"
16
Zamovi se podařilo uchopit šňůru oběma rukama, ale ani společné úsilí nestačilo zabránit velké rybě v útěku. Napnutá šňůra svištěla přes lub člunu a zřetelně cítili pulzování mohutného ocasu na jejím konci.
"Vodu! Pro Krista, namoč ji!" vykřikl Jim a Mansur nabral vědro a celý jeho obsah mu vylil na ruce a pálící se šňůru. V místě, kde se třela o lub, voda vyvřela do obláčku páry.
"Proboha! Už je pryč skoro celá šňůra," zděsil se Jim. Na dně

dřevěného džberu uviděl její konec. "Rychle, Mansure! Navaž další kolo." Mansur pracoval v horečném spěchu a se zručností, která mu byla vlastní. Byl taky nejvyšší čas. Jen co uzel dotáhl, vysmekl se mu z prstů a projel rukama zbývajících dvou rybářů. Než přeběhl okraj člunu a zmizel v zelené hlubině, sedřel jim z dlaní další kůži.
"Ježíši, zastav se!" prosil Jim rybu. "Copak nás chceš zabít, Julie? Copak se nikdy nezastavíš, krásko?"
"Už je pryč skoro polovina druhé šňůry," varoval Mansur.
"Dej mi to, Jíme, vystřídám tě. Na dně člunu je krev."
"Ne, ne!" kategoricky zavrtěl hlavou Jim. "Zpomaluje. Už má napůl zlomené srdce."
"Ty nebo ona?" neodpustil si Mansur ironický dotaz.
"Měl bys hrát divadlo, bratránku. Tady plýtváš talentem," odsekl Jim.
Běh šňůry v jejich poničených rukou začal zpomalovat.
"Nech vědro vědrem a seber šňůru," kázal Jim. Mansur neotálel a připojil se váhou vlastního těla ke společnému úsilí. Jim tak mohl uvolnit jednu ruku a jazykem si ošetřit rozedřené prsty.
"Dobrá zábava," pochvaloval si sarkasticky. Pak se vrátil k pracovnímu tónu. "Teď je řada na nás, Julčo."
Rozmístili se po celé délce člunu. Aby udrželi šňůru v tahu, pohybovali se sehnutí a šňůra jim běžela mezi nohama.
"Ráz, dva a táhneme!" určoval Jím tempo a společnou silou rybu přitahovali, až se konečně uzel vrátil do člunu. Mansur jako poslední z trojice ukládal šňůru zpátky do džberu. Ještě čtyřikrát ryba sebrala sílu a pokusila se uniknout. Trojka ve člunu byla opět donucena vzdát se části pracně získané šňůry ale každý další výpad ryby byl slabší a kratší. Nakonec jí pokaždé otočili hlavu zpět a přemohli její slábnoucí pokusy o záchranu.

16 17

Jim znenadání radostně vykřikl. "Tamhle je! Už ji vidím."
Ryba v hloubce pod člunem vytáčela široká kola. Jak kroužila, její bronzově rudý bok zachytil sluneční paprsky a odrazil je jako zrcadlo.
"Ježíši, ta je nádherná!" Jim zahlédl velké zlaté oko, které ho ze smaragdově zbarvené vody upřeně sledovalo. Rybí tlama se křečovitě otvírala a zavírala a divoce pulzující žaberní chlopně pumpovaly vodu, aby doplnily kyslíkový dluh. Čelisti podobné jeskyni, dostatečně veliké k pohlcení lidské hlavy i s rameny, lemovaly řady zubů dlouhých a tlustých jako malíček.
"Teď už věřím příběhu strýce Dorryho." Jim hekal námahou. "Tyhle zuby by člověku snadno dokázaly amputovat nohu."
Až za dvě hodiny od chvíle, kdy Jim zasekl háček, ji konečně přitáhli ke člunu a společně zvedli její obrovskou hlavu z vody. Ryba přitom podnikla poslední zuřivý pokus dostat se na svobodu. Její tělo bylo jedenapůlkrát delší než urostlý muž a jeho tloušťka uprostřed se dala srovnat s trupem shetlandského ponyho. Zmítala se a kroutila, až se čelistmi dotýkala širokých ocasních ploutví. Do člunu přitom padaly mohutné spršky mořské vody a trojice mladíků měla dojem, že stojí pod vodopádem. Ale dál rybu odhodlaně drželi, dokud její křečovité pohyby nezeslábly. "Držte ji! Je zralá pro kněze," hulákal Jim. Zpod krytu na zádi vytáhl kyj na konci zatížený olovem. Přizvedli rybě hlavu a Jim plnou silou udeřil. Rána zasáhla kostěný hřbet za žlutýma očima. Mohutné tělo ztuhlo ve smrtelné křeči, jeho jiskřící boky barvy rudého slunce zachvátil poslední třes a život z něj vyprchal. Plavalo podél člunu bílým břichem vzhůru, žaberní chlopně doširoka rozevřené jako dámský deštník.
Promáčení rybáři lapali po dechu a ošetřovali si ruce. Nakláněli se z člunu a s úžasem hleděli na nádherného tvora, kterého právě skolili. Nebylo slov, kterými by mohli plně vystihnout jásavou radost i melancholii, pocity triumfu a lítosti, které je zaplavily ve chvíli, kdy jejich čirá lovecká vášeň dosáhla vyvrcholení.
"Ve jménu Alláha, tohle je opravdový leviatan," řekl Mansur

tiše. "Připadám si vedle něj úplně nicotný."
"Co nevidět tu budou žraloci," přetrhl kouzlo Jim. "Pomozte mi ji dostat nahoru." Rybími žábrami provlékli provaz a všichni tři společně tahali úlovek do člunu, který se přitom nebezpečně
18

nakláněl, že se málem převrhli. Velikost člunu sotva stačila pojmout úlovek, který zabral i místo na sedačkách, takže museli sedět na okraji. Utržená rybí šupina spadla na dno lodice. Byla veliká jako zlatý dublon a stejně tak zářila.
Mansur ji zvedl a natočil k slunci. Hleděl na ni jako fascinovaný,
"Musíme rybu dopravit domů na High Weald," prohlásil.
"Proč?" divil se Jim.
"Abychom ji ukázali rodině, našim otcům."
"Do večera ztratí barvu. Šupiny uschnou a zmatní. Maso se začne kazit a bude páchnout." Jim zavrtěl hlavou. "Chci si ji zapamatovat tak, jak je, v celé kráse a slávě."
" Co s ní potom uděláme?"
"Prodáme ji hospodáři na lodiVOC."
"Takového nádherného tvora? A prodat ho jako pytel brambor? To mi připadá jako svatokrádež," protestoval Mansur.
"Dávám vám zvěř na zemi a ryby v mořích. Zabíjejte je! A jezte!'" citoval Jim. "Genesis. Slova samotného Boha. Jak by to mohla být svatokrádež?"
"To jsou slova tvého Boha, ne mého," namítl Mansur.
"Je to stejný Bůh, tvůj i můj. Jenom ho jinak nazýváme."
"Je to i můj Bůh," nechtěl zůstat pozadu Zama. "Kulu Kulu, Největší z největších."
Jim si ovázal poraněnou ruku pruhem plátna. "Dobře tedy. Ve jménu Kulu Kulu. Tenhle steenbras bude záminkou, jak se dostat na palubu Holanďana. Poslouží místo doporučujícího dopisu. Nemíním jim prodat jen tuto jedinou rybu, ale celou produkci High Wealdu."
Se severozápadní brízou o rychlosti desíti uzlů v zádech mohli vytáhnout svou jedinou plachtu, která je hnala do zátoky. Pod ochranou hradních děl v ní kotvilo osm lodí. Většina z nich tam pobývala už několik týdnů a byly už dostatečně vybaveny a zásobeny.
Jim ukázal na tu, která připlula poslední. "Tihle nešlápli na pevninu už hezkých pár měsíců. Budou šílet po čerstvých potravinách. Zřejmě je taky postihly kurděje." Jim přestavil kormidlo a proplétal se mezi kotvícími plavidly. "Po tom, jakou pohromu nám málem způsobili, jsou naši dlužníci a měli by nám dopřát slušný zisk." Všichni Courtneyové byli obchodníci do morku kostí a i pro nejmladšího z nich mělo slovo "zisk"

18 19

téměř náboženský význam. Jim zamířil k holandské lodi, velké plachetnici se třemi palubami a třemi stěžni opatřenými hranatými plachtami. Po každém boku vezla dvacet děl a plula pod vlajkami VOC a Holandské republiky. Když se k ní přiblížili, viděli, jak bouře poničily její trup a ráhnoví. Očividně na moři zažila krušné dny. Za chvíli už Jim dokázal přečíst i její jméno na zádi napsané vybledlými zlatými písmeny: Het Gelukkige Meeuw - Šťastný racek. Jim se usmál nad jménem tak nepříhodným pro starou ošuntělou dámu. Jenže vzápětí se mu oči zúžily překvapením a zájmem.
"Panebože, ženy!" Ukázal před sebe. "Jsou jich stovky." Zama i Mansur byli okamžitě na nohou. Opírali se o stěžeň a s dlaněmi nad očima zírali na cizí loď.
"Máš pravdu!" vykřikl Mansur. Kromě manželek měšťanů, jejich pečlivě střežených dcer a poběhlic z pobřežních taveren byly na mysu Dobré naděje ženy vzácné.
"Podívejte na ně," vydechl Jim úžasem. "Jen pohleďte na tu krásu." Paluba před hlavním stěžněm se jimi hemžila.
"Jak můžeš vědět, že jsou krásné?" pochyboval Mansur.
"Jsme ještě příliš daleko. Nejspíš to budou staré šeredy."

"Ne. Bůh by k nám přece nemohl být tak krutý." Jim se vzrušeně zasmál. "Každá z nich je jako nebeský anděl. Prostě to vím."
Na obytné palubě stál hlouček důstojníků a skupina námořníků opravovala poškozenou takeláž. Jiná parta natírala trup.
Ale trojice našich mládenců měla oči pouze pro ženy na přední palubě. Opět k nim dolehl závan pachu, který loď obklopoval, a Jim poděšeně vykřikl. "Mají na nohou železné okovy!" Měl nejlepší zrak ze všech tří a všiml si, jak se ženy v zástupu pohybují šouravým krokem. Ve volné chůzi jim bránily řetězy.
"Trestankyně!" souhlasil Mansur. "Ti tví andělé z nebes jsou trestané ženy. Ošklivější než hřích."
Už byli dost blízko, aby rozeznali rysy několika zbědovaných stvoření. Šedivé umaštěné vlasy, bezzubá ústa, mrtvolnou bledost věkovité vrásčité pleti, zapadlé oči a ošklivé modřiny a skvrny, neklamné známky kurdějí. Pozorovaly blížící se člun tupýma beznadějnýma očima, ve kterých se neobjevil sebemenší zájem nebo jakékoliv emoce.
Ta podívaná zmrazila dokonce i Jimovy chtivé instinkty. To už ani nebyly lidské bytosti, ale utýraná zvířata.
20
Hrubé plátěné šaty měly potrhané a usmolené. Očividně je nesvlékly od chvíle, kdy opustily Amsterdam, nemluvě o vodě na umytí a jejich vyprání. Při úvazech hlavního stěžně a na příďové nástavbě s výhledem na celou palubu stály stráže vyzbrojené mušketami. Sotva se člun přiblížil na doslech, službu konající důstojník v modrém vlněném kabátci přispěchal k boku lodi a zvedl k ústům hlásnou troubu. "Držte se zpátky," křičel holandsky. "Toto je trestanecká loď. Nepřibližujte se, nebo na vás začneme střílet."
"Myslí to vážně," poznamenal Mansur, "zmizíme."
Jim si jeho návrhu nevšímal a zvedl jednu z ulovených ryb.
" Vars vis!Čerstvé ryby," volal k lodi. "Přímo z moře. Vylovili jsme je před hodinou." Muž u zábradlí zaváhal a Jim vycítil příležitost. "Pohleďte na tenhle kousek," ukázal na rybu, která zaplňovala téměř celý člun. "Steenbras! Nejlepší jedlá mořská ryba!
Máme tady tolik ryb, že by každou duši na palubě mohly nasytit po celý týden."
"Počkejte!" odpověděl muž a odešel k hloučku důstojníků.
Po krátké diskuzi se vrátil k hrazení. "Dobře tedy. Pojďte, ale držte se dál od příďe. Přivažte člun k záďovým řetězům."
Mansur stáhl malinkou plachtu a přiveslovali k boku lodi.
Tři námořníci si stoupli k hrazení a mušketami mířili do člunu.
"Žádné chytračení," varoval je důstojník ve službě, "pokud nechcete mít kulku vbříše."
Jim se lichotivě zasmál a ukázal prázdné ruce. "Nemíníme vám uškodit, mijnheer. Jsme počestní rybáři." Stále ho fascinoval zástup žen vlekoucích se na řetězech poblíž roubení a vzhlížel k nim s lítostí smíšenou s odporem. Ale pak se zaměřil na přirazení s člunem k lodi a udělal to s okázalostí a fortelem zkušeného námořníka. Nakonec Zama hodil uvázané lano námořníkovi, který čekal u řetězů nad jejich hlavami.
Lodní zásobovatel, tlustý holohlavý muž, vystrčil hlavu přes hrazení a prohlížel si nabízené zboží. Zdálo se, že na něj velikost obřího steebrase udělala dojem. "Nebudu křičet. Vylez nahoru, promluvíme si tady na palubě," vyzval Jima a přikázal námořníkovi spustit provazový žebřík. Na tohle pozvání Jim čekal. Sunul se nahoru přes zaoblený bok lodi s bravurou akrobata a bosýma nohama přistál na palubě vedle zásobovatele.

20 21

"Kolik stojí ta velká?" zeptal se ten zavalitý chlap a zálibným pohledem pederasta přejel Jimovo tělo. Krásný kousek hověziny, napadlo ho, když si prohlížel svalnatý hrudník, vypracované paže a dlouhé, pěkně tvarované nohy, hladké a opálené sluncem.
"Patnáct holandských stříbrných za celý náklad." Jim zdůraznil

poslední slova; pokladníkův zájem o jeho osobu byl evidentní.
"Copak utíkáš z blázince?" podrážděně reagoval muž. "Ty se svými rybami a tou malou špinavou kocábkou nemáš dohromady ani poloviční cenu."
"Člun a já nejsme na prodej," ujistil ho Jim s úsměvem.
Při smlouvání byl ve svém živlu. Otec ho vycvičil dobře. Neměl nejmenší zábrany využít zásobovatelova sexuálního zaměření k získání lepší ceny. Dohodli se na osmi stříbrných za celý úlovek.
"Nejmenší ryby bych si rád ponechal na rodinný oběd," dodal Jim a proviantní důstojník se zašklebil. "Ženeš cenu pěkně vysoko, kerel." Plivl si na pravou dlaň a nabídl ji Jimovi. Jim plivl do své vlastní pravice a potřesením rukou obchod stvrdili. Zásobovatel podržel Jimovu ruku o něco déle, než bylo zapotřebí.
"Co dalšího máš na prodej, mladý hřebče?" Zamrkal na Jima a olízl si masité, sluncem popraskané rty.
Jim neodpověděl hned, ale odešel k zábradlí a sledoval posádku Het Gelukkige Meeuw, jak do člunu spouští nákladní síť. Mansur a Zama do ní velkou rybu naložili jen s námahou. Když ji vytáhli nahoru a spustili na palubu, Jim se otočil k svému obchodnímu partnerovi. "Můžu vám opatřit celý náklad čerstvé zeleniny - brambor, cibule, tykví, ovoce. Cokoliv si budete přát a za polovinu ceny, kterou by vám počítali, kdybyste ji kupoval ze zahrad Společnosti."
"Ty dobře víš, že VOC má monopol," odpověděl zásobovatel. "Mám zakázáno nakupovat od soukromých dodavatelů."
"To může spravit pár zlatekve správné kapse." Jim si ukazováčkem potlačil na bok nosu. Kdekdo věděl, jak snadno se dají úředníci na mysu Dobré naděje uplatit. Korupce představovala životní styl kolonie.
"Výborně. Dovez mi tedy to nejlepší, co máš," souhlasil hospodář a blahosklonně položil ruku Jimovi na rameno. "Ale
22
nenech se s nákladem chytit. Nerad bych viděl hezkého chlapce, jako jsi ty s kůží rozsekanou karabáčem." Jim se nenápadně vyhnul jeho dotyku, pamětlivý otcových slov: "Nikdy zákazníka nenahněvej." Na palubě vznikl menší zmatek a Jim se ohlédl přes rameno, vděčný za příležitost vyhnout se té tučné upocené pozornosti.
První skupinu žen hnali dolů do podpalubí a jiná vycházela nahoru, na čerstvý vzduch. Jim pohlédl na dívku v čele toho bědného procesí a přestal dýchat. Srdce se mu divoce rozbušilo. Vysoká, ale vyhublá a bledá dívka byla oděna do hábitu z ošoupané plachtoviny s lemem tak roztrhaným, že dírami prosvítala její kolena. Nohy měla tenké a kostnaté. Podvýživa z nich už dávno vysála všecek tuk i svalovinu a její ruce na tom nebyly o nic lépe. Tělo pod beztvarou plachtovinou by spíš slušelo chlapci; postrádalo plné křivky a ženské obliny. Jenže Jimův pohled nepřitahovalo její zbídačelé tělo, ale její tvář. Malá hlava hrdě vztyčená na dlouhém krku připomínala zavřený květ tulipánu. Pleť měla bledou, bez jediného kazu,
a jemnou tak, až se mu zdálo, že přes ni vidí lícní kosti. Dokonce i za těchto děsivých okolností bylo zřejmé, že se brání klesnout do bahna zoufalství. Vlasy sčesané dozadu si spletla do silného copu, který jí vpředu visel přes rameno. Kupodivu se jí nějak podařilo udržet vlasy čisté a učesané. Blonďatý provazec vlasů, které si jemností nezadaly s čínským hedvábím, svítil na slunci jako zlatá mince. Byly to ale dívčí oči, které způsobily, že Jim na dlouhou minutu přestal dýchat. Jejich barva se podobala modři africké oblohy uprostřed léta. Když Jima poprvé spatřila, oči se jí rozšířily a mezi pootevřenými rty se objevily zdravé rovné bílé zuby. Náhle se zastavila a žena za ní do ní narazila. Obě ztratily rovnováhu a málem upadly. Jejich řetězy zachřestily a další ženy za nimi je hrubě postrčily kupředu. Klely přitom holandsky se silným antverpským přízvukem. "Šlapej dál, princezno. Pohni tou svojí fajnovou lasturou."
Dívka si jich zdánlivě nevšímala.

Jeden z žalářníků k ní přiskočil. "Pohyb, ty krávo hloupá." Kusem provazu s uzly ji švihl přes křehkou nahou paži. Zůstaly po něm naběhlé rudé stopy a Jim se musel přemáhat, aby jí nepřispěchal na pomoc. Nejblíže stojící strážce zaregistroval jeho zadržený pohyb, obrátil ústí muškety proti němu a Jim

22 23

ustoupil o krok zpátky. Věděl, že na tu vzdálenost by ho hrubé broky vykuchaly. Dívka si Jimova gesta rovněž všimla a něco ji na něm upoutalo. Klopýtala dál, třela si karmínový otok po ráně a oči se jí zalily slzami bolesti. Jim stál nehnutě jako přikovaný a dívka nespustila své podmanivé oči z jeho tváře, dokud nepřešla. Jim věděl, jak marné a riskantní je oslovit jí, ale dřív než stačil slova polknout, byla venku. "Moří tě hladem."
Parodie úsměvu jí přelétla přes rty, ale nijak jinak nedala najevo, že ho slyšela. Stařena na řetězu za ní do ní strčila. "Dnes nebude žádnej mladej vocas, Vaše Výsosti. Budete si muset vystačit s prstem. Táhni dál!" Dívka se pomalu vzdalovala. "Dej si poradit, kerel," šťouchl do něj zásobovatel po jeho boku. "Nic si s těma děvkama nezačínej. To je nejkratší cesta do pekla."
Jimovi se podařil rozpačitý úsměv. "Nejsem hloupý," řekl, nastavil dlaň a zásobovatel mu do ní odpočítal osm stříbrňáků. Jim přehodil nohu přes roubení. "Zítra vám přivezu zeleninu. Pak si třeba můžeme vyjít na břeh a dát si v taverně grog." Když si ve člunu sedal ke kormidlu, zamumlal: "Nebo ti taky můžu zlomit vaz a přerazit ti obě hnáty."
"Odraz člun a vztyč plachtu," pokynul Zamovi. Otočili člun po větru a protáhli se kolem trupu Meeuw. Poklopy střílen byly otevřeny, aby na dělovou palubu mohlo světlo a čerstvý vzduch. Když Jim jednu z nich míjel, nahlédl dovnitř. Pohled na přeplněnou páchnoucí palubu byl pohledem do pekla. V nízkém úzkém prostoru, ve smradu sotva srovnatelném s prasečím chlívkem nebo žumpou, se tísnily stovky lidských bytostí.
Představa, že tam bez úlevy žijí nepřetržitě celé měsíce, byla absurdní.
Jim odtrhl zrak a vzhlédl k lodnímu zábradlí vysoko nad hlavou. Stále hledal dívku, kterou spatřil na horní palubě, třebaže nečekal, že ji ještě uvidí. Pulz se mu zrychlil, když znovu pohlédl do těch čarovných modrých očí, které ho shora pozorovaly. S řetězem dalších žen za sebou se vlekla kolem zábradlí na přídi. "Tvé jméno? Jak se jmenuješ?" naléhavě křikl vzhůru. V tu chvíli se mu jméno dívky zdálo nejdůležitější věcí na světě.
Její odpověď téměř zanikla ve větru, ale Jim ji dokázal vyčíst z jejích rtů: "Luiza."
24
"Vrátím se, Luizo. Neklesej na mysli," volal lehkovážně a dívka na něj zírala očima bez výrazu. Pak provedl ještě něco víc opovážlivého. Věděl, že je to šílenství, ale věděl taky, že ta dívka umírá hladem. Sebral tuponosou rybu, kterou při prodeji ušetřil. Vážila bezmála pět kilogramů, ale bez námahy ji vyhodil vzhůru. Luiza ji zachytila oběma rukama. Ohyzdná poběhlice k ní přiskočila a pokoušela se jí rybu vyrvat. K šarvátce se okamžitě připojily tři či čtyři další vyhladovělé ženy a praly se o sousto jako smečka vlků. Vzápětí mezi ně vpadli žalářníci a uzlovanými provazy šlehali vřískající klubko. Hluboce znechucený Jim se odvrátil. Srdce mu pukalo lítostí a dalšími pocity, které neznal, protože je zažíval poprvé. Trojice mladíků odplouvala v zasmušilém mlčení, ale Jim se každých pár minut za trestaneckou lodí znovu ohlédl.
"Stejně pro ni nemůžeš nic udělat," uklidňoval ho Mansur. "Zapomeň na ni, bratránku. Je mimo tvůj dosah."
Jimovi potemněla tvář hněvem a frustrací. "Myslíš? Myslíš si, že víš všecko, Mansure Courtneyi? Ještě se uvidí!"
Na pláži před nimi držel pacholek pár mul připravených vytáhnout jejich člun na břeh. "Co tu sedíte jako párek kormoránů, kteří si na skále suší křídla? Stáhněte plachtu!" zavrčel Jim na své dva

společníky. Beztvará, neadresná zloba ho ještě neopustila. Zavěšeni na veslech čekali u první příbojové čáry na správnou vlnu. Jak ji Jim zahlédl přicházet, vykřikl: "Už je tady. Teď všichni společně. Zaberte!"
Voda se převalila přes záď, ale vzápětí už surfovali na jejím zčeřeném boku a letěli s ní k pláži. Vlna dosáhla své hranice a vracela se zpátky. Člun zůstal sedět v písku. Vyskočili ven, a když k nim přiběhl pacholek se zápřahem mul, uvázali člun na vlečný řetěz. Běželi pak vedle tažných zvířat a poháněli je k rychlejšímu tempu. Nad značkou nejvyššího stavu vody při příboji člun zase odpojili.
"Zítra ráno budu zápřah opět potřebovat," upozornil pohůnka. "Měj muly připravené."
"To se k té ďábelské lodi zase vrátíme?" zeptal se Mansur otráveně.
"Dovezeme jim náklad zeleniny," odbyl ho Jim nevinným tónem.

24 25

"Za co ho míníš vyměnit?" zeptal se ho bratranec stejně nevinně.
Jim ho plácl po zádech a naskočili na holé hřbety mul. Ještě naposled pohlédl přes zátoku do míst, kde kotvila trestanecká loď. Objeli lagunu a stoupali vzhůru svahem k bílým stavením usedlosti, statku a skladišti, které Tom Courtney pojmenoval High Weald po velkém panském sídle v Devonu, kde se narodil Dodán, a které už dlouhá léta neviděli.
Jméno bylo ovšem to jediné, co měly oba domy společné. Tento dům se střechou krytou silnou vrstvou rákosových došků byl postaven ve stylu běžném na mysu. Elegantní průčelní zdi se štíty a klenutou chodbu vedoucí na centrální dvůr navrhl sám proslulý holandský architekt Anreith. Ve zdobné fresce v průčelí klenuté chodby byl mezi cheruby a svatými zakomponován název statku a rodinný emblém - kanón s dlouhou hlavní na kolovém podvozku a pod ním stuha s písmeny "CBTC".
CBTC byla zkratka pro Courtney Brothers Trading Company Obchodní společnost bratří Courtneyů. Nápis na odděleném panelu hlásal: High Weald, l. p. 1711. Dům postavili ve stejném roce, kdy se narodili Jim a Mansur.
Když kopyta mul zaklapala na kočičích hlavách vstupní chodby, ve dveřích skladiště se objevil Tom Courtney, urostlý muž s širokými rameny, vysoký hodně přes metr osmdesát, a s tváří zarostlou hustým černým plnovousem, prokvétajícím stříbrem. Temeno hlavy už měl dokonce bez jediného vlásku, ale svítící lysinu rámoval věnec hustých kadeří padajících vzadu přes krk a jeho břicho, kdysi ploché a pevné, získalo starostenský vzhled. Jeho přísné, ostře řezané rysy změkčovaly vějířky vrásek kolem očí, které zářily humorem a spokojeností sebejistého, blahobytného muže.
"Jamesi Courtneyi! Byl jsi tak dlouho pryč, že jsem už zapomněl, jak vypadáš. To je dost, že ses tady opět ukázal. Nerad vás obtěžuju, chlapci, ale míní někdo z vás dnes něco dělat?"
Jim provinile svěsil ramena. "Málem na nás najela holandská loď. Ti proklatci nás převrhli. Potom jsme ulovili nachového steenbrase velkého jako tažný kůň. Trvalo nám dvě hodiny, než jsme ho vytáhli. Museli jsme ho prodat jedné lodi v zátoce."
"Panebože, chlapče, to jsi měl perné ráno. Neříkej mi nic víc o svých strastech a nech mě hádat. Potom vás napadla francouzská válečná loď a nakonec zraněný hroch." Tom, potěšený
26
vlastním vtipem, řval smíchy. "Ale budiž. Kolik jsi dostal za steenbrase velikého jako kůň?"
"Osm holandských stříbrných."
Tom hvízdl. "To muselo být úplné monstrum." Potom zvážněl. "Ale to tě neomlouvá, mládenče. Nedal jsem ti týden dovolené. Měl ses vrátit už před několika hodinami."
"Dohodl jsem se zásobovačem holandské lodi další obchod," hájil se Jim. "Vezme všecek proviant, který mu dovezu - a za dobrou cenu, táto."
Výsměch v Tomových očích nahradil spokojený výraz. "Zdá se,

že jste nemařili čas. Činil ses, chlapče."
V tu chvíli vyšla z kuchyně na opačném konci dvora pohledná žena. Byla téměř stejně vysoká jako Tom. Vlasy měla na vršku hlavy stažené do objemného drdolu a vyhrnuté rukávy blůzy odhalovaly pevné paže opálené sluncem. "Tome Courtneyi, ty nechápeš, že to dítě ráno odešlo bez snídaně? Nechej ho pojíst, než ho zase začneš týrat."
"Sáro Courtneyová," volal Tom v odpovědi. "Tomu tvému dítěti už není pět let."
"Pro tebe taky platí čas k obědu," změnila tón Sára. "Yasmini a já jsme otročily u plotny celé dopoledne. Tak už pojďte ke stolu. Všichni."
Tom rozhodil ruce a kapituloval. "Sáro, ty jsi tyran, ale máš pravdu. Mám hlad, že bych snědl buvola i s rohy." Sešel z verandy, objal oba chlapce kolem ramen a vedl je ke kuchyni, kde na ně čekala Sára s rukama až po lokty od mouky.
Zama odváděl muly ze dvora ke stájím. "Zamo, vyřiď bratrovi, že dámy na něj čekají s obědem," volal za ním Tom.
"Řeknu mu to, oubaas\" Zama použil pro pána High Wealdu ten nejuctivější výraz.
"Až pojíš, vrať se sem se všemi muži," připomněl mu Jim. "Musíme sklidit a naložit zeleninu pro Šťastného racka."
V kuchyni se pohybovalo několik žen, většinou mladých osvobozených otrokyň. Elegantní drobné Javánky z Batavie měly zlatou pleť. Jim matku objal. Sára předstírala, že jí to není milé, a pokoušela se z objetí vyprostit. "Nebuď jako malý, Jamesi."
Ale celá zčervenala radostí, když ji přizvedl a políbil na obě tváře. "Okamžitě mě pusť a nech mě pracovat."

"Když mě nemáš ráda ty, bude mě mít ráda aspoň teta Yassie." Přistoupil k jemné rozkošné ženě, která téměř zmizela v náručí vlastního syna. "Poslyš, Mansure! Teď je řada na mně," odstrčil bratrance a sebral muYasmini z náruče. Yasmini, oblečená v dlouhé sukni ghágrá a hedvábné pestrobarevné halence colí, byla štíhlá a lehounká jako děvčátko. Z její zářící pleti barvy jantaru hleděly šikmé oči černé jako onyx. Sněhově bílý pramen v hustých černých vlasech nebyl příznakem pokročilého věku. Narodila se s ním, stejně jako její matka a babička.
Muži, obletováni ženami, se posadili k dlouhému stolu ze žlutého dřeva, který se prohýbal pod plnými mísami a talíři. Podávalo se malajské kari bobootie, vonící kořeněné skopové s vejci a jogurtem a obrovský zvěřinový závin z brambor a masa africké gazely, kterou Jim s Mansurem minulý den ulovili v otevřené stepi. Bohaté menu doplňovaly bochníky čerstvého chleba, ještě teplého z pece, kameninové hrnky se žlutým máslem a džbány hustého kyselého mléka a piva.
"Kde je Dorian?" zeptal se Tom v čele stolu. "Zase se opozdil!"
"Kdo mě to tady pomlouvá?" Dorian, stále štíhlý jako atlet, vešel beze spěchu do kuchyně. Věk mu neubral na kráse a šarmu a zpod jeho slaměného klobouku se širokou střechou padala masa kadeří zbarvených jako měď. Stejné vlasy zdobily hlavu jeho syna. Na nohou měl vysoké jezdecké boty zaprášené až po kolena. Smekl slamák a opsal jím široký půlkruh, za což si vysloužil hlasitý pozdravný chór žen.
"Buďte zticha! Všecky! Děláte rámus jako slepice, když jim do kurníku vleze šakal," okřikl jeTom. Hluk poklesl sotva znatelně.
"Pojď, Dorry, a posaď se, než ty ženské úplně zdivočíš. Slyšeli jsme tady vyprávění o obrovském steenbrasovi, kterého hoši ulovili, a o obchodě dojednaném na jedné z lodí VOC kotvících v zátoce."
Dorian se posadil na židli vedle bratra a čepelí nože zajel do zlatavé kůrky zvěřinového závinu. K silným trámům stropu stoupal voňavý oblak páry a společnost u stolu pochvalně vzdychla. Zatímco Sára nakládala jídlo na modré talíře zdobené čínskými motivy krajiny s vrbou, místností znělo škádlení mužů a spontánní odezvy žen.

"Co je to s tebou, chlapče?" překřičela směsici hlasů Sára a šťouchla do Jima.
28
"Nic," odbyl ji Tom. Jeho ruka se lžící se zastavila na půl cesty k ústům a přísně pohlédl na svého jediného syna. "Nebo snad ano?" Kolem stolu zavládlo ticho a všichni hleděli na Jima.
"Proč nejíš?" dožadovala se Sára starostlivě. Jimův nezřízený apetyt byl v rodině legendou. "Potřeboval bys trochu síry a sirupu."
"Nic mi není. Jenom nemám hlad." Jim pohlédl na závin, kterého se sotva dotkl, a pak na kruh tváří u stolu. "Co na mě tak civíte. Přece neumírám."
Ale Sára ho pozorovala dál. "Co se přihodilo?"
Jim tušil, že do něj vidí, jako by byl ze skla, a vyskočil od stolu.
"Omluvte mě, prosím," řekl, odsunul židli a vyplížil se z kuchyně na dvůr.
Tom se zvedal, že půjde za ním, ale Sára zavrtěla hlavou.
"Nechej ho, muži." Jen jediný člověk si mohl dovolit Tomovi rozkazovat a Tom se poslušně posadil zpátky. Na rozdíl od bujaré nálady, která u stolu panovala ještě před chvílí, upadla společnost do těžkého napjatého ticha.
Sára pohlédla přes stůl. "Co se tam venku dneska stalo, Mansure?"
"Jim v zátoce vystoupil na palubu trestanecké lodi. Viděl tam věci, které ho rozčílily."
"Jaké věci?"
"Vezla trestané ženy, Byly v řetězech, zbité a vyhladovělé a loď smrděla jako prasečí chlívek," odpověděl Mansur hlasem poznamenaným lítostí a hnusem. Opět nastalo ticho. Stolovníci si představovali scénu, kterou jim Mansur právě popsal.
Konečně Sára tiše promluvila: "A jedna z těch žen na palubě byla mladá a hezká."
"Jak to víš, teto?" divil se překvapený Mansur.
Jim prošel klenutou chodbou a zamířil dolů k ohradě na břehu laguny. Sotva cesta vyústila z lesíka, vložil dva prsty do úst a zahvízdal. Hřebec, který se popásal stranou stáda při okraji vody, zvedl hlavu a na čele mu jako diadém zasvítila bílá lysina. Ohnul krk, nozdry se mu rozšířily a zářícíma očima pohlédl na Jima. Jim znovu zapískal. "Pojď, Drumfire," zavolal. "Pojď ke mně."

28 29

Hřebec z naprostého klidu několika kroky zrychlil do trysku a pádil k Jimovi. To těžké zvíře se pohybovalo s lehkostí antilopy a při pohledu na něj se Jimovy chmury začaly rozplývat.
Hřebcova srst svítila jako leštěný mahagon a hříva za ním vlála, podobná válečné zástavě. Kopyty rval ze zeleného pažitu kusy drnů a odhazoval je dozadu.
Jejich dusot připomínal vzdálenou dělostřeleckou palbu.
Podle něj ho taky Jim pojmenoval. Nedávno, na první vánoční svátek, s ním Jim získal guvernérův Zlatý talíř, cenu v dostihu proti jezdcům z řad měšťanů a důstojníkům jezdectva. Drumfire tím dokázal, že je nejrychlejší kůň v Africe, a Jim bez váhání odmítl dva tisíce holandských zlatých, které mu za něj nabídl velitel kasáren, plukovník Stephanus Keyser. Kůň a jezdec toho dne sice získali slávu, ale žádné přátele.
Drumfire pádil přímo k Jimovi. Miloval nájezdy na svého pána, který pak musel před ním uskakovat. Ale tentokrát stál Jim bez hnutí a Drumfire na poslední okamžik prudce změnil směr.
Vítr za ním Jimovi rozčechral vlasy. Pak na místě zastavil a vzepjal se na zadní. Furiantsky pohazoval hlavou a řehtal.
"Ty klaune," domlouval mu Jim, "chovej se slušně!" Kůň rázem zkrotl jako kotě, přišel k Jimovi, nozdrami mu přejížděl po hrudi a čichal ke kapsám, až našel kus švestkového koláče.
"Potěšení z kuchyně," dráždil ho Jim.
Hřebec do něj šťouchl hlavou. Nejdříve jen lehce, ale potom tak naléhavě, že ho málem porazil. "Vůbec nic si nezasloužíš...,"

peskoval ho Jim, ale pak změkl. Vytáhl z kapsy koláč a koni ho nabídl. Drumfire mu slintal do dlaně, když vlhkými sametovými pysky sbíral poslední drobečky. Jim si otřel ruku o jeho lesklou srst, druhou ruku mu položil na krk a bez námahy se vyšvihl na jeho hřbet. Patami se dotkl boků a hřebec vyběhl svým úžasným hladkým krokem. Vítr Jimovi vehnal slzy do očí. Jeli po okraji laguny, ale sotva ho Jim bosou nohou polechtal mezi lopatkami, kůň odbočil a skočil do mělké vody. Hejno vyplašených parmic se rozlétlo po zelené hladině jako hrst lesklých stříbrňáků a hřebec začal plavat. Jim sklouzl z jeho zad a plaval vedle něj. Držel se přitom hřívy a nechal se táhnout. Plavání byla jedna z dalších Drumfireových radostí a hřebec je dával najevo hlasitým frkáním.
Sotva se koňská kopyta dotkla dna na opačném břehu, Jim opět nasedl a plným tryskem letěli po pláži.
30
Jim ho nasměroval k moři a jak pádili k hučícímu příboji, koňská kopyta se hluboko bořila do bílého písku dun. Drumfire bez zpomalení cválal v mokrém písku, dokud mu zpěněná vlna neomyla boky. Nakonec ho Jim zpomalil do kroku. Jízda z něj setřásla poslední zbytky chmurné nálady a jeho zlost i pocit viny odnesl vítr. Vyskočil na Drumfireův hřbet a postavil se.
Kůň změnil krok tak, aby Jimovi pomohl udržet rovnováhu.
Tento trik byl jeden z mnoha, které se spolu naučili.
Z výšky koňského hřbetu Jim přehlížel zátoku. Meeuw se na kotvě otočila, takže teď ležela bokem k pobřeží. Z té dálky působila honosným dojmem jako nastrojená měšťanská panička, a ani v nejmenším nedávala tušit hrůzy, které skrývala ve svých špinavých útrobách.
"Vítr změnil směr," zašeptal koni a Drumfire natočil ucho za jeho hlasem. "Brzy přižene pořádnou bouři." Jím si představil podmínky, jaké nastanou na trestanecké lodi, pokud zůstane v zátoce otevřené západnímu větru, a jeho chmury se okamžitě vrátily. Klesl zpět obkročmo na Drumfireův hřbet a pomalým krokem zamířil k hradu. V čase, kdy přijeli pod masivní kamenné hradby, už mu oděv uschl a jenom jezdecké boty z kůže antilopy kudu ještě oschnout nestačily.
Kapitán Hugo van Hoogen, zásobovací důstojník vojenské posádky, seděl v kanceláři vedle skladu střelného prachu.
Přátelsky Jima pozdravil a nabídl mu dýmku nacpanou tureckým tabákem a šálek turecké kávy. Jim dýmku odmítl, ale s chutí usrkl silného hořkého nápoje. Oba dva naučila pít kávu teta Yasmini. Důstojník a Jim byli důvěrní přátelé. Kapitán bez zbytečných řečí uznával Jimovu neoficiální roli prostředníka mezi holandskou Východoindickou společností a rodinou Courtneyů.
Pokud Hugo podepíše prohlášení, že Společnost není schopna zajistit zásobování nějaké lodi v zátoce, pak měl soukromník, který byl v listě uvedený, právo nedostatek napravit. Hugo, rovněž vášnivý rybář, si vyslechl příběh o uloveném steenbrasovi dokola opakoval: "Ag nee, man!Dis nee war! To není pravda!"
Když si s ním Jim potřásl rukou na rozloučenou, měl v kapse licenci, která opravňovala Společnost bratří Courtneyů k volnému obchodu. "V sobotu se za tebou zase stavím na kávu," loučil se Jim a spiklenecky na něj mrkl.

30 31

Hugo spokojeně přikývl. "Budeš víc než vítán, mladý příteli."
Ze zkušenosti věděl, že Jim nezapomene přinést pozornost ve formě několika zlatých a stříbrných mincí.
Zpět ve stájích High Wealdu Jim vydrhnul Drumfireovi srst.
Tu práci nikdy nenechal pacholkovi a na závěr svému oblíbenci připravil pochoutku - drcené obilí pokapané melasou.
Pole a sady za stájemi ožily osvobozenými otroky, kteří sklízeli ovoce a zeleninu pro Šťastného racka. Koše už byly téměř plné brambor, jablek, tykví a řípy. Jimův otec s Mansurem dohlíželi na sklizeň, zatímco Jim se vrátil zpět do domu. V rozlehlé studené místnosti bez oken visely na hácích u stropu půlky čerstvě

poražených ovcí. Jim z pochvy u pasu vytáhl nůž, na zvlhčeném kameni ho zkušenými tahy naostřil a připojil se ke strýci Dorianovi. Každý na statku musel přiložit ruku k dílu, aby loď dostatečně zásobili. Bývalí otroci vyváděli z chléva perské ovce s tučnými ocasy, pokládali je na zem a podrželi jim hlavu pro čepel nože. Další ochotné ruce podříznutá těla zvedaly na háky a stahovaly zakrvácené kůže.
Před několika týdny Carl Otto, který na farmě zastával funkci řezníka, naplnil udírnu šunkou a klobásami, jako by tušil příležitost, která se naskytne. V kuchyni zatím ženy od nejmladších až po ty nejstarší nakládaly do sklenic ovoce a zeleninu.
Přes nadšené úsilí mohly plně naložené káry opustit usedlost až pozdě odpoledne. Zbytek večera a noci zabralo ukládání zásob do člunů vytažených na pláž. Než všecky potraviny přeložili, nechybělo mnoho do rozbřesku.
Navzdory Jimově prognóze vítr nezesílil a moře zůstalo poměrně klidné. Zápřahy mul tak mohly těžce naložené čluny bez potíží odtáhnout k vodě. Východní nebe se už rozjasnilo, když malý konvoj zamířil k zátoce. Jim seděl u kormidla vedoucí lodice a Mansur vesloval.
"Co to máš v brašně, Jime?" zeptal se mezi záběry.
"Na nic se neptej a nemusíš poslouchat lži," odpověděl Jim vyhýbavě a pohlédl na pytel z nepromokavé plachtoviny, ležící u jeho nohou. Mluvil tiše, aby ho otec nezaslechl. Naštěstí Tom stojící na přídi už za život vystřelil z bezpočtu mušket, takže jeho uši ztratily citlivost.
"Je to dárek pro milenku?" Mansur se v šeru zašklebil, ale Jim si ho nevšímal. Tenhle jedovatý šíp se trefil do černého. Jim

totiž do pytle pečlivě zabalil kus nasolené a vysušené zvěřiny, všudypřítomný biltong z divokého kance, a pět kilo tvrdých ovčích sucharů zabalených v plátně.
Přiložil i zavírací nůž s trojúhelníkovou čepelí, který sebral v dílně, přidal matčin hřeben z želvoviny a dopis - jediný list se vzkazem napsaným holandsky.
Když připluli k Meeuw, Tom Courtney zvolal býčím hlasem: "Vezeme potraviny, dovolte nám přirazit."
Luiza seděla na holé palubě s nohama úhledně složenýma pod sebou a s rameny přikrytými tenkým ošuntělým přehozem.
Hlučné šero kolem a poklopy dělových střílen zavřených na závory osvětlovaly jen chabé plamínky lodních luceren. Při blízkosti pobřeží stráže nemínily nabízet možnost k útěku. Zoufalé ženy by neváhaly riskovat utonutí ani nebezpečí žraločích zubů. Monstrózní mořské dravce sem totiž trvale přitahovala velká kolonie tuleňů na ostrově Robben. Odpoledne, když se ženy ještě zdržovaly na palubě, lodní kuchař vylil do moře vnitřnosti z vyvrhnutého steenbrase a velitel žalářníků vězeňkyním ukázal trojúhelníkové ploutve žraloků, kteří se hrnuli k hostině.
"Ať žádnou z vás, špinavejch, hloupejch děvek, nenapadne utíkat," varoval je.
Na počátku plavby si Luiza vybrala místo na spaní pod hlavní bronzového děla. Na rozdíl od ostatních seschlých a podvyživených žen si podržela dost síly, a v případě potřeby se dokázala ubránit a prosadit své. Život na palubě se dal přirovnat k životu mezi smečkou divokých zvířat. Ženy kolem nebyly o nic míň nebezpečné než vlčice, ale na rozdíl od nich byly lstivější a úskočnější. Luiza od začátku věděla, že si musí poradit sama a podařilo se jí z podvozku odloupnout pás bronzové obruby. Dlouhé noční hodiny ho brousila o hlaveň, až získala čepel s oboustranným ostřím, jaké mívá dýka. Pruhem plachtoviny utrženým z lemu svých šatů omotala jeden konec. Vznikla tak rukojeť primitivní zbraně, kterou nosila ve dne v noci ve váčku přivázaném pod oděvem. Doposud ji použila jen jednou, když s ní pořezala příliš dotěrnou společnici.
Nedda, statná žena s tlustými pažemi i stehny a těžkým zadkem, pocházela z Fríska. Její pudinkový obličej byl plný pih a skvrn. Kdysi bývala vyhlášenou prostitutkou oblíbenou i u šlechty.

32 33

Specializovala se na dohazování dětí svým bohatým klientům. Jenže časem její chamtivost překročila únosnou mez a pokusila se jednoho z nich vydírat. V horké tropické noci, když loď ležela v bezvětří pár stupňů jižně od rovníku, se Velká Nedda připlížila k Luize a svou dusivou váhou ji zalehla. Nikdo ze žalářníků ani ostatních žen jí nepřispěchal na pomoc. Právě naopak. Smáli se a ještě Neddu povzbuzovali.
"Jen ty povýšený honosný děvce ukaž, zač je toho loket."
"Slyšíte, jak ječí? Určitě se jí to líbí."
"Do toho, Neddo! Vraž jí pěst do ty její upjatý královský poesje."
Když Luiza ucítila, jak jí ta ženská tlustým kolenem rozevírá stehna, sáhla do váčku a rozřízla Neddě tučnou rudou líc. Nedda zavyla, odkulila se stranou a držela si poraněný obličej. Pak se vzlykající odplížila do temnoty. Rána se později zanítila a Nedda se jako poraněný medvěd pohybovala jen v nejtemnějších koutech dělové paluby. Tvář jí napuchla do dvojnásobné velikosti a špinavými obvazy prosakoval žlutý hnis. Od té noci se Nedda od ní držela dál. Ostatní ženy se z jejího příkladu poučily a Luize se raději vyhnuly.
Luize se děsivá cesta zdála celou věčností. Dokonce i během přerušení plavby, když loď kotvila ve Stolové zátoce, otřesný úděl, který musela snášet, ji nepřetržitě děsil. Zalézala hlouběji pod hlaveň děla a při strašných vzpomínkách, bodajících jako trny, se bezděčně chvěla.
Všude kolem se tísnila lidská bída a každý centimetr paluby byl obsazený, takže se nedalo vyhnout dotykům špinavých těl. Při horším počasí se záchodové kbelíky převrhly, jejich obsah se rozlil po přeplněné palubě a zmáčel chatrné oblečení žen i hadry, na kterých ležely. Pokud nastalo klidnější počasí, posádka lodi využila příležitosti a dělovými příklopy pumpovala dovnitř mořskou vodu. Ženy potom na kolenou drhly prkna paluby hrubými pemzovými kameny. Ale všecko marné, při první bouři se zase ocitly ve výkalech. Za úsvitu, když zvedli poklopy výlezu, si vězeňkyně na žebříku podávaly páchnoucí dřevěná vědra a za hlasitého výsměchu posádky a strážců je přes roubení vylévaly do moře.
Každou neděli bez ohledu na počasí vyvedli ženy pod dohledem stráží s nabitými mušketami na palubu. Zatímco pastor reformované holandské církve je káral za jejich hříchy, ženy v okovech
34
spoutaných řetězy se třásly zimou a objímaly se vyhublýma rukama. Na promodralých tělech jim zimou naskakovala husí kůže.
Sotva kázání skončilo, posádka na přední palubě postavila z plachtoviny zástěnu a ženy za ni po skupinách vodili. Lodními pumpami pak na ně chrlili proudy ledové mořské vody. Luiza a pár dalších odhodlaných žen odložilo své svršky a snažily se, jak jen mohly, zbavit špíny. Zástěna se třepetala ve větru a neposkytovala téměř žádné soukromí.
Námořníci u pump a v lanoví je pozorovali a bavili se sprostými komentáři.
"Podívej, jaký má ta kráva vemena!"
"Do toho jejího chlupatýho přístavu by klidně mohla vplout válečná loď."
Luiza se naučila chránit svým bědným šatem nebo se skrýt za ostatní ženy, a pár hodin čistoty jí stálo za to ponížení. Jenže sotva oděv uschl a tělesné teplo umožnilo líhnutí další generace hnid, nezbylo, než se škrábat nanovo. Bronzovým ostřím sejí podařilo vyřezat z dřevěné třísky jakýsi neumělý hřebínek a každý den strávila celé hodiny pod dělovým podvozkem, kde z dlouhých zlatých vlasů a ochlupení vyčesávala hnidy. Její patetické úsilí o tělesnou hygienu přivádělo ostatní méně čistotné ženy k zuřivosti.
"Podívej na Její Veličenstvo. Už si zase češe chlupy na ty svý poesje."
"Nepozveš nás na svatbu, princezno?"

"Tady Nedda ti poslouží coby družička, co říkáš, Neddo, lieveling?
Živě červená jizva na Neddině tváři se zkřivila v groteskním šklebu a z očí jí sršela nenávist.
Luiza si zvykla jejich invektivy ignorovat. Nad čadivým plamenem svítilny nahřála hrot své improvizované dýky, přejela s ní lem šatů a hnidy smažené na rozpáleném kovu pukaly.
Když pak opět držela čepel nad plamenem a čekala, až se nahřeje, sehnula hlavu a úzkou škvírou při okraji poklopu střílny pohlédla ven.
Hrotem nože nedávno otvor zvětšila natolik, aby měla dobrý výhled. Poklop zajišťoval visací zámek a Luiza celé týdny trpělivě uvolňovala jeho úchyt. Čerstvé světlé dřevo začernila sazemi z lampy, aby neupozornilo důstojníky při pravidelných nedělních prohlídkách, když na palubě poslouchaly kázání nebo podstupovaly očistu. Luiza se vždycky vracela s obavami, jestli její tajné

dílo neobjevili. Když se potom přesvědčila, že všecko zůstalo při starém, často se napětím zhroutila a plakala.
K zoufalství nebylo nikdy daleko. Číhalo jako divoká šelma, připravená udeřit ze zálohy a sežrat ji. Za poslední týdny nejednou přebrušovala ostří svého nože, až byl tak ostrý, že dokázal seříznout chmýří na předloktí. Ukrytá pod dělovým podvozkem cítila zrychlený pulz na zápěstí, kde těsně pod kůží pulzovala tepna.
Jednou k ní dokonce přiložila ostří, rozhodnutá k hlubokému řezu. Zachránil ji proužek světla pronikajícího spojem příklopu. Jevil se jí jako příslib lepších časů a Luiza odolala.
"Ne," šeptala. "Musím vydržet. Jednou uteču."
Trávila pod dělovým podvozkem nekonečné dny, kdy loď narážela na vysoké turbulentní vlny rozbouřeného jižního Atlantiku, a snila o šťastných dnech svého dětství, které jako by teď patřily k nějaké cizí mlhavé existence. Cvičila se v úniku do svých představ, aby se dokázala uzavřít před hrůznou realitou, ve které vězela jako v pasti.
Často vzpomínala na svého otce, vysokého štíhlého muže v černém obleku zapnutém až ke krku, a znovu si vybavovala jeho bílou krajkovou náprsenku a šlachovité holeně v bílých punčochách, které její matka s takovou láskou spravovala.
Vzpomínala na tombakové přezky jeho bot s hranatou špičkou. Leštil je tak svědomitě, že se blyštily jako ryzí stříbro.
Připomínala si otcovy čtverácké modré oči pod širokou střechou černého klobouku, které jeho pochmurný výraz usvědčovaly ze lži. Ty oči po něm zdědila. Znovu slyšela všecky jeho fascinující a pikantní příběhy. Když byla malá, každý večer ji nosil po schodech do její dětské postýlky. Posadil se vedle ní a ona poslouchala jeho vyprávění a statečně bojovala se spánkem. Sotva trochu vyrostla, chodívala s ním do zahrady. Držela ho za ruku a toulali se spolu mezi záhony tulipánů. Dával jí přitom lekce z denní výuky. Tajně se usmívala nad jeho nekonečnou trpělivostí, s jakou zodpovídal její otázky, a viděla jeho smutný a pyšný úsměv, když bez velkého napovídání našla správné řešení nějakého početního úkolu.
Hendrick Leuven působil jako učitel u van Ritterovy rodiny, jedné z nejprominentnějších obchodnických rodin v Amsterdamu. Mijnheer Koen van Ritter byl členem Het Zeventien, sboru ředitelů VOC. Jeho skladiště se táhla téměř kilometr po

obou březích kanálu a flotila jeho padesáti tří skvělých obchodních lodí brázdila vody celého světa. Venkovské rodinné sídlo van Hitlerových se honosností mohlo měřit s těmi nejluxusnějšími sídly v celém Holandsku.
Přes zimu jeho početná domácnost žila v Huis Brabant, rozlehlém panství s výhledem na kanál. Luizina rodina obývala tři místnosti v nejvyšším poschodí a Luiza z oken své malé ložnice pozorovala těžce naložené lodi i rybářské bárky, vracející se z moře.
Ale nejraději měla jaro. To byl čas, kdy odjížděli na venkov do

Mooi Uitsig. V těch úžasných dnech Hendrick s rodinou obsadil malý domek na opačném břehu jezera u velkého domu.
Luiza vzpomínala na dlouhé šňůry divokých hus, které přitáhly z jihu hned, jak se dostatečně oteplilo. Ve vějířích vodních spršek přistávaly na hladině jezera a za svítání ji probouzely svým kejháním.
Krčila se pak pod prošívanou přikrývkou z kajčího peří a poslouchala otcovo chrápání z vedlejšího pokoje. Od těch dob už podobný pocit tepla a bezpečí nezažila.
Luizina matka Anně byla Angličanka, kterou její otec přivezl do Holandska už jako dítě. V hodnosti kaprála sloužil v osobní gardě Williama Oranžského, který se později stal anglickým králem. V šestnácti Anně zaměstnali jako mladší kuchařku v domácnosti van Rittera a do roka se za Hendricka provdala.
Luiza, buclatá veselá dívenka, bývala neustále obklopena jemnou kuchyňskou vůní koření, vanilky, šafránu a pečeného chleba. Matka trvala na tom, aby se učila anglicky, a kdykoliv s ní byla sama, vždycky spolu hovořily matčiným rodným jazykem.
A Luiza měla na jazyky talent. Kromě toho ji Anně naučila vařit a péct, šít i vyšívat a řadu dalších ženských dovedností.
Se svolením mijnheer van Rittera se Luiza mohla zúčastňovat vyučovacích lekcí jeho dětí. Pochopitelně se čekalo, že bude sedět vzadu a mlčet. Jedině když byla s otcem sama, mohla mu klást otázky, které ji celý den pálily na jazyku. Velmi záhy se taky naučila poníženě uctivým způsobům.
Za celá léta Luiza viděla mevrou van Ritterovou pouze dvakrát. V obou případech ji potajmu sledovala z okna třídy, když s pomocí půl tuctu sloužících nastupovala do kočáru s černými závěsy. Ta záhadná postava oděná do černého brokátu chodila stále s temným závojem přes obličej. Luiza zaslechla matku, jak si o paní domu

povídá s ostatními služkami. Trpěla prý nějakou kožní chorobou, která způsobila, že její obličej vypadal děsivě jako samotné peklo. Dokonce ani její manžel, ani děti ji nikdy nesměli spatřit bez závoje.
Mijnheer van Ritter čas od času navštívil vyučování, aby dohlédl na pokroky svých ratolestí, a při té příležitosti se nikdy nezapomněl usmát na zadumanou dívenku, která sedávala na konci třídy. Jednou se dokonce zastavil u Luizina stolu a se zájmem sledoval, jak na tabulku píše úhledná písmena.
Pak se opět usmál a pohladil ji po hlavě.
"Jak rozkošné vlásky to máš, maličká," zamumlal.
Jeho vlastní dcerky krásou zrovna nevynikaly a měly sklon k tloustnutí.
Luiza se uklonila a rozpaky zrudla. Napadlo ji, jak je mocný a vzdálený jako samotný Bůh, a přesto laskavý. Dokonce jí připomínal Boha na velkém plátně v rozlehlé banketní hale. Ten obraz namaloval chráněnec van Ritterovy rodiny, slavný Rembrant van Rijn. Povídalo se, že k němu stál umělci modelem van Ritterův pradědeček.
Na obraze byl zachycen den vzkříšení s milostivým Pánem, jak odvádí zachráněné duše do ráje, zatímco démoni v pozadí hnali zavržence do ohnivé jámy.
Luizu ten obraz fascinoval a dokázala před ním prostát celé hodiny.
Teď když si na čpící dělové palubě Meeuw vyčesávala z vlasů hnidy, připadala si jako jeden z nešťastníků přisouzených Hadovi. Cítila, že má slzy na krajíčku, a snažila se zapudit v mysli chmurné myšlenky, ale ty se vytrvale vracely zpět.
Když Amsterdam opět napadla epidemie černého moru, bylo jí deset let. Jako obvykle nemoc vypukla v docích zamořených krysami a rychle se rozšířila po celém městě.
Mijnheer van Ritter s celou domácností utekl z Huis Brabant do venkovského útočiště v Mooi Uitsig. Tam nechal zamknout brány statku a postavil k nim ozbrojené stráže, které každého cizince odehnaly. Jenže když sluhové otevřeli jeden z objemných

kufrů přivezených z Amsterdamu, vyskočila z něj velká krysa a utekla po schodišti dolů. Přesto celé týdny žili v přesvědčení, že jsou v bezpečí, dokud se v kuchyni jedna z děveček nezhroutila, právě když se připravoval rodinný oběd. Dva podomci její tělo položili na kuchyňský stůl, Luizina matka jí rozepjala blůzku a vydechla hrůzou, když uviděla náhrdelník rudých skvrn kolem
38
dívčina hrdla. Ten věnec růží byla neklamná stigmata moru. Zděšená Anně si nevšimla blechy, která z dívčiných šatů přeskočila na její sukni. Příští den do západu slunce dívka skonala.
O den později Luizin otec kontroloval účast na vyučování a zjistil, že dvě van Ritterovy děti schází. Jedna z chův vešla do třídy a něco mu pošeptala do ucha. Otec přikývl a žákům oznámil, že "Kobus aTimus se s nimi dnes učit nebudou", a pokračoval, jako by se nic nestalo. "A teď, moji malí, otevřete své slabikáře na stránce pět. Ne, Petronello, ty jsi nalistovala stránku deset."
Petronella byla stejně stará jako Luiza a z van Ritterových dětí se s ní jediná přátelila. Seděly spolu u stolu na konci místnosti. Často Luize nosívala drobné dárky a občas ji pozvala do svého pokoje, kde si hrály s panenkami. Na minulé narozeniny od ní Luiza dostala jednu z jejích oblíbených hraček, jenže chůva Luizu brzy přinutila dárek vrátit. Při procházce po břehu jezera vzala Petronella Luizu za ruku. "Tinus byl minulou noc velice slabý," zašeptala jí. "Zvracel a ošklivě to páchlo." Uprostřed dopoledního vyučování Petronella náhle vstala a bez dovolení zamířila ke dveřím třídy.
"Kam jdeš, Petronello?" zeptal se přísně Hendrick Leuven.
Otočila se a zírala na něj kalnýma očima v bledé, bezkrevné tváři. Pak znenadání klesla na podlahu. Ten večer Luizin otec oznámil, že " mijnheer van Ritter přikázal třídu uzavřít. Dokud nemoc nepomine, nikdo z nás nesmí vstoupit do velkého domu. Musíme se zdržovat zde v chalupě".
"Co budeme jíst, táto?" Luiza byla od malička praktická jako její matka.
"Máma z velkého domu přinese nějaké potraviny. Sýr, klobásy, šunku, jablka a brambory. A máme tady taky malou zeleninovou zahrádku, králíky a kuřata. Budeš mi, Luizo, pomáhat na zahradě a zopakuješ si učební látku. Bez méně nadaných dětí, které tě jen zdržovaly, budeš dělat rychlejší pokroky. Uděláme si něco jako prázdniny a nebudeme se nudit. Ale pamatuj, že nesmíš opustit zahradu, rozumíš?" zdůraznil otec vážně a poškrábal si rudý bleší kousanec na kostnatém zápěstí.
Tři dny si poklidně žili. Jenže potom další ráno, když Luiza pomáhala matce s přípravou snídaně, Anně u kuchyňského sporáku zkolabovala. Polila si přitom nohu vřící vodou. Společně

38 39

s otcem ji odnesli nahoru, uložili do postele a opařenou nohu jí zabalili obvazy napuštěnými medem. Potom jí Hendrick rozepjal předek šatů a vyděšenýma očima mlčky zíral na kruh rudých růží kolem jejího krku.
Horečka ji zachvátila rychlostí letní bouře a její skvrnitá kůže přímo hořela. Luiza s Hendrickem jí otírali tělo houbou namočenou ve studené vodě. "Buď silná, miláčku," šeptal Hendrick, "Bůh tě ochrání." Ale Anně sebou dál házela, sténala a smáčela matraci potem.
V noci se u jejího lůžka střídali. Před svítáním Luiza otce vzbudila, a když namáhavě vystoupal po vrzajících schodech, Luiza ukázala na dolní část matčina nahého těla. Po obou stranách stehen, v místě, kde se její klín zavíral, narostly monstrózní hrboly veliké jako Luizina pěst. Měly barvu zralých švestek a byly tvrdé jako kámen.
"Morové vředy!" Hendrick se jednoho dotkl. Anně při lehkém dotyku bolestivě vykřikla a z jejích vnitřností vyrazila exploze plynu se žlutou řídkou stolicí.
Společně ji zvedli z páchnoucí postele a položili na čistou rohož na podlahu. Večer její bolest byla nesnesitelná a tak

naříkala, že Hendrick už její křik déle nevydržel. Pohlédl na Luizu divokýma, krví podlitýma očima štvance a přikázal:
"Podej mi břitvu!"
Luiza přiskočila k umývadlu v koutě ložnice a přinesla otcův nástroj k holení. Luizu těšilo ráno pozorovat otce, jak si mydlí tváře a rozvážnými tahy lesklé čepele s krásnou perleťovou rukojetí ji zbavuje bílé pěny.
"Co s ní míníš dělat, táto?" zeptala se, když ji začal obtahovat na koženém řemenu.
"Musíme jedu uvolnit cestu ven. Ten matku zabíjí. Pevně ji drž."
Luiza opatrně sevřela matce zápěstí. "Zase ti bude dobře," utěšovala ji. "Táta ti pomůže."
Hendrick odložil svůj černý kabátec a v bílé košili se sklonil nad postelí. Roztáhl ženě nohy a roztřesenou rukou přiložil ostří břitvy k objemnému fialovému nádoru v jejím klíně.
Na čele mu vyrazily kapičky potu.
"Odpusť mi, milosrdný Bože!" zašeptal, přitlačil na břitvu a čistým hlubokým řezem nádor otevřel. Chvíli se nic nedělo, ale pak z rány vytryskla směs černé krve a hnisu, která
40
potřísnila předek Hendrickovy košile i nízký strop místnosti nad jeho hlavou.
Anně se prohnula v zádech jako luk a odmrštila Luizu ke stěně. Hendrick, zaražený intenzitou manželčiny reakce, se krčil v rohu, zatímco Anně se svíjela a křičela. Její tvář pokřivená křečí Luizu vyděsila. Rukama na ústech zadržovala vlastní křik a jako v transu sledovala pulzování výtoku z rány. Šarlatová fontána postupně slábla a Annina agónie začala ustupovat. Umlkly i její výkřiky a nakonec zůstala klidně ležet s tváří smrtelně bledou.
Luiza se k ní přiblížila a dotkla se její paže. "Mami, už je to dobré. Tatínek odstranil všecek jed. Zase ti bude dobře." Pak pohlédla na otce. Nikdy ho neviděla tak zoufalého. Plakal, opuchlé rty měl svěšené a z koutků úst mu na bradu stékaly nitky slin.
"Neplač, táto," šeptala, "brzy se zase probudí."
Jenže Anně se už neprobudila.
Hendrick vzal z kůlny rýč, odešel s ním na dolní konec sadu a v kypré půdě pod velkou jabloní začal kopat hrob. Teprve uprostřed odpoledne, až byl dostatečně hluboký, se vrátil do domu.
V očích se mu zračila modrá prázdnota oblohy a třásl se¨ po celém těle. Luiza mu pomohla matčino tělo zabalit do potřísněného prostěradla. Společně ho odnesli do sadu a položili vedle hrobu. Otec seskočil do jámy a mrtvolu ženy opatrně položil na dno, na vlhkou zem páchnoucí po houbách.
Potom vylezl ven a chopil se rýče.
Vzlykající Luiza sledovala otce, jak hrob zasypává a ušlapává hlínu. Nakonec odešla do polí a natrhala náruč květů. Když se s nimi do sadu vrátila, otec byl pryč. Luiza položila tulipány nad matčinu hlavu a zbavila se svých posledních slz. Její další bolestné vzlyky už byly suché.
Otce našla sedět u stolu v košili ušpiněné hlínou a krví. Hlavu držel v dlaních a ramena se mu třásla zimnicí. Na bledé strhané tváři mu vyskočily rudé skvrny.
"Táto, nejsi taky nemocný?" Vykročila k němu, ale hned uskočila zpátky, protože z úst mu vytryskl proud žlučovitě hnědých zvratků a rozstříkl se na vydrhnuté desce dřevěného stolu. Otec sklouzl ze židle a zůstal ležet na podlaze. Byl příliš těžký, aby

40 41

ho dokázala zvednout, nebo aspoň vytáhnout po schodech nahoru do ložnice, a tak se o něj postarala na místě, kde ležel. Očistila ho od zvratků a exkrementů a ledovou vodou z jezera se mu pokoušela srazit horečku. Břitvu použít nedokázala. Za dva dny Hendrick Leuven na kamenných dlaždicích kuchyně skonal.
"Teď musím být statečná," dodávala si odvahy. "Už nejsem dítě. Je mi deset let. Nemám nikoho, kdo by mi pomohl, musím se o tátu

postarat sama."
Odešla do sadu, našla rýč, který otec zanechal u matčina hrobu, a začala kopat. Když její slabé dětské paže nedokázaly vyhazovat těžkou zem přes okraj hrobu, přinesla z kuchyně košík na jablka, plnila ho hlínou a provazem ho tahala nahoru.
Po setmění pracovala při světle lucerny, a teprve až jí okraje jámy zakryly hlavu, vrátila se k otcovu tělu a pokoušela se ho vytáhnout ze dveří. Byla vyčerpaná a s rukama plnýma krvavých puchýřů od násady rýče nedokázala tělem pohnout. Přikrývkou mu zakryla skvrnitý obličej s očima zírajícíma do prázdna a ulehla vedle něj. Spala až do rána.
Probudil ji sluneční svit vnikající oknem do kuchyně. Vstala, ve spíži si uřízla kousek šunky a klínek sýra a přikusovala ho ke skývě okorálého chleba. Potom odešla ke stájím za velkým domem. Nezapomněla na zákaz vstupu a obezřetně se plížila, krytá živým plotem.
Našla tajnou díru v křovinách, kterou objevily s Petronellou, a protáhla se jí ke koním. Stáje byly opuštěné.
Napadlo ji, jestli se ošetřovatelé koní nezdržují s ostatními sluhy. Zvířata našla ve stáních hladová a žíznivá, a tak otevřela dveře a vyvedla je do ohrad. Okamžitě odklusala k jezeru a seřazená kolem břehu žíznivě pila.
V kumbálu s jezdeckým vybavením našla ohlávku a odešla k poníkovi, který se ještě stále napájel. Patřil Petronelle a Luiza měla povoleno na něm jezdit, kdykoliv se jí zachtělo. Zvíře ji dobře znalo a důvěřovalo jí. Sotva se přiblížila, zvedlo hlavu.
Z tlamy mu čúrkem crčela voda. Luiza mu přetáhla ohlávku přes uši, odvedla ho k domku a vtáhla ho dovnitř.
Dlouhou chvíli uvažovala o důstojném způsobu, jak by otce k hrobu dopravila. Nakonec našla provaz, uvázala ho otci k nohám a poník odtáhl tělo do sadu. Otcova hlava cestou tupě hrkala po nerovné zemi.
42
Když tělo sklouzlo přes okraj mělkého hrobu, Luiza pro něj naposledy zaplakala a odvedla poníka zpět do ohrady. Potom slezla do hrobu a snažila se urovnat otcovy končetiny. Ale byly už ztuhlé, a tak zanechala marných pokusů a odešla do polí pro kvítí, kterým tělo posypala. Klečela přitom vedle hrobu a vysokým líbezným hlasem zapěla anglicky první sloku písně "Pán je můj pastýř". Potom začala hrob zasypávat. Než skončila, přišla noc a Luiza se odplížila do domku fyzicky i duševně naprosto vyčerpaná.
Neměla sílu ani touhu jíst, a dokonce ani nedokázala vystoupit po schodišti do ložnice. Ulehla poblíž krbu a téměř okamžitě usnula těžkým spánkem podobným smrti. Probudila se nad ránem vyprahlá žízní a s krutou bolestí hlavy. Měla dojem, že se jí hlava rozskočí. Když se pokusila vstát, zavrávorala a musela se opřít o stěnu. Měla závrať a bylo jí špatně od žaludku. Pokusila se sejít do zahrady a ulevit plnému měchýři, ale přepadla ji další vlna nevolnosti. Došla sotva doprostřed kuchyně, bezděčně se sklonila a nechápavě zírala na kaluž vlastních zvratků, která se jí roztékala u nohou. Nakonec doklopýtala k matčiným měděným hrncům visícím na hácích na protější zdi, a zhlédla se v lesklém dně jednoho z nich. Váhavě a s odporem si pohladila hrdlo, jehož mléčně bílou kůži zdobil náhrdelník růží.
Nohy ji odmítly dál nést a zhroutila se na podlahu. Temné mraky zoufalství ji zastřely vidění a omdlela. Přesto ještě kdesi v temné dálce stačila zahlédnout jiskru - nepatrnou jiskřičku naděje. Soustředila se na ni a chránila ji jako světlo lampy blikající ve větru. Pomohla jí odehnat zoufalství.
"Musím vstát," šeptala si.
"Jinak skončím stejně jako táta s mámou. Musím se připravit."
S oporou stěny se vrávoravě postavila.
"Musím si pospíšit, konec se rychle blíží."
Vzpomněla si na žízeň, která spalovala její umírající rodiče.
"Vodu!"
S prázdným vědrem doklopýtala k pumpě na dvorku. Každý pohyb páky nemilosrdně testoval zbytek její síly a odvahy. "Ne každý

umírá," přesvědčovala se při práci. Zaslechla, jak si o tom starší povídali. Tvrdili, že mladí a silní lidé můžou přežít. Voda začala plnit vědro. "Určitě nelhali. Já neumřu. Nechci! Já nechci!"
S poloprázdným vědrem se dovlekla za domek, kde pustila na svobodu králíky a drůbež. "Já se o vás postarat nemůžu," omlouvala se jim.

42 43

S vědrem v ruce vrávorala zpátky do kuchyně a voda jí šplíchala na nohy. Postavila ho za krb a zavěsila na jeho okraj měděnou naběračku. "Jídlo!" zamumlala v jasné chvilce mezi přeludy. Ze spížky přivlekla košík jablek se zbytkem šunky a sýra a položila jídlo tak, aby na ně dosáhla.
"Zima! V noci bude zima." Dovlekla se k prádelní truhle, kde matka ukládala zbytky své výbavy, vytáhla z ní vlněnou přikrývku a koberec z jehněčí kůže a rozprostřela je vedle krbu. Z hranice dřeva v rohu kuchyně přinesla náruč suchých polen a než ji roztřásla zimnice, rozdělala oheň.
"Ještě dveře! Zamkni dveře!" Kdysi slyšela, že hladová prasata a psi ve městě vtrhli do domů, kde leželi nemocní lidé a hryzali je zaživa. Podařilo se jí dveře zavřít a zastrčit závoru. Našla ještě otcovu sekeru a řezbářský nůž a položila je vedle připraveného lože.
V doškách střechy a stěn žily krysy. Často je v noci slyšela pobíhat po domě a matka lamentovala nad jejich loupeživými vpády do spíže. Jednou Petronella Luize vyprávěla, jak do jejich pokoje ve velkém domě vběhla krysa, když se jejich nová chůva opila džinem. Její otec prý to strašné zvíře objevil v postýlce její malé sestřičky a přikázal podkonímu, aby opilou chůvu sešvihal bičem.
Děti si pak při poslouchání nářku bité ženy vyměňovaly ustrašené pohledy. Luize při myšlence, že bude bezmocná vystavena ostrým zubům krys, začal běhat po zádech mráz.
Přesto se ještě dovlekla ke stěně, odtáhla do kouta největší z matčiných hrnců a přikryla ho poklicí. Představa, že se pokálí jako její rodiče, ji strašila víc než krysy.
"Nic víc už udělat nemůžu," ujistila se šeptem a klesla na ovčí kůži. V hlavě jí vířila temná mračna a horečka jí rozpalovala krev v žilách až k bodu varu. "Otče náš, jenž jsi na nebesích..." spustila anglicky, ale dál se nedostala. Houstnoucí tma ji přemohla.
Uplynula snad celá věčnost, než se k ní vrátily první známky vědomí. Přicházely pomalu jako plavec nořící se z hlubiny. Konečně tma ustoupila ostrému bílému světlu. Oslepovalo ji jako sluneční záře na čerstvě zasněženém poli. Světlo přinášelo chlad, který jí mrazil krev. Celá se rozklepala zimnicí.
S bolestnou námahou přetáhla přes sebe ovčí kůži, stulila se do klubíčka a přitáhla si kolena k hrudi. Na zadku s hrůzou nahmatala vystupující kosti; svaly i tuk z hýždí zmizely.
44
S obavami, že ucítí vlhký sliz výkalů, si sáhla na konečník a opatrně k prstu přičichla. Byl čistý.
Nedávno zaslechla, jak otec říkal mamince: "Průjem je známkou nejhoršího Ti, kteří přežívají, nemusejí čistit svá střeva."
"To mi sám Ježíš posílá znamení," šeptala přes drkotající zuby. "Nejsem špinavá, neumřu." Spalující horko vzápětí zmrazil chlad bílého světla. Házela sebou v deliriu a volala otce i matku a taky Ježíše. Znovu ji probudila žízeň. V hrdle jí hořel oheň a naběhlý jazyk, který jí zaplnil ústa, měla těžký a horký jako sluncem vyhřátý kámen. S velkou námahou se zvedla na loket a sáhla pro naběračku s vodou. Při prvním pokusu si většinu jejího obsahu vylila na prsa, ale zbytek lačně polkla.
Pár doušků vody jí zázračně dodalo síly a příští naběračku už zvládla vypít celou. Po krátkém odpočinku si dopřála další dávku. Konečně zahnala žízeň a oheň v její krvi zdánlivě uhasl.
S žaludkem plným tekutiny se stulila zpátky pod kůži a zakrátko ji přemohl hluboký, ale už přirozený spánek.
Probudila ji bolest. Chvíli nechápala, kde je, ani co ji to

vlastně bolí. Pak nedaleko zaslechla šramot a podivný drsný zvuk. Otevřela oči a pohlédla dolů na svou nohu, trčící zpod ovčí kůže. Na nahém chodidle zahlédla něco šedého a chlupatého. Ten tvor byl podobný kočce a Luiza hned nepoznala, oč jde. Jenže zvuk se ozval zase a s ním se dostavila i bolest. Snažila se toho tvora odkopnout, ale hrůza ji zmrazila v nehybnosti. Děsivá noční můra se stala skutečností.
To stvoření zvedlo hlavu a pohlédlo na ni jasnýma korálkovýma očima. Pak zavrtělo dlouhými vousky na protáhlém špičatém čenichu a ukázalo ostré zahnuté hlodáky zbarvené dorůžova.
Obrovská krysa jí hryzala kotník. Luiza, paralyzovaná strachem, a hlodavec se chvíli upřeně pozorovali. Potom krysa sklonila hlavu a opět se jí zakousla do nohy. Konečně se Luiza vzpamatovala a opatrně šmátrala za hlavou po noži. S rychlostí lovící kočky s ním máchla po hnusném stvoření. Krysa nebyla o nic pomalejší. Vyskočila do vzduchu, ale hrot čepele jí stačil zasáhnout břicho. Vypískla a spadla na hřbet.
Luiza upustila nůž a rozšířenýma očima sledovala, jak se zmrzačený hlodavec vleče pryč a táhne za sebou slizkou vlečku fialových střev. Sotva popadala dech a trvalo nějakou chvíli, než se jí pobláznění srdce uklidnilo a mohla zase normálně dýchat.

44 45

Paradoxně cítila, že jí prožitý šok dodal sílu. Posadila se, prohlédla si poraněné chodidlo a pruhem látky utržené z lemu sukně kotník ovázala. Náhle si uvědomila, jak je hladová. Doplazila se ke stolu a s jeho pomocí se postavila. Šunka na stole byla nahryzaná, ale Luiza nakousnutý okraj odřízla, ukrojila si tlustý plátek a položila ho na krajíc chleba. Vrstva zelené plísně na sýru svědčila o tom, jak dlouho ležela v bezvědomí. Luiza plísně nedbala a lačně hltala sousta, která se jí zdála být navýsost lahodná. Když potom dopila poslední naběračku vody, napadlo ji vědro znovu naplnit, ale věděla, jak je slabá a navíc se bála otevřít dveře.
Dovlekla se k velkému měděnému hrnci v rohu místnosti a dřepla na něj. Při močení přizvedla spodničku a pohlédla na své ploché břicho. Zůstalo hladké a neposkvrněné i s nevinnou holou štěrbinkou v klíně. Pak ale na slabinách zahlédla boule.
Byly tvrdé jako žaludy a bolestivé na omak, ale neměly barvu ani velikost nádorů, které zabily matku. Napadlo jí použít břitvu, ale nenašla odvahu vyzkoušet její ostří na vlastním těle.
"Já neumřu!" prohlásila vzdorně a poprvé svým slovům opravdu věřila. Spustila lem spodničky, dopotácela se zpátky k loži a s nožem v ruce opět usnula. Od té chvíle se jí dny a noci střídaly ve snových intervalech spánku a bdělosti. Ale doba, kdy byla vzhůru, se prodlužovala, a pokaždé, když se vzbudila, se cítila silnější. Se sílou se vrátilo i odhodlání. Věděla, že už se o sebe dokáže postarat.
Nádory se postupně zmenšovaly a změnily barvu z červené na růžovou. Při dotyku už ani tolik nebolely.
Věděla, že musí pít, a odvážila se vyjít ven pro čerstvou vodu. Potom se opět v kuchyni zavřela. Když z šunky zbyla jen holá kost a košík z jablky byl prázdný, rozhodla se dojít na zahrádku pro brambory a zeleninu. S pomocí otcova křesadla zapálila oheň a uvařila si polévku.
Vyvařila v ní kost ze šunky a hustý zeleninový vývar se jí zdál nesmírně chutný a lahodný. Dodal jí sebevědomí i sílu k práci. Nejdříve vyprázdnila měděnou nádobu, kterou používala místo nočníku. Její obsah vylila na kompost, vyčistila ji vodou a popelem a pověsila zpátky na stěnu. Věděla, že by si to matka tak přála. Jenže i lehká práce ji zmohla a musela znovu ulehnout a zabalit se do ovčí kůže.
Příští ráno vyšla na dvůr, a když naplnila vědro vodou, svlékla své špinavé oblečení a umyla se od hlavy až k patě. Spotřebovala přitom naběračku vzácného mýdlového roztoku, který matka vařila z ovčího loje a popela. S potěšením zjistila, že boule na jejích tříslech téměř zmizely. Už na ně mohla prstem bez obav přitlačit

a následná bolest byla snesitelná. Kůže jí po umytí zrůžověla a zdravě se leskla. Nakonec si ještě vydrhla zuby prstem namočeným v soli, a mastí z matčiny lékárničky potřela krysí kousance. V nových šatech, které našla v prádelníku, se cítila jako znovuzrozená.
Příští den se opět přihlásil hlad. Chytila jednoho z králíků bezstarostně hopsajících po zahradě, podržela ho za uši a se sebezapřením mu přerazila vaz klackem, který k tomuto účelu používal otec. Matka ji naučila, jak ho má stáhnout a vyvrhnout. Naporcované čtvrtky pak vložila do hrnce a přidala cibuli a brambory. Pojedla s velkou chutí a kosti doběla ocucala.
O den později sešla do sadu a dopoledne strávila úpravou rodičovských hrobů. Od chvíle, kdy onemocněla, neopustila bezpečí zahrady, ale teď sebrala odvahu a dírou v živém plotě se vplížila do skleníku v zahradách velkého domu.
Usedlost se zdála být opuštěná, a když se ujistila, že ji nikdo nesleduje, vybrala z početných polic nejpěknější květiny, naložila je do vozíku a odvezla domů.
V sadu jimi potom ozdobila čerstvě urovnanou zem hrobů. Při práci s rodiči rozmlouvala. Popsala jim každou podrobnost svého těžkého údělu a nevynechala krysu ani králíka, ani své kuchařské pokusy s třínohým hrncem.
Když hroby upravila podle svých představ, probudila se v ní další zvědavost, a vrátila se k díře v plotě. Oklikou přes jedlový háj se přiblížila k jižnímu křídlu velkého domu. Byl tichý, bez života, a zavřené okenice mu dodávaly pochmurný vzhled.
Opatrně se přikradla k čelním dveřím, ale byly zavřené na závoru. Někdo na ně namaloval hrubý rudý kříž - varování před morem. Barva, která z něj při malování stekla, vypadala jako zaschlá krev.
Zaskočil ji nenadálý pocit samoty a opuštěnosti. Sklíčená usedla na schody před vstupem do domu. "Asi jsem zůstala jediným živým člověkem na světě. Všichni ostatní umřeli."
Zoufalství jí dodalo smělosti a nakonec vstala a oběhla dům k zadnímu vchodu, který vedl ke kuchyni a příbytkům služeb nictva.

46 47

Zkusila je otevřít a překvapilo ji, když snadno povolily.
"Haló!" volala. "Je tu někdo? Hansi! Stalsi! Kde jste kdo?"
Prošla opuštěnou kuchyní a nahlédla do dveří přípravné komory.
"Haló!" volala. Žádné odpovědi se však nedočkala. Prošla celým domem a nevynechala jedinou místnost, ale nikoho nenašla.
Všude nacházela jen důkazy o tom, že rodina dům ve spěchu opustila.
Luiza nechala všecko tak, jak to leželo, a vyšla ven.
Na zpáteční cestě ji napadlo podívat se do kaple. Odbočila z pěšiny a zamířila na konec růžové zahrady. Většina pomníků na hřbitově už přečkala víc než dvě staletí a pokrývala je vrstva zeleného mechu. Ale před vchodem do kaple uviděla řadu čerstvých hrobů bez náhrobních kamenů. Na hliněných náspech ležely kytice uvadlých květů a tabulky s černými rámečky uváděly jména zemřelých se slovy posledního rozloučení.
Déšť už inkoust částečně smyl, ale písmo bylo ještě čitelné. Na jedné z nich stálo: "Petronella Katrina Susanna van Ritter".
Luizina malá kamarádka ležela mezi dvěma mladšími bratry.
Luiza doběhla k domku, a tu noc ji uspaly vzlyky. Ráno se cítila znovu slabá a nemocná. Smutek se samotou se vrátily v plné síle.
Došla k pumpě a studenou vodou si omyla obličej. Pak náhle zvedla mokrou tvář, pohodila hlavou a její nešťastný výraz pomalu roztával v úsměvu. V očích jí zablikala modrá světýlka.
"Lidé!" vykřikla tiše. "Slyším hlasy." Od velkého domu k ní vítr zanesl slabou ozvěnu slov. "Vrátili se. Už nebudu sama."
S mokrým obličejem běžela k díře v živém plotě a dál k velkému domu. U kůlny se zahradním nářadím zůstala stát, aby se vydýchala. Už chtěla běžet dál, ale nějaký skrytý instinkt ji varoval. Zaváhala, opatrně vystrčila hlavu za roh pilíře z pálených cihel a mrazivý dech hrůzy jí přejel po zádech.
Čekala, že uvidí vozky v kabátcích s van Ritterovými heraldickými

znaky, jak sedí na kozlících kočárů seřazených na příjezdové cestě, a van Ritterovu rodinu, obklopenou houfem služebnictva. Jenže uviděla řadu ručních kár a hordu cizinců vybíhajících z domu s náručemi stříbra a obrazů. Křídla rozbitých dveří opile visela vytržená ze závěsů.
Zloději nosili uloupené poklady do kár, vzrušeně na sebe pokřikovali a opile se smáli. Patřili ke spodině města, nejhorší sortě povalečů z doků a brlohů, armádních zběhů a kriminálníků

uprchlých z vězení, jejichž brány se otevřely, když padly zábrany moci smetené morovou epidemií. Byli oblečení v bědných hadrech, náhodně sebraných částích uniforem a špatně padnoucích šatech uloupených bohatým. Lupič ve vysokém klobouku ozdobeném peřím se potácel po schodišti dolů a mával hranatou lahví džinu. Pod paží druhé ruky nesl masivní zlatý podnos.
Opilýma očima v brunátné tváři poznamenané hýřením zahlédl Luizu, která nestačila včas stáhnout hlavu a skrýt se.
"Žena!" vykřikl. "Při satanovi a všech rohatých! Skutečná žena. Mladá a šťavnatá jako zralý červený jablíčko." Odhodil láhev a tasil kord. "Pojď sem, ty malá sladká klisničko, ať se podíváme, co pěkného skrýváš pod svou sukničkou." Vrávoravým krokem pospíchal ze schodů.
Jeho společníci divoce jásali: "Je tady nějaká ženská! Za ní, mládenci! Kdo ji chytí, ten si užije."
Řvoucí smečka vyběhla po trávníku k ní.
Luiza nečekala a rozběhla se také. Zpočátku pudově běžela do bezpečí domku na břehu jezera, ale pak si uvědomila, že jsou jí v patách a že by ji tam zaskočili jako fretky králíka v noře. Proto odbočila a zamířila přes ohrady k lesu.
Zem byla měkká a blátivá a její nohy se po nemoci ještě nezotavily do plné síly. Pronásledovatelé ji doháněli a jejich jásavý křik zněl stále hlasitěji.
K řadě stromů doběhla těsně před prvním z opilců.
Les jí nabízel jistou výhodu.
Hrávala si tam už od útlého dětství a dobře ho znala. Prchala po klikatých, sotva viditelných stezkách zarostlých houštím ostružiní a hlodašovými keři. Každou minutu zastavila a poslouchala. Zvuky byly pokaždé slabší, až konečně utichly docela.
Pomalu z ní spadávala hrůza, ale věděla, že nebezpečí ještě nepominulo natolik, aby mohla lesní úkryt opustit. Našla hustý ostrůvek trní, po břiše se vplížila do jeho středu a zahrabala se do spadaného listí. Jenom ústa a oči si nechala odkryté, aby viděla a mohla volně dýchat. Ležela bez hnutí, třásla se a těžce dýchala. Postupně se uklidnila, a teprve až se stíny stromů prodloužily a v lese byl klid, odplížila se zpátky na mýtinu.
Právě se chystala vstát, když ve vzduchu ucítila závan tabákového kouře. V okamžení se přitiskla zpátky k zemi a celá hrůza nedávných prožitků byla zpátky. Po mnoha minutách napjatého ticha se odvážila opatrně zvednout hlavu.
Na okraji mýtiny seděl muž opřený zády o kmen statného buku. Kouřil hliněnou dýmku s dlouhou troubelí a přivřenýma očima slídil po okolí.

Poznala ho okamžitě. Opilec s vysokým kloboukem, který ji zahlédl a vedl hon, byl tak blízko, že viděla každý obláček vyfouknutého kouře. Zabořila tvář do listí a snažila se uklidnit třes. Nevěděla, co by s ní udělal, kdyby ji chytil, ale tušila, že by to bylo mnohem horší, než zažívala v děsivých snech. Ležela, poslouchala chrčení slin v troubeli dýmky při sání, a její strach rostl k hranici paniky. Muž náhle vstal a odplivl si. Slyšela, jak plivanec dopadl na zem, a myslela, že už déle nevydrží. Jenom naprosté vyčerpání a nedostatek odvahy jí zabránily, aby nevyskočila a nepokusila se utéct.
Čas jako by se zastavil.
Večerní chlad ji mrazil na holých ramenech, ale hlavu nezvedla. Pak zaslechla šramot v listí a těžké kroky, které mířily k ní.

Zastavily před její hlavou a hrubý hlas ji přibil k zemi.
Srdce jí málem přestalo bít. "Tady jsi! Už tě vidím!
Jdu si pro tebe. Uteč! Uděláš líp, když utečeš."
Náhle probuzené srdce ji tlouklo do žeber, jako by chtělo rozbít hrudní koš, ale Luiza se přinutila k nehybnosti. Po dlouhé tiché pauze se kroky začaly vzdalovat. Muž znovu plivl na zem a mumlal si pro sebe: "Taková malá špinavá kurva. Stejně má asi neštovice."
Luiza zůstala ležet, dokud se úplně nesetmělo. Když se v koruně velkého buku ozvala sova, vstala a vydala se napříč temným lesem. Každý sebemenší šramot noční havěti ji lekal a dostávala opakované záchvaty třesavky.
Několik následujících dní neopustila domek. Přes den jí čas vyplnily otcovy knihy. Jedna, jmenovala se "V temné Africe", jí učarovala. Přečetla ji od první do poslední stránky a pak od začátku znovu. Nemohla se nabažit příběhů o podivných zvířatech i divokých domorodých kmenech a čas jí rychle ubíhal.
Četla o velkých lidech porostlých srstí, žijících v korunách stromů, a jiných, kteří pojídali maso příslušníků druhých kmenů, a představovala si malé pygmeje s jediným okem uprostřed čela.
Čtení se pro ni stalo opiátem zahánějícím strach.
Jednou večer při blikavém světle lampy usnula za kuchyňským stolem a hlava klesla na otevřenou knížku.
Dvě temné postavy na cestě zahlédly v houštině živého plotu světlo a zastavily se. Po několika slovech se muži opatrně protáhli brankou, jeden zamířil ke dveřím a druhý dům obešel a čekal vzadu.
50
"Kdo jsi!" probudil Luizu drsný hlas. Okamžitě byla na nohou.
"Víme, že tady bydlíš. Půjdeš s námi!"
Luiza vyrazila k zadním dveřím, zvedla závoru a vyběhla do noci. Vzápětí jí svalnatá mužská ruka sevřela krk a zvedla do výše. Kroutila se a kopala nohama jako malé divoké kotě.
Muž, který ji držel, otevřel krytku lucerny a posvítil jí do obličeje. "Kdo jsi?" zeptal se zhurta.
Luiza v houštině vousů poznala brunátnou tvář. "Jane!" vypískla. "To jsem já, Luiza! Luiza Leuvenová."
Janovi, van Ritterovu sluhovi, pomalu z obličeje mizel sveřepý výraz a nahradil ho údiv. "Malá Luiza! Jsi to opravdu ty? Mysleli jsme, žes umřela s ostatními."
O pár dnů později se vydal Jan s Luizou do Amsterdamu. Vracel se skárou naloženou zbytky van Ritterova zachráněného majetku.
Sotva Luizu přivedl do kuchyně v Huis Drabant, sloužící, kteří přežili, ji obklopili a radostně vítali. Pro svou krásu, jemné způsoby a milou povahu byla od malička miláčkem služebnictva a všichni s ní sdíleli žal nad smrtí Anně a Hendricka.
Nemohli uvěřit, že v pouhých deseti letech mohla přežít sama, bez rodičů a přátel. Kuchařka Elisa, se kterou se Luizina matka důvěrně přátelila, ji vzala pod svou ochranu.
Luiza musela svůj příběh opakovat znovu a znovu. Novina o jejím přežití se rozšířila a sluhové, dělníci i námořníci z van Ritterových skladů a lodí přicházeli, aby si její příběh poslechli.
Stals, komorník a majordomus, posílal každý týden zprávu van Ritterovi do Londýna, kam se zbytkem rodiny utekl před morem. Na konci jednoho dopisu se zmínil o tom, že se učitelova dcerka zachránila. Mijnheer nezapomněl odpovědět.
"Postarejte se o to dítě a zařiďte mu práci v domácnosti," přikázal Stalsovi. "Můžete jí platit mzdu jako pomocnici v kuchyni. Až se vrátím do Amsterdamu, rozhodnu, co s ní bude dál."
Na počátku prosince, když studené počasí z města vyhnalo poslední stopy moru, mijnheervan Ritter přivezl domů zbytek své rodiny. Jeho ženu sice zabil mor, ale rodina ji nijak nepostrádala. Horší to bylo s dětmi; z dvanácti epidemii přežilo pouze pět.
Jednou dopoledne, měsíc po van Ritterově příjezdu

do Amsterdamu, když vyřídil nejnaléhavější záležitosti vyžadující jeho pozornost, nařídil Stalsovi, aby Luizu přivedl.

Stála na prahu pánovy knihovny a čekala. Vzhlédl od knihy v kožených deskách, do které cosi zapisoval. "Pojď dál, dítě," řekl. "Přistup blíž, ať na tebe vidím."
Stals ji dovedl před velký stůl, Luiza se uklonila a van Ritter spokojeně přikývl. "Tvůj otec byl slušný člověk a naučil tě dobrým způsobům." Vstal, zastavil se před vysokým arkýřovým oknem a přes kosoúhlé okenní tabulky minutu pozoroval jednu svoji loď, ze které právě vykládali žoky bavlny dovezené z Indie. Potom se obrátil a zpytavě si Luizu prohlížel. Od chvíle, kdy ji viděl naposled, vyrostla a zkrásněla. Její plnější tvář a končetiny nabývaly pohledných tvarů. Věděl, že přežila mor, a s obdivem musel konstatovat, jak dobře se z nemoci zotavila. V jejím obličeji nenašel žádné stopy po útrapách, které zažila, a dospěl k závěru, že hledí na hezkou dívku. Dokonce velmi hezkou.
A nebyla to pouhá krása bez výrazu. Bystré oči naznačující inteligenci zářily jako vzácné modré safíry a sršel z nich život. Pleť měla krémově hladkou a bez kazu, ale nejvíc k její atraktivitě přispěly vlasy, padající ve dvou silných zlatých pletencích na záda. Van Ritter jí položil pár otázek.
"Nepřestala ses učit, dítě?"
"Mám všecky otcovy knihy, mijnheer. Každý večer před spaním si z nich čtu."
"A co děláš přes den?"
"Umývám a škrábu zeleninu, mísím těsto na chleba a pomáhám Pietrovi umyvat pánve a hrnce, mijnheer."
"Jsi šťastná?"
"Ach jistě, mijnheer. Kuchařka Elis je ke mně laskavá jako vlastní matka."
Van Ritter si zamyšleně hladil bradku. "Myslím, že bych ti mohl najít užitečnější práci."
Stals a Elis Luizu naučili, jak se má chovat v pánově přítomnosti. "Pamatuj, že je to jeden z nejvýznamnějších mužů v zemi. Vždycky ho oslovuj Vaše Excelence, nebo mijnheer. A když ho zdravíš nebo odcházíš, nezapomeň se uklonit."
"Dělej přesně to, co ti káže. Když se na něco zeptá, odpověz přímo, ale nikdy neodmlouvej."

"Stůj rovně a nehrb se. Ruce drž sepnuté před sebou, nehraj si s prsty a nešťourej se v nose."
Ta spousta pokynů ji zpočátku mátla a bývala trochu zaražená, ale teď, když před ním stála, se jí odvaha vrátila.
Nosil oděvy nejvyšší kvality a jeho krajkový límec vždycky zářil bělostí jako čerstvý sníh. Spony na botách měl z ryzího stříbra a jeho zlatý pás jiskřil rubíny. Byl urostlý a úzké nohavice zdůrazňovaly jeho pevné, pěkně tvarované nohy, za které by se nemusel stydět ani muž o polovinu mladší. I když mu už vlasy začínaly šedivět, byly husté a měl je stále nakadeřené a perfektně učesané. I jemné vrásky kolem očí svědčily o pokročilejším věku, ale hřbet ruky, která hladila bílou bradku pečlivě zastřiženou podle Vandykeho, byl bez vrásek a stařeckých skvrn.
Na ukazováčku se mu skvěl prsten s enormně velkým rubínem. Přes svou veškerou důstojnost a odměřenost to byl laskavý člověk, a Luiza vytušila, že mu může důvěřovat stejně, jako důvěřovala Ježíši, který se o ni doposud vždycky postaral.
"Gertruda potřebuje někoho, kdo by na ni dohlédl," dospěl van Ritter k rozhodnutí. Gertrudě, jeho nejmladší dceři, bylo sedm. Nedůtklivé děvče tuctového vzhledu nevynikalo duchem ani krásou. "Vím, že jsi bystrá a chytrá dívka. Budeš jí dělat společnost a pomůžeš jí při učení."
Luiza byla zklamaná. Vyrůstala v blízkosti Elis, ženy s mateřským citem, která nahradila Anně ve funkci vrchní kuchařky, a nechtělo se jí opustit teplo a bezpečí příbytků služebnictva. Netoužila se přestěhovat nahoru a starat se o ukňučenou a rozmazlenou Gertrudu. Chtěla protestovat, ale Elis ji varovala před odmlouváním, a tak svěsila hlavu a uklonila se.
"Stalsi, postarejte se jí o řádné oblečení. Bude placená jako mladší chůva a přidělíte jí místnost vedle dětských pokojů."
Van Ritter je propustil a vrátil se ke stolu.

I Luiza pochopila, že bude muset vytěžit z nových podmínek co nejvíc. Jinou možnost neměla. Mijnheer byl pánem vesmíru a ona věděla, že kdyby se proti jeho diktátu postavila, její utrpení by nebralo konce. Rozhodla se, že si Gertrudu omotá kolem prstu. Neměla to lehké, protože dívka byla náročná a nesnesitelná. Nespokojila se s tím, že jí Luiza sloužila jako otrok přes

den, ale křičela a vyžadovala její přítomnost i v noci, kdykoliv se probudila z nějakého děsivého snu, nebo když potřebovala na nočník. Luiza si slovem nepostěžovala a její servilní ochota nakonec zvítězila. Naučila Gertrudu jednoduché hry, chránila ji před týráním sourozenců a zpívala jí nebo četla před spaním. Když Gertrudu probudil zlý sen, Luiza přispěchala k její posteli, kolébala ji v náručí, dokud ji znovu neuspala. Postupně se Gertruda vzdala role Luiziny trýznitelky. Její vlastní matka byla vzdálená postava zahalená závojem, jejíž tvář si nemohla pamatovat, a v Luize našla náhradu. Následovala ji jako důvěřivé štěně. Luiza brzy dokázala ovládat její záchvaty vzteku, kdy ječela a válela se po podlaze, házela jídlo na stěnu nebo se pokoušela vyskočit z okna do vodního kanálu. Nikdo si s ní předtím nevěděl rady, ale Luizina tichá slova ji dokázala uklidnit.
Obvykle ji pak vzala za ruku, odvedla zpátky do pokoje, a za pár minut už se Gertruda zase smála a tleskala radostí, když spolu recitovaly dětské říkanky. Zpočátku to Luiza brala pouze jako povinnost, ale časem si Gertrudu oblíbila, až nakonec její náklonnost přerostla v mateřskou lásku.
Mijnheer van Ritterovi neušla proměna, kterou jeho dcera prošla. Během příležitostných návštěv učebny nebo dětských pokojů často Luizu pochválil. Na vánoční oslavě pro děti ji pozoroval, když tančila se svou svěřenkyní, a všiml si její pružnosti a elegance, kterou Gertrudina těžkopádnost ještě zdůrazňovala.
S úsměvem sledoval, jak jí Gertruda dává perlové náušnice, objímají a líbá.
Po několika měsících pozval Luizu do své knihovny. Chvíli si povídali o tom, jaké pokroky Gertruda udělala a jak si Luiziny práce váží. Když odcházela, pohladil ji po vlasech. "Stává se z tebe velice krásná mladá žena. Musím být opatrný, aby nám tě nějaký mladý hejsek neodvedl. Gertruda i já tě tady potřebujeme."
Na Luiziny třinácté narozeniny Gertruda požádala otce, jestli by Luize nemohla dát zvláštní dárek. Van Ritter zamýšlel odvézt jednoho ze starších synů do Londýna, kde měl studovat na cambridgeské univerzitě, a Gertruda chtěla s Luizou jet s nimi. Shovívavý van Ritter souhlasil.
Plavili se na jedné van Ritterově lodi a většinu léta strávili prohlídkami velkých anglických měst. Luiza, kterou matčina rodná zem nadchla, využila každé příležitosti ke zdokonalení jazyka. Na závěr van Ritterova suita zůstala týden v Cambridgi, protože mijnheer chtěl vidět, jak se syn v novém prostředí uvede. Zamluvil všecky pokoje v Red Boar, nejlepší taverně univerzitního města, a Luiza jako obvykle spávala v Gertrudině pokoji.
Jednou ráno, když se oblékala, dívka seděla na její posteli a švitořila. Z ničeho nic ji štípla do hrudi. "Podívej, Luizo, tobě rostou cecky."
Luiza jí jemně ruku odstrčila. V několika posledních měsících jí pod prsními bradavkami vyrostly tuhé hrbolky, neklamný znak pohlavního dospívání. Její pučící ňadra byla naběhlá a citlivá a Gertrudin dotyk nebyl právě jemný.
"Tohle nesmíš dělat, Gertie. Bolí to a slovo, které jsi použila, je ošklivé."
"Promiň, Luizo." Oči dívky zvlhly slzami. "Nechtěla jsem ti ublížit."
Luiza ji políbila. "Nic se nestalo. Co budeš snídat?"
"Koláče." Slzy byly okamžitě zapomenuty. "Hodně koláčů s krémem a jahodovým džemem."
"Po snídani můžeme zajít na představení .Punch a Judy'," navrhla Luiza.

"Opravdu, Luizo? Opravdu půjdeme?" jásala Gertruda.
Když potom Luiza žádala van Rittera o povolení vycházky, rozhodl se, že je doprovodí.
V kočáře se Gertruda, věrná svým nepředvídatelným způsobům, vrátila k ranní příhodě, a pronikavým hlasem oznámila:
"Luiza má růžové cecky a trčí jí z nich hroty."
Luiza sklopila oči a zašeptala: "Už jednou jsem ti říkala, že to slovo je hrubé. Slíbilas mi, že ho víckrát nepoužiješ." Gertruda se zarazila. "Zapomněla jsem. Je mi to líto."
Luiza jí stiskla ruku. "Nezlobím se, schat. Jen chci, aby ses chovala jako dáma."
Jak se zdálo, van Ritter jejich rozhovor nepřeslechl. Nevzhlédl sice od knížky otevřené na kolenou, ale během loutkového představení, když Punch se skobovitým nosem bil svou vřískající ženu klackem po hlavě, Luiza pohlédla stranou a zjistila, že mijnheer zaujatě studuje předek její halenky. Krev se jí nahrnula do tváří a spěšně si přitáhla šálu těsněji kolem ramen.

54 55

Do Amsterdamu se vraceli na začátku podzimu a první noc na lodi Gertruda dostala mořskou nemoc. Luíza o ni pečovala a kdykoliv ji postihl záchvat zvracení, podržela jí umývadlo.
Když konečně Gertruda usnula, Luiza páchnoucí kajutu opustila. Potřebovala se nadýchat čerstvého vzduchu a pospíchala chodbičkou na palubu. Z otvoru palubního výlezu zahlédla temnou van Ritterovu postavu. Stál sám na závětrné straně ubytovací paluby. Důstojníci i posádka mu tu stranu přenechali; jako majitel lodi měl přednost. Luíza zůstala zaraženě stát a nejraději by se rychle vrátila, ale zahlédl ji a zavolal ji k sobě.
"Jak se daří Gertrudě?"
"Spí, mijnheer. Určitě jí ráno bude líp."
V tu chvíli velká vlna zvedla trup lodi. Luiza ztratila rovnováhu a pohyb paluby ji strhl k němu. Objal ji rukama kolem ramen.
"Promiňte, mijnheer," omlouvala se zadrženým hlasem, "uklouzla jsem." Snažila se odtáhnout, ale držel ji pevně.
V hlavě jí hučelo a nevěděla, co má dělat. Neměla odvahu k dalšímu odporu, a van Ritter ji nemínil pustit. Když potom na pravém prsu ucítila jeho dlaň, nemohla uvěřit svým smyslům.
Polekaně se nadechla a zachvěla se. Začal prsty mnout její naběhlou bradavku, ale dělal to něžně, ne jako ráno jeho dcera, a ji to vůbec nebolelo. Polil ji žhavý stud, když si uvědomila, že ji jeho dotyky těší. "Je mi zima," zašeptala.
"Ano," řekl. "Musíš dolů, aby ses nenachladila." Pustil ji, otočil se a opět se opřel o roubení paluby. Ze špičky jeho doutníku vítr strhával jiskry a odnášel je pryč.
Po návratu do Huis Brabant ho neviděla několik týdnů. Slyšela Stalse, jak povídá Elis, že mijnheer odjel do Paříže za obchodem.
Ten krátký incident na palubě lodi se jí v myšlenkách stále vracel. Občas se v noci probudila a všecko jí před očima ožívalo. Hanbou a lítostí nemohla usnout. Cítila, že to, k čemu došlo, se stalo její vinou. Velký muž, jako byl mijnheer van Ritter, přece nemohl být obviňován. Když na to pomyslela, bradavky ji pálily a podivně svědily. Měla pocit, jako by v ní přebývalo velké zlo. Vylezla z postele, padla na kolena a začala se modlit. Z modlitby ji vyrušilo Gertrudino volání. "Luizo, chci na nočník!"
56
S pocitem úlevy vstala a pospíchala k dívce, aby nepomočila postel. Za několik týdnů pocit viny zeslábl, ale už nikdy ji zcela neopustil.
Jednou odpoledne za ní do dětského pokoje přišel Stals.
"Mijnheer van Ritter tě chce vidět. Musíš ihned k němu. Doufám, děvče, žes neprovedla něco špatného?" Narychlo si přičísla vlasy a Gertrudě řekla, kam jde.
"Můžu jít s tebou?"
"Musíš dokončit vymalování obrázku té lodi, jak jsi mi slíbila. A snaž se nepřetáhnout čáry, schat. Brzy se vrátím."
S tlukoucím srdcem zaklepala na dveře knihovny. Myslela, že ji

chce potrestat za to, co se přihodilo na lodi. Možná ji nechá zbít, jak to udělal v případě opilé Chůvy. A ještě hůř. Mohl by ji taky propustit a vyhodit na ulici.
"Vstupte!" ozval se jeho přísný hlas.
Ve dveřích se uklonila. "Poslal jste pro mě, mijnheerT'
"Ano. Pojď dál, Luizo." Zastavila se před jeho stolem, ale pokynul jí, aby stůl obešla a stoupla si vedle něj. "Chci si s tebou promluvit o své dceři."
Místo obvyklého černého kabátce a krajkového límce měl oblečený těžký župan z čínského hedvábí. Z jeho neformálního jednání a klidného přátelského výrazu Luiza usoudila, že se na ni nezlobí, a oddychla si úlevou. Určitě se nechystá ji potrestat.
Jeho příští slova to potvrdila. "Napadlo mě, že nastal čas, aby se Gertruda začala učit jezdit na koni. Ty umíš jezdit dobře. Viděl jsem tě, jak jsi podkoním pomáhala koně cvičit. Rád bych slyšel tvůj názor."
"Ano, mijnheer. Jsem si jistá, že by se to Gertrudě líbilo..."
S radostí mu pomohla připravit plán výuky. Na stole před ním ležela velká tlustá kniha vázaná v zelené kůži. Náhodně ji otevřel a Luiza neodolala a pohlédla do ní. Oběma rukama si zakryla ústa a s údivem hleděla na ilustraci, která zaplňovala celou stranu. Bezesporu to byla práce zkušeného umělce. Na obrázku odpočíval v koženém křesle mladý pohledný muž a před ním stála krásná mladá žena a usmívala se na něho. Ta dívka na obrázku se jí podobala jako vejce vejci; mohla by klidně být její dvojče. Měla velké blankytně modré oči a sukni držela zvednutou do pasu, aby muž viděl chundelaté hnízdečko mezi jejími stehny.

Ze zlatých kudrlinek vystupovaly zduřelé pysky, které malíř záměrně zvýraznil.
Ten pohled jí vyrazil dech, ale to nebylo všecko. Další detail byl ještě horší, mnohem horší. Z otevřeného poklopce mužových jezdeckých kalhot trčel bledý stvol. Muž ho lehce držel mezi prsty a mířil s ním k dívčinu růžovému otvoru.
Luiza ještě nikdy neviděla nahého muže. Na ubikaci služebných sice zaslechla, jak si o tom ostatní dívky s gustem povídají, ale ani zdaleka si nepředstavovala nic podobného. Hrůzně fascinovaná zírala na obrázek a nemohla od něj odtrhnout oči. Cítila, jak se jí hrdlem vzhůru žene horká vlna a stoupá jí do tváří. Stravovalo ji zděšení a stud.
"Myslím, že ta dívka vypadá jako ty, i když není tak hezká," poznamenal van Ritter tiše. "Co ty na to, má drahá?"
"Já - já nevím," zašeptala. Nohy se jí málem podlomily, když na zadku ucítila van Ritterovu ruku. Ten dotyk zdánlivě pálil i přes látku spodničky. Vzal do dlaně její drobné hyždě a Luiza bolestně cítila, že by ho měla požádat, aby přestal, nebo z místnosti utéct, ale nemohla. Stála jako uhranutá. Stals i Elis ji neustále nabádali, že musí pána vždycky poslechnout. Patřila mu jako každý jeho kůň nebo pes. Byla jeho osobní majetek a musela se mu bez protestů podrobit, i když nevěděla, co dělá a co po ní chce.
"Pochopitelně je tu jistý umělecký záměr, pokud jde o rozměry."
Luiza nemohla uvěřit, že by malíř, který zobrazil postavu Boha, mohl namalovat i tento obrázek, a přesto to bylo možné dokonce i proslavený umělec musí udělat to, co po něm velký muž žádá.
Odpusť mi, šlechetný Ježíši, modlila se mlčky a zavřela oči, aby se nemusela dívat na tu ohavnost na papíře. Pak zaslechla šustění hedvábného brokátu a van Ritterův hlas. "Tak, Luizo, takhle to vypadá ve skutečnosti."
S víčky pevně sevřenými cítila, jak jí jemně, ale naléhavě hladí zadek. "Jsi už velká dívka, Luizo. Je načase, abys ty věci poznala. Otevři oči, miláčku."
Poslechla, ale nechala víčka přivřená. Viděla, že pod rozhaleným županem už nemá nic a bez dechu zírala na tu věc, která pyšně vyčnívala z hedvábných záhybů. Kresba představovala pouhé nevinné romantizující znázornění. úd, zdánlivě silný jako její zápěstí,

se mocně zvedal z hnízda hrubých černých chlupů a hlavu neměl bledě růžovou jako na obrázku, ale temně fialovou.
Štěrbina na jejím vrcholu na ni hleděla jako Kyklopovo oko.
Znovu pevně sevřela víčka.
"Gertruda!" vyjekla sípavě. "Slíbila jsem jí, že ji vezmu na procházku."
"Jsi na ni moc hodná, Luizo," řekl podivně ostrým, chraptivým hlasem, který u něj nikdy dřív neslyšela. "Ale teď musíš být hodná i na mě." Sáhl jí pod sukni a prsty jel vzhůru po nahých lýtkách. Na chviličku zastavil v měkkých jamkách pod koleny a Luiza se zachvěla. Jeho doteky laskaly. Byly podivně konejšivé a současně vzrušující, ale jistojistě věděla, že je to něco špatného. Protichůdné pocity ji mátly a měla dojem, že se zadusí.
Prsty opustily kolena a plížily se vzhůru po stehnech. Nešlo o kradmý, váhavý pohyb. Byl autoritativní, nic, co by mohla odepřít nebo čemu by mohla vzdorovat.
"Musíš být na mě hodná," opakoval, a Luiza věděla, že má plné právo to po ní žádat. Vděčila mu za všecko, co měla, a jestli ho to těší, pak nemá na vybranou. Přesto se nezbavila myšlenky, že je to špatnost, za kterou ji Ježíš potrestá. Možná ji přestane milovat. Slyšela zvuk převracené stránky a pak hlas: "Podívej!"
Konečně se odhodlala k odporu a nechala oči zavřené.
Naléhavost dotyků zesílila a jeho ruka dosáhla rýhy, kde stehno přecházelo v oblinu zadku.
Nepatrně víčka pootevřela a přes řasy zašilhala na novou stránku.
Oči se jí rozšířily. Dívka, která se jí tolik podobala, klečela před svým nápadníkem a z její vysoko vyhrnuté sukně vykukoval nahý zadek - kypré, máslově zbarvené polokoule.
Mladík hleděl do svého klína a dívka sledovala cíl jeho pohledu. Měla laskavý výraz, jako by se dívala na milovaného domácího mazlíčka, třeba na kotě. Držela tu věc drobnýma rukama s jemnými prsty, které ani nemohly obejmout celý její obvod.
"Není to krásný obrázek?" zeptal se van Ritter.
Navzdory necudnosti jejich počínání byl mladý pár Luize sympatický. Usmívali se na sebe a jí se zdálo, že se mají rádi a že je těší to, co spolu dělají.
Zapomněla dokonce zavřít oči.
"Jak vidíš, Luizo, Bůh stvořil muže a ženu rozdílně. Každý sám je neúplný, ale spolu vytvářejí dokonalý celek." Luize nebylo zcela jasné, co tím chce říct, ale ona občas nerozuměla ani

tomu, co říkal její otec nebo pastor při kázání. "To proto je ten pár na obrázku tak šťastný. Sama vidíš, že se mají navzájem rádi."
S nenásilnou rozhodností zamířily dotěrné van Ritterovy prsty do klínu Luiziných stehen a pokračovaly dál. Nevěděla, co chce udělat, ale roztáhla nohy, aby mu to usnadnila. Stupňované vzrušení překonalo vše, co doposud zažila. Pocit štěstí a lásky, o kterém mluvil, jí zaplavil celé tělo. Znovu pohlédla do rozhaleného županu, ale šok a strach, který v ní vyvolal první pohled, se už nedostavil. Žádný div, že ta dívka z knihy měla tak šťastný výraz.
Jemně ji přitáhl k sobě; byla vláčná a povolná. Otočil se v křesle a současně ji druhou ruku položil na rameno. Vytušila, že chce, aby udělala totéž, co dívka na obrázku. Podvolila se tlaku ruky, klesla na kolena, a ta věc, podivně krásná a ošklivá zároveň, se ocitla pár centimetrů před jejím obličejem.
Následovala příkladu dívky a vzala ji do dlaní. Fascinovaná cítila, jak je tvrdá a teplá.
Van Ritter tiše zasténal. Jemně ji stiskla a ona se jí v ruce zachvěla, jako by žila vlastním nezávislým životem.
A teď ta záhadná věc patřila jí. Měla silný pocit moci, jako by v rukou svírala samotnou podstatu jeho bytí.
Spustil ruku z jejího ramene, položil ji na Luiziny ruce a začal s nimi pohybovat nahoru a dolů. Zpočátku nevěděla, co tím míní,

ale pak pochopila, že jí ukazuje, co má dělat. Pocítila silnou touhu potěšit ho, a protože byla bystrá, pochopila rychle, že má ten pohyb opakovat. Mijnheer se zvrátil v křesle a zasténal. Polekala se, že mu působí bolest, a pokoušela se vstát, ale zastavil ji. Přiškrceným hlasem plným zoufalství prosil: "Ne, Luizo, pokračuj! Nepřestávej! Jsi takové hodné chytré děvče..." Náhle mu z hrdla vyrazil hluboký chvějivý vzdech. Z kapsy županu spěšně vytáhl šarlatový kapesník a přikryl s ním svůj klín i s jejíma rukama. Luiza cítila, jak jí dlaně smáčí lepkavá tekutina a vsakuje se do hedvábné látky kapesníku.
Chtěla v pohybech pokračovat, ale sevřel jí zápěstí.
"To stačí, miláčku. Tvojí zásluhou jsem velice šťastný."
Po dlouhé chvíli se probral, vzal její drobné ruce a jednu po druhé je kapesníkem otřel. Necítila nejmenší odpor. Laskavě se usmíval, ale řekl vážně: "Jsem s tebou velmi spokojený. Nesmíš

ovšem nikomu prozradit, co jsme dnes spolu dělali. Rozumíš, Luizo?" Ochotně přikývla. Pocit viny se jakoby vypařil.
"Teď se můžeš vrátit za Gertrudou. Zítra začneme s výukou jízdy. Vezmeš ji do jezdecké akademie."
Během několika příštích měsíců ho Luiza viděla jen jednou. Šla právě nahoru do Gertrudina pokoje a byla v polovině cesty, když lokaj otevřel dveře hodovní síně. Vyšel z ní mijnheer van Ritter v čele procesí svých hostů - blahobytně vyhlížejících pánů a dam. Všichni byli přepychově oblečení a Luiza čtyři z nich poznala. Patřili k dvacítce ředitelů VOC. Zřejmě dobře pojedli a popili, protože se chovali žoviálně a velmi hlučně.
Luiza se ukryla za závěsem, ale škvírou nepřestala toužebně sledovat mijnheer van Rittera. Na hlavě měl dlouhou zvlněnou paruku a na prsou šerpu a hvězdu řádu Zlatého rouna. Vypadal úžasně. Luizu zaskočila nečekaná nenávist, kterou pocítila k elegantní usměvavé ženě zavěšené do jeho rámě. Když rozjařené procesí přešlo, opustila svůj úkryt, doběhla do pokoje, který sdílela s Gertrudou, a na posteli se rozplakala
"Proč už mě nechce vidět? Nahněvala jsem ho?"
Na zážitek z knihovny musela myslet každý den, zvlášť večer, když zhasla lampu a ležela v posteli.
Pak se jednoho dne mijnheer van Ritter nečekaně objevil v jízdárně. Luiza právě učila Gertrudu, jak se má obřadně uklonit. Jenže nemotorná Gertruda ztratila rovnováhu a Luiza jí musela pomoct zpátky na nohy. Van Ritter odměnil dceřin výkon mírným úsměvem a hravou úklonou jí odpověděl na pozdrav.
"Váš oddaný sluha," řekl a Gertruda se zachichotala.
Na Luizu nepromluvil a Luiza neudělala tu hloupost, aby ho oslovila bez vyzvání. Ještě chvíli ji sledoval, jak vede ponyho kolem manéže. Gertrudě v jeho sedle strach pokřivil tvář. Van Ritter odešel stejně náhle, jak se objevil.
Přešel další týden a Luiza, rozpolcená protichůdnými pocity, neměla stání. Co chvíli jí svědomí mučivě připomnělo nesmírnost hříchu, který spáchala. Dovolila mu, aby se dotýkal jejích nejintimnějších míst a hrál si s nimi, zatímco ona se těšila z jeho monstrózního údu. Začaly se jí o tom zdát živé sny, akdyž se z nich zmatená probouzela, její pučící prsy ji pálily a svědily

stejně jako klín. Jako trest za její hříchy jí prsa narostla, až blůzka praskala. Snažila seje skrývat rukama, založenýma na hrudi, ale dobře si všimla, jak po nich chlapci ze stájí a sluhové pošilhávají.
Ráda by se svěřila Elise s tím, co ji potkalo, a poprosila ji o radu, ale mijnheer van Ritter jí to výslovně zakázal, a tak mlčela.
Pak jí Stals nečekaně oznámil: "Máš se přestěhovat do vlastního pokoje. Je to pánův příkaz."
Luiza na něj překvapeně pohlédla. "A co Gertruda? Nemůže spát sama."
"Pán si myslí, že je čas, aby se to naučila. Dostane novou

ložnici, hned vedle tvojí. A taky dostane zvonek, aby tě mohla přivolat, když tě bude v noci potřebovat."
Nové pokoje, které dívkám přidělil, se nalézaly pod knihovnou a van Ritterovou ložnicí. Luiza stěhování pojala jako hru a uklidnila Gertrudiny obavy. Odnesla všecky její panenky a na přivítanou v novém obydlí pro ně uspořádala večírek.
Naučila se mluvit různými hlasy, a ten trik nikdy nezklamal. Spolehlivě u děvčete vyvolával radostné výkřiky a záchvaty smíchu, když každá z panenek vypověděla, jak je v novém domově šťastná. To působivé představení ji přesvědčilo a byla spokojená.
Luizina místnost, světlá a prostorná, byla vybavena přímo skvostně. Pozlacená křesla, postel s péřovými matracemi, peřinou a sametovými závěsy. Dokonce tam stál i krb obložený mramorem. Stals ovšem Luizu hned upozornil, že v něm může spálit jen jeden kbelík uhlí za týden. Ale zázrak nad zázraky, pokoj měl malou komůrku, v níž byla komoda s víkem. Když ho zvedla, objevilo se vyřezávané dřevěné sedátko a pod ním porcelánový nočník.
První noc se ukládala ke spánku závratně šťastná.
Zdálo se jí, že se v životě necítila tak dobře.
Probrala se z hlubokého, bezesného spánku a snažila se pochopit, co ji vzbudilo. Zřejmě už bylo hodně po půlnoci, protože dům byl temný a tichý. Jenže ten zvuk se ozval znovu a srdce se jí rozbušilo. Za protější stěnou obloženou dřevem zaslechla kroky a hrůza jí stáhla hrdlo. Ležela strnulá a nemohla se pohnout ani vykřiknout. Pak zavrzaly panty otvíraných dveří a ve zdi zahlédla mdle osvětlenou škvíru. Panel v protější stěně se pomalu otočil a do místnosti vešla přízračná mužská postava oblečená v jezdeckých kalhotách, bílé košili s vysokým límcem a rukávy šunkovitého tvaru.
"Luizo!" Dutý hlas doznívál podivnou ozvěnou. Právě takový hlas by čekala u ducha. Přetáhla si peřinu přes hlavu a ani nedýchala. Slyšela, jak se kroky blíží k její posteli a škvírou pod peřinu vnikalo blikavé světlo. Kroky stanuly vedle lůžka a přízrak z ní strhl přikrývku. Teď už vykřikla, třebaže věděla, jak marné je volat o pomoc. Gertruda vedle v pokoji určitě spala tak tvrdě, že by ji sotva dokázalo probudit něco slabšího než zemětřesení, a na celém poschodí už nikdo jiný nebyl. Zírala na tvář nad sebou osvětlenou plamenem lucerny, a byla tak vyděšená, že ji nepoznala.
"Neboj se, dítě. Neublížím ti."
"Ach, Mijnheer" Vrhla se mu na prsa a přitiskla se k němu.
"Já jsem myslela, že jste duch."
Pohladil ji po vlasech. "Jak vidíš, dítě, jsem to já. Už se nemáš čeho bát." Dlouhou chvíli jí trvalo, než se zase uklidnila.
"Nenechám tě tady samotnou. Pojď se mnou."
Vzal ji za ruku. Poslušně a s důvěrou šla v bavlněné noční košili a bosá za ním. Vyvedl ji přes tajné dveře ve stěně na točité schodiště. Nahoře prošli dalšími skrytými dveřmi do nádherné komory prostorné tak, že ani padesát zapálených svící nestačilo vzdálené kouty a strop zbavit stínů. Dovedl ji ke krbu, ve kterém plápolaly vysoké žluté plameny.
Sevřel ji v náručí a hladil po vlasech. "Bála ses, že jsem na tebe zapomněl?"
Luiza přikývla. "Myslela jsem, že se na mě hněváte a že už mě nemáte rád."
Zasmál se a zvedl jí bradu ke světlu. "Jak jsi krásná, maličká. Takhle jsem nahněvaný a takhle moc se na tebe zlobím." Políbil ji na ústa. Ucítila na rtech chuť tabáku. Silná aromatická vůně doutníku v ní vyvolala pocit jistoty a bezpečí. Konečně polibek přerušil a posadil ji na pohovku před krbem. Ze stolu vzal křišťálovou karafu s rubínově červenou tekutinou a naplnil jí skleničku.
"Vypij to. Likér zažene špatné myšlenky."
Málem se zalkla. Nápoj pálil tak, že se začala dusit a chvíli kašlala. Jenže pak se jí po celém těle až do konečků prstů začalo rozlévat úžasné teplo. Posadil se vedle ní, hladil jí vlasy a tiše

k ní promlouval. Ujišťoval ji, jak je hezká a milá a jak mu chyběla. Ukolébána teplem v žaludku a hypnotizujícím hlasem, opřela si hlavu o jeho hruď. Přetáhl jí lem košile přes hlavu a ona se z ní ochotně vykroutila. Zůstala nahá a vůbec se nestyděla. Její hladké dívčí tělo svítilo v záři svící bledě jako smetana. Začal ji líbat na tvář a laskat a Luiza se jemnému naléhání jeho rukou zcela poddala.
Znenadání vstal. Viděla, jak si spěšně stahuje košili a kalhoty, a když se vrátil k pohovce a postavil se před ni, už nemusel její ruce vést. Naprosto přirozeně je k němu vztáhla a uchopila do nich jeho vzrušené mužství. Potom stáhla zpět předkožku, jak ji to naučil, a s obdivem hleděla na lesklý švestkově zbarvený žalud. Odstrčil jí ruce, klesl před ni na podlahu a povalil ji na sametový potah pohovky Když jí roztáhl kolena, na vnitřní straně stehen ucítila lechtání vousů, které se pomalu přesouvalo výš.
"Co to děláte?" vyjekla polekaně. O nic podobného se dřív nepokusil. Snažila se posadit, ale zabránil jí v tom. Náhle vykřikla znovu a zaťala mu nehty do ramen; ústa našla nejcitlivější část jejího těla. Následující vzrušení bylo tak intenzivní, až se jí na moment zdálo, že ztratí vědomí.
Ne každou noc ji po točitém schodišti odváděl nahoru. Nebylo málo večerů, kdy pod jejím oknem na kočičích hlavách dláždění drkotala kola kočárů. Luiza obvykle sfoukla plamen svíčky a přes záclonu sledovala van Ritterovy hosty přijíždějící na bankety a módní společenské večírky. Ještě dlouho potom, co odjeli, ležela bdělá v posteli a čekala, že na schodišti uslyší kroky, ale většinou se nedočkala a usínala zklamaná.
Celé týdny i měsíce býval van Ritter na cestách. Se svou lodí se plavil do míst s neznámými jmény, vyvolávajícími představy dálek. Po dobu jeho nepřítomnosti bývala Luiza neklidná a podrážděná. Dokonce ztrácela trpělivost i s Gertrudou a sama ze sebe byla nešťastná.
Když se pak zase vrátil a svou přítomností naplnil velký dům, ožila, a s ní dokonce i služebnictvo. Sotva zaslechla, jak schází po schodišti, všecky mrzutosti rázem pominuly, jako by ani nikdy nebyly. Vyskakovala z postele a vrhala se mu do náruče, hned jak otevřel tajné dveře do pokoje. Aby pro ni nemusel chodit, vymyslel signál, kterým ji volal nahoru k sobě. Po večeři ke Gertrudě často posílal lokaje s kyticí rudých růží. Žádnému ze sluhů to nepřipadalo nijak zvláštní; všichni věděli, jak mijnheer miluje svou ošklivou a slaboduchou dcerku. Každou noc, kdy k tomu došlo, dveře na konci točitého schodiště zůstávaly odemčené, a když do nich Luiza vstoupila, čekával na ni.
Schůzky nebývaly nikdy stejné. Pokaždé vymyslel nějakou novou scénu, kterou si pak přehrávali. Nutil ji oblékat si nejrůznější kostýmy. Jednou hrála roli dojičky, podruhé hocha ze stájí a jindy se zase vyšňořila jako princezna. Někdy ji dokonce přinutil, aby si nasadila masku démona nebo divokého zvířete. Občas si prohlíželi obrázky v zelené knize a zkoušeli zobrazené situace. Když jí poprvé ukázal obrázek, kde dívka ležela pod mladíkem, jehož úd byl až po kořen vnořený do jejího těla, nechtěla uvěřit, že je to vůbec možné. Ale trpělivý a ohleduplný van Ritter ji nakonec přemluvil, a když k tomu došlo, bolelo to málo a stálo ji to pouhých pár kapek panenské krve. Měla pak silný pocit naplnění a ve chvílích osamění si s údivem prohlížela svůj klín. Nechápala, jak ta část jejího těla, o kterém ji učili, že je nečistá a hříšná, může skrývat takové potěšení. Po nějakém čase nabyla přesvědčení, že už ji nic nového nemůže naučit, že už dokáže potěšit jeho i sebe všemi myslitelnými způsoby.
Ale mýlila se.
Van Ritter opět odjel na jednu ze svých nekonečně dlouhých cest. Tentokrát v ruském Petrohradu navštívil dvůr cara Petra Alexejeviče, kterého lidé nazývali Petr Veliký. Pochopitelně že návštěva nebyla jediným cílem jeho cesty. Chtěl hlavně rozšířit své aktivity o obchod se vzácnými kožešinami. Luizu po jeho návratu zachvátila horečka vzrušení, a tentokrát nemusela na pozvání čekat dlouho. Právě porcovala pečené kuře, když lokaj Gertrudě přinesl jedinou

rudou růži.
"Jak to, že dnes tak záříš?" zeptala se Gertruda, skotačící kolem postele.
"Protože tě mám ráda, Gertie. Tebe a všecky lidi na světě," radostně odpověděla Luiza.
Gertruda spráskla ruce. "Já tě mám taky ráda, Luizo."
"Je čas jít do postele. Tady máš šálek teplého mléka, aby se ti dobře spalo."

64 65

Když Luiza vešla do van Ritterova apartmá, zaraženě zůstala stát ve dveřích. Nová hra, kterou její milenec přichystal, byla až příliš reálná a odstrašující.
Mijnheer van Ritter měl na hlavě přiléhavou kuklu z černé kůže s kruhovými otvory pro oči a s velkou rozšklebenou štěrbinou pro ústa. Byl oblečený v černé kožené zástěře a nohy včetně stehen mu vězely v lesklých černých botách. Ruce v černých rukavicích měl založené na prsou. Jen s námahou od něj odtrhla oči a pohlédla na zlověstnou konstrukci uprostřed místnosti. Podobala se bičovací trojnožce stojící na náměstí před budovou soudu, na které byli veřejně trestáni odsouzení provinilci. Jen místo obvyklých řetězů visely z jejího vrcholu hedvábné provazy.
Usmála se na něj roztřesenými rty, ale setkala se s netečným pohledem chladných očí, zírajících na ni z děr kukly. Pokusila se utéct, ale zřejmě předvídal její reakci, protože hbitě přiskočil ke dveřím, zamkl je a klíč strčil do kapsy zástěry. Luize se podlomila kolena a klesla na podlahu. "Prosím, neubližujte mi," zašeptala.
"Za hřích smilstva jsi odsouzena k dvaceti ranám biče," prohlásil strohým hlasem.
"Prosím, nechte mě odejít. Já takovou hru nechci hrát."
"To není hra." Přistoupil k ní a bez ohledu na její prosby ji odvedl k trojnožce a ruce jí uvázal vysoko nad hlavu. Otočila k němu tvář zakrytou vodopádem dlouhých zlatých vlasů.
"Co se mnou uděláte?"
Odešel ke stolu u protější stěny a něco z něj vzal. Pak se teatrálně pomalu otočil. V ruce svíral bič. Začala vzlykat a snažila se zbavit hedvábných pout. Přistoupil blíž, vložil ukazováček do výstřihu její noční košile a jediným pohybem ji roztrhl až po dolní lem.
Pak z ní serval to, co z košile zbylo a Luiza zůstala nahá. Jak tak před ní stál, viděla, že se mu zástěra dole vzrušením zvedá.
"Dvacet ran," opakoval stejně chladným tónem, "a budeš je počítat. Rozumíš, ty malá smilná kurvo?"
Trhla sebou. Takhle ji ještě nikdo nenazval.
"Nevěděla jsem, že dělám něco špatného. Myslela jsem, že vám to působí radost a potěšení."
Švihl bičem do vzduchu a jeho konec jí zasvištěl těsně před obličejem. Obešel ji a Luiza pevně sevřela víčka. V očekávání bolesti jí ztuhl každičký sval, ale krutá bolest pokořila její vzdor a hlasitě zaječela.
"Počítej!" zařval na ni, a Luiza poslechla. Rozechvělými rty vykřikla: "Jedna!"
A rány pršely bez ustání a bez lítosti. Když ztratila vědomí, přidržel jí pod nosem malou zelenou lahvičku a štiplavé výpary ji probudily.
"Počítej!" křičel.
Konečně se zmohla na tiché "dvacet". Van Ritter odložil bič na stůl a jak ji obcházel, rozvazoval šňůrky zástěry. Luiza visela na hedvábných provazech, neschopná zvednout hlavu. Záda, hyždě i stehna měla v jednom ohni.
Přistoupil k ní zezadu a brutálně jí roztáhl pálící rudé půlky zadku. Bolest, která následovala, se nedala přirovnat k ničemu, co doposud zažila. Probodl ji a roztrhl tím nejzrůdnějším způsobem. Krutá bolest jí projela vnitřnostmi a odněkud se k ní vrátila

síla křičet. Opakované výkřiky naplnily komoru.
Nakonec ji odvázal z trojnožky, zabalil do prostěradla a odnesl dolů do jejího pokoje, kde ji beze slova pohodil na lůžko a odešel.
Když se ráno dobelhala do komůrky a posadila se na toaletu, zjistila, že stále krvácí. Ani po sedmi dnech se jí rány nezahojily, a Gertruda dostala další rudou růži. Tiše vzlykala, když roztřesená stoupala vzhůru po schodišti. V komoře na ni čekal van Ritter v kostýmu kata a trojnožka.
Trvalo měsíc, než sebrala odvahu a pověděla Elis, jak s ní mijnheer zachází. Ukázala jí rudé jizvy na zádech a pak se sklonila, aby Elis viděla její potrhaný, páchnoucí konečník.
"Zakryj se, děvko nestydatá!" vykřikla Elis a pleskla ji přes tvář. "Jak se odvažuješ říkat takové hnusné lži o našem velkém a dobrém pánovi? Budu mu to muset oznámit. Ale nejdřív řeknu Stalsovi, aby tě zamkl do sklepa."
Dva dny se Luiza krčila na studené podlaze v temném rohu sklepení' a oheň vespodu těla jí stravoval duši. Třetí den pro ni přišel šikovatel se třemi muži městské stráže. Jak ji odváděli přes kuchyni, hledala Gertrudu, Elis nebo Stalse, ale místnost byla prázdná.

66 67

"Díky, že jste mě přišel zachránit," děkovala šikovateli. "Další den už bych tam nevydržela." Voják na ni krátce zpytavě pohlédl.
"Prohledali jsme tvůj pokoj a našli jsme šperky, které jsi pánovi ukradla," řekl. "Takový hrozný nevděk člověku, který byl k tobě tak laskavý. Uvidíme, co na to řekne soudce."
Soudce trpěl následky hýření z včerejšího večera. Jako jeden z padesáti hostů se zúčastnil večeře v Huis Brabant u Koen van Rittera, svého starého přítele, jehož tabule a vinné sklepy prosluly po celé nížině. Po večeři při dobrém doutníku a láhvi neméně dobrého koňaku s ním van Ritter o té pochybné holce pohovořil. Teď se strážce práva na mladou ženu zle mračil a netrpělivě poslouchal výčet obvinění, která mu velitel stráží recitoval. Na závěr před něj šikovatel položil šperky nalezené v jejím pokoji.
"Zadržená bude doživotně deportována do trestanecké kolonie v Batavii," rozhodl soudce.
Plachetnice Het Gelukkige Meeuw kotvila v přístavu a byla téměř připravená k vyplutí. Stráže Luizu odvedly ze soudní síně rovnou do doků. Na konci lodní lávky ji zastavil vrchní žalářník, do seznamu zapsal její jméno a dva muži jí na kotníky nasadili železa. Pak ji odvedli dolů na dělovou palubu.
Téměř o rok později plachetnice Meeuw zakotvila ve Stolové zátoce. Přes silná dubová prkna Luiza slyšela volání: "Člun se zásobami. Dovolte přirazit!"
Probrala se z dlouhého snění a vyhlédla škvírou při okraji poklopu střílny. Uviděla velký člun se smíšenou posádkou černých a bílých veslařů, který se blížil k lodi. Na přídi stál nějaký hromotluk s širokými rameny, ale muže u kormidla poznala a srdce jí poskočilo radostí. Byl to tentýž mladík, který se jí ptal na jméno a hodil jí rybu. Musela o ten vzácný dar bojovat s ostatními ženami a uhájila ho. Rybu pak bronzovou čepelí naporcovala a podělila se o ni se třemi dalšími společnicemi.
Nebyly to její přítelkyně, protože mezi ženami na lodi žádné přátelství neexistovalo, ale ty čtyři se po vyplutí domluvily, že si vzájemně budou pomáhat, aby přežily. Zhltly rybu syrovou pod
68
lačným dozorem hloučku hladových žen, které doufaly, že na ně třeba nějaké sousto zbude.
Jak pozorovala těžce naloženou lodici připlouvající k boku velké lodi, toužebně vzpomínala na lahodnou chuť rybího masa.
Z horní paluby k ní doléhala směsice hlasů, křik a bouchání. Do vrzání kladek se mísily hlasité příkazy. Sledovala, jak na palubu putují koše a bedny plné čerstvých potravin a dráždila ji vůně ovoce a nedávno sklizených rajčat. V ústech se jí začaly sbíhat sliny. Dobře věděla, že většina těch lahůdek skončí

v důstojnické kuchyni. Co zbude, zmizí v kuchyni nižších důstojníků a obyčejných námořníků. Dolů na vězeňskou palubu nenajde cestu nic. Odsouzené ženy musejí vystačit s tvrdými suchary zamořenými obilnými moly a zkaženým zasmrádlým vepřovým, na kterém už si pochutnávali červi.
Znenadání zaslechla bouchání na sousední dělový poklop a mužský hlas, jak tiše a naléhavě volal: "Luizo! Jsi tam, Luizo?"
Než stačila odpovědět, jakási jiná ženská zaječela: Já my dottie. Já jsem Luiza. Nechceš ochutnat moji medovou jeskyňku?"
Ostatní ženy odměnily její slova křikem a smíchem. Luiza mužský hlas poznala a snažila se překřičet chór oplzlých invektiv, ale zlomyslná radost nenávistných společnic jí v tom zabránila. Věděla, že ji muž venku neslyší a s rostoucím zoufalstvím pohlédla škvírou ven, ale neviděla ho.
"Tady jsem," vykřikla do štěrbiny holandsky. "Já jsem Luiza."
Náhle se před ní zjevila mužská hlava.
Jim se postavil na sedačku člunu pod stříl nou a přiložil oko ke štěrbině. "Luiza?" zeptal se šeptem. Hleděli si do očí ze vzdálenosti několika centimetrů. "Ano!" Radostně se usmál. "Modré oči. Jasně modré oči."
"Kdo jsi? Jak se jmenuješ?" bezděky špitla anglicky.
"Ty mluvíš anglicky?" divil se.
"Ne, ty troubo, čínsky," odsekla. Rozesmál se naplno. Podle zvuku jeho hlasu usoudila, že bude arogantní a drzý, ale byl to přátelský hlas - přátelský hlas, jaký naposled slyšela před rokem.
"Jsi pěkně hubatá! Ale něco pro tebe mám. Můžeš otevřít příklop?" zeptal se.
"Nedívá se shora dozorce?" odpověděla otázkou. "Zbičovali by mě, kdyby mě přistihli, že s tebou mluvím."

"Ne, kryje nás oblina trupu."
"Počkej!" Vytáhla z váčku bronzovou čepel a spěšně uvolnila poslední šroub oka zámku. Potom se bosou nohou opřela do poklopu a zatlačila, co jí síly stačily. Kryt skřípavě povolil a na jeho okraji zahlédla prsty, které jí pomáhaly otvor zvětšit.
Podařilo se a muž otvorem prostrčil malý plátěny pytel. "Máš tam dopis," zašeptal s obličejem blízko u ní. "Přečti si ho," dodal a byl pryč.
"Počkej," volala za ním. Hlava se opět vynořila. "Nevím, jak ti říkají."
"Jim. JimCourtney."
"Díky, Jíme," zašeptala a příklop zavřela.
Když pytel otvírala, tři ženy kolem ní utvořily těsný obranný kruh. Rychle si mezi sebou rozdělily sušené maso i ovčí suchary a bez otálení je začaly dychtivě žvýkat. Luiza našla hřeben, a do očí jí vběhly slzy. Byl ze skvrnité medově zbarvené želvoviny a hladce klouzal ve vlasech, ne jako ten ubohý krám, který si z nouze sama vyřezala a který za vlasy nepříjemně tahal. Potom našla i malý trojhranný pilník a nůž, společně zabalené v kousku plátna. Nůž měl rukojeť z rohoviny a Luiza palcem odzkoušela ostří čepele. Konečně měla slušnou zbraň a poprvé za dlouhé měsíce jí svitla jiskérka naděje. Z očí jí na okovy na kotnících skápla slza.
Nůž a pilník ji sice potěšily, ale z hřebenu měla opravdovou radost. Představoval důkaz, že pro toho muže zůstala stále ženou, že ji nepovažuje za bahno z brlohů a stok. Šmátrala v pytli po dopise a našla jediný list levného papíru umně složeného tak, že vypadal jako dopisní obálka. Adresa, napsaná smělou a jistou rukou, zněla jednoduše: "Luize". Opatrně, aby papír nepotrhala, dopis otevřela. Byl napsán bídnou holandštinou, ale dokázala pochopit smysl sdělení.
Pilník použij na řetězy. Zítra v noci přistanu na zádi s člunem. Až při střední hlídce zazní údery dvou lodních zvonů, skoč do vody. Uslyším šplouchnutí. Hodně odvahy.
Srdce se jí rozbušilo, i když dobře věděla, že vyhlídky na úspěch jsou nepatrné. Stovky věcí jí mohly zkřížit plány.

Přinejmenším kulka z muškety nebo žralok. Ale bylo důležité, že
70
našla přítele a s ním i novou naději. Nehrálo roli, jak je záchrana vzdálená. Roztrhala vzkaz na kousíčky a hodila je do čpícího záchodového kbelíku. Žádný dozorce se nepokusí ho z něj lovit. Potom se zase odplížila pod dělo do tmy, která byla jejím jediným soukromím, a složila nohy pod sebe, aby snadno dosáhla na články řetězu. Hned první tah pilníku zanechal na kovu mělkou ryhu a na prkna paluby spadlo pár železných pilin.
Pouta byla vykována z bídné nekalené oceli, ale přepilovat jediný článek i tak vyžadovalo čas a vytrvalost.
"Do dvojího zvonění na střední hlídce mi zbývá den a noc," dodávala si odvahy a znovu přiložila pilník k rýze v kovu.
Veslice zbavená těžkého nákladu hladce klouzala po hladině. Mansur u kormidla vystřídal Jima, který při veslování neustále hleděl zpátky přes záď člunu. Jak si v duchu přehrával krátké setkání s Luizou, co chvíli se mu na rtech objevil zasněný úsměv. Mluvila anglicky a dobře, pouze s nepatrným náznakem holandského přízvuku. A byla oduševnělá a bystrá, rychle reagovala na okolnosti, prostě žádná prostoduchá krasotinka.
Když se pokoušela otevřít poklop, škvírou uviděl její bosé nohy. Měla je žalostně hubené a odřené od železa, ale byly dlouhé a rovné, bez křivičných deformací. "Dobré plemeno!" řekl by otec o chovné klisně. Ruka, která brala plátěný pytel, byla sice umouněná s popraskanými a polámanými nehty, ale vynikala ladným tvarem a elegantními dlouhymi prsty. Ruka dámy, ne otrokyně nebo děvečky z kuchyně.
Nevoněla právě levandulí, vzpomínal v duchu, ale bůhvíjak dlouho už trčí v té špinavé smradlavé díře, tak co bys čekal?
Myšlenky mu zabloudily k jejím očím, úžasně modrým očím, a ustarané rysy obličeje mu změkly zasněným výrazem. V životě jsem nepotkal dívku, jako je tato. A umí anglicky.
"Hej, bratránku!" křikl na něho Mansur. "Vesluj pořádně! Jestli budeš takhle pokračovat, dopravíš nás na ostrov Robben," Jim se probral ze snění právě v okamžiku, kdy velká vlna vysoko nadzvedla záď člunu.
"Moře se zvedá," zabručel Jimův otec. "Vsadím se, že do zítřka vítr přižene pořádnou bouři. Musíme zkusit na loď dopravit poslední náklad dřív, než vlny docela zdivočí."

Jim spustil oči ze vzdalující se lodi, zvedl je k nebi a srdce se mu sevřelo. Na obzoru se jako hory kupila těžká bouřková mračna. Musím si vymyslet nějakou výmluvu, abych mohl zůstat na břehu, až povezou zásoby k Meeuw. Žádnou další příležitost k přípravám nedostanu.
Muly vytahovaly člun na pláž a Jim se omlouval otci: "Musím za kapitánem Hugem. Jestli mu do tučné dlaně nespadne nějaká mince, mohl by se naštvat a zastavit nás."
"Ten starý zloděj ovcí chvíli počká. Potřebuju tvoji pomoc na člunu."
"Slíbil jsem mu to. A na poslední plavbu budeš mít k dispozici celou posádku."
Tom Courtney si prohlížel syna zpytavým pohledem. Dobře ho znal a tušil, že má něco za lubem. Jim nemíval ve zvyku se ulévat. Právě naopak. Byl tvrdý jako skála a Tom se na něj mohl vždycky spolehnout. To on se zásobovatelem trestanecké lodi vyjednal dobré podmínky, on zařídil povolení od Huga a sám dohlížel na nakládání první dodávky. Dalo se mu věřit.
Tom si nerozhodně třel bradu, "Nu, já nevím..."
Mansur mu skočil do řeči. "Nechej ho jít, strýčku Tome. Já za něj zaskočím."
"Tak dobře, Jime, jdi si za tím svým Hugem," souhlasil Tom. "Ale buď na pláži včas, abys nám pomohl s člunem na břeh, až se vrátíme."
Z vrcholu dun Jim pozoroval člun směřující s posledním nákladem k Meeuw. Vlny se mu zdály být vyšší než dopoledne a vítr z nich

začínal strhávat hřebeny, takže vypadaly jako přehlídka dovádějících bílých koní.
"Bůh nás ochraňuj!" řekl nahlas. "Jestli přijde bouře, nedokážu tu dívku dostat z lodi, dokud to peklo nepomine."
Potom si vzpomněl na slova, která jí napsal. Radil jí, aby skočila do moře při dvojím zvonění na střední hlídce, a další zprávu jí poslat nemohl.
Snad bude mít dost zdravého rozumu a zůstane na palubě, až bouře udeří plnou silou. Snad pochopí, že nemůžu na schůzku přijet, a nezahyne ve vlnách. Myšlenka, že se topí v temných vodách, ho zasáhla jako úder do žaludku, a udělalo se mu nevolno.
Obrátil Drumfirea k hradbám a opřel se mu patami do slabin.
Kapitán Hugo byl překvapený, když dostal svůj úplatek tak promptně. Jim ho opustil bez zbytečných formalit.
Dokonce odmítl i kávu a odcválal po pláži k High Wealdu.
Za jízdy usilovně přemýšlel.
Na přípravu plánu mu zbývalo žalostně málo času. Teprve před pár hodinami se ujistil, že dívka má dost odvahy, aby se pokusila o útěk. Pokud se mu podaří dostat ji ve zdraví na břeh, bude pro ni muset nejdřívnajít bezpečný úkryt. Až na lodi zjistí, že utekla, budou ji hledat ozbrojenci celé hradní posádky. Dychtivě za ní vyrazí stovka pěšáků a celá švadrona. Vojáci Společnosti se většinou nudili a hon na člověka, nebo ještě lépe na ženu, pro ně bude vzrušující zábava, jaká je nemusí potkat celá léta. I velitel kasáren plukovník Keyser bude celý žhavý. Zadržení uprchlého vězně se pro něj stane otázkou vojenské cti.
Jim si poprvé připustil myšlenku, že mu jeho lehkomyslný plán nemusí vyjít, a navíc dostal strach, že by mohl ohrozit rodinu. Přísný zákon vydaný vedením VOC, všemocnou dvacítkou v Amsterdamu, nepřipouštěl, aby se cizinec usadil v kolonii nebo v ní provozoval obchod. Ovšem jako u mnoha ostatních striktních příkazů mocných ředitelů v Amsterdamu existovaly zvláštní okolnosti, které je umožňovaly obejít. Mezi těmito zvláštními okolnostmi ale nesměl chybět finanční projev úcty Jeho Excelenci, guvernéru van de Wittenovi.
Možnost usadit se na mysu Dobré naděje a založit obchodní společnost přišla bratry Courtneyovy na dvacet tisíc holandských zlatých. Van Witten udržoval s Tomem Courtneyem přátelské vztahy a Tom na oplátku bohatě přispíval do jeho neoficiálního penzijního fondu. Guvernér proto nebyl nakloněn myšlence odebrat mu licenci.
Jim doufal, že pokud s dívkou jednoduše z kolonie zmizí, nebude důvod za to vinit celou rodinu. Může sice upadnout v nemilost a v nejhorším případě to bude otce stát další dárek pro guvernéra, ale jestli se nevrátí, čas nakonec všecko urovná.
Z kolonie se dalo utéct jen dvěma způsoby. Přirozená a pohodlnější cesta vedla po moři, jenže ta vyžadovala loď.

Courtneyovi sice vlastnili dvě ozbrojené obchodní lodě, pohotové š•kunery s malým ponorem, se kterými se plavili až do Arábie i Indie. Bohužel obě plavidla byla právě na moři a nedalo se nic dělat s tím, že se vrátí dřív, než se změní monzun. A to znamenalo čekat několik měsíců.
Jim si našetřil trochu peněz, které by snad stačily na zaplacení cesty pro sebe a dívku na některé z lodí kotvících ve Stolové zátoce. Jenže první akcí plukovníka Keysera, až mu zmizení trestankyně ohlásí, bude vyslání pátracích hlídek na všecky lodi v zátoce. Mohl by taky zkusit ukrást nějaký menší člun, třeba pinasu, něco, co by se udrželo na moři a v čem by s dívkou dokázal doplout do některého portugalského přístavu na pobřeží Mosambiku. Ovšem každý kapitán byl na pirátství citlivý a velice pravděpodobně by ten pokus skončil kulkou v břiše.
Ani ty nejoptimističtější Jimovy představy nedokázaly čelit skutečnosti, že cesta po moři je pro ně zavřena. Zůstávala druhá a poslední možnost, a Jim bezděky pohlédl k modravým horám pokrytým zbytky loňského sněhu. Pobídl koně a uvažoval, co ho tam asi čeká.

Sám se nikdy nedostal za horské štíty dál než dvě stě kilometrů, ale slyšel vyprávění těch, kteří pronikli hlouběji do vnitrozemí a vrátili se s velkým množstvím slonoviny.
Kolovaly zvěsti o jistém starém lovci, který na břehu bezejmenné řeky tekoucí kdesi daleko na severu sebral lesklý oblázek. Prý to byl diamant, za který v Amsterdamu dostal sto tisíc holandských zlatých.
Jim cítil, jak se mu vzrušením ježí chlupy v zátylku. Bezpočtu probdělých nocí snil o tom, co asi leží za modrým obzorem. Hovořil o tom s Mansurem i Zamou a všichni tři si slíbili, že jednou tu cestu podniknou.
Nespikli se proti němu bohové dobrodružství a nevyhánějí ho z domova do divočiny? A nenabízejí mu modrookou dívku se zlatými vlasy, aby jela po jeho boku?
Rozesmál se a pobídl Drumfirea do klusu.
Všichni z usedlosti byli právě na moři, ale za pár hodin se vrátí a Jim si musí pospíšit. Ze stáda v ohradách vybral šest statných mul, opatřil je nákladními sedly a uvázal je na otěže u zadních dveří domu. Věděl, kde otec nechává klíče od zbrojnice, a bez meškání tam vnikl. Náklad musel vybírat s velkou opatrností. Tucet nejlepších mušket Tower a plátěné pytlíky s kulkami, soudky černého střelného prachu, olověné tyče a formy na odlévání dalších nábojů, sekery, nože a přikrývky, korálky a látky na výměnu s divokými kmeny, na které cestou narazí, nejnutnější léky, hrnce a nádoby na vodu, jehly a niti a další věci potřebné pro život v divočině, ale žádný přepych.
"Káva není přepych," utěšoval se, když k zásobám přidával pytlík kávových zrn.
Naložená zvířata vedl na tiché místo k potoku vzdálenému asi tři kilometry od High Wealdu. Zbavil muly nákladu, aby si odpočinuly a mohly se napást. Jen přední nohy jim svázal volným provazem, který jim zabrání v útěku, dokud se nevrátí.
Než došel zpátky k High Wealdu, čluny už byly zpátky.
Jim sešel na pláž vstříc otci a posádkám. Všichni byli promáčení až na kůži a na pokraji vyčerpání. Rozbouřené moře jim při návratu od holandské lodi dalo pořádně zabrat.
Mansur mu situaci popsal velmi stručně: "Měl jsi kliku, že ses z toho vymluvil. Vlny nás zalévaly, jako bychom pluli pod vodopádem."
"Viděls tu dívku?" přerušil ho Jim šeptem. Nechtěl, aby ho otec zaslechl.
"Jakou dívku?" škádlil ho Mansur.
Jim ho plácl po zádech. "Ty dobře víš jakou!"
Mansur zvážněl. "Všecky odsouzené ženy nahnali dolů a zamkli je. Jeden z lodních důstojníků strýci Tomovi řekl, že kapitán už se nemůže dočkat, až vypluje na otevřené moře. Okamžitě jak doplní zásoby jídla a vody, zvedne kotvu. Prý nejpozději zítra už bude na volném moři. Nechce, aby ho bouře zahnala na břeh."
Všiml si Jimova zoufalého obličeje a soucitně pokračoval: "Je mi to líto, bratránku, ale zítra v poledne bude loď pryč. Stejně by ti ta trestankyně nepřinesla nic dobrého. Co o ní víš? Nevíš ani, jaký zločin spáchala. Třeba vraždila. Nech ji, Jime, a zapomeň na ni. Na nebi nelítá jediný pták. Je jich víc než stébel trav na pláních Camdeboo."
V Jimovi vřela zlost a na jazyk se mu tlačila hořká slova, ale spolkl je. Otočil Drumfirea k dunám a z výšky jeho hřbetu pohlédl přes zátoku. Bouře očividně nabírala na síle a předčasně se začalo stmívat. Vítr mu cuchal vlasy, oči si musel chránit před letící pěnou a pískem. Mořská hladina šílela ve vysokých zpěněných vlnách zalévající pláž. Jim se divil, jak otec vůbec dokázal dostat čluny na břeh. Tom byl ovšem "Pan" námořník.

74 75

Asi dvě míle daleko se na hladině zmítal nezřetelný šedý stín Meeuw s holými stěžni. Při každém novém náporu vichru zmizel. Jim ho pozoroval, dokud ho rostoucí šero zcela nepohltilo.
Pak tryskem odjel domů. Zamu našel ve stájích, kde koním měnil

podestylku.
"Pojď se mnou," poručil mu a Zama ho poslušně následoval do sadu.
Když byli z dohledu velkého domu, dřepli si a chvíli mlčeli,
než Jim promluvil jazykem lesů nářečím kmene Lozí.
Zama okamžitě pochopil, že budou hovořit o velice důležitých věcech.
"Odcházím," řekl Jim stručně.
Zama na něj civěl, ale v houstnoucí tmě mu neviděl do očí.
"Kam, Samoyo?" divil se. Jim bradou kývl k severu.
"Kdy se vrátíš?"
"Nevím. Možná nikdy."
"Pak musím opustit otce i já."
"Jdeš se mnou?" otázal se Jim a Zama na něj lítostivě pohlédl.
Tak pošetilá otázka nestála za odpověď.
"Aboli byl i mým otcem." Jim vstal a položil Zamovi ruku na
rameno. "Zajdeme k jeho hrobu."
Za neustálého blýskání stoupali do kopce. Hrob ležel na východním
úbočí a Jim si vybavil každičkou podrobnost pohřbu.
Tom Courtney tehdy porazil černého býka a Aboliho ženy svého
mrtvého muže zašily do čerstvě stažené kůže. Tom potom
seschlé Aboliho tělo, kdysi mohutné a silné, odnesl jako spící
děcko k hluboké šachtě. Posadil ho do ní vzpřímeného a vedle
něj položil všecky jeho zbraně a cennosti. Velký balvan, kterým
hrob zakryl, muselo na místo dotáhnout dvojí volské spřežení.
Teď Jim se Zamou klečeli před Aboliho hrobem a modlili se k bohům
kmene Loži a taky k Abolimu, který se k nim po smrti připojil.
Slova jejich modliteb přehlušovalo hřmění.
Zama žádal otce o požehnání na cestu, která je čekala, a Jim
Abolimu děkoval za to, že ho naučil zacházet s mečem a mušketou.
S vděčností mu taky připomněl, jak ho vzal na lov prvního lva.
"Ochraňuj své syny jako dosud," žádal ho, "protože se vydáváme
na cestu a nevíme, kam nás zavede."
Nakonec oba usedli na zem a zády opření o náhrobní kámen spolu
tiše hovořili. Jim Zamovi vysvětlil, co má udělat.
"Naložil jsem muly, jsou u potoka. Odveď je do hor, do Majuby-
Domova holubic -, a počkej tam na mě."
Majubu, chatu skrytou při úpatí hor, používali ovčáci, kteří
v létě vyháněli stáda Courtneyových ovcí na horské louky. Sloužila
taky jako útulek mužům Courtneyovy rodiny při lovu zeber kvaga,
antilop nilgau nebo oryxů, a v tuto roční dobu bývala opuštěná.
Dali sbohem starému válečníkovi sedícímu ve tmě pod kamenem
a sešli na mýtinu u potoka. Jim z rance vytáhl lucernu a při
jejím světle muly znovu osedlali a naložili.
Zama s nimi potom zamířil k horám na severu.
"Čekej na mě! Do dvou dní za tebou přijdu, ať se stane cokoliv!"
volal za ním Jim, když se loučili.
Než Jim dojel na High Weald, všichni už spali. Sára mu nechala
večeři na plotně sporáku a hrkání hrnců ji probudilo.
Sešla v noční košili do kuchyně, posadila se ke stolu a smutnýma
očima sledovala, jak jí. Mluvila málo a koutky úst jí poklesávaly.
"Bůh ti žehnej, synku," zašeptala nakonec a políbila ho na dobrou
noc. Ve dne zahlédla, jak odvádí muly do lesa, a mateřský pud jí
napověděl, že odchází. Bez dalších slov vzala svíčku a pomalu
stoupala po schodech k ložnici, kde spokojně chrápal Tom.
Tu noc vítr rozpustile naráželo na dům a cloumal okenicemi.
Jim spal málo a vstal dřív než ostatní. Ze smaltovaného kotlíku,
který stával vzadu na sporáku, si nalil hrnek hořké černé kávy,
a když ji dopil, odešel do stáje pro Drumfirea a potmě vyjel dolů
k pobřeží. V dunách se do něj opřel vítr s prudkostí a silou
dravého monstra. Jim odvedl koně do závětří písečné návěje a
uvázal ho k nízkému porostu lebedy. Zpátky na hřebenu duny si
přitáhl kabátec těsněji kolem ramen a klobouk si stáhl přes oči.
V dřepu čekal na svítání a přemýšlel o Luize. Předvedla sice,
že má bystrého ducha, ale bude dost rozumná, aby si uvědomila,
že žádný malý člun nemůže v bouři do zátoky? Pochopí, že na ni
nezapomněl a že j i neopustil?
Nízko letící mraky oddálily rozbřesk, a když už se konečně
rozednilo, světla bylo málo a bouřící moře před ním tonulo
v šeru. Postavil se, ale vichr běsnil s takovou silou, že musel

jít nahnutý kupředu, jako by se brodil proti proudu dravé řeky. Oběma rukama si přidržoval klobouk a hledal holandskou loď. V dálce zahlédl cosi méně prchavého než letící pěna a vodní

tříšť, která se ten přelud snažila stůj co stůj utopit. Upřeně ho pozoroval. Jako jediná konstanta na zuřícím moři zůstával na místě. "Plachta!" vykřikl. Jenže nebyla tam, kde očekával, že najde Meeuw. Ta loď nekotvila, ona plula. Nejdřív musí zjistit, jestli je to skutečně Luizina loď. Seběhl úbočím duny k Drumfireovi pro malý lovecký dalekohled, který zapomněl v sedlové brašně.
Když se opět vyšplhal zpátky na vrchol duny, trvalo mu celou minutu, než plachtu znovu našel. Ulehl na zem, lokty zabořil do písku, aby uklidnil tělo zmítané větrem, a zaměřil dalekohled. Viděl jen plachtu; trup se ztrácel ve vlnách. Naštěstí po chvíli vrtošivá souhra větru a vln loď na okamžik vynesla nahoru.
"Je to ona! Het Gelukkige Meeuw." Přepadl ho nervy drásající pocit neodvratného konce. Představil si, jak Luizu odvážejí pryč do špinavé cely kdesi na druhém konci světa a on pro její záchranu nemůže nic udělat.
"Prosím, Bože, neber mi ji dřív, než jsem ji vůbec poznal," modlil se úpěnlivě. Vzdálené plavidlo se dál probíjelo bouří. Kapitán se ho zřejmě snažil dostat dál od vražedného pobřeží a Jim očima námořníka hodnotil jeho počínání. Od otce se mnohému naučil a rozuměl silám i protisilám větru, kýlu a plachet. Dobře viděl, v jakém nebezpečí se loď ocitla a jak málo schází do katastrofy.
Světlo zesílilo natolik, že mohl úporný souboj lodi s živly sledovat prostým okem. Ani po hodině se nedostala z pasti zátoky a Jim zamířil dalekohled k temnému hrbu ostrova Robben, který strážil vjezd do zátoky. S každou další minutou se naděje kapitána, že loď dostane na volné moře, zmenšovala.
Musel ostrov obeplout, neměl jinou možnost. Velká hloubka pod kýlem mu nedovolila zakotvit a bouře ho nemilosrdně hnala na ostrovní skaliska. Pokud by na ně narazil, rozbije loď na padrť. Jim vyskočil z písku. "Obepluj ho! Změň kurz! Vždyť je zabiješ, idiote!" rozčiloval se a myslel na obojí, dívku i loď. Věděl, že i kdyby se nějakým zázrakem Luize podařilo uniknout z pasti dělové paluby, okovy s řetězem na nohou jí nedovolí přežít. Obeplout ostrov s tak těžkopádnou lodí byl za daných podmínek sám o sobě nesmírně riskantní manévr, ale kapitánovi už jiné řešení nezbývalo.

"Je příliš pozdě!" vztekal se Jim. A bylo. S hrůzou sledoval, jak se plachty naklání a mění tvar, když se loď pokusila otočit. Ruce s dalekohledem se mu roztřásly, neboť si uvědomil, že manévr je předem odsouzený k nezdaru. Loď skutečně zůstala bezmocně stát s pleskajícími plachtami bičovanými větrem a z oceánu se na ni řítil další poryv vichru a vln.
Moře vřící pod záclonami deště se vrhlo na loď a pohltilo ji. Jim na okamžik zahlédl dno porostlé vrstvou řas a korýšů, ale hned zase zmizelo ve vlnách. S úzkostí čekal, jestli se znovu objeví. Loď mohla plavat kýlem vzhůru jako želva, ale voda ji mohla stejně tak stáhnout do hlubin a on neměl žádnou možnost zjistit, co se stalo. Oko ho pálilo námahou a všecko viděl rozmazaně. Zdálo se mu, že současný nápor vichřice trvá celou věčnost. Náhle se trup zase vynořil, ale vypadal, jako by patřil jiné lodi. Tak drasticky se jeho vzhled změnil.
"Nemá stěžně!" zasténal Jim. Oko mu slzelo, ale nedokázal ho odtrhnout od čočky dalekohledu. "Ztratila dva stěžně! Přední i hlavní." Z převalujícího se trupu trčel už jen zbytek záďového stěžně. Změť ráhen a plachet visící přes bok lodi poněkud zpomalila její ústup před větrem, který ji hnal zpátky do zátoky. Ostrov Robben minula, ale směřovala k příboji hřmícímu na pláži. Jim pohotově odhadl vzdálenost, rychlost i směr vraku a došel k smutnému závěru: "Do hodiny narazí na břeh. Bůh pomoz všem na její palubě," mumlal si pro sebe. Spustil dalekohled a rukávem

setřel slzy z tváří. "A hlavně pomoz Luize," dodal.
Pokoušel se představit si, co se při nárazu na dělové palubě bude dít, ale nedokázal o tom uvažovat.
Hodinu za hodinou se loď zmítala na kotevním laně a bouře nepřestávala výt v ráhnoví. Luiza nespala celou noc. Krčila se pod dělem a pilovala řetěz. Teprve když jí na dlani praskl puchýř od držadla pilníku, přestala na chvíli a ruku si ovázala kusem plachtoviny. Škvírou poklopu už začalo vnikat nesmělé jitřní světlo a článek držela pohromadě jen tenká vrstva kovu, když nad hlavou zaslechla skřípění kotevního vrátku. Znala ten zvuk a věděla, že námořníci zvedají kotvu. V řevu bouře zaznívaly

nezřetelné příkazy důstojníků a dusot bosých nohou posádky na hlavní palubě. Spěchali ke stěžňům spustit plachty.
"Plujeme!" nesly se výkřiky dělovou palubou. Ženy proklínaly svůj osud a nadávkami častovaly kapitána i jeho posádku.
Nevynechaly ani Boha. Krátká přestávka v přístavu skončila a všecky útrapy cesty na této pekelné lodi začínaly znovu.
Změněný pohyb paluby jim napověděl, že kotva opustila dno a oživlá loď se pustila do boje s rozzuřenými živly.
Temná zloba ovládla Luizinu mysl; záchrana už byla tak blízko. Sehnula se ke štěrbině v krytu střílny, ale v šeru svítání toho mnoho neviděla. Jen na kratičký okamžik zahlédla vzdálenou pevninu.
"Je stále blízko," svitla jí naděje. "Pro slitování boží, ještě bych se k ní mohla dostat." Ale v srdci věděla, že míle rozbouřeného moře jsou nad její síly. I kdyby se zbavila okovů a skočila do moře, měla naději přežít jen pár minut a Jim ji zachránit nemohl.
"Raději rychlou smrt ve vlnách, než hnít v tomhle zavšiveném pekle." Zuřivě pilovala zbytek článku. Stačilo pár tahů pilníkem a oko povolilo. Luiza, už bez řetězu, se vplížila do svého úkrytu a z koženého váčku vytáhla darovaný nůž. "Nikdo mě nezastaví," syčela vzdorně a uvolnila zámek poklopu. Opřená zády o podvozek děla zatlačila patami do krytu střílny. Ale ani s vynaložením veškeré síly nedokázala škvíru zvětšit víc než o pár centimetrů. Sotva se jí to podařilo, vnikla dovnitř voda a Luiza musela chtě nechtě kapitulovat.
"Pomozte mi! Pomozte mi ten poklop otevřít," zoufale prosila společnice. Civěly na ni tupě jako telata. Snad by se zmohly na nějakou pomoc, kdyby na tom záleželo i jejich přežití.
Mezi hřebeny vln na okamžik znovu zahlédla pevninu, ale byly to jen temné obrysy ostrova.
"Loď bude muset změnit směr, jinak ztroskotá," blesklo jí hlavou. Za dlouhé měsíce pobytu na moři pochytila pár základních pravidel řízení lodi. Opačný náklon trupu mi pomůže poklop otevřít, pomyslela si a připravila se. Cítila, jak se paluba narovnává. Znovu se nohama opřela do desek poklopu a zabrala.
Jenže opačný náklon nepřišel a loď se dál bezmocně zmítala na vlnách. Jedna z odsouzených žen, údajně manželka nějakého Inda zaměstnaného u VOC, začala panicky ječet.
"To pitomý kapitánský prase nedokázalo loď otočit. Ježíši Kriste, a my jsme v řetězech!" Loď s přídí proti větru rychle ztrácela rychlost a neschopná obrat dokončit, zůstala vystavena na pospas živlům.
"Poslouchejte!" ječela žena dál. Přes všeobecný křik a jekot bouře zaslechly blížící se vytí větru. "Ten uragán nás převrhne."
Sílící řev je úplně ohlušil, a když už se zdálo, že nemůže být silnější, vítr narazil na trup a nakloněnou loď položil.
Převrátila se na bok jako slon střelený do srdce.
Paluba se ocitla téměř v kolmé poloze a všecko vybavení i s ženami sjelo dolů. Uvolněné dělové koule drtily těla nešťastnic, bojujících o život.
Luiza visící na dělovém podvozku se v poslední chvíli vyhnula železné střele. Zasáhla ženu krčící se za ní a rozdrtila jí nohy.
Překvapená žena nechápavě hleděla na změť svých údů. Jedno z děl, devět tun litého bronzu, se utrhlo a sjíždělo po palubě dolů.

Strhávalo s sebou všecko, co mu stálo v cestě, a nedokázaly ho zadržet ani tlusté dubové fošny trupu. Prorazilo je a zmizelo v moři. Dírou po něm se dovnitř valila voda. Pak se ale jako zázrakem paluba dostala zpátky do vodorovné polohy.
Luiza přitisknutá k podvozku zírala na díru v trupu zející jako otevřené dveře. Viděla zbytky zlomeného stěžně s motanicí plachet a provazů visící z horní paluby. Ve vodě poskakovaly hlavy námořníků, které vlny smetly i s troskami lodního vybavení. Pak uviděla pobřeží a vysoký příboj dorážející na pláž s duněním podobným kanonádě. Bouře hnala zmrzačenou loď přímo k němu. Sledovala, jak se nezadržitelně blíží, a strach se v ní mísil s rostoucí nadějí. Každou vteřinu byla pevnina blíž a utržené dělo jí otevřelo cestu ke svobodě. V závojích deště a pěny už rozeznávala větší objekty na břehu - koruny stromů ohýbaných vichrem a bílé domy roztroušené v pozadí.
Za minutu uviděla i lidské postavy pobíhající po pláži mimo dosah běsnícího příboje. Další diváci přibíhali od města, mávali rukama a něco volali, ale vítr jejich slova odnesl pryč.
Po chvíli váhání Luiza opustila relativní bezpečí za dělovým podvozkem. Přemohla strach a plazila se po rozhoupané palubě mezi rozdrcenými těly a mokrými troskami. Musela dávat pozor na dělové koule, které dál bezcílně bloudily po palubě, jako by hledaly další oběti. Díra v trupu byla tak velká, že by jí pohodlně projel kůň s jezdcem. Přidržela se roztříštěných okrajů a vyhlédla ven. Otec ji na jezeře Mooi Uitsig učil, jak se

šlapáním vody udrží na hladině, a později se naučila i plavat čubičku. Jednou, když plaval vedle ní a jeho blízkost jí dodávala odvahy, dokonce jezero přeplavala. Jenže tady to bylo podstatně jiné. Tušila, že by se v bouřícím příboji neudržela nad hladinou víc než pár vteřin.
Břeh už byl tak blízko, že rozeznávala vyjevené tváře diváků čekajících, až loď narazí na břeh. Některým to bylo k smíchu a pár děcek vzrušením ječelo a poskakovalo s rukama nad hlavou. Jak se zdálo, nikdo neprojevoval lítost nebo soucit s lidmi na palubě lodi, odsouzené k záhubě. Pro ně to bylo něco jako návštěva římského cirku, krutá podívaná ochucená nadějí na snadnou kořist, až moře po ztroskotání vyplaví na břeh nějaké cennosti.
Od hradeb k pláži sbíhal volným klusem oddíl vojáků. V jejich čele jel na koni důstojník v parádní uniformě. Všecko marné, pomyslela si. I kdyby se jí nakonec podařilo nějakým zázrakem dostat na břeh, budou tam na ni čekat vojáci.
Kýl lodi zadrhnul o mořské dno a ženy na náraz reagovaly sborovým ječením a srdceryvnými výkřiky. Příští vlna loď zase zvedla a uvolnila jen proto, aby vzápětí tvrdě dosedla zpátky na dno. Tentokrát zůstala pevně vězet v písečné pláži a vlny příboje se na ni řítily jako divoká kavalerie. Nárazy vodních mas doprovázelo zlovolné dunění a vysoké gejzíry pěny. Takovému náporu loď nemohla dlouho vzdorovat. Pomalu se nakláněla, až nakonec zůstala ležet na levém boku. Luiza váhavě vylezla z otvoru a zůstala stát na vyvýšeném pravém boku nakloněného trupu. Vítr jí rval vlasy a mokrá látka, kterou jí přilepil na tělo, zvýraznila její plná, vyzyvavá prsa.
Námořníci v panice opouštěli loď a snažili se dostat na břeh z dosahu šílících vln. Jeden už dosáhl mělčiny, ale sotva se nejistě postavil, další vlna ho znovu smetla.
Z útrob lodi za Luizou vylézaly tři trestankyně spojené řetězy, právě když se přes trup nečekaně převalila obrovská masa vody. Luiza se jen tak tak stačila přidržet úponu plachty visící poblíž, a když voda opadla, trojice žen byla pryč. Řetězy je stáhly pod hladinu a moře je pohltilo.
Luiza se jako Afrodite vynořila ze zpěněných vln a přihlížející dav strnul. Co do krásy a mládí se jí mohla rovnat, ale na rozdíl od bohyně jí hrozilo smrtelné nebezpečí.
82
Tohle byla lepší podívaná než mrskání nebo poprava na hradním

nádvoří a diváci na břehu začali šílet. Vyskakovali, mávali rukama a křičeli. Jejich hlasy většinou zanikly ve větru a příboji, ale ve chvilkách, kdy vítr polevil, dokázala slova zachytit.
"Skoč, meisjd'
"Ukaž nám, jak umíš plavat."
"Je ti líp než ve vězeňské cele, poesjeV
Sadistické vzrušení jim pokřivilo tváře a z jejich hlasů čišela krutost. Luiza pochopila, že od nich žádnou pomoc čekat nemůže. Pozvedla tvář k nebi a současně na břehu za pláží zahlédla nějaký pohyb. Na vrcholu duny se objevil kůň s jezdcem.
Na holém hřbetě úžasného kaštanově hnědého hřebce seděl mladý muž oblečený jen v bederní rouške. V kontrastu k porcelánové bělosti těla měl svalnaté paže opálené do barvy vyčiněné kůže a kadeře hustých černých vlasů za ním vlály ve větru.
Konečně ji přes pláž a hřmící příboj zpozoroval a zamával na ni. Poznala ho. Divokým máváním mu pozdrav opětovala a zběsile křičela:
"Jíme! Jíme Courtneyi!"
Jim se stal svědkem posledních okamžiků agónie HetGelukkige Meeuw. Pár členů posádky se ještě krčilo na převrženém trupu a z dělových střílen otevřených vlnami vylezlo několik trestaných žen.
Dav na pláži se jim posmíval, a kdykoliv vlna některou z nich strhla a řetězy ji stáhly pod vodu, vděční diváci to ocenili smíchem a jásotem. Náraz lodního kýlu na dno shodil většinu odsouzených žen do moře.
Vlny otloukaly vrak lodě o pláž a námořníci jeden po druhém opouštěli nakloněnou palubu. Většinu z nich voda udolala a na pláž vyvrhla jen jejich utonulá těla. Diváci je tahali z dosahu příboje, a pokud nešťastníci nejevili známky života, pohodili je na hromadu těl, které moře vyplavilo před nimi. Dobrovolní "zachránci" pak pospíchali zpátky, aby nepropásli další zábavu.
Ti šťastnější, kteří přežili, přebrodili vracející se příboj a padli na kolena, aby modlitbou poděkovali Bohu za spásu.
Na břeh se dostalo i několik trestaných žen. Moře je vyplavilo i s kusem zlomeného ráhna, kterého se zoufale držely. Vojáci z hradní posádky si pro ně došli do zpěněné vody jen proto, aby

je mohli znovu zatknout. Jimův pohled upoutalo robustní stvoření s vlasy jako len. Z roztrhaných hadrů blonďaté valkýry visela prsa velká jako pár zélandských sýrů. Začala se s vojáky rvát a oplzle nadávala jejich veliteli. Plukovník Keyser se vyklonil ze sedla, a udeřil ji pochvou šavle po hlavě. Žena klesla na kolena, ale znovu zvedla tvář a nepřestala ječet. Přes líc její táhl dlouhý fialový šrám. Příští rána ji definitivně poslala k zemi. Padla tváří do písku a vojáci ji za nohy odtáhli pryč.
Jim chaoticky přejížděl očima palubu. Hledal Luizu, ale marně. Trup vraku nadzdvižený vodou se posunul o kousek blíž k pláži, ale hned zase uvázl v písku. Tentokrát se ale položil na bok úplně a na jeho palubě nebylo vidět živé duše. Jimovi se otevřel pohled na díru v trupu po uvolněném dělu.
Znenadání z otvoru směřujícího k nebi vylezla štíhlá dívka a nejistě zůstala stát na oblině trupu.
Z jejích zlatých vlasů zmítaných větrem odlétaly spršky mořské vody a potrhaný šat skrovně halil hubené hříběcí nohy.
Nemít prsa, mohla být považována za chlapce.
Prosebně hleděla na hlučný dav na pláži.
"Skoč, šibenici stejně neujdeš!"
"Plav! Ukaž nám jak umíš plavat, rybičko."
Jim na ni zaostřil dalekohled. Nebylo zapotřebí ani safírového lesku dívčiných očí, aby tvář poznal. Seběhl po odvráceném úbočí duny k Drumfireovi, trpělivě čekajícímu v závětří.
Kůň zvedl hlavu a radostně zařehtal. Za běhu si Jim stáhl boty i oblečení a zůstal jen vbederní rouške. Odepjal hřebci břišní popruh a sedlo nechal spadnout do písku. Nakonec vyskočil na holý koňský hřbet a vyjel na hřeben duny.
S obavami, že dívku mezitím vlny spláchly do moře, pohlédl k vraku. Srdce mu poskočilo radostí, když viděl, že stále stojí na trupu

lodi, která se pod brutálními údery vln začínala rozpadat.
Zamával na ni. Trhla hlavou, pohlédla jeho směrem a divokým máváním a křikem potvrdila, že ho taky vidí.
"Hou! Hou!" pobídl koně a hřebec vyrazil sypkým pískem duny dolů. Musel sednout na zadek a zadníma nohama klouzání brzdit.
Na pláži tryskem vjel do davu a diváci sotva stačili uhýbat jeho kopytům. Keyser pobídl svého koně a začal Jima stíhat.
Přísnou tučnou tvář měl čistě oholenou a chochol peří na jeho klobouku vlál a vířil jako bílá příbojová pěna.
Jim se palcem nohy dotkl Drumfireova boku, kůň prudce vybočil a oba jezdci pádili k moři vedle sebe.
Zlomená vlna, která jim letěla vstříc, už sice většinu své energie ztratila, ale i tak budila respekt. Drumfire složil přední nohy, a jako by překonával plot, bez váhání přeskočil vrchol vřícího vodního válce. Když za ním dopadl do vody, jeho kopyta už nenašla oporu a musel plavat. Jim se svezl z jeho hřbetu, chytil se hřívy a naváděl ho k vraku.
Drumfire plaval jako vydra a jeho statné nohy kmitaly pod hladinou v pravidelném rytmu. Po dvaceti metrech se přes ně převalila obrovská vlna.
V dívce na vraku by se krve nedořezal, když viděla, jak je zhltla. Dokonce i diváci na břehu strnuli a hledali ve vírech vody ztraceného jezdce a koně. Když se po chvilce ve zpěněné vodě objevily jejich hlavy, přivítal je sborový jásot. Moře je vrátilo o kus zpátky, ale hřebec vytrvale plaval dál a rychle získávali ztracené metry zpět. K Luize se donesla Jimova povzbuzující slova: "Pojď, Drumfire! Hou! Hou!"
Příští vlna už je jen zvedla. K lodi jim ještě zbývalo urazit polovinu vzdálenosti od břehu a dívka se s vypětím sil držela na zmítajícím se trupu. Jimovi se zdálo, že se chystá ke skoku.
"Ne!" křičel na ni. "Ještě ne! Počkej!" Na obzoru se zvedal další hrb vodních mas a blížící se vlna výškou a mohutností překonávala všecky předešlé. Přicházela s rozvážnou majestátností a její příkré čelo ozdobené krajkou bílé pěny vypadalo jako vyřezané ze zeleného malachitu. "Drž se, Luizo!" stačil ještě vykřiknout, než vodní stěna narazila na trup vraku a spolkla ho. Za ním se s obnovenou silou jako dravec vrhla na ně.
Nekonečné vteřiny kůň i jezdec plavali vzhůru k jejímu zpěněnému hřebenu, než se její čelo zlomilo a převalilo se přes ně.
Nesmírná váha vody dopadla na pláž, až se zem otřásla, a zdálo se, že vodní masa koně s jezdcem definitivně pohřbila.
Zástup zvědavců, kteří ještě před několika vteřinami radostným povykem vítali každé vítězství moře nad člověkem, teď s hrůzou mlčky čekali na nemožné. Vyhlíželi, jestli se ještě vynoří hlavy statečného jezdce a jeho koně. Konečně voda kolem vraku opadla a na jeho trupu se objevila ležící dívka.
Cáry plachet a úvazů zabránily, aby ji vlna strhla. Okamžitě pozvedla hlavu a zoufale pátrala po hlavách svých zachránců.

Vteřiny se vlekly a útoky moře nepolevovaly. Ale žádná další vlna už zdaleka nedosáhla výšky a síly té, která pohltila koně a jezdce.
Luiza propadala zoufalství. Nebála se ani tak o sebe. Věděla, že naděje na spásu je nepatrná, a její život už zdánlivě nehrál roli. Litovala jen neznámého mladíka, který při pokusu o její záchranu obětoval svůj život. "Jíme!" žadonila úpěnlivě. "Prosím, vrať se, neumírej!"
Jako v odpověď na její prosby se na hladinu vyhouply dvě hlavy. Spodní proud vlny, která je zalila a uvěznila u dna, je dopravil téměř do stejného místa, kde zmizeli.
"Jime!" vykřikla a vstala. Byl dost blízko a viděla, jak dychtivě hltá vzduch, ale přesto zvedl hlavu a snažil se jí něco říct. Nejdřív myslela, že jí dává sbohem, ale srdce jí napovědělo, že ten muž se nevzdá ani za cenu vlastního života.
Jim chtěl vykřiknout, jenže dech mu beznadějně chrčel v hrdle. Kůň se snažil plavat zpět k pláži, ale Jimova ruka v hřívě mu

hlavu otočila zpět. Nedokázal ještě ovládat hlas, a tak aspoň gestem ruky Luize naznačil, co má dělat. "Mám skočit?" volala do větru.
Vehementně přikývl "Skoč!"
Ohlédla se přes rameno a pochopila. Přestože se ocitl sám v ohrožení, stačil zaregistrovat chvilku klidu mezi vlnami. Odhodila provaz, kterého se držela, a po třech krocích rozběhu skočila přes okraj trupu. Téměř okamžitě po dopadu se vynořila aplavalakjimovi.
Málem jí stiskem rozdrtil zápěstí. Po všem, co zažila v Huis Brabant, přísahala, že už nedovolí žádnému muži, aby se jí někdy dotkl, jenže teď na to ani nepomyslela. Kašlala a prskala, ale neklesala na mysli. Zdálo se jí, jako by k ní přes jeho prsty proudila nová energie. Navedl jí ruku ke koňské hřívě a konečně se mu vrátil normální hlas.
"Nebraň mu v pohybu," řekl, a Luiza pochopila, co tím míní. Nezavěsila se na hřebce plnou váhou, jen se držela hřívy a plavala po jeho boku. Na zpáteční cestě k pláži je každá vlna postrčila kupředu a hlasy z břehu sílily. Diváky, vrtkavé ve své přízni jako každý dav, děj natolik vzrušil, že zapomněli na předchozí výsměch a vítali je pozdravným jásotem. Znali dobře jezdce i koně, většina z nich je viděla při vánočním dostihu, a Jim se ve městě těšil pověsti mimořádné osobnosti. Jedni mu záviděli bohatého otce, jiní si o něm mysleli, že je ztřeštěný, ale všichni ho obdivovali.
Mezi diváky bylo mnoho námořníků, kteří dokázali ocenit jeho statečný boj s mořem, a fandili mu.
"Odvahu, Jime!"
"Vydrž, chlapče!"
"Výborně! Jime, hochu, vydrž!"
Drumfire ucítil pod kopyty mělčinu a mocně se dral ke břehu. Jim mezitím z plic vykašlal vodu a dech se mu zklidnil. Přehodil nohu přes koňský hřbet a jak dosedl, vytáhl Luizu za sebe. Oběma rukama ho objala v pase a přitiskla se k němu.
Drumfire nekompromisně rozrážel vodu a v několika vteřinách vyběhl na pláž.
Plukovník Keyser okamžitě vyjel k nim a Jim pobídl koně do cvalu. Přes rameno pozoroval, jak se jejich náskok zvětšuje.
"Wag,jou donder! Zastav! Je to uprchlá trestankyně. Předej ji zákonu!"
"Dopravím ji na hrad sám," odpověděl Jim a přestal se ohlížet. Keyser se dusil vztekem. "Na to nemáš právo! Vrať tu děvku! Patří mně." Ale Jim nedbal a dál pobízel koně k rychlejšímu běhu. Už se rozhodl. Záchrana dívky ho stála nemalé úsilí a nemínil ji přenechat nikomu z kasáren, a už vůbec ne Keyserovi.
Na hradním nádvoří viděl řadu poprav a bičování, kterým Keyser předsedal, a na cvičáku pod hradbami Holanďané mučili a popravili Jimova pradědečka, kterého neprávem odsoudili za pirátství na moři. Jim na nahých zádech cítil tlak Luizina mokrého vyhublého těla a v duši ho hřálo vědomí, že je odvážná a statečná. Tuhle nedostanou, přísahal. Je to bojovnice, a já se jí nikdy nevzdám, utvrzoval se v přesvědčení.
"Drž se pevně!" zvolal přes rameno. "Uštveme toho pupkáče."
Neodpověděla a Jim slyšel, jak jí zimou cvakají zuby. Z toho, jak se přizpůsobila pohybům koně, poznal, že umí jezdit.
Pod paží pohlédl zpátky a zjistil, že se Keyserovi vzdalují. Jim znal plukovníkovu klisnu Trueheart i její přednosti a slabiny. Byla rychlá a statečná, jak už napovídalo její jméno "Věrné

srdce", ale postrádala Drumfireovu robustní stavbu těla a Keyser ji příliš zatěžoval. Na rovné pevné zemi byla ve svém živlu a zřejmě by Drumfireovi stačila, ale v měkkém písku a kamení se uplatnila hřebcova úžasná síla. Ani dvojitá zátěž nehrála roli, protože Luiza byla lehoučká jako pírko a Jim zdaleka nedosahoval plukovníkovy váhy. Přesto Jim nebyl tak bláhový, aby klisnu podcenil. Měla srdce lvice a při vánočním dostihu tmavého hřebce

na posledních pár metrech málem udolala.
Musím změnit trasu a získat nějakou výhodu, rozhodl se.
Nesčetněkrát už projel území mezi mořem a úpatím hor a znal každé návrší a močál, solnou pánev či les. Tam bude Trueheart v nevýhodě.
"Stůj, jongen, nebo začnu střílet!" slyšel za sebou Keyserovu výzvu. Ohlédl se a viděl, že plukovník z pouzdra u sedla vytahuje pistoli a vyklání se stranou, aby nezasáhl vlastního koně.
Letmým pohledem zjistil, že plukovníkova zbraň má jen jednu hlaveň a že další pistole v pouzdře není, a strhl koně prudce doleva. Keyserův cíl, který doposud běžel stejným směrem, se najednou pohyboval napříč. Ani zkušený voják, jakým Keyser bezesporu byl, nedokáže z cválajícího koně přesně odhadnout potřebné předsazení rány.
Jim uchopil Luizu v pase, stáhl ji na pravou stranu do svého podpaží a chránil ji vlastním tělem. Ještě než zaslechl výstřel, ucítil náraz. Střela ho zasáhla vysoko do zad, ale po odeznění šoku zjistil, že má paže stále silné a citlivé jako dřív, a věděl, že zranění nebude vážné.
"Jen mě škrábl," uklidňoval Luizu. "Byl to jeho jediný a poslední výstřel," dodal a posadil ji zpátky za sebe.
"Milosrdný bože!" vykřikla polekaně, když na jeho zádech uviděla krev. "Jsi zraněný."
"Toho si nevšímej," odbyl její obavy zvesela. "Teď ti s Drumfirem ukážeme pár triků." Byl sám se sebou velice spokojený.
Nejdřív se málem utopí, potom ho Keyser postřelí a on si z toho nic nedělá. Luiza zjistila, že je pod ochranou nezdolného muže, a její duch vzlétl do výšin.
Úhybný manévr je bohužel připravil o cenný náskok.
Těsně za sebou slyšeli kopyta Trueheart a skřípění oceli.
To mohlo znamenat jen jediné - Keyser tasil šavli. Luiza se ohlédla

a viděla, že plukovník stojí ve třmenech, zbraň připravenou k ráně. Změna těžiště klisnu vyvedla z tempa a klopýtla. Keyser se musel přidržet sedla, aby nespadl, a Drumfire se mezitím vzdálil. Jim ho nasměroval do dun. Na příkrém čele písečné návěje se projevila hřebcova síla. Vyběhl nahoru sérií mocných skoků a Trueheart se zátěží plukovníkova těla zůstala pozadu.
Přeběhli vrchol a klouzali po odvráceném svahu písečné závěje. Za ní až k okraji laguny následoval úsek rovné země.
"Už nás zase dohánějí," strachovala se Luiza. Trueheart cválala lehce a elegantně, jako by jí plukovníkova váha vůbec nevadila. Zdálo se, že její kopyta se zemí flirtují.
Luiza se ohlédla a viděla, jak Keyser pěchuje kulku do hlavně.
"Nabíjí pistoli," upozornila Jima.
"Zkusíme mu zvlhčit prach," snažil se ji uklidnit.
Dojeli k laguně a Drumfire do ní bez váhání skočil.
"Musíš plavat," přikázal Luize. Bez námitek sklouzla ze hřbetu koně na opačnou stranu než Jim. Plavali s hlavami otočenými a sledovali, jak Keyser zastavuje a sype na pánvičku pistole prach. Uviděli obláček kouře a střela na délku paží za nimi zvedla z hladiny drobnou fontánku.
"Co uděláš teď?" vysmíval se mu na dálku Jim. "Hodíš po nás boty?" Spoléhal na to, že Keyser honičku vzdá, a málem se nemýlil. Plukovník musel potlačit vztek a zvážit své vyhlídky.
Drumfire neměl sedlo a oba uprchlíci byli téměř nazí, zatímco Trueheart kromě jeho váhy tížilo sedlo a zbroj. Ale Keyser došel k rozhodnutí, že má šanci, a vyšvihl se zpátky do sedla. Pobídl koně do vody v okamžiku, kdy Drumfire zdolával bahnitý břeh na opačné straně laguny. Jim okamžitě nasměroval hřebce souběžně s břehem.
"Musíme trochu polevit, aby se vydýchal," vysvětloval Luize, která běžela za nimi. "Cestou k lodi by se každý jiný kůň utopil." Po očku sledoval pronásledovatele. "Keyser s pistolí jen mařil čas. Jedna věc je už jistá: Další střelecký pokus nebude. Prach má stejně mokrý jako uniformu."
"Voda ti vymyla krev z rány," řekla potichu a jemně se dotkla jeho zad. "Díkybohu je to opravdu jen škrábnutí, nic vážného."

"Se mnou si hlavu lámat nemusíš, větší starost mi děláš ty. Jsi samá kost a kůže. Jak daleko doběhneš na těch svých hubených nohách?" škádlil ji.

88 89

"Stejně daleko jako ty," osopila se na něj. Na bledých skráních ji vykvetly rudé skvrny.
Ušklíbl se. "Do večera se ukáže, jestli se jen nevytahuješ. "Keyser přeplaval lagunu."
Daleko za nimi Trueheart vylezla z vody a promáčený plukovník na ni znovu nasedl. Voda mu crčela z kabátce, kalhot i bot, ale bez otálení se znovu dal do pronásledování.
Dokonce klisnu přinutil ke cvalu. Od kopyt jí odlétaly kusy bahna, ale brzy bylo zřejmé, že ten spěch je nad její síly.
Jim se záměrně držel na bahnitém břehu, aby otestoval sílu a odolnost plukovníkovy klisny.
"Nasedej!" Pomohl Luize do sedla a rozběhl se. Držel se hřebcovy hřívy a nechal se jím táhnout. Co chvíli kontroloval vzájemnou rychlost koní.
Uběhli asi kilometr, než se Keyserova váha začala projevovat, a uštvaná klisna musela zvolnit do kroku. Jim se přizpůsobil jejímu tempu a udržoval stejnou vzdálenost.
"Kdybyste ráčila dolů, dámo," vyzval Luizu. "Dopřejte Drumfireovi trochu odpočinku."
Seskočila lehce a hned na Jima vyjela: "Neříkej mi tak."
To oslovení jí připomínalo posměšky jejích společnic na lodi.
"Možná bych ti měl říkat Ježku. Bůh ví, že pícháš dost, aby sis to jméno zasloužila."
Jim zmlkl a zamyslel se. Keyser musel být řádně utahaný, protože zůstal v sedle a nemínil koni ulehčit. "Už jsou oba hotoví," poznamenal sebejistě. Věděl, že nedaleko před nimi leží solná pánev nazývaná Groot Wit - Velká bílá. A právě tam se chystal Keysera zavést.
Plukovník mezitím pohnal bičem koně do cvalu, a drobná povolná klisna poslechla.
"Nasedej!" nařídil Jim Luize.
Vzdorně zavrtěla hlavou a ze zcuchaných vlasů se jí vysypaly krystalky soli. "Poběžím, dokud to bude třeba."
"Prokrista, ženská, musíš se pořád hádat?"
"A ty se musíš pořád rouhat?" odrazila jeho výpad, ale nechala se na koně vysadit. Po kilometrovém běhu Trueheart zase zpomalila do kroku. Zvolnili taky.
Jim ukázal před sebe. "Tady začíná sůl." I v šeru pod nízkými bouřkovými mraky svítila rozlehlá pláň jako obří zrcadlo.
Luiza si přistínila oči. "Zdá se, že má rovný a tvrdý povrch."
"Jo, vypadá tak, ale pod tvrdou krustou je písečná kaše. S těžkým Holanďanem a jeho vybavením na hřbetě se klisna každých pár kroků propadne. Pláň je široká skoro pět kilometrů a než se dostanou na druhou stranu, budou vyřízení..."
Jim pohlédl k obloze, "... a za chvíli bude tma."
Otisky Drumfireových kopyt se táhly napříč bílou plání jako šňůra černých perel. I pro něj přechod solné pánve znamenal tvrdou zkoušku. Daleko za sebou viděli malou temnou siluetu koně s jezdcem. Před chvílí se Trueheart s Keyserem v sedle propadla solnou krustou do tekoucího písku pod ní. Jim zastavil a pozoroval, jak se ji Keyser snaží vytáhnout. Nejraději by se vrátil a pomohl mu, protože nemohl snést pohled na krásné, statečné zvíře beznadějně vězící ve smrtelné pasti, ale neměl zbraň a byl téměř nahý. Plukovníkovi zůstala šavle a Jim věděl, že s ní umí zacházet víc než dobře. Viděl ho při výcviku jízdy na cvičišti pod hradbami. Keyserovi se nakonec podařilo klisnu z pasti vyprostit a pokračoval dál. Jim ho pozoroval zamračeným pohledem.
"Jestli se mu mám někdy postavit, musím to udělat ve chvíli, kdy zdolá solnou pláň. Bude vyčerpaný a ve tmě budu mít výhodu překvapení. Jenže on má šavli, a já nic," mumlal si pro sebe.
Luiza ho chvíli pozorovala a pak se k němu cudně obrátila zády,

zvedla sukni a z váčku pod ní vylovila zavírací nůž.
Beze slova mu ho podala. Překvapeně na něj hleděl, a když ho poznal, rozesmál se.
"Odvolávám všecko, co jsem kdy o tobě řekl. Vypadáš jako vikingská dívka. A jako že mi je Bůh svědkem, taky se tak chováš."
"Drž svůj rouhavý jazyk za zuby, Jíme Courtneyi," odsekla, ale její odveta postrádala žár. Na další hádku byla příliš unavená a jeho přirovnání jí lichotilo. Jak odvracela hlavu, na rtech jí zahrál náznak úsměvu. Jim zavedl koně do lesa a po stovce kroků ho v hustém mlází uvázal. "Odpočiň si trochu," řekl Luize, když se vrátil.
Tentokrát neprotestovala. Svezla se na vrstvu suchého listí, stulila se do klubíčka a zavřela oči. Byla tak unavená, že si nedokázala představit, jak zase vstane. Než to vůbec stihla domyslet, usnula.

Jim nad ní ještě chvíli postával a obdivoval její rysy, které se mu náhle zdály křehké a panensky čisté. Doposud si plně neuvědomil, jak je krásná. Teď mu připadala jako spící děcko.
Jak ji pozoroval, otevřel nůž a na bříšku palce zkusil jeho ostří. Konečně odtrhl zrak od spící dívky a vrátil se na kraj lesa. Z úkrytu pozoroval zšeřelou solnou pánev. Keyser tvrdošíjně šlapal dál a kobylu táhl za sebou.
Copak to nikdy nevzdá? divil se Jim. Jenže krátký záchvat obdivu rychle pominul, vytěsněný starostmi. Potřeboval najít úkryt blízko Drumfireovy stopy a vybral si ostrůvek hustého křoví. Doplazil se k němu a s nožem v ruce za něj přidřepl.
Keyser dosáhl okraje pláně a těžkým vrávoravým krokem vylezl na pevný břeh. Soumrak pokročil a Jimovi, který dobře slyšel jeho těžký dech, se už jevil jen jako temný stín. Plukovník pomalým krokem minul jeho úkryt a Jim se opatrně plížil za ním. Ani se nemusel moc snažit, protože kopyta Trueheart spolehlivě zamaskovala jeho kroky. Levou rukou chytil Keysera pod krkem a současně zabodl špičku nože do měkké kůže pod jeho uchem.
"Zabiju vás, jestli mě k tomu donutíte," zasyčel a snažil se, aby jeho pohrůžka zněla co nejdrsněji.
Keyser leknutím strnul, ale hned se mu vrátil hlas. "Nemáš žádnou naději, Courtneyi. Nemáš, kam bys s ní utekl. Vydej mi tu ženu a já s tvým otcem a s guvernérem van de Vittenem celou záležitost urovnám."
Jim z pochvy u plukovníkova pasu vytáhl šavli, uvolnil sevření a odstoupil, ale hrot šavle přitiskl důstojníkovi k hrudi.
"Svlékněte si uniformu," přikázal.
"Jsi mladý a nerozumný, Courtneyi," řekl Keyser chladně.
"Pokusím se ti to odpustit."
"Napřed kabátec," pokračoval Jim, jako by nic neslyšel, "pak botyarajtky."
Keyser se nehýbal, ale když ucítil hrot šavle, přestal se vzpírat a neochotně se začal svlékat.
"Co si od toho slibuješ?" zeptal se, když blůzu setřásl na zem.
"Krásná ukázka chlapeckého kavalírství. Vždyť ta žena byla odsouzena. Pravděpodobně je to kurva a vražedkyně."
"Řekněte to ještě jednou, plukovníku, a zapíchnu vás jako sele."
Tentokrát už Keyser vycedil pár kapek krve. Bez dalších slov usedl na zem a stáhl si boty i kalhoty. Jim oblečení nacpal do sedlové brašny a šavlí ho bosého a ve spodním prádle dostrkal k solné pánvi.
"Vraťte se po svých stopách, plukovníku. Na snídani můžete být doma."
"Poslyš, jongen," varoval ho tvrdým hlasem. "Půjdu za tebou třeba na konec světa. Nepřestanu, dokud tě neuvidím viset na šibenici. A slibuju ti, že to bude velká podívaná."
Jim se na něj usmál. "Jestli tu budete takhle stát a řečnit, zmeškáte snídani, plukovníku. Měl byste raději vyrazit."
Hleděl za Keyserem, jak se vleče napříč plání. Vítr právě rozehnal mraky a měsíc v úplňku ozářil její bledý povrch, že svítila

jako ve dne. Jako nerozlučný průvodce s Keyserem putoval i jeho stín. Jim ho pozoroval, dokud ho dálka nezmenšila na černou tečku. Teď už si byl jistý, že se nevrátí. Aspoň tuto noc ne.
"Bohužel jsme asi statečného plukovníka neviděli naposled," posteskl si. Vrátil se k Trueheart, odvedl ji do lesa a vzbudil Luizu. "Vstávej, Ježku. Čeká nás dlouhá cesta a ráno se po našich stopách opět vydá Keyser. A tentokrát i se smečkou s vé jízdy."
Ospalá Luiza se posadila. Jim z plukovníkovy sedlové brašny odvázal srolovaný plášť a přehodil jí ho přes ramena.
"V horách bude zima," vysvětloval. Dívka ještě napůl spala, a tak se nezmohla na sebemenší protest.
Jim zkontroloval Keyserovy zásoby. V jídelní tašce našel bochník chleba, klínek sýra, pár jablek a polní láhev s vínem.
"Zdá se, že plukovník nerad hladověl," poznamenal suše a hodil Luize jablko. Hltavě se do něj zakousla.
"Je sladší než med," pochvalovala si s plnými ústy.
"Nenasytný malý ježek," škádlil ji, ale protentokrát Luiza odpověděla uličnickým úsměvem. Nebyla první, kdo zjistil, že se na Jima nemůže hněvat dlouho. Dřepl si před ni, zavíracím nožem ukrojil pořádný krajíc chleba a přidal k němu stejně tlustý plátek sýra. Bez řeči jídlo přijala a Jim ve světle měsíce pozoroval, jak úporně žvýká a hladově sousta polyká. Připadala mu jako skřítek.
"A co ty?" zeptala se. "Ty nebudeš jíst?" Zavrtěl hlavou. Viděl, jak je podvyživená a pro oba jídlo nestačilo.
"Jak to, že mluvíš tak dobře anglicky?" odvedl hovor jinam.
"Moje matka se narodila v Devonu."

"Pane na nebi! Odtamtud pocházíme i my. Můj pradědeček byl vévoda, nebo něco podobného."
"Takže bych tě měla oslovovat Vaše Jasnosti?"
"To by mohlo stačit, dokud nevymyslím něco lepšího, Ježku."
S ústy plnými chleba a sýra nemohla odpovědět. Zatímco jedla, Jim se prohraboval v Keyserově majetku. Vyzkoušel si kabátec se zlatými olivkami.
"Vešli bychom se do něj oba. Ale hřeje."
Plukovníkovy jezdecké kalhoty přeložil v pase téměř na polovinu obvodu. Musel je převázat popruhem ze sedlové brašny. Nakonec si natáhl jeho boty. "Aspoň ty sedí." konstatoval spokojeně.
"V Londýně jsem viděla divadelní hru Cínový vojáček. Vypadáš jako hlavní hrdina."
Na Jima ta slova udělala dojem. "Tys byla v Londýně? Při první příležitosti mi o tom musíš vyprávět."
Než dojedla, odvedl koně k napajedlu při okraji pánve, kam vodívali dobytek. Přede dvěma lety ho s Mansurem sami vykopali. Pramenila tam sladká voda a koně žíznivě pili. Když je přivedl zpátky, Luiza už zase spala. Sedl si na bobek vedle ní a s podivným dutým pocitem pod žebry studoval její tvář. Nechal ji ještě chvíli odpočívat a odešel nakrmit koně zrním z plukovníkových zásob.
Z jeho výstroje vybral věci, které mohli upotřebit. Pistole se mu velice líbila a v koženém pouzdře našel nabiják s ostatním příslušenstvím. Plukovníkova šavle, ukázka řemeslné zručnosti, byla vyrobena z té nejkvalitnější oceli. Z kapsy kabátce vylovil zlaté hodinky a měšec stříbrňáků s několika zlatými mincemi. Zadní kapsa ukryvala křesadlo a bavlněnou vatu.
"Když už jsem ho připravil o koně, můžu si snad nechat i peníze," ospravedlnil svoje počínání. Rozdílně ovšem naložil s Keyserovým intimnějším majetkem. Zlaté hodinky s medailemi položil na jednu ze sedlových brašen a donesl ji doprostřed mýtiny. Věděl, že se sem Keyser se svými křováckými stopaři vrátí a věci najde. Místo opustil s trpkým úsměvem.
"Moc rád bych věděl, jak se mi za mou velkomyslnost odvděčí."
Odcházel s lehkou myslí a pocitem osudové nevyhnutelnosti. Věděl, že pro něj už není cesty zpátky. Znovu osedlal Trueheart

a vrátil se k Luize.
Spala pod pláštěm stulená do klubíčka jako opravdový ježek.
Jemně jí pohladil vlasy.
Otevřela oči a pohlédla na něj. "Tohle nesmíš dělat," zašeptala.
"Už se mě víckrát takhle nedotýkej."
Kategoricky tón jejího hlasu Jima donutil ruku okamžitě stáhnout.
Před lety chytil kotě divoké kočky a navzdory veškeré laskavé
trpělivosti nedokázal toho tvora ochočit. V jednom kuse prskalo,
kousalo a škrábalo. Nakonec ho odnesl zpátky do stepi.
Tato dívka se mu podobala. "Musel jsem tě vzbudit," omlouval se.
"Je nejvyšší čas vyrazit." Bez dalšího slova okamžitě vstala.
"Vezmeš si klisnu," řekl a pomohl jí do sedla. "Má šlechetnou
povahu, a přesto je rychlá jako vítr. Jmenuje se Trueheart."
Luiza si přitáhla plášť těsně k tělu a vzala od něj otěže.
Podal jí poslední kus chleba se sýrem. "Najíš se cestou."
Opět se pustila hladově do jídla, a Jim uvažoval, jaké ukrutnosti
asi musela snášet, že se z ní stalo takové zbědované, zdivočelé
stvoření.
Zapochyboval, jestli ji vůbec někdy dokáže změnit, ale pustil
pochyby z hlavy a usmál se na ni způsobem, který pokládal za
konejšivý. Ona ho naopak přičetla pouhé aroganci.
"Až přijedeme do Majuby, Zama už bude mít lovecký hrnec nad ohněm.
Doufám, že bude plný až po okraj. Kdyby ses v jídle utkala s našim
milým plukovníkem, vsadil bych na tebe pěkný peníz."
Vyšvihl se na Drumfireův hřbet. "Pojeďme, čeká nás ještě spousta
práce."
Přiměl hřebce do klusu a zamířil k High Wealdu, ale usedlosti
se širokým obloukem vyhnul. Bylo už sice hodně po půlnoci,
ale nechtěl riskovat, že by náhodou narazil na otce nebo strýce
Doriana. Zpráva o jeho eskapádě se k jejich uším určitě donesla,
už když tahal dívku z vody. Mezi diváky na pláži poznal mnoho
rodinných sluhů a osvobozených otroků. Nemohl se
teď podívat otci do očí, určitě by v nich nenašel mnoho sympatií.
Otec by mě nutil, abych Luizu předal plukovníkovi, pomyslel si a
zamířil k chýším na východní straně ohrad.
Pod korunami stromů sesedl a Drumfireovy otěže předal Luize.
"Čekej tady. Nezdržím se dlouho."
Zamířil k největšímu hliněnému stavení a tiše zapískal.
Po dlouhé pauze v jediném okně zastřeném surovou ovčí kůží
zablikalo světlo lucerny. Páchnoucí závěs se odsunul stranou
a z okna opatrně vyhlédla tmavá hlava. "Kdo je to?"

"To jsem já, Bakkate, Jim."
"Somoya!" Bakkat, drobný hubený mužík s dětskou postavou
a jantarově žlutou kůží, vyšel na měsíční světlo s přikrývkou
omotanou kolem pasu. Z ploché tváře hleděly šikmé asiatské oči,
zapadlé v pavučině vrásek. Bakkat byl Křovák a vynikající stopař.
Dokázal sledovat stopu zvěře stovky kilometrů v poušti nebo
v horách za deště i vichru. Usmál se na Jima. "Ať se Kulu Kulu
na tebe směje, Somoyo!"
"Na tebe taky, starý příteli. Svolej ostatní pastevce, shromážděte
stáda a žeňte je po všech cestách, které vedou k severu a východu.
Chci, aby vypadaly jako přeorané pole. Nikdo nesmí najít moje
stopy. Ani ty ne, rozumíš?"
Potěšený Bakkat zakdákal: "Já, Samoyo! Rozumím velice dobře.
Všichni jsme viděli, jak se ten tlustý voják za tebou žene,
když jsi unesl tu malou hezkou dívku. Neměj strach, do rána
po tobě nezbude jediná stopa."
Jim ho plácl po zádech. "Jsi dobrý kamarád!"
"Vím, kam máš namířeno. Pojedeš po Loupežnické stezce."
Loupežnickou stezkou nazývali legendární únikovou cestu z kolonie,
kterou používali hlavně uprchlíci a delikventi.
"Nikdo neví, kam vede, protože se z ní ještě nikdo nevrátil.
Duchové mých předků mi v noci našeptávali, že mé srdce patří
divočině.
Máš pro mě místo po svém boku?"

Jim se usmál. "Buď vítán a přidej se ke mně, Bakkate. Stejně bys mě našel, i kdybych odešel na konec světa. Dokážeš vystopovat ducha na žhavých kamenech pekla. Ale nejdřív udělej, co máš udělat zde. Pověz tátovi, že jsem v pořádku, a mámě vyřiď, že ji mám rád."
Jim skončil a odešel za Luizou.
Vydali se na dlouhou pouť. Bouře se mezitím unavila a vítr ustal. Když dorazili k úpatí hor, měsíc už visel nízko nad západním obzorem. U horského potoka zastavili.
"Odpočineme si a napojíme koně."
Luiza nečekala na jeho pomoc, s kočičí pružností seskočila ze sedla a odvedla Trueheart k vodě. Zdálo se, že už se s kobylkou důvěrně seznámily. Potom sama zmizela v lese.
Jim ji chtěl varovat, aby nechodila daleko, ale rozmyslel si to. Plukovníkova čutora s vínem byla zpola prázdná.
Jim s ní zatřásl a pobaveně se usmál. Keyser ji nezanedbával, pomyslel si a zbytek vína rozředil vodou z potoka. Slyšel, jak Luiza opouští křoviny a krytá balvany schází k potoku. Z myšlenek ho vytrhlo šplouchání vody.
"Ať se propadnu, jestli se ta ztřeštěná ženská nekoupe."
Zakroutil hlavou a naskočila mu husí kůže. Na horách ještě ležel sníh a noc byla mrazivá. Luiza vylezla z bystřiny, posadila se na kámen v dostatečném odstupu od něj a začala si pročesávat mokré vlasy. Došel k ní a nabídl jí láhev. Po několika vteřinách váhání se napila. "Není to špatné," konstatovala tónem nabízejícím příměří a pokračovala v údržbě vlasů, které jí padaly téměř až do klína. Mlčky ji pozoroval, ale Luiza si ho nevšímala. Ani na něj nepohlédla.
K tůni se na neslyšných křídlech jako obrovská můra snesla rybařící sova. Ve zmírajícím měsíčním světle ulovila malou rybku a vyletěla s ní na větev suchého stromu při břehu potoka. Rybka sebou mrskala v pařátech nočního dravce, který jí ze hřbetu trhal kusy masa.
Luiza se odvrátila a tentokrát promluvila měkkým, naléhavým hlasem: "Nemysli si, že ti nejsem vděčná za to, co pro mě děláš. Vím, žes kvůli mně riskoval život a možná i víc."
"Víš, mám doma takovou manéž domácích mazlíčků," přerušil její zpověď Jim. "Schází mi v ní už jen jediné: ježeček."
"Asi máš právo mě tak nazývat," řekla a usrkla ředěného vína. "Nic o mně nevíš. Nevíš, co mě potkalo. Ty věci nikdy nedokážeš pochopit."
"Něco málo o tobě vím. Poznal jsem tvou odvahu a odhodlání a viděl jsem, jak to vypadalo na palubě Meeuw. Možná bych to pochopil," odpověděl Jim. "Aspoň bych se o to rád pokusil."
Obrátil se k ní a zatrnulo mu u srdce. Po tvářích jí stékaly perly slz. Nejraději by k ní přiskočil a pevně ji objal, ale vzpomněl si na její varování: "Už nikdy se mě takto nedotýkej!"
"Jsem tvůj přítel. Ať se ti to líbí, nebo ne."
Dlaní jemně tvarované ruky slzy setřela a schoulila se v plášti bledá, hubená a sklíčená.
"Jen jednu věc musím vědět," pokračoval Jim. "Mám bratrance Mansura a je mi bližší, než by mohl být vlastní bratr. Ptal se mě, jestli jsi vražedkyně. To pomyšlení mi spaluje duši. Odpověz po pravdě: Vraždila jsi? Proto ses ocitla na palubě Meeuw?."
Otočila k němu hlavu a rukama si odhrnula vlasy, aby jí viděl do tváře. "Mého tátu i moji mámu zabil mor. Vlastníma rukama

jsem jim vyhrabala hrob. Přísahám, Jíme Courtneyi, na svou lásku k nim a na hroby, ve kterých leží, že jsem nikoho nezabila."
Zhluboka vydechl ulehčením. "Věřím ti. Nemusíš nic víc říkat."
Znovu se napila a láhev mu vrátila. "Už mi víc nedávej. Změkčuje to srdce a já ho potřebuju mít silné." Zmlkla, ale když se chystal, že ji vyzve, aby pokračovali v cestě do hor, téměř neslyšně zašeptala: "Poznala jsem tam muže. Mocného a bohatého muže, kterému jsem důvěřovala jako svému otci. Dělal se mnou věci, o kterých nechtěl, aby věděli jiní lidé."
"Ne, Luizo!" zastavil ji zvednutou rukou. "Nemluvo tom."

"Dlužím ti za život i za svobodu. Máš právo to vědět."
"Přestaň, prosím." Pocítil nutkání vyskočit a utéct do lesa, aby ji nemusel poslouchat, ale nedokázal se zvednout. Její slova ho hypnotizovala.
Připadal si jako myš uhranutá svíjivým tancem kobry.
A Luiza pokračovala svým milým, téměř dětským hlasem:
"Nepovím ti, co mi dělal, to neprozradím nikomu. Ale už nikdy nepřipustím, aby se mě nějaký muž dotkl. Když jsem se pokoušela mu uniknout, donutil sluhy, a ti mi do pokoje ukryli jeho šperky. Potom tam poslal stráž, která je našla. Odvedli mě před amsterdamského soudce. Žalobce se k líčení ani nedostavil a soudce mě odsoudil k nuceným pracím a doživotnímu vyhoštění ze země." Dlouhou chvíli oba mlčeli. "Teď už mě znáš, Jime Courtneyi. Už víš, že jsem zhanobená a odhozená hračka. Co uděláš?"
"Zabiju ho," řekl po chvíli Jim. "Jestli toho muže někdy potkám, zabiju ho."
"Řekla jsem ti pravdu. Teď mi musíš povědět pravdu o sobě. A rozvaž si, co chceš. Víš, kdo jsem, a upozornila jsem tě, že nedovolím, aby se mě nějaký muž někdy dotkl. Dopravíš mě zpátky na mys Dobré naděje a předáš mě plukovníku Keyserovi? Jestli ano, jsem připravená se s tebou vrátit."
Jim nechtěl, aby mu viděla do tváře; už od dětství se za slzy styděl. Vyskočil a odešel sedlat Trueheart. "Pojedeme, Ježku. Do Majuby je daleká cesta. Není čas na klábosení." Šla poslušně za ním a nasedla. Vjeli do hlubokého zářezu hor a stoupali vzhůru strmou roklí. Jak výšky přibývalo, zima byla stále dotěrnější. Vycházející slunce obarvilo vrcholky hor se zbytky starého sněhu podivným růžovým světlem.
Schylovalo se už k poledni, když zastavili nad hranicí lesa a pohlédli dolů do údolí. Mezi skalami příkrého úbočí se krčilo napůl rozpadlé stavení. Luiza by si ho ani nevšimla, nebýt kouře stoupajícího dírou v rozježené došková střeše a mul uvázaných v kamenné ohradě.
"Majuba," oznámil Jim, "Domov holubic. A tamhle jeZama."
Z chatrče vyšel vysoký mladý muž v bederní roušce a mžoural do slunečního světla. "Strávili jsme spolu celý život. Myslím, že si ho taky oblíbíš."
Zama jim zamával na pozdrav a běžel je přivítat. Jim seskočil z koně. "Máš uvařenou kávu?" zeptal se.
Snědý mladík vzhlédl k dívce v sedle a oba se chvíli zpytavě pozorovali. Zama byl pěkně rostlý, měl široký upřímný obličej a neuvěřitelně bílé zuby. "Rád vás vidím, slečno Luizo," řekl konečně.
"Taky tě ráda vidím, Zamo. Jakto, že znáš moje jméno?"
"Somoya mi řekl, jak se jmenujete."
"A mně zas pověděl tvoje jméno. Je to strašná drbna."
Oba se rozesmáli. "Ale proč ho nazýváš Somoya?" zeptala se.
"To jméno mu dal můj otec. Somoya znamená,divoký vítr'," vysvětloval Zama. "Fouká, kdy se mu zamane, jako opravdový živel."
A kterým směrem fouká teď?" pokračovala v otázkách Luiza a s mírným úsměškem tázavě pohlédla na Jima.
"Uvidíme," odpověděl smějící se Zama. "Ale bude to směr, který nejmíň čekáme."
Plukovník Keyser vjel v čele svého jízdního oddílu na dvůr High Wealdu, postavil se ve třmenech a vykřikl k hlavním dveřím usedlosti: "Tome Courtneyi, okamžitě vyjdi ven!"
V oknech i ve dveřích se objevily bílé a černé tváře. Děti a osvobození otroci na plukovníka zvědavě pokukovali očima rozšířenýma překvapením.
"Přijel jsem v naléhavé záležitosti Společnosti," křičel Keyser dál. "Nezahrávej si se mnou, Tome Courtneyi!"

98 99

Tom vyšel z vysokých vrat skladiště. "Stephane Keysere, drahý příteli!" pozdravil plukovníka žoviálním tónem a zvedl brýle na čelo. "Vítám tě u nás."

Ti dva už spolu v krčmě Mermaid strávili spoustu večerů a během let jeden druhému v mnohém vyhověli. Ještě neuplynul ani měsíc, co Tom pro Keyserovu ženu obstaral perlový náhrdelník za velice příznivou cenu. Keyser se odvděčil tím, že zastavil stíhání jednoho z Tomových sluhů, který byl obviněn z veřejného opilství a rvačky.
"Pojď dál, pojď!" Tom rozpřáhl vítající náruč. "Sára nám přinese trochu kávy. Nebo dáš přednost vínu a ovoci?"
Přes dvůr zavolal do kuchyně: "Sáro! Máme vzácného hosta."
Sára vyšla na terasu.
"Vítejte, plukovníku. To je příjemné překvapení."
"Překvapení možná," stroze odpověděl Keyser, "ale pochybuji, že příjemné, mevrouw. Váš syn James má vážné potíže se zákonem."
Sára si odvázala zástěru, postavila se vedle manžela a Tom ji vzal kolem pasu. Současně se z šera skladiště vynořil další muž. Vysoký a štíhlý Dorian Courtney s rezavými vlasy ukrytými pod zeleným turbanem se kTomovi připojil z druhé strany.
"Pojď dovnitř, Stephane," opakoval pozvání Tom. "Tady nemůžeme hovořit."
Keyser rozhodně zavrtěl hlavou. "Musíte mi říct, kde se skrývá váš syn James Courtney."
"Myslel jsem, že mi to povíš ty. Včera večer tě celá kolonie viděla, jak za ním pádíš přes duny. Zase tě porazil, Stephane?"
Keyser zrudl a zavrtěl se ve vypůjčeném sedle. Náhradní uniforma ho nepříjemně řezala v podpaždí a malé rajtky praskaly ve švech. Nohy měl plné puchýřů z dlouhého nočního pochodu a nové boty ho bolestivě tlačily. Obvykle si dával záležet na svém vzhledu a současný vynucený stav a útrapy s ním spojené ještě umocňovaly pokoření, kterého se mu od Jima Courtneye dostalo.
Teprve před hodinou se shledal se svými medailemi a hvězdou svatého Mikuláše, které jeho stopař objevil na břehu solné pánve. V rozčilení si vyznamenání připjal nakřivo. Bezděčně pohladil kapsu, aby se ujistil, že stále má své zlaté hodinky.
"Váš syn unesl uprchlou trestankyni a navíc ukradl koně a řadu cenných věcí. To jsou hrdelní zločiny a trestají se provazem. Varuji vás. Mám důvodné podezření, že se uprchlíci skrývají zde na High Wealdu. Sledovali jsme jejich stopy. Jeli od solné pánve sem. Mám v úmyslu prohledat všecka vaše stavení."
Tom přikývl. "Dobře. Až skončíte, žena bude mít připraveno občerstvení pro tebe i tvé muže." Keyserovi vojáci seskákali z koní a tasili šavle, zatímco Tom pokračoval:
"Stephane, upozorni ty své pacholky, ať si nevšímají služebných, jinak se z toho opravdu stane záležitost pro oprátku."
Bratři Courtneyovi a Sára vešli do chladivého stínu skladiště a přeplněnou halou zamířili ke kanceláři na opačném konci.
Tom se svalil do koženého křesla vedle vyhaslého krbu a Dorian usedl se zkříženýma nohama na koženou podušku naproti němu. V zeleném turbanu a vyšívané vestě připomínal orientálního velmože, kterým kdysi taky býval. Sára zůstala stát u dveří a dávala pozor, jestli za nimi někdo neposlouchá.
Zamyšleně pozorovala dvojici před sebou a čekala, až Tom promluví. Bratři si vůbec nebyli podobní: Dorian, elegantní štíhlý a až zarážlivě krásný, a proti němu hřmotný, statný Tom s prostým bezelstným obličejem. Ale ani po všech těch létech její cit kTomovi neochabl. Samu ji to stále udivovalo.
"S potěšením bych tomu štěněti zakroutil krkem."
Tomův bodrý úsměv ustoupil zlobným vráskám.
"Ani dobře nevíme, do čeho nás namočil."
"Taky jsi kdysi býval mladý, Tome Courtneyi. A pořád jsi vězel až po krk v horké vodě." Sáře se na rtech objevil úsměv milující manželky. "Proč myslíš, že jsem se do tebe zamilovala? Tvoje krása to nezavinila."
Tom zadržoval smích. "To byla jiná situace," bránil se. "Nikdy jsem si o trable nekoledoval."
"Ne, to ne," přisvědčila Sára. "Tys je prostě nabíral plnými hrstmi."
Tom přivřel oči a obrátil se k Dorianovi. "Musí to být nádhera mít za manželku svědomitou a uctivou ženu, jako je Yasmini."

Pak znovu zvážněl.
"Bakkat už se vrátil?" Pasák poslal jednoho ze svých synů za Tomem, aby mu řekl o Jimově noční návštěvě, a Tom chtě nechtě musel obdivovat, jak mazaně Jim za sebou zametl stopy.
"Něco podobného bych udělal sám," řekl Sáře. "Možná je divoký jako vítr, ale blázen není."

"Ne," odpověděl Dorian na Tomovu předchozí otázku. "Bakkat s ostatními pastevci ženou ovce a dobytek po všech cestách, které vedou k horám. Keyserovi stopaři Jimovy stopy nenajdou. Myslím, že můžeme být klidní. Jim se určitě dostal do bezpečí. Jenže kam šel?" Oba muži pohlédli na Sáru, jako by odpověď čekali od ní.
"Pečlivě si útěk naplánoval. Předevčírem jsem ho viděla odvádět muly. Ztroskotání lodi mohla být náhoda, jenže on si stejně umínil dostat dívku z lodi tak nebo tak."
"Zatracené ženské! Proč za vším musí vězet ženská?" lamentoval Tom.
"Ty jsi poslední z lidí, kdo by se na to měl ptát," odbyla ho Sára. "Sám jsi mě ukradl rodině v dešti střel. Nesnaž se přede mnou hrát si na svatého, Tome Courtneyi."
"Nebesa! Málem bych na to zapomněl. Ale nebylo to vzrušující, co ty na to, má krásko?" Tom se nahnul a štípl ji do zadku. Pleskla ho po ruce, ale on pokračoval, aniž by ho to vyvedlo z míry. "Jenže co ta žena? Není to nějaká vězeňská cuchta? Travička nebo kapsářka? Nebo dokonce kurva? Kdoví, co si ten idiot vybral?"
Dorian nevzrušeně poslouchal jejich slovní výměnu a pokoušel se pořádně protáhnout vodní dýmku. Návyk na tabák si přivezl z Arábie. Teď vytáhl náustek z pusy a suše řekl: "Mluvil jsem nejmíň s půl tuctem lidí, kteří tehdy byli na pláži a všecko viděli. Může být vším, o čem ses zmínil, jen cuchta to není."
Vyfoukl voňavý kouř. "Každý ji popisuje jinak. Kateng říká, že je to anděl krásy, Litia ji má za zlatou princeznu a Bakkat v ní viděl duši královny dešťů."
Tom výsměšně zavrčel. "Bohyně dešťů z páchnoucí trestanecké lodi? To se spíš z kondořího vejce vylíhne kolibřík. Kam ji jen Jim mohl odvést?"
"Zama už je pryč dva dny. Neviděla jsem ho odcházet, ale hádám, že ho Jim poslal s mulami napřed, aby na něj někde počkal," mínila Sára. "Zama udělá cokoliv, oč ho Jim požádá."
"Jim s Bakkatem mluvil o Loupežnické stezce," poznamenal Dorian. "žádal ho, aby zahladil jeho stopy na cestách vedoucích k severu a východu."
"Loupežnická stezka je mýtus," rázně popřel Dorianovu poznámku Tom. "V divočině nejsou žádné cesty."
"Ale Jim věří, že existuje. Slyšela jsem, jak si o tom s Mansurem povídají," vložila se do hovoru Sára.
"To je šílenství," děsil se Tom. "Děcko a vězeňská děvka se s holýma rukama vydají do divočiny? Vždyť nepřežijí ani týden."
"Je s nimi Zama, a pochybuju, že mají prázdné ruce. Jim odvedl šest plně naložených mul," ozval se Dorian.
"Zjistil jsem, co ze skladu zmizelo, a musím konstatovat, že vybíral dobře. Jsou vybaveni a zásobeni na dlouhou cestu."
Tom vrtěl hlavou. "Ani sbohem neřekl. Nestojím svému jedinému synovi ani za to, aby mi řekl sbohem."
"Měl jaksi naspěch, bratře," podotkl Dorian.
Sára se okamžitě připojila k obraně syna. "Nezapomněl na nás. Poslal nám vzkaz po Bakkatovi."
"To není totéž," bručel Tom. "Ví, že už se nemůže vrátit. Definitivně za sebou zavřel dveře. Kdyby jen položil nohu na území kolonie, Keyser ho chytí a pověsí. Ať se propadnu, ale musím ho vidět. Aspoň ještě jednou. Je tak tvrdohlavý a divoký, potřebuje poradit."
"Radil jsi mu posledních devatenáct let," namítl Dorian sarkasticky, "a podívej, kam nás dnes zavedl."
"Kde by na něj Zama mohl čekat?" zeptala se Sára.
Tom chvíli uvažoval a pak se zašklebil. "Je jen jedno místo,

kde se mohli bezpečně ukrýt," řekl.
Dorian přikývl. "Vím, co máš na mysli. Majubu. Ale my tam za ním nemůžeme. Keyser bude číhat kolem jako leopard u napajedla. Sotva někdo z nás vytáhne paty z High Wealdu, pustí za ním ty svoje žluté chrty. Dovedeme ho rovnou k Jimovi."
"Jenže pokud se za ním nevypravíme brzy, už ho v Majubě nenajdeme. Mají Drumfirea a Keyserovu klisnu. Než je dostihneme, budou v půli cesty do Timbuktu."
V té chvíli se před halou skladiště ozvalo dupání bot a mužské hlasy.
Sára vyhlédla ze dveří. "Keyserovi muži už prohledali dům. Teď se chystají do skladiště a venkovních stavení."
Dorian vstal. "Raději bychom měli na ty pacholky dohlédnout, než začnou sbírat suvenýry."
"Až Keyser vypadne, rozhodneme, co s Jimem," souhlasil Tom a společně vyšli do skladištní haly.

102 103

Čtyři vojáci namátkou píchali šavlemi mezi uskladněné zboží. Bezvýsledné pátrání je očividně unavovalo, a dlouhá prostorná hala byla zaplněná až po trámy stropu. Kdyby měli celý sklad prohledat důkladně, museli by přemístit tuny materiálu - žoky čínského hedvábí a bavlny z Indie, pytle kávových bobů a arabské gumy ze Zanzibaru a dalších přístavů, svazky přířezů teakového, santalového a ebenového dřeva střídaly hromady mědi odlité do tvaru rozměrných kol, aby je otroci mohli z dalekého etiopského vnitrozemí po horských cestách k pobřeží koulet.
Našly se tam balíky sušených kůží exotických zvířat, tygrů a zeber, kožešiny opic a tuleňů. Nechyběly ani rohy nosorožců vyhledávané v Číně a Orientu jako afrodiziaka.
Mys Dobré naděje ležel uprostřed obchodních tras mezi Evropou a Orientem. V dřívějších dobách se lodi ze severu vydávaly na dlouhé plavby dolů Atlantikem, a i když šťastně zakotvily ve Stolové zátoce, čekala je další zdánlivě nekonečná pouť do Indie a Číny a někdy i dál na sever až do Japonska.
Taková loď na moří strávila tři čtyři roky, než se vrátila do Amsterdamu nebo do Londýna.
Tom s Dorianem postupně vybudovali novou obchodní síť. Přesvědčili syndikát evropských majitelů lodí, aby posílali svá plavidla jen k mysu Dobré naděje. Tam ze svých skladů naplnili jejich útroby vybraným zbožím, se kterým se za příznivých větrů mohli do roka vrátit domů. Vyšší ceny, které Courtneyům zaplatili, bohatě kompenzovaly náklady na mnohonásobně delší pobyt na moři. Stejně tak lodi připlouvající z východu mohly své náklady vyložit do skladišť bratří Courtneyů a vrátit se do Batavie, Rangunu nebo Bombaje mnohem dřív, než kdyby se musely plavit přes Atlantik. Tato inovace se stala základem jejich bohatství. Navíc měli vlastní obchodní škunery, které se pod velením arabských kapitánů, Dorianových přívrženců, plavily kolem afrického pobřeží.
Jako muslimové mohli kotvit v přístavech, které byly křesťanským kapitánům zapovězeny. Neváhali plout do dalekého Maskatu nebo Medíny, proslulého města božího proroka. Jejich lodi sice postrádaly větší úložné prostory, které by mohly pojmout objemné náklady, a proto vozily cennější zboží - měď, arabskou gumu, perly a lastury perlorodek z Rudého moře, slonovinu z tržišť Zanzibaru, safíry dolované v Kandy, žluté diamanty z aluviálních polí kolem velkých řek v říši Velkých Mogulů a černé placky opia od Paštunů, žijících v horách.
Jen s jedinou komoditou bratři Courtneyovi odmítali obchodovat - s otroky. Měli své zkušenosti s touto barbarskou praxí.
Dorian v otroctví strávil většinu svého dětství, než ho jeho majitel, sultán a vládce Maskatu Abd Muhammad al-Malik, adoptoval. Tom zase v mládí vedl trpkou válku s arabskými otrokáři na východním pobřeží Afriky a na vlastní oči se přesvědčil o krutosti tohoto podnikání. Celá řada jejich sluhů a námořníků byla kdysi otroky, kteří přešli do jejich vlastnictví a kterým okamžitě darovali svobodu. Způsoby, jakými se tito nešťastníci dostali

pod křídla rodiny, se různily. Někdy to byla síla zbraní, protože Tom dobrý boj miloval, jindy ztroskotání otrokářské lodi nebo splátka dluhu. Nechyběly ani případy, kdy je koupili na trhu. Sára zřídka dokázala bez povšimnutí minout plačícího sirotka na dražebním pódiu. Přinutila potom Toma, aby ho koupil a svěřil jí ho do péče. Polovinu svých sluhů a děveček vychovala od útlého dětství.
Sára odešla do kuchyně a vzápětí se vrátila s Yasmini a zástupem štěbetajících usměvavých děvčat. Nesly džbány čerstvě vylisované citrónové šťávy, podnosy se zapékanou cornwallskou paštikou, pirohy plněné vepřovým masem a záviny jehněčiny.
Znudění a hladoví vojáci zastrčili šavle do pochev a s chutí se dali do jídla. Mezi sousty šilhali po dívkách a žertovali s nimi.
Když jejich druhové ve zbrani, kteří měli prohledat stáje a kůlnu pro kočáry, děvečky s proviantem zmerčili, bez výčitek svědomí pospíšili za nimi.
Teprve plukovník Keyser hody přerušil a nahnal své muže zpátky do práce. Tom s Dorianem ho uklidnili a vlákali do kanceláře. Tom mu z kamenného džbánku nalil sklenku jonge jevener a Sára na zakousnutí nabídla kus teplé cornwallské paštiky.
"Doufám, plukovníku, že už přijmeš moje čestné slovo, že Jim nikde na HighWealdu není."
"Já, Tome. Chápu, že teď tady není. Měl dost času zmizet prozatím." Zvedl skleničku na vysoké stopce. "Ale myslím si, že víš, kde se skrývá."
Tom nasadil obličej zpěváčka z kůru, který se chystá přijmout svátost oltářní. "Mně přece můžeš věřit, Stephane."

"O tom právě pochybuju." Keyser douškem džinu spláchl sousto paštiky. "Ale varuju tě. Nedopustím, aby to tvoje domýšlivé štěně uteklo po tom všem, co má na svědomí. A nepokoušej se moje rozhodnutí zviklat."
"To v žádném případě! Musíš plnit své povinnosti," lísal se Tom. "Nabízím ti jen obvyklé pohoštění a nemíním tě nijak ovlivňovat. Ve stejnou minutu, kdy se Jim objeví na High Wealdu, ho sám odvedu na hrad, aby se tobě a Jeho Excelenci ze svých činů zpovídal. Dávám ti na to slovo džentlmena."
Ale Keyser se nenechal tak lehce uchlácholit. Tom ho vyprovodil k jeho koni, a než se s ním rozloučil, nenápadně mu do sedlové brašny strčil dvě láhve mladého holandského džinu.
Dívali se za ním, dokud neprojel branou usedlosti. Pak Tom tiše řekl bratrovi: "Musím Jimovi poslat vzkaz. Měl by se zdržet v Majubě, dokud tam za ním nedorazím. Keyser mě bude hlídat, ale pošlu Bakkata. Ten za sebou žádné stopy nenechá."
Dorian si přehodil konec turbanu přes rameno.
"Dobře mě poslouchej, Tome. Nepodceňuj Keysera. Není tak hloupý, jak vypadá. Jestli se mu Jim dostane do spárů, bude to pro celou rodinu tragický den. Nezapomeň, jak skončil náš děd."
Rozježděná cesta z High Wealdu do města vedla přes les mohutných žlutých stromů s kmeny silnými jako sloupy katedrály.
Sotva je les skryl před pohledem z usedlosti, Keyser přikázal zastavit. Pohlédl na drobného Křováka u svých nohou a mužík k němu zvedl dychtivé oči loveckého psa.
"Xhio!" řekl rázně, jako by kýchl. "Brzy někoho pošlou se vzkazem pro toho mladého lumpa. Snaž se, aby ti posel neunikl. Jdi za ním, ale nesmí tě nikdo vidět. Až zjistíš, kde se ukrývá, rychle se vrať, rozumíš?"
"Rozumím, Gwenyama." Nanejvýš uctivý titul, který použil, znamenal v překladu "Ten, který žere své nepřátele".
Věděl, že se oslovení Keyserovi líbí.
"Vím, koho pošlou. Bakkat je můj starý soupeř a nepřítel. Budu rád, když ho porazím."
"Tak běž a dobře ho hlídej."
Xliia zmizel v lese tiše jako stín a Keyser s jízdním oddílem pokračoval v cestě.

Chatrč v Majubě s jedinou dlouhou místností kryly došky z rákosu rostoucího podél potoka, který tekl přede dveřmi.
Okna, úzké štěrbiny v kamenných zdech, kryly suché kůže antilop. Uprostřed hliněné podlahy bylo otevřené ohniště a nad ním díra ve střeše, kterou kouř unikal. Zadní roh místnosti odděloval závěs ze surových kůží.
"Při loveckých výpravách tam spával můj otec. Mysleli jsme, že závěs ztlumí jeho chrápání, ale nestalo se. Jeho chrápání nedokáže ztlumit nic." Jim se rozesmál. "A teď tam uložíme tebe," řekl Luize.
"Já nechrápu," ohradila se.
"I kdyby ano, nebude to nadlouho. Až si koně odpočinou, přebalíme náklady, oblečeme tě do nějakých slušných šatů a půjdeme dál."
"Kdyvyrazíme?"
"Musíme odjet dřív, než po nás začnou slídit vojáci."
"A kam půjdeme?"
"Nevím." Jim se na ni mile usmál.
"Ale až tam budeme, dám ti vědět."
Odměnila ho vděčným pohledem. Potrhané šaty jí jen spoře zakrývaly tělo, a tak si ponechala plášť.
"Na večeři s guvernérem nejsi zrovna nejlíp oblečená," komentoval její vzhled Jim.
Odešel k jednomu z nákladů, které Zama uložil ke stěně, a chvíli se v něm hrabal, než vytáhl roli látky a plátěný balíček s nůžkami a šicími potřebami.
"Doufám, že umíš šít," řekl a zpytavě ji pozoroval.
"Matka mě naučila ušít šaty."
"Výborně," pochválil ji. "Ale nejdřív se najíme. Naposled jsem snídal přede dvěma dny."
Zama jim z třínohého loveckého hrnce nad dohořívajícím ohněm naservíroval zvěřinový guláš. Nahoru položil kus tuhé kukuřičné placky. Jim nabral lžíci a s plnými ústy se zeptal:
"Naučila tě matka taky vařit?"
Luiza přikývla. "Maminka byla výborná kuchařka. Vařila dokonce pro místodržitele Spojených holandských provincií v Amsterdamu a taky pro Oranžského prince."
"Potom se tady nebudeš nudit. Převezmeš starost o vaření. Zama jednou bez námahy otrávil náčelníka Hotentotů. Nemusíš

to považovat za bůhvíjaký výkon, ale dovol mi poznamenat, že ten náčelník ztloustl z toho, co zabíjí hyeny."
Se lžící napůl cesty k ústům Luiza nejistě pohlédla na Zamu.
"To se skutečně stalo?"
"Hotentoti jsou sice největší lháři z celé Afriky," odpověděl Zama, "ale Somoyovi se nikdo z nich nevyrovná."
"Takže je to vtip?"
"Ano, je to vtip," přisvědčil Zama. "Špatný anglický vtip. Trvalo mi řadu let, než jsem anglické vtipy pochopil. Ale znám lidi, kteří je nepochopili nikdy."
Po jídle Luiza rozvinula balík látky a začala měřit a stříhat. Jim se Zamou třídili obsah nákladu pro muly, který horečně balili. Jim si konečně oblékl své obnošené šaty a obul ošlapané boty. Keyserův kabátec s rajtkami nabídl Zamovi.
"Jestli se někdy dostaneme do bitky se severními kmeny, můžeš na ně v uniformě plukovníka Společnosti udělat dojem."
Když vyčistili a naolejovali muškety a vyměnili křemínky v kohoutcích, postavili nad oheň formu na odlévání kulek do pistole, ukořistěné Keyserovi.
Plukovníkovy brašny se střelivem pro muškety zůstaly plné.
"Měl bys opatřit aspoň pět soudků střelného prachu," připomněl Zama Jimovi, když plnil prachovnice. "Jestli cestou potkáme nepřátelské kmeny, tyhle malé náplně nám dlouho nevydrží."
"Kdybych sehnal dvacet dalších mul, přivezl bych jich třeba padesát," bránil se Jim nakvašeně.
"Umíš nabít mušketu a vystřelit z ní?" zavolal na Luizu klečící na látce rozprostřené na podlaze. Kouskem zuhelnatělého dřívka

právě vyznačovala linie střihu. Rozpačitě zavrtěla hlavou.
"Pak tě to budu muset naučit. Co to tady tvoříš?" zeptal se a ukázal na látku.
"Sukni."
"Pevné nohavice ti budou užitečnější a spotřebuješ míň materiálu."
Luize zrůžověly líce. "Ženy nenosí kalhoty."
"Jestli někdy pojedou obkročmo na koni, tak jako jezdíš ty, pak by to měly udělat." Ukázal na dívčiny bosé nohy. "Zama ti ušije veldschoen, lehké kožené boty. Sednou ti k tvým novým kalhotám."
Luiza nastříhala kalhoty těsnější, aby dobře přiléhaly. Vypadala v nich ještě víc chlapecky. Potom zarovnala roztřepený lem svých vězeňských šatů a oblékla si je navrch. Sukni dlouhou do půli stehen v pase stáhla opaskem ze surové kůže, který jí taky vyrobil Zama. Musela uznat, že to s kůží umí, protože boty jí výborně padly a kůže přehrnutá v půli lýtek jim dodávala elegantní vzhled. Nakonec si z plachtoviny ušila čepec, aby jí chránil vlasy před sluncem.
Příštího dne časně ráno Jim zapískal na Drumfírea.
Vyběhl z potoka, kde spásal mladou jarní trávu a podle zvyku dával najevo svou lásku tím, že předstíral, jak do svého pána vrazí. Jim ho přátelsky poplácal po zadku a nasadil mu ohlávku.
Ve dveřích chatrče se objevila Luiza. "Kam jedeš?"
"Prověřit stopy."
"Co to znamená?"
"Musím se vrátit po cestě, po které jsme sem přišli, abych se ujistil, že nás nikdo nesledoval," vysvětloval Jim.
"Ráda bych jela s tebou." Její pohled zalétl k Trueheart.
"Oba koně už si odpočali."
"Tak nasedni!" souhlasil.
Do pytlíku u pasu Luiza schovala krajíc kukuřičného chleba, jenže sotva vyšla před chatrč, klisna ho ucítila a přiběhla k ní. Zatímco žvýkala chléb, Luiza ji osedlala. Jim pozoroval, jak upíná sedlový pás a nasedá. V nových kalhotách vypadala dobře a pohybovala se lehce.
"Určitě teď bude nejšťastnějším koněm v Africe, když místo plukovníka ponese tebe. Vyměnila slona za ježka."
Jim osedlal Drumfírea, mušketu s dlouhou hlavní zasunul do pouzdra a roh se střelným prachem si hodil přes rameno.
"Veď nás," vyzval Luizu, když se vyšvihl do sedla.
"Zpátky po cestě, která nás sem přivedla?" zeptala se, ale nečekala na odpověď a vyrazila vzhůru do svahu. Zdálo se, že kobylka ani žádnou váhu nenese, protože nahoru přímo letěla.
Jim z druhé pozice hodnotil Luizin styl. Měla přirozený posed a lehkou ruku na otěžích. Jestli kdysi byla zvyklá na boční sedlo, pak si na jízdu obkročmo rychle zvykla. Vzpomněl si, jak

vydržela dlouhou noční jízdu a překvapivě brzy se zotavila. Věřil, že vydrží jakékoliv tempo, které nasadí.
Na hřebenu převzal vedení a bezchybně našel cestu labyrintem horských zákrutů a údolí. Luize se všecky kopce jevily stejné, ale Jim se v tom zmatku a četných změnách směru vyznal bez sebemenšího zaváhání.
Kdykoliv se před nimi objevila neznámá krajina, sesedl, vylezl na nejbližší vyvýšeninu a dalekohledem obhlížel okolí.
Ty přestávky poskytly Luize příležitost těšit se z krás okolní přírody, plné horských vrcholků. Vzpomněla si na svou plochou rodnou zem a měla dojem, že horské štíty sahají až do nebe. Jantarově a fialově zbarvené skalní stěny střídaly příkré srázy, hustě porostlé ostrůvky křovin. Některé z nich připomínaly obrovité polštářky na jehly. Zářily jako záhony žlutých a oranžových narcisů. Nad nimi se vznášela hejna ptáků s dlouhými ocasy a zakřivenými zobáky, kterými z květů sáli nektar.
"Suiker-bekkies - cukrové zobáky," pojmenoval je Jim, když na ně Luiza ukázala.
Od ztroskotání lodě se mohla poprvé kolem sebe pořádně rozhlédnout

a krása této divuplné země jí učarovala. Hrůzy z paluby Meeuw začaly blednout a zjevovaly se jí už jen ve snech.
Stezka začala znovu prudce stoupat. Před hřebenem Jim zastavil, předal Luize otěže a sám lezl nahoru, aby obhlédl odvrácenou stranu kopce. Náhle se rychle sklonil a po čtyřech se k ní vracel. Polekala se a roztřeseným hlasem na něj volala: "Sledují nás? Jsou to plukovníkovi muži?"
"Ne. Je to něco mnohem lepšího. Maso."
"Nerozumím."
"Oryxové. Stádo nejmíň s dvaceti kusy. Jdou nahoru opačným svahem přímo proti nám."
"Oryxové?" divila se.
"Největší africké antilopy. Jsou skoro stejně veliké jako voli," vysvětloval a na pánvičku mušket nasypal prach. "Jejich maso je prorostlé tukem a chutí se podobá hovězímu víc než maso kterékoliv jiné antilopy. Nasolené a usušené nebo vyuzené maso z jediného oryxe nám vystačí na celé týdny."
"Ty se chystáš nějakého zastřelit? Co když nás plukovník sleduje a výstřel uslyší?"
"V těchto horách ozvěna zmate každého. V žádném případě takovou příležitost nesmím promarnit. Maso už nám dochází. Musím to zkusit, jinak budeme hladovět."
Vzal otěže obou koní a odvedl je ze stezky za výběh červeného skaliska.
"Slez a podrž koním hlavy, ale tak, aby tě nebylo vidět. A nehýbej se, dokud tě nezavolám," přikázal Luize a s mušketou v ruce běžel nahoru. Ještě před hřebenem zalehl a ujistil se, že Luiza plní jeho příkazy. Z trávy jí vyčnívala jen hlava.
"Pach koní snad oryxe nevyplaší," uvažoval Jim šeptem "Budou je cítit jako každou jinou divokou zvěř."
Kloboukem si setřel pot z čela a pohodlně usedl za menší balvan. Výstřel z těžké muškety vleže by mu mohl zlomit klíční kost.
Údolí tonulo v hlubokém tichu a i bzučení hmyzu v keřích a osamělé žalostné pískání horského špačka s rudými křídly znělo nezvykle hlasitě.
Minuty se táhly pomalu jako kapky medu. Náhle Jim zaslechl nový zvuk, zbystřil smysly a srdce se mu rozbušilo. Tiché lupání připomínalo ťukání suchých klacíků. Antilopa oryx má zvláštní vlastnost, jedinečnou v celé říši africké fauny. Silné šlachy jejích nohou při každém kroku podivně praskají.
Křovák Bakkat kdysi dávno Jimovi vyprávěl, jak k tomu došlo. Jednoho dne v dávných časech, kdy slunce vyšlo poprvé a svět byl pokryt čerstvou rosou, Xtog, otec všech Křováků, chytil do své rafinované pasti impisi - hyenu. Jak celý svět ví, impisi byla a stále je mocná čarodějka. Když si Xtog brousil svůj pazourkový nůž a chystal se jí podříznout hrdlo, řekla mu: "Xtogu, jestli mě pustíš, udělám pro tebe kouzlo. Místo mého masa, které páchne po mršinách, jimiž se živím, budeš mít kopce bílého tuku a hory šťavnatého masa z oryxe. Po zbytek života si ho každý večer upečeš na ohni."
"Jak by to bylo možné, ó, Hyeno?" divil se Xtog a při představě chuti antilopího masa se mu na jazyku sbíhaly sliny.
"Oryxové jsou plachá a mazaná zvířata a obtížně se hledají."
"Začaruju ho. Ať se hne kamkoliv, v poušti nebo v horách, bude vydávat zvuky, které tě k němu přivedou."

A tak Xtog hyenu pustil a od toho dne oryx při chůzi vydává zvláštní klikavé zvuky, které lovce upozorní, že se k němu blíží.
Jim se při vzpomínce na Bakkatovo vyprávění usmál. Opatrně natáhl kohoutek muškety a pažbu vykládanou mosazí zapřel do ramene.
Praskání sílilo, ale pak na chvíli ustalo. Až si zvířata odpočala, ozvalo se znovu. Jim sledoval obzor přímo nad místem, kde čekal, a náhle se proti modré obloze za hřebenem vynořil pár mohutných rohů. Délkou a tloušťkou se daly srovnat s paží urostlého muže a byly spirálovitě stočené jako roh narvala.
Slunce se blyštělo na vyleštěné černi jejich povrchu.

Rohy se otáčely z jedné strany na druhou, jako by zvíře naslouchalo. Jim slyšel jeho dech a nervy měl napjaté k prasknutí. Po chvíli rohy vyrostly, objevily se dvě trubkovité uši a pod nimi pár velkých černých světel. Hluboké oči s dlouhými prohnutými řasami zdánlivě plavaly v slzách a hleděly přímo do Jimovy duše. Lovec přestal dýchat. Zvíře se ohlédlo dolů do údolí, ze kterého přišlo, a začalo scházet k Jimovi.
Pod krkem silným tak, že by ho člověk pažemi neobjal, se mu při každém líném kroku zhoupl těžký lalok. Hřbet s rameny měl šedomodrý a výškou se mohl měřit s Jimem.
Patnáct kroků před ním se zastavil, sehnul hlavu a z pokrouceného keře utrhl pár čerstvých jarních lístků. Na hřeben vyšel zbytek stáda. Samice s hebkou krémově hnědou srstí měly rohy taky, ale jejich pohledné, elegantní hlavy spíše evokovaly dojem ženskosti. Rudě kaštanovým telatům, těm mladším ještě nebyly dva roky, rohy dosud nenarostly. Rozpustile dováděla pod dohledem matek, předstírajících nezájmem.
Jim upřel pozornost zpátky na velkého samce, který dál okusoval keř. Nerad se vzdával statného býka a jeho rohů představujících vynikající trofej, ale staré zvíře už mělo maso tuhé a gumovité a tuku v něm bylo pořídku.
Vzpomněl si na Bakkatovu loveckou filozofii:
"Starého býka nech, ať plodí, a krávy ať krmí své mladé."
Jim opatrně otočil hlavu a hodnotil zbytek stáda, když na hřeben vyšel dokonalý kus.
Sotva čtyřletý dobře živený býk měl tak tučný zadek, že mu na něm kůže pokrytá lesklou zlatožlutou srstí málem praskla.
Mladý samec, přilákaný svěží zelení listů a fialovými bobulemi plodů stromu gwarrie, odbočil a pomalu strom obcházel.
Když došel k Jimovi, zvedl hlavu za potravou a nastavil krémově bílou křivku krku.
Jim natáčel mušketu stejně pomalu a opatrně, jako se chameleón blíží k mouše. Pečlivě posadil kuličku mušky na základnu oryxova krku, na záhyb kůže, který ho obepínal jako náhrdelník.
Dobře věděl, že i na krátkou vzdálenost by mohla masivní lopatka zvířete střelu zploštit a odchýlit. Musel najít mezeru mezi žebry, aby kulka zasáhla životně důležité orgány - pulzující srdce, plíce a tepny.
Jemně stahoval volný chod spouště, dokud necítil její odpor. Potom plynule tlak zvyšoval a přemáhal nutkání spoušť před koncem její dráhy strhnout. Křemen dopadl na ocílku s hlasitým klapnutím, vyrazil z ní chvost jisker a prach na pánvičce se vznítil.
Pažba udeřila Jima do ramene a než mu kouř zakryl výhled, zahlédl oryxe, jak v silné křeči hrbí hřbet.
Mladý býk zmrazený agónií stál s tlamou otevřenou a v hladké kůži jeho krku zel černý otvor.
Stádo kolem se okamžitě rozprchlo a šíleným během se řítilo kamenitým svahem dolů. Býk zkroucený smrtelnou křečí couvl a sedl na zadek. Z otevřené tlamy mu vytryskl proud jasně červené plicní krve. Vzápětí přepadl na záda a nohama úporně kopal do vzduchu.
Jim jako v transu sledoval jeho poslední tažení.
Radost postupně ustupovala melancholii pravého lovce dojatého krásou i tragédií osudu skolené zvěře.
Když oryx zvadl, Jim odložil mušketu a vytáhl lovecký nůž.
S pomocí rohů zaklonil zvířeti hlavu a dvěma zkušenými řezy otevřel tepny po stranách krku.
Potom zvedl jednu zadní nohu a odřízl šourek.
Luiza k němu dorazila právě ve chvíli, kdy se s bílým ochlupeným pytlíkem v ruce napřímil. "Zkazil by chuť masa, kdybych mu ho nechal," omlouval své počínání.
Odvrátila zrak. "Úžasné zvíře. Je tak velké." Zdálo se, že ji ohavnost Jimova činu zaskočila, ale hned se vzpamatovala.
"Jak ti můžu pomoct?"
"Nejdřív uvaž koně." Seskočila ze hřbetu Trueheart a uvázala ji k nedalekému stromu.
"Podrž mu zadní nohu," přikázal, když se vrátila.
"Pokud ho nevyvrhneme hned, maso ztratí chuť a za pár hodin se zkazí."

Nebyla to lehká ani příjemná práce, ale necouvla před ní. Jim otevřel břicho od rozkroku po žebra a z řezu vyhřezly vnitřnosti.
"Umažeš si ruce -" varoval ji Jim, ale větu nedořekl. Umlčel ho pištivý, téměř dětský hlas.
"Naučil jsem tě to dobře, Somoyo."
Jim se otočil, nůž bezděčně připravený k obraně.
Na kameni za ním seděl žlutý mužík a pozoroval ho.
"Bakkate, ty malý ďáble, tohle už víckrát nedělej!" vykřikl Jim.
"Kde ses tady vzal?"
"Polekal jsem tě, Somoyo?" Bakkat se tvářil rozpačitě, ale v očích mu hrála šibalská světýlka a Jim si připomněl jeho způsoby. Nikdy nepropásl příležitost přítele podrážděit.
"Ne. Samozřejmě že ne. Viděl jsem tě už zdaleka." Nikdy nesmíte Křovákovi říct, že jste ho přehlédli, vzal by to jako urážlivou narážku na svou drobnou postavu.
"Vždyť jsi trčel vysoko nad stromy."
Lichotka Bakkatovi rozjasnila tvář. "Sledoval jsem tě od začátku honu, Somoyo. Docela obstojné plížení a čisté zabití. Ale myslím, že potřebuješ ještě někoho kromě mladé dívky, kdo by ti pomohl maso zpracovat." Mužík seskočil z kamene, zastavil se před Luizou a sklopil hlavu. Pak zatleskal a něco zamumlal.
"Co to povídá?" zeptala se Jima.
"Zdraví tě a říká, že tě vidí a že máš vlasy jako slunce. Hádám, žes právě dostala africké jméno, Welanga - Dívka slunečního svitu."
Usmála se na něj a potěšený Bakkat se kdákavě rozesmál.
"Pověz mu, že ho taky vidím a že mi prokazuje velkou čest."
Bakkat odložil luk s toulcem i domorodou sekeru a šel Jimovi pomoct s úlovkem.
Luiza ohromeně hleděla, jak jim šla práce od ruky. Oba věděli, co mají dělat, a dělali to bez váhání a dohadů. Rukama po lokty od krve vyvrhli vnitřnosti s nafouklým pytlem žaludku.
Bakkat uřízl proužek syrové dršťky, plácáním o kámen ho zbavil zbytků napůl strávené vegetace a s nefalšovanou chutí ho začal žvýkat. Když potom vytáhli teplá játra, přidal se k hostině i Jim.
"Vždyť jsou syrová!" protestovala vyděšená Luiza.
"VHolandsku taky jíte syrové herynky," uzemnil její námitku Jim a nabídl jí kousek jater. Už se chystala odmítnout, ale Jimův výraz jí napověděl, že jde o výzvu. Přesto váhala dál, dokud si nevšimla, jak ji Bakkat se zlomyslným úsměvem pozoruje.
Oči lemované vějířky vrásek měl zúžené do tenkých štěrbin.
Vzala krvavý odřezek a vložila ho do úst. Cítila, jak se jí zvedá žaludek, ale přemohla odpor a začala játra žvýkat.
Ale po odeznění prvního šoku zjistila, že jejich výrazná chuť není vůbec nepříjemná.
S velkým zadostiučiněním viděla, že Jimovi spadl hřebínek.
Aby ho ještě víc pokořila, vzala si z jeho zakrvácené dlaně další sousto.
Bakkat se zašklebil a šťouchl Jima loktem do žeber. S neskrývanou radostí kroutil hlavou a posmíval se mu. Trefně napodobil způsob, jakým Luiza vyhrála ten tichý souboj. Zesláblý smíchem se motal v kruhu kolem Jima a oběma rukama si do úst cpal imaginární sousta.
"Kdybys byl jen zpola tak vtipný, jak si myslíš," reagoval Jim nakysle, "tak bys mohl dělat šaška všem padesáti khoisanským kmenům. A teď zpátky do práce."
Části úlovku naložili na koně. Jim si na rameno hodil přední plec a málem se mu podlomila kolena. Bakkat z čerstvě stažené kůže zhotovil pytel a nacpal do něj kdejaký kousek vnitřností. Plný vážil bezmála tolik jako on sám, ale mužík si ho naložil na rameno a svižně s ním odklusal. Luiza za nimi vedla koně.
Poslední necelé dva kilometry klesání k Majubě zdolávali už za tmy.
Xhia klusal na křivých nohách rychlým krokem, který Křováci nazývají "pití větru". Dokázal ho udržet od prvního jitřního světla až do tmy. Cestou mluvil sám k sobě, jako by měl společníka.

Kladl si otázky a smál se vlastním vtipným odpovědím.
Za běhu pil z nádoby vyrobené z rohu a konzumoval zásoby,
které si nesl v koženém vaku zavěšeném přes rameno.
Neustále sám sebe přesvědčoval, jak je chytrý a statečný.
"Jsem Xhia, mocný lovec," chvástal se a radostí poskočil.
"Jedem na špičce svého šípu jsem zabil velkého sloního býka."
Vzpomínal, jak ho sledoval po břehu velké řeky. Vytrvale
pokračoval v honu od nového měsíce do úplňku a pak opět do novu.
"Ani jednou jsem stopu neztratil. Dokáže to někdo jiný?"
Zakroutil hlavou. "Ne! Dokázal by Bakkat něco takového? Nikdy!
Dokázal by Bakkat vstřelit šíp do žíly za uchem slona, aby se jed

dostal přímo k srdci? To by nedokázal!" Křehký rákosový šíp se
stěží zabodne do kůže slona a k srdci nebo plícím nepronikne nikdy.
Musel najít jednu z velkých tepen těsně pod povrchem kůže, ale
i tak jedu trvalo pět dnů, než tlustokožce udolal.
"Já šel pořád za ním, a když konečně padl jako hora a zvedl prach
až k vrcholkům stromů, tančil jsem a zpíval loveckou píseň.
Dokázal by Bakkat vykonat takový skutek?"
otázal se vysokých štítů okolo.
"Nikdy!" odpověděl za ně. "Nikdy!"
Xhia i Bakkat pocházeli z různých rodin stejného kmene.
"Nejsme bratři!" křičel zlobně Xhia.
Kdysi žila dívka s kůží jasnou jako peří snovače a s tváří ve
tvaru srdce.
Měla plné rty připomínající plod zralé moruše a hýždě oblé
jako pštrosí vejce. Její prsy byly plnější a sladší než žluté
melouny tsama vyhřáté kalaharským sluncem.
"Narodila se proto, aby se stala mojí ženou," křičel.
"Když jsem spal, Kulu Kulu vzal kus mého srdce a tu ženu z něj
uhnětl."
Xhia se nepřinutil nazvat ji jménem. Aby dokázal, jak moc ji chce,
střelil ji tenkým šípem lásky zdobeným na hrotu peřím holubice.
"Ale ona mnou pohrdla. Nepřišla si lehnout na spací rohož lovce
Xhii. Odešla s tím podřadným Bakkatem a porodila mu tři syny,"
lamentoval. "Ale Xhia je mazaný a lstivý, a ta žena zemřela
na uštknutí mamby." Našel úkryt jedovatého hada pod plochým
kamenem a nalákal ho na živou holubici, kterou uvázal k díře
jako návnadu. Když had vylezl ven, stiskl mu tělo za hlavou.
Nebyl nijak velký, měl sotva délku Křovákovy paže, ale jeho jed
by stačil zabít buvola. Když pak ta žena spala s Bakkatem, vložil
jí hada do pytle, se kterým chodila sbírat plody.
Příští ráno, když pytel otevřela a ukládala do něho hlízu, had ji
třikrát kousl do ruky. Zemřela rychle, ale v nesnesitelných mukách.
Bakkat ji držel v náručí a plakal, zatímco Xhia je z úkrytu mezi
balvany pozoroval. Vzpomínka na její smrt a Bakkatův žal mu byla
tak milá, že se oběma nohama odrazil naráz a vyskočil do vzduchu
jako luční kobylka.
"Není zvířete, které by mi dokázalo uniknout. Není muže, který
by mě přelstil, protože já jsem Xhia!" křičel a ozvěna mu vracela:
"Xhia, Xhia, Xhia."
Když ho plukovník Keyser propustil, dva dny a noc se toulal
po lesích kolem High Wealdu a hledal Bakkata. Ráno ho za rozbřesku
uviděl vycházet z chatrče. Zíval, škrábal se na zadku
a smál se hlasitým protestům plynu vypuzeného jeho tělem.
Pro Křováky je přebytek střevního plynu známkou dobrého zdraví.
Xhia sledoval, jak vyhání dobytek z ohrady a žene ho dolů k vodě.
Ležel ukrytý v trávě, neviditelný jako koroptev. Později uviděl
ze statku vyjíždět na koni statného bílého muže s černými vousy,
kterému říkali Klebe - Jestřáb. Bakkatův pán dojel k pastevci
doprostřed louky a dlouho spolu tiše hovořili.
Dokonce ani Xhia se nedokázal připlížit dostatečně blízko, aby
jejich slovům rozuměl.
"Vím, Klebe, co říkáš," šklebil se Xhia. "Vím, že Bakkata posíláš
hledat svého syna a připomínáš mu, ať si dá pozor, aby ho nikdo
nesledoval. Ale já, Xhia, ho budu hlídat jako duch větru."

Za soumraku ho spatřil u dveří jeho chatrče a viděl zář jeho ohně na vaření, ale Bakkat vyšel ven teprve za svítání.
"Chceš mě ukolébat, Bakkate, ale já se dočkám. Bude to příští noc, nebo až příští ráno?" přemítal Xhia, zalehlý na vrcholu kopce. "Budeš mít víc trpělivosti než já? Uvidíme."
Bakkat obešel chatrč, ale žádné známky noční přítomnosti špeha nenašel, Xhia zářil zlomyslnou radostí a oběma rukama si třel zadek. "To si, Bakkate, opravdu myslíš, že jsem takový hlupák, abych se potuloval tak blízko? Proto jsem celou noc dřepěl na kopci. Já jsem Xhia, já nenechávám stopy.
Ani sup z výšky můj úkryt neobjeví."
Po celý den vydržel sledovat, jak se Bakkat stará o své stádo, ale navečer opět zmizel ve svém bídném stavení. Xhia začal ve tmě provozovat čáry, které používal k obelstění kořisti. Z jednoho z rohů antilopy chocholatky vzal špetku prachu a nasypal si ho na jazyk. Ta čarovná směs se skládala z popela vousů leoparda, suchých drcených exkrementů lva a jiných tajemných ingrediencí. Jak se mu prach rozplýval na jazyku, mumlal zaříkávací formule. Nakonec třikrát plivl směrem k Bakkatově chatrči.
"To kouzlo má velkou moc, Bakkate," varoval svého soka. "Žádné zvíře ani člověk mu neodolá." Nebyla to vždycky pravda, ale kdykoliv selhalo, pokaždé se pro to našel dobrý důvod. Občas vítr změnil směr, jindy mu nad hlavou přeletěla černá vrána či právě kvetla lilie "smutné oko". S výjimkou těchto a podobných okolností kouzlo fungovalo spolehlivě.

116 117

Když čarovný rituál dokončil, posadil se a čekal. Od předminulého dne nic nejedl, a tak spolykal pár kousků uzeného masa.
Ani hlad, ani studený vítr přicházející ze zasněžených hor ho nemohl odradit. Jako všichni členové jeho kmene přivykl bolesti a těžkostem. Noc byla klidná, což považoval za důkaz, že jeho kouzlo je účinné, protože i mírná bríza by stačila pohltit zvuky, na které čekal.
Teprve až měsíc zapadal, zaslechl z lesa za Bakkatovým obydlím polekané volání lelka. "Něco se tam pohnulo."
O pár minut později uslyšel lelkův trylek z jiného místa. Porovnáním těch dvou signálů odhadl směr, kterým se jeho kořist pohybuje, a sešel dolů neslyšně jako stín. Před každým krokem otestoval zem palcem bosého chodidla. Kdyby šlápl na suchou větvičku nebo do listí, mohl by se prozradit. Každý druhý krok se zastavil a poslouchal. Dole u potoka zaslechl suché šustění ostnů dikobraza. Jejich naježením varoval dravce, který se odvážil příliš blízko. Dikobraz mohl narazit na číhajícího leoparda, ale Xhia věděl, že tomu tak není. Leopard by se nepohnul, ale člověk šel dál. Dokonce ani mistři Sánu, jako byli Bakkat nebo Xhia, se v temném lese nemohli setkání s lelkem nebo toulavým dikobrazem vyhnout. Ty malé signály Xhiovi stačily, aby si domyslel, jak rychle a kterým směrem se Bakkat ubírá.
Jiný lovec by udělal chybu a rychle se přiblížil, ale Xhia se držel zpátky. Dobře věděl, že Bakkat bude chodit v kruhu a vracet se po vlastní stopě, aby se ujistil, jestli ho někdo nesleduje.
"Je téměř stejně znalý řádu divočiny jako já, ale já jsem Xhia a nikdo se mi nevyrovná." Když si ta slova opakoval, cítil se silný a statečný.
Našel místo, kde Bakkat překročil potok. V posledním světle ubývajícího měsíce na hladkém kameni v potoce našel jedinou mokrou šlápotu. Měla velikost dětského chodidla, ale byla širší a bez klenby.
"Bakkat!" Xhia si neodpustil malý poskok. "Tvoji stopu si budu pamatovat po zbytek svých dnů. Copak jsem ji neviděl stokrát vedle stopy ženy, která se měla stát mou manželkou?"
Připomněl si, jak sledoval jejich stopy do buše, kde se k nim mohl připlížit a pozorovat je při milování. Ještě teď je viděl, jak se spolu kroutí v trávě. Ta vzpomínka přižívila jeho nenávist k Bakkatovi. "Už nikdy neochutnáš melounky jejích prsů. Xhia a had se o to postarali."

Teď, když s určitostí znal směr stopy, mohl zůstat pozadu a vyhnout se léčce, kterou na něj Bakkat ve tmě určitě nastraží.
"Protože běží potmě, nedokáže za sebou skrýt stopu tak dokonale jako ve dne. Počkám na slunce a přečtu si, co po sobě zanechal."
S prvním náznakem jitra se opět vydal po stopě. Mokrá šlápota na kameni v potoce už uschla, ale po stovce kroků našel převrácený kamínek. Neuběhl ani dalších sto kroků a narazil na zlomený list trávy. Visel ze stébla a začínal vadnout. Xhia se nezastavil a nedumal nad těmi znaky. Letmý pohled stačil a instinkt mu umožnil přesně opravit směr. Zasmál se a zavrtěl hlavou, když později vedle stopy našel místo, kde na něj Bakkat čekal. Protože dlouho dřepěl nehybně, jeho bosé paty vytlačily do země důlky. Mnohem později objevil, kde se Bakkat obloukem vrátil k vlastní stopě a zalehl. Totéž udělá zraněný buvol, když čeká na lovce, který ho pronásleduje.
Xhia byl sám se sebou tak spokojený, že si dal šňupec tabáku a tiše kýchl. "Věz, Bakkate, že je to Xhia, kdo je ti v patách. Xhia by tě mohl všemu učit!" varoval svého nepřítele a snažil se nemyslet na dívku s medově žlutou tváří, na jediný případ, kdy nad ním Bakkat zvítězil.
V horách byla stopa ještě míň zřetelná. Nahoře jednoho sevřeného údolí zjistil, že Bakkat skákal z kamene na kámen a nikde nešlápl na měkkou zem ani neporušil stéblo trávy nebo jinou rostlinu kromě šedého lišejníku, který pořídku rostl na kamenech.
Ale lišejník byl suchý a tuhý a malý Bakkat po něm přeběhl stejně lehce jako horský větřík.
Xhia začal šilhat, jak úporně pátral po sebemenších rozdílech v šedi lišejníku v místech, kam Bakkatova noha šlápla. Držel se vedle předpokládaného směru na straně odvrácené od nízkého slunce, které zvýrazňovalo povrchovou strukturu lišejníku.
Taky nechtěl zničit nepatrné stopy v případě, že by se musel vrátit zpátky a začít znovu.
Stopy na kamenech vedly vzhůru příkrým úbočím, ale uprostřed svahu náhle končily. Vypadalo to, jako by Bakkata odnesl v pařátech orel. Xhia si nevěděl rady, a tak nazdařbůh pokračoval ve směru, kterým se stopa ubírala dřív. Vystoupal až do sedla, kterým údolí končilo, ale nic nového nenašel.
Vrátil se proto zpátky, kde stopa skončila, dřepl si a pátral kolem

sebe. Snažil se objevit sebemenší změny v povrchu lišejníku na kamenech.
Nakonec se uchýlil k magii. Odsypal z rohu chocholatky trochu jiného čarovného prášku, smíchal ho se slinami a se zavřenýma očima směs spolkl. Když oči nepatrně otevřel, přes řasy zahlédl pohyb slabounkého stínu podobný mávnutí netopýřích křídel v šeru. Když ale tím směrem pohlédl přímo, stín zmizel, jako by ani nikdy nebyl. Sliny v ústech mu vyschly a kůže na pažích ho začala svědit. Xhia cítil dotyk ducha divočiny, který mu napověděl, že viděl obraz běžících Bakkatových nohou.
Jenže stín neběžel svahem nahoru, ale dolů.
V okamžiku zvýšené vnímavosti si Xhia uvědomil změnu barvy lišejníku v místech, kde se ho Bakkatovo chodidlo dotklo dvakrát; jednou při cestě nahoru a podruhé cestou dolů.
Hlasitě se rozesmál.
"Bakkate, ty bys oklamal každého, ale Xhiu ne."
Vracel se dolů a uvažoval, jak to Bakkat udělal. Zřejmě skákal nahoru z kamene na kámen, a pak se uprostřed kroku otočil a vrátil se přesně po svých původních šlépějích. Jedinou stopou zůstal nepatrně odlišný barevný odstín dvojité šlápoty.
Nedaleko začátku svahu, kde stopa vedla pod nízkými větvemi stromu známého pod názvem "burský bob", ležela šupinka kůry ne větší než nehet palce. Musela nedávno spadnout z větve.
Na tomto místě dvojitá stopa končila a Xhia se znovu hlasitě rozesmál.
"Bakkat lezl na strom jako pavián. Jeho matka taky byla opice."
Xhia se postavil pod strom a vytáhl se vzhůru. Chvíli balancoval

na tenké větvi a pozoroval otisky Bakkatových chodidel na kůře, než přeběhl ke kmeni a sjel po něm dolů. Na zemi mezi kořeny stopa pokračovala a Xhia se po ní rozběhl.
Ještě dvakrát musel řešit Bakkatovy rébusy. První se nalézal u paty červeného útesu a stál ho víc času. Ale Xhia, poučený zkušeností se stromem, hledal i nahoře. Našel místo, kde se Bakkat zachytil uzounké skalní římsy a ručkoval po ní, takže jeho nohy nezanechaly na zemi žádné otisky.
Slunce už začalo klesat, když doklusal na místo, kde mu Bakkat připravil druhý rébus. Zdálo se, že tentokrát nebudou k řešení stačit ani Xhiovy schopnosti. Po nějaké době Xhia pojal podezření, že Bakkat použil nějaké kouzlo a narostly mu křídla.
Spolkl další dávku čarovného prášku, ale duchové divočiny jeho volání nevyslyšeli a začala ho bolet hlava.
"Jsem Xhia a žádný člověk mě neošálí," ujišťoval se. Ale i když to opakoval nahlas, nedokázal se zbavit zklamání.
Náhle zaslechl vzdálený zvuk výstřelu. Ozvěna ho potvrdila, i když zároveň Xhiu mátla, co do směru, odkud přišel.
"Asi rána z muškety," zašeptal. "Moji duchové mě neopustili. Povedou mě dál."
Přestal hledat stopu, vylezl na nejbližší vrchol a zkoumal oblohu. Netrvalo dlouho a v modři oblohy zahlédl drobounkou černou tečku.
"Kde je výstřel, tam je i smrt. A smrt má své věrné nohsledy."
Objevila se další černá tečka a pak další a další, až na nebi vytvořily kolo, které se pomalu otáčelo. Xhia vyskočil a zamířil tím směrem. Jak se blížil, černé tečky rostly, až se proměnily v mrchožravé ptáky, kroužící na nehybných křídlech. Natáčeli své ohyzdné holé hlavy, aby viděli, co se pod nimi děje.
Xhia dobře znal všech pět druhů supů, od běžného třískově hnědého supa žijícího na mysu, až po vousatého supa se vzorovaným hrdlem a trojúhelníkovým vějířem ocasních per.
"Díky, přátelé," volal na ně. Od nepaměti ptáci vodili Xhiu a jeho kmen k hodům.
Jak se blížil ke středu rotujícího kruhu, pohyboval se opatrněji. Kryl se za kameny a bystrýma očima zkoumal okolí.
Náhle z opačné strany hřebenu zaslechl lidské hlasy a Křovák v tu chvíli zmizel jako obláček páry.
Z úkrytu pozoroval trojici nakládající na koně kusy úlovku. Somoyu poznal hned, znala ho celá kolonie. Sám ho viděl při vánočním dostihu, v němž porazil jeho pána. Ovšem žena byla cizinka. "To bude ta, kterou Gwenyama hledá. Žena, která utekla z potápějící se lodi."
Usmál se, když vedle Drumfirea uviděl Trueheart. "Brzy se vrátíš ke svému pánovi," sliboval klisně na dálku. Potom ale veškerou pozornost soustředil na křehkou postavu Bakkata a oči se mu zúžily nenávistí.
Tříčlenná skupina dokončila nakládání a po stezce meandrovitě klesající do údolí zmizela z dohledu. Xhia seběhl dolů, aby se podělil se supy o zbytky oryxe. Na místě, kde mu Jim podřízl hrdlo, našel kaluž sražené krve. Nabral řídké černé želé do dlaní a nechal ho skapávat do úst. Olízal si i lepkavé, potřísněné

prsty. Za poslední dny jedl málo a byl vyhladovělý. Bohužel si nemohl dovolit zůstat u zbytků dlouho. Kdyby se Bakkat náhodou ohlédl, všiml by si, že supi ještě neslétli dolů, a věděl by, že je něco nebo někdo drží ve vzduchu.
Lovci mu toho mnoho nenechali - pár kostí a dlouhou hadici tenkého střeva. Xhia z něj kousek odřízl, protáhl ho mezi prsty, aby odstranil tekuté výkaly, a začal obal žvýkat. Zbytky exkrementů uvnitř střeva mu dodávaly ostrou příchuť, která se mu docela zamlouvala. Odolal pokušení rozbít kamenem stehenní kost a vysát z ní sytě žlutý morek. Obával se, že by Bakkat tak nápadný zvuk nepřeslechl. Raději nožem seškrábal z kostí zbytky masa a nacpal je do pytle. Nakonec své stopy zametl trsem trávy. Příliš se nenamáhal; ptáci brzy zničí i poslední drobné důkazy jeho přítomnosti. Jestli se Bakkat vrátí, nezbude nic, co by ho

varovalo.
Cestou za lovci spokojeně konzumoval páchnoucí střevo.
Nešel za nimi přímo, ale v uctivé vzdálenosti od stezky traverzoval svah nad údolím. Kouř z Majuby uviděl zdaleka a zamířil přímo k němu. Ze skal nad chatrčí pak sledoval návrat trojice.
Napadlo ho, že by se měl bezodkladně vrátit do kolonie, aby pánovi ohlásil, že našel místo, kde se uprchlíci skrývají.
Ale pokušení zůstat a škodolibě si vychutnat porážku svého letitého nepřítele Bakkata, bylo příliš silné.
Tři muži, černý, bílý a žlutý, krájeli maso z oryxe na tlusté pruhy a žena je posypávala hrubou mořskou solí. Vtírala ji do nich dlaněmi a nasolené je pokládala na kameny. Do třínohého hrnce nad ohněm pak muži naházeli odřezky bílého tuku.
V jednu chvíli Bakkat vstal a jak odcházel do chatrče, Xhia ho doprovázel uhrančivým pohledem kobry. V prstech mnul jeden z šípů v toulci a snil o dnu, kdy jeho otrávený hrot skončí hluboko v Bakkatově těle.
Řeznické práce skončily a muži odešli ke koním. Bílá žena uložila poslední pruh masa a podél potoka zamířila k zelenému jezírku skrytému před pohledem z chatrče. Tam odložila čepec a rozpustila si vlasy. Když Xhia uviděl ten zářící vodopád, málem přestal dýchat. Tak dlouhé zlaté vlasy nikdy neviděl.
Byly nepřirozené a odpudivé. Hlavy žen jeho kmene kryla kučeravá kožešina barvy pepře, příjemná na pohled i pohlazení.
Jenom čarodějnice nebo jiné odporné stvoření mohlo mít vlasy jako tato žena. Aby odvrátil zlé fluidum, které z ní mohlo vyzařovat, odplivl si.
Žena se pozorně rozhlédla kolem, odložila šaty a zůstala na břehu jezírka nahá. Také její vzhled Xhiu znechutil. Tohle přece nebyla žena, ale jakýsi hermafrodit. Tělo měla nemožně tvarované: dlouhé nohy, úzkou pánev, propadlé břicho a hýždě jako podvyživená opice. Ženy kmene Saň se pyšnily krásně oblými zadky a objemnými břichy. V klínku mezi stehny měla chomáček chlupů barvy písku z kalaharské pouště.
Byly tak jemné, že ani nedokázaly pořádně zakrýt ohanbí a její štěrbina vypadala jako umíněná pevně sevřená ústa.
Xhia marně hledal stydké pysky; neměla je. Matky Xhiova kmene svým dcerám
v dětství pysky probodávaly a věšely na ně kameny, aby je prodloužily a dívky byly přitažlivější. Monumentální zadnice a volně visící stydké pysky Xhia považoval za znaky skutečné ženské krásy. U této ženy jedině prsa prozrazovala její pohlaví, ale i ta měla podivný tvar. Drze vybíhala kupředu a bledé bradavky trčely vzhůru jako uši dikdika. Xhia si zakryl ústa a zachichotal se svým typickým způsobem. "Který muž by chtěl takovou kreaturu?"
Žena vešla do jezírka a zastavila se, když jí voda sahala po bradu. Xhia viděl dost, a protože slunce se už klonilo k západu, přetáhl se přes hřeben a klusem zamířil k modré nehmotné hoře s plochým vrcholem, která v dálce čněla nad jižní obzor.
Seděli uprostřed chatrče blízko ohně a hodovali. K večeři měli tlusté řezy svíčkové a kebab z ledvin a jater opečený nad žhavým uhlím. Bakkat se cpal, až se mu brada leskla mastnotou.
Jim odsedl stranou, spokojeně si odříhl, a když mu Luiza podala hrnek kávy, poděkoval úklonou.
"Vezmi si taky," vyzval ji.
Zavrtěla hlavou. "Nemám kávu ráda." Nebyla to pravda.
Zvykla si na ni v Huis Brabant, ale věděla, že je vzácná a všimla si, jak Jim opatrně odměřuje kávová zrna z malého váčku, jehož obsah mu už stejně dlouho nevydrží. Vděk, který ke svému zachránci a ochránci cítila, jí nedovolil připravit ho o něco, co měl tak rád. "Je trpká a hořká."

122 123

Vrátila se na své místo na opačné straně ohně a sledovala tváře rozmlouvajících mužů. Sice nerozuměla ničemu, o čem hovořili, protože mluvili cizím jazykem, ale slova jí zněla melodicky a konejšivě. Dobře se najedla a padla na ni únava.

Od chvíle, kdy opustila Amsterdam, se ještě necítila tak spokojená.
"Vyřídil jsem tvůj vzkaz Klebemu," řekl Bakkat Jimovi. Poprvé se zmínil o věci, která jim oběma nejvíc ležela na srdci. Tradice nepovažovala za slušné a taktní hovořit o důležitých záležitostech dřív, než nastane vhodná chvíle.
"Co odpověděl?" zeptal se Jim úzkostlivě.
"Mám tě pozdravovat od něj i od matky. Řekl, že i když zanecháš ránu v jejich srdcích, která se nikdy nezacelí, nesmíš se na High Weald vrátit. Tlustý voják z hradu prý bude na tebe čekat s trpělivostí krokodýla ukrytého v bahně napajedla."
Jim smutně přikývl. Už v okamžiku, kdy se rozhodl dívku zachránit, věděl, jaké následky to nevyhnutelně přinese.
Ale teď, když slyšel, že to otec potvrdil, představa exilu ho tížila jako balvan. Stal se z něj skutečný vyhnanec.
Luiza instinktem vytušila, že je nechtěnou příčinou Jimova smutku, a tak sklopila oči a hleděla do plamenů.
Pocit viny ji bolel jako nůž vražený mezi žebra.
"Co jiného ještě řekl?" zeptal se Jim tiše.
"Řekl, že bolest ze ztráty jediného syna by byla příliš velká, kdyby tě ještě aspoň jednou nespatřil, než odejdeš nadobro."
Jim otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, ale zase je zavřel a Bakkat pokračoval: "Ví, že míníš jít po Loupežnické stezce na sever, kde je samá pustina, a myslí si, že s tak chabými zásobami, jaké máš, nepřežiješ. Chce ti přivézt další. Prýto bude tvoje dědictví."
"Jak to chce udělat? Já nemůžu za ním, a on nemůže za mnou. Riziko je příliš veliké."
"Už poslal Bomvu, tvého strýce Doriana a Mansura se dvěma vozy naloženými pytli písku a truhlami s kamením na západní cestu kolem pobřeží. Odlákají Keysera a tvůj otec se s tebou bude moci setkat. Přijede s vozy na dohodnuté místo a přiveze ti dary na rozloučenou."
"Kde se máme setkat?" dychtil Jim. Moc se mu ulevilo a měl radost, že otce zase uvidí. Myslel, že už se rozešli navždy.
"Do Majuby přijet nemůže. Cesta přes hory je pro vozy příliš strmá a zrádná."
"Ne, sem přijet nemůže."
"Kam potom přijede?" vyzvídal Jim.
"Pamatuješ, jak jsme si přede dvěma roky vyrazili na hranice kolonie?" Jim přikývl. "Přešli jsme tehdy hory málo známým průsmykem řeky Gariep."
"Jistě." Pro Jima se cesta stala životním dobrodružstvím.
"Klebe pojede tím průsmykem a setkáte se na hranici kolonie u pahorku, který tvarem připomíná hlavu paviána."
"Ano, tam jsme ulovili starého přímorožce. Byl to náš poslední tábor před návratem do kolonie."
Docela živě si představil své zklamání, když se museli vrátit.
"Chtěl jsem tehdy jít k dalšímu obzoru a pak dál a dál, až bych došel k poslednímu."
Bakkat se usmál.
"Býval vždycky netrpělivý a pořád jsi. Dokážeš ten kopec najít sám bez mojí pomoci, Somoyo?"
dráždil Jima, ale Jim nereagoval.
"Tvůj otec neopustí High Weald, dokud se neujistí, že Keyser pronásleduje Bomvu a Mansura, a dokud se nevrátím s tvou odpovědí."
"Vyřiď otci, že tam přijedu."
Bakkat vstal a sáhl po luku a toulci.
"Ještě nechoď," zdržoval ho Jim. "Je tma a od chvíle, kdy jsi opustil High Weald, jsi neodpočíval."
Bakkat se u dveří obrátil. "Povedou mě hvězdy. A Klebe mi kladl na srdce, abych se hned vrátil. Uvidíme se u Paviání hlavy. Do té doby mír s tebou, Somoyo. A Welangu drž stále u sebe. Jak se mi to jeví, až doroste, bude z ní dobrá žena, jako je tvá matka." Vyšel ze dveří a zmizel ve tmě.
Bakkat se ve tmě pohyboval stejně svižně jako každý jiný noční tvor. Jenže z Majuby odešel pozdě, a než dorazil na místo včerejšího lovu, světlo už začínalo sílit. Dřepl ke zbytkům včerejšího úlovku a hledal nějaké stopy, které by mu řekly, co se tam od včerejška změnilo. Nahrbení supi posedávali po okolních

skalách a zem kolem zbytků oryxe byla poseta peřím, které ztratili při šarvátkách o lepší sousta. Na kamenech kolem svítily bílé stříkance tekutého trusu a na zemi rozhrabané supími paťáty našel stopy šakalů a divokých koček. Důkaz o návštěvě hyen chyběl; ty by většinu kostí rozkousaly. Nepřekvapilo ho to.
Hory pro ně byly příliš vysoké a v této roční době i studené.

124 125

Pokud se na místě objevil člověk, veškeré známky jeho přítomnosti zmizely. Bakkat věřil, že ho nikdo nesledoval. Jen málo lidí by dokázalo rozplést motanici stop, které zanechal.
Pak ale pohlédl na žebra a tiše hvízdl. Jeho sebedůvěra dostala trhliny. Kosti byly bílé a hladké, ale když přejel žebra, ucítil nerovnosti. To by samo o sobě nebylo nic divného, mohly je způsobit zuby mrchožroutů, ale některé z nich byly až příliš hladké a pravidelné jako od nástroje. Bakkatovi se stáhl žaludek. Někdo z nich nožem seškrabával zbytky masa.
"Jestli to byl člověk, musely by tu zůstat stopy po botách nebo sandálech," uvažoval nahlas a zběžně prohledal dostatečně široký kruh kolem zbytků, aby ho nemátl chaos stop, které po sobě mrchožrouti zanechali. Nic! Vrátil se ke kostře a znovu ji prohlédl. Možná byl bosý. Jenže Hotentoti nosí sandály, a co by vůbec nějaký Hotentot pohledával v horách v tomto čase?
Ti přece budou dole u svých stád.
"Možná mě přece jen někdo sledoval," uvažoval nahlas.
"Ale jen mistr mohl najít moje stopy. Mistr, který chodí bos? Nějaký Saň? Někdo jako já?" Jak tak uvažoval, jeho úzkost rostla.
"Měl bych jít do High Wealdu, nebo se mám vrátit a varovat Somoyu?"
Chvíli váhal, než se rozhodl. "Oběma směry současně jít nemůžu. Půjdu dál, je to moje povinnost. Musím Klebemu vyřídit vzkaz."
Za denního světla se mohl pohybovat rychleji. Běžel dál, ale jeho smysly zůstaly ve střehu. Neušel mu sebemenší zvuk ani pach. Jak míjel pokřivený keř, z jehož rozsoch visely vousy šedého mechu, nozdry se mu rozšířily. Zachytil závan pachu fekálií. Odbočil ze stezky a šel hledat jeho zdroj. Našel ho po několika krocích. Jediným pohledem zjistil, že výkaly patří masožravci, který nedávno konzumoval maso a krev: byly černé, řídké a otřesně smrděly.
Šakal? napadlo ho, ale vzápětí poznal, že se mýlí. Musel to být člověk, protože poblíž leželo pár pomačkaných a potřísněných listů, kterými se čistil. K tomuto účelu používali listy z keře "umyj si ruce" pouze Saňové. Když jste tyto měkké šťavnaté listy mnuli v dlaních, pustily voňavou šťávu. Teď už věděl, že stejný člověk, který se živil na zbytcích oryxe, se vyprázdnil tady, nedaleko stezky z Majuby. A ten člověk byl Saň žijící v kolonii.
Kdo ze Sánu znalých jako já ještě žije v kolonii? Jeho lidé obývali poušť a lesy. Instinkt mu napověděl, o koho jde.
"Xhia!" zašeptal. "Nepřítel Xhia mě sledoval a objevil moje tajemství. Teď běží zpět do hradu ke svému pánovi. Brzy vyjedou do Majuby vojáci na koních a dopadnou Somoyu i Welangu."
Znovu znejistěl.
"Musím zpátky do Majuby, nebo mám jít na High Weald?
Jak je asi Xhia daleko přede mnou?"
Nakonec dospěl ke stejnému závěru jako dřív. "Sómová už brzy Majubu opustí a Keyser se nepohybuje tak rychle jako já. Když budu pít vítr, můžu varovat oba, dřív než Keyser Somoyu dostihne."
Rozběhl se, jako by ho pronásledoval hladový lev. Tak rychle běhal jen zřídka.
Xhia dorazil do kolonie pozdě v noci a brány hradu našel zavřené. Otevřou je až ráno po vojenském budíčku a vztyčení vlajky VOC.
Ale Xhia věděl, že jeho pán Gwenyama poslední dobou spí v komfortním bytě za vysokými kamennými hradbami jen zřídka.
Ve městě měl čerstvou a neodolatelnou atrakci.
Podle výnosu rady VOC v Amsterdamu se měšťané v kolonii, zvláště ti, kteří sloužili Společnosti, nesměli stýkat s domorodým obyvatelstvem. Jako spousta jiných výnosů mocné dvacítky zůstal i tento jen na papíře a plukovník Keyser si na konci zahrad

Společnosti držel nenápadný malý domek. Stál v nedlážděné uličce skrytý za vysokým plotem lantánových keřů.
Xhia znal lepší řešení, než se dohadovat se strážemi u hradní brány. Vydal se rovnou za plukovníkem do jeho milostného hnízdečka. Protáhl se dírou v kvetoucí bariéře keřů a zamířil ke kuchyňskému oknu na zadní straně domku. V kuchyni se svítilo, a tak zaťukal na okno. Po okenní tabulce přeběhl stín a ženský hlas zavolal: "Kdo je tam?" Xhia poznal ten hlas.
"Shalo! To jsem já, Xhia," odpověděl hotentotsky. Slyšel, jak se zvedá závora a z pootevřených dveří vyhlédla dívka. Byla jen o málo vyšší než Xhia a vypadala jako děcko.
"Je tu Gwenyama?" zeptal se Xhia. Zavrtěla hlavou. Pohlédl na ni se zalíbením. Hotentoti byli bratranci Sánu a Shala byla krásná žena. Měla šikmé tmavé oči, široké lícní kosti a pleť jí ve světle lampy zářila jako jantar. Její tvář s úzkou bradou

připomínala obrácený hrot šípu. Dokonale kulatou hlavu pokrývalo jehněčí rouno barvy pepře.
"Není," slovně potvrdila gesto hlavy a otevřela dveře dokořán.
Xhia váhal pozvání přijmout. Z předchozích setkání mu její sex-appeal nešel z hlavy. Připomínala mu květ šťavnatého pouštního kaktusu s masitými fialovými plátky. Navíc tu byl příslib úžasné radosti, kdyby mohl zamíchat hrnec s pánovou kaší.
Shala jednou Xhiovi popsala plukovníkovo mužství slovy: "Je jako zobáček cukrového ptáčka. Tenký a křivý. Jen si trochu srkne mého nektaru a uletí."
Muži z kmene Sánu byli proslulí svou nestoudností a velikostí údu, která naprosto neodpovídala jejich drobným postavám.
Shala měla v těch věcech spoustu vlastních zkušeností a považovala Xhiův dar za nejlepší z celého kmene.
"Kde je?" VXhiovi se přetahovala povinnost s pokušením.
"Včera odjel s desítkou svých mužů." Vzala ho za ruku, vtáhla ho do kuchyně a dveře zavřela na závoru.
"Kam jeli?" ptal se dál. Stála před ním a rozepínala si hedvábné dlouhé šaty. Keysera těšilo oblékat ji do křiklavého indického hedvábí. Spolu s perlami a jinou parádou ho za velké peníze kupoval ze skladů bratří Courtneyů.
"Říkal, že jedou za vozy Bomvu, toho rusovlasého," odpověděla a nechala šaty sklouznout na podlahu. Xhia se zhluboka nadechl. Bez ohledu, jak často ta prsa viděl, vždycky zažíval příjemný šok. Vztáhl ruku a jeden prs sevřel v dlani. "Proč jede za těmi vozy?"
Mlhavě se usmála a přitančila blíž. "Myslí, že ho přivedou k uprchlíkům. K Somoyovi a té ženě, kterou uloupil z vraku lodi," odpověděla přidušeně. Zvedla předek Xhiovy suknice, hmátla pod ni a lascivně přivřela oči. Zasněný úsměv odhalil její drobné bílé zuby.
"Nemám moc času," varoval ji.
"Tak to uděláme rychle," nedala se odbýt a klekla si před něj.
"Kterou cestou jeli?"
"Pozorovala jsem je z vršku Signál Hill," odpověděla.
"Vydali se po pobřežní cestě k západu."
Opřela se lokty o podlahu a skloněná zvedla svůj zlatý zadek vzhůru. Xhia jí roztáhl kolena, klekl mezi ně a přitáhl si ji k sobě.
Tiše zasténala, když jí rozevřel masité okvětní plátky a hluboko do ní vnikl.
Na konci opět zasténala, ale tentokrát jako ve smrtelné křeči. Pak přepadla na tvář a ochable se svíjela.
Xhia vstal, urovnal si koženou suknici a luk s toulcem jedovatých šípů si zavěsil přes rameno.
"Kdy se vrátíš?" zeptala se rozechvěle.
"Hned jak to bude možné," slíbil jí a vyšel do noci.
Z vrcholu kopce nad High Wealdem Bakkat viděl, že celá usedlost vře nezvyklou aktivitou. Zdálo se, že každý je nějak zaměstnán. Vozkové a voorlopers - pohůnci - vyváděli tažné voly z ohrad za výběhem pro koně. Čtyři plná spřežení, každé s dvanácti

zvířaty, se vlekla vzhůru ke statku. Pastevci shromáždili malé stádo ovcí s tučnými ocasy a několika dojnými kravami s neodstavenými telaty a spolu s náhradními tažnými voly je pomalu hnali k severu.
"Míří do průsmyku řeky Gariep na setkání se Sómojou," spokojeně pokyvoval hlavou Bakkat, a rozběhl se dolů k usedlosti.
Přípravy k odjezdu pokročily. Na rampě skladu stál Tom Courtney s návleky na rukávech a vydával příkazy mužům, kteří na vozy nakládali poslední bedny se zbožím.
"Co je tohle za truhlici?" ptal se jednoho z dělníků.
"Nepoznávám ji."
Muž pokrčil rameny. "Paní mi přikázala ji naložit. Nevím, co v ní je. Snad něj aké ženské věci."
"Nalož ji do druhého vozu." Tom se otočil a uviděl Bakkata vcházet na dvůr.
"Viděl jsem tě, hned jak jsi přelezl kopec. Jsi den ode dne větší, Bakkate."
Křovák se zašklebil blahem, pozvedl ramena a trochu vypjal hruď.
"Plán ti vyšel, Klebe?" Byla to víc otázka než konstatování.
"Za pár hodin, co Bomvu vyjel s vozy na západ, vyrazil za ním Keyser se svými muži." Tom se rozesmál. "Bohužel nevím, za jak dlouho mu dojde, že je na nepravé stopě, a přižene se zpátky. Musíme vyjet co nejdřív."
"Klebe, nesu ti špatné zprávy."
Tom uviděl mužíkův výraz a smích se mu vytratil ze rtů.
"Pojď! Promluvíme si o samotě." Odvedl Bakkata do skladiště

a pozorně vyslechl všecko, co se sběhlo během Křovákovy cesty do hor. Vykřikl úlevou, když slyšel, že jeho odhad se potvrdil. Křovák našel Jima v Majubě.
"Somoya, Zama a ta dívka už asi Majubu opustili a jsou na cestě k místu setkání u Paviání hlavy," pokračoval Bakkat.
"To je dobrá zpráva," konstatoval Tom. "Tak proč se tváříš tak nešťastně?"
"Sledovali mě," přiznal se Bakkat. "Někdo za mnou šel do Majuby."
Tom nedokázal skrýt zděšení.
"Jistý Saň," upřesňoval mužík. "Mistr z mého kmene. Jediný, kdo dokáže odhalit mou stopu. Asi mě viděl odcházet z High Wealdu."
"Keyserův honící pes?" vykřikl Tom zlostně.
"Ano, Xhia," přisvědčil Bakkat. "Přelstil mě, a teď už bude na cestě k svému pánovi. V příštích dnech povede Keysera do Majuby."
"Ví Somoya, že ho Xhia objevil?"
"Našel jsem Xhiovy stopy až v polovině cesty z Majuby. Nejdřív jsem přišel varovat vás. Teď se vrátím, najdu Somoyu a povím mu to. Vyvedu ho z nebezpečí."
"Musíš u něj být dřív než Keyser." Tomův drsně upřímný výraz poznamenala úzkost.
"Jestli se má Xhia vydat po Jimově stopě, musí se nejdřív vrátit do Majuby. Keyser a jeho muži pojedou pomalu, nejsou zvyklí na horský terén," vysvětloval Bakkat. "A budou muset jet velkým obloukem k jihu. Já si naopak zkrátím cestu přes hory na severu. Dostanu se před ně a najdu Somoyu dřív než oni."
"Běž co nejrychleji, starý příteli," řekl Tom.
"Vkládám život svého syna do tvých rukou."
Bakkat pohodil hlavou na rozloučenou. "Budeme vás se Somoyou čekat u Paviání hlavy."
Bakkat už odcházel, ale Tom ho ještě zavolal zpět. "Ta žena -" odmlčel se, neschopný pohlédnout mužíkovi do očí, "je stále s ním?" zeptal se a Křovák přikývl.
"Je to -" Tom se zarazil a snažil se otázku formulovat jinak, ale zmohl se jen na prostý dotaz. "Je?"
Bakkatovi ho bylo líto. "Pojmenoval jsem ji Welanga. Má vlasy jako slunce."
"To není to, co bych rád věděl."
"Myslím, že Welanga zůstane po jeho boku dlouhý, dlouhý čas.

Možná do konce života. To jste chtěl slyšet?"
"Ano, Bakkate, přesně to jsem chtěl slyšet."
Tom z nakládací rampy sledoval, jak kluše z brány ven a míří k horám. Napadlo ho, jestli ten mužík vůbec někdy odpočívá nebo spí. Ale taková úvaha nebyla na místě. Bakkat prostě poběží tak dlouho, dokud nesplní svou povinnost.
"Tome!" slyšel volání Sáry. Otočil se a viděl, jak k němu pospíchá. S překvapením zjistil, že si oblékla rajtky, obula jezdecké boty a slamák na hlavě zajistila červeným šátkem uvázaným podbradou.
"Co tady Bakkat pohledával?"
"Našel Jímá."
"I tu dívku?"
"Ano," přikývl Tom. "Tu dívku taky. Je s ním."
"Tak proč jsme ještě nevyjeli?" divila se Sára.
"My?" divil se pro změnu Tom.
"My nejedeme nikam. Ale já za hodinu vyrážím."
Sára si dala ruce v bok a Tom věděl, že je to první varování sopky před erupcí. "Thomasi Courtneyi," řekla chladně, ale v očích už jí hořela bojovná světla. "James je můj syn, mé jediné dítě. Myslel sis snad, že zůstanu sedět tady v kuchyni, zatímco ty mu pojedeš dát sbohem možná navždy?"
"Dovezu mu manifest tvé mateřské lásky," nabízel řešení Tom. "A až se vrátím, popíšu ti tu dívku do nejmenších podrobností."
Ještě chvíli argumentoval, ale když projížděli branou High Wealdu, Sára jela po jeho boku. Bradu držela vzhůru a snažila se zamaskovat triumfální úsměv. Pohlédla na Toma koutkem oka a řekla mile:
"Tome Courtneyi, ty jsi stále nejkrásnější muž, na kterého jsem kdy pohlédla. Pokud se ovšem nemračíš."
"Nejsem zamračený. Nikdy se nemračím," zabručel.
"Vyzývám tě k závodu. Kdo bude u brodu dřív, může požádat druhého o hubičku." Bičíkem popohnala klisnu a vyrazila kupředu.
Tom se snažil zadržet svého hřebce, ale ten tancoval a pohazoval hlavou, dychtivý vyběhnout za nimi.
"Zatraceně! Ale budiž po tvém."
Kobyla ovšem měla už velký náskok a Sára jezdila výborně.

130 131

Čekala na něho u brodu s jiskrnýma očima v červené tváři
"Kde je má pusa?" zeptala se. Nahnul se v sedle a objal ji jemně jako medvěd. "To je pouhá záloha," sliboval, když se vracel do sedla," Doplatek dostaneš večer."
Jim měl sice dobře vyvinutý orientační smysl, ale Bakkat věděl, že není neomylný. Vzpomněl si, jak se Jim jednou po poledni, když všichni spali umořeni horkem, vykradl z tábora. Na obzoru zahlédl malé stádo přímorožců, a protože jim docházelo maso, vyjel za nimi. Bakkat ho našel až za tři dny. Koně vedl za uzdu a bloudil v kruzích mezi pustými kopci, napůl šílený žízní. Jim nesnášel, když mu někdo tu epizodu připomínal, a než se v Majubě rozloučili, velice pozorně vyslechl Bakkatův podrobný popis cesty přes hory. Vedla po zřetelných stezkách, které za staletí vyšlapala stáda slonů a oryxů. Měla ho dovést k brodu přes řeku Gariep v místě, kde se u hranic kolonie rozlévala na pláně. Odtamtud už bylo vidět Paviání hlavu, vystupující nad východním obzorem. Bakkat se mohl spolehnout, že se Jim bude přesně držet jeho popisu, a tak měl jasnou představu, kde asi může právě být, a kterou cestou musí jít, aby ho dostihl.
Nejdřív přešel úpatí severních hor, a teprve potom odbočil k hlavnímu pohoří. Mezi vysokými jantarově zbarvenými útesy začal stoupat k horským údolím. Pátý den po odchodu z High Wealdu narazil na Jimovy stopy. Po dvou okovaných koních a šesti těžce naložených mulách zůstala dobře vyšlapaná pěšinka a Bakkat do oběda malou karavanu dostihl.
Neupozornil na sebe, ale obloukem je předešel a čekal vedle stezky, po které museli projít.
Sledoval čelo skupiny, a když Jim dojel na jeho úroveň, vyskočil z úkrytu za kamenem jako džin z lampy a pronikavě vykřikl:
"Vidím tě, Somoyo!"

Polekaný hřebec prudce zastavil, překvapený Jim skončil na jeho šíji a Bakkat se mohl smíchy potrhat. Jim naštěstí neztratil rovnováhu a okamžitě vyjel za Bakkatem, který v záchvatech smíchu prchal pryč. Když ho dojel, strhl klobouk z hlavy a plácal s ním Bakkata po hlavě.
"Ty prašivý skřete! Jsi tak malý, tak nepatrný, tak mrňavý, že jsem tě vůbec neviděl." Ty urážky Bakkata ještě víc rozesmály. Spadl na zem a válel se a svíjel jako pominutý.
Až se vzpamatoval natolik, aby mohl stát, pozdravili se normálním způsobem a Jim si ho pozorně prohlížel. Teď se teprve ukázalo, jak je Bakkat úžasný. Jeho kmen byl sice proslulý vytrvalostí a nezdolností, ale on za minulý týden naběhal v horském terénu přes čtyři sta kilometrů, a přitom skoro nejedl ani nepil. Spal všehovšudy pár hodin. Jeho kůže, kdysi lesklá a zlatá, zešedla prachem cest a popelem táborových ohňů.
Jeho obličej s vystouplými lícními kostmi a očima hluboko zapadlýma připomínal lebku umrlce. Křovácké zadky jsou něco jako velbloudí hrb. Pokud jsou dobře krmeny a v klidu, vypadají přímo majestátně a při chůzi se pohupují. Bakkatův zadek se ale scvrkl do záhybů volné kůže, která mu vzadu visela ze suknice, a jeho hubené končetiny připomínaly nohy kudlanky nábožné.
Jim přivolal Zamu. "Odvaž jeden pytel chagga."
Bakkat pospíchal s hlášením, ale Jim ho zastavil. "Nejdřív se najez a napij, a potom se vyspi. Promluvíme si později."
Zama přitáhl kožený pytel plný chagga vyrobeného z masa oryxe. Nasolené a sluncem napůl vysušené pruhy byly v pytli nacpané těsně na sebe, aby sek nim nedostal vzduch a mouchy.
Tento způsob, podobný výrobě pemmikanu praktikované severoamerickými indiány, zřejmě do Afriky přinesli první cestovatelé. Takto upravené maso nepodléhá zkáze a vydrží jedlé velice tdlouho.
Bohužel přes výraznou chuť zvěřiny páchne, ale sůl částečně náznak rozkladu zamaskuje.
Bakkat se posadil do stínu u horské bystřiny s kupou zčernalých chagga pruhů před sebou a začal jíst. Luiza se mezitím vykoupala v tůňce níž po proudu, a když se vrátila, pozorovala s Jimem Bakkata při jídle.
Po chvilce se zeptala: "Kolik toho ještě spořádá?"
"Teprve začal mít na jídlo chuť."
"Podívej, už se mu začíná kulatit břicho," řekla mnohem později. Křovák vstal a klekl si k potoku.
"Už skončil!" komentovala jeho počínání Luiza. "Myslela jsem, že bude jíst, dokud nepraskne."

132 133

"Kdepak," zavrtěl hlavou Jim. "Jenom potřebuje spláchnout sousto před dalším chodem."
Bakkat se vrátil od potoka a z brady mu kapala voda. Bez otálení a s nezmenšenou chutí přisedl ke zbytku chagga. Luiza se rozesmála a překvapením spráskla ruce. "Je to vůbec možné? Takové tintítko! On snad nikdy neskončí."
Ale nakonec skončil. Seděl potom se zkříženýma nohama, oči se mu leskly a hlasitě škytal.
Jim ukázal na jeho nafouklé břicho. "Vypadá jako v osmém měsíci."
Luiza se při tom nepatřičně intimním příměru začervenala, ale úsměv potlačit nedokázala. To přirovnání sedělo.
Bakkat jí úsměv vrátil, ale pak se svalil na bok, svinul se do klubka a začal chrápat.
Ráno se mu líce zázračně naplnily a jeho zadek se pod suknicí očividně zvětšil, i když zatím zdaleka nedosáhl svého dřívějšího objemu. S obnovenou chutí si sedl ke snídani, která se skládala ze zbytku včerejší večeře, a takto posílen byl konečně schopný podat Jimovi hlášení.
Jim poslouchal většinou mlčky, ale když slyšel o tom, jak Bakkat našel důkaz, že ho Xhia sledoval do hor a že určitě do Majuby přivede Keysera, polekal se.
Ale další Bakkatova slova o otcově lásce a pomoci rozehnala černé

mraky beznaděje a na rtech mu znovu zahrál jeho typický úsměv.
Bakkat skončil a oba chvíli mlčeli.
Jim potom vstal, odešel k tůňce a zadumaný usedl na zpráchnivělý pahýl stromu. Bezděčně odlomil kus shnilé kůry a bílé červy, které pod ní objevil, házel do vody.
Když na hladinu vyjela velká žlutá ryba a zhltla je, zvedl se a vrátil se k Bakkatovi.
"Nemůžeme jet k řece Gariep s Keyserem v zádech. Přivedli bychom ho rovnou k otci a jeho vozům."
Bakkat souhlasně přikyvoval.
"Musíme ho odvést ze stopy."
"Somoyo, jsi moudrý a chápavý víc, než by se při tvém mládí dalo čekat," lichotil mu Bakkat.
Jim v jeho hlase postřehl sarkasmus a dal mu lehký výchovný pohlavek. "Tak mi princi tchořího klanu Sánu pověz, co musíme udělat?"
Bakkat je vedl širokým obloukem pryč od řeky Gariep zpátky, odkud přišli. Jeli po stezkách zvěře a přecházeli z jednoho údolí do druhého, až se dostali nad tábor Majubu. Ke kamenné chatě kryté došky se přiblížili na pár kilometrů, ale utábořili se na východním předělu údolí. Nerozdělávali oheň, jedli studené jídlo a spali zabalení do šakalích kožešin. Během dne muži střídavě vylézali s Jimovým dalekohledem na hřeben a hlídali, kdy se v táboře objeví Xhia s Keyserem a jeho vojáky.
"V těchto horách se nemůžou pohybovat tak rychle jako já," chvástal se Bakkat. "Nepřijedou dřív než pozítří. Ale do té doby musíme zůstat dobře ukrytí, protože Xhia má oči supa a instinkt hyeny."
Ze suchých větví pokřiveného keře a trávy postavili pod hřebenem pozorovatelnu. Bakkat boudu obhlížel ze všech stran, dokud se neujistil, že je v terénu neviditelná. Po drobných úpravách byl spokojený, a jen připomněl, aby nepoužívali dalekohled, pokud slunce stojí nízko nad západním obzorem.
"Odraz světla od čočky by vás mohl prozradit," připomínal opakovaně.
Jim si vzal první ranní hlídku. Pohodlně se v krytu uvelebil a v tichu se oddal příjemnému snění. Uvažoval o slíbených vozech a zásobách. S otcovou pomocí se jeho sny o cestě na konec této pusté země mohly stát skutečností.
Přemýšlel o dobrodružstvích, která s Luizou zažijí, a o divech, kterými tato neprobádaná zem určitě oplývá. Vzpomněl si na legendy vyprávějící o řekách s břehy plnými zlatých nugetů, o velkých stádech slonů a pouštích vydlážděných třpytivými diamanty.
Znenadání ho ze snů vytrhl rachot uvolněných kamínků na svahu za ním. Samovolně mu ruka sjela k pistoli za pasem.
Jenže střelbu nemohl riskovat. Bakkat mu už vyčinil, a ne zrovna jemně, za výstřel na oryxe, který k nim přivedl Xhiu.
"Xhia by moji stopu nikdy nerozluštil, kdybys ho do Majuby nepřivedl, Somoyo. To ten tvůj výstřel nás prozradil."
"Odpusť mi, Bakkate," omlouval se Jim ironicky. "Ale vím, jak ti chutná chagga z oryxe. Bylo by pro nás mnohem lepší, kdybychom hladověli."
Nechal pistoli pistolí a sáhl po noži s dlouhou čepelí.
V té chvíli venku zašeptal ženský hlas: "Jime, jsi tam?"
Předchozí úlek vystřídala radost. "Pojď rychle dovnitř a neukazuj se na hřebenu." Protáhla se nízkým vstupním otvorem.
V úkrytu nebylo pro oba dost místa, a tak museli sedět blízko

sebe jen s nepatrnou mezerou mezi těly. Těžké rozpačité ticho prolomil Jim. "Co ostatní? Jsou vpořádku?"
"Spí," odpověděla, ale nezvedla oči. Nemohla se zbavit intenzivního pocitu z jeho blízkosti. Jeho síla a sebevědomá mužnost ji přiváděly do rozpaků. Temné vzpomínky se v ní mísily s novými konfliktními emocemi, a tak se od něj raději odtáhla tak daleko, jak to jen omezený prostor dovoloval. Jim okamžitě udělal totéž.
"Je tady málo místa," omlouval se. "Bakkat stavěl úkryt pro sebe."

"Nemínila jsem -" začala Luiza.
"Chápu, Ježku," přerušil ji. "Už jsi mi to jednou vysvětlila."
Střelila po něm očima, ale oddychla si, když viděla, že se směje upřímně. Za poslední dny si na přezdívku "Ježek" zvykla. Pochopila, že ji tím názvem nechce kárat ani urážet, že je to jen takové přátelské škádlení.
"Nedávno ses přiznal, že bys jednoho chtěl jako domácího mazlíčka," připomněla mu.
Tvářil se nechápavě. "Co?"
"Ježka přece. Proč si nějakého nenajdeš?"
"To není tak snadné, v Africe žádní nejsou," odpověděl s úsměvem. "Ježky znám jen z knih. Ty jsi první ježek z masa a kostí, na kterého jsem narazil. Nevadí, že ti tak říkám?"
Chvíli přemýšlela, než si uvědomila, že ji tou přezdívkou nejen škádlí, ale taky ji používá jako projev náklonnosti.
"Ze začátku mi to vadilo, ale už jsem si zvykla," řekla a tiše dodala:
"Dovol mi připomenout, že ježci jsou drobní a milí tvorové. Ne, opravdu mi to nevadí."
Znovu zmlkli, ale toto ticho už postrádalo počáteční napětí a rozpačitost. Po chvíli si Luiza v trávě čelní stěny udělala díru, aby se mohla taky dívat. Podal jí dalekohled a ukázal, jak ho má zaostřit.
"Tvrdilas, že jsi sirotek. Pověz mi něco o svých rodičích," požádal ji. Ta žádost Luizu šokovala a nahněvala.
Neměl nejmenší právo po ní něco takového chtít. Soustředila se na pozorování, ale nic se nedělo a zloba pomalu vyprchala. Zjistila, že nutně potřebuje o své ztrátě s někým promluvit. Nebyla toho dřív schopna, dokonce ani s Elisou ne, dokud staré ženě ještě věřila.
"Můj otec byl učitel. Laskavý a jemný člověk. Miloval učení a knihy." Její hlas, zpočátku sotva slyšitelný, zesílil a nabyl na jistotě. Vzpomínala na kouzelné chvíle s otcem a matkou, na jejich lásku a vlídnost.
Seděl vedle ní tiše, a kdykoliv zmlkla, vedl ji otázkami dál. Měla dojem, že jí z duše odstraňuje vřed plný jedu a bolesti, a její důvěra rostla. Cítila, že by se mu mohla svěřit se vším a on by to nějakým způsobem pochopil. Zdálo se jí, že se ztratila v čase, a teprve tichý škrabavý zvuk zvenčí ji vrátil do přítomnosti. Bakkat se na něco zeptal, a když mu Jim odpověděl, zase odešel.
"Co chtěl?" zeptala se Luiza.
"Převzít hlídku. Poslal jsem ho pryč."
"Už jsem toho namluvila víc než dost. Kolik je hodin?"
"Tady venku na čase moc nezáleží. Pokračuj, rád tě poslouchám."
Když mu vypověděla všecko, co si o svých rodičích pamatovala, rozmlouvali o jiných věcech. O čemkoliv, co ji napadlo nebo nač se zeptal. Měla velkou radost, že si může s někým zase volně popovídat.
Jim zjistil, že má ráda suchý humor a nechybí jí smysl pro vtip. S chutí se smála a dovedla být veselá i sebekritická, někdy až ostře všímavá nebo zlomyslně ironická. Její výborná angličtina daleko přesahovala úroveň jeho holandštiny. Osvěžoval ji slabý holandský přízvuk a občasné výpadky a gramatické chyby zněly přímo kouzelně.
Výuka, které se jí dostalo od otce, ji vyzbrojila rozsáhlými znalostmi. Navštívila místa, která ho přímo fascinovala. Anglie byla domovem jeho předků a jeho duchovním stánkem, ale nikdy tu zemi nenavštívil, a ona mu dokázala popsat místa, o nichž slýchával od svých rodičů, nebo je znal z knih.
Hodiny ubíhaly, a teprve až malou pozorovatelnu přikryly dlouhé stíny hor, si Jim všiml, že den pomalu končí. S pocitem viny si uvědomil, že po několik hodin zanedbával pozorování a do údolí se díval jen sporadicky.
Oči mu sjely po horském svahu a Luiza sebou trhla, když jí položil ruku na rameno. "Už jsou tady!" řekl naléhavým hlasem a Luiza na něj chvíli nechápavě civěla. "Keyser a jeho muži."

Srdce se jí rozbušilo. Roztřesená vyhlédla ven a v hlubokém údolí zahlédla pohyb. Zástup jezdců se právě brodil přes potok, ale na tu dálku nebylo možné jednotlivé jezdce rozeznat. Jim jí sebral dalekohled z klína a letmo zkontroloval výšku slunce. Ujistil se, že úkryt už je ve stínu, a tak bez obav přístroj zaostřil.
"Vede je Křovák Xhia. Znám tu svini z minula. Je mazaný jako pavián a nebezpečnější než zraněný leopard. S Bakkatem jsou nepřátelé na život a na smrt. Bakkat přísahal, že Xhia kouzly zabil jeho ženu. Prý očaroval mambu, aby ji uštkla."
Pomalu natáčel dalekohled ze strany na stranu a popisoval, co vidí:
"Těsně za Xhiou jede Keyser na sivákovi. To je jeho další dobrý kůň. Plukovník zbohatl na úplatcích a z toho, co ukradl VOC. Vlastní jedny z nejlepších stájí v Africe. Není tak měkký, jak napovídá jeho velké břicho. Přijeli o celý den dřív, než Bakkat předpovídal."
Luiza cítila, jak jí strachy běhá mráz po zádech a přisunula se k Jimovi o kousek blíž. Tušila, co by se stalo, kdyby Keyserovi padla do rukou.
"Za Keyserem jede kapitán Herminius Koots. Svatá matko boží, to je pěkná sebranka! O Kootsovi kolují řeči, ze kterých by se jeden poblil. A za ním seržant Oudeman. To je Kootsův parťák, spojují je stejné choutky. Nejvíc je zajímá zlato, krevato, co ženské nosí pod sukněmi."
"Jime Courtneyi, byla bych vděčná, kdybys přede mnou nemluvil tímto způsobem. Nezapomeň, že jsem žena."
"Pak ti aspoň nemusím nic vysvětlovat, že, Ježku?" Luiza se snažila tvářit přísně, ale Jim si jejího protestu nevšímal a jmenoval další vojáky Keyserova doprovodu.
"Desátníci Richter a Le Riche průvod uzavírají. Vedou náhradní koně." Jim jich napočítal deset. "S takovou rezervou na nás budou pěkně tlačit."
Zaklapl tubus dalekohledu. "Teď ti vysvětlím, co uděláme. Musíme Keysera odvést od řeky Gariep, kde bude otec čekat se zásobami. Je mi to líto, ale budeme prchat celé dny a možná i týdny. Povedeme mnohem obtížnější život než doposud. Žádné stany ani úkryty a k tomu snížené dávky jídla, jestli se nám nepodaří zase něco střelit, až nám dojde maso z oryxe. Bohužel v tuto roční dobu je většina zvěře dole na pláních a s Keyserem v patách sotva stihneme lovit. Nebude to snadné."
Luiza zakryla své obavy úsměvem. "Po útrapách na palubě Meeuw to zní jako pohádka o ráji." Při vzpomínce na trestaneckou loď si začala třít odřeniny na kotníku. Rány už se hojily, a pod strupy prosvítala nová růžová kůže. Bakkat jí z tuku oryxe a bylin uvařil hojivou mast, která se ukázala být zázračně účinná.
"Uvažoval jsem, že tě se Zamou pošlu k řece Gariep. Já a Bakkat bychom mezitím odvedli Keysera. Ale když jsem se o tom radil s Bakkatem, rozhodli jsme se, že to riziko nepodstoupíme. Keyserův křovácký stopař je kouzelník. Neunikli byste mu ani s Bakkatem, který zná spoustu triků. Xhia by nepochybně vaši stopu v místě našeho rozchodu našel a Keyser po tobě touží stejně jako po mně." Tvář mu potemněla, když si pomyslel, že by ji měl nechat bez pomoci na milost trojici Keyser, Koots a Oudeman.
"Ne. Zůstaneme pohromadě."
Luizu překvapil obrovský pocit úlevy, když zjistila, že ji Jim neopustí.
Sledovali Keyserovy muže, jak prohledávají prázdnou chýši a znovu se vydávají vzhůru údolím po stopě, kterou tam nedávno zanechali.
"Brzy budou zpátky," prorokoval Jim.
Xhiovi trvalo tři dny, než Keysera širokým obloukem dovedl zpět do kopců nad Majubou. Jim přestávky využil k odpočinku koní a mul, a Bakkat se při nucené přestávce taky zotavil. Zadek měl zase zaoblený a tučný. Třetí den krátce po poledni se Keyserův oddíl objevil znovu. Sotva je Bakkat spatřil, začala se Jimova skupina stahovat hlouběji do hor. Přizpůsobili své tempo rychlosti pronásledovatelů a drželi si takový náskok, aby je měli stále na

očích a mohli reagovat na případný výpad nebo Xhiovy úskoky.
Zamu s Luizou a nákladními mulami Jim poslal napřed.
Zamovi přikázal, aby udržovali tempo, které můžou zvířata trvale snášet. Muly se musely napást a odpočinout si, jinak by brzy padly. Naštěstí stejná omezení platila i pro Keyserova zvířata.
Plukovník sice mohl unavené koně měnit za odpočaté, ale Zama s Luizou si i tak dokázali udržet dostatečný odstup.

138 139

Jim s Bakkatem se pohybovali Keyserovi před nosem a neustále se snažili mít přehled o tom, co podniká. Tam, kde cesta vedla přes horský hřeben nebo překračovala vodní předěl, čekali nahoře, dokud se Keyserovi vojáci neobjevili.
Než se vydali na další pochod, Jim pomocí dalekohledu muže i koně počítal, aby měl jistotu, že se nikdo neodpoutal.
V noci se Bakkat připlížil k jejich táboru a ze tmy sledoval, jestli nechystají nějakou lest. Jima s sebou vzít nemohl, protože Xhia představoval stálou hrozbu a Jim se svými znalostmi divočiny se mu ve tmě nemohl rovnat. Před rozedněním Bakkat špehování ukončil a vrátil se k Jimovi. Společně pak pospíchali dál.
Ze stop, které zanechali, Xhia ráno vyčetl, co podnikali, a zjistil, že je Bakkat špehuje. Třetí noc se Keyser rozhodl pro překvapivý útok.
Za soumraku postavili tábor, vojáci se postarali o koně a po večeři postavili hlídky. Za tmy Xhia tajně odvedl Kootse a Oudemana z tábora, obešel s nimi Bakkata a vedl je k Jimovu ohni.
Jenže dva běloši nebyli Bakkatovi rovnými soupeři. Přestože si sundali ostruhy a boty si obalili hadry, aby utlumili zvuk kroků, slyšel každý jejich tápavý pohyb. Když později dorazili k Jimovu táboráku, zbyly z něj už jen žhavé uhlíky.
O dvě noci později čekali Koots s Oudemanem na Bakkata kus cesty před táborem. Křováka zachránil jeho zvířecí instinkt pro přežití. Ucítil Kootse na dvacet kroků. Pach jeho potu a cigaretového kouře byl pro něj dostatečně zřetelný signál.
Bakkat na ně ze svahu pustil menší balvan a Koots s Oudemanem okamžitě vypálili po hluku, který pád kamene způsobil.
Celý tábor v okamžení ožil křikem a střelbou, a Keyser té noci spal málo.
Příští den Jim s Bakkatem pozorovali, jak nepřátelé nasedají na koně a vyrážejí za nimi. "Rád bych věděl, kdy to Keyser vzdá a vrátí se do kolonie," uvažoval Jim nahlas.
Bakkat klusající vedle Drumfirea zavěšený na třmenovém popruhu se zašklebil. "Neměls mu krást koně, Somoyo. Myslím, žes ho naštval, a teď je to pro něj otázka cti. Musíme mu buď utéct, nebo ho zabít. Dřív to nevzdá."
"Žádné zabíjení nebude, ty malý krvežíznivý ďáble.
Únos vězně VOC a zcizení koně je samo o sobě těžký zločin.
Ale vraždu svého vojenského velitele by nemohl přehlédnout ani guvernér van de Vitten. Pomstil by se celé rodině. Můj otec -"
Jim zmlkl. Uvažovat o následcích takového činu bylo nad jeho síly.
"Keyser není žádná dutá hlava," pokračoval Bakkat.
"Ví už, že se chystáme na schůzku s tvým otcem, a jestli ještě místo setkání nezná, stačí mu jít za námi. Když ho nechceš zabít, budeš potřebovat pomoc samotného Kulu Kulu, aby Xhiu svedl z naší stopy. Nebyl bych si tím jistý, ani kdybych šel sám, zatímco my jsme tři muži a dívka, která se ještě nikdy v divočině nepohybovala. A k tomu dva koně a šest naložených mul. Jakou máme naději proti očím, nosu a kouzlům Xhii?"
Na příštím horském hřbetu zastavili, aby Drumfireovi dopřáli odpočinku a umožnili nepřátelům znovu dojet na dohled.
"Kde to jsme, Bakkate?" Jim se postavil ve třmenech a rozhlížel se po hrozivé změti horských štítů a údolí, která je obklopovala.
"Tato místa nemají jméno, protože do nich obyčejný člověk nezavítá, pokud nezabloudí nebo nezešílí."
"Tak kterým směrem aspoň leží moře a kolonie?" Jim zjistil, že v bludišti hor nedokáže najít směr.
Bakkat bez váhání ukázal a Jim přimhouřenýma očima zkoumal udaný

kurz, ale Bakkatovu neomylnost nezpochybnil.
"Jak daleko?"
"Docela blízko, kdybys letěl na zádech orla." Bakkat pokrčil rameny. "Možná osm dní pro toho, kdo zná cestu a postupuje rychle."
"Keyserovi už musejí docházet zásoby. I nám zbyl poslední pytel chaggaapár hrstí kukuřice."
"Ten dřív sežere své rezervní koně, než to vzdá," mínil Bakkat.
Pozdě odpoledne z bezpečné vzdálenosti pozorovali seržanta Oudemana, jak vybírá z náhradních koní jedno zvíře a odvádí ho do strže nedaleko tábora. Tam ho přidržel za ohlávku, zatímco Le Riche na kameni brousil nůž, Koots zkontroloval pistoli, přistoupil ke zvířeti a přiložil mu ji k čelu. Ozval se tlumený výstřel a kůň okamžitě padl k zemi.
"Mají koňské steaky k večeři nejmíň na celý týden," zamumlal Jim a spustil dalekohled. "Bakkate, my už tenhle pochod dlouho nevydržíme a otec taky nebude u Gariep čekat věčně."

"Kolik koní jim zbylo?" zeptal se Bakkat s nosem zamyšleně zvednutým vzhůru.
Jim opět přiložil dalekohled k oku a počítal:..... šestnáct, sedmnáct, osmnáct. S Keyserovým sivákem osmnáct."
Pohlédl do nevinné Bakkatovy tváře.
"Koně? Ano, ovšem!" vykřikl vzápětí.
Bakkatův zamyšlený výraz rázem pominul a tvář mu pokrčily vrásky uličnického smíchu. "Ano, koně jsou jedinou jejich slabinou. Tam je můžeme napadnout."
Pronásledovatelé je hnali bez ustání dál do divoké krajiny hor, kam ani Bakkat nikdy nezabrousil. Dvakrát zahlédli zvěř, jednou stádečko čtyř oryxů přecházejících na obzoru a podruhé padesátku krásných antilop. Jenže nemohli odbočit, aby neztratili náskok, a výstřel by určitě Keysera a jeho vojáky vyburcoval k nejvyššímu spěchu. Dostal by se k nim dřív, než by stačili úlovek vyvrhnout. Pokud by zastřelili některou z mul, výsledek by byl stejný.
A tak jeli dál s posledními zbytky potravin.
Jimovi zůstala už jen poslední hrst kávových zrn.
Tempo, které Zama s Luizou a mulami nasadil, pomalu opadávalo. Mezera mezi oběma dvojicemi se stále zmenšovala, až je nakonec Jim s Bakkatem dostihli. Keyserův oddíl zatím vytrvale postupoval. Jak se zdálo, čerstvé koňské maso dodalo jeho vojákům sílu i odhodlání, a Jimova skupina jen s námahou udržovala odstup. Navíc Luiza začínala ochabovat. Byla podvyživená už před začátkem štvanice, a teď, při nedostatku potravy a odpočinku, se přiblížila k hranici svých možností.
K dovršení Jimova stresu se objevili ještě jiní lovci. Hladoví a prokřehlí uprchlíci spali neklidně v temnotě a čekali, kdy se Keyserovi muži připlíží. Probudil je úděsný řev a Luiza bezděčně vykřikla: "Co je to?"
Jim vyskočil z kožešin a objal ji kolem ramen. Byla tak vystrašená, že se ani nebránila. A řev se ozval znovu. Série hlubokého vrčení, každé další silnější než to předchozí, přerostlo ve hřmění hučící ozvěnou v horách.
"Co je to?" opakovala roztřeseným hlasem.
"Lvi," odpověděl stručně. Nemělo smyslu jí něco nalhávat, a tak se ji snažil aspoň uchlácholit. "I ten nejstatečnější z mužů se lva lekne třikrát- když poprvé uvidí jeho stopu, poprvé uslyší jeho řev a poprvé se s ním setká tváří v tvář."
"Jednou mi úplně stačí," řekla a pokusila se o plachý úsměv.
Jim obdivoval její kuráž, ale cítil, jak se v jeho objetí nepokojně vrtí, a sundal ruku z jejích ramen. Stále ještě nesnášela mužský dotyk. "Jdou po koních," utěšoval ji. "Při troše štěstí to budou Keyserovy koně, a ne naše." Odpověď na jeho přání přišla po několika minutách. Z údolí, kde navečer viděli vojáky stavět tábor, se k nim donesly výstřely.
"Lvi jsou na naší straně." Luiza se znovu usmála, tentokrát už docela přesvědčivě. Po celý zbytek noci se z údolí ozývaly sporadické výstřely.

"Lvi dotírají na Keyserův tábor," komentoval střelbu Jim. "Snad se jim podaří nějakého koně odehnat."
Ráno, než se vydali na cestu, Jim zamířil dalekohled zpátky k táboru a povzdychl si. "Keyser neztratil jediného koně. Bohužel dokázali lvy zahnat."
"Doufejme, že se v noci zase vrátí a zkusí to znovu, "řekla Luiza.
Ten den byl nejhorší ze všech, které až doposud zažili. Odpoledne se od severozápadu přihnala bouřka a studený déšť je úplně promáčel. Ustala v době, kdy slunce zapadalo, a v posledním světle viděli, že nepřítel je za nimi míň než pět kilometrů. Pokračovali v útěku dlouho do noci. Tma a mokrý zrádný terén udělaly z pochodu děsivou záležitost a Jim věděl, že se blíží konec. Když konečně zastavili, Luiza málem spadla ze sedla. Jim ji zabalil do vlhké kožešiny a podal jí jeden z posledních kousků chagga.
"Sněz si ho, nemám hlad," odmítala jídlo.
"Jez!" přikázal. "Na hrdinství není čas."
Svalila se a usnula po několika soustech a Jim odešel za Bakkatem a Zamou. "Tak jsme asi skončili," prohlásil smutně.
"Zkusíme to dnes v noci, nebo nikdy. Musíme se dostat k jejich koním." Plánovali akci celý den, ale nic kloudného nevymysleli. Jim se sice tvářil sebevědomě, i když věděl, že je to téměř nemožné.
Bakkat byl jediný, kdo měl nějakou naději přelstít Xhiovu ostražitost a nepozorovaně proniknout do Kootsova tábora.

Jenže odvázat a odvést všech osmnáct koní by sám stejně nedokázal.
"Jednoho, možná dva," připustil mužík. "Ale osmnáct ne."
"Musíme jim sebrat všecky," vrtěl hlavou Jim. Pohlédl na oblohu. Letícími zbytky dešťových mraků plul srpek měsíce.
"Máme právě tak dost světla na práci."
"Bakkat by mohl koně zchromit. Přeříznout jim podkolení šlachy," navrhl Zama.
Jim nervózně zavrtěl hlavou. Představa zmrzačených koní se mu příčila.
"Už první zvíře zařve tak hlasitě, že probudí celý tábor. Ne, to není ono."
Vtom Bakkat vyskočil a hlasitě čenichal do vzduchu. "Podržte koně! Rychle! Lvi se vrátili."
Zama běžel k Trueheart a podržel ji za ohlávku, zatímco Bakkat pospíchal zkontrolovat muly. Byly podstatně klidnější než oba plnokrevníci.
Jim doběhl k Drumfireovi právě včas. Uchopil mu hlavu, ale hřebec se vzepjal na zadní a polekaně řehtal. Jim se ocitl ve vzduchu. Stačil ještě obejmout Drumfireovu šíji a stáhnout ho dolů. "Stůj, můj malý. Tiše! Klid! Klid!" utěšoval ho. Ale oba koně dál dupali, vzpínali se a pokoušeli se utéct.
"Co je? Co se děje?"
volal na Bakkata.
"Lev," křičel udýchaný Bakkat. "Smrdutý démon! Obešel tábor proti větru a vymočil se, aby koně cítili jeho pach. Po větru čeká lvice na zvíře, které uteče."
"Kriste Ježíši," vykřikl Jim. "Už to cítím i já." Čpavý odér odpuzoval mnohem víc než pach moče obyčejného kocoura.
Drumfire se opakovaně stavěl na zadní a nebyl k udržení. Jim visel na jeho krku a sotva se špičkami chodidel dotýkal země. Drumfire náhle vyrazil tryskem a vlekl ho s sebou.
"Lvice!" křičel za nimi Bakkat. "Dej pozor! Čeká na vás lvice."
Drumfireova kopyta duněla po kamenité zemi a Jim měl dojem, že se mu paže utrhnou z ramen.
"Pusť ho, Somoyo!" křičel za nimi Bakkat. "Nezastavíš ho! Lvice dostane i tebe!"
Jim vytrčil nohy kupředu, a když se chodidly dotkl země, odrazil se a vyskočil. Podařilo se mu dostat nohu přes Drumfireův hřbet a přizpůsobil se jeho běhu Z pouzdra na opasku vytáhl Keyserovu

pistoli.
"Vpravo, Somoyo!" doznívalo za ním Bakkatovo varování.
Přišlo na poslední chvíli. Z úkrytu po Jimově pravici vyskočila statná lvice a běžela jim vstříc. V chabém světle měsíce přízračně bledá a děsivě tichá.
Jim zvedl pistoli a sklonil se kupředu. Snažil se hřebce řídit koleny, ale kůň viděl šelmu, jak se krčí a chystá se ke skoku, a přestal být ovladatelný. Vzápětí se šelma vznesla a letěla přímo na Jima. Neměl čas mířit a jen pudově nasměroval hlaveň pistole na její hlavu. Byla tak blízko, že zřetelně viděl její přední tlapy s dlouhými zahnutými drápy, které se po něm sápaly. Její otevřená tlama zela jako temná jáma, z níž svítil porcelán tesáků. Zařvala a Jima ovanul mrtvolný pach jejího dechu.
Vystřelil a záblesk ohně ho na chvíli oslepil. Dopad těžkého těla Drumfirem zacloumal, ale hned se vzpamatoval a běžel dál. Jim cítil, že mu lví drápy škrábly po botě, ale naštěstí se nezachytily. Mohutné tělo bezvládně sklouzlo na zem a zůstalo nehybně ležet.
Trvalo několik vteřin, než Jimovi došlo, že útok přežil nezraněný, a jeho další zájem patřil Drumfireovi.
"Je to za námi. Jsi chlapík, zastav!"
Drumfire střihl ušima dozadu a poslouchal Jimův hlas. Pak zvolnil do mírného klusu a po chvíli zpomalil do kroku. Jim ho otočil zpátky, ale sotva kůň zavětřil pach lví krve, začal trojčit a nervózně pohazoval hlavou.
"Lvice je mrtvá," volal Bakkat z šera. "Střela prolétla tlamou a týlem lebky ven."
"Kde je lev?"
Odpověď přišla z vrcholu hory vzdálené víc než kilometr.
"Bestie zbabělá," řekl Bakkat pohrdlivě. "Opustil svou družku. Už mu není k ničemu."
Jim jen s potížemi dovedl Drumfirea k Bakkatovi, stojícímu nad zastřelenou lvicí. Kůň byl stále neklidný a jankovitý.
"Ještě jsem ho tak vystrašeného nezažil," tvrdil Jim.
"Žádné zvíře nezůstane klidné, když mu do nozder vnikne pach lví moče nebo krve," odpověděl Bakkat. Vzápětí oba společně vykřikli: "To je ono! Máme to!"

144 145

Bylo hodně po půlnoci, když dorazili na hřeben, odkud viděli do Keyserova tábora. Vatry už dohořívaly, ale hlídky byly stále vzhůru.
"Z východu fouká slabý větřík," poznamenal Jim. Musel držet Drumfireovi hlavu. Zpocený hřebec se chvěl strachem a ani Jimova ruka, ani jeho hlas ho nedokázaly uklidnit. Pokaždé když tělo lvice, které vlekl za sebou, k němu sklouzlo blíž, zakoulel očima, až mu bělmo zasvítilo.
"Musíme se držet po větru," šeptal Bakkat. "Koně nesmí pach zachytit, dřív, než budeme připraveni."
Drumfireova kopyta obalili kůžemi, stejně jako kovové části jeho postroje. Obcházeli nepřátelský tábor po západním okraji a Bakkat před nimi sondoval, jestli je cesta volná.
"I Xhia musí někdy spát," poznamenal Jim šeptem, ale sám o tom pochyboval. Pomalu se blížili k táboru. Když byli v půli dostřelu pistole, uviděli proti záři ohňů siluety hlídajících vojáků.
"Půjč mi svůj nůž, Somoyo. Je ostřejší než můj."
"Jestli ho ztratíš, vezmu si náhradou tvoje uši," varoval ho Jim. "Čekej na můj signál."
Malý Křovák odešel svým typickým způsobem: zmizel jako dým. Jim stál Drumfireovi u hlavy a držel mu nozdry, aby nezařehtal, až ucítí pach jiných koní.
Bakkat se jako přízrak plížil blíž k ohňům a srdce mu vyskočilo až do krku, když uviděl Xhiu. Jeho sok seděl na opačné straně táboráku, ramena přikrytá kožešinou. Oči měl zavřené a hlava mu klimbala. Očividně usnul.
Bakkat se usmál. Somoya měl pravdu, Xhia občas taky spí. Přesto se raději od něj držel dál. S odporem se protáhl na dosah

kolem desátníka Richtera, který hlídal koně, a zamířil ke Keyserovu sivákovi. Jak se k němu plížil, tiše broukal. Sivák zastříhal ušima, ale byl zticha. Bakkatovi trvalo jen okamžik, než přeřízl tři úplety z provazu jeho ohlávky. Potom se přesunul k sousednímu koni v řadě. Když mu ohlávku nařezával, zpíval mu svou broukavou ukolébavku.
Ještě nedošel do poloviny řady a uslyšel za sebou Richterovo zachrchlání. Bleskově se přitiskl k zemi a ani nedýchal. Slyšel, jak desátníkovy kroky zastavují u siváka, ale ve tmě poškozené úplety jeho ohlávky přehlédl. Pokračoval dál podél stání a málem na Bakkata šlápl. Na konci řady rozepjal poklopec rajtek a hlučně močil. Než se vrátil, Bakkat se stačil odplížit pod břicho nejbližšího koně a Richter bez povšimnutí přešel kolem.
Došel k ohni, posadil se vedle Xhii a něco mu povídal. Křovácký stopař ospale zamumlal odpověď.
Bakkat počkal, dokud nezmlkli, a dal se znovu do práce.
Jim uslyšel signál. Melodický trylek nočního ptáka zněl tak přesvědčivě, že zapochyboval, jestli neslyší hlas skutečného opeřence.
"Není cesty zpátky!" zašeptal a vyšvihl se Drumfireovi na hřbet. Hřebec nepotřeboval pobízet a sotva ucítil Jimovy paty, vyrazil kupředu. Pach napůl vyvrhnuté lvice a jejích čpících vnitřností už stejně nemohl snést. V plném trysku vpadl do spícího tábora a Jim na jeho hřbetě vyl a mával kloboukem nad hlavou jako šílenec. Bakkat vyběhl ze stínů a začal řvát a vrčet k nerozeznání od skutečného lva.
Dřímající desátník Richter vyskočil a vypálil z muškety za projíždějícím Jimem. Kulka Drumfirea minula a roztříštila přední nohu jednomu z uvázaných koní. Zmrzačený kůň bolestně zařehtal, vzepjal se a zeslabená ohlávka praskla. Křik probudil vojáky a zmatek přerostl v paniku. Ve chvilce všichni křičeli výzvy a příkazy a bezhlavě pálili na pomyslné lvy a útočníky.
"To je ten Courtneyův parchant!" řval Keyser. "Zastřelte ho! Nesmí nám uniknout!"
Koně vystavení křiku, střelbě a pachu lví krve začali jančit. Předcházející noc zažili opakovaný útok lví smečky a nedokázali vydržet víc. Vzpínali se, vyhazovali zadníma nohama.
Narušené ohlávky jedna po druhé praskaly a splašená zvířata tryskem opouštěla tábor. Jim s Drumfirem vyjel za nimi a Keyser se svými vojáky je pronásledoval pěšky. Běželi v prachu za stádem a stříleli tak rychle, jak jen stačili nabíjet.
"Zastavte je!" ječel Keyser. "Sebrali nám koně! Zastavte je!"
Těžce dýchal a pobláznělé srdce mu tlouklo, jako by chtělo opustit vězení hrudního koše. K dovršení katastrofy se mu pod nohy připletl kámen a plukovník upadl. Vážnost situace na něj

dolehla plnou vahou. Uvázl se svými muži v neznámém horském terénu bez cest, v místě vzdáleném od civilizace nejmíň deset dní pochodu. Zásoby jídla se ztenčily, ale i tak nebude v jejich silách všecko pobrat.
"Svině!" klel. "Ale já tě dostanu, Jime Courtneyi. Nedám si pokoje, dokud tě neuvidím houpat se na šibenici. Dokud neuvidím, jak ti z očních důlků vypadávají na zem červi. To ti přísahám, jako že je mi Bůh svědkem."
Uprchlí koně se drželi pohromadě a Jim je dokázal hnát sám. Přeřízl provaz, na kterém vlekl mrtvou lvici a nechal ji za sebou. Drumfire zbavený svého páchnoucího břemene se okamžitě zklidnil. Po dvou kilometrech trysku koně přešli do rychlého klusu a Jim je neustále držel v pohybu. Po hodině už si mohl být jistý, že ho nikdo z vojáků nemůže dostihnout, a zpomalil do volného vytrvalostního klusu, tempa, kterým koně mohli běžet celé hodiny. Před napadením Keyserova tábora Jim poslal Zamu s Luizou a mulami dál. Měli několikahodinový náskok, ale Jim je dostihl už za hodinu po východu slunce.
"V noci jsme slyšeli střelbu," vítala ho Luiza, "a báli jsme se nejhoršího. Modlila jsem se za tebe. Přestala jsem před minutou,

když jsem za sebou uslyšela tvůj křik."
"To nám moc pomohlo, Ježku. V modlení jsi nejspíš přeborník," smál se Jim, ale cítil neodolatelné nutkání přitisknout ji k sobě. Byla bledá a vyčerpaná; vypadala až dojemně křehce.
Seskočil z koně a zavolal na Zamu: "Kamaráde, rozdělej oheň. Trochu si odpočineme a ohřejeme se. A ať se propadnu, jestli nesníme poslední sousto a nevypijeme poslední hrnek kávy. Potom budeme spát, dokud se nevzbudíme." Rozesmál se. "Keyser táhne do kolonie po svých a my máme od něj na chvíli pokoj."
Tentokrát Luize nedovolil kávu odmítnout. Sotva ochutnala první doušek hořké tekutiny, nedokázala přestat a vděčně dopila zbytek. Vzpružila ji téměř okamžitě. Přestala se třást a do tváří se jí vrátilo trošku zdravé barvy. Dokázala se dokonce zasmát několika peprným Jimovým vtipům. Pokaždé když Jim svůj hrnek vyprázdnil, okamžitě ho dolil vřící vodou. Káva byla stále slabší, ale vrátila ho do života. Zase byl veselý a temperamentní.
Vyprávěl Luize, jak Keyser reagoval na překvapivý nájezd a napodobil jeho potácivý krok na bosých nohou a mávání šavlí nad hlavou. Zopakoval i jeho řev a hrozby a nezapomněl ani předvést, jak ve tmě zakopával. Luiza se smála, až jí po tvářích tekly slzy.
Jim se Zamou si prohlédli ukořistěné koně. Navzdory dlouhé namáhavé cestě, kterou museli absolvovat, byli v dobré kondici. Keyserův šedivý valach byl nejlepší kůň ze stáda. Plukovník ho pojmenoval Zehn, ale Jim jeho jméno hned přeložil do angličtiny a začal mu říkat Prost - "Mráz".
S náhradními zvířaty mohli bez obav vyrazit k řece Gariep, ale Jim je napřed nechal napást a odpočinout. Keyser už byl ze hry a nemohl je ohrozit. Taky Luiza přestávky plně využila k zotavení. Schoulila se pod kožešinový přehoz a spala. Ležela tak tiše a nehybně, až se Jim začal obávat, jestli ještě dýchá, a opatrně zvedl cíp kožešiny, aby se přesvědčil.
Téhož rána, kdy Jim dohonil Zamu a Luizu, zahlédl stádo čtyř či pěti horských antilop pasoucích se mezi skalami na svahu nad údolím. Osedlal Prosta, Bakkata posadil na holý hřbet jiného ukořistěného koně, a jeli zpátky na místo, kde je Jim spatřil. Svah byl sice prázdný, ale oba dobře věděli, že zvířata nemohla odejít daleko. Svázali koním přední nohy, nechali je popásat na svěží zeleni ochmýřených výhonků semen, které jarní slunce vytáhlo ze země, a vydali se svahem vzhůru.
Pod hřebenem Bakkat objevil antilopí stopy a svižně po nich klusal po kamenitém úbočí vzhůru. Jim s ním stěží držel krok. Na opačné straně horského hřbetu je našli zalehlé v závětří mezi balvany. Plížili se k nim jako párek leopardů a zastavili sedmdesát kroků před nimi. Pokud je nechtěli vyplašit, nemohli blíž. Jim si vybral spokojeně přežvykující šedohnědou samici ležící zády k nim. Protože dobře znal svou mušketu a věděl, že na sto kroků zanáší o několik centimetrů doprava, zamířil s potřebnou opravou. Dopad střely na týl antilopí lebky zazněl tupě jako pád zralého melounu na kamennou podlahu.
Zvíře strnulo a hlava mu padla na zem. Zbytek stáda zmizel ve skalách. Lovci zahlédli jen blýskání huňatých bílých ocasů a ze skal k nim dolétlo polekané hvízdání.

148 149

Při stahování a vyvrhování zvířete si neodpustili chuťovku syrových jater. Mladá antilopa nedorostla ani do poloviny velikosti dospělého kusu, ale byla dobře živená a tučná. Kůži, hlavu i vnitřnosti nechali na místě a zbytek odnesli ke koním. Bakkat si do brašny nacpal pár kusů syrového masa, pomohl Jimovi naložit zbytek na Prosta a rozloučil se. Vyzbrojený Jimovým dalekohledem vyjel za Keyserem a jeho vojáky. Jim se potřeboval ujistit, že opravdu vzdali pronásledování a pochodují přes hory zpět do kolonie. Nedůvěřoval Keyserovi a nemohl si být jistý, že udělá to, co se od něj očekává.
Naučil se respektovat plukovníkovu houževnatost a sílu jeho nenávisti.

Do tábora, kde zanechal Zamu s Luizou, dorazil po poledni a dívka stále ještě spala. Teprve vůně opékaných antilopích řízků ji probudila. Jim uvařil poslední dávku řídkého kávového odvaru a ona se s obvyklou chutí pustila do jídla.
Pozdě odpoledne, když zapadající slunce obarvilo horské štíty krvavým karmínem, se Bakkat vrátil. "Našel jsem je asi osm kilometrů od místa, kde jsme je minulou noc přepadli," hlásil. "Stíhání vzdali. Všecko vybavení, které nemohli unést, nechali na místě - dokonce se ani nenamáhali ho spálit. Přivezl jsem pár věcí, které by se nám mohly hodit."
Zama pomáhal kořist složit a Jim Bakkata zpovídal dál.
"Kterým směrem vojáci odešli?"
"Jak jsme předpokládali. Xhia je vede na západ rovnou ke kolonii, ale jdou pomalu. Většina bělochů trpí. Mají boty, které se hodí k jízdě, ne k chůzi. Tlustý plukovník už kulhá o holi. Nezdá se, že bude schopen dojít daleko. Určitě nevydrží pochodovat deset dnů, které mu do kolonie zbývají." Bakkat mrkl na Jima. "Nechceš ho zabít, hory to udělají za tebe."
Jim zavrtěl hlavou. "Stephanus Keyser není hlupák. Pošle Xhiu na mys pro čerstvé koně. Možná částečně utrpí jeho panděro, ale neumře," prohlásil s jistotou, kterou sám necítil.
"Aspoň doufám, že ne," dodal sotva slyšitelně. Nechtěl, aby plukovníkova smrt postávala u dveří jeho rodiny.
Poprvé za dlouhé týdny nemuseli před nikým utíkat. V jedné z Keyserových sedlových brašen Bakkat našel pytlík mouky a láhev červeného vína. Luiza nad žhavým uhlím upekla nekvašené chlebové placky a s opečeným antilopím masem a játry je zapili Keyserovým kvalitním klaretem. Alkohol působí na Sány jako jed a Bakkat po několika hltech vína se nemohl udržet na nohou. Opile se chichotal a málem skončil v ohni. Kožešinové přehozy, mokré z minulé bouřky, uschly, a náruč cedrových klacků stačila uživit skrovný oheň. Po mnoha nocích se konečně klidně vyspali.
Druhý den ráno se sytí a odpočatí vydali k Paviání hlavě. Jen Bakkatovi nebylo dobře. Trpěl kocovinou po včerejších třech doušcích vína. "Jsem otrávený," naříkal. "Asi umřu."
"Ne, neumřeš," ujišťoval ho Jim. "Tví předkové by mezi sebe nepřijali takového opilce."
Tři dny se plukovník Stephanus Keyser plahočil o holi, kterou mu uřízl kapitán Koots. Z druhé strany ho podpíral Goffel, hotentotský voják, a cesta se nekonečně vlekla. Prudké sestupy střídala zrádná stoupání, kde jim nohy ujížděly ve volné suti. Třetího dne hodinu před polednem Keyser odmítl jít dál. Zachroptěl a zhroutil se na balvan vedle stezky.
"Goffele, ty darmošlape, stáhni mi boty," vykřikl a natáhl nohu. Goffel zápolil s vysokou zaprášenou botou a zavrávoral, když náhle povolila. Ostatní vojáci je obstoupili a s úžasem hleděli na plukovníkovu bosou nohu. Z ponožky, ze které zbyly jen krvavé cáry, visely kusy volné kůže popraskaných puchýřů.
Kootsovy bledé oči, jimž bezbarvé řasy dodávaly trvale bezvýrazný pohled, překvapeně zamrkaly. "Pane plukovníku, s nohama v takovém stavu nemůžete jít dál."
"To už vám povídám posledních třicet kilometrů, vy užvaněný idiote," zařval Keyser. "Přikažte svým mužům, ať mi zhotoví nosítka." Vojáci si vyměnili otrávené pohledy. Už i tak byli přetíženi vybavením, na kterém Keyser trval, že musí vzít do kolonie. Kromě jiného nesli jeho anglické sedlo, skládací táborové lůžko, sedačku a ešus s přikrývkami. A teď je čekala pocta nést samotného Keysera.
"Slyšeli jste plukovníka?" vyštěkl na ně kapitán Koots. "Richter! Le Riche! Najdete a uříznete dvě cedrové tyče, bajonety je upravíte na požadovaný tvar a pruhy kůry na ně přivážete plukovníkovo sedlo."
Vojáci se rozešli za svými úkoly.
Keyser na bosých zkrvavených nohou odkulhal k potoku. Posadil se na břeh, ponořil chodidla do studené vody

a zhluboka vydechl úlevou. "Koots!" zařval. Kapitán k němu okamžitě přiběhl a postavil se do pozoru. "Pane plukovníku!"
"Kapitáne, jak by se vám líbilo vydělat si deset tisíc zlatých?" zeptal se Keyser důvěrným tónem. Koots o nabídce chvíli uvažoval. Ta suma představovala plat za pět let služby v hodnosti kapitána, a on už neměl naději postoupit na žebříku vojenských hodností.
"To je hodně peněz, pane," konstatoval opatrně.
"Chci toho mladýho parchanta Courtneye. Chci ho víc, než jsem cokoliv v životě chtěl."
"Rozumím, plukovníku," přikývl Koots. "Sám bych na něj rád položil ruku." Usmál se jedovatě jako kobra a bezděčně zaťal ruce v pěst.
"Chystá se nám utéct, Kootsi," pokračoval Keyser smutně. "Než se dostaneme na hrad, bude daleko za hranicemi kolonie a už ho víckrát neuvidíme. Udělal ze mě osla. Vlastně z celé VOC."
Koots nedal najevo žádné rozpaky nad tím příměrem, ale neubránil se smutnému úsměšku, když si pomyslel, že to není žádný velký výkon. K tomu, aby někdo z plukovníka udělal osla, nebylo třeba génia.
Keyser si toho úsměšku všiml. "Vy se v tom vezete taky, Kootsi. Stanete se terčem vtipů všech opilců a kurev v krčmách a výčepech po celé kolonie. Příští roky si budete kupovat pití sám."
Kapitánovi potemněl obličej a Keyser kul žhavé železo dál.
"Tak to bude, pokud se nepostaráme o jeho polapení a neuspořádáme veřejné představení, při němž nám na apelplacu před hradbami zatančí na provaze."
"Jede po Loupežnické stezce na sever," namítl Koots. "VOC za ním nemůže poslat vojáky mimo území kolonie. Guvernér van de Witten to nedovolí. Nemůže ignorovat příkazy Het Zeventien."
"Milý příteli, můžu vám zařídit časově neomezené uvolnění ze služeb Společnosti, samozřejmě placené. Taky vám zajistím cestovní povolení. Opustíte kolonii za účelem lovecké výpravy.
A dám vám k ruce Xhiu a dva nebo tři jiné schopné muže - třeba Richtera a Le Richeho? Taky vás vybavím zásobami a vším potřebným."
"A když uspěju? Když Courtneye chytím a přivedu na hrad?"
"Postarám se, aby guvernér van de Witten vypsal na jeho dopadení odměnu deset tisíc zlatých. A sám naplním káď brandy pro naložení jeho hlavy."
Kootsovi se při představě takové sumy peněz rozšířily oči. S deseti tisíci zlatých by mohl tento bohem zapomenutý kout země opustit navždy. Do Holandska by se samozřejmě nevrátil.
V rodné zemi ho znali pod jiným jménem a jeho bývalé aktivity by ho mohly přivést na šibenici. Taková Batavie byla rájem ve srovnání s tímto koncem barbarského světadílu. Koots si dovolil krátkou erotickou fantazii. Javánky byly proslulé svou krásou a on nikdy nepřivykl Hotentotkám na mysu, které se podobaly opicím. Kromě toho na východě bylo dost příležitostí pro muže vládnoucí šavlí a puškou, pro muže, který nezakolísá při pohledu na krev a navíc má měšec zlaťáků za pasem.
"Co nato říkáte, Kootsi?" přerušil jeho snění Keyser.
"Říkám patnáct tisíc."
"Jste chamtivý, příteli. Patnáct tisíc je celé jmění."
"Vy jste bohatý muž, plukovníku," hájil se Koots. "Vím, že jste jen za Trueheart a Prosta zaplatil po dvou tisících zlatých. Kromě Courtneyovy hlavy získáte zpátky i oba koně."
Zmínka o ukradených koních oživila Keyserův pocit urážky, který doposud jen s námahou skrýval. Oba koně byli nejlepší na světě, pokud samozřejmě vynechal Evropu. Pohlédl na své poničené nohy: bolely ho skoro stejně jako ztráta koní.
Ale patnáct tisíc zlatých bylo hodně peněz.
Koots viděl, že plukovník váhá a že potřebuje malinko postrčit.
"Pak je tu ještě ten hřebec," dodal.
Keyser zvedl hlavu. "Jaký hřebec?"
"Ten, co vás o Vánocích porazil. Drumfire. Kůň Jima Courtneye. Přidám ho k těm dvěma."
Keyser měkl, ale přesto ještě stanovil poslední podmínku.
"Tu dívku. Chci i tu odsouzenou dívku."
"Napřed se s ní potěším sám." Koots se dál tvářil netečně,

ale v duši ho obchod těšil. "Dovedu vám ji trochu pocuchanou, ale živou."
Keyser se zasmál. "Asi už je stejně pocuchaná. A bude ještě víc, až s ní ten mladý Courtneyův beran skončí. Chci jen, aby předvedla dobrou podívanou na šibenici. Dav miluje pohled na mladou dívku na provaze. Je mi jedno, co s ní předtím uděláte."

152 153

"Tak jsme domluveni?" zeptal se Koots.
Keyser přikývl. "Toho muže, tu dívku a ty tři koně. Tři tisíce za každou položku, nebo patnáct tisíc za všecky."
Sedlo v anglickém stylu, které vyrobil vyhlášený holandský sedlář, upevnili mezi tyče, Keyser do něj pohodlně usedl a nohy zapřel do třmenů. Deset mužů se střídalo v nesení. Každou hodinu, odměřenou Keyserovými zlatými hodinkami, nastoupila nová dvojice a oddíl pochodoval dál. Po devíti dnech, poslední dva bez jídla, donesli plukovníka do kolonie. Vojáci měli zle otlačená ramena, zatímco Keyserovy nohy se z velké části zahojily.
Vynucená dieta zredukovala objem jeho břicha, takže vypadal o deset let mladší.
Prvořadým Keyserovým úkolem bylo podat hlášení guvernéru van de Wittenovi. Oba hodnostáři se dobře znali a sdíleli spolu mnohé tajnosti. Guvernérovi, vysokému nevrlému muži, teprve táhlo na čtyřicítku, ale byl už mocný a bohatý. Jeho otec a před ním i děd zasedali v radě Het Zeventien v Amsterdamu.
Brzy se měl vrátit do Holandska a zasednout v radě VOC taky, pokud se ovšem v jeho kariéře nevyskytnou kaňky. A právě aktivity anglických banditů by takovou kaňku mohly zanechat.
Plukovník Keyser dopodrobna popsal všecky zločiny proti majetku a důstojnosti VOC, kterých se mladý Courtney dopustil.
Pomalu přikládal pod kotel guvernérovy urážky a opakovaně naznačoval jeho podíl zodpovědnosti za tuto aféru. Jejich rozhovor živený konzumací holandského džinu a francouzského klaretu trval celé hodiny, než van de Witten kapituloval.
Nakonec souhlasil s vypsáním odměny patnácti tisíc zlatých za dopadení Luizy Leuvenové a Jamese Archibalda Courtneye, případně za nezvratné důkazy o jejich smrti.
Vypisování odměn na hlavy delikventů uprchlých z kolonie byla dávno zavedená praxe a mnozí lovci a obchodníci na mysu, kteří měli povolení opustit kolonii, si vylepšovali zisk zlaťáky z pokladny VOC.
Keyser byl s výsledkem slyšení nanejvýš spokojený. Pro něj znamenal jistotu, že nemusí obětovat jediný zlaťák ze svého pečlivě shrabovaného jmění na odměnu, kterou Kootsovi slíbil.
Tentýž večer ho Koots navštívil v malém domku za zahradami Společnosti, kde mu plukovník vyplatil zálohu čtyři sta holandských zlatých na nákup vybavení pro expedici na dopadení Jima Courtneye.
Za pět dnů se malá skupinka cestovatelů setkala na břehu Eerste, první řeky za hranicemi kolonie. Na místo setkání se dostavili každý zvlášť. Čtyři z nich byli běloši: Kapitán Koots s bledýma očima a bezbarvými vlasy; Kootsova pravá ruka seržant Oudeman, holohlavý komplic s mohutným převislým knírem, a desátníci Richter a Le Riche, kteří lovili spolu jako pár zdivočelých psů.
K ruce měli pětici hotentotských vojáků, včetně nechvalně známého Goffela, který měl sloužit jako tlumočník.
Posledním a nejmenším členem výpravy byl křovácký stopař Xhia. Všichni byli oblečeni v běžných civilních oděvech z domácky tkané látky, jaké nosili obyvatelé na mysu. Jen Xhia se lišil. Jeho bederní roušku zhotovenou z vyčiněné kůže africké gazely zdobily benátské korálky proložené úlomky skořápek pštrosího vejce. Přes rameno nesl luk a toulec z kůry plný otrávených šípů. Na opasku mu visely talismany a několik antilopích rohů s magickými prášky, léčivými lektvary a mastmi.
Koots se vyšvihl do sedla a pohlédl dolů na Xhiu. "Najdi stopu, žlutý ďáble, a začni pít vítr." Křovák vystartoval a ostatní v zástupu vyjeli za ním. Každý kromě Kootse vedl náhradního koně s nákladem.

"Než na Courtneyovu stopu znovu narazíme, bude už několik týdnů stará," uvažoval Koots nahlas a pohlédl na kučeravou hlavu Křováka poskakujícího pod nosem jeho koně.
"Ale tenhle honicí pes je shaitan. Dokázal by vystopovat sněhovou kouli v pekle."
Zmlkl a oddal se vychutnávání myšlenek na zatykač podepsaný guvernérem van de Wittenem a patnáct tisíc zlatých odměny, kterou sliboval. Usmál se, ale nebyl to milý úsměv.
Dakkat tušil, že je to pouhá přestávka, že jim Keyser nedovolí uniknout tak snadno. Dřív nebo později půjde Xhia opět po jejich stopě. Pohyboval se kus vpředu a šestý den po ukořistění Keyserových koní našel místo vhodné pro svůj záměr.
Vrstva černé vyvřelé skály tam úhlopříčně protínala dno širokého údolí s řekou a šplhala vzhůru příkrým svahem. Pruh holé skály, na jejímž povrchu se neuchýlilo jediné stéblo trávy, zřetelně

vystupoval z terénu jako dlážděná římská silnice. Hornina odolná proti erozi vytvořila na řece přirozený stupeň - pětimetrový vodopád. Tvrdou skálu nedokázaly narušit ani podkovy koní.
"Keyser se vrátí," varoval Jima Bakkat. "Je to paličák a tys urazil jeho čest a pýchu. Nevzdá to. Možná nepřijde sám a pošle za námi jiné, ale Xhia je povede."
"I Xhiovi potrvá týdny, než se vrátí z mysu," namítl Jim.
"Do té doby budeme daleko."
"Xhia najde stopu třeba rok starou, pokud nebyla pečlivě uklizena."
"Jak chceš naši stopu uklidit, Bakkate?"
"Máme mnoho koní," řekl Křovák a Jim přikývl. "Snad až příliš mnoho."
Jim pohlédl na stádo ukořistěných koní. "Opravdu jich tolik nepotřebujeme," souhlasil.
"Tak kolik jich potřebuješ?" zeptal se Bakkat.
Jim uvažoval. "Drumfirea, Trueheart a Prosta s Crow k jízdě, Staga s Lemonem jako náhradu a na nesení nákladu."
"Zbytek koní a muly nám poslouží k odvedení toho neodbytného skřeta z naší stopy," prohlásil Bakkat.
"Tak se do toho dej," vyzval ho Jim.
Zama nad vodopádem napojil zvířata a Luiza s Jimem z ukořistěných sedlových brašen a kůže oryxe zhotovili kožené návleky. Měly ztlumit kroky šesti koní, které se rozhodli vzít s sebou.
Bakkat mezitím odběhl prozkoumat řeku po proudu.
Držel se vysoko ve svahu a ke břehu se nepřiblížil. Když se vrátil, navlékli na kopyta šesti vybraných koní kožené botičky. Věděli, že dlouho nevydrží a že se železo podkov brzy tenkou kůží prokouše, ale k řece potřebovali ujít jen pár set metrů.
Šestici zvířat naložili a se zbytkem stáda je vedli napříč černou skalní plotnou. V polovině její šířky šest vybraných koní zastavili a zbytek nechali jít dál. Zvířata přešla kamenný práh a začala se na svahu údolí pást.
Jim, Luiza i Zama si zuli boty, uvázali je k sedlu svých koní a bosí zamířili po černém kamenném pásu k řece.
Bakkat za nimi kontroloval každou píď povrchu, na který šlápli. Ale ani jeho oči nezachytily nic, co by naznačovalo, že tam někdo prošel. Obalená kopyta koní, bosá chodidla a pomalý rozvážný postup tvrdou skálu ani v nejmenším nenarušily.
Na břehu řeky Jim řekl Zamovi: "Půjdeš napřed. Až koně dopadnou do vody, budou se snažit plavat přímo k opačnému břehu, a ty jim v tom musíš zabránit."
S obavami sledovali, jak se Zama brodí podél kamenného prahu. Nakonec ani nemusel skákat. Voda hluboká do pasu ho strhla a přenesla přes hranu vodopádu. Dopadl do kotle vířící vody o pět metrů níž a zmizel. Trvalo snad celou věčnost, než se zase vynořil a zamával jim.
"Jsi připravená?" zeptal se Jim Luizy. Zvedla bradu a mlčky přikývla, ale z očí jí čišel strach. Statečně vlezla do vody, ale Jim to nevydržel; nemohl ji nechat samotnou. Skočil za ní a chytil ji za ruku.

Tentokrát ani neprotestovala. Brodili se bok po boku, dokud jim voda nesahala nad kolena. Pak zastavili a chvíli balancovali v proudu.
Jim sebral odvahu a objal ji. "Vím, že plaveš jako ryba. Viděl jsem tě," povzbuzoval ji. Vzhlédla k němu očima rozšířenýma hrůzou a Jim ji pustil. Bez váhání skočila a zmizela ve hřmící vodní tříšti. Jim ztuhl a cítil, jak s ní skočilo i jeho srdce. Opatrně nahlédl dolů.
Z pěny náhle vyskočila její hlava. Odhrnula si vlasy, které jí visely přes obličej jako závěs z lesklého hedvábí a otočila hlavu vzhůru. Jim nemohl uvěřit; že se smála a něco volala. Hluk vody slova pohltil, ale ze rtů jí vyčetl, že se mu vysmívá:
"Neboj se, já tě chytím."
"Drzá holka!" vykřikl a uvolněné napětí vybuchlo v salvě smíchu. Vrátil se na břeh k Bakkatovi, držícímu koně. První přišla na řadu Trueheart, protože byla nejposlušnější. Klisna viděla skočit svou paní a vešla do vody bez zdráhání. Dopadla v gejzíru vody a hned jak se vynořila, zamířila ke břehu. Luiza k ní doplavala a nasměrovala ji po proudu. Na okraji vývaru, v klidné a mělké vodě, kde se mohla postavit, si nasadila mokrý čepec a máváním Jimovi signalizovala, že jsou obě v pořádku.
Jim odvedl k vodopádu další koně. Crow s Lemonem skočili bez většího zdráhání, zato valaši Stag a Frost už tak klidní nebyli. Ale po delším přemlouvání dostal dolů i je. Zama s nimi doplaval k Luize, aby je podržela.

Drumfire pozorně sledoval skoky svých druhů, a když na něj přišla řada, rozhodl se, že se k takové šílenosti nedá přemluvit. V prudké vodě uprostřed kamenného prahu svedl s Jimem volní souboj. Vzpínal se, až ztratil rovnováhu, ale hned se zase zvedl, couval a škubal hlavou. Jim na něm bezmocně visel a kůň s ním smýkal ze strany na stranu, divže neodpadl.
"Ty dementní bestie! Uvážu tě jako návnadu pro lvy," nadával mu Jim tónem, o kterém si myslel, že zní konejšivě. Nakonec se mu přec jen podařilo otočit Drumfireovi hlavu a dostat ho do takové pozice, aby na něj mohl vyskočit. Když seděl na jeho hřbetě, donutil ho jít blíž k hraně vodopádu a zbytek zařídil proud. Během pádu se Jim od něj odpoutal, a když se hřebec vynořil, uchopil ho za hřívu a plaval s ním k ostatním koním.
Bakkat zůstal nahoře sám. Pokynul Jimovi, aby pokračovali po řece dál, a sám se vrátil a ještě jednou prověřil vrstvu černé skály, jestli nějakou stopu nepřehlédl.
Spokojený došel k místu, kde zbytek stáda překročil skalnatý pruh a začal čarovat. Maskovacím kouzlem mínil nepřítele oslepit. Zvedl suknici a začal močit. Točil se přitom dokola, palcem a ukazováčkem střídavě zastavoval teplý proud a mumlal:
"Xhio, ty vrahu nevinných žen, tímto kouzlem ti zavírám oči, abys v poledne neuviděl slunce nad hlavou," řekl a otevřel kohoutek.
"Xhio, ty milovaný duchy nejčernější temnoty, tímto kouzlem ti zacpávám uši, abys neuslyšel troubení divokých slonů."
Jak se namáhal, aby ze sebe dostal poslední kapku tekutiny, hlasitě si upšoukl, vyskočil do vzduchu a rozchechtal se.
"Xhio, ty cizinče ve zvycích a tradicích vlastního kmene, tímto kouzlem ti ucpávám nosní dírky, že neucítíš ani vlastní lejno."
S prázdným močovým měchýřem odzátkoval jeden z rohů chocholatky, který nosil na opasku, a šedý prach vysypal do větru.
"Xhio, ty, který jsi mým nepřítelem na smrt, otupuju všecky tvoje smysly, abys přešel toto místo a neobjevil rozdělení stop."
Nakonec od žhavých uhlíků v hliněné nádobce na oheň zapálil suchou větvičku ze stromu tanga mával s ní nad stopou.
"Xhio, ty výkale a nevýslovná špíno, skrývám svoji stopu, abys ji nemohl sledovat."
Bakkat rituál ukončil a spokojený pohlédl dolů do údolí.
V dálce uprostřed bystrého proudu zahlédl Jima s koněm.
Z řeky vylezou až po několika kilometrech v místě, které Bakkat sám vybral. Pozoroval je, dokud je neskryl zákrut řeky.

Zbývající muly a koně určení k roli návnady se rozptýlili po údolí a pokojně se pásli. Bakkat vylezl jednomu z nich na hřbet a beze spěchu, aby zvířata nepoplašil, je sehnal dohromady. Stádo pak odvedl přes hřeben do sousedního údolí.
Celých pět dnů s ním bezcílně kličkoval mezi horami a stopy nezakrýval. Večer pátého dne si k nohám přivázal kopýtka mrtvé horské antilopy a vydal se zpátky k řece. Při chůzi napodobil antilopí krok a provozoval kouzla, která měla pronásledovatele oslepit, pokud by došlo na nemožné aXhia jeho stopu odhalil. Teď už uvěřil, že jeho sok nenajde místo, kde se skupina odtrhla od stáda, a bude sledovat početné stopy koní a mul vedoucí do slepé uličky.
Konečně se mohl obloukem vrátit do údolí, kde koně opustili řeku. Se zadostiučiněním zjistil, že se Jim přesně držel jeho instrukcí. Vylezli z vody na skalnatý úsek břehu a zamířili k východu. Bakkat se vydal za nimi a větví z magického stromu tong pečlivě stopy zametal. V dostatečné vzdálenosti od řeky kouzlil potřetí. V té době měla Jimova skupina už desetidenní náskok, ale Bakkat nasadil takové tempo, že je za čtyři dny dostihl.
Už z dálky ucítil kouř jejich ohně, ale než k němu doběhl, našel ohniště zasypané pískem. Po večeři Jim oheň uhasil a odešli přenocovat na jiné bezpečnější místo.
Bakkat uznale pokyvoval hlavou. Jen hlupák spí u svého ohně, když ví, že může být sledován. V táboře našel Zamu na hlídce, bez námahy ho obešel, a když se Jim za úsvitu probudil, Bakkat seděl vedle něj.
"Somoyo, to tvoje chrápání by ti mohl záviděť i lev," zdravil ho.
Jim se vzpamatoval z šoku a objali se. "Bakkate, ty prevíte, přísahám při Kulu Kulu, že ses od chvíle, kdy jsem tě viděl naposled, zase zmenšil. Brzy tě unesu v kapse."
Bakkat jel s valachem Prostém napřed a vedl skupinu přímo ke skalnímu bloku, který stál na vstupu do údolí. Jim si posunul klobouk do týla a zíral na příkrou skalní stěnu.

"Tady se nedá projít," kroutil hlavou. Vysoko nad nimi plachtili na širokých perutích supi a usedali na skalní římsy u velkých střapatých hnízd postavených z klacků a menších větví.
"Bakkat cestu najde," oponovala Luiza. Začala malému Křovákovi důvěřovat. Neznali sice jediné společné slovo, ale večer často sedávali u ohně vedle sebe a komunikovali spolu gesty a mimikou obličeje. Srdečně se smáli žertům, o nichž si mysleli, že jim porozuměli. Jima nenapadlo, že by měl na Bakkata žárlit, ale viděl, že se Luiza cítí v Křovákově společnosti mnohem volněji, než když je s ním.
Stoupali vzhůru svahem pod strmou kamennou stěnou. Luiza zůstala pozadu se Zamou, který vedl náhradní koně na konci průvodu. Během dlouhých těžkých dní Keyserova stíhání, kdy Jim vzadu zdržoval pronásledovatele, jí Zama dělal společníka i ochránce, a časem mezi nimi vzniklo přátelství. Zama ji zasvěcoval do tajů lesa a hor a Luiza ho na oplátku učila angličtinu, ve které se sama rychle zdokonalila. Jim musel přiznat, že Luiza k sobě lidi něčím přitahuje, a snažil se vypátrat, v čem to vězí.
Vrátil se ve vzpomínkách zpět na palubu trestanecké lodi, kde ji viděl poprvé. Jeho zájem upoutala okamžitě a velmi silně. Snažil se její kouzlo vystihnout slovy. Je to tím, že vzbuzuje soucit? Nebyl si tím jistý. Zdálo se mu, že se jen před ním skrývá za ochranný štít, kterému říkal ježčí bodliny, zatímco k jiným se chová přátelsky a otevřeně. Mátlo ho to a občas jí to zazlíval. Chtěl, aby jezdila po jeho boku, ne vedle Zamy. Zřejmě vycítila jeho pohled, protože k němu otočila hlavu a usmála se na něj přes mlhu zvířeného prachu.
Uprostřed suti Bakkat zastavil. "Počkej na mě, Somoyo."
"Kam jdeš, příteli?"
"Pozdravit své otce. Nesu jim dar."
"Jaký dar?"
"Něco hezkého a něco k jídlu." Bakkat rozvázal pytlík u pasu

a vytáhl kousek chagga, ne větší než půlka jeho palce. S ním se na světle objevilo i suché ptačí křídlo, jehož duhové peří zářilo leskem rubínů a smaragdů. Bakkat podal otěže Jimovi.
"Musím si vyžádat svolení ke vstupu do posvátných míst," řekl a zmizel mezi keři.
Přijel Zama s Luizou, odsedlali koně a usedli do stínu.
Čas se vlekl a dřímavé horko je uspávalo. Probral je vzdálený hlas. Byl slabý, ale ozvěna šepot opakovala. Luiza se postavila a zaklonila hlavu. "Neříkala jsem, že Bakkat cestu zná?" vykřikla.
Vysoko nad nimi stál Bakkat a gestem je zval k sobě.
Jak šplhali vzhůru, Luiza ukázala na svislou rozsedlinu, která skálu protínala od paty až k vrcholu.
"Podívejte! Vypadá to jako vstupní brána do skalního hradu."
Bakkat převzal otěže Prosta a vedl ho do průrvy. Byla tak úzká, že museli jít za sebou a třmeny na bocích koní málem drhly o skálu. Hladké stěny se zvedaly k modrému pruhu oblohy úzkému jako čepel rapíru. Zvuky koňských kopyt tlumila vrstva měkkého bílého písku a ve stísněném prostoru zněly jejich hlasy nezvykle dutě.
"Ach, podívejte!" vykřikla Luiza nadšeně a ukázala na malby pokrývající pískovcové stěny. "Kdo to maloval? Vypadá to spíš na dílo duchů než člověka."
Po hladké skále cválalo stádo antilop stíhané drobnými lovci s luky připravenými k vypuštění šípů. O kus dál postávaly žirafy s okrovými skvrnami na dlouhých graciézních a navzájem propletených šíjích. Vedle byli znázorněni hrozivě vyhlížející nosorožci se silnými rohy, delšími než malé lidské postavičky, které černá monstra pronásledovaly a zasypávaly je sprškou šípů.
Z těl nosorožců prýštila krev a pod jejich dusajícími kopyty tvořila rudé kaluže. Nechyběli ani nádherně vyobrazení sloni, ptáci a hadi.
"Kdo to maloval, Bakkate?" znovu se zeptala Luiza. Křovák rozuměl smyslu otázky, ale ne jazyku, kterým promluvila. Otočil se k Frostovi a odpověděl jí záplavou mlaskavých slov.
"Co říká?" obrátila se nechápavě k Jimovi.
"Namalovali to lidé z jeho kmene, jeho otcové a dědové. Jsou to jejich sny o lovu - obrázky oslavující odvahu a krásu lovené zvěře a obratnost lovců."
"Vypadá to tu jako v katedrále." Luizin hlas zněl tiše a bázlivě.
"Je to katedrála," souhlasil Jim. Jsme na jednom z posvátných míst Sánu.
Malby pokrývaly skalní stěny po obou stranách. Některé musely být opravdu staré, protože byly vybledlé a nezřetelné a další umělci malovali přes ně. Ale obrazy věkem splynuly a vytvořily úžasné tapiserie. Byly němé, neboť zvuk jejich hlasu by se zdál na tomto místě svatokrádežný.

Konečně se před nimi skalní stěny rozestoupily a projeli skrz kolmou rozsedlinu zaplavenou slunečním svitem. Ocitli se vysoko nad světem a naskytl se jim okouzlující pohled do nekonečných dálek, který je zcela ohromil. Rozlehlé šedohnědé pláně, táhnoucí se až za obzor, protkané pruhy zeleně v místech, kde protékají řeky, s flíčky temných lesů. Nad pláněmi, kam až oko dohlédlo, se tyčily nekonečné horské štíty, řada za řadou jako pilovité zuby ohromného žraloka, zmenšující se v dáli, dokud nesplynuly s vysokou modrou africkou oblohou.
Luiza si nikdy nedovedla představit tak rozlehlou, různorodou zemi a zírala na ten výjev jako u vytržení, zatímco Jim ji mlčky pozoroval.
"Není to velkolepé?"
"Jestliže jsem nikdy předtím nevěřila v Boha, tak nyní ano," zašeptala.
K řece Gariep dorazili příští den ráno. Za dlouhé věky její vody vyřízly ve skalách hluboký kaňon, za kterým se řeka živená tajícími sněhy rozlévala v širokou zelenou stuhu.
Oproti horám byl zde vzduch teplý a příjemný. Břehy toku lemovaly ostrůvky vrb a hlohu proložené koberci jarních květů.

Kolem poletovala křičící hejna šafránově zbarvených snovačů, kteří si na převislých větvích stavěli hnízda podobná košíčkům.
V malé tišině při břehu se napájelo pět statných samců antilopy kudu. Zvedli hlavy s mohutnými spirálovitými rohy, vyjeveně civěli na koně přijíždějící k brodu a z čenichu jim crčely čůrky vody. Po krátké chvilce vystartovali s rohy sklopenými dozadu a zmizeli mezi keři.
Jim přebrodil řeku a na druhém břehu našel v měkké půdě hluboké rýhy od obručí kol. "Vozy!" Vykřikl radostně. "Projely tady před necelým měsícem!"
Popohnali koně a Jim jen stěží ovládal dychtivost. Ve vzdálenosti několika kilometrů uviděl na pláni před sebou osamocené kopje s úbočím zarostlým houštím velbloudího trní. Vybíhal z něj kuželovitý pahorek zakončený kamenným cimbuřím, na kterém jako na podstavci seděla podivná přírodní socha vytvořená větrnou erozí. Tvarem připomínala sedícího paviána s kopulovitou lebkou a nízkým převislým obočím.
Jeho dlouhý čenich směřoval k severu, jako by přehlížel travnatou béžově hnědou step, po níž pomalu táhly skořicové stíny antilopího stáda springboků.
Jim vytáhl nohy ze třmenů, postavil se na Drumfireův hřbet a dalekohledem zkoumal úpatí vzdáleného kopce. Radostně se usmál, když zahlédl bílou skvrnku vozové plachty.
"Vozy! Jsou tam, čekají na nás."
Klesl do sedla a přinutil Drumfirea do cvalu.
Tom Courtney zpracovával zvěřinu, kterou ráno ulovil. Pod plachtou vozu sluha otáčel klikou strojku na klobásy a druhý do něj cpal pruhy masa. Sára u výstupní trubky plnila směsí prasečí střívka.
Tom se napřímil, a když ve stepi zpozoroval vzdálený obláček prachu, sňal klobouk a přistínil si s ním oči před jasem oblohy.
"Jezdec!" zavolal na Sáru. "Rychle se blíží."
Vzhlédla od práce, ale závity dlouhé klobásy jí dál běžely mezi prsty. "Kdo to může být?" zeptala se dychtivě.
Mateřský pud jí sice napověděl, o koho jde, ale nechtěla to zakřiknout vyslovením jména dřív, než uvidí jeho tvář.
"Je to on!" vykřikl Tom. "Jestli ne, tak si oholím bradu. Ten malý ďábel zase dokázal Keyserovi ukázat paty."
Čekali už celé týdny a jeden druhého ujišťoval, že Jim je v pořádku, ale čas jejich naději vytrvale nahlodával.
Radost a úleva, kterou pocítili, byla nepopsatelná.
Tom popadl uzdu a běžel s ní ke koním uvázaným ve stínu. Rychle jednomu vsunul udidlo do tlamy a přitáhl zajišťující řemen. Nezdržoval se sedláním, vyskočil na holý hřbet a tryskem pádil synovi naproti.
Jim ho viděl přijíždět, postavil se ve třmenech, mával kloboukem a křičel jako maniak. Když se střetli seskočili za jízdy a padli si do náručí. Křepčili dokola, plácali se po zádech a snažili se jeden druhého přizvednout. Tom cuchal synovi dlouhé vlasy a bolestivě mu kroutil ušima.
"Nejraději bych z tebe vytřásl duši, ty malý skellume," mračil se Tom. "Kvůli tobě jsme s mámou prožili nejhorší dny našeho života."
Podržel si Jima na délku paží a láskyplně si ho prohlížel.
"Nevím ani, proč jsme se tolik starali. Měli jsme tě nechat Keyserovi, ať nás těch starostí s tebou zbaví." Hlas se mu zadrhl

a znovu Jima objal. "Tak pojeď, chlapče! Máma už na tebe čeká. Doufám, že ti pořádně vyčiní."
Jimovo setkání se Sárou proběhlo méně bouřlivě, ale o to laskavěji.
"Tolik jsme se o tebe báli," řekla. "Z celého srdce děkuji Bohu, že tě k nám přivedl."
První její starostí bylo Jima nakrmit. Mezi sousty omelety se zavařeninou a kyselého mléka rodičům barvitě líčil, co všecko zažil od chvíle, kdy je viděl naposled. Pochopitelně jisté choulostivější zážitky vypustil. Nezmínil se ani o Luize a oni si toho všimli.
Nakonec to Sára nevydržela. Vstala a zapřela pěsti o boky.

"To je všecko pěkné, Jamesi Archibalde Courtneyi, ale co ta dívka?"
Tomovi zaskočilo a rozkašlal se. Jim plaše zvedl oči, ale nedostávalo se mu slov.
"Co se děje, chlapče?" podpořil svou ženu Tom. "Co je s tou dívkou či ženou nebo co vlastně je?"
"Setkáte se s ní. Právě přijíždí," řekl Jim provinilým hlasem a ukázal na skupinu jezdců a koní na pláni. Tom i Sára se otočili k blížícím se návštěvníkům.
"Žádnou dívku mezi nimi nevidím," řekl Tom po chvíli.
"Zamu a Bakkata poznávám, ale dívka s nimi není."
Jim vyskočil od improvizovaného stolu a postavil se vedle nich.
"Ale ona tam musí..." Hlas mu selhal, když viděl, že otec má pravdu. Luiza s nimi nebyla. Přiběhl k oběma přátelům.
"Kde je Welanga? Co jste s ní udělali?"
Zama s Bakkatem na sebe pohlédli a čekali, až začne ten druhý. V takových okamžicích si Bakkat zvykl mlčet, a tak Zama pokrčil rameny a vzal odpověď na sebe. "Ona nepřijede," řekl stručně.
"Proč nepřijede?"
"Bojí se."
"Bojí se?" divil se Jim. "Čeho by se měla bát?"
Zama neodpověděl a jen významně pohlédl na Toma a Sáru.
"To se začala plašit v ten pravý čas." Jim zamířil k Drumfireovi, který chroupal oves z pytlíku uvázaného na nose.
"Půjdu a přivedu ji."
"Ne, Jime!" zastavila ho Sára tiše, ale takovým tónem, že Jim v půli kroku strnul a ohlédl se po ní. "Osedlej mi Sugarbush," přikázala. "Pojedu pro ni já."
Ze sedla si pohledem Jima změřila. "Jak se jmenuje?"
"Luiza," odpověděl. Luiza Leuvenová. Mluví anglicky."
Sára přikývla. "Možná se chvíli zdržím," řekla Tomovi, "tak mě nehledej, slyšíš?" Znala Toma od svých dívčích let a milovala ho víc, než by dokázala slovy popsat, ale věděla, že za jistých okolností má takt zraněného buvola.
Pohodila otěžemi a Sugarbush odcválala z tábora.
Dívku viděla už z dálky. Seděla vedle uvázané Trueheart pod stromem velbloudího trní. Když spatřila Sáru přijíždět, vstala. Zatím byla jen drobnou opuštěnou postavičkou v moři zlatožluté trávy, ale Sára k ní během krátké chvíle dojela a zarazila koně.
"Vy jste Luiza? Luiza Leuvenová?"
"Ano, paní Courtneyová." Luiza sňala klobouk a vlasy jí sklouzly na ramena. Sára jen zamrkala na tu zlatou záplavu.
Luiza vystřihla malé pukrle a zdvořile čekala, až Sára znovu promluví.
"Jak víte, kdo jsem?" zeptala se Sára.
"Je vám podobný, paní," ospravedlnila Luiza své dřívější oslovení. Jemný tichý hlas se jí chvěl a pláč měla na krajíčku.
Sára se zarazila. Ta dívka vůbec nevypadala podle jejích představ. Ale co měla očekávat od uprchlé trestankyně? Tvrdou vzdorovitost, znuděnost světem? Zkaženost a mravní zpustlost?
Hleděla do jejích modrých očí, ale žádnou neřest v nich nenacházela.
"Jste velmi mladá, Luizo."
"Ano, paní." Hlas jí uvázl v hrdle. "Je mi to líto. Nechtěla jsem Jima dostat do maléru. Nechtěla jsem vám ho odvést." Tiše vzlykla a po tvářích jí stékaly velké slzy. "Nic špatného jsme nedělali. Přísahám."
Sára sesedla, přistoupila k ní a objala ji kolem ramen. Věděla, že si nepočíná zrovna rozumně, ale silný mateřský pud zvítězil. Byla tak mladičká a aura nevinnosti, která z ní vyzařovala, se dala téměř nahmatat. Sáru něco k té dívce neodolatelně přitahovalo.
"Pojď, dítě." Jemně ji odvedla do stínu. Usedly vedle sebe na suchou větev a povídaly si.

164 165

Slunce mezitím přešlo zenit a začalo klesat k západu. Sářiny otázky byly zprvu zkoumavé. Bránila se pokušení odhodit veškerou

opatrnost a pustit cizinku do svého nitra, kde skrývala důvěřivost. Trpké zkušenosti ji naučily, že ďábel často maskuje svou pravou povahu krásným zevnějškem.
Ale Luiza odpovídala otevřeně, upřímně a bez váhání. Ani jednou neuhnula před Sářiným pátravým pohledem. Její dychtivost vyhovět Sáru dojímala a cítila, jak její rezervovanost taje.
Nakonec vzala dívku za ruku. "Proč se mi s tím vším svěřuješ, Luizo?"
"Protože Jim riskoval život, aby mě zachránil, a vy jste jeho matka. Alespoň to vám dlužím." Sáře vběhly do očí slzy. Mlčela, dokud se zase nezačala ovládat.
Mlčení přerušila Luiza. "Vím, na co myslíte, paní Courtneyová. Ráda byste věděla, proč jsem se dostala na trestaneckou loď. Chcete vědět, jaký zločin jsem spáchala."
Sára se nemohla spolehnout na svůj hlas a popřít její slova. Samozřejmě že chtěla znát odpověď.
Její jediný syn se do té dívky zamiloval; musela to vědět.
"Řeknu vám to. Nemluvila jsem o tom s nikým kromě Jima, ale povím to i vám."
A pověděla. Když skončila, plakaly obě. Sára pohlédla na slunce. "Je pozdě," řekla a utřela si slzy. "Pojď, Luizo, půjdeme domů."
Toma Courtneye překvapilo, když viděl, že jeho žena plakala. Oči měla červené a napuchlé. Už si ani nepamatoval, kdy k tomu došlo naposled, protože nebyla k slzám náchylná.
Sára zůstala v sedle a představila ho bledé dívce, která přijela za ní.
"Potřebujeme být chvilku o samotě, než bude Luiza připravená se s tebou setkat," prohlásila rozhodně. Dívka projela kolem se sklopenou hlavou. U posledního vozu v řadě zastavily a vlezly dovnitř. Sára přikázala sluhům, aby přinesli sedací vanu adžber horkévody.
Jim s otcem seděli u táborového ohně na skládacích stoličkách riempie s opěradly a sedačkami vypletenými koženými řemínky, které daly stoličkám název. Popíjeli kávu vylepšenou štědrou kapkou holandského džinu a hovořili o všem, co rodinu potkalo od posledního setkání. Oba se taktně vyhýbali zmínce o Luize a o tom, do jaké míry do jejich plánů zapadá.
Nejblíže se tomu tématu dostal Tom, když prohlásil:
"To je ženská záležitost. Necháme matku, ať rozhodne."
Přišla tma a pláněmi se neslo vytí šakalů. "Co tam ta tvá matka dělá?" durdil se Tom. "Čas k večeři je dávno pryč a já mám hlad."
Sára, jako by to slyšela, vstoupila s Luizou do kruhu osvětleného plameny s lucernou v ruce. Oba muži s úžasem zírali na dívku.
Sára Luize umyla vlasy levandulovým mýdlem dovezeným z Anglie, usušila je, rozčesala a zastřihla roztřepené konečky.
V zářících vlnách jí teď na záda padala zlatá záplava podvázaná modrou saténovou mašlí. Střízlivou halenku měla zapnutou až ke krku, stejně jako rukávy na zápěstí, a z dlouhé sukně jí vykukovaly jen kotníky. Jizvy po okovech zakryly bílé punčochy.
Světlo ohně zvýrazňovalo hladkou dokonalost Luiziny pleti a velikost jejích očí. Než se Tom vzpamatoval, Sára předešla jeho humorným poznámkám, bez kterých by se nejspíš neobešel.
"To je Jimova přítelkyně Luiza Leuvenová. Možná se u nás nějaký čas zdrží," prohlásila úvodem.
"Luizo, seznam se s mým manželem Thomasem Courtneyem."
Luiza mu vystřihla jednu ze svých elegantních úklon.
"Buďte vítána, Luizo," uklonil se na oplátku Tom.
Sáře to přišlo k smíchu. Něco podobného u něj už dlouho neviděla - její manžel býval dvorný málokdy. Místo tvé vězeňské děvky, Tome Courtneyi, pomyslela si Sára škodolibě, ti přivádím zlatý holandský narcis.
Pohlédla na syna a věděla svoje. Nebylo pochyb, na čí straně stojí jeho sympatie. Jak se zdálo, Luiza byla jednomyslně přijata do Courtneyova klanu.
Později večer leželi Sára s Tomem vedle sebe pod přikrývkou. Noci byly stále mrazivé i dole na pláních. Po dvacet let spávali jako lžíce, jedno tělo přizpůsobené křivce těla druhého. Bez probuzení či ztráty kontaktu měnili polohu, kdykoliv se jeden

potřeboval otočit. Tuto noc leželi v napjatém tichu a nikdo nechtěl promluvit první.
Mlčení vzdal Tom.
"Je docela hezká," zkusil nadhodit téma.

166 167

"To můžeš klidně říct," souhlasila Sára. "Můžeš jít dokonce tak daleko, že odvoláš vězeňskou děvku."
"To jsem nikdy neřekl," bránil se Tom znechuceně. Sára ho přitáhla k sobě a pohodlně se uhnízdila v jeho teplém klíně.
"Dobře, jestli jsem to kdy tvrdil, beru to zpátky."
Sára věděla, kolik námahy ho stojí přiznat omyl, a potěšilo ji to. "Mluvila jsem s ní, je to dobré děvče."
"Když to říkáš ty, potom je všecko v pořádku," ukončil debatu a oba začali dřímat.
"Miluju tě, Tome Courtneyi," zamumlala ospale.
"Já tebe taky, Sáro Courtneyová," odpověděl. "Mladý Jim bude mít životní kliku, jestli ho ta dívka udělá aspoň z poloviny tak šťastným jako ty mě." To bylo u něj vzácné prohlášení. Obvykle posměškem odbyl to, co nazýval cintáním.
"Tome Courtneyi! Občas mě ještě stále dokážeš překvapit," zašeptala.
Před svítáním byli už všichni vzhůru. Luiza se vynořila ze svého vozu, který stál nedaleko vozu Sáry a Toma. Sára ho tam nechala umístit záměrně a Jima ubytovala o kus dál. Pokud by v noci došlo k nějakým nepřístojnostem, slyšela by každé zašeptání.
Celá její snaha jí přišla k smíchu. Marně se namáhala. Musela celou noc poslouchat Tomovo chrápání. Tom a šakali se postarali o zvukovou kulisu, která spolehlivě přehlušila jakýkoliv šepot, pokud by k němu došlo.
Ráno, když Luiza viděla Sáru, jak se otáčí kolem ohně na vaření, přispěchala jí na pomoc. Připravovaly snídani a družně štěbetaly jako staré známé. Luiza pokládala klobásy na grilovací rošt a Sára nalévala řídké těsto na plochou pánev a hlídala, jak lívance hnědnou.
Jim s otcem kontrolovali povozy, které Tom přivezl z mysu. Velké těžké vozy postavili v kolonii podle vzoru, který byl průběžně vylepšován a přizpůsobován africkým podmínkám. Měly klasická čtyři kola. Přední řiditelný pár kol měl mnohem menší průměr než pár zadní. K natáčivé přední ose byl připojen disselboom, dlouhá a silná tažná oj. Šest párů volů s jednoduchými jařmy na kolíky bylo koženými provazy zapřaženo k oji.
Ložná plocha vozu měřila na délku šest metrů a široká byla metr dvacet. Dřevěné postranice, vpředu vysoké přes půl metru, se směrem dozadu zvyšovaly téměř na metr. Po obou stranách postranic byly připevněny železné trubky, které držely oblouky z cedrových tyček nesoucích plachtu. Výška uvnitř nepřesáhla jeden a půl metru, takže vyšší člověk se musel shýbat.
Střecha vozu se skládala ze dvou vrstev. Pevná vnější plachta byla vodotěsná, nebo aspoň zabraňovala prosakování většího množství dešťové vody, a vnitřní rohož, upletená z hrubých kokosových vláken, chránila prostor před horkým sluncem.
Předek i zadek vozového interiéru uzavíraly dlouhé závěsy z plachtoviny. Vozka seděl na bedně zabírající celou šířku vozu a stejná bedna se nacházela vzadu. Na řadu háků na postranicích a pod podlahou vozu se věšely hrnce a pánve, nástroje, soudky střelného prachu a jiná těžší výzbroj. Čtvercové kapsy z celtoviny zavěšené uvnitř vozu sloužily k uložení náhradního oblečení, hygienických potřeb, tabáku a dýmek, pistolí, nožů a jiných věcí, které bylo třeba mít po ruce. Vozové lůžko cardell, pohodlné a prostorné místo na spaní, držely nastavitelné kolíky v postranicích. S jejich pomocí se mohlo lože zvýšit, aby zbylo místo pro brašny, bedny, soudky a truhlice. Podobně jako stoličky ríempie, byl rám lůžka vypletený řemínky ze surové kůže.
Tom přijel se čtyřmi takovými vozy a úměrným počtem tažných zvířat. Každý vůz vyžadoval zkušeného vozku a pohůnka, obvykle chlapce, který za ohlávku vedl první pár volů. Ohlávky, smyčky

z kůže oryxe, navlékali tažným zvířatům na rohy.
Po snídani se muži dali do inventury nákladu a zavolali si na pomoc Sáru s Luizou. Museli z vozů všecko vyložit a zkontrolovat. Jim potřeboval vědět, kde se přesně jednotlivé položky nacházejí. Byla by to zbytečná a deprimující práce, kdyby někde v divočině museli náklad překládat a prohledávat celý vůz, kdykoli by potřebovali zákolník, podkovu nebo přadeno plachtového provazu. Tom, coby starý lodní kapitán, sepsal podrobný seznam a Jima překvapilo, co všecko mu otec přivezl. "Je to celé tvé dědictví, synku. Nic víc od nás už nedostaneš, tak ho užívej s rozvahou." Velká truhlice ze žlutého dřeva, kterou Sára přivezla Luize, byla umístěna na předku vozu, který se měl po řadu příštích

měsíců, a možná i roků, stát Luiziným domovem. Skrývala kartáče, hřebeny, jehly a nitě a kompletní ženský šatník. Našly se tam role látky na ušití nových šatů, rukavice a čepce, nůžky a pilníky na nehty, voňavá anglická mýdla a léky. Součástí výbavy byl i tlustý sešit s recepty napsanými Sářinou rukou. Kromě nedocenitelných zkušeností z první ruky obsahoval návody na uvaření kdečeho, od sloního chobotu, až po nejrůznější houby. Nechyběly ani postupy při činění kůží, seznamy léčivých bylin, jedlých hlíz a rostlin, rady, jak léčit úpal, žaludeční potíže a problémy s prořezáváním zubů u dětí.
A výčet pokračoval: inkoust, pera a psací papír, krabička vodových barev a sada štětců, stohy kreslicího papíru, pletací jehlice s vlnou, role jemně vyčiněných kožešin na zhotovení svršků obuvi (podrážky vyrobí z buvolí kůže), prostěradla, přikrývky, polštáře naplněné prachovým peřím divokých hus, pletené punčochy, překrásný přehoz ze šakalích kožešin, dlouhý plášť z jehněčiny a nepromokavý celtový plášť s kapucí. Obsah doplňovala malá knihovna s lékařským lexikonem vydaným v Londýně, ročenkou 1731, a svatou biblí.
Jenže to ještě nebyla ani polovina dovezených věcí.
Menší Jimova truhlice obsahovala veškeré jeho šatstvo, břitvu a obtahovací řemen, lovecké a stahovací nože, rybářské náčiní, křesadlo s ocílkou a křemínky, lupu, náhradní dalekohled a spoustu jiných věcí, na které dřív ani nepomyslel. O matčině zájmu o jeho blaho svědčil dlouhý nepromokavý plášť z celtoviny a klobouk se širokou střechou ze stejného materiálu, šály a šátky na krk, vlněné ponožky, tucet láhví směsi salátového výtažku proti kašli a stejné množství účinného prostředku doktora Chamberlaina proti průjmů.
Nekonečný seznam zásob do kuchyně Jima přímo nadchl.
V jeho čele figurovalo osm beden kávových zrn o celkové váze tři metráky a sto padesát kilo cukru. Následoval metrák soli na zpracování zvěřiny, pět kilo pepře, velká krabice silného koření kari, pytle rýže, mouky a jedlé kukuřice, sáčky s dalším kořením, láhve příchutí do omáček a masa, sklenice džemů, zavařenin a soudky s kyselým nálevem. Na hácích pod plachtou vozu visely uzené sýry a šunky, pod nimi byly uloženy dýně, sušené kukuřičné klasy, sáčky a krabičky se zeleninovými semeny, která mohli zasít tam, kde zamýšleli zdržet se tak dlouho, aby mohli úrodu sklidit.
K přípravě a podávání jídel měly sloužit třínohé hrnce, pánve, kastroly, rošty a kotlíky, vědra na vodu, talíře, hrnky, vidličky, lžíce a naběračky. Každý vůz byl vybaven dvěma dvěstělitrovými sudy na vodu a vojenskými ešusy včetně polních láhví vhodných pro přepravu na koni. Zásoba dvaceti pěti kilogramů žlutého mýdla jim měla vystačit dostatečně dlouho, než si z nosorožčího tuku a dřevěného popela vyrobí další.
K údržbě vozů byly určeny sudy smůly. Smíšením smůly a zvířecího tuku vzniklo mazadlo vhodné pro mazání nábojů kol.
Jim našel i těžké tažné provazy splétané z kožených řemínků, popruhy, chomouty, zákolníky na zajištění kol, role celtoviny a přadena kokosových vláken na opravu krycích plachet.
Zadní truhlice zase obsahovaly běžné nářadí: nebozezy, svěrky a vrtáky, těžký svěrák, kovářské kleště a kladiva, hoblíky, pořízy, dláta a celou škálu dalších stolařských a kovářských potřeb,

včetně dvou set kusů podkov, pytlíků s hřeby a nožů na úpravu koňských kopyt.
Tom ukázal Jimovi moždíř a železný tlouk na drcení vzorků hornin. "Tohle je důležité, Jíme." K moždíři patřily rýžovací pánve, široké ploché mísy se žlábky po obvodu. V nich se při promývání zachytí těžké vločky zlata.
"Starý Humbert ti ukázal, jak s nimi zacházet." Humbert dřív pro Toma hledal zlato, dokud jeho játra nezničila stálá konzumace holandského džinu a levné brandy, vyráběné na mysu.
"Najdeš tam i džber se dvěma sty metry zápalné šňůry abys mohl skálu odstřelit, když zlato najdeš."
Pro dary a na výměnný obchod s kmenovými náčelníky Tom vybral zboží, o kterém věděl, že si ho vnitrozemské kmeny velice považují. Levné nože, hlavice seker, pytle rozličných benátských korálků, ruční zrcátka, křesadla, kola měděného a mosazného drátu na zhotovení náramků, ozdob na kotníky a jiných cetek.
Byla tam taky dvě anglická lovecká sedla a jezdecké potřeby, obyčejná sedla pro sluhy, dvě nákladní sedla, velký zvonovitý stan, vhodný pro kuchyň a jídelnu, a skládací stoly s židličkami.
K lovu a obraně měly sloužit dvě desítky krátkých námořnických šavlí a tesáků a třicet mušket Brown Bess s hladce vrtanými hlavněmi. Ke dvěma těžkým německým kulovnicím, které dokázaly skolit slona nebo nosorožce, Tom přidal ještě pár

přesných a hříšně drahých dvojhlavňových kulovnic s drážkovanými hlavněmi vyrobených v Londýně. Jejich kónickými kulkami si Jim troufal zasáhnout větší zvíře, oryxe nebo antilopu kudu, na vzdálenost čtyř set kroků. Úplnou raritou byla malá dámská puška francouzské provenience, o jejímž přepychovém provedení svědčil zlatem vykládaný zámek s rytým erbem vévodů d;Ademas.
Tom ji daroval Sáře, když porodila Jima.
Lehká a přesná zbraň měla pažbu z ořechového dřeva opatřenou poduškou z růžového sametu. Rodiče už vyjížděli na lov jen zřídka, ale Jim si pamatoval, jak matka touto zbraní kdysi složila běžící gazelu vzdálenou dvě stě metrů. Teď ji darovala Luize.
"Může ti být užitečná," odbyla její díky. Luiza bezděčně rozhodila ruce a zašeptala: "Budu ji opatrovat a nikdy na vaši laskavost nezapomenu."
Tom ke zbraním přibalil naběračky a formy, olověné tyče na odlévání kulek a cín na jejich tvrzení, prachovnice a nabijáky. Vlastní munici tvořilo dva tisíce hotových kulek do mušket, dvacet soudků prvotřídního loveckého střelného prachu pro pušky a sto soudků hrubého černého prachu pro muškety Brown Bess, dva tisíce puškových křemínků, mastné ucpávky k utěsnění kulek v hlavni, jemná bavlněná cupanina, ze které se daly zhotovit další ucpávky a objemný soudek rozpuštěného nosorožčího tuku, kterým se zbraně promazávaly a konzervovaly.
Takového množství materiálu a proviantu nestihli přeložit ani do večera druhého dne. "Do rána to počká," prohlásil Tom velkoryse. "Ženy musejí chystat večeři."
Poslední společné jídlo poznamenaly chvilky zaraženého mlčení, předzvěst nezbytného rozloučení, které čas od času střídaly výbuchy nucené veselosti. Nakonec Tom večeři ukončil.
"Zítra vstáváme brzy ráno." Zvedl se, vzal Sáru za ruku a cestou k vozu zašeptal: "Můžeme je nechat samotné? Neměli bychom na ně dohlédnout?"
Sára se upřímně rozesmála. "Tome Courtneyi, k čemu ta úzkostlivost? Už přece spolu v divočině strávili týdny o samotě a vypadá to, že stráví ještě pár roků navíc. K čemu by to bylo dobré?"
Tom se smutně usmál, vzal ji do náruče a zvedl ji do vozu.
Později na lůžku Sára zašeptala: "O Luizu nemusíš mít strach. Už jsem ti řekla, že je to dobré a slušné děvče. A Jima jsme vychovali jako džentlmena. Mezi nimi ještě k ničemu nedošlo a hned tak nedojde. Až čas dozraje, ani stádo buvolů tomu nedokáže zabránit. A pokud si vzpomínám, Tome Courtneyi, při našem prvním setkání jsi byl mnohem míň zdrženlivý a naši svatbu jsme slavili

s jistým zpožděním."
"Aspoň v těchto věcech jsi moudřejší než já," připustil Tom a přitáhl si ji blíž. "Ale uvažte, paní Courtneyová, že tady není žádné stádo buvolů, které by zabránilo tomu, co se tady dnes v noci stane mezi námi dvěma."
"Pane Courtneyi, jste opravdu velmi vnímavý," odpověděla a zachichotala se jako děvčátko.
Posnídali a dokončili překládání vozů dřív, než slunce zahnalo poslední zbytky nočního chladu. Smailboy, statný první vozka, dal jediným prásknutím biče signál k zapřahání. Jeho hrozivý nástroj měl sedmimetrovou násadu z bambusové tyčky a ještě delší koženou žílu. Smailboy jejím koncem dokázal zabít mouchu na zadku předního vola a nemusel přitom opustit kozlík ani tahat fajfku z úst. Srst zvířete přitom v nejmenším neutrpěla. Prásknutí biče, připomínající výstřel z pistole, vyhnalo pohůnky do stepi. Párovali pasoucí se voly a nadávkami zdůrazněnými dobře mířenými kameny je hnali před sebou.
"Pohyb, Skote, ty hade s dvaadvaceti otci a jedinou matkou!"
"Hej! Šilhavé oko, hleď si své cesty, nebo tě čeká další kámen."
"Vstávej, Ještěre, ty líný skellumá"
"Hni sebou, Černé srdce, a nezkoušej žádné triky."
Pár za párem připřahali k vozu, až nakonec do čela přivedli vůdčí zvířata, nejsilnější a nejovladatelnější voly. Smailboy znovu práskl bičem, tahouni bez viditelné námahy vykročili a těžce naložený vůz vyjel. V rozestupu několika set kroků ho následovaly další tři povozy. Větší mezery udržovali proto, aby se stačil usadit prach zvířený kopyty zvířat a kovovými obručemi kol. Za nimi následovalo stádo koní, náhradní voli, ovce, kozy a dojné krávy. Volná formace se neustále rozpadávala, protože zvířata se cestou pásla, a čtveřice mladých honáků je bez oddychu, nutila do loudavého pochodu. Nejstaršímu z nich nebylo ještě třináct a nejmladší právě dosáhl deseti let věku. Svou účast na

dobrodružném podniku zbožňovaného Somoyi si vyprosili. Všichni byli sirotci, které Sára za léta našla a starala se o ně. V patách za nimi táhla smečka psů smíšených ras, kteří si obstarávali živobytí vyhledáváním a naháněním zatoulaných zvířat. V táboře pod Paviání hlavou zůstala jen jediná lehká kára a pár koní, kteří odvezou Toma a Sáru zpátky na High Weald.
Rodina se loučila nerada. Prodlužovali poslední společnou hodinku, jak to jen šlo. Dopíjeli kávu u dohasínajícího ohně a probírali věci, na které zapomněli, nebo dokola omílali už stokrát opakovaná slova.
Jednu z nejvážnějších připomínek si Tom nechal na konec. Z káry přinesl pouzdro zhotovené z námořní plachty a vytáhl z něj svitek pergamenu. "To je kopie mapy, kterou jsem kreslil patnáct let. Originál jsem si ponechal a tato jediná kopie je pro tebe. Je to velice cenný dokument," zdůrazňoval.
"Budu na ni dávat pozor," sliboval Jim.
Tom pergamen rozložil na zem a rohy zatížil kameny. Jim pozorně studoval vybarvenou kresbu jižního kontinentu.
"Neměl jsem tušení, že jsi tak nadaný kreslíř, táto."
Tom poněkud rozpačitě vzhlédl k Sáře. "Nu," přiznával neochotně, "byla tady jistá pomoc."
"Jsi příliš skromný, Tome," smála se Sára. "Poslední slovo jsi měl vždycky ty."
"Jistě," zubil se Tom. "Nebyl to zrovna lehký úkol." Pak zase zvážněl. "Tvar pobřeží je přesný, mnohem přesnější než na jiných mapách, které jsem měl možnost vidět. Kreslil jsem ji podle vlastních pozorování a pozorování strýce Doriana, když jsme se spolu plavili za obchodem kolem západního a východního pobřeží. Jedné z těch výprav ses zúčastnil i ty, Jime, určitě si na to pamatuješ." Tom uváděl názvy míst a ukazoval je na mapě.
"Na západním pobřeží Velrybí zátoky leží přístav New Devon, který jsem pojmenoval podle své staré vlasti. Na východním břehu je pak Franklinova laguna, kde tvůj pradědeček zakopal poklad

ukořistěný z holandské galeony Standvastigheid.
Vjezd do kotviště chrání před otevřeným mořem skalnatý mys.
Zde, mnohem výš na severu, je další velká zátoka. Portugalci ji pojmenovali Nativity Bay, ale říká se jí taky Natal."
"Ale v těch přístavech nemáš žádná skladiště, táto," přerušil ho Jim. "Znám je, jsou to všecko pustá místa."
"Samozřejmě máš pravdu, Jime. Ale jeden z našich škunerů se tam zastavil přibližně každého půl roku. Domorodci věděli, že tam pravidelně zajíždíme, a čekali nás s kůžemi, slonovinou, arabskou gumou a jiným domorodým zbožím."
Jim přikývl.
Tom pokračoval: "Protože už jsi tam byl a některá ta místa znáš, najdi poštovní kameny, až tam zase někdy dorazíš."
Připlouvající námořníci nechávali pod velkými zřetelně označenými kameny své dopisy zabalené v nepromokavých obalech.
Jiná loď, plující vhodným směrem, je vyzvedla a dovezla adresátům.
"Kdybys tam někdy nechal svůj dopis, můžeš se spolehnout, že ho já nebo tvůj strýc najdeme včas. Ostatně tam taky můžeme zanechat naše vzkazy určené tobě."
"Taky bych tam mohl počkat na příjezd naší lodi."
"Jistě, Jime, to bys mohl udělat, ale dej pozor, abys nenarazil na loď VOC. Guvernér van de Witten vypsal na vaše hlavy vysokou odměnu."
Po zmínce o prekérní situaci mladého páru všichni zmlkli a Tom se snažil mlčení zkrátit. "Než se dostaneš k pobřeží, budeš muset překonat tisíce kilometrů prakticky neznámé země."
Tom položil své zjizvené ruce na mapu. "Jen se podívej, co čeká na tvé vozy. Ale máš příležitost, po které jsem sám celý život prahnul. Tohle místo, kde teď sedíme, leží nejdál ve vnitrozemí, kam jsem se kdy dostal."
"Z toho můžeš vinit jen sebe, Thomasi Courtneyi," zasáhla Sára. "Nikdy jsem ti nebránila, ale tys měl pořád napilno s vydělávánim peněz."
"Ano. A teď už je pozdě, zestárl jsem a ztloustl." Tom posmutněl. "Místo mě pojede Jim," Toužebně se zahleděl do mapy a pak zvedl oči za vozy, které mizely v mlze žlutého prachu.
"Ty šťastlivče!" zamumlal.
"Uvidíš místa, na které ještě civilizované oko nepohlédlo."
Opět se sklonil nad mapu. "Za ta léta jsem vyhledal kdejakého muže, černého, bílého i žlutého, který tvrdil, že se dostal za hranice kolonie, a důkladně jsem ho vyzpovídal. Kdykoliv jsme při našich obchodních cestách vyšli s Dorianem na břeh, vyslechli jsme domorodce, se kterými jsme obchodovali.
Všecko, co jsem z těchto zdrojů zjistil, jsem zanesl do této mapy. Jména jsem zapsal tak, jak mi zněly v uších. Zde, na okrajích a rubu,

jsem zaznamenal příběhy a legendy, které mi vyprávěli, názvy různých kmenů, jejich vesnic, jména králů a náčelníků.
Pokusil jsem se taky zakreslit řeky, jezera a napajedla, ale neměl jsem žádné údaje o vzdálenosti mezi nimi a jejich vzájemném azimutu. Ty, Bakkat, Zama a Smallboy dohromady mluvíte tuctem domorodých nářečí. Až na cestách narazíte na nové neznámé kmeny, budete schopni najmout si průvodce a tlumočníka."
Tom složil mapu, se zbožnou opatrností ji vsunul do celtového obalu a podal ji Tomovi. "Dávej na ni pozor, synku.
Povede tě na cestě."
Z káry přinesl tvrdou koženou kazetu a ukázal Jimovi její obsah.
"Bude se ti to hodit. Byl bych rád, kdybys měl jeden z nejnovějších chronometrů, který Harrison v Londýně nedávno zdokonalil.
S jeho pomocí lze při cestování přesněji určit zeměpisné souřadnice.
Avšak nikde jsem o něj ani okem nezavadil, ale povídá se, že stojí nejmíň pět set liber. A na stejné peníze přijde i zrcadlový sextant Johna Hadleye. Tady máš moje spolehlivé, staré kompasy a oktant.
Patřily ještě pradědečkovi, ale ty víš, jak je použít.
S pomocí těchto tabulek admirality se pokaždé, když vyjde slunce,

ujistíš o své zeměpisné poloze.
Tak najdeš každé místo, které jsem na mapě vyznačil."
Jim otevřel kožený kufřík a vytáhl krásný, složitý přístroj italského původu. Nahoře měl mosazný kruh, na kterém se, když byl přístroj zavěšen, dala zjistit vlastní poloha. Kruh byl opatřen nádhernou rytinou se souhvězdími, dvěma mezikružími, jedním se zeměpisnou šířkou a na druhém se odečítal čas. Alhidáda neboli zaměřovací pravítko sloužila jako průzor při pohledu ke slunci a umožňovala promítnout jeho stín na mezikruží času a zeměpisné šířky a odečíst tak svou polohu.
Jim přístroj pohladil a vzhlédl k otci. "Nikdy ti nebudu schopen splatit ty nádherné dary a všecko, cos pro mě udělal. Takovou lásku a velkodušnost si ani nezasloužím."
"To posoudíme s tvou matkou," zabručel Tom. "Jenže teď už musíme domů." Zavolal dva sluhy, se kterými se vraceli na High Weald. Zapřáhli koně a Tomovi osedlali hnědého valacha.
Jim s Luizou na svých koních vyprovázeli káru několik kilometrů. Chtěli využít poslední chvilky, než se definitivně rozloučí. Když usoudili, že mají nejvyšší čas vrátit se, zastavili se a ještě chvíli hleděli za zmenšujícím se povozem.
"Vrací se," vykřikla Luiza, když zahlédla Toma, jak otáčí koně a tryskem míří k nim.
"Poslyš, Jime, nezapomeň si vést deník," řekl otec, když před nimi zastavil. "Chci, abys zaznamenal veškeré navigační údaje. Nezapomeň taky zapsat jména náčelníků a jejich vesnic. A poohlédni se po zboží, které bychom od nich v budoucnu mohli kupovat."
"Ano, táto, o tom jsme už mluvili," odbyl jeho připomínku Jim.
"A nezapomeň na rýžování zlata," pokračoval Tom.
"Zkusím vzorky písku ze dna každé řeky, kterou překročíme," sliboval Jim s úsměvem. "Nezapomenu."
"Připomeň mu to, Luizo. Ten můj synek má děravou hlavu. Nevím, kde k ní přišel. Musel ji zdědit po mámě."
"Slibuji, pane Courtneyi," pronesla Luiza vážně.
Obrátil se zpátky k Jimovi. "Jamesi Archibalde Courtneyi, dobře o tuto mladou dámu pečuj. Je to očividně citlivá dívka. Pro tebe až moc dobrá."
Nakonec je Tom přece jen opustil a pospíchal za ženou. Co pár minut se ohlédl a zamával. Když dostihl mizející káru, Jim zaklel. "Aby to kat spral! Zapomněl jsem pozdravovat Mansura a stýce Doriana. Jedeme za nimi!" Dostihli je, všichni zase sesedli a znovu se objímali.
"Tentokrát je to opravdu naposled," tvrdil Jim, ale jeho otec jel kus cesty s nimi, než je nechal samotné. Stál a mával, dokud mu nezmizeli z dohledu.
Vozy už byly daleko vpředu, ale hluboké rýhy od kol nešly přehlédnout. Narazili na stáda afrických gazel a hnali je před sebou. Méně početné skupiny zvířat vzadu se tlačily kupředu a v záplavě jejich těl zmizela stepní tráva.
Součástí toho živého příboje byli tmaví pakoni gnu. Naháněli se v kruzích, vyskakovali a vyhazovali zadníma nohama. Bujně přitom ohýbali krky jako plnokrevní koně a pohazovali střapatými hřívami. Houf zeber kvaga štěkajících jako psi se odpoutal od hlavního stáda a pádil pryč. Tito divocí koně s hnědýma nohama a pruhovanými těly byli na mysu tak početní, že je obyvatelé stříleli po tisících. Stáhli z nich jenom kůži, ze které vyráběli pytle na obilí, a zbytek nechali supům a hyenám.

176 177

Luiza žasla. "Nikdy jsem něco tak úžasného neviděla," přiznávala.
"Tato země je požehnána takovým množstvím zvěře, že se nikdo nemusí omezovat, dokud má sílu zvednout zbraň k líci," meditoval Jim. "V kolonii jsem znal jednoho lovce, který za jediný den složil tři stovky velkých zvířat a při honu uštval čtyři koně."
Jim uznale pokývl hlavou. "To byl výkon."
Za soumraku je světlo ohně přivedlo k tábořícím vozům, kde už Zama z čerstvě rozdrcených kávových zrn v moždíři vařil voňavý, lahodný nápoj.

S pomocí otcovy mapy a navigačních přístrojů vedl Jim karavanu na sever. Dny plynuly v přirozeném rytmu, skládaly se v týdny a ty zase v měsíce. Každé ráno vyjížděli s Bakkatem na průzkum země, kterou měli projíždět. Hledali napajedla nebo řeky.
Snídani si vozili v ešusech zavěšených spolu s rolí přikrývek na sedlech. Bakkat navíc vedl nákladního koně na odvezení případného úlovku.
Luiza se starala o úklid vozů a dohlížela na sluhy, kteří udržovali putovní domov v chodu podle jejích představ.
Ve dnech, když neměla moc práce, vyjížděla na Trueheart s Jimem do kraje. Od počátku jí učarovala zvířata a ptáci hemžící se všude, kam její oko pohlédlo. Jim jí naučil znát jejich názvy a vyprávěl jí o jejich životě a zvycích. Často se k nim připojil i Bakkat a okořenil lekci zoologie nekonečnou zásobou vědomostí a magických domorodých legend.
Když v půli dne zastavili, aby si odpočali a zvířata se napásla, Luiza obvykle vytáhla kreslicí podložku a skicovala zajímavosti, které cestou viděla. Jim posedával vedle a radil jí, jak má své postřehy vylepšit, ale v duši její umělecké sklony obdivoval a trochu jí je záviděl.
Trval na tom, aby v pouzdře pod pravým kolenem vždycky nosila lehkou francouzskou pušku. "Když zbraň potřebuješ, je to pokaždé ve spěchu," přesvědčoval ji.
"Neškodilo by se ujistit, že s ní umíš taky zacházet."
Opakovaně jí předváděl, jak se nabíjí, připravuje k výstřelu a jak se z ní střílí.
Při první ráně ji samotný výstřel a zpětný ráz tak polekal, že vykřikla a puška jí málem vypadla z rukou.
Jim ji včas zachytil a po mnohém domlouvání ji přesvědčil, že to není tak zlé, jak první reakce napovídala, a Luiza se odhodlala k druhému pokusu.
Aby ji povzbudil, na kmen nízkého hlohu vzdáleného dvacet kroků pověsil svůj klobouk.
"Tak, Ježku, nesmíš k němu blíž než na tři metry."
Jeho kalkulovaná výzva zabrala. Luiza odhodlaně přimhouřila oči, a tentokrát udržela ruce klidné. Když se kouř po výstřelu rozptýlil, uviděli Jimovu oblíbenou pokrývku hlavy ležet na zemi. Doběhl ke klobouku, zvedl ho a dírou po kulce prostrčil ukazováček. Tvářil se přitom tak rozpačitě, že Bakkata postihl záchvat hýkavého smíchu. Potácel se dokola a rukou znázorňoval let střeleného klobouku. Nakonec se mu nohy podlomily, spadl do prachu, vřískal a oběma rukama se přitom plácal po břiše.
Jeho nespoutané veselí nakazilo Luizu, která se vzápětí také zajíkala smíchy. Jim ji ještě neviděl smát se tak přirozeně a srdečně. Nasadil si poničený klobouk na hlavu a vrátil se k nim. Později do díry zastrčil orlí pero a pyšně klobouk nosil dál.
Unavení smíchem se posadili do stínu hlohu a poobědvali studenou pečeni, kterou jim Luiza nabalila. Každých pár minut někoho znovu popadl smích a ostatní se s chutí přidali.
"Nechej Welangu zastřelit svůj klobouk ještě jednou," žadonil Bakkat.
"V životě jsem se tolik nenasmál."
Jenže Jim nemínil riskovat zničení klobouku, a raději do kůry kmene hlohu vyřízl značku, která ho měla nahradit. Už znal Luizu natolik, aby věděl, že když se do něčeho zakousne, je velice vytrvalá a houževnatá. Rychle zvládla i nabíjení. Druhý den už dokázala zbraň nabít a vystřelit z ní bez pomoci, a brzy čerstvou lysinu na kmeni zasahovala čtyřmi ranami z pěti.
"Už je to pro tebe příliš snadná záležitost, Ježku," usoudil Jim. "Je načase zkusit opravdový lov."
Příští den časně zrána nabila pušku a vyjela s Jimem do buše. Když narazili na první stádo springboků, Jim jí předvedl, jak se má s koněm ke zvěři přiblížit. Oba sesedli a kryti těly koní došli před hlouček mladých gazelích beranů. Zvířata, která ještě nikdy neviděla člověka ani koně, stála na místě a udiveně neznámé tvory pozorovala.
Když byli od nejbližšího kusu vzdáleni sto kroků, Jim zastavil a tiše hvízdl. Luiza se posadila, pečlivě zamířila na urostlého

samce stranou stáda, který k ní stál obrácený bokem. Místo za

lopatkou zvířete jí Jim ukázal na obrázku a taky na zastřeleném kusu, který nedávno přivezl do tábora.
Luiza zjistila, že střílet na živého tvora je úplně jiná záležitost, než trefit značku na stromě. Srdce jí začalo bušit, ruce se jí nekontrolovatelně roztřásly a cíl před muškou poskakoval na všecky strany.
"Vzpomeň si, co jsem ti radil," volal na ni tiše Jim.
V rozrušení na jeho rady zapomněla. "Zhluboka se nadechni, zvedni pušku, napůl vydechni a netlač na spoušť. Zmáčkni ji, teprve až se mířidla budou krýt."
Sklonila pušku, uklidnila se a postupovala podle jeho instrukcí. Zbraň, která jí náhle připadala lehká jako chmýří bodláku, zdánlivě spustila sama od sebe a rána ji překvapila.
Zaslechli dopad kulky, zvíře vyskočilo a v elegantní piruetě dopadlo zpátky. Jenže nohy ho neudržely a zhroutilo se na tvrdou, sluncem vypálenou zem. Křečovitě se natáhlo a znehybnělo.
Jim radostně zaječel a vyběhl k němu. Luiza s kouřící puškou v ruce běžela za ním.
"Čistý průstřel srdce," volal na ni Jim.
"Sám bych to líp nedokázal."
Luize v rozpálené tváři jiskřily modré oči, a vlasy, které jí vyklouzly z klobouku, jí poletovaly kolem ramen. Přestože se snažila chránit si obličej před sluncem, vzrušení její pleti dodalo barevný tón zralých broskví, a Jim by s chutí odpřísáhl, že ji ještě krásnější neviděl.
Vztáhl k ní paže. Doběhla k němu, ale zastavila se z jejich dosahu a o krok couvla. S velkou námahou potlačil nutkání ji obejmout. Zírali na sebe a Jim si všiml, že radostný třpyt jejích očí pohasl. Trvalo to jen prchavý okamžik, ale Jimovi stačil, aby si uvědomil, jak blízko katastrofě se ocitl. Celé měsíce získával její důvěru, dokazoval jí, jak si jí váží a stará se o její blaho, jak ji chce bavit a chránit, a to všecko málem ztratil jediným bezděčně rozverným gestem.
Spěšně se odvrátil, aby Luize poskytl čas vzpamatovat se z úleku.
"Úžasný kus. Je tučný jako máslo."
Jak gazelí samec nehybně ležel, dlouhý pás srsti táhnoucí se středem jeho zad se otevřel a odhalil sněhobílou hřbetní podsadu.
Jim po ní přejel prstem a přičichl k němu. "Tohle jsou jediná zvířata, která voní po květech." Ukazováček měl pokrytý bledě žlutým mazem vylučovaným tukovými žlázami. "Zkus to taky," vybídl ji, ale neodvážil se na ni pohlédnout.
Sklopila oči a ukazováčkem pročísla srst mrtvého zvířete.
"Je navoněná," vykřikla údivem. Jim přivolal Bakkata, aby společně úlovek vyvrhli. Potom ho naložili do nákladního sedla a vyjeli k vozům, které vzdálenost změnila na bezvýznamné skvrnky ztracené v nekonečné krajině. Radostná ranní nálada se změnila v mlčení a Jim propadal zoufalství. Zdálo se mu, že ztratil všecek čas strávený na společné cestě a že znovu stojí na počátku jejich vzájemného vztahu.
Teprve malá nehoda dokázala rozptýlit jeho chmurné myšlenky. Smallboy najel na doupě mravenečníka a zem se pod kolem zatíženého vozu propadla. Povoz klesl na břicho, pár loukotí pravého předního kola prasklo a vůz zůstal trčet v díře jako v pasti.
Museli ho nejdřív vyložit, než ho dva volské zápřahy dokázaly vytáhnout. Když ho vyprostili, začalo se stmívat a na opravu kola nezbyl čas. Hoblování nových loukotí a jejich výměna byla práce na celý den.
Unavený a zpocený Jim odešel do svého vozu.
"Zamo, dones horkou vodu, musím se umýt," zabručel.
"Welanga už to zařídila," odpověděl Zama.
Dobře, aspoň vím, na čí straně stojíš, pomyslel si Jim trpce.
Když ale našel pocínovanou plechovou vanu plnou teplé vody a vedle ní kus mýdla s čistým ručníkem, nálada se mu zlepšila.
Po koupeli zašel do jídelního stanu.

Luiza se otáčela kolem ohniště na vaření, ale Jim se ještě cítil příliš uražený, aby ji pozdravil a poděkoval jí za přípravu teplé koupele, a vtom smířlivém gestu nerozpoznal snahu o omluvu.
Když vešel dovnitř, vzhlédla, ale hned zase oči sklopila.
"Myslela jsem, že by tě mohl potěšit doušek holandského džinu od otce." Plná láhev už stála na stole. Od chvíle, kdy se s rodiči rozloučil, ji viděl poprvé. Nevěděl, jak by její nabídku elegantně odmítl a dal jí najevo, že své smysly nemíní otupovat alkoholem. Opil se v životě jen jednou a stále toho litoval, ale nechtěl tu jemnou nabídku příměří pokazit, a tak si nalil půl skleničky a s nechutí ji vypil.
Luiza mu podala čerstvě opečené gazelí řízky z osmaženou cibulkou a bylinkami podle receptu Sáry a Jim se do nich pustil s velkou chutí. Dokonce Luizu pochválil: "Dobře střelená

a dokonale upravená." Ale jejich další útržkovitou konverzaci přerušovaly chvíle trapného mlčení. Při kávě Jim uvažoval, jak málo chybělo, aby se spřátelili docela, a v duchu klel.
Od stolu se zvedl dřív než obvykle. "Jdu spát," zabručel.
"A co ty?"
"Chci si dopsat deník," odpověděla. "Dnešek byl pro mě mimořádný. Můj první lov. A kromě toho jsem tvému otci slíbila, že nevynechám jediný zápis. Přijdu později." Jim mlčky vyšel ze stanu a zamířil k svému vozu.
Každý večer stavěli vozy do čtverce a mezery mezi nimi vyplnili trnitými větvemi. Vzniklá ohrada chránila domácí zvířata před útoky šelem. Luizin vůz Jim vždycky zaparkoval vedle svého vozu, takže je dělily pouze vrstvy krycích plachet.
V případě potřeby by jí Jim okamžitě přispěchal na pomoc a navíc mohli v noci rozmlouvat, aniž opustili svá lůžka.
Ten večer Jim ležel bdělý, dokud neuviděl světlo lucerny míjející jeho vůz. Následující šustění noční košile mu před očima vykouzlilo vzrušující obrazy, které se marně pokoušel zahnat.
Když si začala pročesávat vlasy, zdálo se mu, že slyší tichý šepot větru v poli zralé pšenice a představoval si, jak se lesknou a vlní. Nakonec vedle zavrzalo vozové lůžko a nastalo dlouhé ticho. Zachvěl se, když ho tichý hlas vytrhl ze snění. "Jime, spíš?"
"Ne." Vlastní hlas mu zněl nezvykle hlasitě.
"Děkuju ti za dnešek," řekla. "Už si ani nepamatuju, kdy jsem naposled prožila tak nádherný den."
"Taky se mi líbil." řekl a málem dodal: "Kromě -" ale včas slovo spolkl.
Mlčeli dál a Jim už si myslel, že usnula. Její šepot ho vyvedl z omylu. "A taky ti děkuju za laskavé pochopení."
Neodpověděl, protože nebylo co říct. Zůstal ještě dlouho vzhůru a bolest pomalu přecházela v hněv. Takové jednání si nezasloužím. Kvůli ní jsem se vzdal domova i rodiny.
Abych ji zachránil, stal se ze mě štvanec, a ona se mnou zachází jako s nějakým odporným jedovatým plazem. Potom si usne, jako by se nic nestalo. Nenávidím ji. Kéž bych ji býval nikdy nespatřil!
ILuiza ležela na vozovém lůžku a bála se pohnout. Věděla, že Jim slyší každý její pohyb a nechtěla, aby si myslel, že nemůže spát. Dusila se lítostí a pocitem viny. Cítila se mu hluboce zavázána a velice dobře si uvědomovala, co všecko pro ni obětoval.
A navíc ho milovala. Nemohla ho nemilovat. Byl tak otevřený a veselý a taky spolehlivý a vynalézavý. Vedle něj se cítila naprosto v bezpečí. Líbilo sejí, jak se na ni dívá, čestně a upřímně. Pokaždé ji dokázal rozesmát. Při vzpomínce na prostřelený klobouk a jeho následující reakci se neubránila úsměvu.
Jeho zvláštnímu suchému humoru přišla na chuť teprve nedávno. Dokázal denní události vylíčit způsobem, který ji vždy překvapil a pobavil, i když byla sama svědkem toho, co se přihodilo.
Jeho oslovení "Ježku" znělo přátelsky.
Dokonce i teď, když se zlobil, bylo dobré vědět, že je od ní vzdálen na pouhé zavolání. Často když v noci zaslechla ňafání hyen nebo řev lví smečky, třásla se smrtelným strachem.

Ale sotva na ni přes tenkou stěnu plachet tiše promluvil, uklidnila se a opět usnula.
Taky se k ní občas vracely noční můry. Zdálo se jí, že je zase v Brabant Huis. Viděla trojnožku s hedvábnými provazy a postavu oblečenou v úboru kata s černými rukavicemi a koženou kápí s otvory pro oči. Když ji podobný děsivý sen uvěznil v hrůzných představách, z nichž nebylo úniku, vysvobodil ji teprve jeho uklidňující hlas.
"Probuď se, Ježku! Nic se neděje. Byl to jen sen. Jsem u tebe a nedopustím, aby ti někdo ublížil." Pokaždé se probouzela s hlubokým pocitem vděčnosti.
Milovala ho den ode dne o trochu víc a důvěřovala mu. Přesto nesnesla, aby se jí dotýkal. Dokonce i zcela náhodné kontakty se jí protivily. Když se jí při nastavení délky třmenů otřel o kotníky nebo když jí podával lžičku či hrnek kávy a jejich prsty se setkaly, nedokázala potlačit odpor.
Z odstupu se jí kupodivu jevil velice přitažlivý. Kdykoliv jeli vedle sebe a cítila jeho příjemný mužský pach nebo poslouchala melodii jeho hlasu a smíchu, měla pocit štěstí.
Jednou Jima překvapila u řeky, když se myl. Kožený kabátec s košilí pohodil na břeh a zůstal jen v jezdeckých kalhotách.

182 183

Dlaněmi nabíral vodu a lil si ji na hlavu. Neviděl ji, protože k ní byl obrácen zády, a než se odvrátila, dlouhou chvíli obdivovala jeho hladkou bílou kůži kontrastující s opáleným předloktím. Při každém pohybu se mu pod ní zavlnily pružné kontury svalů.
Ten pohled ji hříšně vzrušoval. Nemohla pořádně dýchat a v podbřišku cítila horkou tíhu. Znovu ji zaskočila ta bezděčná lascivní touha, kterou v ní probouzel Koen van Ritter, než ji uvrhl do pekla svých hrůzných fantazií.
Už to nechci zažít, opakovala si mlčky v temnotě vozu. Nikdy na sebe žádného muže nenechám sáhnout. Ani Jima ne. Chtěla bych, aby zůstal mým přítelem, ale nic víc. Měla bych se oddat Bohu a odejít do kláštera. Jedině tam najdu klid. Jenže v divočině kláštery nebyly, a tak nakonec usnula.
Xhia vedl smečku lovců odměn zpět do tábora, kde Jim Courtney rozehnal jejich koně a odkud zahájili dlouhý a namáhavý pochod na mys. Od té noci už uplynulo mnoho týdnů a za tu dobu se přes hory přehnaly bouře a lijáky. Pro oči kohokoliv jiného kromě úskočného Křováka živly vymazaly i poslední známky stop.
Xhia sledoval cestu uprchlých koní a kilometr od starého tábora našel na výběhu břidlice slabý škrábanec od železné podkovy, který nemohlo způsobit kopyto divokého zvířete.
Odhadoval jeho stáří a došel k závěru, že není právě čerstvý, ale ani příliš starý. Stal se prvním záchytným bodem, na kterém postavil další průběh honu.
Začal zkoumat terén kolem. Prohlížel místa skrytá mezi balvany, hledal v závětří padlých kmenů i v tvárné hlíně dna strží. Nevynechal ani vrstvy břidlice, která byla dostatečně měkká, aby ji koňské kopyto poznamenalo, a zároveň dost tvrdá, aby se otisk zachoval.
Koots a jeho komplici ho následovali s dostatečným odstupem. Nechtěli staré stopy zničit. Často se ztratily úplně a ani Xhiovo čarování nepomáhalo. Tehdy sesedli, odsedlali koně a čekali. Čas si krátili hrou v kostky a hašteřením o podíl z odměny, kterou za dopadení uprchlíků dostanou. Nakonec trpělivý Xhia záhadu vyřešil a přivolal je.
Jak se vzdálenost mezi nimi a kořistí zmenšovala, stopy byly stále zřetelnější a Xhia mohl postupovat s daleko větší jistotou. Přesto uběhly tři týdny, než dohonili skupinu volných koní a mul, které Bakkat odvedl stranou a opustil.
Našli své koně, ale bez lidí, a Koots nechápal, jak je mohli oklamat. Od prvního dne s Xhiou komunikoval velice obtížně. Křovákova holandština byla primitivní a gesty rukou se nedala dobře vysvětlit složitost léčky, kterou jim Bakkat připravil.

Nakonec Kootsovi došlo, že nejlepší koně ze stáda scházejí. Chyběli Frost, Crow, Lemon i Stag a samozřejmě Drumfire s Trueheart.
"Rozdělili je a tahle zvířata nechali, aby nás odvedla ze stopy."
Koots konečně pochopil, co se stalo, a rozzuřil se.
"Celý ten čas jsme se zbytečně motali v kruhu, zatímco uprchlíci jeli jiným směrem?"
Potřeboval si na někom vybít vztek a volba padla na Xhiu.
"Přiveďte tu žlutou krysu," zařval na Richtera a Le Richeho. "Sedřu z toho malýho smradlavýho černocha kůži." Než si Křovák stačil uvědomit, co se děje, chytili ho.
Koots ukázal na pokřivený strom. "Přivažte ho ke kmeni," nařídil. Oba desátníci měli na Křováka stejný vztek jako kapitán Koots. Byl přece zodpovědný za námahu a těžkosti, které museli poslední měsíce snášet, a nemínili mu to jen tak lehce prominout. Koženými řemínky ho přivázali za ruce a nohy čelem ke stromu a Koots z něj strhl koženou bederní roušku.
"Goffel!" zařval na hotentotského vojáka. "Uřízni mi pár trnitých šlahounů takhle silných. Palcem a ukazováčkem naznačil tloušťku. "A nechej na nich trny."
Kapitán odložil kožený kabátec a kroužením uvolnil svaly na paži. Goffel se mezitím vrátil s náručí trnitých výhonů a Koots vybral jeden dostatečně silný a pružný. Xhia očima rozšířenýma hrůzou sledoval, jak kapitán zbavuje silnější konec prutu ostnů.
Koots přistoupil ke Xhiovi a zkušebně švihl do vzduchu.
"Xhio, ty malej hade, doposud jsi mě nechal tancovat pěkný fandango. Teď je řada na tobě. Taky si zatancuješ."
Na Křovákova záda dopadla první rána a na žluté kůži zanechala šrám s nepravidelnou rudou vyrážkou tam, kde se do ní zakously trny. Xhia zavyl bolestí a poraněná místa ronila krůpěje krve.

"Jen zpívej, ty parchante, co se páříš s pavián!" vyzval ho Koots s ponurým zadostiučiněním. "Musím tě naučit, že z Herminia Kootse nemůžeš dělat blázna," dodal a začal Xhiu bičovat.
Zelený šlahoun se roztřepil a odlomené ostny zůstaly vXhiověkůži. Malý Křovák se svíjel a snažil se zbavit pout, která se mu zařezávala do kůže. Hlasem neúměrně silným na svou malou postavu řval vzteky a klel. V rodném jazyce, kterému nikdo z bělochů nerozuměl, přísahal kapitánovi pomstu.
"To tě bude stát život, ty bílá hyeno. Ty hovnožroute! Ty prznitelí mrtvol! Zabiju tě nejpomalejším ze svých jedů, pijáku hadích chcanek a opičího semena."
Koots si rukávem košile setřel pot z čela, zahodil zlomený prut a pokračoval ve výprasku jiným, dokud se neunavil a Křovák nezmlkl. Měl propocenou košili a chraptěl. Xhia nehybně visel v poutech a po zádech i hýždích mu stékaly klikaté rudé stružky.
Unavený Koots odstoupil. "Necháte ho viset celou noc," přikázal. "Do rána zkrotne. Tyhle černý parchanty nedonutí řádně pracovat nic než pořádnej nářez."
Xhia pomalu otočil hlavu, pohlédl na Kootse a tiše zasyčel.
"Dvacet dní budeš umírat a každý z nich mě budeš prosit, abych tě už zabil."
Kapitán nerozuměl jedinému slovu, ale z Xhiových očí vyčetl jejich smysl a bezděčně couvl. "Desátníku Richtere, necháme ho uvázanýho, dokud ho ta vražedná nálada nepřejde."
Sebral ze země Xhiův toulec s otrávenými šípy a hodil ho do ohně. "Nenechávejte mu žádnou zbraň, dokud se nepoučí. Tyhle malý opice jsou zrádný parchanti."
Ráno Goffel hrotem bajonetu dloubal Xiovi ze zad zapíchnuté ostny. Některé se zlomily a jejich hroty zůstaly vězet hluboko pod kůží. V následujících dnech se rány zanítily a zbytky trnů jen pomalu vylézaly na povrch.
Xhia, odolný jako divoké zvíře, se však rychle zotavoval. Vrátila se mu síla i pohyblivost a jeho výraz neztratil nic z původní sveřeposti. Stačil jediný pohled na Kootse a v jeho antracitově černých očích zablýskla nenávist.
Koots mu čas od času uštědřil příležitostný pohlavek jako

neposlušnému psovi. "Nezírej na mě takhle, nebo na tvý smradlavý kůži zničím další trnitej strom." Pak ukázal ve směru, odkud přišli. "A teď začni pít vítr a upaluj zpátky. Najdeš místo, kde Jim Courtney odbočil ze stopy."
Následovali Xhiu přes hory a údolí, kterými procházeli posledních deset dní. Xhiova rozdrásaná záda mezitím pokryly hnisající strupy, ale jak se zdálo, výprask jistý výsledek přinesl, protože Křovák se víc snažil. Jen zřídka odtrhl oči od země, a to pouze tehdy, když zkoumal terén před sebou. Po zřetelných stopách, které nedávno zanechali, postupovali rychle. Občas Xhia odbočil, ale obvykle brzy zjistil, že jde po falešné stopě a vrátil se zpátky.
Konečně dorazili k plotně vyvřelé černé horniny u vodopádu. Při cestě vzhůru se tam jen krátce zastavili, třebaže se to místo pro Bakkatův trik ideálně hodilo. Xhiovo podezření tehdy rychle rozptýlily zřetelné stopy na opačné straně skalního výběžku. Bez váhání se po nich vydal dál.
Teď když se zase na místo vrátil, jen kroutil hlavou a čichal do větru jako lovecký pes. "Byl jsem hlupák. Ve vzduchu je přece stále cítit Bakkatovu proradnost," mumlal. Došel na místo, kde Bakkat provozoval svá maskovací kouzla, a zvedl ždibek černého popela. Po pečlivém prozkoumání zjistil, že je to popel z čarodějného stromu tong.
"Spálil dřevo tonga popel rozsypal, aby mě zmátl. Prošel jsem kolem s oslepenýma očima." Skutečnost, že muž, kterého považoval v magickém řemesle za podřadného, ho tak snadno přelstil, jej rozzlobila. Padl na kolena a opřený o ruce, čenichal ke kameni. "Tady se vymočil, aby zakryl svůj pach." Jenže to se stalo před několika měsíci a i jeho nos jen stěží zachytil náznak čpavého odéru.
Vstal a rukama Kootsovi naznačil pohyby při plavání.
"To je to místo," řekl svou mizernou holandštinou a ukázal vpravo a pak vlevo. "Koně jít tam, muži jít tam."
"Při krvi ukřižovanýho, modli se, ať máš tentokrát pravdu, nebo přijdeš o pytlík. Rozumíš?"
"Ne," vrtěl hlavou Xhia.
Koots vzal do hrsti jeho genitálie a pozvedl mužíka na špičky. Druhou rukou vytáhl dýku a gestem naznačil řez. Ostří jen lehce polechtalo kůži.
"Uříznu ti koule. Verstaan?"

Xhia mlčky přikývl a Koots ho pustil. "Tak se do toho dej."
Utábořili se na svahu nad skalním pruhem a Xhia prohledal oba břehy řeky pět kilometrů nad i pod vodopádem. Nejdřív pátral při okraji vody, ale v posledních dvou týdnech lijáky zvedly hladinu řeky. Mezitím sice voda opadla, ale na převislých větvích stromů lemujících břehy zůstal náplav travin a dřeva.
Takovou záplavu nemohla přečkat ani ta nejhlubší šlápota.
V dalších pokusech Xhia šplhal po svazích nad úrovní nejvyšší vody. Pracně prozkoumal každý decimetr země, ale veškeré jeho zkušenosti ani magie mu nebyly nic platné. Žádné stopy nenašel. Neměl ani tušení, jestli Bakkat šel po proudu, nebo proti němu. Stál před neproniknutelnou stěnou.
Kootsovi začaly téct nervy. Jeho příští záchvat zuřivosti byl dokonce silnější než ten první. Nechal Xhiu opět uvázat, tentokrát za nohy hlavou dolů nad malý čadivý oheň, který osobně krmil zelenými listy. Xhiovi horký vzduch ožehl vlasy. Kroutil se na provaze, dusil se, kašlal a dávil.
Ostatní přerušili partii kostek, aby jim ta podívaná neušla. Všichni už byli znudění a otrávení. Jak stopa vychládala, vidina odměny se jim den ode dne vzdalovala. Richter s Le Richem už nahlas uvažovali o vzpouře. Nejraději by všeho nechali a vrátili se do kolonie.
"Zabij tu malou opici," radil Le Riche lhostejným tónem. "Skonči to s ním a půjdeme domů."
Koots odřízl provaz a Xhia spadl hlavou do žhavého popela.

Znovu zaječel a bleskově se odkulil stranou; vlasy měl jen trochu víc sežehlé než předtím. Koots sebral konec provazu a přivázal Křováka k sousednímu stromu. Pak se vrátil k polednímu jídlu. Xhia se krčil u kmene, prohlížel si svá čerstvá zranění a něco mumlal. Koots dojedl, kávovou sedlinu vyšplíchl na zem a zavolal Goffela. Společně odešli ke stromu a civěli na zuboženého Křováka.
"Řekni mu, že zůstane uvázanej bez vody a jídla a každej den dostane nakládačku, dokud řádně nedokončí svou práci a stopu zase nenajde."
Goffel hrozby přetlumočil. Xhia jen zlostně zasyčel a rukama si zakryl tvář, aby ukázal, jak ho pohled na Kootse uráží.
"Pověz mu, že nepospíchám," pokračoval Koots, "že klidně počkám, až se na slunci scvrkne a seschne jako paviání hovno, což taky je."
Ráno, když Koots se svými vojáky snídal kukuřičné placky a uzené holandské klobásy, Xhia zavolal Goffeia.
Po delším rozhovoru se Hotentot vrátil ke Kootsovi se vzkazem.
"Xhia říká, že ví, jak vám Somoyu přivést."
Kapitán vyplivl do ohně kousek střívka z klobásy. "Jen aby. Zatím toho moc nepředvedl."
"Tvrdí, že jediný způsob, jak stopu zase objevit, je posvátná magie."
Le Riche s Richterem se pohrdlivě rozesmáli. "Jestli se máme spoléhat na čáry, tak tady nemám co dělat," prohlásil Le Riche. "Vrátím se na mys a plukovník Keyser si může svou odměnu strčit do prdele."
"Zavři tu svoji zpuchlou držku," obořil se na něj Koots a obrátil se ke Goffelovi. "Co je to za magii?"
"V horách je posvátné místo, kde prý přebývají duchové kmene San. Tam je jejich moc nejsilnější, a Xhia tvrdí, že když jim přineseme oběť, Somoyova stopa se objeví."
Le Riche vstal. "Už téměř tři měsíce poslouchám podobný bláboly a slíbenejm zlaťákům jsme se nepřiblížili ani o krok."
Sebral sedlo a odcházel ke svému koni, který se pásl nedaleko.
"Kam jdeš?" volal za ním Koots.
"Jste všichni hluchý nebo jen blbý?" zeptal se Le Riche bojovně a ruka mu sjela k jílci šavle. "Už jsem vám to jednou řekl, ale klidně vám to zopakuju. Vracím se na mys."
"Tomu se říká odmítnutí poslušnosti a dezerce, ale nechápu, proč to děláš." Medový tón Kootsova hlasu Le Richeho zarazil.
"Pokud chce s Le Richem odejít někdo další, nebudu mu bránit."
Richter pomalu vstal. "Myslím, že já."
"Dobře!" pokračoval Koots. "Ale necháte tady všecko, co patří VOC."
"Co tím míníte, kapitáne?" zeptal se Le Riche.
"Sedla, uzdy, šavle a mušket patří Společnosti," řekl Koots. "A taky koně a samozřejmě vaše boty a uniformy, nemluvě o přikrývkách a láhvích na vodu." Kapitán se usmál. "Tady to všecko složte a můžete spánembohem jít."

188 189

Váhající Richter se zase rychle posadil. Le Riche zůstal stát a střídavě hleděl na Kootse a pasoucího se koně. Potom s očividným přemáháním řekl: "Kootsi, až se vrátím na mys, nejdřív ze všeho vojedu tvou ženskou, i kdyby mě to mělo stát pět zlatých."
Koots se nedávno oženil s mladou hotentotskou dívkou. Jmenovala se Nella a po celé kolonii se proslavila jako filles de jole- "děvče pro potěšení". Koots si ji vzal, aby si zajistil přednostní právo na její kypré vnady. Jenže jeho finta se nesetkala s úplným porozuměním a Koots už zabil jednoho muže, který svátost manželství nemínil ctít.
Kapitán pohlédl na svého druha ve zbrani, seržanta Oudemana. Holohlavý muž s černým knírem okamžitě pochopil jeho nevyřčený rozkaz a mrknutím oka to potvrdil.
Koots vstal a protáhl se jako leopard.
Byl to urostlý muž a z jeho bledých očí pod bezbarvými řasami sršely blesky. "Na jednu věc jsem zapomněl, necháš tady i svá varlata. Už si pro ně jdu."

Jeho šavle skřípavě vyjela z pochvy. Le Riche odhodil sedlo a na slunci blýskla čepel jeho zbraně.
"Na tuhle příležitost jsem dlouho čekal, Kootsi."
"Máš ji mít." Koots zvedl zbraň a ocel jemně cinkla, když se čepele poprvé střetly. Znali se dobře; dlouhá léta spolu trénovali. Po zkušebním poměření sil odstoupili a začali kolem sebe kroužit.
"Jsi zběh," řekl Koots a chladně se usmál. "Mojí povinností je buď tě uvěznit, nebo zabít. Dám přednost druhé možnosti."
Zamračený Le Riche bojovně sklonil hlavu. Byl sice menší než Koots, ale měl dlouhé opičí ruce a statná ramena. Zaútočil sérií rychlých, tvrdých výpadů. Koots věděl, že jeho protivník postrádá jemnější finesy boje, a něco podobného očekával. Ustupoval před ním, a teprve když se Le Riche natáhl na doraz, rychlostí útočící zmije jeho výpad odrazil. Le Riche uskočil, ale šavle mu rozřízla rukáv a škrábnuté předloktí uronilo pár kapek krve.
Znovu se do sebe zakousli a zdálo se, že na sebe narazili dva rovnocenní soupeři. Po krátkém nerozhodném střetu začali opět kolem sebe kroužit. Koots se snažil svého soka dotlačit k Oudemanovi, který se nezúčastněně opíral o kmen stromu. Za léta si tuto taktiku dokonale osvojili. Koots už dvakrát téměř dostal Le Richeho do pozice vhodné pro Oudemanův zásah, ale desátník pokaždé z pasti unikl.
Oudeman po chvíli zamířil k ohni. Předstíral, že si chce nalít kávu, ale pravou ruku držel stále za zády. V podobné situaci obvykle šel po ledvinách. Bodnutí do kříže oběť paralyzuje a Koots akci dokončí tím, že soupeři probodne hrdlo.
Kapitán změnil směr útoku a tlačil protivníka zády k čekajícímu Oudemanovi. Jak Le Riche uskakoval zpátky, znenadání se svižně otočil a současně sekl šavlí Oudemana přes kotníky prstů svírajících dýku. Zbraň mu vypadla s bezvládných prstů a Le Riche se znovu postavil proti Kootsovi.
"Proč nenaučíš svého psa novým trikům, Kootsi?" zeptal se výsměšně.
"Tohle už jsem viděl tolikrát, že mě to začíná nudit."
Kootse nečekaný zvrat úplně vyvedl z tempa. Pohlédl na svého klejícího komplice, který si svíral poraněnou ruku, a na okamžik přestal sledovat soka. Le Riche bleskově zaútočil anfleche, přímým výpadem na kapitánovo hrdlo. Jak Koots kvapně couval, ztratil rovnováhu a desátník příliš spěchal dílo dokončit.
Na poslední chvíli si všiml triumfálního lesku kapitánových očí. Pokusil se uskočit, ale čepel Kootsovy zbraně našla škvíru pod jeho krytem, zasáhla patu desátníkovy boty a přeťala mu Achillovu šlachu. Koots byl okamžitě na nohou a z dosahu desátníkovy šavle.
"Tady máš svůj nový trik, desátníku. Jak se ti líbí?" zeptal se Koots. "Teď mi řekni, kdo koho vojede?"
Z díry v Le Richeho botě crčela krev a zoufalý desátník pozpátku hopsal po zdravé noze pryč. Zmrzačenou končetinu táhl za sebou. Koots se za ním rozběhl, Le Riche zakopl a spadl na záda.
Jak se plazil pryč, Koots mu bravurně přesekl šlachu i na druhé noze.
Bledý a zpocený Le Riche se posadil, stáhl boty a mlčky zíral na zmrzačené nohy. Utrhl z košile kus rukávu a snažil se rány ovázat, ale ušmudlaná látka krvácení jen zmírnila.
"Seržante, zbourejte tábor," volal Koots na Oudemana. Za pět minut už všichni seděli na koních, připraveni k odjezdu.
"Křovák nás dovede na to posvátný místo."
Vojáci v zástupu vyjeli za Xhiou. Oudeman vedl Le Richeho koně. K jeho prázdnému sedlu přivázal desátníkovu mušketu, polní láhev s vodou a ostatní vybavení.
Le Riche se plazil za nimi. "Počkejte," volal, "přece mě tu takhle nenecháte?" Pokusil se vstát, ale marně. Zmrzačené nohy

ho neudržely. "Kapitáne Kootsi," škemral, "pro lásku Ježíšovu, mějte slitování. Nechte mi tu aspoň mušketu a vodu."
Koots otočil koně a z výšky sedla shlížel na desátníka. "Proč bych měl plýtvat cenným vybavením? Stejně ti za chvilku nebude

k ničemu."
Le Riche se k němu plazil po čtyřech a Koots s koněm couval a držel si odstup.
"Sebrali jste mi koně a já nemůžu chodit," skuhral desátník.
"Není to tvůj kůň, desátníku, patří Společnosti," připomněl mu Koots. "Ale nechal jsem ti boty a koule. Na jeden den je to velkodušnosti víc než dost." Otočil koně a vyjel za oddílem.
"Prosím!" skučel za ním Le Riche. "Když mě tu necháte, umřu."
"Ano," přisvědčil Koots přes rameno. "A doufám, že to nebude dřív, než tě najdou supi a hyeny."
Dusot koňských kopyt doznívал v dálce a ticho hor drtilo poslední střípky Le Richeho naděje.
Netrvalo dlouho a nad hlavou mu zakroužil první sup. Otáčel hlavu na holém červeném krku a zvědavě si Le Richeho prohlížel. Uspokojený zjištěním, že zmrzačená a bezbranná kořist je odsouzená k smrti, snesl se na blízkou skalní vížku. Velký černý pták s laloky po stranách holé hlavy seděl nahrbený na skalce a netečně ho pozoroval.
Le Riche se odplazil pod nejbližší strom, opřel se o kmen a posbíral kameny kolem sebe. Chvíli beznadějně hleděl na žalostně malou hromádku, ale pak jeden vzal a hodil ho po supovi. Jenže vsedě jeho pokus postrádal razanci a vzdálenost byla příliš velká. Pták jen zamrkal, ale nehnul se z místa.
Le Riche si přitáhl suchý klacek. Těžký pokroucený kus dřeva zrovna nevypadal na dobrou zbraň, přesto si ho položil do klína. Mohl mu posloužit, až sup přiletí blíž, ale jak hleděl na velkého mrchožrouta, moc si od klacku nesliboval. Uvědomil si, jak málo mu bude platný.
Po zbytek dne se muž a pták navzájem pozorovali.
Jednu chvíli sup naježil peří, a když ho zobákem pečlivě urovnal, opět znehybněl. S příchodem noci dostal Le Riche žízeň a zraněné nohy ho začaly nesnesitelně bolet. Proti jasné hvězdnaté obloze se černě rýsovala satanická silueta ptáka, a desátníka napadlo, že by se k němu mohl připlížit a ve spánku mu zakroutit krkem. Jenže sotva se pohnul, bolest ho připoutala k zemi stejně spolehlivě jako řetěz.
Půlnoční chlad mu odčerpal sílu a Le Riche upadl do hlubokého spánku podobného deliriu. Probudilo ho teplo na tváři a sluneční jas pronikající zavřenými víčky. Pár vteřin nevěděl, kde je, ale sotva se pohnul, pronikavá bolest ho vrátila do reality a tíha osudu na něj dolehla naplno.
Zasténal, otočil hlavu a polekaně vykřikl. Sup slétl ze svého kamenného hradu a posadil se právě tak daleko, aby na něj nedosáhl. Teprve teď si Le Riche plně uvědomil jeho velikost. Zdálo se mu, že ho převyšuje, a zblízka vypadal mnohem ohyzdnější. Páchl po zdechlinách a jeho holá hlava i krk měly barvu syrového masa.
Z připravené kupky zvedl kámen a plnou silou s ním mrštil po supovi. Střela sklouzla po lesklém peří, pták roztáhl mohutná křídla, odskočil o kousek dál a zase je složil.
"Zmizni, ty hnusná bestie!" křičel Le Riche vzlykavě. Při zvuku jeho hlasu sup naježil peří, natočil hlavu na stranu, a to bylo všecko. Jak slunce stoupalo, rostl i jeho žár a Le Riche měl dojem, že sedí v rozpálené peci na pečení chleba. Dýchal těžce a mučila ho žízeň.
Sup seděl dál nehybný jako vyřezávaná chrámová obluda a upřeně ho pozoroval. Desátník cítil, že ho opouštějí smysly a před očima se mu zatmělo. Pták zřejmě vycítil příležitost, roztáhl křídla a s hrdelním skřekem přiskočil blíž.
Zobák měl doširoka otevřený a Le Riche hrůzou zavyl.
Popadl klacek a zuřivě se po supovi ohnal.
Pták ztratil rovnováhu, ale s pomocí křídel se rychle srovnal a odhopsal zpátky. Ve vzdálenosti, kterou pokládal za bezpečnou, křídla složil a dál hlídal svou kořist.
Supova neochvějná vytrvalost dohnala Le Richeho za hranici zdravého rozumu. Začal blouznit a krev ze rtů oteklých žízní a popraskaných sluncem mu stékala na bradu. V záchvatu nepříčetnosti hodil po supovi klacek a přišel tak o poslední

zbraň. Pták uraženě zakrákal, zvedl křídla a opět se uklidnil. Slunce dosáhlo vrcholu své nebeské pouti a Le Riche nepřestával blouznit. Klel, dovolával se boha i ďábla a nadával trpělivému supovi. Polámanými nehty drásal zem a hodil po něm hrst prachu. Pak sál zkrvavené prsty, aby aspoň trochu zvlhčil oteklý jazyk.

192 193

Vzpomněl si na řeku, kterou překročili cestou sem, ale tekla dole v údolí vzdáleném nejmíň kilometr. Obraz bystré studené vody ještě prohloubil stav jeho pomatenosti. Opustil svůj iluzorní kryt pod stromem a plazil se po kamenité stezce k řece.
Jak za sebou vlekl bezvládná chodidla, sečné rány se otevřely a znovu začaly krvácet. Sup zachytil pach krve a s chraptivým křikem poskakoval za ním. Ani ne po sto metrech Le Riche zastavil. "Chvilku si odpočinu," zamumlal, složil hlavu do dlaní a ztratil vědomí. Probudila ho krutá bolest. Měl dojem, že mu do zad někdo zabodl tucet oštěpů.
Mezi lopatkami mu seděl sup s paťáty zaťatými v kůži. Mával křídly, aby nespadl, zahnutým zobákem z něj trhal košili a s ní i kůži z ramene.
Le Riche hystericky zaječel a převalil se na záda s úmyslem rozdrtit ptáka vlastním tělem. Jenže sup nečekal a odlétl kousek stranou. Nepříčetný Le Riche mátožným pohledem sledoval neostrý, rozmazaný obraz ptáka, jak konzumuje část jeho těla.
Sup natáhl krk, a když s očividnou námahou sousto zhltl, zvedl hlavu a dál ho upřeně pozoroval.
Desátník vytušil, že čeká, až znovu ztratí vědomí. Posadil se a snažil se zůstat bdělý. Křikem, zpěvem a tleskáním ptáka odháněl, ale hlas mu pomalu slábl, až se změnil v nesouvislé, sotva slyšitelné blábolení. Ruce mu klesly k bokům a zavřel oči.
Opět ho vzbudila bolest. Kolem hlavy mu vířil vzduch hnaný křídly a ocelový hák zobáku se mu dobýval do oka. Le Riche měl pocit, že mu z lebky vytrhává mozek.
Ležel na zádech a neměl už sílu ani křičet. Jen malátně šermoval rukama před obličejem. Zkusil otevřít oči, ale nic neviděl a tvář mu zalévaly vlny horké krve. Natekla mu do zdravého oka, do nosu i do úst a dusila ho.
Oběma rukama uchopil nahý šupinatý krk a snažil se ho odstrčit. Na provazci nervů tahal ven svou oční bulvu, kterou pták držel v zobáku.
Vždycky jdou nejdřív po očích, pomyslel si rezignovaně a přestal se bránit. Slepý a příliš slabý, aby dokázal zvednout ruku, poslouchal, jak sup někde blízko polyká jeho oko.
Snažil se ho najít, ale nemohl mrkáním zdravé oko zbavit krve. Pak ho do obličeje opět udeřil vír křídel. Poslední, co cítil, byl hrot
supího zobáku, který mu vnikal do druhého oka.
Oudeman jel těsně za Xhiou a vedl ho na provaze jako psa na vodítku. Všem bylo jasné, že kdyby jim Křovák utekl, sotva by někdo z nich našel cestu zpátky do vzdálené civilizace.
Po tom, jak s ním Koots zacházel, byla ta možnost víc než pravděpodobná, a tak ho dnem i nocí nechávali uvázaného a střídali se v jeho hlídání.
Přejeli další mělkou bystřinu a údolím vystoupili mezi dvě skalní věže. Pohled, který se před nimi otevřel, byl úchvatný. Překvapeni divokou nádherou skal zastavili a zaraženě hleděli na velkolepou scenerii.
Xhia začal zpívat. V rytmu opakovaného kvílivého nápěvu šoupal nohama v podivném tanci a vzhlížel k posvátným skalním stěnám, které před ním čněly k obloze. Dokonce i Koots pocítil záchvěv posvátné bázně. Kolmé útesy zdánlivě rostly až do samého nebe, po kterém táhly bílé mraky podobné rozlitému mléku.
Náhle Xhia vyskočil vysoko do vzduchu a zaječel tak otřesně, že se Kootsovi zježily chlupy na předloktí. Kamenné valy vracely vysoký tón Xhiova hlasu glissandem slábnoucích ozvěn.
"Slyšte hlasy mých předků, kteří mi odpovídají!" vykřikl Xhia

a znovu vyskočil. "Ó, vy svatí, ó, vy moudří, povolte mi vstup!"
"Vstup! Vstup!" odpověděla mu ozvěna. Za stálého zpěvu a hopsavého tance je vedl vzhůru k úpatí stěny. Skála porostlá lišejníkem jim zdánlivě visela nad hlavou a mraky plující nad ní vyvolávaly dojem, že na ně padá. Vítr skučel v kamenných věžích a římsách jako hlasy dávných nebožtíků.
Vojáci zaraženě mlčeli a jejich koně nervózně přešlapovali a pohazovali hlavami.
V půli svahu cestu hradil mohutný balvan. Kdysi dávno se zřejmě uvolnil ze skalní stěny a skutálel se až sem, kde natrvalo zakotvil. Měl velikost menšího domku a jeho krychlový tvar napovídal, že by to mohlo být dílo lidských rukou. V čelní stěně bloku byl výklenek zaplněný podivnou sbírkou předmětů neurčitého stáří. Ta přírodní svatyně skrývala rohy antilop pokryté kuklami brouků, lebku paviána, napůl rozpadlá volavčí křídla, nádobu z dýně do půli naplněnou achátý a křemennými oblázky, náhrdelník z kousků skořápek pštrosích vajec, kamenné hlavice šípů a zbytky ztrouchnivělého toulce.

194 195

"Musíme tady starým lidem nechat nějaké dary," řekl Xhia a Goffel jeho slova přeložil Kootsovi.
Kapitán se zamračil. "Jaký dary?"
"Něco k jídlu a pití a něco hezkého," upřesnil Xhia. "Třeba vaši malou lesklou láhev."
"Ne!" odmítl Koots. Ve stříbrné placatici šetřil posledních pár doušků holandského džinu a jen příležitostně z ní usrkl.
"Staří lidé se budou zlobit," varoval Xhia, "a stopy před námi zakryjí."
Koots ještě chvíli váhal, ale nakonec zvedl cíp sedlové brašny a stříbrnou placatici vytáhl. Xhia natáhl ruku, ale Koots ucukl.
"Jestli mě zase zklameš, nebudeš mi už k ničemu.
Mohl bys posloužit jedině jako žrádlo pro šakaly,"
varoval ho a láhev mu podal.
Xhia přistoupil ke svatyni a za tichého zpěvu pokropil čelo kamene několika kapkami lihoviny. Pak zvedl kámen a začal kov nádobky deformovat. S Kootsem to škublo, ale mlčel. Xhia poničenou placatici položil k ostatním darům a za tichého zpěvu pomalu couval zpátky.
"Co máme dělat dál?" vyzvídal Koots. To místo ho znervózňovalo.
"A kde je stopa?"
"Jestli staří lidé budou s tvým darem spokojeni, odhalí nám ji.
Musíme odejít na posvátná místa," odpověděl Křovák.
"Ale napřed mi musíš odvázat z krku provaz, aby se předkové nezlobili, že takhle zacházíš s mužem jejich kmene."
Koots se zatvářil pochybovačně, ale Xhiova žádost měla smysl, a tak se rozhodl, že mu vyhoví. Vytáhl z pouzdra mušketu, natáhl kohoutek a obrátil se na Goffela. "Řekni mu, ať se drží při nás. Kdyby se pokusil utéct, zastřelím ho jako prašivýho psa.
Tahle puška je nabitá sekaným olovem a on už mě viděl střílet.
Ví, že neminu." Koots počkal, až Hotentot varování přetlumočí.
"Pusť ho," pokynul Oudemanovi. Následovali Xhiu ke skalní stěně, kde náhle zmizel jako mávnutím kouzelného proutku.
Koots zaklel a s mušketou připravenou k výstřelu popohnal koně, ale před úzkým vstupem do skály, který se před ním znenadání otevřel, zastavil.
Xhia zřejmě zmizel ve skalní průrvě a Koots váhal, jestli má jet za ním. Okamžitě si všiml, že se průchod zužuje, a došlo mu, že se uvnitř s koněm neotočí. Ostatní vojáci stáli za ním a čekali.
"Goffele!" zařval Koots. "Běž dovnitř a vytáhni toho malýho prevíta ven!"
Goffel se polekal a bezděčně se ohlédl dolů po svahu, ale Koots na něj namířil mušketu.
"Jestli nemůžu mít Xhiu, budeš to za něj dělat ty."
V tu chvíli zazněl z ústí skalní rozsedliny Xhiův zpěvavý hlas.
"Co to má znamenat?" zeptal se Koots a Goffel si oddychl.
"To je jeho vítězný zpěv. Děkuje svým bohům za to, že mu umožnili

najít stopu."
Kootsovy obavy byly ty tam. Seskočil z koně a vešel do průrvy.
Xhiu našel za prvním zákrutem:
zpíval, tleskal rukama a vítězoslavně se šklebil.
"Cos našel?" vyštěkl na něj Koots.
"Podívej se pod nohy, bílý opičáku," odpověděl Xhia a ukázal na pošlapaný písek. Koots gesto pochopil, ale vůbec si nebyl jistý. Hladký povrch písku narušovaly jen mělké důlky.
Otočil se ke Goffelovi. "Jak ví, že tady prošli právě oni? Mohly to být zebry nebo jiná zvěř."
Xhia opakovaně popřel kapitánovy námitky a Goffel je přetlumočil.
"Xhia tvrdí, že to je posvátné místo. Žádné divoké zvíře sem prý nikdy nevlezlo."
"Tomu nevěřím!" ušklíbl se Koots. "Jak by to zvíře mohlo poznat?"
"Jestli kouzlo tohoto místa necítí, je slepý a hluchý," odpověděl Xhia. Přistoupil ke stěně, upřeně na ni hleděl a pak začal z kamene něco sbírat. Když se vrátil ke Kootsovi, palcem a ukazováčkem zvedl z dlaně bílý chlup a podal mu ho.
"Pohleď, ty bledý s hnusnýma očima! Vidíš, hovnožroute?"
Koots pochopitelně nerozuměl, co říká, ale když se podíval zblízka, pochopil. "Tento bílý chlup je z boku valacha Prosta a tento hnědý a hedvábný ztratila Trueheart, když se otřela o skálu. Žlutý patří Lemonovi a tmavý Courtneyovu hřebci Drumfireovi," Xhia dokončil výklad a výsměšně zahýkal.
"Už věříš, že Xhia je nejmocnější lovec kmene San? Že s pomocí velké magie pro tebe stopu odhalil?"
"Pověz ty zakrslý žlutý opici, ať přestane tlachat a dovede nás k nim," pokusil se Koots zamaskovat svou euforii.

196 197

wjak se ta řeka jmenuje?" zeptal se Koots. Stáli na horském hřebenu a shlíželi na nekonečnou rozlohu zvlněné travnaté planiny táhnoucí se ke vzdálené hradbě modravých kopců trčících do mléčně modré polední oblohy.
"Gariep. Sanové ji nazývají Gariep Che Tabong - ‚Řeka, kde zemřel slon'," vysvětloval Goffel.
"Proč jí tak říkají?"
"Na břehu této řeky mladý Xhia zabil velkého slona, kterého mnoho dní pronásledoval."
Koots něco zabručel. Od chvíle, kdy Křovák zase našel stopu, se k němu choval o něco laskavěji. Málem litoval, že s ním nedávno tak krutě nakládal, a dokonce mu vlastnoručně natřel popáleniny mastí z vlastní lékárničky. Xhiovi se i tak rány hojily rychle jako divokému zvířeti.
"Pověz mu," řekl Goffelovi, "že když najde místo, kde Somoya přebrodil řeku, dám mu po návratu do kolonie pěknou krávu. A jestli mě k Somoyovi přivede, ať živému, nebo mrtvému, dostane pět dalších tučných krav."
Věděl, že pokud chce uprchlíky dostihnout, musí znovu získat Xhiovu důvěru.
Xhiu vidina bohatství velice potěšila. Jen málo mužů San vlastnilo ovci, natož krávu. Podobně jako děcku dal Xhiovi příslib odměny rychle zapomenout na urážky a vytrpěná příkoří.
Vystartoval dolů k řece tak čile, že Koots na koni měl co dělat, aby ho neztratil z dohledu. U řeky našli obrovská stáda zvěře a Koots nechtěl věřit svým očím. Zvěř v kolonii už intenzivně lovili první holandští kolonisté, kteří pod vedením guvernéra Riebeecka vstoupili na pobřeží téměř před osmi desítkami let. Obyvatelé kolonie byli vesměs vášniví lovci a všecek svůj volný čas věnovali lovu. Zabíjeli divoká zvířata nejen pro potěšení, ale hlavně kvůli masu, kůži a "slonovině. Na území kolonie jste mohli v kteroukoliv denní dobu slyšet hřmění jejich dlouhých roers. V období migrace velkých zvířat se organizovali do početných skupin a lovili divoké koně a zebry kvaga pro kůži a oryxy s africkými gazelami pro maso. Po jednom takovém hromadném jags nebe zčernalo supy a ve vzduchu celé měsíce visel pach smrti. Vybělené kosti ještě léta svítily na slunci jako záhony sněhobílých

richardií.
Následkem těchto nájezdů stavy zvířat výrazně prořídly a v okolí města se stala vzácná i zebra kvaga. Poslední stáda slonů utekla daleko za hranice kolonie už před čtyřiceti roky a jen pár nejudatnějších jedinců se za nimi odvážilo do vzdálených končin vnitrozemí. Takové výpravy trvaly měsíce nebo i roky.
Protože jen málo bělochů dokázalo opustit bezpečí kolonie, nebylo divu, že tak velká koncentrace zvěře Kootse překvapila.
V horách žilo zvěře málo a všichni už toužili po čerstvém mase.
Koots s Oudemanem nasadili koním ostruhy a rychlým cvalem se přiblížili k malému stádu žiraf, okusujících listí z vršků akácií.
Vysoká zvířata s vrtícími oháňkami zakončenými chundelatou bambulkou chlupů se pohybovala dřímavým kolébavým během, dlouhé prohnuté krky natažené kupředu, jako by hlavami vyvažovala mohutná těla. Vojáci od stáda čítajícího dvanáct kusů odehnali mladou samici a v prudké jízdě se ji snažili střelit do hřbetu zřetelně vystupujícího pod žlutou hnědě skvrnitou srstí.
Nakonec se k ní Koots dostal tak blízko, že by se jí ústím hlavně mohl dotknout, a kulka našla svůj cíl.
Přerušila míchu a žirafa se zhroutila na zem. Koots sesedl, znovu nabil mušketu a běžel k ní. Vyhnul se křečovitým kopancům předních kopyt, které by dokázaly přerazit vaz i vzrostlému lvu, a druhou kulku jí vpálil do hlavy.
Večer seděli kolem ohně a při koncertu hyen, které se hádaly se smečkou lvů o zbytky úlovku, si pochutnávali na morku ze stehenních kostí. Opečené nad ohněm je roztloukali kameny a tahali z nich kusy sytě žlutého morku tlustého jako lidská paže.
Za svítání se Koots probudil a zjistil, že Xhia zmizel. Goffel, který měl hlídku, tvrdě spal. Ze vzteku začal Hotentota kopat do břicha i do rozkroku a nakonec ho sešvihal ohlávkou s kovovými přezkami. Až se unavil, o krok odstoupil a zavrčel:
"A teď najdeš jeho stopu a přivedeš ho, jinak dostaneš další výprask."
Xhia se nijak nesnažil své stopy skrývat a Goffel je snadno objevil. Bez snídaně nasedli a vydali se za ním, aby nezískal velký náskok. Koots doufal, že ho na otevřené pláni uvidí zdaleka, a na rovině dobrému jezdci nemohl uniknout ani Křovák.
Xhiova stopa je vedla přímo k zelené stužce vegetace, která na obzoru lemovala tok řeky Gariep. Ještě neurazili ani polovinu vzdálenosti a Koots zahlédl stádo prchajících gazel. Při

výskoku měly všecky čtyři nohy u sebe a nosy se téměř dotýkaly předních kopyt.
"Něco je vyplašilo," ozval se Goffel. "Možná Křovák."
Koots vystartoval a po chvíli v mlžném oparu prachu uviděl drobnou postavičku, která mu klusala vstříc.
"Při satanově dechu!" zaklel Koots. "To je on! Xhia se vrací!"
Když k nim malý stopař doběhl, začal křepčit a spustil litanie pyšné sebechvály. "Jsem Xhia, milovaný svými předky. Moje oči jsou jako měsíc, protože vidí všecko. Moje šípy jsou rychlé jako vlaštovky v letu a žádné zvíře před nimi neuteče ani v noci. Moje kouzla jsou tak mocná, že objevím každého člověka."
Ještě ten den je Xhia dovedl k řece Gariep a ukázal jim rýhy, které do měkkého náplavu kolem břehu vytlačila kola vozů.
"Projely tady čtyři velké vozy a jeden malý," s pomocí Goffela vysvětloval Kootsovi. "Za vozy šlo mnoho koní, krav a ovcí. Podívej! Tady se malý vůz otočil a vracel se zpátky ke kolonii, ale velké vozy pokračovaly dál do divočiny."
"Čí to byly vozy?" zeptal se ho Koots.
"V celé kolonii je jen pár lidí, kteří se můžou chlubit pěti povozy. Jeden z nich je Klebe, Somoyův otec."
"Nerozumím tomu," vrtěl hlavou Koots a Goffel se mu to pokusil vysvětlit. "Vypadá to tak, že zatímco nás Bakkat se Somoyou vodili po horách, Klebe s těmi vozy přijel sem k řece.
Když nám potom Somoya sebral koně a věděl, že ho dál nemůžeme

stíhat, jel za otcem."
"A co ten malý vůz, který se vrátil do kolonie?"
Xhia pokrčil rameny. "Možná se Klebe vrátil domů, když vozy synovi předal." Xhia se palcem nohy dotkl rýhy v zemi.
"Vidíš, jak hluboko se kola zakousla do země? Vozy byly plně naložené."
"Jak to můžeš vědět?" divil se Koots.
"Protože já jsem Xhia s očima jako měsíc, který vidí všecko."
Koots sňal klobouk a utřel si zpocenou pleš na temeni hlavy.
"Ten malý ďábel určitě jen hádá," zapochyboval.
"Jestli vozy dostihneme, Xhia dokáže pravdu svých slov," zastal se ho Goffel. "A když ne, zastřelíte ho a ušetříte dobytek, kterýjste mu slíbil."
Koots si klobouk zase nasadil. Tvářil se mrzutě, ale věřil v konečný úspěch honu mnohem víc než kdykoliv předtím.
Určitě vezou těžký náklad, kalkuloval při pohledu k chvějícímu se obzoru, kam stopy vedly. Ty vozy můžou mít větší cenu než samotná odměna, a v divočině žádné civilizované zákony neplatí.
Peníze za hlavu, nebo za náklad. Tak nebo tak, čeká ho pěkný zisk.
Seskočil z koně, zkoumal koleje zblízka a uvažoval.
"Kdy tady ty vozy asi projely?"
Goffel otázku přetlumočil Xhiovi.
"Před pár měsíci. Víc se o tom říct nedá. Ale jedou pomalu a jezdci na koních jedou rychle."
Koots souhlasně pokyvoval hlavou. "Dobře! Řekni mu, ať jde po stopě a najde nějaký důkaz o tom, komu ty vozy skutečně patří."
Důkaz našli za dvanáct dní a o čtyři sta kilometrů dál. Přijeli na místo, kde jeden z vozů zapadl do díry a vážně se poškodil.
Nasvědčovaly tomu polámané zbytky loukotí z předního kola.
Uprchlíci pár dní tábořili na místě nehody a vůz opravovali.
Xhia zvedl z trávy jeden úlomek a vítězoslavně zakdákal:
"Neříkal ti Xhia pravdu? Už mu věříš? Ne! Nevěříš mu, ty hloupý bílý červe." Zamával zlomeným paprskem kola.
"Zapamatuj si teď a provždy, bělochu, že Xhia všecko ví a všecko vidí."
Přinesl úlomek Kootsovi a ukázal mu značku vypálenou ve dřevě.
"Poznáváš ten obrázek?"
Koots přikývl a rty mu pokřivil vlčí úsměv.
Stylizovaný znak zobrazoval dlouhý devítiliberní kanón na podvozku a stuha po dním nesla písmena CBTC. Stejná písmena vídával na vlajkách nad skladištěm a ve štítu hlavní budovy High Wealdu.
Věděl, že znamenají zkratku Obchodní společnosti bratří Courtneyů.
Svolal své vojáky a fragment kola jim ukázal. Šel z ruky do ruky a všichni značku poznali. V kolonii na mysu žilo necelých tři tisíce obyvatel a lidé se navzájem dobře znali. Po samotném guvernérovi van de Wittenovi byli bratři Courtneyovi nejbohatší a nejvlivnější muži v kolonii. Svým znakem, který byl stejně známý jako znakVOC, označovali veškerý svůj majetek: budovy, lodě, vozy, koně i dobytek. Nacházel se i na pečetích jejich dokumentů.
Nebylo žádných pochyb, čí vozy sledují.
Koots přejel pohledem svou tlupu a hodil dřevěný úlomek Richterovi.
"Desátníku, poznáváte, co držíte v ruce?

"Ano, pane kapitáne. Je to kus kola."
"Ne, desátníku! Držíte tisíce holandských zlatých."
Z bílých tváří Richtera a Oudemana pohlédl na žlutou tvář Xhiovu a čokoládově hnědé obličeje Hotentotů. "Chce se někdo z vás ještě vrátit domů? Na rozdíl od toho mizery Le Richeho můžete odjet na koni. Peníze za odměnu nejsou všecko, co získáme.
Jsou tu ještě čtyři plně naložené vozy a stádo dobytka. I Xhia dostane víc než šest krav, které jsem mu slíbil. Co vy na to? Touží někdo z vás po domově? Ano, nebo ne?"
Zubili se na sebe jako smečka divokých psů, kteří zavětří kořist.
"A pak je tu ještě ta dívka. Líbilo by se vám černým pohrát si se zlatovlasou běloškou?"
Odpověděli hlasitým vilným smíchem.
"Ale jeden z vás mi musí prominout. Ten se potěšení nedočká."
Zamyšleně je pozoroval, až jeho oči spočinuly na hotentotském

vojákovi, kterému by rád viděl záda. Jmenoval se Minna a šilhal, což mu dodávalo lstivý, až násilnický vzhled, který podle Kootsova mínění věrně odrážel jeho skutečnou povahu.
Byl to morous a od samého počátku mu nebylo nic po chuti.
Byl taky jediný, kdo nedával najevo nadšení z honu na Jima Courtneye.
Koots mu položil ruku na ramena. "Minno, ty i já jsme bratři válečné krve, a proto mě moc bolí, že se musíme rozejít.
Ale potřebuju spolehlivého muže, který by plukovníku Keyserovi donesl hlášení. Musí se dozvědět o úspěchu naší expedice, a ty, můj drahý a věrný Minno, jsi pro ten úkol jako stvořený. Požádám plukovníka, aby tě bohatě odměnil. Kdoví? Možná se budeš pyšnit zlatou šňůrkou na rukávě a těšit se ze zlata v kapse."
Kapitán se hrbil nad ušmudlaným notesem celou hodinu, než zprávu pro Keysera sesmolil. Věděl, že Minna je analfabet, a tak pro zdůraznění svých zásluh při úspěšném vedení výpravy v posledním odstavci napsal:
"Voják, který tuto zprávu přinese, Johannes Minna, postrádá jakékoliv vojenské ctnosti. Proto uctivě doporučuji, aby byl propuštěn ze služeb Společnosti bez nároku na penzi."
S uspokojením list popsaného papíru složil. Postaral se, aby Minnovi nemusel vyplatit podíl z odměny, až se s hlavou mladého Courtneye do kolonie vrátí.
"Stačí, abys jel po stopách vozu. Dovedou tě zpátky na mys Dobré naděje," řekl Minnovi. "Xhia cestu odhaduje na deset dní."
Podal mu dopis a úlomek z kola. "Oboje to osobně odevzdáš plukovníku Keyserovi."
Minna se potměšile usmál a spěchal sedlat koně. Nemohl ani uvěřit štěstí, které ho potkalo. Nemusí dál pokračovat v šílené honbě a ještě za to dostane odměnu.
Dny ubíhaly rychleji než zem pod koly vozů. Zdálo se, že hodiny jsou příliš krátké, aby v plné míře strávili všecko, co viděli, a vychutnali nesčetná dobrodružství, malá i velká, která denně zažívali. Bez Luizina deníku, který s takovým zaujetím psala, by jim ty zlaté dny pohody brzy zmizely z paměti. Luiza musela na Jima neustále tlačit, aby plnil to, co otci slíbil.
Slunce zaměřoval, jen když na tom trvala, a výsledky stejně zaznamenávala sama.
Rýžovacím pánvím zůstal věrnější. Prověřoval písek ze dna každé řeky, kterou přejeli. Často při okraji pánve nacházel žlutou šmouhu lesklých šupinek, ale jeho radost nemívala dlouhého trvání. Když získaný kov otestoval kyselinou chlorovodíkovou z bedýnky obsahující potřeby hledačů zlata, žlutý kov jen zabublal a rozpustil se. "Pyrit! Zlato bláznů!" posteskl si trpce.
"Starý Hubert by se mi s chutí vysmál." Jeho zklamání ovšem během několika hodin zase ustoupilo mladickému nadšení, které Luiza tolik milovala.
Jim neustále hledal známky přítomnosti lidí, jenže důkazů bylo poskrovnu. Jednou zkřížili koleje od vozu vyjeté ve sterilní krustě solné pláně, ale Bakkat je prohlásil za velmi staré. Ovšem Křovákovo vnímání času se neshodovalo s evropským pojetím, a tak ho Jim přinutil k bližšímu určení. "Jak jsou staré, Bakkate?"
"Ty rýhy tu byly dřív, než ses narodil, Somoyo," řekl bez váhání. "Člověk, jehož vůz je udělal, už asi nežije."
Občas nacházeli i jiné důkazy přítomnosti lidí - příslušníků Bakkatova kmene. Tam, kde Křováci objevili vhodný úkryt nebo jeskyni, obvykle na stěnách zanechali podivné malby v živých barvách a ohniště, na nichž si pekli své úlovky. Svědčily o tom hromady kostí na nedalekých smetištích. Podle stylu malby a použitých symbolů byl Bakkat schopen určit kmen, který tudy

putoval. Kdykoliv si prohlížel tyto umělecké atributy bohů a kmenových zvyků, pocítil nostalgickou touhu žít bezstarostným životem, jaký jim příroda poskytovala.
Charakter krajiny se postupně měnil. Rovné planiny vystřídaly lesy a kopce oddělené řekami tekoucími v širokých naplavených údolích.

Terén býval zarostlý neprostupnými křovisky a trním a pokusy prosekat cestu pro vozy se vždy nesetkaly s úspěchem. Tvrdé propletené větve odolávaly ostří i těch nejkvalitnějších seker, a objížďkami podobných džunglí ztratili řadu dní.
Jinde zase krajina připomínala anglický park. Na otevřené úrodné zemi rostly stromy s rozložitými korunami vysoké jako sloupy katedrál. V jejich větvích bez ustání štěbetali ptáci a vřískaly opice soupeřící o nejsladší plody.
Všude, kam oko pohlédlo, našlo zvířata a ptáky v nevyčerpatelném množství a počtu druhů. Od drobných strdimilů až k pštrosům s bílými chocholy peří na křídlech a ocasech, kteří výškou konkurovali jezdcům na koních. Nacházeli rejsky ne větší než Jimův palec, ale taky hrochy, kteří svou mohutností předčili jejich největší tažná zvířata. Ta monstra snad obývala každou řeku a jezero. Jejich ohromná těla natěsnaná na sebe často vytvořila velké šedé vory, na nichž postávaly bílé volavky.
Mezi oči jednoho starého hrocha Jim poslal tvrzenou olověnou kulku. Zvíře se sice okamžitě potopilo, ale druhý den, až se mrtvé tělo nafouklo plyny jako balon, vyplavalo, krátké nohy vytočené k obloze. S párem volů se jim ho podařilo vytáhnout na břeh. Bílý tuk z těla obrovského zvířete po vyškvaření naplnil dvěstělitrový sud na vodu. Sádlo se hodilo na vaření, k výrobě klobás i mýdla a k mazání kol nebo zámků pušek.
Potkávali nekonečná stáda antilop s masem rozdílné kvality a chuti, a Luiza si mohla vybírat jako hospodyně u řezníka.
Stáda šedě hnědých bahnivců kaferských se střídala se stády fantasticky pruhovaných zeber. Dokonce narazili na antilopy podobné koním se zadky a hřbety ebenově černými, sněhobílými břichy a šavlově zakřivenými rohy. V trnitých křovinách nacházeli nervózní antilopy kudu s rohy podobnými vývrtkám a početná stáda černých buvolů, kteří dokázali zlikvidovat rozlehlé křoviny, že po nich zbyla jen udupaná, vypleněná zem.
Jenže Jim toužil po slonech a večer co večer o nich básnil s téměř nábožným zaujetím. Sám sice živého slona nikdy neviděl, ale ve skladištích na High Wealdu ležely hromady jejich klů. V mládí je jeho otec lovil v krajích východní Afriky, vzdálených tisíce kilometrů od míst, kde se teď pohybovali. Celá léta ho živil otec-svými historkami o lovu těchto legendárních zvířat, a představa, že je jednou bude taky lovit, mu učarovala. Byl jí přímo posedlý.
"Už jsme od řeky Gariep vzdáleni téměř čtyři tisíce kilometrů," řekl Luize. "Určitě se nikdo jiný z kolonie tak daleko nedostal. Co nevidět musíme narazit na slony."
Konečně jeho sny dostaly konkrétnější podobu. Přijeli do lesa, kde ležely polámané stromy, jako by se tam přehnal hurikán. Ty, které zůstaly stát, neměly kůru.
"Vidíš, jak vysávali šťávu?" Bakkat ukázal na velké chuchvalce kůry, kterou tlustokožci požvýkali a vyplivli. "Podívej na tento vyvrácený strom. Byl vyšší než hlavní stěžeň lodi tvého otce a sežrali jen křehké listí z jeho vršku. Jsou to úžasná zvířata."
"Zaveď mě k nim, Bakkate!" prosil Jim. "Chtěl bych je vidět."
"Tyhle otisky tlap tu v bahně zůstaly od minulého období dešťů. Za sucha ztvrdly na kámen."
"Kdy už na ně narazíme? Uvidím je vůbec někdy?"
"Určitě," ujišťoval ho Bakkat. "Ale až se nám to náhodou podaří, budeš možná litovat." Bradou kývl k jednomu z povalených stromů. "Jestli tohle dokážou se stromy, co potom udělají s člověkem?"
Denně vyjížděli před vozy na průzkum okolní krajiny. Hledali čerstvé známky přítomnosti slonů a současně předákovi vozků Smallboyovi vyznačovali cestu ke zdroji pitné vody a dobré píce pro voly a ostatní zvířata. Museli taky doplňovat sudy vodou pro případ, že by ten den žádnou nenašli. Bakkat učil Jima, jak podle směru letu ptáků a stop žíznivé zvěře najde napajedlo.
I koně dokázali vodu ucítit na vzdálenost mnoha kilometrů. Mnohdy se dostali tak daleko před hlavní karavanu, že se do západu slunce nestačili vrátit a museli provizorně tábořit tam, kde je tma a únava zastihly. Ve dnech, kdy se vraceli, je k táboru vedla zář ohně a bučení volů. Psi jim vybíhali naproti a vítali je

radostným štěkotem.
Luiza poctivě vedla kalendář a nikdy nezapomněla na víkend. Trvala na tom, aby o nedělích Jim zůstával v táboře.
Ve sváteční den vstávali pozdě dopoledne, až je probudily teplé

paprsky slunce pronikající zadními plachtami vozů. Potom ještě leželi na lůžkách a ospale hovořili přes vozové plachty, dokud Luiza nevyhlásila čas ke vstávání. Vůně čerstvé kávy, která se brzy linula od ohně, Jima nakonec vždycky přesvědčila.
V neděli Luiza pravidelně připravila sváteční oběd podle některého ze Sářiných receptů, zatímco Jima obvykle zaměstnaly drobné opravy, na které přes týden nezbyl čas. Tu vyměnil koni podkovu, tam namazal náboje kol nebo zalátal roztrženou plachtu.
Po obědě uléhali do hamaků zavěšených ve stínu stromů a navzájem si předčítali z toho mála knížek, které si s sebou vezli. Nakonec prodiskutovali události z minulého týdne a naplánovali si, co udělají v týdnu příštím. Na první Jimovy narozeniny prožité společně mu Luiza z různě zbarvených dřev vyřezala šachové figurky i šachovnici. Snažil se dát najevo nadšení, ale protože nikdy šachy nehrál, byl trochu v rozpacích. Luiza si věděla rady.
Ze stránek ročenky mu přečetla pravidla hry, a pak pod větvemi košatého stromu rozestavěla figurky na šachovnici.
"Hraješ s bílými," nabídla mu velkoryse.
"To znamená, že táhneš první."
"A to je dobře?"
"Jistě, máš velkou výhodu," ujišťovala ho. S úsměvem potáhl pěšcem před věží o tři políčka. Donutila ho tah opravit a po chvíli ho nemilosrdně potrestala. "Mat," prohlásila rezolutně a Jim na ni překvapeně pohlédl.
Pokořený lehkostí porážky, pozorně prostudoval postavení figur na šachovnici a začal zpochybňovat správnost Luiziných tahů, které vedly k jeho porážce. Když zjistil, že nepodváděla, zamračeně zíral na šachovnici. Konečně mu svitlo, proč prohrál, a napřímil se.
"Hrajeme znovu," oznámil výhružně. Výsledek druhé partie nebyl o nic míň pokořující. A možná právě proto ho hra zaujala a později tvořila důležitou náplň jejich společné existence.
Při taktní Luizině výuce dělal rychlé pokroky a po nějaké době se stali téměř rovnocennými soupeři.
Na čtverci šedesáti čtyř políček svedli řadu památných soubojů, a tyto bitvy je kupodivu v mnohém sblížily.
V jedné věci ho ale nemohla překonat, ať se snažila sebevíc, přičemž k vítězství jí chyběl třeba pouhý krůček. Šlo o střelbu.
V neděli po večeři Jim obvykle rozestavil terče ve vzdálenosti padesáti, sta a sto padesáti kroků. Luiza zůstala věrná své malé francouzské pušce, zatímco Jim dal přednost jedné z páru těžších londýnských kulovnic. Střílelo se o zvláštní trofej - žirafí oháňku. Vítěz nedělního střeleckého matiné si ji potom na zbytek týdne zavěsil nad vstup do svého vozu. V řídkých případech, kdy se Luize dostalo té pocty, se Smallboy, vozka, který vedl její spřežení, naparoval a týden práskal svým dlouhým bičem mnohem razantněji, než bylo potřeba.
Postupně se Luiza v řízení tábora a soužití s Jimem natolik zaběhla, že temné vzpomínky na její minulost začínaly blednout. Noční můry přicházely jen zřídka a už nebývaly zdaleka tak děsivé. Pomalu začala milovat život s jeho radostmi i strastmi, a tento postoj se k jejímu věku hodil mnohem víc, než dřívější podezíravost a přehnaná obrana.
Na jedné odpolední vyjížďce našli zralé melouny tsama. Jim nacpal žlutozeleně pruhované plody veliké jako lidská hlava do sedlových brašen, a po návratu do tábora Luize ukrojil tlustý klínek. "Je to jedna z lahůdek divočiny."
Váhavě ochutnala. Šťavnatá dužina s nízkým obsahem cukru měla mdlou, nevýraznou chuť. Aby Jima potěšila, předstírala, že jí meloun chutná.
"Otec tvrdil, že mu jeden takový plod zachránil život. Bloudil v poušti řadu dní, a kdyby náhodou nenašel melouny tsama, umřel by

žízní. Chutná?"
Pohlédla na bledě žlutou dřeň a pak zpátky na Jima. Nečekaně dostala zlomyslný nápad. Od smrti rodičů na nic podobného ani nepomyslela.
"Čemu se směješ?" divil se Jim.
"Tady tomu!" Naklonila se přes táborový stůl a rozmázla mu měkkou dřeň melounu po obličeji. Civěl na ni překvapený její nečekanou reakcí a z nosu i brady mu skapávala šťáva.
"Chutná?" Její otázka se utopila v záchvatu smíchu.
"Vypadáš tak hloupě!"
"Uvidíme, kdo bude vypadat hloupěji." Jim se vzpamatoval a popadl zbytek melounu. Polekaně zaječela a běžela pryč.
Vyběhl za ní a mával kusem melounu nad hlavou, jádra mu uvázla ve vlasech a šťáva mu natekla za košili.
Překvapení sluhové hleděli, jak se proplétá mezi vozy. Rozesmátá Luiza daleko neutekla a Jim ji brzy dohonil. Jednou

rukou ji přitiskl k postranici vozu a druhou rukou jí dužinu melounu roztíral po tváři.
"Je mi to hrozně líto," omlouvala se a sotva popadala dech. "Odpusť mi, prosím. Vzdávám se. Už to víckrát neudělám."
"To si piš, že ne," souhlasil. "Ale já ti přesto ukážu, co by se mohlo stát, kdyby se to opakovalo." Zacházel s ní stejně jako ona před chvílí s ním. Když skončil, měla meloun ve vlasech, v uších i v očích.
"Jsi zvíře, Jamesi Archibalde!" Dobře věděla, jak to pojmenování nemá rád. "Nenávidím tě!" Chtěla ho probodnout pohledem, ale znovu ji přemohl smích. Zvedla ruku k ráně, ale zachytil ji a Luiza se o něho opřela hrudí.
V té chvíli je oba přešel smích. Ústa měli těsně u sebe a jejich dech se mísil. V Luiziných očích se objevilo něco, co tam nikdy nezahlédl. Náhle se celá roztřásla, rty se jí začaly chvět. Emoce vytěsnil strach. Jim si uvědomil, že je celý tábor pozoruje.
S přemáháním jí ruku pustil a odstoupil od ní. Smích mu zamrzl na rtech. "Pozor, děvče! Příště ti studený kluzký kus melounu skončí za krkem."
Tísnivá atmosféra zůstala viset ve vzduchu a Luiza neměla daleko k slzám. Zachránil ji Bakkat, který v němé pantomimě přehrál jejich souboj. Nakonec zvedl zbytky melounu a hodil je po Zamovi. Vozkové a pohůnci se přidali a ve chvíli kusy melounu létaly všemi směry. Za všeobecného pokřiku Luiza vklouzla do svého vozu, a když se později zase objevila, s vážným výrazem se producírovala v nových šatech. Vlasy měla spletené do dlouhých silných copů.
"Nedáš si partii šachu?" zeptala se Jima, ale přímému pohledu do očí se vyhnula.
Porazil ji po dvaceti tazích, ale moc se z vítězství neradoval. Nevěděl, jestli ho nechala vyhrát schválně, nebo byla jen příliš roztržitá.
Příští ráno Jim s Luizou a Bakkatem vyjeli už před svítáním. Snídani si vezli v ešusech přivázaných k sedlům. Asi po hodině cesty zastavili u potoka, který se v meandrech vinul z řídce zarostlých kopců.
Napojili koně a usedli na spadlé kmeny, aby posnídali. Mladý pár se úzkostlivě vyhýbal vzájemnému pohledu do očí. Vzpomínky na včerejší incident jim stále ožíval v paměti a jejich rozhovor plný odmlk byl přehnaně zdvořilý. Po jídle Luiza vzala ešusy a odešla je k potoku umýt. Když se vrátila, váhal, jestli jí má pomoct do sedla. Děkovala mu mnohem víc, než si ta malá pozornost zasluhovala.
Na kopec vyjel první Bakkat s Prostém. Na hřebeni prudce zarazil a rychle otočil vzpínajícího se koně. Z jeho vyjeveného obličeje se dalo vyčíst, jak silně je rozrušený. Nedokázal ani souvisle mluvit.
"Co se děje?" volal na něj Jim. "Cos tam viděl?" Vzal Bakkata za paži a málem ho strhl ze sedla.
Bakkat konečně našel hlas. "Dhlovu!" vykřikl jakoby bolestí. "Mnoho! Velmi mnoho!"

Jim hodil opratě Bakkatovi, vytrhl pušku z pouzdra a seskočil na zem. Před hřebenem zalehl a rozrušením téměř nedýchal. Rychle zkontroloval směr větru. Rozemnul mezi prsty trochu suché trávy a sledoval, kam letí. Vítr byl příznivý.
Za sebou vycítil přítomnost Luizy. "Co je tam, Jime?"
"Sloni!" Jim to kouzelné slovo sotva vyslovil. Hleděla na něj chvilku nechápavě, než jí v očích zahořely modré safíry.
"Ach, Jime! Ukaž mi je!"
Byl rozčilený na nejvyšší míru, ale byl i vděčný, že s ním dokáže sdílet vášeň, která mu tak silně poznamenala duši.
"Pojď!" řekl a bez rozpaků ji vzal za ruku. Navzdory všemu, co se mezi nimi nedávno odehrálo, mu to důvěrné gesto připadalo zcela normální.
Pod nimi ležela rozlehlé údolí ze všech stran sevřené kopci. Zem spálenou stepním požárem pokryl po nedávných deštích čerstvý zelený koberec svěžího anglického trávníku, ze kterého tu a tam trčely ostrůvky vysokých stromů mahobahoba a ohořelých zbytků trnitých houštin.
V širokém údolí se pohybovaly stovky slonů. Pro Jima, který si první setkání se slony představoval už mnohokrát, realita této scény překonala veškerou jeho fantazii. "Svatá matko boží!" šeptal. "To je nádhera!" Luiza cítila, jak se mu třese ruka a zesílila stisk. Vytušila, že tohle je jedinečný okamžik v jeho životě a pocítila pýchu, že může být po jeho boku a že s ním

tento zážitek může sdílet. Měla dojem, že konečně našla to pravé místo v životě, že už ví, kam patří.
Podle velikosti zvířat Jim poznal, že stádo tvoří převážně slonice a slůňata. Staří samci jako mohutné žulové bloky postávali stranou neochvějní ve svém majestátu, a i na dálku stádu dominovali. Nejblíže stál slon, který svou velikostí ostatní zastiňoval. Možná to byla jen klamná hra slunečního světla, ale zdál se být ze všech nejtmavší. Uši měl roztažené jako lodní plachty, a když se pohnul, slunce zachytilo křivku jeho klů a vyslalo k nim svazek odražených paprsků. V jednom okamžiku slon chobotem nabral prach u svých nohou a vyfoukl si ho na hlavu a hřbet.
"Je strašně velký! Nikdy bych nečekala, že slon může být tak obrovský."
Její hlas vytrhl Jima z úžasu. Ohlédl se po Bakkatovi.
"Mám u sebe jen tuhle malorážku." Výkonnější německé kulovnice nechal ve voze. Byly příliš těžké a při výpravách do buše zavazely. Zažil už tolik zklamání, proto nečekal, že na slony narazí právě dnes, a už vůbec ne v takovém množství. Teď toho litoval. Věděl, že by bylo pošetilé použít lehkou londýnskou pušku proti takové hoře svalů a šlach. Jen s velkým štěstím by se mu možná podařilo prohnat lehkou kulku některým životně důležitým orgánem.
"Jeď co nejrychleji zpátky, Bakkate, a přivez mi dvě velké pušky. Přiber i plnou prachovnici a střelecký pás. Jim ještě nedomluvil a Frost s Bakkatem v sedle už šíleným cvalem pádil z kopce.
Jim s Luizou se odplížili za hřeben a na odvráceném úbočí kopce se ukryli za skupinku nízkých akácií.
Usedli bok po boku mezi ochmýřené větve pokryté žlutými květy a Jim zaměřil dalekohled na svého slona.
Jeho velikost umocněná čočkami dalekohledu ho přinutila k hlasitému vzdechu. Nestačil se ještě plně nasytit pohledu, ale podal přístroj Luize. Už se s ním naučila zacházet a bez potíží ho na objekt zájmu zaostřila. Její pozornost brzy odvedlo dovádění slůňat, která spolu neustále soupeřila a naháněla se.
Když Jim viděl, že se dalekohled v jejích rukou odchýlil od sloního patriarchy, měl silné nutkání jí ho zase vzít a pokračovat v pozorování slona svých snů. Zastavil ho jemný úsměv, který jí na rtech vykouzlila hra mládat, a ruku v půli pohybu zastavil. To gesto samo svědčilo o míře jeho citu k ní, protože s ním cloumala lovecká vášeň.
Jak se slon blížil a rostl, Luizin výraz poznamenala zbožná hrůza. Jeho naprosto tichý, rozvážný pohyb vyjadřoval cosi

přízračného, co ji znervózňovalo. Obrovské tlapy vybavené houbovitými poduškami kladl rozvážně a s elegancí neúměrnou jeho velikosti. Chobot mu ochable visel až téměř k zemi a jeho konec s neobyčejnou jemností, která si nezadala s citem lidských prstů, sbíral listy a semenné tobolky. Hrál si s nimi a odhazoval je stranou.
Po chvíli uviděli i jeho vlhké oči posazené mezi vrásčitá víčka a lesklé stružky slz stékající po věkem sešlé tuhé kůži.
Ale samotné oči vypadaly inteligentně a prozíravě.
Jak se přibližoval dostali strach, že je zašlápne nebo probodne kly, a Luiza málem utekla. Zastavil ji Jimův stisk na rameni.
Kručení v sloním hrdle a břiše znělo jako vzdálené dunění hromu.
Jim zapřel pušku do ramene a přes mířidla pohlédl na mohutnou šedou hlavu. Luiza vedle něj strnula v očekávání výstřelu.
"To může udělat jen blázen a hazardér," slyšel otcovu radu.
"V mohutné lebce bys musel přesně zasáhnout nepatrně malé místo. Opravdový lovec zabíjí s jistotou. Použije zbraň těžkého kalibru a míří mezi lopatky na srdce a plíce."
Jim sklonil zbraň a Luiza si oddechla. Slon mezitím vážným krokem minul jejich úkryt a došel k nízkému stromu gwarrie, stojícímu padesát kroků za nimi. Začal pod ním sbírat fialové bobule a jemným, vybraným způsobem si je strkal do tlamy.
Jim vzal Luizu za ruku a opatrně ji odvedl zpátky za hřeben.
V dálce zahlédli bledý obláček prachu. Bakkat se vracel.
"Jsi rychlý, Bakkate," pochválil ho Jim. Než mužík stačil sesednout, vytrhl mu jednu z velkých pušek a spěšně ji prohlédl. Nebyla nabitá a ještě na sobě měla vrstvu vazelíny. Okamžitě ji začal nabíjet. Nacpal do hlavně tvrzenou kulku vážící sto deset gramů; byla téměř dvakrát větší než zralá kulička hroznu.
Sotva skončil, Bakkat mu podal druhou zbraň. Když byly obě pušky nabité, Jim řekl: "Tamhle za hřebenem se krmí úžasný slon. Půjdu za ním pěšky, ale hned jak uslyšíš můj výstřel, musíš mi co nejrychleji donést druhou pušku a přivést Drumfirea."

"Co mám dělat já?" zeptala se Luiza. Jim zaváhal. Podvědomě cítil, že by ji měl poslat zpátky k vozům, ale věděl dobře, že by to nebylo fér. Nemohl ji jen tak zbavit dobrodružného zážitku při prvním lovu velkého zvířete. Ovšem mnohem větší roli hrálo vědomí, že by ho stejně neposlechla, a na hádku, kterou by pravděpodobně prohrál, nebyl čas. Na druhé straně ji nemohl nechat na místě. Z otcova vyprávění věděl, že po první ráně se panikařící zvířata rozběhnou všemi směry. Pokud by se některý slon dostal do její blízkosti, ocitne se ve smrtelném nebezpečí.
"Sleduj nás, ale nejeď za námi příliš blízko a měj oči otevřené. Slon se může vynořit kdekoliv, dokonce i za tebou.
V sedle Trueheart se spolehlivě dostaneš do bezpečí."
S kohoutkem napůl nataženým běžel k hřebeni a opatrně přes něj nahlédl. Od chvíle, kdy viděl svou kořist naposled, se nic nezměnilo. Slon u stromu se dál pokojně živil. I zbytek stáda byl klidný a jen slůňata stále dováděla u nohou svých matek.
Jim se ještě jednou ujistil o směru větru. Na tváři sice cítil jeho lehký studený dech, ale teprve pád hrstky prachu ho definitivně přesvědčil, že nebezpečí předčasného prozrazení nehrozí. Slabý zrak slonů neodhalí nehybnou lidskou postavu vzdálenou padesát kroků. Mnohem větší hrozbu představoval jejich fenomenální čich.
Opatrně našlapoval proti větru a pomalu se blížil k svému cíli.
V uších mu zněla otcova slova: "Vždy se snaž přiblížit co nejvíc, jak to jen bude možné. S každým krokem je jistota dobré rány větší. I třicet kroků je moc a dvacet není tak dobrých jako deset. Teprve pět naprosto vyhovuje. Z té vzdálenosti kulka spolehlivě protrhne srdce."
Jak se Jim blížil, jeho kroky se zpomalovaly. Nohy měl jako z olova a dýchal s takovou námahou, až měl dojem, že se zadusí. I puška v rukou mu ztěžkla. Nikdy mě žádné zvíře nezranilo, utěšoval se, ale hned se opravil: A když už někdy, tak jen lehce.

Náhle si vzpomněl, že nenatáhl kohoutek naplno, a polekal se. Z té vzdálenosti by zvíře mohlo cvaknutí mechanizmu zaslechnout. Jak váhal, slon se pohnul a svým rozvážným, dřímavým krokem začal strom obcházet. Jimovi málem vyskočilo srdce z hrudi, když se k němu monstrum natočilo bokem a pod vrásčitou hrubou kůží uviděl obrys mohutné lopatky.
Okamžitě věděl, kam má zamířit, a zvedl pušku k rameni. Jenže slon pokračoval v pohybu a jeho lopatku zakryla zkroucená větev obalená tlustými lesklými listy a bobulemi, na kterých si tlustokožec pochutnával.
"Jedině blázen a hazardér střílí slona do hlavy," slyšel otcova slova, ale byl tak blízko, že nemohl minout. Nejdřív ovšem musel plně natáhnout kohoutek. Aby utlumil zvuk nárazu kovu na kov, zakryl mechanizmus zámku dlaní. Cítil, že už se dráha kohoutku nachází těsně před západkou, a soustředěný na ten poslední kousíček pohybu si začal hryzat špičku jazyka.
Hleděl na slona a zkoušel ho vůlí ukolébat, aby zvuk přeslechl. Ale zvíře s evidentním potěšením dál bezstarostně žvýkalo šťavnaté bobule, které mu barvily růžové pysky do fialova.
"Cvak!" To nepatrné klapnutí v tichu divočiny doslova zahřmělo. Slon přestal žvýkat a strnul v monumentální nehybnosti.
Dobře slyšel ten cizí zvuk a Jim tušil, že každým okamžikem vyrazí. Soustředil se na černou díru sloního ucha a pomalu zvedl zbraň k líci. Mířidla jako by ani neregistroval a veškerou vůli koncentroval na to místo - půl prstu dlouhou rýhu na začátku ucha.
Úder pažby ho donutil dva kroky couvnout. Dlouhý modravý výšleh z hlavně zdánlivě zasáhl šedou vrásčitou kůži sloní hlavy a Jim neviděl, kam střela dopadla, i když její náraz, podobný úderu sekery do kmenu tvrdého železného stromu, slyšel zřetelně.
Slon trhl hlavou a zázračně rychle se zhroutil. Jim s otevřenou pusou zíral na svůj překvapivý úspěch. Pak mu srdce poskočilo a radostně zavýskl. Vyběhl k úlovku a za sebou uslyšel dusot koňských kopyt.
Ohlédl se a uviděl Bakkata v sedle Prosta. V ruce svíral druhou pušku a Drumfirea vedl za sebou. "Vyměň si zbraň, Somoyo," křičel. "Pohleď! Všude kolem jsou dhlovu. Když je budeme štvát, můžeš dostat dalších deset."
"Musím se podívat na toho, kterého jsem právě složil a uřezat mu oháňku." Na tuto trofej otec nezapomínal ani v největším zápalu honu.
"Jestli je mrtvý, neuteče ti." Bakkat zarazil koně, vytrhl překvapenému lovci z ruky prázdnou pušku a strčil mu do ní nabitou. "Než stačíš ocas uříznout, ostatní se rozutečou."

Jim stále váhal a toužebně hleděl na mrtvou kořist. "Pojeď, Somoyo! Podívej, jak prchají a zvedají prach. Za chvíli bude pozdě."
Jim pohlédl dolů po svahu a viděl, že zpanikařená zvířata bezhlavě utíkají všemi směry.
Podle otcova tvrzení sloni mají z člověka zvláštní pudový strach. Dokonce i ti, kteří s jeho krutostí nemají zkušenosti, při prvním setkáním s ním utíkají v panice pryč třeba stovky kilometrů.
Jim stále váhal. "Somoyo, vhodná chvíle prchá s nimi," naléhal na něho Bakkat. Ukázal na dva statné samce, kteří s ušima sklopenýma dozadu pádili kolem nich v dostřelu pistole.
"Než se třikrát nadechneš, jsou pryč. Pojeď! Pojeď za nimi!"
Sloni už mizeli v lese, ale Jim věděl, že je po kilometru rychlé jízdy dohoní, a rozhodl se. S nabitou puškou v ruce vyskočil do sedla Drumfirea a zabořil mu podpatky do žeber. "Ha! Ha! Drumfire! Za nimi, maličký!" Obrátil hřebci hlavu a hon začal.
Drumfire se nakazil Jimovým vzrušením a při každém kroku divoce koulel očima a hlavou mával jako perlíkem. Brzy se oběma slonům přiblížili a Jim si vybral větší zvíře z páru. Sledoval široké křivky jeho klů po stranách houpajících se boků a musel přivírat oči před prachem vyhazovaným jeho mohutnými tlapami.
"Povečeřím s ďáblem, jestli tenhle není větší než ten, kterého

jsem složil," jásal Jim a navedl koně tak, aby mohl střílet slonovi na ramena. Natáhl kohoutek a zbraň opřel o hrušku sedla. Náhle za sebou zaslechl divoké troubení a Luizin výkřik. Oba ty děsivé zvuky tlumila vzdálenost a přehlušoval dusot kopyt, ale tón Luizina hlasu mu zjitřil každičký nerv v těle. Vysoké ječivé kvílení signalizovalo nejvyšší stupeň strachu. Otočil se v sedle a pochopil, v jakém smrtelném nebezpečí se jeho láska ocitla. Když přecházeli hřeben kopce, Luiza, poslušná Jimových pokynů, se držela za Prostém. Jima viděla dvě stě kroků před sebou. Byl k ní obrácen zády a opatrně se plížil kupředu napůl sehnutý nad zbraní.
Slona nejprve přehlédla; jeho šedá barva splývala s okolní buší, a jen vydechla, když ho uviděla. Velikostí připomínal horu a Jim mu byl tak nebezpečně blízko, že se o něj začala bát. Zastavila klisnu a jako uhranutá sledovala, jak se ke zvířeti stále přibližuje.
Když slon zmizel za stromem, na okamžik už si myslela, že Jimovi unikl. Jenže Jim se narovnal a zvedl pušku. Luiza měla dojem, že se ústí hlavně dotýká sloní hlavy. Vtom okamžiku zahřměl výstřel. Připomněl jí třesknutí hlavní plachty na Meeuw, když při manévrování v bouři nabrala vítr.
Modrý dým ze spáleného prachu odnesl vítr a slon padl jako sražený bleskem. Za jásavého křiku všech tří vyjela za Bakkatem, který už po svahu cválal k šťastnému lovci. Po krátké diskuzi Jim nasedl na Drumfirea a s Bakkatem v patách ujížděl za párem prchajících slonů, kterých si doposud nevšimla.
Luiza je nechala jet. Bez vědomého záměru mírně stiskla kolena a klisna na ten nepatrný signál krokem vyšla ke stromu, za nímž leželo padlé zvíře. Nezastavila ji, a když přijela blíž, přemohla ji zvědavost. Postavila se ve třmenech, aby za bariéru koruny stromu dohlédla.
Už byla téměř u něj, když zahlédla náznak pohybu. Byl tak nepatrný že ji vůbec nenapadlo přisuzovat ho zastřelenému slonovi. Popojela blíž a uvědomila si, že viděla kmitnutí krátké sloní oháňky. Chlupy na jejím konci byly sedřené jako na starém malířském štětci. Už se chystala sesednout, že půjde dál pěšky a na úžasné kly mrtvého obra se podívá zblízka.
Nemohla uvěřit svým očím, když se obrovité zvíře začalo zvedat. Postavilo se na nohy svižně, jako by se právě probudilo z lehkého spánku. Chvíli stálo nehybně, z rány na spánku mu po vrásčité kůži stékala stružka krve. Trueheart polekaně zafrkala a uskočila stranou, a Luiza, která při sesedání měla jednu nohu ze třmenu, málem spadla. Snad jen zázrakem se jí podařilo udržet se v sedle.
Slon uslyšel zafrkání a otočil se po zvuku. Plachty uší mu zavlály, když zavětřil pach svých trýznitelů. Neznal je, protože se s nimi nesetkal, ale vyhodnotil je jako nebezpečné.
Zatřásl hlavou, až mu uši zapleskaly, a zatroubil bojovou výzvu. Kapky krve, teplé jako monzunový déšť, odstříkly z rány po kulce a potřísnily Luize tvář. "Jime! Pomoc!" vykřikla z plných plic.
Starý veterán sroloval chobot na prsa, napůl vztyčil uši se svinutými konci a z tohoto postoje nejvyšší agrese vyrazil rovnou proti ní. Trueheart se vzepjala a s ušima přilepenýma k hlavě

uháněla tryskem pryč. Plula přes nerovnou zem hladce, jako by se vznášela, se slonem v patách, který opakovaně výhružně troubil. Za ním se táhla růžová mlha rozprášených kapiček krve.
V mohutném nasazení klisna pomalu zvětšovala náskok, dokud se neobjevila hradba trnitého křoví. Klisna před ní prudce zpomalila a změnila směr. Jenže slon nedbal a běžel rovně, jako by trní ani nevnímal, a téměř celý jejich náskok zlikvidoval.
Vystrašená Luiza vyjeveně hleděla na kamenitý terén hustě porostlý keři, který jim letěl vstříc. Rozzuřený slon ji hnal do pasti, ve které jí ani rychlé nohy Trueheart nebyly nic platné. Ohlédla se po dlouhém hadovitém chobotu, který se na ni zezadu sápal. Vzpomněla si na svou francouzskou pušku. Okamžitě pochopila, že má poslední možnost, jak zvířeti zabránit, aby ji nestrhlo

ze sedla.
Vytáhla zbraň z pouzdra pod pravým kolenem, otočila se a současně natáhla kohoutek. Obrovitá sloní hlava představovala snadný cíl, a tak bez přemýšlení a bez míření na ni vystřelila.
Lehká střela neměla šanci proniknout kostěným krunýřem sloní lebky, ale jako zázrakem našla zranitelné místo. Šikmo proletěla očním důlkem a oslepila slona na stejné straně, kde už ho zranil Jim.
Obr zpomalil, ale hned se zase vzpamatoval a pokračoval v honičce.
Luiza se pokusila pušku znovu nabít, jenže na hřbetě cválajícího koně by ten úkon nezvládl nikdo. Rozsypaný prach se za ní rozptýlil ve větru a slon, který je dál držel v zorném poli zdravého oka, se nemínil vzdát. Luiza poznala, že nemá naději uniknout.
Ochromena nevyhnutelností svého osudu přehlédla houštinu trní před sebou. Trueheart vybočila ze směru a Luiza v sedle zavrávorala.
Aby nespadla, musela pustit zbraň a přidržet se hrušky sedla.
Slyšela ještě, jak puška za ní skáče po kamenech.
Zůstala napůl viset v sedle a klisna ji táhla trnitou bariérou.
Zahnuté ostny s karmínovými špičkami Luize trhaly šaty a zakusovaly se jí do kůže. Jejich společnému náporu nemohla odolat.
Nakonec ji stáhly ze sedla a klisna běžela dál sama.
Slon ji sice ztratil z dohledu, ale její pach a chrastění křovin ho vedlo neomylně k ní. Přestal pronásledovat koně a nataženým chobotem pátral v křoví. Jeho tlusté kůži trny nemohly ublížit.
Luiza si uvědomila nebezpečí a strnula.
Ležela tiše a nehybně v zajetí trnů a rezignovaně pozorovala konec tápajícího chobotu. Nahmatal její botu, ovinul se kolem dívčina kotníku a neodolatelnou silou ji tahal z křoví ven.
Visela za nohu v sevření sloního chobotu a měla dojem, že jí v kotníku praskají kosti. Podle Jimova vyprávění věděla, co bude následovat. Nejdřív ji zvedne do výše, a když jí roztříští hlavu o tvrdou zem, bude s jejím tělem mlátit tak dlouho, až v něm nezbude jediná kost celá. Potom poklekne na její torzo a kly ho rozmačká na kaši.
Jim otočil hlavu za výkřikem a zastavil Drumfirea tak prudce, až kůň zadkem sklouzl po zemi. Pohlédl zpátky a uviděl slona a prchající Luizu před ním. "Vždyť jsem ho zabil!" divil se. "Ležel tam mrtvý." Současně se mu v mysli vybavilo otcovo varování: "Sloní mozek je malý a nenachází se tam, kde bys čekal. Pokud ho mineš třeba jen o šířku malíčku, okamžitě padne, jako by byl mrtvý, ale je jen omráčený. Jakmile se probere, je téměř nezraněný a mnohem nebezpečnější než předtím.
Už jsem viděl spoustu mužů, kteří na to doplatili životem. Jíme, chlapče, nikdy to nezkoušej, jinak bys toho mohl do smrti litovat, což v takovém případě nemusí trvat dlouho."
"Bakkate!" vykřikl. "Drž se s druhou puškou blízko mě!" Pobídl Drumfirea a tryskem ho hnal zpátky. Luiza se slonem v zádech běžela stejným směrem jako on, a tak se k nim přibližoval jen pomalu. Jim viděl, že rozzuřený slon Luizu zabije dřív, než se k ní dostane a přepadl ho pocit bezmocnosti. Je to moje vina, vyčítal si v duchu. Nechal jsem omráčené zvíře na místě, kde jí mohlo ublížit.
"Už jedu!" křičel. "Vydrž!" Snažil se jí dodat odvahy, ale v ohlušujícím troubení slona ho nemohla slyšet. Aspoň nic nenasvědčovalo tomu, že by na jeho volání reagovala. Potom uviděl, jak ho lehkou dámskou puškou střelila do hlavy. Jenže obr jen zavrávoral a pronásledoval ji dál.
A tragédie pokračovala.
Jim s hrůzou sledoval, jak Luiza v beznadějné situaci vjela do trnitého křoví, které ji strhlo ze sedla, a jak slon prohledává okolí, kde dívka bezmocně věznela v zajetí trnů.

Drumfire zachytil sloní pach a začal trojčit. Jen s nemilosrdnou pomocí ostruh ho donutil jet dál do místa vhodnějšího pro jistou ránu. Věděl, že kulka zvířeti musí přerazit kost nebo zasáhnout důležitý životní orgán, aby ho odlákal od kořisti.
Houští rozvlněné pohybem obrovitého těla mu znemožňovalo přesně

zamířit. Navíc Drumfire pod ním jančil a vzpínal se, a všemožně se snažil utéct z hrozivé blízkosti rozzuřeného monstra.
Konečně Jim uviděl Luizu. Ležela v trní a nejevila známky života. Už myslel na nejhorší. Co když si pádem z koně srazila vaz nebo rozbila hlavu? Nemohl se smířit s představou, že ji ztratí, a nutil Drumfirea jít blíž. Slon našel nehybné tělo a za nohu ho táhl z křoví ven. Jim musel čekat, dokud se k němu aspoň částečně nenatočí bokem. Z obavy, aby nezasáhl Luizu, se neodvážil střílet na hlavu. Natáhl se v sedle a vystřelil.
Kulka zasáhla kloub spojující kost přední nohy s lopatkou a roztříštila ho. Šedý gigant vrávoravě couvl a nataženým chobotem se opřel o zem, aby aspoň částečně nahradil ztracenou oporu přední nohy. Pustil přitom svou kořist a dívka spadla zpátky do trní. Zamával ušima, obrátil se k Jimovi a pokoušel se běžet za ním. Zlomená noha ho omezovala v pohybu a Jim stačil koně otočit a uniknout z dosahu vlajícího chobotu. Okamžitě vystartoval k Bakkatovi, který mu jel vstříc s nabitou puškou.
Se zručností získanou během dlouhé praxe si zbraně vyměnili a Jim se okamžitě vracel k běsnícímu monstru. "Rychleji nabij," stačil ještě vykřiknout.
Teprve teď si Jim všiml, že Luizin výstřel slonovi oslepil jedno oko a přiblížil se k němu ze směru, odkud ho nemohl zahlédnout. Podařilo se mu bez zpomalení projet těsně kolem zvířete a v plné rychlosti ho střelil do hrudi. Těžká střela tentokrát našla správné místo a přetrhala pletivo tepen a žil hluboko v hrudní dutině. Tomuto osudnému zranění už slon nedokázal čelit a klesl na zadek.
Když Jim viděl, že Luizaje odzvířete dostatečně daleko, aby jí nemohlo ublížit, vrátil se k Bakkatovi. Křovák seděl na zemi a v horečném spěchu nabíjel druhou pušku. Sesednout z koně nedaleko zraněného slona samo o sobě vyžadovalo nemalou dávku odvahy.
Kuráž je asi to jediné, čeho má nazbyt, komentoval v duchu jeho počínání Jim. Nervózní dupání hřebce obrátilo Jimovu pozornost zpátky ke slonovi a uviděl Luizu, jak po čtyřech vylézá z trní rovnou pod kopající nohy zraněného tlustokožce.
Nečekal, až mu Bakkat dokončí nabíjení, odhodil prázdnou zbraň a pádil zpátky.
Luiza se mezitím mátožně zvedla ze země. Když uviděla přijíždět Jima, prosebně k němu vztáhla ruce a kulhala mu naproti. V cárech potrhaných šatů a s rozcuchanými vlasy přes obličej vypadala strašně.
Drumfire minul slona tak těsně, že krev z rány na jeho boku potřísnila Jimovi kalhoty. Ochromené zvíře se po něm ohnalo chobotem, jako by odhánělo dotěrnou mouchu, ale Jim přilehl k hřebcově šíji a dál cválal k Luize. Nahnul se ze sedla, jednou rukou ji zvedl a posadil za sebe. Luiza ho objala v pase a přitiskla tvář na jeho propocenou košili. Vzlykala bolestí i prožitým děsem a nebyla schopna jediného slova.
Odvezl ji nahoru na hřeben a pomohl jí z koně dolů.
Stále nemohla mluvit, ale slova v té chvíli nebyla důležitá ani vhodná. Její oči mluvily samy. Jim z nich kromě vděčnosti vyčetl i náznak jiných pocitů, ale nedokázal je definovat.
Opatrně ji posadil na zem. "Co tě bolí?" zeptal se hlasem přidušeným úzkostí. Ve tváři měl zřetelně vepsaný stres a únavu.
Nepustila ho z objetí, ani když ji položil, a Jimovi nezbylo, než pokleknout a sklonit se k ní.
"Kotník. Ale to nic není," zašeptala a uvolnila sevření paží.
"Podívám se. Která noha?"
"Tahle." Opatrně stáhl botu a jemně jí kotník ohmatal.
"Zlomená není."
Posadila se. "Není. Ani to moc nebolí." Odhrnula si vlasy z čela a Jim zjistil, že má pod okem zabodnutý trn. Když ho vytrhl, ucukla, ale nepřestala se mu dívat do očí.
"Jime!" zašeptala.
"Ano, můj Ježečku?"
"Nic. Nic kromě -" zarazila se, neschopná větu dopovědět. Pak váhavě dodala: "Docela se mi líbí, když mi tak říkáš."

Jim zrozpačitěl. "Jsem rád, že jsi zase u mě. Na chvíli jsem už myslel, že nás opouštíš."

218 219

Sklopila oči a začala si stírat prach z obličeje.
"Asi vypadám jako strašidlo."
Jen žena může v takové situaci myslet na svůj vzhled, napadlo Jima, ale řekl něco jiného: "Vypadáš přesně tak, jak jsem o tom vždycky snil." Luiza se pod nánosem špíny začervenala.
Bakkat k nim dojel s nabitými puškami. "Somoyo, slon nám uteče, jestli ho nedorazíš."
Jim se probral z omámení a překvapeně se rozhlédl.
Starý slon se pomalu vlekl ze svahu a pohazoval hlavou, jako by ji chtěl zbavit bolesti.
"Jíme," zašeptala Luiza. "To ubohé zvíře musí strašně trpět. Nesmíš ho nechat v takovém stavu."
Jim se vyšvihl do sedla a Bakkat mu podal pušku.
"Nebude to trvat dlouho," sliboval.
Obloukem předjel zmrzačené zvíře, zastavil koně rovnou v jeho cestě, natáhl kohoutek a čekal.
Slon se bolestně belhal dál, jako by ho neviděl. Z deseti kroků mu Jim vpálil kulku do hrudi. Střela zmizela v šedých záhybech kůže a slon znehybněl. Z čerstvé rány po kulce pulzovala krev a zářila na slunci jako rudá fontána.
Jim se vrátil k Bakkatovi, vyměnil pušku a vedl Drumfirea zpátky. Klidným krokem dojel ke slonovi ze strany oslepeného oka. Zvíře se pomalu kolébalo a z hrudi mu vycházel tichý bublavý zvuk. Jima opustila bojovná nálada a vystřídala ji lítost. Pohled na zhasínajícího slona v něm víc než jindy vyvolal dilema věčné tragédie zabíjení. Nerad pozvedl zbraň a zmáčkl spoušť.
Slon se po nárazu střely zachvěl a začal couvat.
Jeho nejistý krok zpomaloval, až nakonec zastavil úplně a těžce, přidušeně vzdychl.
Padal jako strom velikán poražený sekerou dřevorubce. Zpočátku pomalý pohyb zrychloval a zvuk dopadu běžel údolím až ke kopcům, odkud ho ozvěna vrátila.
Bakkat sklouzl ze hřbetu Prosta, došel k padlému zvířeti a prsty lehce přejel po řasách otevřeného oka. Nezamrkalo.
"Je konec, Somoyo. Provždy už patří jen tobě."
Navzdory Luiziným protestům, že její zranění není vážné a že nebude mít následky, Jim nedovolil, aby se do tábora vracela na koni. S Bakkatem uřízli dva dlouhé pružné klacky, spojili je příčkami a celou konstrukci vystlali celtovinou. Vlečná nosítka zapřáhli po indiánském způsobu za Trueheart. Jim na ně Luizu šetrně položil a vedl klisnu po schůdných stezkách zpátky k vozům.
Spokojená Luiza se smíchem prohlašovala, že tak luxusní cestování ještě nezažila. Než však dojeli k vozům, kotník jí tak ztuhl, že se z nosítek zvedala jako stařena.
Jim kolem ní úzkostlivě poskakoval. Dobře věděl, že by nevyžádanou pomoc odmítla, a proto s příjemným překvapením uvítal, když se mu při výstupu do vozu pověsila na rameno.
Jim se nezdržoval a hned z vozu odešel, aby si mohla vyměnit potrhané oblečení a zbavit kůži trnů.
S důležitostí hodnou královského úředníka dohlížel na ohřívání vody a přípravu lázně.
Když sluhové Luize donesli měděnou sedací vanu a naplnili ji teplou vodou, Jim seděl venku a přes plachtu poslouchal šplouchání. Při každém tichém zasyknutí vyvolaném bolestí, když se na oděrky dostala voda s mýdlem, soucitně trnul.
Cákání utichlo a Jim usoudil, že s hygienou skončila.
"Už můžu dovnitř?" zeptal se.
"Ano, můžeš," ozvalo se z vozu. "Jsem zahalená od hlavy až k patě jako jeptiška."
Župan od Sáry byl trochu velký a Luize v něm mizely kotníky i zápěstí.
"Máš nějaké mazání na rány?" staral se Jim.
"Natřela jsem si nohu i většinu škrábanců hojivým balzámem od tvé

tety Yasmini." Zvedla lem županu a ukázala mu pevně stažený kotník. Žena strýce Doriana mistrovsky ovládala orientální medicínu a její proslulé masti rodina používala jako všemocný lék.
Sára Luize do lékárničky přibalila tucet velkých sklenic plných toho hojivého zázraku. Jedna z nich stála otevřená u Luiziny postele a linula se z ní příjemná vůně bylin.
Jim si nebyl zrovna jistý, kam tím povídáním míří, ale moudře přikyvoval.
"Bohužel v místě, kam si nedosáhnu a ani tam nevidím, pár trnů zůstalo." Trochu zrudla a sklopila oči.
Jim hned nepochopil, že ho žádá o pomoc, a tak Luiza svou prosbu vyjádřila názorně. Sáhla si rukou na záda, kam až to šlo.

"Mám dojem, že mi tam zůstal celý les trnů." Dál na ni nechápavě zíral, a tak okolky musely chtě nechtě stranou.
"V lékárničce najdeš pinzetu a nejrůznější jehly," řekla stručně, obrátila se a spustila župan z ramen. "Tady pod lopatkou mám jeden zvlášť nepříjemný trn." Palcem ukázala, kde vězí.
"Mám pocit, jako by mi tam někdo zarazil hřeb na ukřižování." Konečně mu došlo, co po něm žádá. Polkl naprázdno a váhavě vzal pinzetu. "Budu se snažit, aby tě to nebolelo," koktal, "kdyby ano, tak zakřič." Jim často ošetřoval poraněná nebo nemocná zvířata a měl ruku jistou a citlivou.
Dívka si lehla na břicho a odevzdala se do jeho péče.
Tam, kde zarudlé škrábance neronily bledou mízu s vodnatou krví, měla kůži hladkou a průsvitnou jako bílý mramor. Když Luizu viděl poprvé, byla na kost vyzáblá, ale dostatek dobrého jídla a měsíce chůze a jízdy na koni jí tělo zpevnily a získalo plnější tvary. I přes určité nedostatky mu připadalo překrásné a mohl na něm oči nechat. Něco tak nádherného ještě neviděl. Protože nevěřil svému hlasu, pracoval mlčky a Luiza kromě občasného syknutí mlčela taky.
Když jí shrnoval lem županu níž, aby vytáhl další skrytý trn, vstřícným pohybem mu to ulehčila. Náznak delikátního zářezu dělícího hýždě byl v šeru pod plachtou sotva viditelný, ale Jim nevydržel a odvrátil zrak. "Nemůžu dál," zamumlal.
"Prosím tě proč?" zeptala se klidně a ani nezvedla tvář z polštáře.
"Cítím tam trny. Vyžadují tvůj zákrok."
"Stydím se."
"Takže tobě nezáleží na tom, jestli se má poranění zanítí a kvůli tvému vzácnému studu umřu na otravu krve?"
"Takhle nemluv! S tím nejsou žerty." Představa, že zemře, mu hluboce zraňovala duši. A ráno k to mu neměla daleko.
"Já nežertuju, Jamesi Archibalde." Zvedla hlavu a chladně si ho změřila. "Nemám nikoho jiného, kdo by mi pomohl. Mysli si, že jsi doktor a já že jsem tvá pacientka."
Čisté linie Luizina malého zadečku symetrií překonávaly všecky geometrické tvary, na které kdy pohlédl, a pod prsty cítil hedvábné teplo její kůže.
Když vytáhl poslední trn a všecka poranění natřel balzámem, podal jí na zmírnění bolesti odvar z makovic. Potom vyšel z vozu, ale ztěžklé nohy ho sotva nesly.
Jim seděl sám u táborového ohně a večeřel. Zama mu opekl kus sloního chobotu, pochoutku, kterou znalci považovali za největší delikatesu, jakou může africká buš nabídnout.
Jenže Jima od žvýkání bolela čelist a sousta měla chuť vařených dřevěných špalků. Plameny ohně dohasínaly a přemohla ho únava. Zbylo mu právě tolik energie, aby se zastavil u Luizina vozu a škvírou v plachtě nahlédl dovnitř. Ležela na ovčí kůži obličejem dolů a spala tak zdravě, že musel našpicovat uši, aby zaslechl její tiché oddychování. Vrávoravě vylezl do svého vozu, shodil oblečení na podlahu a padl na lůžko.
Probudil se nejistý, jestli výkřik, který ve spánku zaslechl, nepatřil do snu. Ale Luizin hlas roztřesený hrůzou se ozval nanovo: "Jime, Jíme! Pomoz mi!"
Vyskočil z lůžka, ale hned si uvědomil, že je nahý. S kalhotami

před sebou vpadl do jejího vozu. "Luizo, co je ti? Co tě trápí?"
"Pojeď! Ach, pospěš si! Nedopusť, aby mě chytil!" ječela.
Došlo mu, že vězí ve spárech zlého snu, ale nebylo snadné ji probudit. Musel s ní pořádně zatřást.
"Jime, to jsi ty?" Konečně se vrátila ze země stínů.
"Měla jsem strašlivý sen. Zdálo se mi o tom slonovi."
Přitulila se k němu; byla zpocená a horká. Přímo hořela.
Jim čekal, až se uklidní. Po chvíli ji položil zpátky na lože a přikryl ji.
"Spi, Ježečku," zašeptal. "Budu ti nablízku."
"Neodcházej, Jime. Zůstaň se mnou ještě chvilku."
"Dokud neusneš," souhlasil.
Ale sám usnul dřív než Luiza. Cítila, jak se pomalu kácí a zůstává ležet vedle ní. Dech se mu zpomalil. Nedotýkal se jí, ale jeho přítomnost i tak znamenala jistotu. Brzy usnula taky a po zbytek noci už jí spánek nerušily žádné noční můry.
Ráno ji probudily zvuky táborového života. Natáhla ruku k Jimovi, ale byl pryč a ji zaplavil nezvykle intenzivní pocit ztráty. Oblékla se a celá bolavá slézala z vozu. Jim s Bakkatem byli u koní. Omývali škrábance a drobná poranění, která Drumfire s Trueheart utrpěli při boji se slonem. Jako odměnu za včerejší statečnost dostali trochu vzácného ovsa a otrub ochucených černou melasou. Jim zahlédl, jak Luiza zápasí s vozovými

schůdky, a přiběhl k ní. "Měla bys zůstat na lůžku. Co tady děláš?"
"Jdu připravit snídani."
"Blázníš? Zama se přece den bez tvého dozoru obejde. Musíš odpočívat."
"Nezacházej se mnou jako s děckem," odbyla ho příkře, ale v jejím hlase chyběl uražený tón. Dokonce ho odměnila milým úsměvem. Nepřel se s ní.
Nádherné ráno, jasné a studené, je oba naladilo do slunné pohody. Snídali pod stromy, ptáci ve větvích jim k tomu zpívali a z jídla se stala malá oslava včerejších událostí.
Živě diskutovali o každé podrobnosti lovu a navzájem si oživovali chvilky vzrušení i strachu, ale o tom, co se stalo v noci, se ani slůvkem nezmínili. Přitom toho měli oba plnou hlavu.
"Musím se tam vrátit pro kly. Tu práci nikomu nesvěřím. Neopatrná rána sekery by mohla slonovinu nenávratně poničit," vysvětloval a kouskem nekvašeného chleba vytíral talířek.
"Vezmu si Crow a Drumfírea nechám odpočívat, bylo toho na něj včera víc než dost. Trueheart zůstane v táboře taky, kulhá jako ty."
"Pak pojedu na Stagovi," odpověděla. Keyserův valach Stag byl silný, ale klidný kůň. "Nebude mi to trvat dlouho, jen co si natáhnu boty."
"Měla bys zůstat v táboře, dokud se úplně nezotavíš."
"Pojedu s tebou, musím najít svoji ztracenou pušku."
"To je slabá výmluva. To přece můžu udělat i já."
"Ty si opravdu myslíš, že si nechám ujít, jak budeš brát kly, pro které jsme oba riskovali životy?"
Jim už otvíral ústa k protestu, ale Luizin rozhodný výraz mu dal zřetelně najevo, že by se namáhal marně.
"Řeknu Bakkatovi, ať Staga osedlá."
Existovaly dva tradiční způsoby uvolňování klů. Při jednom se tělo slona nechalo rozložit, a když chrupavka, která kly držela v otvorech lebky, změkla a rozpadla se, násilím je vytáhli. To ovšem byla dlouhá a ne právě voňavá záležitost a Jim byl netrpělivý. Toužil uvidět své trofeje v celé jejich nádheře co nejdřív a Luiza na tom nebyla líp.
Cestu zpátky našli bez námahy. Nad místem, kde ležel mrtvý slon, vířil temný mrak. V tom velkém ptačím sletu byly zastoupeny všecky druhy supů a mrchožravých orlů. Našli se tam i mrchožraví čápi s monstrózními zobáky a holými růžovými hlavami, které vypadaly jako spařené vřící vodou. Větve okolních stromů kolem sténaly pod váhou opeřených hord.

Příjezd lovců vyhnal od hostiny hyeny a malé rezavé šakaly s bystrýma očima a velkýma špičatýma ušima. Zvědavě je sledovali z trnitých houštin. Mrchožrouti nejdřív spořádali oči, ale nedokázali překonat tuhou tlustou kůži, a tak se k vnitřnostem dostali řitním otvorem. Supi postávající na těle slona potřísnili jeho boky bílými stříkanci trusu. Jim považoval takové znesvěcení svého velkolepého úlovku za urážku. Vztekle vytáhl pušku a vystřelil na černého ptáka, který seděl na nejbližším stromě. Zasažený sup padal v chaosu peří a pleskajících křídel po větvích dolů. Zbylí hřadující ptáci vzlétli a připojili se ke sboru svých druhů vysoko na obloze.
Luiza v houští našla svou pušku a zjistila, že kromě podřené pažby je neporušená. Vybrala si místo ve stínu, odkud měla dobrý výhled, usedla na sedlovou pokrývku a do deníku načrtla scénu s uloveným slonem. Na závěr okraj stránky opatřila poznámkami. Kvůli lepší manipulaci museli nejdřív oddělit mohutnou hlavu a tělo převrátit. Muži svlečení do půl pasu se potili na žhavém slunci a ještě v půli dopoledne nebyli hotoví. Následovalo namáhavé stažení kůže. Odsekání kosti kolem kořenu klů si vzali na starost Jim, Bakkat a Zama. Když byly oba kly konečně volné, vytáhli je a položili na vrstvu nasekané trávy.
Rychlými tahy štětce Luiza zaznamenala chvíli, kdy z nich Jim nožem vytahoval dlouhé kuželovité nervy.
Nakonec kly obalili trávou, naložili je na hřbet nákladního koně a triumfálně se vraceli do tábora. Jim vybalil váhu, kterou mu k tomu účelu daroval otec, a zavěsil ji na větev stromu.
Pod dohledem celého tábora zvážili každý kus zvlášť. Pravý, víc opotřebovaný pracovní kel, vážil necelých šedesát pět kilogramů a levý byl přesně o tři kila těžší. Povrch venkovní části místy pokrývaly hnědé skvrny od rostlinných šťáv, ale konce chráněné kostí měly mléčně krémovou barvu a leskly se jako vzácný porcelán.
"Mezi stovkami klů, které prošly skladištěm High Wealdu, jsem neviděl větší," pyšně prohlásil Jim.

Ten večer seděli oba u ohně dlouho do noci a měli si stále o čem povídat. Ostatní už dávno spali u svých ohňů zachumlaní v přikrývkách, když Luizu doprovázel k vozu.
Byla vlahá noc, Jim ležel nahý na lůžku a poslouchal nářek a podivný kvílivý smích hyen patrolujících se po obvodě tábora. Lákala je vůně syrového sloního masa zavěšeného nad ohni.
Než usnul, vzpomněl si na kožené postroje. Nebyl si jistý, jestli je vozkové uklidili z dosahu šelem. Hyena dokáže svými neuvěřitelně silnými čelistmi lehce rozžvýkat a sežrat i tuhou kůži.
S vědomím, že Smallboy považuje starost o dobrý stav tažného vybavení za svůj prvořadý úkol, konečně usnul.
Probudilo ho slabé kolébání vozu. Jeho první myšlenka navázala na poslední myšlenku těsně před usnutím: že by hyeny napadly tábor? Posadil se a sáhl pro mušketu, která vždy ležela nabitá u jeho lůžka. Dřív než stačil našmátrat pažbu, strnul a zíral na zadní cíp plachtoviny.
Do úplňku chyběly dvě noci a podle polohy měsíce na obloze usoudil, že už je po půlnoci. Proti měsíčnímu světlu matně pronikajícímu zadní plachtou se rýsovala éterická postava s kaskádami vlasů padajících na ramena.
Luiza váhavě vykročila k lůžku, ale hned se zase zastavila a sklonila hlavu. Vytušil, že se bojí nebo stydí, možná obojí.
"Luizo?" zašeptal. "Co je ti?"
"Nemohu spát."
"Můžu ti nějak pomoct?"
Neodpověděla hned, ale pomalu šla dál a lehla si vedle něj.
"Prosím tě, Jíme, měj se mnou strpení."
Leželi mlčky s těly strnulými a oddělenými tichem. Nevěděli, co dál.
Mlčení přerušila Luiza. "Řekni něco, Jime. Chceš, abych se vrátila do svého vozu?" Mrzelo ji a zároveň dráždilo, že Jim, jindy tak smělý, je najednou zaražený a nejistý.

"Ne! Prosím tě, teď ne," vykoktal zmateně.
"Tak se nenech prosit a povídej."
"Nevím, co bys chtěla slyšet, ale vypovím ti všecko, co mi leží v hlavě i na srdci." Chvíli uvažoval a hlas mu zeslábl do šepotu. "Když jsem tě na palubě lodi uviděl poprvé, zdálo se mi, že jsem na ten okamžik čekal celý život."
Tiše vzdychla a Jim cítil, jak se uvolňuje. Připadala mu jako kočka, která se vyhřívá v teple sluneční lázně. Povzbuzený tím pocitem pokračoval: "Když jsem pozoroval otce a matku spolu, často mě napadlo, jestli Bůh pro každého muže nestvořil tu pravou ženu."
"Adamovo žebro," zamumlala.
"Já věřím, že moje žebro jsi ty. Bez tebe nemůžu najít štěstí a naplnění života."
"Pokračuj, Jime. Prosím, nepřestávej," žadonila.
"Věřím, že všecko zlé, co tě potkalo před našim setkáním, a všecky strasti a nebezpečenství, které jsme potom přestáli, měly jen jeden účel-vyzkoušet nás a zakalit jako ocel."
"To mě nenapadlo," přiznala. "Ale teď vidím, že máš pravdu."
Dotkl se její ruky a cítil, že mezi špičkami jejich prstů přeskočila jiskra, jako když na pánvičce muškety zapraská zapálený střelný prach. Luiza ucukla a Jim pochopil, že jejich chvíle, i když blízká, ještě nepřišla, a ruku stáhl.
Strýc Dorian mu kdysi daroval mladou klisnu, které nikdo jiný než on nedokázal nasadit ohlávku a sedlo. To, co následovalo, se podobalo současné situaci. Týdny a měsíce pomalého sbližování dva kroky vpřed, krok zpátky, ale nakonec si ji získal.
A bylo to tak krásné a zázračné stvoření, jaké si lze jen představit. Pojmenoval ji Windsong - "Píseň větru", a choval ji, dokud nepodlehla těžké nemoci.
Inspirovaný tou vzpomínkou pověděl o Windsong Luize.
Ležela vedle něj ve tmě a ke konci příběhu se rozplakala.
Ale byly to zdravé slzy, ne jako většina dřívějších trpkých slz bolesti.
Konečně usnula. Nedotýkal se jí a jen poslouchal její tichý dech, dokud se sám nepropadl do hlubokého spánku.
Téměř celý příští měsíc táhli za sloními stády na sever.
Otec měl pravdu, když ho varoval. Jednou vyrušeni člověkem se stěhují stovky kilometrů do nových krajů. Jdou dlouhým krokem a vytrvalým tempem, které ani dobrý kůň na dlouhou vzdálenost neudrží. Dominovali celému kontinentu. Staré slonice ve stádě znaly kdejaký horský průsmyk a každou řeku, jezero nebo napajedlo ležící po cestě. Věděly, jak se vyhnout pouštím a pustým krajům, dokázaly najít lesy bohaté na plody a bujný porost.

Znaly i odlehlá místa, kam se mohly uchýlit před nebezpečím. Zůstávaly po nich stopy, které Bakkatovo oko snadno objevilo, a tak kolonu vedl za nimi dál do divočiny, kam se ani sám nikdy nezatoulal. Sloní stezky je spolehlivě směrovaly k dobré vodě a snadným přechodům přes hory.
Když došli k řece s čistou sladkou vodou, protékající širokým horským údolím, Jim pět po sobě jdoucích dní měřil výšku poledního slunce, až přesně stanovil svou polohu na otcově mapě.
Překvapila ho vzdálenost, kterou musela pomalá kola jejich vozů urazit, než je přivezla až sem.
Na břehu řeky postavili tábor a denně jezdili na průzkum okolní krajiny. Šestý den vyjeli na vrchol oblého kopce, odkud byl výhled na pláně za řekou.
"Co jsme opustili kolonii, nenašli jsme ani náznak přítomnosti lidí," poznamenala Luiza. "Jen věkovité koleje vozu, které jsme viděli před třemi měsíci, a v horských jeskyních malby lidí Bakkatova kmene."
"Je to neobydlená zem," souhlasil Jim. "A mně se to tak líbí, protože celá a všecko v ní patří mně. Mám pocit, že jsem bůh."
Usmála se té představě; jí skutečně připadal jako mladý pohanský bůh. Slunce ho opálilo dohněda a jeho ruce i nohy překypovaly svaly tvrdými jako žula. Přestože mu často vlasy krátila nůžkami

na stříhání ovcí, dorostly mu až na ramena.
Přivykl hledět ke vzdáleným obzorům klidným a pevným pohledem a jeho sebevědomé chování budilo důvěru a respekt.
Už nemohla déle popírat, jak se za poslední měsíce její vztah k tomuto muži změnil. Své přednosti dokázal nejmíň stokrát, a teď stál v samém středu její existence. Přesto ze sebe musela nejdřív setřást břímě minulosti, které ji neustále brzdilo. Kdykoliv zavřela oči, viděla před sebou zlověstnou hlavu v černé kožené masce a studené oči v jejích výřezech. Van Ritters, pán na Huis Brabant, zůstával s ní.
Jim na ni zpytavě pohlédl. Odvrátila oči, aby z nich nevyčetl, o čem přemýšlí. "Podívej!" vykřikla a ukázala přes řeku. "Kvete tam celé pole sedmikrásek."
Jim si dlaní přistínil oči, sledoval směr její ruky a zavrtěl hlavou. "To nevypadá na květiny. Svítí příliš jasně. Myslím, že to bude spíš vrstva křídy nebo bílého křemene."
"Určitě to jsou sedmikrásky, takové, jaké rostly kolem řeky Gariep." Pobídla Trueheart. "Pojď, pojedeme se podívat. Ráda bych si natrhala kytičku." Jima květiny moc nezajímaly, ale neměl na vybranou. Byla už v půli kopce, když za ní vyrazil.
Dobře vyšlapaná stezka zvěře je vrbovým hájkem dovedla k mělkému brodu. Přebrodili průzračnou vodu sahající koním po břicha a na druhém břehu závodili, kdo bude první u záhadného bílého pole.
Luiza, jedoucí o pár koňských délek vpředu, náhle prudce zastavila a přestala se smát. Zírala na zem a hrůzou oněměla.
Jim k ní dojel, sesedl a pomalu vedl Drumfírea dál. Zem pod jeho nohama byla hustě poseta lidskými kostmi. Shýbl se pro jednu lebku, obrátil se k Luize a otáčel drobný relikt v ruce.
"Dětská! A je proražená."
"Co se tady přihodilo, Jime?"
"Nějaký masakr. A nebylo to tak dávno. Ptáci kosti obrali, ale hyeny je ještě nestačily sežrat."
"Jak k tomu došlo?" Tragické ostatky jí vehnaly do očí slzy.
Vrátil se k ní a podržel lebku tak, aby si ji mohla prohlédnout.
"To je dílo válečného kyje. Jediná rána do týlu. Tak se zbavují svých nepřátel Nguniové."
"Dětí taky?"
"Povídá se, že zabíjejí pro potěšení a prestiž."
Luiza odtrhla oči od lebky a pohlédla na kupy koster.
"Kolik lidí tady zemřelo?"
"To se nikdy nedovíme, ale vypadá to na celý kmen."
Jim vrátil lebku na místo, odkud ji vzal.
"Není divu, že jsme po cestě nepotkali živou duši," řekla tiše.
"Ty bestie všecky pobily a nechaly je tam, kde padli."
Jim přivedl Bakkata a Křovák jeho odhad potvrdil. Hledal mezi kostmi důkazy, které by hromadné zabíjení víc objasnily.
Našel zlomenou násadu kyje nazývaného kerrie.
Domorodý válečník ji vyřezal z výhonu trnitého keře, jehož sukovitá kořenová část tvořila přirozenou hlavici primitivní zbraně.
V trávě nasbíral i hrst červených a bílých korálků.
Jim je dobře znal; stejné skleněné tretky určené pro výměnu vezli ve svých vozech. Ukázal je Luize. "Korálky běžně slouží v Africe jako platidlo už přes sto let. Původně prý je severním kmenům prodali Portugalci."

228 229

Bakkat mnul drobný skleněný váleček mezi prsty. "Nguniové si jich velice cení. Možná jejich válečníkovi strhla náhrdelník ruka umírající oběti."
Luiza vztáhla ruce k té barbarské kostnici. "Kdo byly ty oběti?" zeptala se.
Bakkat pokrčil rameny. "Do této země lidé přicházejí odnikud a zase beze stop mizí." Nasypal korálky do pytlíku z buvolího šourku. "Kromě našich lidí," dodal. "My na skalách necháváme obrázky, aby na nás duchové nezapomněli."
"Moc ráda bych věděla, co to bylo za lidi," řekla Luiza.
"Je smutné myslet na to maličké, které tady skončilo, a nezbyl

nikdo, kdo by ho pochoval a plakal nad jeho hrobem."
Nemusela čekat dlouho a její přání se vyplnilo.
Příští den, když malá karavana vozů vyjela k severu, zahlédli v dálce stádo antilop, které se vějířovitě rozdělovalo jako příďová vlna lodi na moři. Jim věděl, že tak zvířata reagují na přítomnost člověka.
Protože netušil, co na ně vpředu čeká, nařídil Smallboyovi rozestavit vozy do obranného čtverce a mužům vydat muškety.
Sám s Bakkatem, Zamou a Luizou vyjeli na průzkum.
Zvlněné travnaté pláně se podobaly neklidné mořské hladině. Na vrcholu jedné takové terénní vlny se jim naskytl nezvyklý pohled, a aniž by se domluvili, všichni zastavili.
Přes pláň se v dálce vlekl zástup lidí. Šli pomalu a neměli s sebou žádná domácí zvířata. Jim si je prohlédl dalekohledem a zjistil, že na hlavách nesou svůj skrovný majetek - hliněné hrnce, nádoby z dýní a kožené rance.
Bědné procesí tvořily v naprosté většině ženy s dětmi. Kojence a batolata nesly jejich matky v kožených nůších na zádech nebo u boku. Ženy byly vychrtlé a jejich tenké kostnaté nohy připomínaly suché klacky. Zdálo se, že je každý krok vyčerpává.
Jedna z nich se dokonce zhroutila. Ranec a dvě malé děti na zádech už pro ni byly příliš těžké břímě. Její společnice zastavily, aby jí pomohly na nohy, a jedna jí přiložila k ústům tykev s vodou.
To gesto působilo dojemně.
"Ti lidé umírají vstoje," tiše komentovala událost Luiza. "Napočítala jsem jich šedesát osm, ale možná jsem nějaké dítě přehlédla."
Když se k zbědovanému zástupu dostatečně přiblížili, Jim se postavil do třmenů a zvolal: "Kdo jste a odkud přicházíte?"
Byli zřejmě u konce se silami, protože si jezdců všimli až po zavolání, a Jimův hlas je vystrašil. Mnohé ženy zahodily rance, sebraly děti a běžely s nimi nazpátek. Ten žalostný pokus o útěk neměl dlouhého trvání. Po několika desítkách kroků zastavily, protože nemohly dál. Lehaly na zem a snažily se uniknout pozornosti tím, že si přes hlavy přetáhly kožené přehozy.
Jedině bělohlavý stařec v jejich čele zůstal stát. Byl křehký a stejně vyhublý jako ostatní, ale stál hrdě vzpřímený. Najednou shodil z ramen dlouhou šálu a s třaslavým válečným pokřikem vyrazil proti nim. Mával vrhacím oštěpem a padesát kroků před Jimem ho po něm hodil. Ale jeho stařecká ruka ho nedokázala poslat ani do poloviny té vzdálenosti. Kmet klesl na kolena a Jim se k němu opatrně přiblížil. Neměl jistotu, jestli ho nenápadné znovu zaútočit.
"Kdo jsi, starý otče?" zavolal na něj. Musel se zeptat třikrát, pokaždé jiným nářečím, než stařík porozuměl a odpověděl.
"Vím, co jste zač. Jste ti, kteří jezdí na zádech divokých zvířat a mluví mnoha jazyky. Ty jsi jeden z bílých krokodýlích čarodějů, kteří vylézají z velkých vod a požírají lidi. Jak jinak bys znal jazyk mého lidu? Ale já se vás, zlých démonů, přesto nebojím, protože jsem starý a jsem připravený zemřít. Zemřu v boji s vámi, kteří jste přišli sežrat mé dcery a vnuky." Potácivě vstal a z opasku vytáhl sekeru. "Pojď blíž, uvidíme, jestli máš v žilách krev jako jiní lidi."
Stařec mluvil nářečím severních kmenů Loži, řečí, kterou Jima naučil starý Aboli. "Děsíš mě, smělý válečníku," odpověděl Jim vážně, "ale odložme zbraně a promluvme si, než začneme bojovat."
"Ubohý stařec," litovala ho Luiza. "Je celý vystrašený a zmatený."
"Možná jen není zvyklý hovořit s čaroději a démony," poznamenal Bakkat suše. "Ale jedna věc je jistá. Jestli ho brzo nenakrmíme, odnese ho vítr."
"Kdy jsi naposled jedl, velký náčelníku?" zeptal se Jim.
"Já s čaroději ani krokodýlími duchy nejednám," prohlásil stařec opovržlivě.

"Když nemáš hlad ty, náčelníku, pak mi řekni, kdy naposled jedly

tvé dcery a tví vnuci?"
Starcův odpor zakolísal. Ohlédl se po svých lidech a s prostou důstojností tiše přiznal: "Umírají hladem."
"To vidím," konstatoval Jim smutně.
"Jime, musíme jim z vozů přivézt jídlo," nevydržela mlčet Luiza.
"Naších pár bochníků chleba a několik ryb zástupy nenakrmí. Až snědí naše zásoby, budeme hladovět s nimi," odbyl její návrh Jim. Otočil hlavu a pohledem přejel stáda zvěře v dálce na pláni.
"Hladoví uprostřed nadbytku. Jejich bídné lovecké umění a primitivní zbraně jim neumožní z té spousty zvěře složit jediný kus." Jim pohlédl zpátky na starce. "Nechci svými kouzly zničit tvé lidi, ale nakrmit je."
Opustili náčelníka a vyjeli na pláň. Jim vybral stádo pakoňů hřivnatých. Ti podivní sudokopytníci podobní kravám měli tmavé hřívy a rohy tvarované jako srpy. Jejich stopkovité nohy se zdály být příliš tenké pro tak robustní těla. Pakoni zrovna nevynikali bystrostí a vesele skotačili dál, když je Bakkat se Zamou širokým obloukem objížděli, aby je nahnali před muškety Jima a Luizy. Teprve když se k nim stádo přiblížilo na dostřel, zvířata vycítila nebezpečí. Sklonila ošklivé hlavy a začala brát útěk vážně. Drumfire s Trueheart jim snadno stačili. Jim s dvěma puškami složil na krátkou vzdálenost dva kusy a Luiza zastřelila další zvíře. Úlovky přivázali provazem za koně a dotáhli je k starci dřepícímu v trávě.
Když pochopil, co přivážejí, vstal a rozechvělým hlasem svolával své soukmenovce. "Maso! Ďáblové nám přinesli maso. Rychle přiveďte děti!"
Stařena, zřejmě jeho žena, se bojácně přikradla blíž, zatímco ostatní ženy zůstaly pozadu. Starý pár se okamžitě dal do práce. Hlavicí oštěpu a nožem úlovky stáhli a vyvrhli. Když ženy viděly, že se jim nic zlého nestalo, o překot se hrnuly k hostině. Luiza nedokázala potlačit hlasitý smích, když viděla, jak ženy žvýkají sousta syrového masa a rozkousanou kaši vyplivují do úst svým dětem jako starostlivé ptačí mámy. Jakmile utišily první hlad, rozdělaly ohně na pečení a uzení.
Jim s Luizou lovili dál. Chtěli jim opatřit dostatečné zásoby masa, které by po zauzení stačilo početné množství krků udržet pár měsíců při životě. Ženy se brzy přestaly bát a už neutíkaly, když mezi ně Luiza zamířila. Dokonce jí dovolily pochovat své malé potomky. Nakonec se kolem ní shlukly a se zbožným úžasem se dotýkaly jejích vlasů a hladily její bílou kůži.
Jim s Bakkatem pohovořili se starcem. "Ze kterého jste kmene, otče?"
"Z kmene Loži, ale naším totemem je Bakwato."
"Jak ti říkají, velký náčelníku Bakwato?" zeptal se Jim.
"Tegwane. Po pravdě jsem jen velice malý náčelník," zněla jeho odpověď. Tegwane byl název malého čápa, který se živil rybami. Na hlavě měl chochol a mohli jste ho najít u každého potoka nebo říční tišiny.
"Odkud pocházíš?" Stařec pokynul k severu.
"A kde jsou mladí válečníci tvého kmene?"
"Nguniové je zabili. Bojovali, aby zachránili své rodiny. Teď se pokouším najít bezpečné místo pro ženy a děti, ale bojím se, že zabijáci nejsou za námi daleko."
"Pověz mi něco o těch bojovnících," vyzval ho Jim. "Slyšel jsem jejich jméno vyslovovat s hrůzou a bázní, ale já sám jsem žádného nepotkal a neznám nikoho, kdo by je viděl."
"Jsou to ďáblové," odpověděl Tegwane. "Přicházejí rychle jako stíny mraků na pláni, a zabíjejí každou živou duši, která jim zkříží cestu."
"Řekni mi všecko, co o nich víš. Jak vypadají?"
"Válečníci jsou urostlí muži, velcí jako železné stromy. Nosí čelenky z černého peří supů. Na zápěstí a na kotnících nosí chřestítka, takže když přicházejí, zní to jako vítr."
"Co víš o jejich zbraních?"
"Nosí černé štíty ze suché volské kůže a vysmívají se vrhacím oštěpům. Rádi útočí zblízka s krátkými oštěpy- asagaji. Jejich hlavice způsobují široké a hluboké rány, a když je vytrhnou, sají

z těla oběti potoky krve."
"Odkud přišli?"
"To nikdo neví, ale lidé říkají, že ze země daleko na severu. Ženou s sebou velká stáda uloupeného dobytka a dopředu vysílají oddíly válečníků, kteří zabijí všecko, co jim stojí v cestě."
"Kdo je jejich král?"

232 233

"Nemají krále, ale královnu. Jmenuje se Manatasee. Nikdy jsem ji neviděl, ale povídá se, že je bojovnější a krutější než kterýkoliv z jejích válečníků." Ustrašeně pohlédl k obzoru.
"Musím se svými lidmi dál. Nguniové už budou blízko. Když překročíme řeku, snad nás nebudou pronásledovat."
Nechali Tegwaneho a zbytek jeho kmene, ať dokončí práci u ohňů, a vrátili se k vozům. Při večeři pod hvězdnatou kopulí hovořili u táborového ohně o zoufalé situaci malého kmene uprchlíků. Luiza navrhovala, aby se ráno vrátili s lékárničkou a pytlem soli a mouky.
"Když jim rozdáš všecko, co máme, co bude s námi?" namítl Jim.
"Jenom pro děti," nevzdávala se, i když věděla, že Jim má pravdu a že se marně namáhá.
"Děcka nebo dospělí. Přece nemůžeme pod svá křídla vzít celý kmen. Zajistili jsme jim dost jídla, aby se dostali k řece a kus za ni. Toto je krutá země. Jsou na tom stejně jako my. Buď se ubrání, nebo zemřou."
Tu noc Luiza za ním do vozu nepřišla a Jimovi chyběla. Třebaže mezi nimi doposud k ničemu nedošlo a žili jako bratr a sestra, zvykl si na její noční přítomnost. Když se ráno vzbudil, otáčela se už kolem ohně. Během zastávky u řeky pouštěli slepice z kukaní ven, aby si mohly najít něco na přilepšenou.
Z vděčnosti snesly i pár vajíček a Luiza z nich udělala na snídani omeletu. Servírovala mu ji mlčky bez úsměvu a zřetelně dávala najevo své rozladění.
"V noci se mi zdál sen," řekla konečně.
Potlačil vzdech; naučil se už její sny tolerovat. "Povídej."
"Zdálo se mi, že se našim přátelům Bakwatům něco hrozného přihodilo."
"Ty se bez boje nevzdáš, viď?"
Usmála se na něho, teprve když vyjeli zpátky k místu, kde běžence včera zanechali. Při jízdě Jim uvažoval o nějakých pádných důvodech, kterými by ji odradil od role dobrodince a ochránce sedmi desítek hladových krků. Zatím ale slovní duel odložil. Kouř z ohňů na uzení masa je dovedl k Tegwaneho táboru.
Na hřebeni poslední terénní vlny překvapeně zastavili. V nízkém mraku prachu smíšeného s kouřem zmateně pobíhaly postavy.
Jim zvedl k oku dalekohled a stačil mu jediný pohled.
"Svatý Ježíši!" vykřikl. "Nguniové už je našli!"
"Věděla jsem to!" vyhrkla Luiza vyčítavě. "Neříkala jsem ti, že se jim něco hrozného stalo?"
Vyrazila kupředu a Jim se musel hodně snažit, aby ji dojel. Uchopil otěže Trueheart a zastavil ji. "Počkej! Musíme být opatrní. Nevíme, co nás tam čeká."
"Zabíjejí naše přátele!" protestovala.
"Stařík i ženy a děti už asi budou po smrti a my přece nechceme sdílet jejich osud." Spěšně Zamovi a Bakkatovi vysvětlil svůj plán.
Naštěstí vozy nezůstaly daleko za nimi, a tak Zamovi přikázal, aby se vrátil a varoval ostatní. Měli zůstat na stráži a všecek dobytek shromáždit uprostřed tábora.
"Až tábor zabezpečíte, ať Smallboy sebere dva vozky a co nejrychleji je sem přivede. Pro každého muže i pro nás ať vezme dvě muškety, pytlíky s broky a dostatek prachu."
Hladce vrtané hlavně mušket se nabíjely snadněji než kulovnice, a hrst hrubých broků vystřelených i z krátké vzdálenosti se dostatečně rozptýlila a zasáhla víc nepřátel.
Luiza se vztekala a nutila Jima okamžitě vyrazit napadeným na pomoc, ale Jim ji přesvědčil, že musejí počkat, dokud se

Zama nevrátí s posilou a zbraněmi. "Do hodiny jsou tady," ujišťoval ji.
"Do té doby budou všichni Bakwatové po smrti."
Chtěla mu sebrat dalekohled, ale odmítl jí ho dát. "Bude lepší, když to neuvidíš."
V prašném oparu vířil rej černých postav s čelenkami na hlavách. Mávaly oštěpy a s válečným pokřikem naháněly Bakwatovy ženy. Hrůzou mu běhal mráz po těle, když zahlédl prchající nahou ženu s nemluvnětem v náručí. Vysoký válečník ji dostihl a vrazil jí oštěp do zad. Hrot asagaje rudý od krve vyběhl ženě mezi prsy. Padla na udupanou trávu, válečník jí vytrhl děcko z náruče, vyhodil ho do vzduchu, a jak padalo k zemi, nastavil pod ně asagaj. Pospíchal zpátky do víru prachu a kouře a mával nabodnutým tělíčkem jako praporem.
Konečně se vrátil Zama s posilou a výzbrojí. Jim zkontroloval a nabil muškety. Všichni uměli zacházet s puškami poměrně slušně, ale Jim nedokázal odhadnout, jak se jeho druhové zachovají v tvrdém boji.

234 235

Pod Jimovým vedením utvořili rojnici, pobídli koně jen do kroku, aby nemrhali silami, a vydali se k masakrovaným Bakwatům.
Jak se blížili k přepadenému táboru, zaslechli výkřiky a divoké vítězné vytí Nguniů. Udupaná zem pokrytá pobitými těly žen a dětí připomínala pláž, na kterou příboj vyvrhl plovoucí trosky.
Všichni jsou mrtví, pomyslel si Jim a zmocnil se ho vražedný vztek. Pohlédl na Luizu. Vyjeveně civěla na mrtvoly a tvář jí zesinala hrůzou. Pak uviděl, že jeden z lidí kmene Bakwato kupodivu zůstal naživu.
Uprostřed tábořiště se zvedal přirozený obranný bod. Na nízkém žulovém valu stál vychrtlý Tegwane s oštěpem v jedné a kyjem v druhé ruce. Tělo měl pokryté vlastní krví i krví nepřátel. Kolem kroužili ngunijští válečníci. Pobaveni jeho odvahou a statečným odporem na něj dotírali a hráli si s ním jako kočka s myší. Tančili kolem něho a pošklebovali se mu. Starci jako by se vrátilo něco ze síly a zuřivosti mladých let. Vzduchem se nesl jeho válečný pokřik a vzdorovité kletby. Jeden z útočníku se zapotácel. Sehnutý couval před bodající špicí oštěpu a držel si tvář. Mezi prsty mu crčela krev. Ten úspěch zřejmě zpečetil starcův osud, protože zraněný Nguni se rozhodl hru skončit.
Linie jezdců už byla vzdálená pouhých sto kroků od tábora, ale Nguniové rozvášněni zabíjením si jich nevšimli.
"Kolik jich asi je?" zeptal se Jim.
"Nebude jich víc než dvacet," odpověděla Luiza.
"Malý výzvědný oddíl," usoudil Jim. "Na ně!" zavolal na své muže. "Zastřelte je jako vzteklé šakaly!"
Pobídli koně do cvalu a zaútočili. Přímo před nimi se nějaký Nguni chystal asagajem probodnout mladou dívku. Poskakoval kolem ní a snažil seji převrátit na záda, aby ji mohl bodnout do břicha, ale ona se s mrštností úhoře válela po zemi a uhýbala železnému hrotu. Válečník byl tak zaujatý svou krutou zábavou, že Luiza dojela málem až k němu, než vzhlédl.
Jim netušil, co má v úmyslu, a překvapený sledoval, jak zvedá mušketu a mačká spoušť.
Smršť hrubých broků zasáhla divocha do hrudi a odhodila ho zpět. Luiza vytáhla druhou mušketu, přidala se k Jimovi a společně napadli hlouček válečníků kolem Tegwaneho. Když po její druhé ráně padl další muž, Jim se zarazil. Tohle že je ta dívka, o které si myslel, že ji zná? Ve chvilce chladnokrevně zabila dva černé válečníky a vůbec to s ní nepohnulo.
Nguniové kolem Tegwaneho uslyšeli za sebou střelbu. Hřmění výstřelů neznali, a když se otočili čelem k jezdcům, byli očividně překvapení. Z tváří postříkaných krví svých obětí jim hledělo zděšení. Jim vystřelil pouhou vteřinu po Luize. Těžké olověné broky roztrhaly nahé břicho jednoho z nich. Okamžitě padl k zemi. Druhým výstřelem roztříštil rameno jiného zabijáka. Z napůl utržené ruky mu vypadl oštěp.

Zraněný muž pohlédl na svoji bezvládně visící paži, levicí zvedl oštěp ze země a rozběhl se proti Jimovi. Jeho kuráž Jima zaskočila. Obě muškety měl prázdné a nezbylo, než vytáhnout pistoli. Střela zasáhla útočníka do hrdla a okamžitě ho usmrtila, ale jeho příklad povzbudil ostatní. Vzpamatovali se z překvapení, nechali Tegwaneho a zaútočili na jezdce.
Bakkat se Zamou vypálili současně a dva z útočníků padli. Další dva srazila salva Smallboye a vozků, ale protože mířili bezhlavě, jeden ze zasažených vstal a hnal se dál. Od ostrých špic asagajů jezdce dělilo už jen pár desítek kroků.
"Zpátky! Zpátky, musíme znovu nabít!" křičel Jim. Rojnice se rozpadla. Všichni obraceli koně a cválali pryč od tábora. Když pronásledovatelé viděli, že koně nedohoní, zůstali stát. Kus dál ve stepi Jim své muže taky zastavil a přivolal je k sobě. "Sesedat a nabíjet!" nařídil. "A držte koně na uzdě. Teď si nemůžeme dovolit žádného ztratit."
Spěšně začali nabíjet zbraně. Luiza pracovala nepatrně pomaleji než Jim a nabíjení obou mušket dokončila jen o chvilku později než on.
Jejich nucená zastávka povzbudila útočníky, kteří se k nim s divokým řevem rychle blížili.
"Aspoň jsme je odlákali od obětí," řekla Luiza při nasedání. Jim s Drumfirem už taky vyjížděl, ale zbytek ještě zápasil s mušketami.
Luiza měla pravdu. Nguniové opustili tábor a do jednoho se připojili ke štvanici. Tegwane na žulové skalce osaměl. Zřejmě byl zraněný, ale stál dál vzpřímený a sledoval vývoj boje. Bakkat dokončil nabíjení a s opičí hbitostí vyskočil do sedla, aby se připojil k Jimovi.

"Až budete mít nabito, vyrazte za námi," křičel Jim na ostatní. "A pospěšte si." Pak se otočil k Luize a Bakkatovi. "Jedeme! Dáme jim čichnout kouře ze střelného prachu a trochu otupíme jejich touhu po krvi." Volným klusem vyjeli pronásledovatelům vstříc.
"Nebojí se!" divila se Luiza. Nguniové štěkali jako smečka honicích psů a bezhlavě se řítili přímo na ně. Když je dělilo asi sto kroků, Jim zastavil. Vystřelili ze sedel a dva z útočníků padli.
Třetí klesl na kolena a svíral si prostřelené břicho. Bez otálení vypálili i z druhých mušket. Jim s Bakkatem dostali každý jednoho muže, ale Luize se přestalo dařit. Muškety byly pro ni příliš těžké. Instinktivně se krčila před úderem pažby a její druhý výstřel šel vysoko nad hlavy útočníků. Zůstalo jich na nohou jen pár, ale bojové šílenství je neopustilo.
"Zpátky!" přikázal Jim. Otočili se takřka ve stínu válečných štítů Nguniů a cválali k ostatním, kteří konečně dokončili nabíjení, nasedli a jeli jim vstříc. Když se míjeli, Jim křikl na Smallboye: "Nenechte je přijít blízko. Držte si je od těla. Jen co znovu nabijeme, přijedeme za vámi."
Smallboy poslechl. Pomalu couvali před dotírajícími divochy a lákali je k sobě. Zastavovali, jen pokud se přiblížili na dostřel, a hned po výstřelu zase ustupovali. Tentokrát se jim dařilo líp a dva další válečníci zůstali ležet v trávě.
Brzy měli muškety zase prázdné a museli se vrátit.
"Měli jste dobrou mušku," pochválil Jim Smallboye.
"Teď je zase řada na nás."
Když je Nguniové viděli přijíždět, zastavili se a chvíli nervózně přešlapovali v hloučku. Zřejmě pochopili, jak marné je útočit na podivné lidi na hřbetech zvířat, která žádný člověk nemůže dohonit. Také už poznali, jakou hrozbu představují hrozivě hřmící hole, které vyplivují kouř a čarodějnou silou na dálku zabíjejí.
Jeden z nich se otočil a utíkal pryč. Štít i oštěp si ponechal a bylo zřejmé, že se nemíní vzdát, ale jeho příklad nakazil ostatní a po chvilce prchali všichni.
"Klid!" zadržel své muže Jím. "Nenecháme se vlákat do pasti."

Tegwane ho varoval před oblíbenou taktikou Nguniů, kteří rádi předstírali útěk, nebo dokonce i smrt, aby nepřátele přilákali. Jeden z válečníků se začal opožďovat za ostatními. Jim neváhal a rychle ho dojel. Jak zvedal mušketu, zaskočený muž se otočil. Nebyl to už žádný mladík; krátké kučeravé vousy mu už začínaly šedivět. Čelenku měl z pštrosího peří a paži držící oštěp zdobila kravská oháňka - odznak cti a odvahy. Vyrazil proti Jimovi s nečekanou rychlostí a nechybělo mnoho, aby asagajem proklál Drumfireovi bok. Jim ho z blízka střelil do tváře.
Luizu přešel vztek stejně rychle, jako se objevil, a smutně shlížela na zabitého válečníka.
"Zahnali jsme je, ale oni se zase vrátí," uvažoval Jim nahlas. "Tím jsem si naprosto jistý." Ohlédl se za drobnými postavičkami ztracenými v zlatavé dálce stepi.
"Už toho zabíjení bylo dost," řekla rázně Luiza. "Jsem ráda, žes je nechal běžet."
"Kde ses naučila tak bojovat?"
"Kdybys žil rok na dělové palubě Meeuw, pochopil bys."
V tu chvíli přijel Smallboy se zbytkem skupiny a nabitými mušketami. "Jedeme za nimi, Somoyo," volal dychtivě.
Bojové nadšení ho ještě neopustilo.
"Ne! Nech je jít!" přikázal Jim rázně. "Manatasee s celou armádou nejspíš čeká za prvním kopcem. Vaše místo je u vozů. Vraťte se, postarejte se o dobytek a připravte tábor na útok."
Smallboy a vozkové odjeli a Jim se zbytkem výpravy zamířil k napadenému tábořišti. Starý Tegwane seděl na žulové skalce, ošetřoval si rány a tiše naříkal. Bědoval nad svou pobitou rodinou a ostatními ženami a dětmi, jejichž zohavená těla ležela všude kolem.
Luiza mu dala napít vody a pak mu omyla a ovázala rány.
Jim se mezitím prošel táborem. K padlým bojovníkům Nguni se přibližoval nanejvýš opatrně a s pistolí připravenou k výstřelu. Ale žádný z nich nejevil známky života: účinnost hrubých broků byla nesporná. Vesměs to byli urostlí muži, mladí a silní, a ostré špice jejich oštěpů svědčily o mistrovské kovářské práci.
Jim zvedl jeden asagaj. Dokonale vyvážená zbraň měla oboustranné ostří, které by dokázalo seříznout chlup na předloktí.
Mrtvá těla válečníků bez výjimky zdobily náramky a náhrdelníky ze slonoviny. Jim jeden stáhl z krku muže, kterého zabil posledním výstřelem. Podle pštrosích per v čelence a bílého kravského ohonu kolem paže usoudil, že šlo zřejmě o velitele oddílu.

Na kožené šňůrce náhrdelníku měl navlečené drobounké figurky lidí, vyřezané ze slonoviny.
"Každá postavička asi reprezentuje člověka, kterého zabil," uvažoval Jim. Nguniové si slonoviny očividně velmi cenili. Náhrdelník strčil do kapsy.
Jak šel dál, musel připustit, že Nguniové dělali svou práci důkladně. Všecky děti byly zabity s nemilosrdnou účinností. U většiny malých obětí stačila jedna rána válečného kyje. Kromě Tegwaneho zůstal naživu ještě jeden příslušník kmene Bakwatů, mladičká dívka, kterou Luiza zachránila svým prvním výstřelem. Asagaj jí na rameni zanechal hlubokou ránu, ale když ji Zama pomohl na nohy, byla schopná jít.
Podle plochého břicha a nezralých prsů se dalo soudit, že ještě nerodila. Když ji Tegwane uviděl, radostně vykřikl a belhal se k ní.
"To je Intepe, moje vnučka a lilie mého srdce," vykřikoval a objímal ji.
Luiza si jí všimla už při prvním setkání, protože mezi ostatními ženami vynikala svou krásou. Intepe jí důvěřovala a trpělivě snášela ošetření. Když se Luiza postarala o dívku i starce, rozhlédla se po mrtvolách na zemi a tázavě pohlédla na Jima.
"Co s nimi uděláme?"
"Tady jsme skončili," odpověděl stručně a vzhlédl k bezmračnému nebi, kde už se slétali první mrchožraví ptáci.
"O zbytek se postarají supi. My musíme rychle zpátky k vozům.

Čeká nás ještě hodně práce. Než přitáhnou Nguniové, musíme být připraveni."
Jim si k obrannému postavení vybral nejvhodnější místo podél říčního břehu. Do hlavního toku vtékal pod ostrým úhlem horský potok a úzký klín země mezi ním a řekou byl pro obranu jako stvořený.
Z jedné strany ho chránila hluboká říční zátoka, v níž by voda zakryla hlavu i vysokému člověku.
"Nguniové nikdy neuměli plavat," ujišťoval ho Tegwane.
"Voda je asi jediné, čeho se bojí. Nejedí ryby ani hrochy a všecko, co pochází z vody, se jim protiví."
"Takže zátoka nás z jedné strany ochrání," konstatoval Jim.
Tegwane se ukázal jako zdroj cenných informací. Dokonce se chlubil, že plynule mluví jazykem Nguni a že zná jejich zvyky.
Pokud nelhal, mohl být pro celý tábor velkým přínosem.
Jim se prošel po strmém břehu potoka. Tekl nejmíň tři metry pod úrovní okolního terénu a jeho příkrý bahnitý břeh byl bez žebříku těžko zdolatelný.
"Ten nám ochrání druhý bok. Stačí už jen vozy zatarasit spojnici mezi řekou a potokem."
Dotlačili vozy na místo. Jejich kola vzájemně svázali tuhými koženými řemeny a mezery pod vozy vyplnili trním, aby je útočníci nemohli podlézt. Uprostřed vozové hradby zůstal jen úzký průchod.
Koně a dobytek nepouštěli na pastvu daleko, aby mohli zvířata během několika minut nahnat do opevněného ležení a vchod za nimi zatarasit připravenými trnitými větvemi.
Luiza tázavě pohlédla na Jima. "Opravdu věříš, že se Nguniové vrátí?" Snažila se udržet klidný hlas, aby Jim nepoznal její obavy. "Nemyslíš, že už se dost poučili a že nás raději obejdou?"
"Starý Tegwane je dobře zná. Nepochybuje, že přijdou.
Už jen proto, že nade všecko milují boj," zbavil ji naděje Jim.
"VíTegwane, kolik jich vlastně je?" zeptala se.
"Stařík neumí počítat. Tvrdí, že je jich mnoho."
Jim pečlivě vybral místo a před vozy společnými silami vykopali mělkou jámu, do které zahrabali pětadvacetikilový soudek hrubého černého střelného prachu a přikryli ho pytlíky naplněnými říčními oblázky. Jim doufal, že při výbuchu budou mít podobný účinek jako kulky. Doutnák od nálože protáhl mezi koly středního vozu dovnitř ležení.
Do bariéry trní prosekali střílny a Smallboy spěšně přebrousil šavle. Spolu s nabitými mušketami, soudky střelného prachu a ostatními potřebami pro nabíjení ležely u každého obranného postu. Luiza mezitím zorganizovala školení pohůnků a sluhů v nabíjení zbraní a jejich přípravě ke střelbě. Opakovaně jim musela připomínat, že jedna hrst prachu stačí a dvě hrsti neznamenají zlepšení, ale naopak můžou roztrhnout hlaveň a zabít toho, kdo zmáčkne spoušť.
Všecky volné sudy naplnili vodou z říční zátoky. Měly uhasit nejen žízeň obránců a zvířat, ale i plameny možného požáru, pokud Nguniové použijí starého osvědčeného triku a začnou do ležení házet hořící pochodně.

240 241

Na hřeben nízkého kopce, odkud Luiza poprvé spatřila pole s kostrami, poslal Jim dva pasáčky, aby hlídali. Dostali hliněnou schránku se žhavým uhlím a nařídil jim rozdělat oheň, když uvidí blížící se válečníky. Kouř upozorní obránce na nebezpečí a chlapci seběhnou zpátky do tábora. Na noc je z hlídky odvolával, aby je nenapadla divoká zvěř nebo nezajali nepřátelští zvědové.
"V noci Nguniové nikdy neútočí," ujišťoval ho Tegwane.
"Tvrdí, že noc je vhodná pro zbabělce. Opravdový válečník má umírat za slunečního svitu." Ale Jim přesto po setmění kolem tábora rozestavil hlídky a během noci pravidelně kontroloval jejich bdělost.
"Přijdou se zpěvem a budou tlouct do štítů," tvrdil Tegwane.
"Chtějí nepřítele zastrašit. Spoléhají na to, že je předchází

sláva a respekt a že zvuk jejich hlasů a pohled na jejich černé supí čelenky naplní duše nepřátel hrůzou."
"Pak jim musíme připravit odpovídající přivítání," mínil Jim. Dal vysekat stromy a keře do vzdálenosti sta kroků od vozové hradby a poražené stromy nechal odtáhnout. Než se útočící Nguniové k vozům přiblíží, budou muset překonat úsek holé země. Nejvhodnější vzdálenost pro střelbu vyznačil řadou bílých říčních kamenů a svým mužům kladl na srdce, že nesmějí zahájit palbu, dokud první útočníci tuto hranici nepřekročí.
Když přípravy dokončili, nezbylo než čekat, a čekání na boj bývá vždycky zlé. Pomalý běh času nahlodával jejich bojového ducha. Jim si krátil čas povídáním s Tegwanem. Chtěl se od něj o nepříteli dozvědět co nejvíc.
"Kde nechávají své ženy a děti?"
"Ty do boje nevodí. Asi zůstávají doma."
"Co dělají s lupem? Mají ho hodně?"
"Mají spoustu dobytka a po zubech slonů a hrochů jsou jako diví. Slonovinu přímo milují."
"Pověz mi víc o jejich dobytku."
"Jejich stáda jsou ohromná. Dobytka si cení možná víc než svých dětí. Nezabíjejí ho a nejedí jeho maso, ale pijou jeho krev smíchanou s mlékem. Je to jejich hlavní potrava."
Jak ho Jim poslouchal, oči se mu zaleskly. V kolonii dobrý vůl vynesl sto holandských zlatých.
"Co víš o jejich slonovině?"
"Slonovinu milují ze všeho nejvíc," tvrdil Tegwane. "Možná ji potřebují pro obchod s Araby nebo Bulamatariy." Ten název se dal přeložit jako "Lamači kamene" a označoval Portugalce, kteří ve skalách hledali zlato. Jima překvapilo, že zde, hluboko ve vnitrozemí, Tegwane slyšel o těchto národech. Zeptal se ho na zdroj jeho znalostí a stařík se usmál. "Otec mého otce znal bílé čaroděje. A zrovna tak i otec před ním."
Jim přikývl. Byl naivní, když se ho na to ptal. Sám věděl, že ománští Arabové obchodovali a lovili otroky v Africe už od pátého století. Před sto padesáti lety přistál na Mosambickém ostrově Vasco de Gama a Portugalci později na pevné zemi postavili pevnosti a obchodní stanice. Pochopitelně že se zvěsti o tom donesly i k těm nejprimitivnějším kmenům do vzdálených končin rozlehlého kontinentu.
Když starci ukázal kly slona, kterého ulovil, užaslý Tegwane prohlásil, že tak obrovské sloní zuby ještě neviděl.
Jak Nguniové získávají slonovinu? Loví slony?"
Tegwane zavrtěl hlavou. "Slon je moc veliké zvíře a ani Nguni ho svými asagajinedokážou zabít."
"Odkud potom slonovinu berou?"
"Slyšel jsem, že některé kmeny vykopávají jámy, do kterých je chytají, nebo nad jejich stezku zavěsí na stromy oštěpy zatížené kameny. Když slon zavadí o nastražený provaz, oštěpy spadnou a probodnou mu srdce." Tegwane zmlkl a prohlížel si Bakkata spícího pod jedním z vozů. "Taky jsem slyšel, že tyhle žluté opice San je zabíjejí otrávenými šípy. Ale takto zabijí jen málo slonů."
"Tak kde k ní potom Nguniové přijdou?"
"V každé době, hlavně v období dešťů, nějaká zvířata uhynou. Pojdou stářím nebo nemocí a jiní se utopí v močálech nebo spadnou do horských roklí. Kly leží všude a čekají, až je člověk najde. Za mého života jich i náš kmen mnoho nasbíral."
"A co se stalo s kly vašeho kmene?"
"Když Nguni pozabíjeli naše mladé muže, sebrali je jako ostatním kmenům, které napadli a zmasakrovali."
"Pak musejí mít spoustu klů. Kde je ukládají?"
"Nosí je s sebou," odpověděl Tegwane. "Uvazují je na hřbety svého dobytka. Mají tolik slonoviny, kolik mají dobytka, který ji unese."

242 243

Jim Tegwaneho zkazky vylíčil Luize. "Rád bych jedno takové stádo našel. Každé zvíře s klem na hřbetě představuje poklad."

"Vždyť nejsou tvoje," poznamenala nevinně.
"Válečná kořist!" hájil se pobouřeně. "Samozřejmě že by mi patřily."
Pohlédl ke kopcům, odkud čekal impis Nguniů.
"Kdy asi přijdou?" ptal se sám sebe.
Čím déle čekali, tím byli nervóznější. Jim s Luizou si čas krátili nad šachovnicí, a když je hra unavila, Luiza pokračovala v práci na Jimově portrétu. Při pózování četl nahlas svého oblíbeného Robinsona Crusoe. Často se s tímto vynalézavým hrdinou ztotožňoval. Přestože tu knížku už přečetl mnohokrát, vykřikoval a smál se při jeho povedených dobrodružstvích a naříkal nad jeho neúspěchy.
Dvakrát nebo i třikrát za den vyjeli zkontrolovat hlídky na kopci. Jim chtěl mít jistotu, že se pasáci netoulají po kraji a místo hlídání nehledají med divokých včel, nebo si nekrátí čas jinými dětskými neplechami.
Dvanáctý den po masakru kmene Bakwatů Jim s Luizou vyjeli z tábora bez doprovodu. Chlapci na kopci se nudili a dávali najevo nespokojenost. Teprve Jimovy hrozby je přiměly hlídat dál.
Pod kopcem přebrodili řeku a vydali se k místu masakru.
Ale nedojeli tam, Jim chtěl Luizu ušetřit mučivých vzpomínek, které by v ní pohled na ta místa vyvolal.
Když se vrátili na dohled od vozů, Jim vytáhl dalekohled a kontroloval opevnění. Hledal nějakou slabinu, kterou v táboře přehlédl. Luiza mezitím sesedla z koně a hledala kryté místo, kde by mohla vykonat potřebu. Kolem dokola se rozprostírala otevřená pláň a tráva pravidelně spásaná zvěří jí sahala sotva do půli lýtek. Naštěstí nedaleko zahlédla dongu, příkop vymletý dešťovou vodou stékající k řece. Podala otěže Trueheart Jimovi.
"Za chviličku jsem zpátky," řekla a vykročila k vyschlému korytu.
Jim už otvíral ústa, aby jí připomněl opatrnost, ale zase je zavřel a raději se otočil, aby jí dopřál soukromí. Jak se blížila
k okraji příkopu, zaslechla podivný zvuk. Zněl jako tichý šepot, ševelení chvějícího se listí. Šla dál, ale zpomalila.
Znervózňující zvuk sílil a připomínal už zurčení vody nebo bzučení hmyzu.
Nedokázala ani určit, z kterého směru přichází.
Ohlédla se po Jimovi, ale ten byl zaujat dalekohledem. Očividně nic neslyšel. Na okraji brázdy zastavila a pohlédla dolů.
Zvuk mezitím zesílil do vzteklého bzučení, jako by vyrušila hnízdo sršňů.
Koryto pod ní se černalo řadami ngunijských válečníků.
Seděli na svých štítech, v pravicích svírali asagaje s hroty namířenými k ní. Drobné potřásání rukou rozeznívalo válečná chřestítka na jejich zápěstích, zdroj nepříjemného zvuku. I peří na jejich čelenkách se chvělo a nahá těla natřená tukem se na slunci leskla jako mokré uhlí. Z černého moře na ni hleděla bělma očí a Luiza měla dojem, že hledí na obřího draka stočeného ve svém doupěti, na jedovatého netvora, který se chystá udeřit.
Otočila se a běžela zpátky, co jí síly stačily. "Jíme! Pozor! Jsou tady!"
Jim se polekal a udiveně na ni hleděl. Ale neviděl nic mimořádného kromě ní, jak s tváří pokřivenou hrůzou prchá před neviditelným nebezpečím.
"Co se děje?" volal jí vstříc. V tom okamžiku jako by se země za běžící dívkou otevřela a z jejích hlubin vyvřela černá masa válečníků.
Rytmus dusotu bosých nohou rozeznával chřestítka na jejich kotnících. Násadami asagajů bušili do štítů a ohlušující hluk završoval válečný řev: "Bulala! Bulala amathagati. Zabij! Zabij čaroděje!"
A Luiza prchala těsně před valícím se příbojem. Běžela rychle a lehce jako lovecký pes, ale jeden z pronásledovatelů byl rychlejší. Vysoký štíhlý muž s čelenkou, která opticky zvětšovala jeho výšku, ji dlouhými skoky rychle dohánět. Výrazné svaly na břiše, hrudi i ramenech se mu vlnily úsilím. Zahodil štít, aby mu nepřekážel, a Luizin náskok stáhl na dvacet kroků. Násada asagaje mu lehce spočívala na rameni, ale jeho ostří směřovalo kupředu do středu Luiziných zad. Jimovi se na okamžik zjevil obraz

bakwatské ženy, které se za běhu z prsou náhle vynořil hrot oštěpu zrůžovělý krví.
Přinutil Drumfirea do cvalu a s Trueheart na otěžích za sebou vyjel Luize naproti. Jenže černý válečník už byl příliš blízko a Jim si uvědomil, že Luiza nestačí nasednout a odjet.
Bez zpomalení projel těsně kolem a hodil jí otěže Trueheart.
"Jeď pryč!" vykřikl.

244 245

Protože neočekával střetnutí, vzal si jen jednu mušketu, a jedinou ránu si nemohl dovolit promarnit. Ani lehká kulka z pistole nezaručovala stoprocentní úspěch a on nesměl chybovat, v sázce byl Luizin život. Viděl, že válečník zahodil svůj štít, a tak se rozhodl pro malou námořnickou šavli. Pod dohledem Aboliho a otce s ní cvičil tak dlouho, dokud nezvládl všecky potřebné manévry. Nemával s ní, aby protivníka nevaroval, a zamířil s Drumfirem přímo k němu. Viděl, jak válečník změnil držení oštěpu, temné oči upřené na Jimovu tvář. Jeho pyšný výraz naznačoval, že zaútočit na koně by bylo pod jeho úroveň, že se s ním chce utkat jako muž s mužem. Nguni zaútočil, Jim klasickým odražením odchýlil hlavici oštěpu stranou a zpětným pohybem přes ruku mu ťal po týlu krku. Náraz čepele na páteř se mu přenesl až do ramena. Smallboy odvedl dobrou práci.
Ostrá čepel projela mezi krčními obratli a muž šel okamžitě k zemi.
Drumfire reagoval na tlak Jimových kolen a otočil se na místě lehce jako větrná korouhvička. Luiza mezitím zápolila s Trueheart, kterou plašil pach a hluk blížících se Nguniů.
Klisna trhala hlavou a uskakovala stranou, takže Luiza nemohla nasednout.
Dokonce ji strhla na zem.
Jim zasunul zkrvavenou šavli do pochvy a zamířil k ní. Hluboce sehnutý v sedle uchopil dívku za pytlovité jezdecké rajtky a posadil ji do sedla Trueheart. Jeli těsně vedle sebe a Jim ji přidržoval rukou okolo ramen, dokud se neuklidnila. Sotva se odpoutali od pronásledovatelů, Jim vytáhl pistoli a výstřelem do vzduchu varoval hlídky kolem tábora. Když viděl, že jeho signál slyšely, poslal dál Luizu samotnou. "Jeď! Vrať se do tábora. Ať zaženou dobytek do bezpečí. A pošli za mnou Bakkata a Smallboye. Pomůžou mi útočníky zdržet."
S ulehčením viděl, že nemá náladu odmlouvat. Beze slova se otočila a plným tryskem pádila zpátky k ležení. Jim si připravil mušketu, otočil koně a krokem vyjel útočníkům vstříc. Podle Tegwaneho popisu poznal v čelní řadě induny, nižší náčelníky a velitele ngunijských bojových tlup. "Bývají to starší muži s čelenkou z pštrosího peří a bílou kravskou oháňkou kolem pravé paže," tvrdil stařec.
Pobídl Drumfirea koleny a mírným klusem zamířil k jednomu indunovi. Nguniové už jistě věděli o strašlivé síle střelných zbraní, ale přesto nejevili žádné známky strachu. Induna pozvedl štít a zrychlil. Tvář mu pokřivil zuřivý bojový křik.
"Bulala! Zabij! Zabij!" Jim ho nechal doběhnout blíž a pak vystřelil. Induna v plném běhu padl do trávy a asagajmu vypadl z ruky. Část broků zasáhla i dva muže za ním.
Sražení náčelníka a dvou druhů vyvolalo vzteklý řev černých impis, jenže to už Jim ujížděl zpátky, aby mohl mušketu znovu nabít. Nguniové zpomalili do klusu, ale vytrvale se blížili.
S nabitou zbraní Jim opět vyjel proti nim. Rád by věděl, kolik jich vlastně je, ale neodvážil se ani hádat. Ze vzdálenosti dvaceti kroků vystřelil do černého valu. Viděl muže zakolísat a padat, ale ostatní se hnali přes ně dál a výsledek jeho snažení byl k ničemu. Tentokrát výstřel nevyvolal žádnou reakci. Impis přešli do dlouhého kolébavého kroku a začali zpívat. Hluboké hlasy Afričanů zněly krásně, ale Jimovi ten zpěv zježil chlupy v zátylku.
Právě dokončil nabíjení, když za sebou uslyšel dusot kopyt.
Luiza přiváděla Bakkata, Zamu a vozky.
"Pane, dej mi sílu!" prosil Jim. Myslel, že Luiza zůstane v bezpečí tábora, ale stalo se, a tak se snažil situace využít.

Když k němu dojela a podávala mu druhou mušketu, řekl: "Stejnou taktiku jako dřív, Ježku. Vezmeš si na povel Zamu, Bakkata a Muntu. Smallboy a Klaas pojedou se mnou."
Vedl své lidi přímo proti asagajům. Po první salvě poodjeli, a když vystřelili podruhé, tryskem jeli zpátky nabíjet. Střílejte jejich induny. Berte si na mušku jejich velitele!" volal na Luizu, když ji míjel. Obě skupiny se vytrvale střídaly a střelba v pravidelných intervalech pokračovala. Jim s potěšením zaregistroval, že většina velitelů v první řadě padla.
Po vytrvalých nájezdech bojové nadšení Nguniů opadlo. Jejich postup se zpomalil a zpěv přešel ve zlobné znechucené syčení. Tři sta kroků před táborem se konečně zastavili. Jim se svou skupinkou opět vyjel kupředu a všiml si změny v jejich chování. Někteří z válečníků v čele spustili štíty a ohlíželi se dozadu. Zahřměla další salva a po chvíli druhá. Ozvěna výstřelů se ještě nesla okolní krajinou, když přijela Luiza a za ní Bakkat, Zama a Muntu. Čelní řada útočníků se rozpadla. Nguniové začali ustupovat a volali: "Emuva! Zpátky! Běžte zpátky!" Zezadu zase jiní vykřikovali: "Shikelela! Kupředu!"

246 247

Celá masa impis zakolísala a zmateně se přelévala sem a tam, a do té tlačenice vypálila Luiza a její doprovod. Hlasitý nářek donutil k ústupu i zadní řady. Válečníci se obrátili a dali se na úprk. Mrtvé a raněné nechali tam, kde leželi mezi poházenou válečnickou výzbrojí. Luizina skupina je začala pronásledovat a z druhých mušket jim stříleli do zad.
Jim si uvědomil nebezpečí, které jim hrozilo. Bál se, aby je domorodci nevlákali do pasti, a spěchal za nimi. "Zastavte!" volal na ně, když je dojel. "Může to být léčka." Poslechli a společně se vraceli zpět. Jakmile se protáhli mezerou mezi vozy, zatarasili za sebou průchod trnitými větvemi a roštím.
Zdálo se neskutečné, že takové množství lidí zmizí tak rychle, ale v okamžiku, kdy uzavřeli vstup do ležení, byli impis pryč a jen mrtví na pláni před táborem připomínali nedávný boj.
"Dostali řádně za vyučenou. Myslíš, že se vrátí?" zeptala se Luiza úzkostlivě.
"Stejně jistě, jako že zítra ráno vyjde slunce," odpověděl Jim a pokynul k rudému kotouči klesajícímu za obzor. "Tohle byl pravděpodobně jen předvoj, který Manatasee poslala, aby vyzkoušeli naši odolnost."
Zavolal Tegwaneho a stařík bez ohledu na svá zranění ochotně přišel. "Impis zalehli blízko tábora. Čekali na tmu, a kdyby je Welanga neobjevila, v noci by zaútočili. Mýlil ses, starý otče. Bojují i v noci."
"Jenom Kuku Kulu je neomylný," omlouval se Tegwane a snažil se tvářit lhostejně.
"Můžeš to napravit," řekl Jim přísně.
"Udělám, co přikážeš," souhlasil Tegwane.
"Všichni Nguniové, co leží ve stepi, nejsou mrtví. Když jsem se vracel do tábora, viděl jsem jednoho, který se hýbal. Půjdeš tam s Bakkatem a najdeš některého živého. Chtěl bych se něco dozvědět o jejich královně. A také zjistit, kde táboří jejich doprovodné oddíly, kde je dobytek a slonovina."
Tegwane vytáhl nůž na stahování kůží a Jim už se chystal, že mu nařídí, ať ho nechá v táboře. Jenže si vzpomněl na ženy a děti starcova kmene a na to, jak zemřeli.
"Jdi hned, velký náčelníku. Najdi je dřív, než přijde tma a hyeny." Potom se obrátil na Bakkata. "Měj mušketu stále připravenu a nevěř žádnému Ngunimu. Zvlášť ne mrtvému."
Jim třikrát přerušil inspekci obranných opatření; pokaždé když ve stepi zahřměl výstřel Bakkatovy muškety. Věděl, že Bakkat doráží zraněné nepřátele. Za soumraku se vrátili i oba mstitelé. Nesli asagaje a ozdoby ze slonoviny. Tegwane měl na rukou čerstvou krev.
"Mluvil jsem se zraněným indunou, než zemřel. Měls pravdu. Byla to

jen výzvědná tlupa. Ovšem Manatasee s dobytkem a svými impis je docela blízko. Dva dny pochodu."
"Co jsi udělal s mužem, který ti to řekl?"
"Poznal jsem ho," hájil se Tegwane. "Byl to stejný induna, který vedl první útok na naši vesnici. Ten den zemřeli dva moji synové." Tegwane se na chvíli odmlčel a pak se malinko usmál. "Bylo by kruté nechat takového skvělého válečníka hyenám. Jsem přece soucitný člověk."
Po večeři vozkové se sluhy opustili své ohně a v uctivé vzdálenosti obstoupili Jima a Luizu. Vozkové kouřili hliněné dýmky s dlouhou troubelí a ve vlahém nočním vzduchu se vnášela ostrá štiplavá vůně tureckého tabáku. To neformální poradní shromáždění, které nazývali indaba, se za poslední měsíce stalo běžnou záležitostí táborového života. Třebaže většina víc poslouchala, než mluvila, každý přítomný - od předáka Smallboye až po Izeze, nejmenšího pasáčka - mohl dle libosti vyslovit svůj názor. Všichni byli nervózní a cokoliv se venku šustlo, je lekalo a nutilo zírat do tmy za hradby tábora. Poštěkávání šakalů mohl být svolávací signál ngunijských hlídek a šumění větru v trní kolem řeky se měnilo ve zvuk válečných chřestítek. I vzdálený dusot stáda pakoňů vyplašených smečkou lovících lvů zněl jako asagaje bušící do kožených štítů. Jim pochopil, že jeho muži od něj čekají slova ujištění.
I když byl mladší než většina z nich, mluvil k nim jako otec. Popsal jim boje, které zatím svedli, a vyzdvihl rozhodnost a statečné činy jednotlivců, stejně jako ztráty, které nepříteli způsobili. Nezapomněl ani pochválit zásluhy pasáků a pohůnků, a chlapci hrdě zvedli hlavy a pyšně se zubili. "Dokázali jste sobě i mně, že dokud zůstaneme jednotní a pevní, Nguniové naše koně a muškety nepřemůžou."

Když se vrátili od táborového ohně, uléhali na své rohože v docela jiné náladě. Ještě dlouho do noci zněl jejich hovor a jejich smích nebyl předstíraný.
"Věří ti," konstatovala Luiza tiše, "a půjdou za tebou, kamkoliv je povedeš." Zmlkla a pak sotva slyšitelně dodala:
"A já taky." Po krátké chvíli ho vzala za ruku a pomohla mu vstát.
"Pojď." Hlas měla pevný a rozhodný. Dřív za ním do vozu přicházela tajně, až když celý tábor spal, ale dnes ho vedla otevřeně, a neodradil ji ani šepot hlasů ve tmě a vědomí, že je ostatní pozorují.
"Vynes mě nahoru," vybídla ho u schodů do vozu. Vzal ji do náruče. Objala ho kolem krku a opřela tvář o jeho hruď.
Jimovi se zdálo, že je lehounká jako dítě, když s ní stoupal po schodech a rozhrnoval cípy zadní plachty.
"Jsem tvoje žena," šeptala.
"Ano." Položil ji na vozové lože. "A já jsem tvůj muž."
Skláněl se nad ní a přitom se svlékal. Viděla v šeru jeho bledé tělo i jeho vzrušené mužství, ale necítila žádný odpor. Beze studu uchopila jeho úd do dlaně; stěží ho palcem a ukazováčkem objala a tvrdostí se vyrovnal dřevu železného stromu.
Bradavky prsů jí rozbolavěla neodolatelná touha.
Posadila se a rozepjala si blůzku.
"Potřebuju tě, Jime. Ach, strašně tě potřebuju," zajíkala se.
V horečném spěchu jí stáhl boty a pak svlékl rajtky. Zarazil se, když spatřil náznak zlatého chmýří nad klínem jejích stehen.
"Dotkni se mě," zaprosila přidušeným hlasem. Poprvé položil ruku na vstup do jejího těla, který se pro tuto chvíli stal i vstupem do její duše. Roztáhla stehna a Jim měl dojem, že mu žhavá tkáň popálila prsty. Jemně rozevřel masité stydké pysky a ucítil horkou kluzkost.
"Dělej, Jime!" vydechla a sevřela ho pevněji. "Už to nevydržím."
Stáhla ho na sebe a oběma rukama ho naváděla.
"Bože! Můj malý Ježečku, jak já tě miluju!" dusil se zajíkavými slovy.
Na okamžik si myslela, že je pro něj příliš úzká. "Pomoz mi!"

sténala. Položila mu dlaně na boky a zoufale ho tiskla k sobě. Nejasně jako ve snu cítila křečovité stahy svalů jeho hýždí, jak se do ní dobývá, a měla dojem, že ji trhá vedví. Bolestná rozkoš dosáhla hranice agónie. Neartikulovaně vykřikla a náhle veškerý tlak pominul. Cítila, jak do ní celou délkou údu vniká. Znovu vykřikla, ale když se chtěl odtáhnout, ovinula jeho boky nohama a zadržela ho. "Neopouštěj mě," prosila bolestně. "Nikdy mě neopouštěj. Zůstaň se mnou navždy."
Probudil se za svítání, když na zadní plachtě vozu zajiskřil první perlový příslib dne. Luiza už byla vzhůru. Hlavu měla položenou na jeho nahé hrudi a zamyšleně ho pozorovala. Když viděla, jak otvírá oči, prstem mu objela křivku rtů.
"Když spíš, vypadáš jako malý chlapeček," zašeptala.
"Dokážu ti, že už jsem velký chlapec," odvětil taky šeptem.
"To bych ráda věděla, jak, Jamesi Archibalde? Nikdy jsem se důkazům nebránila." Zasmála se, položila mu ruce na ramena a zatlačila ho zpátky na lože. Jediným pružným pohybem, jako by nasedala na Trueheart, obkročmo zatížila dolní polovinu jeho těla.
Radost z nich vyzařovala tak nepokrytě, že zdánlivě osvítila celý tábor a zlepšila náladu všem okolo. Dokonce i pasáčci tušili, že se udalo cosi mimořádného, chichotali se a pošťuchovali jeden druhého, kdykoliv zahlédli Jima a Luizu pospolu. Byla to událost, před kterou zdánlivě bledla i hrozba Manatasee a jejích impis.
Jim si byl této povznesené nálady vědom a dělal všecko možné, aby své lidi udržel dál bdělé a připravené. Každé ráno cvičil mušketýry na koních a piloval taktiku bojového ústupu. Potom opakovaně nacvičovali obranu ležení. Každému střelci určil bojové stanoviště a přidělil mu dva chlapce jako nabíječe. Společně s Luizou učili pohůnky a pasáky nabíjet muškety.
Jim na oj svého vozu přibil zlaťák a oznámil: "V neděli, až Welanga dokončí čtení z bible, budeme soutěžit o nejrychlejší nabíječskou dvojici." Z kapsy vylovil velké hodinky na zlatém řetězu, které dostal od rodičů na své poslední narozeniny. "Tímto přístrojem vám změřím čas a vítězové získají zlaťák."
Pro chlapce byl holandský zlatý nepředstavitelným bohatstvím a slib je natolik motivoval, že brzy dokázali mušketu nabít stejně rychle jako Luiza. Menší z nich se museli vytáhnout na špičky, aby vůbec na ústí hlavně dosáhli a mohli nálož upěchovat. Rychle se však naučili hlaveň sklonit, aby se nemuseli tolik

namáhat. Taky přišli na drobná zlepšení, která proces nabíjení zkrátila. Dávky prachu odměřovali ze soudku hrstí, broky si nacpali do úst a do hlavně je vyplivovali. Během několika dní už stíhali muškety nabíjet téměř stejně rychle, jak z nich muži stačili střílet. Jak se den soutěže blížil, vzrušení chlapců rostlo a muži horlivě sázeli na výsledky.
V neděli se Jim vzbudil ještě za tmy a okamžitě vycítil, že něco není v pořádku. Zpočátku nevěděl, co ho znervózňuje, ale pak uslyšel neklidné ržání uvázaných koní a pobíhání dobytka.
"Že by lvi?" uvažoval. Náhle zaštěkal jeden ze psů a ostatní se k němu hned připojili. Jim vyskočil z postele a sáhl po kalhotách.
"Co je, Jime?" zeptala se ospale Luiza.
"Psi a koně. Nevím, co se děje." Natáhl si boty a vyskočil z vozu. Polovina tábora už byla vzhůru. Smallboy křísil oheň a Bakkat se Zamou slovem a pohlazením uklidňovali koně.
Jim odešel k vozové hradbě a tiše oslovil dva chlapce, kteří se krčili za vozy rozechvělí předjitřním chladem.
"Viděli nebo slyšeli jste venku něco?" Vrtěli hlavami a zírali do tmy. Byla ještě hustá a neproniknutelná.
Pozorně naslouchal, ale kromě šelestu trávy čechrané brízou nic neslyšel. Přesto se neklidu nezbavil a byl rád, že včera při západu slunce nechal dobytek zahnat do tábora.
Přišla za ním Luiza. Byla už oblečená, ramena přikrytá šálou a vlasy ukryté pod čepcem. Stáli vedle sebe a mlčeli. Náhle

Trueheart zařehtala, ostatní koně začali nervózně podupávat a řetězy na jejich ohlávkách se rozcinkaly. Teď už byl na nohou celý tábor a lidé spolu mluvili přidušenými, stísněnými hlasy. Znenadání Luiza silně stiskla Jimovo rameno. Lehký jitřní větřík k nim donesl slabounké zvuky hlubokých hlasů.
Od ohně k nim přikulhal Tegwane, postavil se z druhé strany k Jimovi a poslouchal. "Zpívají píseň smrti," řekl po chvíli. "Nguniové vzývají duchy svých otců, aby jim připravili hostinu na uvítanou v zemi stínů. Oznamují jim, že dnes zemřou v boji, nebo dobudou pro svůj kmen velké cti."
Všichni tři ještě chvíli mlčky poslouchali.
"Zpívají, že je dnes v noci budou jejich ženy oplakávat, nebo se s nimi budou veselit, a jejich synové že budou na ně pyšní."
"Kdy přijdou?" zeptala se Luiza tiše.
"Až se rozední," odpověděl Tegwane.
Luiza dál svírala Jimovu ruku a náhle k němu zvedla tvář.
"Neřekla jsem to dřív, tak to řeknu teď. Miluju tě, Jime."
"Já už jsem to opakoval mnohokrát, ale řeknu to znovu," odpověděl.
"Miluju tě, Ježečku."
"Polib mě," zašeptala. Vášnivě se objali a trvalo hodnou chvíli, než se od sebe odpoutali.
"Na svá místa," volal Jim na obránce. "Manatasee přichází."
Pasáci si od ohňů donesli na své posty jídlo a ve tmě u svých mušket polykali slanou kaši. Den přicházel rychle. Nejdřív se proti blednoucí obloze objevily kontury stromů a po chvilce i nejasné obrysy kopců za nimi. Znenadání se Jim zhluboka nadechl.
"Kopce jsou temné," zašeptala Luiza. Světlo zesílilo a s ním i zpěv, který se sléval v mohutný chorál. Už rozeznávali i jednotlivé válečné šiky ležící na bledé stepi jako hluboké stíny. Jim si je prohlížel dalekohledem.
"Kolik jich je?" zeptala se Luiza tiše.
"Mnoho, jak by řekl Twegane. Není možné je spočítat."
"A nás je jen osm." Luize selhal hlas.
"Nepočítáš chlapce," vyčetl jí s úsměvem. "Nezapomínej na ně."
Jim odešel za malými nabíječi a s každým prohodil pár slov. Ústa měli plná broků, v rukou svírali nabijáky, ale pitvorně se šklebili a hrdě pohazovali hlavami. Děti jsou skvělí vojáci, napadlo ho. Nebojí se, protože si myslí, že je to jen hra, a poslouchají rozkazy.
Potom obešel řadu mužů u barikády. Začal u Bakkata.
"Tebe Nguniové uvidí z dálky. Stojíš jim v cestě jako žulová skála a rozséváš hrůzu do jejich srdcí."
"Biče máte připraveny?" zeptal se Smallboye a ostatních vozků.
"Až tato drobná šarvátka skončí, poženete dolů k pobřeží stádo čítající tisíc hlav."
Zamu poplácal po rameně. "Jsem rád, že tě mám po svém boku jako vždycky. Jsi moje pravá ruka, příteli."
Když se vrátil k Luize, zpěv impis kulminoval a skončil rytmickým dupáním stovek ztvrdlých bosých chodidel. Nastalo úděsné ticho.
"Teď to začne," řekl Jim a přiložil k oku dalekohled.

252 253

Černé řady stály nehybně jako zkamenělý les. Jediný pohyb měl na svědomí sílící jitřní vítr čechrající supí pera čelenek válečníků. Pak se čelní řady rozevřely jako okvětní plátky noční orchideje. Z nich vyšel zástup mužů a jako had se vinul ze svahu kopce k táboru. Na rozdíl od masy impis byli oděni do suknic z bílých volských kůží a na hlavách měli vysoké čelenky zdobené sněhově bílým volavčím peřím. V čele šly dvě desítky bubeníků. Jejich bubny zavěšené u pasu byly zhotoveny z dutých stromů. Řada za nimi nesla trubky z rohů antilop kudu a uprostřed průvodu se dvacítka nosičů prohýbala pod tíhou velkých nosítek zastřených koženými závěsy.
Jeden z bubeníků začal vyťukávat pomalý rytmus znějící jako tep obrovského srdce světa a ostatní se k němu jeden po druhém přidávali. Podivná, hrůzu nahánějící hudba sílila a impis se podle ní začali kolébat. Trubači přidali válečné fanfáry a od

průvodu se oddělil prostý zástup s nosítky uprostřed. Zastavili před ležením, fanfáry zmlkly a nastala další perioda děsivého ticha. Na hlavy seřazených šiků dopadly první sluneční paprsky a odrážely se od ostrých hrotů asagajů.
"Měli bychom udeřit první," mínila Luiza. "Nasedneme na koně a napadneme je."
"Jsou moc blízko. Jednou dvakrát vystřelíme a zaženou nás zpátky do tábora," jemně její nápad odbyl Jim.
"Ať si sami vyzkoušejí barikádu. Musíme šetřit koně na to, co přijde později."
Opět se ozvaly rohy a nosiči postavili nosítka na zem. Na další zatroubení se z nich vynořila temná postava. Vylézala pomalu jako sršeň z hnízda.
"Bayete!"zahřmělo vojsko. "Bayete!" Pozdrav královně přerušily bubny a trumpety. Jim spěšně sáhl po dalekohledu, aby si tu přízračnou postavu prohlédl.
Štíhlá, pružná žena vzrůstem převyšovala své tělesné strážce i s jejich čelenkami. Nahé tělo měla pomalované fantastickými vzory. Oči jí rámovaly výrazné bílé kruhy a po hrdle jí přes bradu, nos a čelo běžela rovná bílá čára, která dělila holou lebku na dvě poloviny. Jedna byla blankytně modrá a druhá rudá jako krev. V pravé ruce držela malý ceremoniální asagaj s násadou ozdobenou korálky a střapcem lví hřívy. Bílé přesleny a spirály zvýrazňovaly její poprsí a Venušin pahorek a dlouhé štíhlé nohy měla pomalované vzory ve tvaru diamantů a špiček šípů.
"Manatasee!" zašeptal Tegwane. "Královna smrti."
Pomalovaná černá královna se dala do tance. Pomalými hypnotizujícími pohyby připomínala hada. Krásná a smrtelně nebezpečná kobra se blížila k ležení. Muži v táboře fascinováni tou podívanou stáli bez hnutí a zaraženě mlčeli.
Černé moře impis se pomalu sunulo za ní. Monstrózní tělo následovalo svou jedovatou hlavu a odlesky ostrých asagajů v nízkém slunci jiskřily jako šupiny.
Manatasee zastavila na úrovni vysekaného prostoru před vozy. Za víření bubnů a vřeštění rohů stála rozkročená s vystrčenými boky a shrbenými zády.
"Teď nás označí pro smrt," oznámil hlasitě Tegwane.
Jim zprvu nechápal, co tím míní, ale vzápětí mu to objasnil proud, který vyrazil mezi pomalovanými stehny královny.
"Močí na nás," potvrdil Tegwane.
Královnin proud moči slábl, a když na zem dopadly poslední kapky, Manatasee vyskočila vysoko do vzduchu. Po dopadu namířila hrot oštěpu na tábor.
"Bulala!"zaječela. "Zabijte je!" Hordy černých impis se s ohlušujícím řevem rozběhly k ležení.
Jim sebral jednu ze svých londýnských kulovnic a pokoušel se najít královnu, ale bylo pozdě. Jako ostatní muže, očarovala i jeho. Než stačil vystřelit, zmizela za valem těl běžících válečníků.
Už mačkal kohoutek, že zastřelí aspoň indunu, který se před ni postavil, ale v posledním okamžiku si to rozmyslel. Výstřelem by ostatním dal signál k palbě a velká vzdálenost by účinnost první salvy výrazně oslabila. Sklonil hlaveň a nabádal obránce ke klidu. "Připravte se, ale nechte je přijít co nejblíž! Nepospíchejte, je jich dost pro všecky." Jediný Smallboy se zasmál tomu pochybnému vtípku, ale jeho smích zněl jako zakrákání.
Jim odcházel k Luize záměrně pomalu a nevzrušeně, aby na své lidi působil vlastním příkladem.
První řada impis se blížila k linii bílých kamenů.
Běželi lehce, jako by tančili, zpívali, třásli válečnými chřestítky a bez ustání bušili oštěpy do černých štítů.
Nechal jsem je dojít příliš blízko, blesklo náhle Jimovi hlavou. Vypjatá atmosféra způsobila, že už se cítil v dosahu jejich bodajících asagajů. Pak si ale uvědomil, že ještě nepřekročili kameny. Vzpamatoval se a vykřikl: "Nestřílejte! Ještě ne!"

254 255

Soustředil pozornost na indunu, který si udržoval malý náskok

před ostatními. Přes čelo, oko a líc se mu táhla strašná jizva, lesklá a sivá jako perleť. Zřejmě památka po ostří válečné sekery. V okamžiku, kdy mužova bosá noha odkopla jeden z říčních kamenů, Jim vykřikl. "Palte!"
První salva zazněla jako jediné zahřmění. Kožené štíty nedokázaly zastavit smrtonosný déšť broků vypálený z bezprostřední blízkosti. Olověné kuličky lehce pronikly volskou kůží a zasáhly i část útočníků druhého sledu. Čelní řada se jakoby rozpustila v závoji kouře a ti za nimi, které nedočkavé zadní řady tlačily kupředu, zakopávali o mrtvé a umírající. Hoch, kterého si Jim vzal na pomoc, mu vytrhl prázdnou mušketu z rukou a podal mu nabitou.
Druhá salva zahřměla ještě společně, ale další se už rozpadly na sérii jednotlivých výstřelů, podle toho, s jakou rychlostí chlapci stačili nabíjet prázdné muškety.
Před hradbou vozů se kupily mrtvoly a válečníci, kteří přicházeli zezadu, je museli přelézat. Bezvládné údy těl nebyl právě schůdný terén a neustávající střelba redukovala počet těch, kteří ho překonali.
Když nejudatnější válečníci dosáhli barikády, pokoušeli se odtáhnout trnité větve a vylézt na postranice vozů. Ale střelba z bočních střílen je kosila po tuctech.
Úzký klín země mezi zátokou řeky a vysokým bahnitým břehem potoka stlačoval útočníky do jednolité masy a každý výstřel z muškety působil jako kosa, která v ní nemilosrdně vytínala průseky.
Vítr foukal od řeky a hnal kouř ze střelného prachu do tváří útočníků. Halil je jako hustá mlha, oslepoval je a vnášel zmatek do jejich řad. Na druhé straně obráncům čistil výhled.
Nějaký Nguni vylezl po loukotích kola na záď prostředního vozu. Jim byl právě zaměstnán válečníky útočícími přímo na jeho vůz, teprve Luizin výkřik ho upozornil na nebezpečí.
Nguni bodl, ale Luiza stačila uskočit a ostří asagajejí jen natrhlo předek blůzy.
Jim odhodil prázdnou mušketu, uchopil šavli zabodnutou v postranici vozu a probodl mu hrdlo. Muž padal k zemi, Jim vytrhl čepel z jeho krku, ale ještě ji ani nestačil vrátit na původní místo a hoch za ním už mu podával nabitou mušketu.
"Výborně, hochu!" zavrčel a skolil dalšího útočníka, který se škrábal na vůz. Luiza už stála na svém místě po jeho pravici a v trhlině blůzy svítila její krémově bílá pleť.
Povzbudivě se na ni usmál. "Nejsi poraněná?" Ruce měla zčernalé od zbytků spáleného střelného prachu a v umazané tváři svítila kontrastující blankytná modř jejích očí. Úsměv mu nevrátila. Jen zavrtěla hlavou a vzala si od svého nabíječe mušketu.
Počkala, až se další z válečníků přiblíží k vozu, a zmáčkla kohoutek. Zpětný ráz ji donutil o krok couvnout, ale Nguni zasažený do obličeje nestačil ani vykřiknout a zhroutil se na své pobité druhy.
Jim přestal vnímat čas. Všecko kolem se utápělo v kouři a křiku. Dusil se, pot stékající do očí ho oslepoval a ohlušující střelba ho otupovala. Měl dojem, že se propadá do hlubin šílenství, když si náhle uvědomil, že útočníci, kteří se hemžili před vozy, jsou náhle pryč.
Obránci se překvapeně rozhlíželi a hledali nějaký blízký cíl. Když stěna kouře ustoupila, otevřel se před nimi šokující obraz. Zbědovaní impis klopýtavě běželi vzhůru svahem a táhli za sebou zraněné druhy.
"Koně!" vykřikla Luiza. "Nasedneme na koně a pojedeme za nimi."
Její agresivita Jima zaskočila. "Vyčkej! Ještě nejsou poraženi."
Pokynul k ustupujícím válečníkům. "Vidíš? Manatasee nechala polovinu svých sil v záloze." Luiza si dlaní přistínila oči.
Pod hřebenem kopce seděli na svých štítech šiky černých bojovníků, čekající na povel k útoku.
Dychtivě se napili z láhve, kterou jim přinesl jejich nabíječ.
Jim pak oběhl obránce. "Jste v pořádku? Je někdo zraněný?"
Zdálo se to neuvěřitelné, ale nikdo neutrpěl ani škrábnutí.
Luiza se svou natrženou blůzou měla ke zranění nejblíž.
Než Jim ukončil inspekci, Luiza zmizela za závěsem svého vozu.
Po chvilce se zase vynořila v nové haleně. Tvář i ruce měla

vydrhnuté dorůžova a vlasy svázané vyžehleným šátkem.
Pospíchala za Zamou, který rozfoukával oheň, a beze slov se dala do přípravy jídla. Jimovi potom přinesla cínový talíř s krajíci chleba, kousky opečené zvěřiny a nakládanými okurkami. Sledovala, jak hladově sousta hltá. "Měli jsme štěstí," poznamenala. "Nejednou se mi zdálo, že jsme ztraceni."

256 257

Jim zavrtěl hlavou a s plnými ústy hrdě prohlásil:
"Proti střelným zbraním neuspěje ani ten nejodvážnější muž. Neboj se, Ježku. Je to těžké, ale přežijeme."
Luiza pochopila, že to říká víc proto, aby ji uklidnil než z přesvědčení.
Usmála se. "Ať už přijde cokoliv, budeme tomu čelit spolu."
Ještě nedomluvila, když se z kopce ozval zpěv. Obránci natažení ve stínu vozů vstali a vrátili se na svá místa. Čerstvé šiky se valily po stráni jako lavina a v jejím čele tančila Manatasee obklopená svými bubeníky.
Jim kontroloval svou oblíbenou londýnskou pušku a Luiza ho tázavě pozorovala.
"Jestli se mi podaří zastřelit tu vlčici, smečka ztratí srdce," odpověděl na nevyslovenou otázku.
Přešel k mezeře mezi vozy, odkud mohl pohodlně mířit. Vzdálenost byla příliš velká i pro kulovnici a sílící nárazy větru mohly odchýlit i těžkou střelu. Manatasee se navíc natřásala a kroutila jako had.
Podal Luize dalekohled. "Sleduj, jestli ji zasáhnu." Opřel se o postranici vozu a čekal na vhodný okamžik. Studený závan mu olízl zpocenou tvář a vítr ustal. Současně se otevřela díra v prašném závoji a Manatasee v dramatickém gestu zvedla ruce nad hlavu. Jim zapřel pušku do ramene a v zářezu mířidla našel štíhlou postavu. Aby kompenzoval pokles střely po dráze, potáhl kuličku mušky vzhůru do úrovně očí.
Když se rozplynul kouř, uviděl, jak se černá vládkyně potácí a padá.
"Dostals ji," vykřikla Luiza. "Leží na zemi."
Impis kolem zavrčeli jako zuřivá šelma.
"To jim zlomí bojového ducha," zajásal Jim, ale hned zmlkl. Nemohl uvěřit svým očím, když viděl, jak Manatasee vstává.
"To není možné," kroutil hlavou.
"Je lehce zraněná," hlásila Luiza, když v dalekohledu uviděla na pomalovaném boku královny růžový květ. "Střela ji jen škrábla po žebrech."
Manatasee předvedla svým impis malou piruetu, aby ukázala, že je v pořádku. Odpověděli pozdravným křikem a vysoko zdviženými štíty.
"Bayete!"zahřměla černá masa.
"Zee, Amadodaf zavřeštěla královna a začala kvílet. Její nářek vyvolal u válečníků záchvat šílené zuřivosti. Sborové "Zee!" letělo strání a černé hordy se valily k vozům jako láva vytékající z jícnu sopky.
Jim sebral druhou kulovnici a snažil se v tom přívalu najít štíhlou vlnící se postavu. Okamžik předtím, než vystřelil, vskočil před svou panovnici statný induna, a kulka určená jí zasáhla jeho. S rukama nad hlavou se jí skácel pod nohy, ale ona tančila dál a stále rychleji, jako by jí zloba dodávala sílu.
"Vydržte! Čekejte na svou příležitost," napomínal své muže Jim.
První útočníci už běželi přes vysekané prostranství a přeskakovali své mrtvé soukmenovce.
"Teď!" vykřikl Jim. "Bijte je bez milosti!"
Soustředěná salva je zastavila jako kamenný val, ale přes padlé se drali dopředu ti, kteří zůstali pozadu, a vystavovali se olověnému krupobití. Rozpálené hlavně mušket hrozily zapálit prach už při nabíjení a chlapci je museli namáčet v sudech s vodou.
Chlazení hlavní zpomalovalo proces nabíjení a střelba vázla. Muži za barikádou se neustále dožadovali nabitých zbraní a menší z chlapců už nestačili. Byli vyčerpaní a začínali zmatkovat. Luiza opustila své místo a snažila seje uklidnit.

"Nezapomeňte, jak jsme se to učili. Nespěchejte!"
V nepřehledném hemžení davu Jim znovu objevil Manatasee. Šla za prvními řadami svých impis a hnala je do útoku.
Její žalostné kvílení je burcovalo k šílenému úsilí. Přes bariéru mrtvých těl přelézalo stále víc válečníků a útočilo na vozy.
Chřípí se jim chvělo pachem krve a s vlčími výrazy ve tvářích se bezhlavě vrhali na vozovou hradbu. Jejich štěkavý řev mrazil duše obránců a oslaboval jejich paže.
Když útočníci nedokázali hradbu přelézt, začali rozhoupávat prostřední vůz. Jim si uvědomil, že jeho výkyvy brzy překročí mez stability a vůz se převrátí, co by pak následovalo, se ani neodvážil domyslet. Věděl ale jistě, že pokud se jim podaří hradbu prolomit, asagaje obránce udolají v několika minutách.
Manatasee vycítila příležitost, tušila, že má vítězství na dosah. Za zády impis vystoupila na nevelkou kupku kamení, aby dohlédla přes jejich hlavy.

258 259

"Zee!" vykřikla. "Zee!" odpověděli válečníci a s ještě větší úporností se rameny opřeli do vozu. Vůz chvíli stál nakloněný na dvou kolech, ale pak zase klesl na všecky čtyři.
"Sfaífce/e/a/"přikazovali indunové. "Znovu!" Nguniové se sklonili, uchopili osy a rám vozu.
Jim nespustil Manatasee z očí. Uvědomil si, že stojí na kamenech, které navršil nad zakopaný soudek s prachem, a bezděčně pohlédl na přední kolo vozu. Konec doutnáku byl stále přivázaný k jeho loukoti a zbytek mizel pod těly mrtvých útočníků.
Jim zápalnou šňůru přikryl pouze nízkou vrstvou země a mohlo se stát, že nohy Nguniů jeho druhý konec vytrhly ze zápalného otvoru.
"Je jen jediný způsob, jak to zjistit," zamumlal a sebral nabitou mušketu, kterou mu chlapec podával. Natáhl kohoutek, vlezl pod vůz a konec doutnáku přidržel u pánvičky zámku.
Druhou rukou zmáčkl spoušť. Zbraň poskočila, broky přeoraly zem u jeho nohou, ale hořící prach doutnák zapálil. Prskající a syčící plamen zmizel v zemi jako had zalézající do díry.
Jim vylezl zpod rozhoupaného vozu a pohlédl k Manatasee.
Královna ho zahlédla, namířila na něj svůj asagaj a její groteskně pomalovanou tvář pokřivila nenávist. Vztekle vyštěkla kletbu smrti a z úst jí přitom vystřelila sprška slin.
Před kupou kamení se objevil plamínek. Poslední decimetry doutnáku odkrytého bosými chodidly bojovníků dohořely a oheň opět zmizel v zemi.
Jim očekával explozi se zaťatými zuby. V krátké chvilce napjatého čekání se útočníkům konečně podařilo vůz převrátit.
Jim spadl z plošiny a zůstal ležet napůl uvězněný pod plachtou vozu.
S triumfálním řevem válečníci vtrhli do vzniklého průlomu.
"Bulala!Zabíjí Zabiji"
V tom osudovém okamžiku pod nohama Manatasee vybuchla prachová nálož. Vysoko do vzduchu vyrazil mocný sloup prachu, kamení a částí královnina těla.
Jedna noha odlétla stranou a druhá, stále spojená s trupem, dopadla do řad přibíhajících válečníků.
Její holá hlava podobná dělové kouli přeletěla vozovou hradbu a kutálela se uprostřed tábora.
Tlaková vlna srazila bojovníky, kteří se tlačili v mezeře u převrhnutého vozu. Potlučení a zmrzačení leželi na tělech těch, kteří padli před nimi.
Jima před náporem exploze zachránil převrácený vůz. Napůl omráčený se zvedl ze země a první jeho starost patřila Luize.
Při výbuchu se právě zdržovala u chlapců a tlaková vlna ji srazila na kolena. Hned ale vyskočila a běžela k Jimovi.
"Jime!" křičela. "Jsi zraněný."
Teprve teď si uvědomil horkou vlhkost na bradě a kovovou příchuť krve v ústech. Letící úlomek kamene mu roztrhl kůži u kořene nosu.
Mávl rukou. "Pouhé škrábnutí!" odbyl její obavy a přitiskl ji na hruď. "Díkybohu! Jsi v pořádku." V objetí společně obhlíželi spoušť, kterou výbuch způsobil. Mrtví Nguniové leželi na sobě

v kupách vysokých až do pasu, a ti, kteří přežili, prchali strání vzhůru, hnáni pověrčivou hrůzou.
"Čarodějové jsou nesmrtelní," křičeli jeden přes druhého hlasy roztřesenými strachem.
"Manatasee je mrtvá."
"Zabil ji blesk čarodějů."
"Velkou černou krávu sežralo jejich kouzlo."
"Utíkejte! Jsou neporazitelní."
"Jsou to duchové bílých krokodýlů."
Jim se rozhlédl po hradbě. Vyčerpaný Smallboy se opíral o vůz a tupě zíral na prchající nepřátele. Ostatní seděli nebo klečeli na zemi, jako by se modlili, a v rukách svírali kouřící muškety. Jediný Bakkat zůstal čilý. Vylezl na střechu jednoho vozu a chrlil nadávky za ustupujícím nepřítelem.
"Kálím na vaše hlavy, chčiju na vaše semeno. Ať se vám synové rodí se dvěma hlavami! Ať vašim ženám rostou vousy a vzteklí mravenci ať vám žerou varlata!"
"Co to na ně ten malý ďábel křičí?" zeptala se Luiza.
"Dává jim sbohem a přeje jim celoživotní štěstí," přeložil Jim Bakkatova slova a její smích ho vrátil do reality.
"Na koně!" volal na své muže. "Nasedat! Přišla naše chvíle."
Dál na něj jen tupě zírali, jako by ho neslyšeli. Ani se nedivil. I jemu ještě uši zaléhaly po nedávné kanonádě výstřelů.
"Pojď se mnou," řekl Luize. "Musíme je vyburcovat k akci."
Bakkat seskočil z vozu a přidal se k nim. Koně už nechal osedlat před útokem, a tak bez otálení nasedli. Ostatní se konečně vzpamatovali a přibíhali ke koním.

Bakkat nabodl hlavu Manatasee na nepřátelský asagaj a nesl ji vysoko nad hlavou jako orlí standartu Římanů.
Z koutku pokřivených úst královny visel růžový jazyk, jedno oko měla zavřené a bělmo druhého zlobně zíralo do prázdna.
Oddíl jezdců opustil poničenou hradbu. Každý vezl dvě muškety, jednu v ruce a druhou v pouzdře. Přes ramena měli přehozené měšce se střelivem a k hrušce sedel přivázali plné prachovnice. Za nimi jeli chlapci na neosedlaných koních a vedli náhradní zvířata s nákladem soudků s prachem, střeliva a pitné vody.
"Držte se pohromadě!" připomínal Jim. "Pozor, aby Nguniové někoho neodřízli. Jsou stále nebezpeční jako zranění šakali.
Kopyta koní drtila těla padlých i jejich poztrácené štíty.
Na volné travnaté stepi zrychlili, ale Jim je opět zadržel.
"Klid! Pojedeme klusem. Do večera je ještě daleko, tak zbytečně neštvěte koně."
Když před sebou ve stepi zahlédli prchající Ngunie, roztáhli se do široké rojnice. Většina válečníků zahodila své oštěpy a mnozí poztráceli i čelenky. Sílící dusot koňských kopyt za jejich zády je donutil běžet do úpadu. Když už je nohy odmítly nést dál, padali na kolena do trávy a s odevzdaností jatečného dobytka čekali na smrt.
"Tohle já dělat nebudu," protestovala Luiza.
"A zítra se vrátí a udělají to oni tobě," domlouval jí Jim.
Smallboye a jeho druhy zabíjení naopak těšilo. Pasáci jim dosypali prachovnice a prázdné měšce na broky vyměnili za plné.
Bakkat s hrůznou relikvijí vzrušeně ječel a stíhal další izolovanou skupinku demoralizovaných válečníků.
"Je to krvežíznivý skřet," poznamenala znechucená Luiza.
Jenže jeho výpad se dočkal překvapivého úspěchu. Sotva Nguniové uviděli hlavu své vládkyně, začali kvílet a odevzdaně padali na zem.
V dálce se před jezdci zvedala další vlna nízkých pahorků, k nimž mířily zbytky poražených Nguniů. Jim nedovolil svým mužům zrychlit a ke kopcům přijeli volným klusem.
I střelba téměř utichla, protože impis se rozptýlili po stepi a stíhat jednotlivce nemělo význam.
Z vrcholu mírného stoupání Jim s Luizou spatřili široké travnaté údolí s meandry řeky lemované vysokými stromy.
Vzduch se modral kouřovým oparem z ohňů kolem nízkých chatrčí

s doškovými střechami, které stály na dně údolí v téměř vojensky přesném uspořádání. Byly prázdné a závěr údolí se černal prchajícími zbytky rozprášené armády.
"Tábor královny Manatasee!" vykřikla Luiza. "Tady shromáždila své impis před útokem."
"Pro lásku všech svatých, tamhle jsou její stáda!" jásal Jim.
Pod stromy kolem řeky se na svěží trávě popásaly strakaté houfy dobytka.
Jimovi jiskřily oči. "Královský poklad. Bohatství jejího kmene. Stačí jen sjet dolů a vzít si je." Každé stádo bylo složeno ze zvířat stejné barvy. Temnou skvrnu černého dobytka dělil od hnědých a strakatých zvířat široký pruh volných pastvin.
"Je jich hodně," vrtěla hlavou Luiza. "Takové množství nezvládneme."
"Můj milovaný Ježku. Jsou věci, kterých muž nikdy nemůže mít dost. Třeba lásky, peněz nebo dobytka. A to jsem vyjmenoval jen pár z nich." Postavil se do třmenů a dalekohledem přejel barevnou paletu skotu. Nakonec ho otočil k mizejícím Nguniům.
"Myslím, že jsou vyřízeni," řekl. "Necháme pronásledování a začneme počítat naši kořist."
Stráň i step pokrývaly desítky mrtvých bojovníků, ale z Jimových lidí nebyl zraněný nikdo. Jen nejmenší Izeze si přivřel prst do zámku muškety a přišel o poslední článek. Luiza mu prst ovázala a Jim ho přesvědčil, že je to čestné a hrdinské zranění.
Izeze pak nosil prst pyšně zvednutý, a každému, kdo byl ochotný se dívat, se s ním chlubil.
Jim se projížděl mezi ukořistěným dobytkem a okem rozeného chovatele hodnotil jeho stav. Většinou statná zvířata s mohutnými hrby na plecích a širokými rohy byla krotká a Jima na koni si nevšímala. Navíc byla ve výborném stavu, srst se jim leskla a tučné kýty svědčily o dostatku krmení. Nenašel žádné náznaky zamoření červy nebo zánětů očí, nemoci přenášené mouchami.
S uspokojením si všiml jizev po onemocnění krčních žláz, které signalizovaly, že krávy jsou imunní proti další nákaze. Jestli se v tak dobré kondici dožily dospělosti, musely být odolné i proti nemocem způsobeným mouchami tse-tse.

"Mají větší cenu než dobytek dovážený z Evropy," vysvětloval Luize. "Jsou imunní proti africkým chorobám a pečovali o ně s láskou. Tegwane měl pravdu: Nguniové mají dobytek raději než své děti."
Zama se odpoutal od skupiny jezdců a zmizel mezi doškovými chýšemi. Za chvilku se vynořil, živě gestikuloval a naznačoval Jimovi, aby ho následoval.
Dovedl ho k ohradě z kmenů čerstvě poražených stromů.
Když odsunuli závoru na vratech a vešli dovnitř, zůstali zaraženě stát. Ocitli se v královské pokladnici. Hromady sloních klů dosahovaly výšky vzrostlého muže. Jim našel několik slušných exemplářů, ale žádný z nich se velikostí nevyrovnal klům slona, kterého sám ulovil. Mladé nezralé kly, některé sotva dosahovaly tloušťky lidského zápěstí, byly lýkovými provazy svázány do úhledných balíků, každý o váze vhodné pro přepravu na hřbetech volků.
Zatímco se procházeli skladištěm slonoviny, ostatní jezdci odsedlali koně a vedli je napojit k řece. Jim náhle vzal Luizu za ruku. Viděla, jak září při pohledu na to bohatství, a připadal jí jako malý chlapec o Vánocích.
"Luizo Leuvenová," oslovil ji slavnostně, "konečně jsem bohatý muž."
"Jo." Pokusila se potlačit mírně ironický úsměv, který jí pohrával na rtech. "Vidím. Ale i bez všeho bohatství jsi k pomilování."
"Jsem rád, že sis toho všimla. Domluvíme se, že se mnou budeš to bohatství sdílet, stejně jako můj nepřekonatelný šarm? Vezmeš si mě?"
Smích ji přešel. "Ach, Jime!" zašeptala. Náhle ji zavalilo všecko vypětí z boje a rozplakala se. Slzy jí na uprášených tvářích vymývaly klikaté stružky. "Ano, Jime. Nevím o ničem, co by mě těšilo víc než se stát tvou ženou."

Pevně ji objal.
"Toto je nejšťastnější den mého života," rozplýval se.
Vášnivě ji políbil, ale hned změnil tón. "Osuš si oči, Ježečku," řekl. "Určitě někde narazíme na kněze, který nás oddá.
A když ne letos, tak příští rok."
S Luizou zavěšenou na jedné ruce, druhou majetnicky položenou na stohu klů pohlédl na svá čerstvě nabytá stáda. Zdálo se mu, že zaplňují polovinu údolí. Ale jeho šťastný výraz pomalu uvadal. Odvěké dilema zbohatlíků se nevyhnulo ani jemu.
U všech rohatých, jak si udržím to, co jsem získal?
Celá Afrika, šelmy i lidé budou dychtit, aby mě o můj majetek připravili.
Teprve při západu slunce se Jim dokázal rozloučit s dobytým nepřátelským táborem. Zamu s polovinou svých sil nechal hlídat dobytek i slonovinu a pod zářící hvězdnou klenbou vyjel zpátky k vozům. Hyeny a šakali už objevili mrtvé Ngunie a neochotně uskakovali z cesty koním.
Na dohled od jejich tábora je zastavil podivný úkaz. S posvátnou hrůzou hleděli na noční nebe, kde nad východním obzorem sílila záhadná zář, která osvětlila krajinu jako za dne. Docela zřetelně mohli navzájem rozeznat své vyjevené tváře. Zdálo se, jako by vycházelo noční slunce. Nad horizont vyplula velká ohnivá koule a tiše jim přeletěla nad hlavami. Pasáčci začali vzlykat a přetahovali si přes hlavu přikrývky.
Jim stiskl Luize ruku. "To je jen velký meteor. Padající hvězda," uklidňoval ji. "Nic zvláštního na africkém nebi. Je jen větší než ostatní."
"Je to duch Manatasee," vykřikl Smallboy, "na cestě do země stínů."
"Zlé, velice zlé znamení," přisadil si Zama.
"Já myslel, že už jsem vás zcivilizoval," smál se Jim ironicky.
"Ale vy v srdcích dál zůstáváte pověrčivými divochy."
Obrovské nebeské těleso zmizelo na západě a nechalo za sebou ohnivý chvost táhnoucí se přes celou oblohu. Svítil tam po zbytek noci a ještě řadu příštích nocí.
V té podivné záři dojeli k vozům. Našli Tegwaneho a jeho vnučku, jak sedí a s oštěpy v rukou stráží tábor jako párek hlídacích psů.
Přestože byli všichni na pokraji sil, Jim je probudil před svítáním. S pomocí volů a za halasného pokřiku a práskání bičů volský zápřah postavil převrácený vůz zpátky na kola. Robustní povoz byl poškozený jen nepatrně a za pár hodin byl opět v pořádku a naložený.
Museli tábor opustit co nejdřív. V horku dne se mrtvoly začnou brzy rozkládat a se zápachem přijdou i nemoci.
Po zapřažení volských potahů se vozy seřadily za sebe a na povel Smallboyova biče vyjeli z tábora smrti do otevřené travnaté roviny.

264 265

Na noc se utábořili mezi opuštěnými chýšemi ngunijské vesnice a příštího rána po snídani Jim svolal své lidi k poradě. Chtěl jim vysvětlit své další plány. Nejdřív vyzval Tegwaneho, aby jim ukázal, jak Nguniové při přesunu dopravovali slonovinu.
"Pověz nám, jak náklad ukládali a zajišťovali."
"To já nevím," bezradně vrtěl hlavou stařík.
"Viděl jsem je na pochodu jen z dálky."
"Smallboy si bude vědět rady," rozhodl Jim. "Ale bylo by lepší použít způsob, na který jsou zvířata zvyklá." Pak se obrátil k pasákům. "Co vy, chlapi...," chlapcům se to oslovení líbilo, a taky si ho při boji na barikádě právem zasloužili,.....dokážete se postarat o takové množství?"
Vážně hleděli na spousty skotu rozptýleného po celé délce údolí.
"Není jich až tak moc," konečně usoudil jeden z nich.
Byl nejstarší a považoval se za jejich mluvčího.
"Dokážeme hnát mnohem víc zvířat," přidal se jiný.
"Porazili jsme v bitvě Ngunie," vypískl Izeze, nejmenší a nejdrzejší z celé skupinky. "Postaráme se o jejich dobytek a taky ženy, jestli je chytíme."
"Může být, Izeze," pokývl hlavou Jim. To jméno, které v překladu

znělo "Malá blecha", mu dal sám. "Ale tvůj bič i píšťalka nebudou na takové úkoly ještě dostatečně velké."
Jeho společníci se zajíkali smíchem. "Ukaž nám ji!" křičeli a pokoušeli se ho chytit. Unikal jim s hbitostí hmyzu, po kterém dostal jméno. "Ukaž nám zbraň, kterou vystrašíš ženy Nguniů."
Pronásledovaný Izeze prchal a přidržoval si bederní roušku v obavách, aby neztratil svou důstojnost.
"Zatím jsme se nepřiblížili k řešení problému ani o krok," posteskl si Jim, když s Luizou před setměním naposled kontroloval obranu tábora.
Porážka impis byla očividná, ale Jim přesto neriskoval. Nechtěl nechat nic náhodě a na noc rozestavil kolem tábora hlídky.
"Nebesa!" vykřikl ráno, když světlo dostatečně zesílilo. "Oni se vrátili!" Stiskl Luize ruku a ukázal na řady temných postav dřepících na okraji vesnice z dostřelu mušket.
"Kdo jsou ti lidi?" zašeptala, i když odpověď dobře znala.
"Kdo jiný než Nguniové," odpověděl mrzutý Jim.
"Myslela jsem, že už všecko skončilo. Bůh ví, že už bylo dost boje a zabíjení."
"Brzy zjistíme, co chtějí," řekl Jim a zavolal Tegwaneho.
"Oslov je!" přikázal. "Řekni jim, že na ně sešlu blesk, stejně jako na Manatasee."
Stařík s potížemi vylezl na bok vozu a přetlumočil Jimův vzkaz. Z řad Nguniů mu odpověděl nějaký hlas a následovala hlasitá slovní výměna.
"Co chtějí?" dožadoval se netrpělivě Jim. "Copak nevědí, e jejich královna je mrtvá a jejich impis poraženi?"
"Vědí to dobře," odpověděl Tegwane. "Když utíkali z bojiště, viděli její hlavu na oštěpu i její ohnivou pouť k předkům."
"Tak co potom chtějí?"
"Přejí si mluvit s čarodějem, který bleskem srazil jejich královnu."
"Chtějí vyjednávat?" divil se Jim. "Zdá se, že jsou to zbytky válečníků, kteří přežili."
"Promluv s nimi, Jime," naléhala Luiza. "Možná tím zabráníš dalšímu krveprolití. Cokoliv bude lepší než další bitva."
Jim se otočil ke staříkovi. "Řekni jejich indunovi, že musí přijít za mnou do tábora sám a neozbrojený. Já mu neublížím."
Náčelník se dostavil oblečený v prosté suknici z kožených pásků. Neměl čelenku ani zbraň. Pohledný muž středního věku měl postavu bojovníka a krásnou kulatou tvář podobnou čokoládovému měsíci. Jima poznal okamžitě, zřejmě si ho všiml už na bojišti.
V uctivé vzdálenosti před ním poklekl na jedno koleno, spráskl ruce a spustil: "Nejmocnější válečníku! Neviditelný kouzelníku, který přicházíš z velkých vod! Požírači impis! Ty, který jsi zabil Manatasee! Větší než největší z jejích otců!"
"Pověz mu, že ho vidím. Ať jde blíž," přikázal Jim.
Podle mužova jednání usoudil, jak velkou důležitost jednání přikládá.
Induna k němu přilezl po čtyřech, vzal jeho pravou nohu a položil si ji na skloněnou hlavu. Překvapený Jim zakolísal a málem upadl.
"Velký sloní býku," zpěvavě vyvolával induna. "Mladý ve svých letech, ale mocný v síle, smiluj se nade mnou."
Z vyprávění otce a strýce se Jim dostatečně poučil o africkém protokolu a věděl, jak se má zachovat. "Tvůj bezcenný život patří mně," odpověděl. "Můžu si ho vzít, nebo ušetřit. Řekni,

proč bych tě neměl poslat na cestu nebem, jako jsem poslal Manatasee?"
"Jsem dítě bez otce a matky. Jsem sirotek. Vzal jsi mi moje děti."
"O čem to mluví?" nazlobeně se zeptal Tegwaneho.
"Žádné děti jsme nezabili."
Z tónu Jimova hlasu induna poznal, že řekl něco urážlivého, a přitiskl tvář k zemi. Když pak odpovídal na Tegwaneho otázku, měl ústa plná prachu. Jim využil příležitosti a stáhl nohu z mužovy hlavy. Stát na jedné noze nebylo nijak pohodlné ani

důstojné.
Konečně se Tegwane otočil zpátky k Jimovi. "Staral se o královnina stáda. Dobytek považuje za své děti a prosí tě, abys ho buď zabil, nebo mu dovolil starat se o stáda jako tvůj oddaný služebník."
Překvapený Jim pohlédl na černého muže. "On chce pro mě pracovat?"
"Tvrdí, že žil se stády od dětství. Zná jméno každého zvířete a ví, který býk kryl kterou krávu. Ví, jak jsou zvířata stará i jakou mají povahu, a umí léčit všecky jejich nemoci.
Vlastním oštěpem už zabil pět lvů, kteří stáda napadli.
A co víc...," Tegwana zmlkl, aby se nadechl.
"To stačí," spěšně ho zastavil Jim. "Věřím tomu, co říká, ale co ostatní?" pokynul k řadám Nguniů dřepících za táborem.
"Co jsou zač?"
"Jsou to jeho pastevci. Stejně jako on od dětství pečovali o královský dobytek. Bez něj jejich život ztratil smysl."
"Oni se taky nabízejí do služby?" Jim si jen pomalu uvědomoval štěstí, které ho potkalo.
"Do jednoho si přejí být tvými muži."
"Co ode mě očekávají?"
"Že je zabiješ, jestli ve své službě někdy pochybí nebo selžou," ujistil ho Tegwane. "Tak to dělala Manatasee."
"Tak jsem to zrovna nemyslel," poznamenal Jim anglicky a Tegwane na něho nechápavě hleděl. "Co čekají, že dostanou za svou práci?"
"Sluneční svit tvé radosti," odvětil Tegwane. "Stejně jako já."
Jim se zamyšleně potahoval za ucho a induna zvedl tvář, aby na něj viděl. Bál se, že bílý čaroděj jeho prosbu odmítne a srazí ho, jak to udělal Manatasee. Jim zvažoval, co ho bude stát připojení induny a jeho padesáti druhů ke své, už tak dost početné družině. Ale nenašel žádný důvod pro dodatečné náklady.
Z toho, co slyšel od Tegwaneho, věděl, že vyžijí z krve a mléka zvířat a zvěřiny bylo všude dost. Na oplátku mohl čekat nejvyšší oddanost a poslušnost. S pěti desítkami zkušených chovatelů skotu a neohrožených bojovníků by vytvořil svůj vlastní kmen.
S hotentotskými mušketýry a ngunijskými válečníky se v této divoké a kruté zemi už nemusel ničeho bát. Stane se z něj král.
"Jak se jmenuje?" zeptal se Tegwaneho.
"Říkají mu Inkunzi, protože je býk všech královských stád.
"Pověz Inkunzimu, že vyhovím jeho žádosti. On a jeho muži jsou teď moji lidé. Jejich životy leží v mých rukou."
"Bayete!" vykřikl radostně Inkunzi, když mu Jimův verdikt stařík přeložil. "Jsi můj pán a mé slunce." Znovu položil Jimovu pravou nohu na svou hlavu a jeho muži, kteří jednání pozorně sledovali, poznali, že je přijatý.
Vyskočili ze země, bušili asagaji do svých štítů a sborově křičeli:
"Bayete! Jsme tví muži! Jsi naše slunce!"
"Pověz jim, že slunce dokáže člověka zahřát, ale taky spálit," varoval je Jim slavnostně. Pak se otočil k Luize a vylíčil jí, co se právě událo.
Luiza rozpačitě hleděla na tlupu domorodých válečníků a vzpomněla si, jak ještě předevčírem táhli se zpěvem na jejich tábor.
"Můžeš jim důvěřovat? Neměl bys je odzbrojit?"
Znám tradice těchto lidí. Jakmile jednou přísahají věrnost, můžu se za ně zaručit životem."
"I mým?" zeptala se tiše.
Příští den Jim změřil výšku poledního slunce a do otcovy mapy zaznamenal jejich současnou zeměpisnou polohu.
"Podle mých výpočtů jsme jen několik stupňů jižně od rovnoběžky, na které leží obchodní stanice Nativity Bay. Je vzdálená přes dva tisíce kilometrů na východ. Čekají nás tři měsíce pochodu.
Možná tam potkáme jednu z našich lodí, nebo aspoň pod poštovním kamenem najdeme vzkaz od mé rodiny."
"Tam máš namířeno?" zeptala se Luiza. Vzhlédl od pergamenu mapy a zvedl obočí. "Pokud nemáš lepší návrh?"

268 269

"Ne," zavrtěla hlavou. "To místo se mi hodí stejně jako každé

jiné."
Příští ráno zbourali tábor a Inkunzi se svými honáky shromáždil královská stáda. Jim se zájmem pozoroval, jak nakládají slonovinu. Použili jednoduché postroje ze surové kůže, ale Nguniové je upravili tak, aby seděly na hrbech zvířat a upevnili je pod trupem za předními nohama.
Vyvážené kly bezpečně visely po obou bocích zvířat a umožňovaly jim volný pohyb.
Nguniové vybírali váhu klů úměrně velikosti a síle jednotlivých zvířat, která si nákladů nevšímala a volným krokem následovala své pečovatele. Ve stepi se pak rozlila jako řeka a spokojeně se popásala. V čase, kdy poslední kusy skotu vyrazily na pochod, čelo karavany už bylo vzdálené několik kilometrů.
Jim s pomocí kompasu určil pochodovou trasu a honákům ukázal význačný bod na obzoru, ke kterému měli stáda vést.
Sám Inkunzi zabalený v kožešinovém plášti, asagaj a válečný štít zavěšený na zádech, šel v čele, na rákosovou flétnu vyluzoval monotónní melodii a zvířata ho následovala jako věrní psi.
Vozy celý dlouhý průvod uzavíraly.
Každé ráno Jim s Luizou a Bakkatem vyjížděli před karavanu, aby včas zjistili číhající nebezpečí. V horách vyhledávali schůdné průsmyky a na rovinách brody přes řeky. Všude viděli množství zvěře, ale nenarazili na jediného člověka. Nacházeli jen vypálené vesnice a pláně poseté lidskými kostrami.
Nguniové zem od lidí dokonale vyčistili.
"Mefecane," pojmenoval Tegwane to velké vybíjení. "Drcení celých kmenů jako obilí mezi mlýnskými kameny impis."
Když Inkunzi prokázal užitečnost a upevnil své vedoucí postavení v tlupě pastevců, zcela přirozeně se začal zúčastňovat porad kolem táborového ohně. Z vlastní zkušenosti líčil obraz těch děsivých událostí. Vyprávěl o svém lidu pocházejícím z jednoho bájného údolí daleko na severu, místa, které nazýval "Počátek všech věcí". Jeho kmen zažil před několika generacemi také kataklyzma, jiné mefecane, a po něm následoval hladomor. Vzali proto svá stáda a vydali se na dlouhý pochod na jih. Cestou oloupili a vybili každý kmen, na který narazili. Jako nomádi stále putovali z místa na místo. Hledali nové pastviny, další lup a ženy.
Byla to tragická sága.
"Nikdy se nedovíme, kolik duší zahynulo v této překrásné panenské zemi," povzdychla si Luiza.
I Jima dojala hloubka tragédie, která jako černý mor zachvátila kontinent. "Je to divoká zem. Jestli má vzkvétat, musí být zalévaná krví lidí i zvířat," poznamenal smutně.
Při výzvědných výpravách Jim pátral po stopách zbývajících Nguniů a cvičil svou malou skupinu v obranné taktice, kterou se měli řídit v případě napadení. Usilovně taky hledal stopy sloních stád.
Týdny ubíhaly, kola vozů vytrvale odměřovala kilometry té nekonečné země bez cest, ale nenašli ani slony, ani Ngunie.
Necelé tři měsíce od chvíle, kdy odbočili k východu, dorazili k příkrému srázu, kde zem před nimi mizela v hluboké propasti.
"Tak vypadá konec světa," polekala se Luiza. Stáli vedle sebe a užaslí hleděli na tu velkolepou scenerii. Zdálo se, že v průzračném vzduchu pod jasným sluncem skutečně dohlédnou na konec světa. Jim vytáhl dalekohled a uviděl horizont, který v dálce splýval s modrou oblohou, jasnou a čistou jako leštěný lazurit.
Trvalo mu nějaký čas, než pochopil, co vidí. "Pro Kristovy rány!" vykřikl. "Ježku, to je přece oceán!" Podal jí dalekohled.
"Teď konečně vidíš, jak dobrý jsem navigátor. Spolehlivě jsem tě dovedl zemí slonů přímo k plážím Nativity Bay."
Tom a Dorian Courtneyovi přijeli k hlavní bráně hradu. Byli očekáváni a velitel stráží zasalutoval a pokynul jim dál na nádvoří. Sesedli a okamžitě přiběhl sluha, který koně odvedl.
Bratři Courtneyovi byli zvyklí na podobné projevy úcty. Jako jedni z čelních obyvatel kolonie a prosperující kupci bývali často hosty guvernéra van de Wittena.
Guvernérův tajemník, důležitý úředník VOC, přispěchal ze své

kanceláře, aby je pozdravil a odvedl je do guvernérovy rezidence. Nenechal je ani čekat v předpokoji a hned je uvedl do prostorné poradní místnosti. Dlouhý stůl uprostřed místnosti včetně dvanácti křesel kolem něj vyřezaly zkušené ruce malajských otroků-truhlářů ze dřeva páchnoucího stromu, které vyniká nejpůsobivější kresbou ze všech afrických dřevin.
Prkna podlahy ze žlutého dřeva s vyleštěnou vrstvou včelího vosku se

leskla jako sklo. Arkýřová okna na konci místnosti zasklená tabulkami barevného skla dovezeného z Holandska nabízela výhled na Stolovou zátoku s monumentální horou Lví hlava v pozadí. Zátoka přecpaná loděmi se bělala příbojem zpěněných vln hnaných čerstvým jihovýchodním větrem.
Na stěnách obložených dřevem viselo sedmnáct portrétů členů amsterdamské rady VOC: vážných buldočích tváří mužů s černými klobouky na hlavách a sněhobílými krajkovými límci na černých pláštích upjatých ke krku.
Od poradního stolu vstali dva muži a pozdravili se s nimi. Plukovník Keyser měl unikátní uniformu podle vlastního návrhu. Byla ušita z šarlatového brokátu a přepásaná dvěma šerpami, modrou a zlatou. Jeho objemné břicho stahoval pás ozdobený zlatými medailonky, na kterém visela pochva s rapírem posázená polodrahokamy. Na prsou měl připnuty tři emailové hvězdy - největší z nich byl Řád svatého Nicholase. Jeho vysoké, bezvadně vyleštěné boty končily až nad koleny a klobouk se širokou střechou zdobila pštrosí pera.
Na rozdíl od něj byl guvernér van de Witten oblečený mnohem střízlivěji. Jeho oděv představoval uniformu většiny starších úředníků VOC a skládal se z černého kabátce zapnutého až ke krku, vlámského krajkového límce a přiléhavé černé sametové čapky. Tenké nohy měl navlečené v černých hedvábných nohavicích a boty s hranatou špičkou zdobily masivní stříbrné spony.
Byl bledý a tvářil se smutně.
"Mijnheeren," uvítal je. "Oceňujeme, že jste nás poctili svou přítomností."
"Potěšení je na naší straně. Dostavili jsme se ihned, jak jsme obdrželi vaše pozvání," odpověděl Tom a oba bratři se uklonili.
Tom si oblékl plášť z jemného vlněného sukna černé barvy. Látka byla prvotřídní kvality a střih kopíroval poslední londýnskou módu. Dorian měl na sobě zelený hedvábný kabátec, široké jezdecké rajtky a sandály z velbloudí kůže. Turban stejné barvy jako kabátec zajišťovala ve vlasech smaragdová jehlice.
Jeho pečlivě zastřižené a nakadeřené zrzavé vousy kontrastovaly s Tomovým bujným, stříbrem protkaným plnovousem.
Kdo je viděl pospolu, nikdy by nehádal, že jsou bratři. Plukovník Keyser jim vyšel vstříc a bratři se opět uklonili.
"Jsme vám jako vždy k službám, plukovníku," řeklTom.
"Salaam aleikum," zamumlal Dorian, třebaže doma na High Wealdu na to často zapomínal. Mimo domov, zvlášť při podobných formálních příležitostech, rád dával najevo, že je adoptivní syn kalifa z Maskatu, sultána Abd Muhammada al-Malika.
"Mír s vámi, plukovníku," dodal arabsky a dal si záležet, aby to znělo jako součást pozdravu. "Nelíbí se mi výraz toho tlusťocha. Žralok tygří se směje stejně mile." Poslední věty patřily jen Tomovi. Dorian věděl, že nikdo jiný v místnosti nerozumí jedinému slovu z toho, co povídá.
Guvernér pokynul ke křeslům na opačném konci dlouhého stolu.
"Pánové, posaďte se, prosím." Zatleskal a do místnosti vzápětí vplula skupinka malajských otroků se stříbrnými podnosy vybraných pochoutek a karafami vína a likérů.
Při servírování pokrmů si s guvernérem vyměňovali komplimenty a zdvořilostní fráze. Tom a Dorian letmým pohledem zavadili o záhadný předmět uprostřed stolu, který byl přikrytý hedvábnou rouškou lemovanou korálky. Tom lehce strčil kolenem do bratra a aniž by na něj pohlédl, dotkl se svého nosu.
Ten signál znamenal, že objekt taky zaregistroval. Za léta

společného života se tak sblížili, že si dokázali navzájem číst myšlenky.
Konečně otroci vycouvali ze dveří poradní místnosti a guvernér se obrátil na Toma.
"Pane Courtneyi, zajisté jste s plukovníkem Keyserem už hovořil o nešťastném a trestuhodném chování vašeho syna Jamese Archibalda Courtneye."
Tom strnul. Očekával něco podobného, ale netušil, co bude následovat. Jaký nový trik si Keyser vymyslel? Jak už Dorian poznamenal, plukovník se tvářil samolibě a na rtech mu pohrával zlomyslný úsměv.
"Ano, guvernére, dobře si na náš rozhovor vzpomínám."
"Ujišťoval jste mě, že neschvalujete jednání vašeho syna, jeho porušování zákonů, únos trestankyně a zcizení majetku VOC."
"I na to se dobře pamatuju," spěšně ho ujistil Tom, aby zkrátil výčet Jimových prohřešků.
Ale van de Witten neúprosně pokračoval dál.
"Ujišťoval jste mě, že mi bezodkladně podáte informace o tom, kde se váš syn nalézá, jakmile vám to bude známo. Slíbil jste mi, že uděláte všecko, co bude ve vašich silách, abyste svého syna

i odsouzenou Luizu Leuvenovou při první příležitosti dopravil na hrad, kde by se osobně zodpovídali ze svých zločinů.
Je tomu tak?"
"Ano, Vaše Excelence. Taky si pamatuju, že jsem v dobré víře nahradit ztráty, které VOC utrpěla, vám zaplatil dvacet tisíc zlatých."
Van deWitten jeho společensky nepatřičnou poznámku ignoroval.
Oficiálně příjem té sumy, z níž desetinu dostal plukovník Keyser a zbytek skončil v jeho kapse, nepotvrdil.
S žalostným výrazem prohlásil.
"Mám důvod věřit, mijuheer Courtneyi, že jste dohodu nedodržel."
Tom rozhodil ruce v teatrálním gestu překvapení a odmítnutí, ale nešel tak daleko, aby obvinění otevřeně popřel.
"Určitě byste rád slyšel zdůvodnění mých slov," pokračoval van de Witten a Tom opatrně přisvědčil.
"Jelikož plukovník byl pověřen šetřením tohoto případu, požádal jsem, aby mi sdělil, co zjistil." Pohlédl na plukovníka.
"Mohl byste to tomuto džentlmenovi laskavě vysvětlit?"
"Zajisté, Vaše Excelence. Bude mi ctí splnit svou povinnost."
Keyser se sklonil nad stůl a dotkl se záhadného předmětu pod rouškou. Oči všech se upřely tím směrem, ale plukovník hned zase ruku stáhl a opřel se v křesle.
"Dovolte mi nejdřív otázku, pane Courtneyi. Opustily v posledních třech měsících vozy patřící vám nebo vašemu bratrovi kolonii?"
Tom chvilku uvažoval a pak se otočil k bratrovi. "Nevzpomínám si, že by se tak stalo. Co ty na to, Dorry?"
"Žádný z našich vozů nedostal povolení opustit kolonii," vyhnul se přímé odpovědi Dorian.
Keyser se ještě jednou natáhl přes stůl a tentokrát hedvábnou roušku strhl. Objevil se zlomený pahýl loukotě kola.
"Je na tom dřevě vypálená značka vaší společnosti?"
"Kde jste to našli?" zeptal se nevinně Tom.
"Důstojník vojska VOC ten úlomek nalezl vedle kolejí čtyř vozů, které vyjely z kolonie u řeky Gariep a mířily na sever do divočiny."
Tom vrtěl hlavou a potahoval si vousy. "Nedovedu si to vysvětlit. Ty ano, Doriane?"
"V březnu minulého roku jsme jeden náš opotřebovaný vůz prodali jistému hotentotskému lovci. Jak se jmenoval? Oompie? Tvrdil, že chce v pustinách hledat slonovinu."
"Ta moje hlava!" vykřikl Tom. "Úplně jsem na to zapomněl."
"Máte potvrzení o prodeji?" vyhrkl Keyser a tvářil se přihlouple.
"Starý Oompie neumí psát," odbyl jeho otázku Tom.
"Takže si to vyjasníme. Vy jste se čtyřmi těžce naloženými vozy nikdy nepřekročili hranice kolonie a nepřenechali jste je

Jamesi Courtneyovi, který uniká před spravedlností. Nikdy jste jmenovaného psance nenabádali, ani jste mu nepomáhali uniknout sankcím VOC. To mi chcete namluvit?"
Tom upřeně hleděl do očí muže na opačném konci stolu.
"Ano, správně." Keyser se vítězoslavně zazubil a očima guvernéra požádal, aby mohl pokračovat. Van deWitten přikývl a plukovník zatleskal. Dvoukřídlé dveře se otevřely a dovnitř vešli dva desátníci VOC. Mezi sebou vlekli nějakého člověka.
Zpočátku ho Tom ani Dorian nepoznali. Měl na sobě jen jezdecké kalhoty pošpiněné krví a vlastními výkaly.
Nehty na nohou měl vytrhané a kůži na zádech mu karabáč změnil v krvavou kaši. Jedno oko měl zavřené a z druhého zbyla jen zkrvavená štěrbina.
"Pěkný pohled," zasmál se Keyser a guvernér si k nosu přiložil pytlík se sušenými vonnými bylinami. Keyser si toho všiml.
"Prosím za prominutí, Vaše Excelence. Se zvířaty je třeba zacházet tvrdě." Obrátil se na Toma. "Určitě toho muže znáte. Je to jeden z vašich vozků."
"Sonnie!" vykřikl Tom, ale pak si to rozmyslel a klesl zpátky do křesla. Dorian se tvářil smutně. Pokud byl Sonnie střízlivý, nebylo lepšího vozky nad něho. Na High Wealdu už ho postrádali déle než týden, ale domnívali se, že je na svých pravidelných opileckých toulkách, z nichž se vracel páchnoucí hašišem, levnou brandy a ještě levnějšími ženami. Potom se vždycky omlouval a přísahal na hrob svého otce, že už se polepší a že už to víckrát neudělá.
"A hleďme!" řekl Keyser. "Tak vy ho znáte. Pověděl nám zajímavé podrobnosti o vaší rodině i o vašich cestách. Řekl nám, že v září minulého roku Mansur, syn vašeho bratra, vyjel se dvěma vašimi vozy podél pobřeží na sever. To můžu dokázat, protože

jsem vedl oddíl jezdců, který se vydal za nimi. Dnes vím, že tím chtěl odvést moji pozornost od jiného, mnohem významnějšího počinu." Keyser pohlédl na Doriana. "Mrzí mě, že takový nadějný mladík jako Mansur byl zapleten do tak špinavé záležitosti a musí tudíž nést následky svého činu." Bylo to řečeno mírně, ale nic to nezměnilo na nepokryté hrozbě.
Bratři Courtneyovi mlčeli. Tom se ani neodvážil pohlédnout na Sonnieho. Obával se, že by ztratil trpělivost a přestal se ovládat. Sonnie byl svobodomyslný člověk a přes jeho četná pochybení ho měl Tom rád a cítil za něj jakousi otcovskou zodpovědnost.
Keyser se znovu soustředil na Toma. "Tento muž nám taky prozradil, že krátce po odjezdu dvou nastrčených vozů, když vám bylo známo, že je naši vojáci sledují, jste vy a vaše paní tajně vyjeli se čtyřmi naloženými vozy, velkým počtem koní a jiných domácích zvířat k řece Gariep. Tam jste několik týdnů čekali na vašeho syna Jamese Courtneye, který později za vámi sešel z hor i s uprchlou trestankyní, a vy jste jim vozy i zvířata předali.
Oni se pak vydali dál na sever a vy jste se vrátili do kolonie."
Keyser se opřel v křesle a sepjal ruce na sponě opasku. Ticho v místnosti přerušil Sonnie. "Promiňte, Klebe," vyblekotal zastřeným hlasem. Rozbité a oteklé rty mu pokrývala krusta strupů a po vyražených předních zubech zůstaly jen černé díry.
"Nechtěl jsem mluvit, ale bili mě. Vyhrožovali, že zabijou mě i moje děti."
"To není tvoje vina, Sonnie. Udělalsjento, co by udělal každý."
Keyser se naklonil k Tomovi. "Jste velkodušný, mijnheer. Na vašem místě bych nebyl tak soucitný."
"Můžete už poslat pryč toho chlapa, plukovníku?" zasáhl guvernér van de Witten. "Hrozně smrdí a špiní mi podlahu kapkami krve a bůhvíčím ještě."
"Promiňte, Vaše Excelence, ale bylo to nezbytné." Pokynul uniformovaným dozorcům, aby Sonnieho odvedli.
"Pokud za něj stanovíte výkupné, zaplatím ho a odvedu tu ubohou trosku zpátky na HighWeald," řekl Tom.

"Za předpokladu, že vy dva se sami na High Weald vrátíte," poznamenal Keyser. "A i když ano, nemůžu dovolit, abyste odvedli mého svědka s sebou. Musí zůstat v hradním žaláři, dokud váš syn James a uprchlá trestankyně nebudou dopadeni a předvedeni před guvernéra." Plukovník uvolnil sepjaté ruce a naklonil se nad stůl. Přestal se usmívat a tvářil se zarputile.
"A dokud se váš podíl v této kauze nevyjasní."
"To nás míníte uvěznit?" zeptal se Tom. "Na základě nepodložené výpovědi hotentotského vozky?" Tom pohlédl na guvernéra van de Wittena. "Vaše Excelence, podle článku 152 zákona o trestním řízení vydaného guvernéry v Amsterdamu nesmí žádný otrok nebo domorodec svědčit proti svobodnému občanu kolonie."
"Minul jste se povoláním, mijnheer," přikývl van de Witten. "Vaše znalost zákonů je obdivuhodná. "Děkuji, že jste mi ten zákon připomněl." Vstal a na tenkých nohách v přiléhavých černých nohavicích odešel k barevnému oknu, složil ruce na svou holubí hruď a hleděl na zátoku. "Obě vaše lodi už se vrátily do přístavu?"
Bratři Courtneyovi přešli jeho bezpředmětnou otázku mlčením. Obě lodi zakotvené nedaleko pláže byly z okna dobře viditelné.
Do přístavu vpluly s konvojem přede dvěma dny a ještě je nestačili vyložit. Škunery Maid o/York i Gift of Alláh byly nádherné lodi, postavené podle Tomova návrhu. Rychlá a obratná plavidla měla malý ponor a s dokonalou výzbrojí představovala ideální prostředky pro obchod v ústích řek a v mělkých zrádných vodách nehostinného pobřeží.
Tomova žena Sára se narodila v Yorku a Tom jednu z lodí pojmenoval po ní. Dorian aYasmini vybrali jméno pro druhou.
"Lukrativní výprava?" otázal se van de Witten.
"Tak jsem aspoň slyšel."
Tom se pousmál. "Děkujeme Pánu za to, co máme, ale jsme rádi, když získáme něco navíc."
Guvernér jeho vtipnou poznámku ocenil kyselým úsměvem a vrátil se do křesla. "Ptal jste se, jestli jste zatčeni, mijnheer Courtneyi. Odpověď zní ne." Zavrtěl hlavou. "Jste piliři této nepočetné společnosti. Džentlmeni s nejlepší pověstí, přičinliví a pracovití, řádně platíte daně. Podle práva nejste svobodní holandští občané, ale příslušníci cizího národa. Protože ale platíte poplatky za povolení k pobytu, jsou vám přiznávána stejná občanská práva. Na vaše uvěznění jsem ani nepomyslel."

Z Keyserova výrazu bylo ovšem zřejmé, že ve skutečnosti ta možnost byla víc než zvažována.
"Díky, Vaše Excelence." Tom vstal a Dorian následoval jeho příkladu. "Vaše dobré mínění pro nás hodně znamená."
"Okamžik, pánové!" zadržel je zdviženou pravicí van de Witten. "Než odejdete, měli bychom prodiskutovat ještě několik drobností."
"Dokud se tato záležitost zcela nevyřeší, nepřeji si, abyste vy nebo někdo z vaší rodiny opustili kolonii bez mého výslovného svolení." Plukovník pohlédl na Doriana. "To platí i pro vašeho syna Mansura Courtneye, který úmyslně odvedl vojáky VOC na falešnou stopu a neplodnou výpravu k severním hranicím kolonie. Vyjádřil jsem se jasně?" Dorian přikývl.
"To je vše, Vaše Excelence?" zeptal se Tom přehnaně zdvořile.
"Ne, mijnheer. Ne úplně. Domnívám se, že byste měl do mých rukou složit jistou kauci jako záruku, že nikdo z vaší rodiny neporuší mnou stanovené podmínky."
"V jaké výši?" Tom se připravil na odpověď.
Van de Witten zvedl karafu s medově zlatým madeirským vínem, obešel stůl a naplnil sklenky. "Sto tisíc holandských zlatých."
Místnost ovládlo těžké mlčení. "Jelikož jste cizinci, možná jste dobře neporozuměli. Pro jistotu to zopakuji."
Van de Witten se vrátil a usedl zpátky do křesla.
"Požaduji od vás záruku jednoho sta tisíc holandských zlatých."
"To jsou velké peníze," konečně promluvilTom.
"Ano. Doufám, že budou stačit," přisvědčil guvernér. "V porovnání se ziskem z vaší poslední obchodní cesty je to ovšem skrovná

suma."
"Budu potřebovat nějaký čas, než tu částku připravím vhotovosti," řekl Tom s netečnou tváří. Jediné malé cuknutí očního víčka prozrazovalo jeho skutečné pobouření.
"Ano, chápu," souhlasil van de Witten. "A když už budete zajišťovat peníze na kauci, nezapomeňte, že za pár týdnů je splatný poplatek za obnovu povolení k pobytu. Bylo by vhodné obě částky zaplatit současně."
"Dalších padesát tisíc zlatých?" Tom se snažil skrýt zděšení.
"Ne, mijnheer. S ohledem na tyto nepředvídané okolnosti jsem byl nucen znovu zvážit cenu za povolení k pobytu. Zvýšil jsem ji na dvojnásobek, rovných sto tisíc zlatých."
"To je pirátství!" vybuchl Tom, ale hned se zase ovládl.
"Promiňte, Vaše Excelence. Odvolávám tu poznámku."
"Vy byste o pirátství měl něco vědět, mijnheer Courtneyi," povzdychl si van de Witten. "Váš dědeček byl za tento zločin popraven." Otočil se k oknu. "Tamhle na přehlídkovém prostranství. Je na něj vidět ze všech oken hradu. Musíme se modlit, aby podobný tragický osud nepotkal jiného člena vaší rodiny."
Nepokrytá hrozba padla na tichou místnost jako stín šibenice. Dorian se ozval první. "Dalších sto tisíc zlatých spolu s kaucí naši společnost ožebračí."
Guvernér na něj pohlédl úkosem. "Obávám se, že mi stále nerozumíte," řekl smutně. "Poplatek za vaši obchodní společnost činí sto tisíc a za vaše rodiny dalších sto tisíc zlatých."
"Tři sta tisíc?" vykřikl Tom. "To není možné."
"Jsem si jist, že je," oponoval guvernér. "V nejhorším případě můžete prodat lodi a obsah svých skladů. To určitě na zaplacení celé sumy vystačí."
Tom vyskočil z křesla. "Prodat lodi? To je šílenství. Jsou páteří a krví naší společnosti."
"Ujišťuji vás, že se nejedná o šílenství," zavrtěl guvernér hlavou a pohlédl na plukovníka Keysera. "Myslím, že byste měl pánům vysvětlit jejich pozici."
"Zajisté, Vaše Excelence." Keyser se zvedl z křesla a nadutě odkráčel k oknu. "Výborně, právě nastal vhodný čas."
Pod hradem stály nastoupeny dva oddíly vojáků VOC v plné polní a s bajonety nasazenými na mušketách. Jejich zelené uniformy se jasně vyjímaly na bílém písku pláže. Tom s Dorianem sledovali, jak se po kolena ve vodě brodí ke dvěma otevřeným člunům.
"Jako předběžné opatření jsem poslal na paluby vašich lodí stráže," oznámil Keyser. "Pouze proto, abych zajistil, že splníte guvernérovy požadavky."
Keyser se opět posadil. "Až do odvolání se oba budete každý den před poledním výstřelem dělat hlásit v mé úřadovně, abych měl jistotu, že jste kolonii neopustili.
Pokud ovšem předložíte potvrzení o zaplacení plné dlužné částky a propustku od guvernéra van de Wittena, budete volní a můžete odjet, kam se vám zachce.
Ale obávám se, že by potom nebylo zrovna snadné se vrátit."

278 279

"Ano, možná už tu trčíme trochu dlouho," prohlásil Tom a zářivým úsměvem odzbrojil rodinu sedící v účtárně skladiště na HighWealdu.
Sára Courtneyová se přísným výrazem pokoušela dát najevo svůj nesouhlas, ale její sklopená víčka nedokázala zastřít známky rezignace. Já toho svého muže nikdy úplně nepochopím, pomyslela si. Směje se tomu, co by jiné zničilo.
"Myslím, že Tom má pravdu," vložil se do hovoru Dorian. "My Courtneyové jsme odjakživa pluli po oceánech a vandrovali napříč kontinentem. Dvacet let pobytu na jednom místě je víc než dost."
"Mluvíš o mém domově," protestovala Yasmini. "O místě, kde jsem strávila půlku života a kde se narodil můj jediný syn."
"Jsi stejně zkažený jako tvůj bratr," obořila se na něj Sára. "Nerozumíš ženskému srdci."
"Spíš ženskému myšlení," zasmál se Tom. "Poslouchej, drahá, přece

tady nezůstaneme a nenecháme se ožebračit van de Wittenem.
Už jsi přece byla víckrát v úzkých. Jen si vzpomeň, jak jsme do pěti minut opustili Fort Providence, když přišli muži Zayna al-Dina?"
"Na to nikdy nezapomenu. Abys odlehčil lodi a mohli jsme přeplout písčiny v ústí řeky, hodil jsi tenkrát přes palubu moje cembalo."
"Ale koupil jsem ti jiné," namítl Tom. Všichni pohlédli na trojúhelníkový hudební nástroj u dělicí příčky místnosti.
Sára vstala, beze slova zvedla víko cembala, usedla na stoličku a zahrála úvodní takty "Španělských paní". Tom zanotoval refrén.
Sára náhle spustila víko a vstala. V očích měla slzy. "Už je to tak dávno, Tome Courtneyi. To jsem ještě byla mladé a hloupé děvče."
"Mladé ano. Hloupé nikdy!" Tom k ní přiskočil a vzal ji kolem ramen.
"Tome, už jsem příliš stará na to, abych začínala znovu," zašeptala.
"Nesmysl. Jsi stejně mladá a silná, jako jsi bývala."
"Zůstaneme bez prostředků. Toulaví žebráci bez domova."
"Jestli si tohle myslíš, tak mě málo znáš."
Dál ji něžně objímal a pohlédl na Doriana. "Ukážeme jim to? Co říkáš, Dorry?"
"Stejně nebudeme mít klid, dokud to neuděláme," Dorian pokrčil rameny. "Jsou to pedantské štěkny, ty naše ženské."
Yasmini se naklonila a zatahala ho za vousy. "Byla jsem ti vždy oddanou muslimskou manželkou, al-Salile," použila jeho arabské jméno "Tasený meč". "Jak se opovažuješ mě takhle urážet? Hned to odvolej, nebo ti až do příštího ramadánu odepřu veškerá privilegia a potěšení."
"Jsi rozkošná, úplňku mého života. Den ode dne milejší akrotší."
"Dobře, beru to jako omluvu." Yasmini se rozesmála a její velké tmavé oči zazářily jako drahokamy.
"Dost!" okřikl je Tom. "Tyhle spory trhají naše rodiny i naše srdce." Jeho smích byl nakažlivý a ani ženy mu neodolaly. Tom využil příležitosti. "Víte dobře, že ani já, ani Dorian jsme nikdy nezhloupli natolik, abychom důvěřovali těm lapkům a pobertům z vedení VOC."
"Vždycky jsme si byli vědomi, že jsme v této kolonii jen trpěni," pokračoval Dorian. "Holanďané nás považují za dojné krávy. A taky nám za celá ta léta už vysáli vemena do sucha."
"Úplně do sucha ještě ne," ujistil ho Tom. Vstal a odešel ke knihovně na konci místnosti. Sahala až ke stropu.
"Přilož taky ruku k dílu," vybídl bratra. Dorian mu přispěchal na pomoc. Knihovna naplněná těžkými svazky v kožených vazbách stála na ocelových válečcích rafinovaně skrytých v prkenné podlaze. Za skřípavého nářku válečků společně odsunuli jeden konec knihovny stranou. Za ní se objevily nízké dveře zajištěné železnou závorou zamčenou enormně velkým bronzovým zámkem.
Tom uchopil knihu, jejíž hřbet byl opatřen zlatým nápisem "Monstra jižních oceánů", otevřel ji a z prohlubně uvnitř vytáhl klíč.
"Přines lucernu," požádal Sáru. Pak odemkl zámek a dveře otevřel.
"Jak jsi to před námi celý ten čas utajil?" divila se Sára.
"S velkými potížemi." Tom ji vzal za ruku a vedl ji do místnosti jen o málo větší než příborník. Dorian s Yasmini je následovali.

280 281

Stěží se tam všichni vešli. U zadní zdi stály pečlivě vyrovnané malé dřevěné truhlice.
"To je rodinné bohatství," vysvětloval Tom. "Zisk za dvacet let práce. Netrpěl jsem bezstarostnou odvahou ani nedostatkem zdravého rozumu, abych ho svěřil bance v Batavii, kterou vlastní naši staří přátelé z VOC z Amsterdamu." Otevřel víko horní truhlice. Byla až po okraj naplněná malými plátěnými pytlíky.
Tom každé z žen podal jeden z nich.
"Je těžký!" vykřikla Yasmini, které pytlík málem vypadl z rukou.
"Těžší materiál nenajdeš," souhlasil Tom.

Sára měšec otevřela a vydechla údivem. "Zlaté mince? Všecky tři truhlice jsou plné zlata?"
"Přirozeně, lásko. Naše výlohy jsme platili stříbrem a získali jsme zlato."
"Tomé Courtneyi, ty jsi ale tajnůstkář. Proč jsi nám o tom pokladu nikdy neřekl?"
"Až doposud nebyl důvod." Tom se zasmál. "Kdybyste o tom věděly, neměly byste klid, zatímco teď to tíží z vašich srdcí snímá."
"Kolik jste toho s Dorianem tady ulili?" vyzvídala Yasmini.
Tom kotníky prstů postupně poklepal na tři bedýnky. "Zdá se, že jsou všecky stále plné. Představují větší díl našich úspor. Navíc tu máme bohatou sbírku safírů z Cejlonu a diamantů z bájného dolu Kollur na řece Krišna v Indii. Jsou to všecko prvotřídní velké kameny. Pokud se zrovna nedá mluvit o královském výkupném, potom o rádžovském určitě." Tom se spokojeně zašklebil. "Po pravdě to ještě není všecko. Obě naše lodi v přístavu mají v útrobách těžké náklady, kterých se ještě nikdo nedotkl."
"Nemluvě o dvou oddílech vojáků VOC na jejich palubách," poznamenala štiplavě Sára a vycouvala z tajné pokladnice.
"To před nás staví zajímavý problém," připustil Tom. Zamkl dveře a s Dorianem šoupli knihovnu do původní polohy.
"Ale není neřešitelný." Vrátil se na své místo a poplácal sedadlo židle vedle sebe. "Posaď se ke mně, Sáro Courtneyová. Teď budu potřebovat tvůj důvtip a proslulou erudici."
"Myslím, že je načase, abychom do rodinné rady přibrali Mansura," mínil Dorian. "Nakonec už je dost starý a navíc, až vyplujeme ze Stolové zátoky, jeho život se podstatně změní stejně jako náš. Fakt, že musí opustit domov, kde se narodil, ho asi nepotěší."
"Zcela správně!" souhlasil Tom. "Ale teď se rychlost stává vším. Náš společný odchod musí van de Wittena i Keysera překvapit. Nebudou očekávat, že High Weald opustíme se vším, co k němu patří. Musíme se postarat o spoustu věcí, ale taky si musíme stanovit časový limit." Tázavě pohlédl na Doriana.
"Tři dny?"
"To bude pěkně našlapané." Dorian se mračil, jak usilovně přemýšlel. "Ale ano. Za tři dny můžeme vyplout."
Následující tři dny naplnila zběsilá aktivita pečlivě skrytá před zbytkem světa. Záleželo na tom, aby ani ten nejvěrnější sluha neměl tušení o jejich skutečném záměru. Věrnost totiž ještě nezaručovala diskrétnost. Služky na statku byly notorické klepny, a ty v domě ještě horší. Mnohé měly milostné pletky s muži ve městě a pár z nich bylo provdáno za vojáky VOC. Aby podezření rozptýlily, Sára s Yasmini prohlašovaly, že veškeré třídění šatstva a nábytku je jen sezónní reorganizace a úklid domácnosti. Tom s Dorianem začali každoroční inventuru skladu o tři měsíce dřív než obvykle.
V zátoce kotvila loď anglické Východoindické společnosti a její kapitán byl Tomův starý známý. Obchodovali spolu už dvacet let. Tom ho pozval na večeři a během jídla mu pod přísahou mlčení sdělil, že se chystá s rodinou opustit mys Dobré naděje.
Potom mu za zlomek skutečné hodnoty prodal veškerý obsah skladu na High Wealdu. Kapitán Welles slíbil, že si zboží nevyzvedne, dokud Courtneyovy lodi neopustí zátoku.
Taky se zavázal, že platby za veškeré zboží složí na účet Obchodní společnosti bratří Courtneyů v bance pana Couttsena na Piccadilly, a to ihned, jak se vrátí do Londýna.
Za pozemky a budovy na High Wealdu Tom s Dorianem platili VOC trvalé nájemné a jistý zámožný měšťan, mijnheervan de Velde, na ně už léta naléhal, aby mu statek prodali.
Po půlnoci oba bratři oděni do černého, s černými klobouky a zvednutými límci plášťů, vyjeli k jeho usedlosti na břehu Black River a zaklepali na okenici ložnice. Po prvotním poplachu a zlostných kletbách vyšel van de Velde v noční košili ven,

mával starou mušketou se zvonovitě rozšířeným ústím hlavně a lucernou svítil do tváří nočních návštěvníků.

"U všech rohatých, to jste vy!" zvolal překvapeně a vedl je do své kanceláře. Při prvním bledém světle rána, když na dubu před oknem zavrkala holubice, podáním ruky koupi uzavřeli.
Tom a Dorian podepsali listinu o převodu High Wealdu a van de Velde jim s vítězoslavným úsměvem předal neodvolatelný akreditiv na poloviční sumu, než jakou byl připraven zaplatit ještě před několika měsíci.
Večer v plánovaný den odjezdu, když slunce zapadlo a zešeřilo se natolik, aby je z pláže nebo z hradeb nebylo vidět, Mansur s malou posádkou přiveslovali k zakotveným lodím. Keyser na každou z nich nedávno vyslal šest hotentotských vojáků pod velením desátníka.
Po pěti dnech, kdy se loď převalovala na vlnách zvednutých jihovýchodním větrem, se vojáci, které nepostihla mořská nemoc, nudili. K dovršení mizérie na ně mrkala světla krčem a výčepů podél pláže a přes temnou hladinu k nim doléhaly útržky písní a zvuky rozpustilého veselí.
Mansurův příjezd k jedné z nich znamenal příjemné rozptýlení. Vojáci se natlačili k roubení paluby a o vtipy a přátelské narážky nebyla nouze. Mansur byl mezi Hotentoty v kolonii oblíbený a jeho ohnivá čupřina mu vysloužila přezdívku Specht -"Datel".
"Na palubu nesmíš, Spechte!" varoval ho desátník.
"Rozkaz plukovníka Keysera. Žádné návštěvy nejsou povoleny."
"Neblázni. Vždyť nejdu na palubu. Nechci, aby mě někdo viděl ve společnosti takových otrapů," odpověděl Mansur.
"Fajn, Spechte, ale co tady potom hledáš? Neměl bys raději děvčatům ve vesnici dávat lekci šití?" Desátník se rozřehtal pobavený vlastním vtipem. Slovo naai znamenalo šít, ale taky smilnit. Mansurova rudá kštice a pěkný vzhled ho pro něžné pohlaví činily dvojnásobně přitažlivým.
"Mám dnes narozeniny," vysvětloval Mansur, "a tak jsem vám přivezl dárek." Kopl do malého soudku kapské brandy, ležícího na dně člunu.
"Spusťte síť." Spěšně poslechli a za okamžik se už soudek houpal nad palubou.
Muslimský kapitán Alláhova daru vyběhl ze své kajuty a vášnivě protestoval. Nechtěl, aby se ta ďábelská, prorokem zakázaná břečka ocitla na palubě.
"Mír s tebou, Batulo," pozdravil ho Mansur arabsky. "Ti muži jsou moji přátelé." Batula kdysi sloužil Dorianovi jako zbrojnoš. Strávili spolu většinu života a pouto, které je pojilo, bylo pevnější než ocel. Navíc znal Mansura od narození, a když poznal jeho hlas, mírnil se ve zlosti. Utěšoval se, že muži v jeho posádce jsou všichni věřící a že je satanův nápoj nezláká jako kaferské vojáky.
Hotentotský desátník vytáhl ze soudku zátku a naplnil lihovinou cínový hrnek. Dal si pořádný doušek, nadechl se a hlučně výpary vydýchl. " Yis maar!"vykřikl. "Dis lekkerllo je lahoda!"
Jeho muži ho obstoupili a s hrnky v rukou čekali na svůj příděl. Desátník zapomněl na svou dřívější přísnost a volal dolů na Mansura: "Poslyš, Spechte! Vylez nahoru a dej si s námi hlt."
Mansur se omluvil a s člunem zamířil k druhé lodi.
"Teď ne, možná později. Mám dárek i pro muže na Děvčeti z Yorku."
Sára s Yasmini se musely přizpůsobit striktním příkazům mužů o počtu svých soukromých zavazadel. Každá si na cestu směla vzít pouze dva cestovní kufry. Sáře Tom absolutně zakázal na loď propašovat cembalo. Ale při první příležitosti, když muži měli napilno jinde, obě snaživé ženy přikázaly sluhům naložit na čekající káru deset velkých truhlic.
Na vrcholku objemného nákladu směle trůnilo Sářino cembalo. Kola vozu tu tíhu málem nevydržela.
Když se Tom vrátil, zíral na nežádoucí instrument a nevěřícně kroutil hlavou. "Sáro Courtneyová, ty mě šokuješ. Nevím, co bych na to měl říct."
"Tak nic neříkej, ty troubo. Až mi postavíš nový domov, zahraju ti nejsladší provedení .Španělských pani", jaké jsi kdy slyšel."
Připomínka oblíbené písně ho odzbrojila a poražený Tom odkráčel dohlédnout na nakládání dalšího vozu.
V poslední hodině před odjezdem už nebylo myslitelné, že by se

o jejich plánovaném útěku dozvěděl plukovník Keyser v dostatečném předstihu, aby mohl zasáhnout, a tak Tom s Dorianem shromážděnému služebnictvu oznámili, že opouštějí High Weald navždy.
Na lodích nebylo dost místa pro každého, kdo pro rodinu pracoval, a bylo třeba vybírat.
Ti, kterým odjezd nabídli, se mohli rozhodnout, jestli pojedou,

nebo zůstanou v kolonii. Nikdo možnost odjet neodmítl, a tak dostali hodinu času na sbalení.
Zbytek se shromáždil na konci verandy a ženy tiše plakaly.
Členové Courtneyovy rodiny obcházeli řadu, každého objali a řekli slovo na rozloučenou.
Tom s Dorianem jim darovali měšec s odstupným a listem potvrzujícím jejich propuštění ze služby.
Listy bez výjimky obsahovaly výborná osobní hodnocení.
"Kde je Susie?" divila se Sára, když došla na konec řady a nenašla jednu ze svých starších pomocnic v domácnosti.
Susie byla manželka vozky Sonnieho, kterého ještě stále věznili ve sklepení hradu.
Ostatní sloužící se překvapeně rozhlíželi. "Ještě před chvilkou tady byla," odpověděl kdosi.
"Možná neunesla šok, když slyšela, že odjíždíme," napadlo Yasmini. "Až se vzpamatuje, určitě se s námi přijde rozloučit."
Zbývalo ještě mnoho práce, a tak Sára absenci Susie pustila z hlavy. "Jsem si jistá, že nás nenechá odejít bez rozloučení," prohlásila a spěchala dolů ujistit se, že kára s jejími speciálními poklady je připravená k odjezdu na pláž.
V čase, kdy byly vozy připraveny k odjezdu, vyšel měsíc a posvítil na cestu Susie, pospíchající k hradu.
Koncem šály zakrývala obličej mokrý od slz a za běhu si mumlala: "Na mě a na Sonnieho nemyslí. Ne, nechali mého muže Búrům, kteří ho týrají a nakonec asi i zabijí. Mě a moje tři děťátka můžou umřít hlady, a oni si klidně odplují pryč." Dvacet let laskavosti, které se jí denně od Sáry dostávalo, bylo rázem zapomenuto.
Zbyly jen hořké vzlyky nad krutostí jejích chlebodárců.
Zrychlila krok. "Dobře, když se oni nestarají o mě ani o Sonnieho a naše děti, proč bych se o ně měla starat já?" Hlas jí ztvrdl odhodláním. "Udělám s Búry výměnu. Když Sonnieho propustí z vězení, povím jim, co Klebe a jeho žena dnes v noci chystají."
Susie nemařila čas hledáním plukovníka Keysera na hradě a zamířila rovnou k malému domku na konci zahrad Společnosti.
Hotentotská komunita držela pospolu a Shala, milenka plukovníka Keysera, byla nejmladší dcera její sestry.
Plukovníkova přízeň jí v rodině zajišťovala velkou vážnost.
Susie zaklepala na okenici zadní místnosti. Po chvilce tichého šramotu za okenicí temné ložnice vzplálo světlo a ospalý ženský hlas se zeptal: "Kdo je to?"
"Shalo, to jsem já, Susie."
Okenice se otevřela a v okně se objevila Shala. Byla nahá, a když se naklonila přes okenní římsu, její objemné medově zbarvené prsy na sebe narazily. "Teta? Kolik je hodin? Co po mně chceš tak pozdě v noci?"
"Je doma, dítě?" Ta otázka byla zbytečná, protože Keyserovo chrápání znělo jako vzdálený rachot hromu. "Vzbuď ho."
"Zbije mě, jestli to udělám," protestovala Shala. "A tebe taky. Nařeže nám oběma."
"Mám pro něho důležitou zprávu," nedala se odradit Susie. Závisí na ní život tvého strýce Sonnieho. Okamžitě ho vzbuď."
Zástup vozů vyjel z High Wealdu k moři a ti, kteří s rodinou neodplouvali, je vyprovázeli a na pláži pomáhali přenést náklad do člunů. Všecky vozy ještě nedorazily, a dva čluny už byly plně naložené.
"Nemůžeme je víc zatížit, jinak se v příboji převrhnou," rozhodl Tom. "Já s Dorianem je dopravíme k lodím a zajistíme stráže."
Obrátil se k Sáře a Yasmini. "Jestli je Mansurova brandy spolehlivě neukolébala, může na palubě dojít k pěkné mele.

Nechci, abyste se vy dvě do toho připletly. Zůstanete tady na pláži a na loď vás odvezeme při další cestě."
"Kára s našimi věcmi ještě nedorazila." Sára starostlivě hleděla do temných dun.
"Za chvilku je tady," uklidňoval ji Tom. "Ale teď, prosím vás, zůstaňte tady a netoulejte se bůhvíkde." Objal ji a zašeptal jí do ucha: "Budu ti moc vděčný, když mě tentokrát poslechneš."
"Jak můžeš tak špatně smýšlet o vlastní ženě?" pohoršovala se Sára šeptem. Tak už mazej na člun. Až se vrátíš, najdeš mě tady bez kazu jako ryzí zlato."
"A dvojnásobně krásnější," dodal Tom.
Muži nasedli do člunů a chopili se vesel. Cesta k lodi byla obtížná, protože naložené čluny se nořily hluboko pod hladinu. Spršky vody stříkající od přídě je promočily až na kůži. Když konečně v klidnější vodě přiveslovali do závětří za Alláhův dar,

z lodi nepřišla žádná výzva. Tom stoupal po provazovém žebříku těsně následovaný Mansurem. V očekávání útoku vojáků VOC oba tasili šavle. Jenže místo nich je u vstupu čekal kapitán Batula.
"Boží mír s vámi," vítal majitele lodi uctivě. Dorian ho objal. Tisíce kilometrů spolu ujeli v sedle a mnohem víc na lodi. Bok po boku vybojovali v poušti vítězné bitvy o sultanát a dělili se o chléb i sůl. Jejich přátelství bylo pevné jako skála.
"Kde jsou stráže, Batulo?" zkrátil Tom pozdravy.
"V přední nástavbě. Všichni jsou nacucaní jako houby."
Tom s Mansurem seběhli dolů po otevřených schůdkách. Kajuta čpěla výpary brandy a dalšími méně vábnými pachy. Vojáci včetně desátníka leželi bez hnutí v kalužích vlastních zvratků.
Tom zastrčil šavli do pochvy. "Tihle pánové jsou zatím docela šťastní. Svaž je a nech je odpočívat, dokud nevyplujeme. Teď přeneste na palubu zlato a ostatní náklad."
Když byly truhlice se zlatem bezpečně uloženy v hlavní kajutě, Tom nechal Mansura s Dorianem dohlížet na přenášení zbylého nákladu a s druhým člunem zamířil k Děvčeti z Yorku.
Tamější stráže VOC na tom nebyly o nic líp než jejich druzi na Alláhově daru.
"Slunce vychází v osm a v té době už musíme být z dohledu země," řekl Tom arabskému kapitánovi Kumrahovi.
"Dostaňte náklad na palubu tak rychle, jak to jen půjde."
Posádka se vrhla do práce, a když se na palubě ocitl poslední balík, Tom zahlédl na hlavním stěžni Alláhova daru světlo lucerny. To bylo znamení, že Dorian už vyložil i první člun a že se s ním vrací ke břehu pro ženy a zbytek věcí.
Jakmile byl veškerý náklad v podpalubí, posádka vynesla vojáky z přední kajuty a svázané jako kuřata je naložila do člunu.
V tom čase už někteří nabyli vědomí, ale díky poutům a roubíkům nedokázali své rozhořčení vyjádřit jinak než zlostnými pohledy a rozmrzelým mručením.
Odrazili od lodi a Tom u kormidla nasměroval člun zpátky k pobřeží. U břehu zjistil, že Dorianův člun už je na pláži, ale nikdo ho nenakládá. Sluhové stáli v hloučku na okraji dun a živě gestikulovali.
Tom seskočil do mělké vody a brodil se ke břehu.
Na konci pláže uviděl Doriana, jak se dohaduje s hlavním vozkou.
"Co se stalo?" křičel Tom za běhu, ale vzápětí mu došlo, že tu nejsou Sára sYasmini. "A kde jsou ženy?"
"Tenhle idiot je pustil zpátky." Dorianův hlas se chvěl na pokraji zoufalství.
"Pustil zpátky?" Tom strnul a zíral na bratra. "Co myslíš tím pustil zpátky?"
"Kára s jejich věcmi se v dunách polámala. Praskla osa. Sára si na dovezení zavazadel vzala prázdný vůz."
"Šílené ženské!" vybuchl Tom, ale po chvilce přemáhání se donutil ke klidu. "Tak dobře. Musíme přestávky využít co možná nejlíp. Mansure, vytáhni vojáky nahoru nad značky nejvyššího stavu vody,

ale nerozvazuj je. Ať je Keyser ráno najde tak, jak jsou."
Tom pokynul k hromadě beden a košů na pláži.
"Potom přeložte věci do prvního člunu a posádka Děvčete z Yorku
ať je odveze k lodím. Díkybohu, zlato už máme na palubě."
"Co mám udělat potom?" zeptal se Mansur.
"Zůstaneš tady a budeš čekat s druhým člunem připravený přeložit
náklad okamžitě, jak s ním a s ženami dorazíme."
Mansur odešel splnit úkol a Tom se otočil k bratrovi.
"Pojď, přivedeme ta naše toulavá kuřata zpátky do kurníku."
Běželi ke koním a Tom varoval Doriana. "Připrav si šavli, bratře,
a zkontroluj, jestli máš obě pistole nabité. Tenhleten návrat
se mi vůbec nelíbí." Sám se zachoval podle vlastní rady, uvolnil
šavli a prohlédl své pistole.
"Jedeme!" Vyrazili tryskem po stopách v písku. Tom čekal,
že každým okamžikem uvidí rozbitý povoz, ale dojeli už k výběhu
pro koně, zamířili vzhůru k usedlosti, a kára nikde.
"Jestli se nedostali daleko," poznamenal Dorian, "pak nemůžeš
zcela vinit vozku. Kára se zhroutila pod horou ženských zavazadel."
"Měli jsme je naložit na velký vůz."
"Dámám by se to nelíbilo," namítl Dorian. "Měly by pocit, že
jejich poklady cestou spolu s běžným nákladem doznají újmy."
"Výčitky nám teď nepomůžou, bratře. Tlačí nás čas."
Tom vzhlédl k východnímu nebi, ale žádné známky svítání nenašel.
V dálce před nimi zablikalo světlo lucerny. "Tamhle jsou!"
Uviděli temný obrys velkého vozu a vedle něj menší stín

288 289

převrhnuté káry. Přinutili koně k nejvyšší rychlosti. Když se
přiblížili, Sára s lucernou jim zahradila cestu, Yasmini stála
vedle ní.
"Manželi můj," volala vesele, "přijíždíš právě včas, ale stejně
pozdě. Všecko už je bezpečně naloženo na druhém voze."
Vozka za ní zapráskal dlouhým bičem nad hřbety volů. "Přestaň,
Henny, ty zatracený blázne," okřikl ho Tom. "Rány tvého biče se
donesou až na hrad. Uslyší je plukovník Keyser a jeho muži se
na nás vrhnou jako smečka lvů!"
Zahanbený Henny spustil bič a poslal svého pohůnka, aby plácáním
po zadcích přiměl zvířata k pohybu. Vůz vyjel a pomalu se kodrcal
k dunám. Na vršku nákladu se nebezpečně kymácelo cembalo.
Tom mu věnoval letmý pohled a zabručel:
"Kéž by spadlo a rozbilo se na tisíc kusů!"
"Nevšímám si tvé poznámky," reagovala Sára upjatě, "protože vím,
že to tak nemyslíš."
"Pojď a nasedni si za mě, drahá." Tom se naklonil v sedle, aby
jí pomohl nahoru. "Dovezu tě na pláž a pošlu tě na palubu dřív,
než dvakrát mrkneš."
"Děkuju, ale nechci, lásko. Raději zůstanu u vozu a dohlédnu, aby
se mým zavazadlům nestalo něco nepříjemného."
Frustrovaný Tom si vybil zlost na vedoucím zvířeti; udeřil volka
pochvou šavle přes zadek.
Dojeli k úbočí duny a Tom vycítil první náznak nebezpečí.
Ohlédl se zpátky. Nedaleko usedlosti, která ještě před minutami
tonula v naprosté tmě, se objevila světla.
"Podívej, bratře," zamumlal tiše k Dorianovi. "Co ti to říká?"
Dorian se v sedle otočil. "Muži na koních s pochodněmi,"
vykřikl Dorian. "Jedou v zástupu nahoru ve směru od kolonie.
Velký jízdní oddíl."
"Keyser!" potvrdil jeho slova Tom. "Nemůže to být nikdo jiný.
Nějakým způsobem k němu vítr zavál, co máme za lubem."
"Až zjistí, že jsme statek opustili, přijede rovnou na pláž."
"Chytí nás dřív, než stačíme tenhle náklad dopravit na loď,"
souhlasil Tom. "Musíme tu vůz nechat a jet k pobřeží."
Vrátil se zpátky k Sáře a Yasmini, které pochodovaly vedle volského
zápřahu. Z keřů podél cesty si uřízly pruty a poháněly volky
k rychlejší chůzi.
"Zhasni lucernu, přijíždí Keyser," volal Tom na Sáru a ukazoval
zpátky. "Bude tady co nevidět."

"Nechte vůz vozem a pojeďte s námi," přidal se Dorian. Sára dlaněmi zakryla cylindr lampy a sfoukla plamen. Pak se obrátila kTomovi. "Nemůžeš si být jistý, že je to Keyser," provokovala. "Kdo jiný by vedl oddíl jezdců k High Wealdu v tuto noční hodinu?"
"Neví, že máme namířeno na pláž."
"Možná je tlustý, ale to neznamená, že je slepý nebo hloupý. Samozřejmě že za námi vyrazí."
Sára pohlédla před sebe. "Už to není daleko. Můžeme být na pobřeží dřív než on."
"Naložený vůz tažený voly proti kavalerii? Nebuď směšná, ženo."
"Tak něco vymyslíš," řekla prostě. "Vždycky jsi něco vymyslel."
"Jo, už jsem něco vymyslel. Nasedni za mě a pojedeme, jako by nám sám ďábel dýchal za krk."
"A to taky dělá!" přisadil si Dorian. "Pojď malá," vyzval Yasmini. "Jedeme!"
"Ať Yassie jede," řekla Sára, "já zůstanu."
"Nemůžu odejít, Sáro. Žily jsme spolu příliš dlouho. Zůstanu s tebou," řekla Yasmini a postavila se vedle své švagrové.
Pro muže to byla nepřekonatelná fronta. Tom váhal jen chvilku, než se obrátil k Dorianovi.
"Vím jen to, že jsem se v životě ničemu nenaučil. Nedá se s nimi hnout." Z pouzdra na hrušce sedla vytáhl pistoli a otočil se k Sáře. "Necháš nás všecky pozabíjet a potom snad budeš spokojená. Pospěš si. Na pláži bude čekat Mansur s člunem. Naložte ho a připravte k odplutí. Až nás s Dorrym zase uvidíš, budeme mít zřejmě naspěch." Už se chystal odjet, když ho něco • napadlo. Sehnul se a z držáku na konci vozu zvedl těžký tažný řetěz. Náhradní řetěz vezl každý vůz pro případ, že by bylo třeba zápřah zdvojit.
"Co s ním míníš dělat?" divil se Dorian. "Jen zbytečně zatěžuješ koně."
"Možná nic." Tom přivázal řetěz k sedlu. "Ale třeba taky hodně."
Ještě naposled připomněli ženám, aby jely co nejrychleji k pláži, a opustili je. Tryskem se vraceli zpátky, pod usedlostí na okraji výběhu pro koně sesedli a pěšky vedli koně do hluboké

tmy pod převislé větve stromů. Během chvilky se přesvědčili, že noční návštěvníci jsou skutečně uniformovaní vojáci. Mnozí z nich sesedli z koní, s tasenými šavlemi běhali od jednoho stavení k druhému a prohledávali je. Tom s Dorianem jasně rozeznávali jejich tváře.
"Tam je Keyser," tiše vykřikl Dorian. "Při bradě prorokově, je s ním Susie."
"Tak už známe svého Jidáše," řekl Tom smutně. "Co ji asi přimělo, že nás zradila?"
"Někdy netřeba hledat důvody pro zrádnou zášť proti těm, které jsme nejvíc milovali a věřili jim," odpověděl Dorian.
"Keyser nebude dlouho mařit čas hledáním," zabručel Tom a odvázal řemínky, které držely řetěz u sedla.
"Dony, teď uděláš tohle."
Tom mu rychle vysvětlil svůj plán, a Dorian pochopil, co po něm chce, už po prvních slovech. "Bránu nad hlavní ohradou," souhlasil.
"Až to uděláš, nech ji otevřenou," připomněl mu Tom.
"Uvažuješ přímo ďábelsky, Tome," šklebil se Dorian.
"V okamžicích, jako je tento, jsem rád, že jsem s tebou, a ne proti tobě."
"Běž už, rychle," přerušil ho Tom. "Keyser objevil prázdné stáje a pochopil, že ptáci uletěli."
Tom nevolil zrovna příhodné metafory.
Dorian odjel a na rozcestí zamířil dolů k hlavní ohradě nad lagunou. Držel se stranou cesty, aby tráva ztlumila dusot kopyt. Tom zůstal pod stromy a pozoroval, jak mizí ve tmě. Potom si zase všímal toho, co se děje kolem stavení High Wealdu.
Vojáci konečně vzdali prohlídku a vraceli se ke koním.
Na verandě hlavního domu se Susie krčila před Keyserem, který na ni křičel. Vzteklý tón jeho hlasu se donesl až k Tomovi,

ale vzdálenost byla příliš velká, aby rozuměl slovům.
Susie teď možná tíží svědomí, pomyslel si Tom a sledoval, jak Keyser ženu šlehl jezdeckým bičíkem přes tvář. Žena klesla na kolena a Keyser ji bil po zádech, co mu síly stačily. Susie ječela a ukazovala dolů na cestu k dunám.
Vojáci spěšně nasedali a přidávali se k plukovníkovi v čele zástupu. Podle světla pochodní Tom poznal, že jedou dolů k ohradám. Cinkání postrojů a klepání výzbroje vojáků sílilo. Když byli tak blízko, že Tom zaslechl i dech koní, pobídl vlastního hřebce, vyrazil před ně na cestu a pádil do tmy.
"Keysere, ty zrádný měchu vepřového sádla! Proklínám tvé černé srdce a přivolávám neštovice na tvoje zakrslé genitálie!" křičel. Keyser byl tak překvapený, že zarazil koně a jezdci za ním vráželi jeden do druhého. Na chvíli zavládl zmatek a koně začali jančit.
"Mě nedostaneš, Keysere, ty tučné prase! Ne na svém oslovi, kterému říkáš kůň."
Tom pozvedl pistoli a namířil tak těsně nad pštrosí pera na jeho klobouku, jak jen se odvážil. Keyser se stačil sehnout a střela mu proletěla kolem ucha.
Tom otočil koně a ujížděl dolů k ohradě. Za sebou zaslechl výstřely a Keyserův zuřivý řev. "Za ním! "Chyťte toho muže! Živého, jestli můžete, nebo mrtvého, pokud musíte. Chci jej tak nebo tak!"
Broky z karabiny kolem něj přefrčely jako hejno koroptví vyplašených z úkrytu a Tom přilehl ke koňské hřívě a volným koncem otěží zvíře pobízel k rychlejšímu běhu. Po chvíli zkontroloval svůj náskok, a když viděl, že se vzdaluje, trochu zpomalil a nechal Keysera přijet blíž. Vzrušené výkřiky vojáků Toma ujistily, že ho mají stále v dohledu. Každých pár vteřin se ozvala rána z pistole či z karabiny a pár střel proletělo docela blízko.
Zřetelně slyšel jejich průlet. Jedna zasáhla sedlo jen několik centimetrů od jeho zadku a s vytím se odrazila kamsi do tmy.
I když dobře věděl, kde brána leží, přece ho překvapilo, když se před ním znenadání vynořila ze tmy. Dorian splnil svůj úkol a brána zůstala dokořán otevřená. Hustý trnitý živý plot po obou jejích stranách byl vysoký po ramena a Tomovi zbyl jen okamžik, aby koně místo do brány navedl na plot. Jak ho tlakem kolen a otěžemi připravoval ke skoku, koutkem oka ještě zahlédl články řetězu, který Dorian ve výši pasu natáhl napříč cesty mezi dřevěné pilíře brány.
Tom nechal koně, aby si sám zvolil moment odskoku a jen přesunul váhu těla kupředu, aby mu skok usnadnil. Kůň se otřel o vršek plotu a bezpečně přistál na opačné straně.
Tom se srovnal a uklidnil koně.
Když se ohlédl, viděl, že jeden z vojáků, který se v dychtivosti odpoutal od svých kamarádů, se Toma pokusil následovat přes plot.

292 293

Jenže jeho kůň si to v poslední chvíli rozmyslel a uhnul stranou, zatímco jezdec setrvačností vylétl ze sedla a přeplachtil nad plotem. Dopadl na zem v motanici končetin a výzbroje a zůstal ležet bez hnutí jako pytel brambor.
Plukovník Keyser viděl, co se přihodilo jeho muži, zvedl šavli nad hlavu a vykřikl: "Za ním! Chci ho živého nebo mrtvého!"
Vpadl do brány těsně následovaný houfem svých jezdců.
Řetěz jen kovově zasténal pod náporem spojené váhy zvířat a mužů. V okamžení se celý oddíl ocitl na zemi, koně navršení na sobě. Prvním řetěz polámal přední nohy jako suché klacíky na podpal. Ječící a zmítající se masa bránu úplně zatarasila a nářek mužů zavalených koňmi hrůzu scény ještě zvyšoval.
Dokonce i Toma, který to všecko připravil, zděsila způsobená jatka a podvědomě otočil koně v pokušení jet svým obětem na pomoc. Dorian vyjel ze svého úkrytu za zdí ohrady, zastavil vedle Toma a oba zaraženě zírali na výsledek své lsti. Téměř pod nosy jejich koní se mátožně zvedl na nohy Keyser.
Plukovník, který vjel do pasti první, vyletěl ze sedla jako

kámen vržený z praku. Teď sotva stál na nohou a nevěřícně zíral na změť koní a mužů. V jeho následujícím výkřiku se smísilo zoufalství s hněvem. Zvedl šavli a vyrazil proti Tomovi.
"Za tohle mi zaplatíš kůží i srdcem!" řval. Jediným švihem mu Tom vyrazil zbraň z ruky. Vířila vzduchem a zabodla se do země deset kroků stranou. "Nebuď idiot, člověče. Pro dnešek už bylo škody dost. Postarej se o své muže." Tom pohlédl na Doriana. "Pojď, bratře, pojedeme."
Otočili koně. Keyser klopýtal pro svou šavli a křičel za nimi: "Tímhle to neskončilo, Tome Courtneyi. Půjdu za tebou s veškerou mocí a autoritou VOC. Neujdeš mému hněvu."
Tom s Dorianem se ani neohlédli. Plukovník běžel za nimi, hrozil jim a proklínal je, dokud mu nedošel dech. Zadýchaný zůstal stát a zmohl se na poslední akt pomsty- hodil za nimi šavli.
"Uštvu a vykořením vás i celé vaše plémě."
Už mizeli v temnotě, když se Keyser ještě vzchopil na jednu invektivu. "Koots už chytil toho vašeho parchanta. Přiváží hlavy Jima Courtneye a té trestané kurvy naložené v soudku brandy."
Tom zastavil a ohlédl se po něm.
"Ano, Koots je dopadl," řval Keyser a rozchechtal se.
Dorian položil ruku Tomovi na rameno. "Lže, bratře. Říká to jen proto, aby tě ranil. Jak by se mohl dovědět, co se tam venku stalo?"
"Samozřejmě máš pravdu," zašeptal Tom. "Jim se určitě dostal v pořádku pryč."
"Musíme se postarat, aby se ženy bezpečně přepravily na palubu," připomněl mu Dorian. Jeli dál a Keyserůvhlas za nimi pomalu umlkal v dálce.
Keyser se belhal zpátky k motanici koní a lidí a zápasil s dechem. Několik vojáků se už zvedalo na nohy, jiní seděli s hlavami v dlaních nebo se snažili ošetřit svá zranění.
"Najděte mi koně!" zařval Keyser.
Jeho kůň, stejně jako většina ostatních, si při nárazu na řetěz polámal nohy, ale pár zvířat ze zadních pozic se dokázalo zvednout a kromě šoku byla v pořádku. Keyser běžel od jednoho k druhému a kontroloval jim nohy. Nakonec si vybral jednoho hřebce, který se mu zdál nejsilnější, vylezl do sedla a shromáždil muže, kteří mohli chodit. "Jedeme za nimi! Najděte si zdravého koně a jeďte za mnou. Ještě je můžeme na pláži zastavit."
Tom s Dorianem vůz dostihli, když sjížděl z úbočí poslední duny. Ženy šly vedle něj. Sára za sebou zaslechla kopyta koní, rozžala lucernu a zvedla ji nad hlavu.
"Proč se tak vlečete, ženské?" už zdaleka křičel rozčilený Tom.
"Spěcháme, jak to jen jde," bránila se Sára, "a tvůj drsný námořnický jazyk nám nepomůže jet rychleji."
"Na chvíli jsme Keysera zdrželi, ale brzy nám bude zase v patách."
Tom si uvědomil že pochybil, když se na ženu obořil tak zhurta, a snažil se zmírnit tón. "Jsme na dohled od pláže a váš majetek je v bezpečí. Dovolíš mi už, abych tě odvezl na loď, miláčku?"
Vzhlédla k němu. I v chabém světle lucerny viděla, v jakém je stresu. "Pomoz mi, Tome," vzdala se a zvedla k němu paže jako malá holčička k tatínkovi. Zvedl ji a posadil za sebe. Přitiskla se k němu a zašeptala mu do hustých vlasů, splývajících mu na

ramena. "Ty jsi ten nejlepší muž, kterého kdy Bůh postavil na zem, a já jsem nejšťastnější z žen."
Dorian naložil Yasmini a vyjel za Tomém k Mansurovi, který s člunem čekal u břehu. Vůz, který k nim po chvíli přikodrcal, zapadl při břehu až po osy do písku, ale ničemu to nevadilo. Právě naopak se jim snadněji vykládala zavazadla. Prázdný vůz potom voli snadno vytáhli.
Tom s Dorianem nepřestávali pošilhávat do temných dun. Čekali, že se Keyserovy hrozby každým okamžikem stanou skutečností. Konečně v člunu stálo i cembalo chráněné před sprškami vody celtovou plachtou.
Mansur a muži posádky, kteří tlačili člun od břehu, byli ještě

po pás ve vodě, když se z dun ozval vzteklý křik a výstřely z karabin.
Jedna kulka se zaryla do zádi člunu. Mansur nečekal a rychle skočil dovnitř. Když další střela zasáhla trup, Tom strhl ženy ke dnu. Sehnuté seděly v několika centimetrech kalné vody chráněny kupou narychlo uloženého nákladu.
"Radím vám, držte hlavy pěkně dole. O důležitosti té rady se můžeme pobavit později, teď vás jen můžu ujistit, že to jsou skutečné kulky z pušek."
Hřmotná Keyserova postava na koni se proti bledému písku rýsovala jen nejasně, ale jeho býčí řev se zřetelně donesl až ke člunu.
"Mně neutečeš, Tome Courtneyi. Uvidím tě viset vykuchaného a rozčtvrceného na stejném popravišti, jako skončil ten krvavý pirát, tvůj děd. Každý holandský přístav na světě bude pro tebe uzavřený."
"Nevšímej si jeho slov," nabádal Sáru v obavách, že by Keyser mohl opakovat svůj hrůzný popis Jimova osudu. "Je uražený, a tak nestoudně lže. Raději mu zazpíváme na rozloučenou."
Aby přehlušil Keyserovy hrozby, spustil své oblíbené "Španělské paní". Zpíval ze srdce, ale falešně. Dorian s Mansurem, který po otci zdědil zvonivý tenor, se přidali a ani Yasmini se svým sladkým sopránem se nenechala pobízet. Sára, opřená oTomovo robustní tělo, vyzařující klid, zpívala s nimi.
Sbohem a adié, mé španělské paní.
Sbohem, vy Španělky krásné, a adié,
my dostali rozkaz plout do staré Anglie.
Snad za krátký čas shledáme se zas.
Hoďme do sebe plný pohár,
hoďme do sebe plnou číš,
protože vesel je, kdo smutek utopí,
na zdraví všech duší statečných...
Rozesmátá Yasmini zatleskala. "To je první rozpustilá písnička, kterou mě Dorry naučil. Vzpomínáš si, Tome, jak jsem ti ji poprvé zazpívala?"
"Na to nikdy nezapomenu, přísahám." Tom se usmál a zamířil s člunem k Děvčeti z Yorku. "Ten den jsi mi po mnoha letech přivedla ztraceného bratra zpátky."
Tom se vyšplhal na palubu Děvčete z Yorku a okamžitě začal vydávat rozkazy. "Kapitáne Kumrahu, ve jménu božím, dostaňte tento poslední náklad na palubu, jak nejrychleji dokážete."
Potom se vrátil ke hrazení a zavolal na Doriana, který zůstal ve člunu. "Až budeš na palubě Alláhova daru, zhasni všecka světla a zvedni kotvu. Před rozedněním musíme být na moři. Nechci, aby Keyser nebo hlídky na hradbách zjistily, kterým směrem odplouváme. Ať hádají, jestli na východ, na západ, nebo dokonce na jih k pólu."
Poslední z věcí putovalo na palubu Sářino cembalo a Tom volal na muže, obsluhující vrátek: "Libru tomu, kdo nechá ten prokletý krám spadnout do moře."
Sára ho obratem rýpla do žeber a muži u vrátku přestali pracovat. Hleděli jeden na druhého a nevěděli, jak si mají Tomův šibeniční humor vyložit. Tom objal Sáru kolem ramen a pokračoval:
"Až dostanete svou libru, s ohledem na citlivost své ženy vás bohužel musím hodit za ním."
Rozpačitě se usmáli a stáhli nástroj na palubu. Tom se vrátil ke hrazení. "Tak, bratře, můžeš jet." Veslaři odrazili od boku lodi a Dorian se ještě naposled ubezpečil, kam poplují.
"Jestli se ve tmě jeden druhému ztratíme, setkáme se na mysu Hangklip jako vždy?"
"Jistě, Dorry. Jako vždy."
Dorianova loď vyplula o pár minut později a první hodinu plavby se držela v dohledu. Potom ale vítr zesílil až k úrovni bouře a poslední stříbro měsíce zmizelo za mraky.
Ve tmě se jeden druhému ztratili.

296 297

Za rozbřesku plulo Děvče samotné a bouřlivý jihovýchodní vítr

vytrvale hvízdal v jeho ráhnoví. Ze země nízko na obzoru už zbyla jen modrá šmouha opakovaně mizející za vrcholky nepokojných vln.
"V tomhle počasí nás Holanďan může najít jen šťastnou náhodou," křičel Tom na Kumraha. Cípy jeho celtovinového pláště mu pleskaly po nohách a loď se pod tlakem vichru silně nakláněla.
"Drž kurz k mysu Hangklip."
Příští ráno připluli proti vichru na mys a zjistili, že Alláhův dar je předstihl. Čekal na ně a křižoval tam a zpátky. Opět spolu zamířili proti větru na východ k nejjižnějšímu cípu Afriky, mysu Agulhas. Strávili řadu únavných dní křižováním mezi zrádnými mělčinami, které strážily cestu k mysu a brzdily jejich postup na východ. Nakonec mys objeli a podél nehostinného rozervaného pobřeží zamířili na sever. Tři týdny po opuštění High Wealdu konečně propluli mezi bloky šedé skály strážící vjezd do Sloní zátoky. V požehnaně klidné vodě průzračné jako holandský džin a plné ryb spustili kotvy.
"Tady můj dědeček Frankie Courtney vybojoval s Holanďany poslední bitvu. V těchto místech ho zajali a odvezli na mys Dobré naděje, kde skončil život na šibenici," vyprávěl Tom Sáře příběh z rodinné historie. "Přísámbůh, ti moji předkové byli přímo ďáblové, nezkrotní a nepoddajní," dodal pyšně.
Sára se usmála, napůl ironicky. "Chceš snad říct, že ty jsi proti nim putička a zbabělec?"
Přistínila si dlaní oči a vzhlédla na svah zvedající se nad lagunou. "To je ten váš slavný poštovní kámen?"
V půlce úbočí kopce trčel kus šedé skály o velikosti stohu sena. Na něm bylo šarlatovou barvou namalováno velké šikmé písmeno "P" tak, aby bylo vidět z lodi, která v laguně zakotví.
"Dovezte mě rychle na břeh. Určitě tam na nás čeká dopis odjima."
Tom byl přesvědčený, že ho na břehu čeká zklamání, ale nemohl si pomoci, a tak ve chvilce spustili člun a veslovali ke břehu.
Sára skočila do vody první. Sahala jí až po stehna a zmáčela si sukně, ale nedbala, zvedla je nad kolena a pospíchala vzhůru svahem tak svižně, že jí Tom sotva stačil. "Podívej!" volal za ní.
"Někdo na vršku postavil kamenného mužíka.
To znamená, že tam čeká dopis."
Pod velkým balvanem byla vyhloubená dutina, zakrytá menšími kameny. Společně je odklidili a našli objemný balíček.
Byl zašitý v celtovině a utěsněný smůlou.
"Já ho znám! Ano, ano, je to on!"
jásala Sára a tahala balíček ven. Ale sotva začala číst nápis na obalu, brada jí poklesla. Beze slova ho podala Tomovi a scházela dolů.
Tom si nápis přečetl. Hrubá, kostrbatá písmena napsala těžká ruka a neméně hrubý text obsahoval spoustu pravopisných chyb.
"Buď pozdraven ty, který jediný stojíš za to, abys našel tento zapomenutý vzkaz. Vezmi balíček s sebou do města Londýna a předej ho Nicholasi Whattovi Esquireovi, Wacker Street 51 blízko východoindického doku. Dá ti za něj džin. Balíček neotvírej! Nezklam mě! Jestli ho otevřeš, nechám ti shnít koule a vypíchnu ti oči! Ať ti tvůj manekýn už nikdy nevstane, ty bohem opuštěný sráči!"
Vzkaz byl podepsán "Kapitán Noah Calder na palubě brigy Larkspur plující do Bombaje, 21. května léta páně 1731".
Tom se usmál. "Hezky vyjádřené myšlenky dobře volenými slovy," ocenil znění vzkazu a zasunul balíček zpátky do skrýše.
"Neplavím se do města Londýna, takže nebudu riskovat následky odesilatelova zklamání. Budeš muset počkat na odvážnější duši ubírající se správným směrem."
Sáru našel sedět na kameni v půli cesty k pláži. Odvrátila se, když k ní přisedl, a snažila se potlačit vzlyky. Vzal jí tvář do svých medvědích tlap a otočil ji k sobě. "Ne, tohle ne, má lásko. Nesmíš to tak brát. Náš Jim je v bezpečí."
"Ach, Tome. Byla jsem si jistá, že je to dopis od něj, a ne nějaký vzkaz námořního pobudy."
"Je velice nepravděpodobné, že by přišel sem. Určitě jede dál na sever. Věřím, že má namířeno do Nativity. Tam ho najdeme i s jeho malou Luizou. Vzpomeň si na má slova. Našemu Jimovi

se nic nestalo. Je to Courtney vysoký tři metry a ukutý ze železa potaženého sloní kůží."
Zasmála se na něj přes slzy. "Tome, ty můj hlupáčku, tys měl stát na jevišti."
"Můj honorář by si nemohl dovolit zaplatit ani mistr Garrick."
Oba se rozesmáli. "Pojďme už, moje sladká dívenko.
Naříkání nám nepomůže, a jestli dnes chceme nocovat na břehu, čeká nás ještě spousta práce."

298 299

Sešli k pláži a na břehu našli Doriana s posádkou jeho lodi.
Mansur do člunu nakládal sudy na vodu, které mínil naplnit sladkou vodou vtékající do laguny a Dorian a jeho muži z kmínků mladých stromů svázali kostru přístřešku a přikrývali ji došky z čerstvě nasekaného rákosu rostoucího při břehu laguny.
Ve vzduchu visela příjemná vůně rákosové mízy.
Po týdnech pobytu na rozbouřeném moři ženy potřebovaly pohodlnější příbytek na pevné zemi, aby se zotavily.
Uplynul víc než rok, kdy bratři naposled navštívili lagunu při jedné z obchodních cest podél pobřeží. Chýše, které tehdy postavili, při odplutí spálili. Stejně by se v nich usadili štíři, sršni a jiný nepříjemný hmyz.
Několik výstřelů z horního konce laguny způsobilo menší poplach, ale Dorian je rychle uklidnil. "Poslal jsem Mansura, aby přinesl čerstvé maso. Zřejmě narazil na zvěř."
Když se Mansur vrátil se sudy naplněnými čerstvou vodou, vyložil z člunu tělo napůl vzrostlého buvola. Přes mladý věk byl stejně veliký jako tažný vůl. Až maso nasolí a vyudí, vystačí jim na celé týdny. Vzápětí se od vjezdu do laguny vrátil i další člun, v němž Tom poslal pět členů posádky chytat ryby.
Bedýnky na dně člunu byly plné jiskřivého stříbra, které se ještě stále mrskalo a chvělo.
Sára s Yasmini a služkami se okamžitě pustily do přípravy hostiny na oslavu příjezdu.
Večeřeli pod hvězdným baldachýnem, k němuž z ohně mířil trvalý proud jisker.
Po jídle Tom poslal pro kapitány zakotvených lodí, Batulu a Kumraha.
Posadili se na rohože kolem ohně.
"Prosím, omluvte naše poněkud neuctivé chování," pozdravil je Tom.
"Měli jsme si poslechnout novinky, které jste přivezli, mnohem dřív. Jenže jsme museli opustit mys Dobré naděje ve velkém spěchu a bouře, která nás provázela až sem, nám nedopřála příležitost."
"Je to tak, jak říkáte, effendi, "odpověděl starší kapitán Batula.
"Jsme vaši muži a o nějaké neúctě nemůže být řeč."
Sluhové přinesli v mosazném kotlíku kávu a Dorian s Araby si zapálili vodní dýmky. V miskách zabublala voda a vzduchem se šířila vůně tureckého tabáku.
Nejdříve probrali obchody a zboží, které kapitáni shromáždili při poslední cestě kolem pobřeží. Jako Arabové se dostali i tam, kam nesměla žádná křesťanská loď. Dopluli dokonce až za Hormuzský roh do Rudého moře k posvátné Medíně, průzračnému městu prorokovu.
Na zpáteční cestě se rozdělili. Kumrah se obrátil k východu a objížděl přístavy říše Velkých Mogulů. Jednal tam s obchodníky prodávajícími diamanty z Kolurských dolů a nakupoval koberce z tkalcovských dílen v Bombaji a Dillí.
Batula mezitím plul podél Koromandelského pobřeží a naložil loď čajem a kořením.
Obě lodi se opět setkaly v přístavu Trincomalee na Cejlonu.
Tam náklad doplnili hřebíčkem, šafránem, kávovými boby a vybranými sadami modrých safírů. Potom se společně vrátili na mys Dobré naděje.
Batula dokázal zpaměti vyjmenovat množství každého druhu zboží, které nakoupil, včetně zaplacených cen.
Znal taky nejnovější situaci na tržištích, kam zavítal.
Tom s Dorianem je pozorně vyslechli a důkladně je vyzpovídali, zatímco Mansur jejich výpovědi zapisoval do deníku společnosti CBTC.
Ty informace byly životně důležité pro další prosperitu společnosti.

Jakákoliv změna stavu a podmínek trhu a dodávek zboží mohla jejich podniku přinést velký zisk, nebo taky ještě větší katastrofu.
"Největší zisky stále plynou z obchodu s otroky," taktně se zmínil Kumrah, ale nedokázal přitom pohlédnout Tomovi do očí. Znal jeho názor na tento druh obchodu, který Tom nazýval "hnus před tváří Boha i člověka".
Jak se dalo čekat, Tom po Kumrahovi okamžitě vyjel. "Jediný kus lidského masa, který kdy prodám, bude tvůj chlupatý zadek. A prodám ho prvnímu kupci, který za něj zaplatí pět rupií."
"Effendi!" vykřikl Kumrah s tragickým výrazem, v němž se mísila zkroušenost s bolestně dotčenou citlivostí.
"Raději bych si oholil svůj vous a nakrmil se vepřovým, než bych na otrockém pódiu koupil jedinou lidskou duši."
Tom už se mu chystal připomenout, že obchod s otroky byl jeho hlavní předmět podnikání, dokud nevstoupil do služeb bratří Courtneyů, ale včas zakročil mírotvorce Dorian.
"Toužím zvědět, co je nového v mé staré domovině. Povězte mi, co jste slyšeli o Omanu, Maskatu, Lamu a Zanzibaru."
Dychtivě se obrátili na Doriana, vděční, že je uchránil Tomova hněvu. "Věděli jsme, že se na to zeptáš, a nechali jsme tyto zprávy na závěr. Ty země postihly závažné události, al-Salile."

300 301

"Milí kapitáni, povězte nám všecko, co jste se dozvěděli," vyzvala je Yasmini. Až doposud seděla tiše za svým mužem, jak se na správnou muslimskou manželku slušelo. Teď už to ale nevydržela, protože se to týkalo její země a její rodiny.
I když s Dorianem uprchla ze Zanzibaru už před dvaceti lety, v myšlenkách se tam často vracela a její srdce prahlo po ztracených letech dětství.
Po pravdě nebyly všeckyjejí vzpomínky právě šťastné. V harému zažívala časy samoty a izolace, třebaže se narodila jako princezna, dcera sultána Abd Muhammada al-Malika, kalifa z Maskatu.
Její otec měl víc než padesát žen, ale zajímal se pouze o syny. Starostmi o zplozené dcery se nezatěžoval. Yasmini věděla, že si její existence byl sotva vědom a nepamatovala, že by s ní někdy promluvil jediné slovo, nebo ji pohladil či věnoval aspoň laskavý pohled. Po pravdě ani ona ho často neviděla. Jen občas ho zahlédla při státních událostech a při návštěvách žen ve svém harému. Ale i tehdy ho pozorovala jen z dálky a hrůzou před jeho vznešeností si zakrývala tvář. Připadal jí jako Bůh.
Přesto podle příkazů Mohameda-proroka truchlila a postila se plných čtyřicet dnů, když ji v pustině afrického vnitrozemí, kam s Dorianem uprchala, zastihla zpráva o jeho smrti.
Matka jí umřela, když byla ještě batole a v paměti jí na ni neuvázla jediná vzpomínka. Jak vyrůstala, dozvěděla se, že po ní zdědila nezvyklý pramen stříbrných vlasů, který dělil její hustou záplavu černých loken. Celé své mládí Yasmini prožila v harému na ostrově Lamu. Mateřskou lásku jí velkoryse poskytla stará otrokyně Tahi, která vychovala jak ji, tak i Doriana.
Zpočátku Dorian, adoptovaný syn jejího vlastního otce, pobýval v harému s ní. Teprve puberta a obřízkový nůž ho od ní odloučily. Jako její adoptivní bratr ji chránil, často nohama i pěstmi, před zlomyslnostmi jejích starších bratrů, zvlášť Zayna al-Dina, který ji týral nejvíc. Tím, že malou Yasmini bránil, si z něj Dorian udělal smrtelného nepřítele - a ta zarytá nenávist Zaynovi vydržela po celý život.
Yasmini si stále pamatovala každou podrobnost vzájemné konfrontace obou chlapců.
Dorianovi i Zaynovi tehdy scházelo jen pár měsíců do puberty a odchod z harému a nástup vojenské služby se přiblížil.
Ten den si Yasmini hrála sama na terase svatyně na konci harémových zahrad. To místo se stalo jejím tajným útočištěm před zlomyslností svých vrstevníků. Tam nacházela útěchu ve snění a fantazii dětských her. Když ji na terase objevili Zayn al-Din a jeho nevlastní bratr Abubaker, jedinou společnost jí dělal malý kočkodan Jinni.
Tlustý, lstivý a potměšilý Zayn býval velice statečný, pokud měl

vedle sebe někoho ze svých kumpánů. Vytrhl opičku z náruče Yasmini a hodil ji do nádoby na jímání dešťové vody.
Yasmini křičela, co jí plíce stačily, vyskočila Zaynovi na záda, škrábala ho na obličeji a tloukla ho pěstičkami po hlavě, ale on nedbal a Jinniho systematicky topil. Pokaždé, když se vynořil, stlačil mu hlavu zpátky pod hladinu.
Yasmini křikem přivolala Doriana. Přiběhl ze zahrady, v okamžiku pochopil, co se děje, a oba větší chlapce napadl.
Než ho zajali Arabové, Tom Doriana učil boxovat, zatímco Zayn ani Abubaker nikdy nepřišli do styku se zaťatými pěstmi. Abubaker z boje utekl, zatímco Zayn po první ráně začal krvácet z nosu a druhý úder ho shodil ze schodů. Při pádu si nešťastně zlomil pravou nohu. Kost špatně srostla a Zayn od té doby trvale kulhal.
Po letech Dorian získal právoplatný titul prince a stal se z něj slavný válečník. Ovšem Yasmini dál pobývala v harému, vydána na milost vrchnímu eunuchovi jménem Kush. Jeho monstrózní krutost přežívala v jejích vzpomínkách ještě po mnoha letech.
Zatímco Dorian bojoval na severu Arabské pouště proti nepřátelům svého adoptivního otce, z Yasminy vyrostla krásná žena.
Když se ověnčený slávou nakonec vrátil na Lamu, na miláčka z dětství, svou adoptivní sestru, téměř zapomněl. Tam za ním do paláce přišla stará pěstounka, otrokyně Tahi, a připomněla mu, že Yasmini stále strádá v harému.
Prostřednictvím Tahi si s ní Dorian smluvil nebezpečnou • schůzku a stali se z nich milenci. Podle zákona se tím dopustili dvojitého hříchu a před následky je nemohlo zachránit ani Dorianovo výsostné postavení. Protože byli adoptivní sourozenci, jejich vztah byl v očích Boha, kalifa i jeho rádců smilstvo aincest.
Kush jejich tajemství odhalil a naplánoval trest tak nevýslovně krutý, že se zachvěla pokaždé, když si to připomněla. Naštěstí Dorian včas zasáhl a zachránil ji. Kushe zabil a pochoval ho

do hrobu, který eunuch vykopal pro Yasmini. Potom ji převlékl za chlapce, propašoval z harému ven a společně uprchli z ostrova Lamu.
Po mnoha letech, když Abd Muhammad al-Malik zemřel otrávený jedem, Zayn nastoupil na Sloní trůn Omanu.
Prvním činem nového kalifa bylo vyslání Abubakera, který měl najít a zajmout Doriana a Yasmini. Abubaker Doriana skutečně našel, ale v následující těžké bitvě ho Dorian zabil. Tak Dorian s Yasmini zase unikli Zaynově pomstě a opět se shledali s Tomem.
Zayn al-Din ovšem dál zůstával na Sloním trůně jako ománský kalifa oba mladí lidé věděli, že nejsou a nikdy nebudou úplně bezpeční před jeho nenávistí.
Teď Yasmini seděla na pustém divokém pobřeží u ohně a pohladila ruku svého muže. Dorian, jako by četl její myšlenky, ji vzal za ruku a pevně ji stiskl. Cítila, jak z něj do ní proudí síla a odvaha. Ten stisk měl uklidňující účinek jako kuši, pasát vanoucí nad Indickým oceánem.
"Povídejte!" přikázal Dorian kapitánům.
"Řekněte nám o těch závažných novinách, které přinášíte z Maskatu. Doslechli jste se něco o kalifovi Zaynu al-Dinovi?"
"Všechny naše zprávy se týkají Zayna al-Dina. Jako že je nám Alláh svědkem, není už maskatským kalifem."
"Co to říkáte?" vyhrkl Dorian. "Zayn al-Din zemřel?"
"Ne, můj princi. Satana není snadné zabít. Zayn al-Din žije."
"Kde potom je? Musíme o celé záležitosti vědět všecko."
"Promiň, effendi." Batula se v gestu nejhlubší úcty dotkl svých rtů a srdce. "V naší společnosti je člověk, který to všecko zná mnohem líp než já. Žil tak říkajíc na hrudi Zayna al-Dina. Kdysi býval jeho ministrem a důvěrníkem."
"Pak ho nepočítám mezi své přátele. Jeho pán se při mnoha příležitostech pokusil zabít mě i moji ženu. To Zayn nás vyhnal do exilu. Je mým nepřítelem na smrt a přísahal nám krvavou pomstu."
"To všecko dobře vím, pane," odpověděl Batula. "Přece jsem byl s tebou od toho šťastného dne, kdy mě tehdejší kalif, tvůj

svatý adoptivní otec al-Malik, ustanovil tvým zbrojnošem.
Copak jsi zapomněl, že jsem byl po tvém boku, když jsi Zayn al-Dina v bitvě u Maskatu zajal? Tehdy jsi ho uvázal za svého velbloudа a dovlekl ho jako zrádce před tvář al-Malika, aby ho spravedlivě potrestal."
"Na to nikdy nezapomenu, tak jako jsem po celá léta nezapomněl na tvou věrnost a služby, které jsi mi prokázal."
Dorian posmutněl. "Škoda, že otcův hněv měl tak krátké trvání a jeho spravedlnost milosrdenstvím příliš změkla, protože Zaynovi odpustil a opět ho přivinul na svou hruď."
"Při svatém jméně božím!" Batulův hněv byl srovnatelný s hněvem jeho pána. "Byla to Zaynova zbabělá ruka, která přidržela pohár s jedem u kalifových rtů."
"A když potom můj otec zemřel, Zaynův tučný zadek dosedl na Sloní trůn." Dorianovy ušlechtilé rysy poznamenala zloba.
"A ty teď žádáš, abych ve svém táboře přijal přisluhovače a ministra toho monstra?"
"To ne, Výsosti. Řekl jsem jen, že ten muž tím vším kdysi býval. Jenže už není. Jako všichni, kteří ho dobře poznali, ho znechutila obludná Zaynova krutost. Přihlížel, když Zayn al-Din trhal srdce národa na cucky. Sledoval, jak Zayn těly dobrých a šlechetných mužů krmil své miláčky žraloky, až natolik ztloustli, že nemohli ani plavat. Pokusil se protestovat, když Zayn prodal své rodné právo Sublimeu Porteovi, tureckému tyranovi v Cařihradu.
Nakonec se stal jedním ze spiklenců, kteří Zayna svrhli a vyhnali ho z bran Maskatu."
"Zayn byl svržen?" Dorian na Batulu překvapeně zíral.
"Po dvacet let zastával místo kalifa. Už jsem myslel, že jím zůstane, dokud stářím nezemře."
"Někteří muži sloužící velkému zlu nemají v sobě jen divokost vlků, ale taky zvířecí pud sebezáchovy. Tento muž, Kadem al-Jurf, ti dopoví zbytek, pokud mu to dovolíš." Dorian našel očima Toma, který s velkým zájmem poslouchal každičké slovo.
"Co ty na to, bratře?"
"Poslechněme si příběh toho muže," odpověděl Tom prostě.
Kadem al-Jurf zřejmě čekal na zavolání, protože z tábora posádky na okraji lesa přišel za pár minut. Všichni si uvědomili, že toho člověka během bouřlivé plavby z mysu Dobré naděje často vídali. Neznali sice jeho jméno, ale věděli, že ho nedávno Batula najal jako lodního písaře a pokladníka.
"Kadem al-Jurf?" pozdravil ho Dorian. "Jste hostem v mém táboře a jste pod mou ochranou."

"Vaše přízeň ozařuje můj život jako východ slunce, princi al-Salile ibn al-Maliku."
Kadem padl před Dorianem na kolena a čelem se dotkl země.
"Nechť tě mír a láska Boha a jeho posledního opravdového proroka provází po všecky dny tvého slavného života."
Dorian vděčně přikývl. "Uplynulo už mnoho let od chvíle, kdy mě někdo oslovil mým titulem.
Vstaň, Kademe, a vezmi místo v naší radě."
Kadem se posadil vedle svého ochránce Batuly.
Sluha mu ve stříbrném šálku donesl kávu a Batula mu podal slonovinový náustek své dýmky.
Zatímco Kadem se těšil z vlídného přijetí a pohostinnosti, Tom s Dorianem si ho pozorně prohlíželi.
Kadem al-Jurf byl ještě mladý, snad jen o pár roků starší než Mansur, a jeho ušlechtilé rysy Dorianovi silně připomínaly jeho adoptivního otce. Pochopitelně nebylo nemožné, aby byl královským levobočkem. Kalif byl opravdový muž. Byl velice plodný a oral a sil všude, kde ho zem těšila.
Dorian se pousmál, pustil myšlenku z hlavy a znovu věnoval plnou pozornost Kademovi. Jeho pleť měla barvu leštěného týkového dřeva a pod jeho širokým čelem hleděly na Doriana pronikavé tmavé oči. Klidně snášel Dorianův pátravý pohled, ale Dorian, přes ujišťování věrnosti a úcty v jeho očích našel znepokojivý svit fanatika.

Ten muž žil ve světě samotného Alláha.
Byl to jeden z těch, kteří zákonům a názorům lidí přisuzují jen malou váhu. Dobře věděl, jak nebezpeční takoví lidé dokážou být.
Jak si připravoval další otázku, pohlédl na Kademovy ruce.
Mozoly na jeho prstech a pravé dlani hovořily o mnohém.
Dorian v nich poznal stigmata válečníka, otlaky po tětivě luku a jílce meče. I ramena a paže oplývaly svaly a šlachami, které lze získat jen dlouhodobým výcvikem s lukem a čepelí.
Dorian nijak nedal najevo, o čem přemýšlí, a zeptal se vážně:
"Byl jste ve službách kalifa Zayna al-Dina?"
"Od samého dětství, pane. Byl jsem sirotek a on mě vzal pod svou ochranu."
"Takže jste mu na krev přísahal věrnost," nepřestával Dorian a Kadem poprvé mírně uhnul pohledem a neodpověděl.
"A svou přísahu jste nedodržel," pokračoval Dorian.
"Batula mi tvrdil, že už nejste kalifův muž. Je to pravda?"
"Vaše Výsosti, já jsem tu přísahu složil téměř před dvanácti lety. V té době jsem byl muž jen podle jména, ale ve skutečnosti jsem byl ještě děcko a pravda mi byla cizí."
"Jak vidím, teď už z vás muž je," zalichotil mu Dorian. Podle předpokladu byl Kadem písař, muž papíru a inkoustu, ale vůbec na to nevypadal. Měl v sobě latentní divokost sokola a Doriana upoutával stále víc. "Ale, Kademe al-Jurfe, zbavuje vás to přísahy věrnosti?"
"Můj pane, věřím, že věrnost je dýka, která má dvě ostří.
Ten, kdo ji přijímá, má odpovědnost k tomu, kdo ji nabízí.
A pokud této povinné odpovědnosti nedbá, pak se dluh ruší."
"To je ďábelský výklad, Kademe. Já ho považuji za příliš rafinovaný. Pro mě přísaha zůstává přísahou."
"Můj pán mě odsuzuje?" zeptal se Kadem hedvábným hlasem, ale oči měl studené jako obsidián.
"Ne, Kademe al-Jurfe. Zvážení a odsouzení nechám na Bohu."
"Bismallah!" zanotoval Kadem, a Batula s Kumrahem se nepokoj ně zavrtěli.
"Není Boha jako Boha," řekl Batula.
"Boží moudrost přesahuje chápání člověka," dodal Kumrah.
"Já vím, že Zayn al-Din je váš smrtelný nepřítel. Proto taky za vámi přicházím, al-Salile," zašeptal Kadem.
"Ano, Zayn je můj adoptivní bratr a taky můj nepřítel. Před mnoha lety přísahal, že mě zabije. Od té doby jsem mnohokrát cítil, že se jeho zlovolný vliv dotkl mého života," připustil Dorian.
"Slyšel jsem, jak říká svým dvořanům, že vám dluží odplatu za zmrzačenou nohu," pokračoval Kadem.
"Dluží mi mnohem víc." Dorian se zasmál. "Měl jsem velkou radost, když jsem mu mohl kolem krku uvázat provaz a přivést ho před kalifův hněv."
"Celá generace a hlavně Zayn al-Din si ten čin velice dobře pamatují. To je taky důvod, proč jsme se rozhodli jít za vámi."
"Dříve jsem byl jenjíž a dnes jsme my?"
"Jsou další, kteří přísahu věrnosti al-Dinovi nedodrželi.
Obracíme se teď na vás, protože jste poslední z rodu Abd al-Malika."

306 307

"Jak je to možné?" divil se Dorian. "Můj otec měl žen nepočítaně a ony mu porodily syny. Ti přece mají své syny a vnuky.
Sémě mého otce bylo plodné."
"Jenže ty plody už nejsou. Zayn al-Din je všecky sklidil. První den ramadánu skončil největšími jatkami, jaký se kdy před tváří Boha a islámu odehrály. Al-Dinovi pochopi sebrali dvě stě vašich bratří a synovců. Zemřeli najed, nástroj zbabělců, ale na své si přišla taky ocel, provaz i voda. Jejich krev zbarvila písek pouště i vodu moře dorůžova. Každá osoba, která si činila pokrevní nárok na Sloní trůn Maskatu, vtom posvátném měsíci zahynula.
Vraždy se tisíckrát snoubily se svatokrádeží."
Dorian na něj hleděl a nemohl uvěřit. I Yasmini potlačovala slzy: Její bratři a příbuzní zemřeli taky. Dorian potlačil svůj šok, aby ji mohl uklidnit. Pohladil jí stříbrný sobolí pramen a než se

obrátil ke Kademovi, tiše zašeptal. "To jsou bolestné a trpké noviny. Člověk musí vynaložit velké úsilí, aby takové zlo strávil."
"Můj pane, nikdo se nedokázal vyrovnat s tak obludným zlem. Proto jsme Zaynovi odřekli přísahu a povstali jsme proti němu."
"Došlo k povstání?" I když ho Batula už varoval, Dorian si to potřeboval ověřit u Kadema, protože ty skutečnosti se mu zdály být daleko za hranicí věrohodnosti.
"Ve městě po mnoho dní zuřila bitva. Zayn a jeho přívrženci se uchýlili do pevnosti. Věřili jsme, že v ní zemře, ale běda. Pod zdí pevnosti vedl tajný tunel do starého přístavu. Tam Zayn uprchl a lodi ho odvezly pryč."
"Kam utekl?" chtěl vědět Dorian.
"Na svůj rodný ostrov Lamu. S pomocí Portugalců a tajnou dohodou s přisluhovači z anglické Východoindické společnosti na Zanzibaru obsadil velkou pevnost a veškeré přilehlé ománské državy podél Horečnatého pobřeží. Pod hrozbou anglických děl mu síly v těchto državách zůstaly věrné a zabránily nám ve svržení tyrana."
• "Ve jménu Boha ty a tvá chunta v Maskatu pak musí vybavit flotilu, která by dokázala Zayna na Zanzibaru a na Lamu úspěšně napadnout, nemám pravdu?" zeptal se Dorian.
• "Můj princi, naše řady nejsou jednotné. Není nikoho z krá• lovské krve, kdo by chuntu vedl. Tím ztrácíme podporu omán• ského národa."
Když si Dorian uvědomil, kam Kademovy protesty míří, nasadil odtažitý výraz.
"Bez vůdce je naše kauza den ode dne slabší a víc rozmělněná, zatímco Zayn získává na síle a upevňuje si své postavení. Ovládá zanzibarské pobřeží. Dozvěděli jsme se, že poslal vyslance k Velkému Mogulovi, nejvyššímu vládci v Dillí, a taky Sublimeu Porteovi v Cařihradu. Jeho staří spojenci spoléhají na jejich podporu. Brzy se celý islámský svět i křesťané spojí proti nám a naše vítězství se utopí v písku jako jarní příliv."
"A co chceš ode mě, Kademe al-Jurfe," zeptal se Dorian tiše.
"Potřebujeme vůdce s právoplatným nárokem na Sloní trůn," odpověděl Kadem. "Potřebujeme zkušeného válečníka, který by pouštní kmeny vedl do bitvy. Saary, Dahmy a Karaby, Baitovy Kathiry a Awamiry, ale ze všech nejvíc Harasise, kteří drží pláně Maskatu. Bez nich nemůžeme dosáhnout konečného vítězství."
Dorian seděl klidně, ale jeho srdce začalo bít rychleji, když slyšel ta proslavená jména. V duši už viděl seřazené šiky, odlesky oceli, mračna prachu a rozvinuté vlajky. Už slyšel válečný křik jezdců "Alláh Akbar! Bůh je veliký!" a pak řev velbloudů běžících po píscích Omanu.
Yasmini cítila, jak se mu chvěje ruka a srdce sejí sevřelo. Věřila, že temné dny už definitivně skončily, že už nikdy neuslyší dunění válečných bubnů. Doufala, že její manžel už navždy zůstane po jejím boku a nikdy nevyjede do války.
Společnost mlčela, každý zabraný do vlastních myšlenek.
Kadem sledoval Doriana jasnýma uhrančivýma očima.
Dorian se vrátil zpátky do reality. "To všecko, co mi tady říkáš, je pravda, nebo jsou to pouhé sny zrozené z touhy?"
Kadem odpověděl přímo, aniž by uhnul pohledem.
"Měli jsme poradu s pouštními šejky. S těmi, které často rozdělí jediný hlas. Říkají: ",Ať al-Salil vede naše armády a my za ním pojedeme, kamkoliv nás povede.'"
Dorian vstal a odešel ze světla táborového ohně. Šel sám podél vody, romantická postava, vysoká a okouzlující.
Tom a Sára si něco šeptali, ale ostatní mlčeli.
"Nesmíš ho nechat odejít," domlouvala Tomovi Sára tiše.
"Kvůli Yasmini i k vůli nám. Už jsi ho jednou ztratil. Nemůžeš ho nechat znovu odejít."

308 309

"Jenže já ho nemůžu zastavit. Jsou to záležitosti mezi ním a Bohem."
Batula naplnil misku čerstvým tabákem, který téměř shořel, než se Dorian vrátil k ohni. Posadil se a s hlavou v dlaních hleděl

do vyskakujících plamenů.
"Můj pane," zašeptal Kadem, "odpovězte mi. Pokud vyplujeme hned, s pasátem, který právě vane, usednete na Sloní trůn v Maskatu před započetím svátků světla. Nemůže být vhodnější den, kdy byste zaujal místo kalifa."
Dorian dál mlčel a Kadem pokračoval. Jeho hlas nenaléhal, ale zněl jistě svým odhodláním: "Vaše Výsosti, jestli se vrátíte do Maskatu, mullaové proti tyranovi vyhlásí jihad, svatou válku. Bůh a všichni z Omanu vás budou podporovat. Nemůžete se vyhnout svému osudu."
Dorian pomalu zvedl hlavu. Yasmini se zhluboka nadechla a zadržela dech. Její nehty se hluboko zaryly do tvrdých svalů jeho předloktí.
"Kademe al-Jurfe," odpověděl Dorian, "to je těžké rozhodnutí a já ho sám neudělám. Musím se pomodlit a vyžádat si radu."
Kadem padl před Dorianem na zem, nohy i ruce doširoka roztažené.
"Bůh je veliký!" prohlásil. "Bez jeho vůle nemůže být žádného vítězství. Počkám na vaši odpověď."
"Zítra v noci ji dostaneš. Ve stejný čas a na stejném místě."
Yasmini se lehce nadechla. Věděla, že je to pouhý odklad a že věc ještě nekončí.
Příští den brzy ráno Sára a Tom vylezli na vrchol šedé skály, která strážila vjezd do laguny. Našli si závětří v plném slunečním světle.
Pod nimi se rozprostíral Indický oceán rozrytý krémovými brázdami. Mořští ptáci, kteří viseli ve větru nad zelenými vodami jako draci, náhle skládali křídla a z výšky dopadali na hladinu v drobných sprškách. Téměř okamžitě se vynořili se stříbrnou rybou v zobáku. Na skalní římse nad nimi se na slunci vyhříval daman, šedá chlupatá koule, která si je prohlížela velikýma zvědavýma očima.
"Chci si s tebou vážně promluvit," prohlásila Sára.
Tom se převalil na záda, sepnul ruce za její hlavou a usmál se na ni.
"S takovým bláznem, jako jsem já? A já si myslel, žes mě sem vytáhla jen proto, aby sis se mnou zalaškovala."
"Tome Courtneyi, ty nemůžeš být ani chvilku vážný?"
"Ano, miláčku, můžu, a děkuju ti za vyzvání," pohladil ji, ale ona se odtáhla.
"Varuju tě, začnu křičet."
"Tak já na chvilku přestanu. O čem sis se mnou chtěla pohovořit?"
"O Dorrym a Yassie."
"Proč se ani trochu nedivím?"
"Yassie s jistotou ví, že Dorian popluje do Maskatu, aby se ujal nabízeného trůnu."
"Jsem si jistý, že by se jí představa stát se manželkou kalifa neprotivila. Které ženě by se nelíbila?"
"Zničí to její život. Vysvětlila mi to. Vždyť nemáš ani ponětí o intrikách, které jsou pro orientální dvůr tak typické."
Tom zvedl obočí. "Že nemám? Žil jsem dvacet let s tebou. To je snad dobrý trénink."
Pokračovala, jako by ani nic neřekl. "Jsi jeho starší bratr. Musíš mu v tom zabránit. Nabídka Sloního trůnu je jedovatý dar, který zničí je i nás."
"Sáro Courtneyová, ty opravdu věříš, že bych mohl Dorianovi cokoliv zakázat? To rozhodnutí je jen a jen na něm."
"Zase ho ztratíš. Už si nevzpomínáš, jaké to bylo, když ho prodali do otroctví? Jak sis myslel, že je mrtvý a že část tebe umřela s ním?"
"Pamatuju si to velice dobře. Jenže tohle není otroctví a smrt. Tohle je trůn a a moc bez omezení."
"Mám dojem, že tě jeho odchod těší," nařkla ho.
Tom se rychle posadil. "Ne, ženo! Máme stejnou krev. Já jen chci pro něj to nejlepší."
"A ty si myslíš, že to je pro něj nejlepší?"
"Je to život a osud, pro který byl připraven. Stal se sice mým společníkem v obchodě, ale celou dobu jsem věděl, že není do podniku plně zabrán. Pro mě je to maso a víno, ale Dorry prahne po něčím víc, než máme tady. Copak jsi ho neslyšela mluvit o jeho

adoptivním otci, když velel vojsku Omanu? Copak jsi občas neviděla touhu a lítost v jeho očích?"
"Tome, ty vidíš, věci, které nejsou," protestovala Sára.

310 311

"Ty mě dobře znáš, má lásko," odmlčel se a pokračoval. "Mám v povaze ovládat ty, kteří jsou kolem. Dokonce i tebe."
Zasmála se a zvesela řekla. "Zkus to, jestli ti to dovolím."
"Zkusím to i s Dorrym a s ním uspěju víc než s tebou. Je to můj svědomitý mladší bratr a jako k takovému jsem k němu celá léta přistupoval. Možná právě na tohle pozvání do Maskatu čekal."
"Ale zase ho ztratíš," zopakovala svá slova.
"Ne. Bude nás dělit jen kousek vody a já vlastním rychlou loď."
Lehl si do trávy a klobouk si stáhl přes oči, aby mu do nich nesvítilo slunce. "A kromě toho, vůbec našemu obchodu neuškodí, jestli mi bratr obstará povolení pro mé lodi, abych mohl obchodovat ve všech zakázaných přístavech Orientu."
"Tome Courtneyi, ty žoldnéřské monstrum, já tě opravdu nenávidím."
Skočila na něj a tloukla ho zaťatými pěstmi do hrudi.
Jednoduše ji svalil do trávy a zvedl jí sukně. Nohy měla stále pevné a hladké jako dívka. Pevně je skřížila. "Sáro Courtneyová, ukaž mi, jak hodně mě nenávidíš." Jednou rukou si ji přidržel a druhou odepínal sponu opasku.
"Okamžitě přestaň, ty zrádný ďáble. Vidí nás." Bránila se, ale ne moc tvrdě.
"Kdo?" zeptal se.
"Tihle!" ukázala na řadu skalních králíků.
"Búú," zakřičel na ně Tom. V okamžení vystřelili ke svým norám.
"Už se na nás nedívají."
Sára nohy povolila.
Tu noc byla nálada kolem ohně vážná a plná úzkosti.
Nikdo nevěděl, jak se Dorian rozhodl. Yasmini, která tiše seděla vedle svého manžela, odpovídala šeptem a rezignovaně krčila rameny nad otázkami, kterými ji Sára přes oheň zahrnovala.
Jediný Tom se radoval bez omezení. Zatímco k pečené rybě přikusovali krajíce čerstvě upečeného chleba, vyprávěl příběh svého děda Francise Courtneye, který před téměř šedesáti roky u mysu Agulhas zajal galeonu holandské Východoindické společnosti. Vysvětloval, jak Francis ukryl svou kořist v jeskyni nad potokem vtékajícím do laguny, blízko místa, kde Mansur předcházející den zastřelil svého buvola.
Se smíchem ukazoval zem, kterou Holanďané překopali ve snaze najít uloupené bohatství.
"Zatímco se potili a kleli, můj otec Hal Courtney lup dávno předtím bezpečně ukryl." Všichni už ten příběh slyšeli tolikrát, že nikoho nepřekvapoval. Nakonec všeobecné mlčení udolalo i Toma, a tak místo dalších řečí si dal misku kořeněného buvolího guláše, který ženy mezitím připravily.
Dorian jedl jen málo. Než mu podali stříbrný hrnek kávy z vidlice nad žhavým uhlím, řekl Tomovi: "Jestli dovolíš, bratře, promluvím s Kademem a povím mu, jak jsem se rozhodl."
"Dobře, brácho," souhlasil Tom. "Bude lepší, abychom celou záležitost ukončili co nejdřív. Dámy jsou už od včerejška jako na jehlách." Zavolal na Batulu: "Ať se Kadem připojí k naší poradě, jestli chce."
Kadem šel po pláži lehkým krokem pouštního válečníka.
Před Dorianem padl na tvář.
Mansur se k nim dychtivě nahnul. S Dorianem opustili tábor již brzy ráno a celé hodiny se sami procházeli v lese. Jen oni věděli, o čem spolu hovořili. Yasmini pohlédla na synovu rozjasněnou tvář a srdce sejí zastavilo. Byl tak mladý, krásný, bystrý a silný. Pochopitelně že prahl po dobrodružství, které se mu otvíralo. Bitvy viděl jen romantickýma očima pěvců a snil o slávě, moci a trůnu. A dnešní Dorianova volba rozhodne o tom, jestli by omanský trůn nemohl jednoho dne patřit jemu.
Aby zastřela obavy, zakryla si obličej šálou. Vždyť její syn nechápe, jakou bolest mu trůn přinese po zbytek jeho dnů.

Neví nic o číších jedu a vražedných čepelích, které mohou jednou jeho život ukončit. Neví, že kalifát je mnohem těžší otroctví než řetězy otroků na galejích, nebo těch, kteří pracují v měděných dolech Monomatapy.
Její myšlenky přerušil Kademův pozdrav Dorianovi.
"Nechť je s vámi prorokovo požehnání a boží mír, Veličenstvo. Ať Bůh požehná našemu podniku."
"Příliš brzy mluvíš o majestátu, Kademe al-Jurfe," napomenul ho Dorian. "Počkej aspoň, až uslyšíš mé rozhodnutí."
"Vaše rozhodnutí už za vás udělal prorok a svatý mulla al-Allama. Zemřel ve svých devadesáti devíti letech a do posledního dechu pěl chválu na Boha."
"Nevěděl jsem, že je mrtvý," odpověděl smutně Dorian.
"Ačkoliv po pravdě v jeho požehnaných letech tomu ani

nemohlo být jinak. Byl to skutečně svatý muž. Dobře jsem ho znal. To jeho ruka mě obřezala. Byl to můj moudrý rádce a můj druhý otec."
"V posledních letech na vás myslel a vyslovil proroctví."
Dorian sklonil hlavu. "Tak mi sděl slova svatého mully."
Kadem měl dar výřečnosti a silný, ale příjemný hlas. "Sirotek z moře, ten, který svému otci vybojoval Sloní trůn, na něm bude sedět, až jeho otec odejde, a bude nosit korunu z rudého zlata."
Kadem rozpřáhl ruce. "Veličenstvo, ten sirotek z proroctví nemůže být nikdo jiný než vy. Protože už teď nosíte korunu z rudého zlata a jste vítěz bitvy, která dala Sloní trůn vašemu adoptivnímu otci, kalifu Abd Muhammadu al-Malikovi."
Po jeho řeči zavládlo dlouhé ticho, v němž Kadem stál s rukama rozpřaženýma jako sám prorok.
Konečně ticho prolomil sám Dorian. "Vyslechl jsem tvé prosby a povím ti své rozhodnutí, které doneseš ománským šejkům. Jenže dřív ti musím vysvětlit, jak jsem k němu došel."
Dorian položil ruku na Mansurova ramena. "Tohle je můj syn, můj jediný syn, a moje rozhodnutí se ho hluboce dotýká.
Spolu jsme prodiskutovali každou podrobnost. Jeho mladé divoké srdce je do záležitosti žhavé stejně, jako bylo v jeho věku moje. Naléhal na mě, abych nabídku šejků přijal."
"Tvůj syn je moudřejší, než by odpovídalo jeho věku. Jestli Alláh dopustí, bude vládcem Maskatu po vás."
"Bismallah," vykřikli Batula a Kumrah společně.
"Jestli Bůh dopustí!" vykřikl Mansur arabsky a jeho výraz překypoval radostí.
Dorian zvedl pravou ruku a znovu zmlkl. "Je tady však ještě někdo další, koho se mé rozhodnutí hluboce dotýká."
Vzal Yasmini za ruku. "Princezna Yasmini byla moje společnice a žena po celá ta léta, od dětství až do dneška. Před mnoha lety jsem jí složil přísahu, krvavou přísahu." Obrátil se k ní. "Pamatuješ si můj slib, když jsem si tě bral?"
"Já si ho pamatuju, můj pane," odpověděla tiše, "ale mám dojem, žes na něj zapomněl ty."
"Přísahal jsem ti dvakrát. První přísaha byla o tom, že přes mínění zákonů a proroka budeš mou jedinou ženou. A tu přísahu jsem dodržel."
Yasmini nebyla schopná slova a jen přikývla. V té chvíli jí na hedvábí halící prsa spadla slza z dlouhých řas a zanechala tam vlhkou skvrnu.
"Druhý slib, který jsem ti ten den dal, pravil, že tě nenechám trpět, pokud bude v mých silách tomu zabránit."
Yasmini opět přikývla.
"Pak ať všichni zde přítomní vědí, že jestli pozvání šejků na Sloní trůn přijmu, bude to Yasmini bolet víc než sama smrt."
Ticho se protahovalo a viselo v noci těžké jako hrozba letního hromu. Dorian vstal a rozpřáhl paže. "Zde je má odpověď.
Ať Bůh slyší má slova. Nechť svatí prorokové islámu jsou svědci mé přísahy."
Toma zmátla proměna, která se udala s jeho mladším bratrem. Teď

skutečně vypadal jako král. Jenže příští Dorianova slova tu iluzi rozbila. "Pověz jim, že moje láska a můj obdiv stále zůstávají s nimi, tak jak tomu bylo při bitvě o Maskat a každý další den. Navzdory tomu je břemeno, které chtějí položit na moje bedra, příliš těžké pro mé srdce. Musí pro Sloní trůn najít někoho jiného. Nemůžu obsadit kalifát a zároveň dodržet přísahu, kterýjsem dal princezně Yasmini."
Mansur nechtěně tiše zasténal a rozběhl se do noční tmy.
Tom se chystal vyběhnout za ním, ale Dorian ho zavrtěním hlavy zastavil. "Nech ho jít, bratře. Je těžce zklamaný, ale to ho brzy přejde." Dorian se posadil a s úsměvem se obrátil k Yasmini.
Na její krásné tváři zahrál zbožňující úsměv.
"Dodržel jsem obě své přísahy."
"Můj pane!" zašeptala. "Jsi mé vlastní srdce."
Kadem s tváří bez výrazu vstal, hluboce se Dorianovi uklonil a tiše promluvil: "Zarmucujete mě, Výsosti, ale stejně tomu tak nebude. Splní se boží vůle." Otočil se a odkráčel do tmy opačným směrem než Mansur.
Nastal čas večerních modliteb a muž, který se nazýval Kadem al-Jurf se obřadně omyl ve slané vodě laguny. Očištěný vyšplhal vysoko na skálu nad oceánem, kde si rozprostřel svůj modlitební kobereček a čelem se dotkl země.
Jenže ani akt modlitby, ani podřízení se vůli Boha v něm neuhasilo klíčící zlost. Aby dokončil modlitby a nezmařil je svými

neoprávněnými pocity, musel se plně soustředit. Vyžádalo si to plné sebeovládání a oddanost. Když modlení skončil, z náruče dřeva, které nasbíral cestou na vrchol, rozdělal malý oheň.
Až se naplno rozhořel, Kadem se před něj posadil na kobereček se zkříženýma nohama a přes chvějící se horký vzduch hleděl na hořící dřevo.
Začal se mírně kolébat, jako by jel po poušti na závodním velbloudovi, odříkal dvanáct mystických súr z koránu a čekal na hlasy. Ozývaly se mu od puberty, kdy zažil obřízku, a kdykoliv potom při modlitbách a postu. Věděl, že to jsou hlasy božích andělů a proroků. První promluvil ten, kterého se nejvíc obával.
"Nezvládl jsi svůj úkol." Poznal hlas anděla pomsty Gabriela, a zachvěl se z jeho naříčení.
"Nejvyšší z nejvyšších, nebylo možné, aby al-Salil nespolkl návnadu, kterou jsem pro něj tak pečlivě připravil."
"Poslouchej mě, Kademe ibn Abubakere, zavinila to tvá nepokořitelná pýcha, která tě přivedla k porážce. Byl sis příliš jistý svou vlastní silou."
Anděl použil jeho pravého jména. Kadem byl syn paši Abubakera, generála, kterého před dvaceti lety v bitvě na březích řeky Lunga Dorian zabil.
Paša Abubaker byl Zaynův nevlastní bratr a jeho společník. Spolu vyrůstali v harému na ostrově Lamu a právě tam se jejich osudy poprvé střetly s osudem Yasmini a Doriana.
Mnohem později, v maskatském paláci, když Dorianův královský otec zemřel a Zayn al-Din se stal kalifem, jmenoval Abubakera nejvyšším vojenským velitelem a pašou ve službách kalifátu.
Pak Abubakera i s jeho armádou vyslal do Afriky, aby našel a zajal uprchlý krvesmilný pár, Doriana a Yasmini.
V čele svých švadron se s Dorianem střetl, když spolu s Tomem v malé, ale dobře vyzbrojené lodi Vlaštovka prchal po řece Lunga na otevřené moře. Když uvázli na písečné mělčině, Abubaker je napadl. V divoké a krvavé bitvě Dorian dělem ustřelil Abubakerovi hlavu a jeho oddíly propadly zmatku.
I když mladý Abubaker byl v čase otcovy smrti ještě batole, Zayn al-Din ho vzal pod svou ochranu se všemi výhodami a láskou, jakou prokazoval vlastním synům. Tím si Kadema získal a udělal z něj svého pokrevního vazala. Spoutal ho řetězy, které nikdy nešlo přetrhnout. Navzdory všemu, co Kadem Dorianovi u ohně řekl, síla jeho přísahy věrnosti Zaynu al-Dinovi byla srovnatelná s vědomím vlastního úkolu pomstít se tomu, kdo mu zabil otce.

Byla to jeho svatá povinnost, kterou mu uložil Bůh a jeho vlastní svědomí.
Zayn al-Din, který měl rád jen málo mužů, si svého synovce Kadema zamiloval. Držel si ho blízko sebe, a když se z něj stal skutečný válečník, ustanovil ho náčelníkem své osobní stráže.
Pouze Kadem, jediný z možných dědiců kalifátu, zůstal ušetřen masakru v době osudného ramadánu. Během následujícího povstání, kdy Kadem bojoval jako lev, aby kalifa ochránil, to byl on, kdo nakonec Zayna al-Dina provedl bludištěm tajných podzemních chodeb pod palácovými zdmi k lodi čekající v maskatském přístavu a bezpečně svého pána dovezl do paláce na ostrově Lamu.
Kadem v generálské hodnosti dobyl v čele svých vojsk pevnosti na pobřeží, které povstaly na podporu revoluční chunty.
A Kadem taky s anglickým konzulem na Zanzibaru dojednal spojenectví a přiměl svého pána k vyslání poslů do Dillí a Cařihradu, kde hledali pomoc. Během válečného tažení po pobřeží zajal většinu vůdců frakce, jež se Zaynovi postavila.
Potom je přenechal inkvizitorům, kteří díky krutému mučení z nich dostali tolik informací, kolik jen mohli. A tak se dozvěděli o tom, kde se nalézá al-Salil, vrah paši Abubakera a zapřísáhlý kalifův nepřítel.
Kadem, vyzbrojený těmito znalostmi, si u Zayna al-Dina vyprosil, aby on mohl být nástrojem odplaty. Zayn souhlasil a Kadem svou posvátnou roli nesvěřil nikomu ze svých podřízených.
Sám vymyslel strategii, jak al-Salila vlákat do osidel moci kalifátu tím, že bude představovat vyslance rebelující chunty, která stále ovládala Maskat.
Když se Kadem se svým plánem svěřil Zaynu al-Dinovi, kalifa velice potěšil a dal jeho podniku své požehnání. Stejně jako dřív jeho otci i jemu slíbil titul paši a veškeré další odměny, které by mohl žádat za to, že al-Salila a jeho krvesmilnou ženu Yasmini přivede na Lamu před jeho hněv. Kadem si nežádal žádnou odměnu. Jen chtěl, až přijde čas al-Salilovy smrti, aby měl tu čest a mohl mu vlastníma rukama zatáhnout škrtící smyčku.
Zaynovi slíbil, že to bude dlouhá a bolestivá smrt, a Zayn mu s úsměvem přislíbil i tuto výsadu.

316 317

Od inkvizitorů Kadem zjistil, že obchodní loď Alláhův dar, která se často zastavovala v přístavech poblíž Maskatu, patří al-Salilovi. Když se pak příště objevila na Zanzibaru, Kadem se vetřel do přízně Batuly, bývalého al-Salilova zbrojnoše.
Kademův plán se doposud vyvíjel dobře, jenže teď, když byl cíl takřka na dosah, al-Salil jeho nabídku nečekaně odmítl a Kadem se musel zodpovídat božímu andělovi.
"Nejvyšší z nejvyšších, opravdu jsem se dopustil hříchu pýchy." Kadem si otevřenou dlaní přejel tvář, jako by tímto kajícným gestem hřích stíral.
"Věřil jsi, že ty sám, bez božského zásahu, dokážeš hříšníka přivést před spravedlnost. A to byla marnost a hloupost."
Obvinění řvalo v Kademově hlavě, až měl dojem, že mu prasknou ušní bubínky. Ale bral bolest stoicky.
"Ó, ty nejvíc milosrdný, nezdálo se možné, že by některý smrtelník dokázal nabídku trůnu odmítnout." Kadem padl čelem na zem před oheň i anděla. "Pověz mi, co můžu udělat, abych napravil svou aroganci a hloupost? Veď mě, nejvyšší z nejvyšších."
Jediné odpovědi, které se mu dostalo, bylo burácení příboje pod skálou a křik vyplašených racků, kteří mu přelétali nad hlavou.
"Promluv ke mně, svatý Gabrieli," prosil Kadem. "Neopouštěj mě v tuto chvíli, po všech těch letech, kdy jsem činil, jak jsi přikazoval." Z opasku vytáhl zakřivenou dýku. Ta úžasná zbraň měla čepel z damascenské oceli a rukojeť z nosorožčího rohu zdobenou filigrány z ryzího zlata. Kadem si její hrot přitlačil na bříško palce.
"Alláhu! Alláhu!" křičel. "Touto krví tě prosím o vedení."
Teprve přes bolest druhý hlas promluvil, jenže už to nebylo

Gabrielovo hřmění, ale tichý, melodický zvuk. A Kadem poznal, že je to pravý hlas samotného proroka, strašný ve své tiché prostotě. Zachvěl se a poslouchal.
"Máš štěstí, Kademe ibn Abubakere," řekl prorok, "protože jsem vyslechl tvou zpověď a dojaly mě tvé výkřiky. Dám ti ještě jednu příležitost k odplatě." Kadem přitiskl tvář k zemi a neodvážil se odpovědět. Hlas se ozval znovu.
"Kademe ibn Abubakere! Musíš si omýt ruce srdeční krví vraha svého otce. Zrádce a kacíře, hříšníka, který se válí v krvesmilném loži, al-Salila."
Kadem bil čelem o zem a plakal radostí nad prokázaným milosrdenstvím.
Pak se opět posadil na paty a držel si hlavu v dlaních.
Z palce, který si sám poranil, mu stále kapala krev.
"Veliký Bože!" šeptal. "Zapřísahám tě, ukaž mi známku své přízně!" předpažil a podržel ruku v žáru plamenů. "Alláhu!" vykřikl zpěvně. "Ty Jediný a Nekonečný!"
V plamenech krvácení ustalo a krev zaschla. Potom se zranění zázračně zavřelo jako tykadlová ústa mořské sasanky.
Tkáň se mu hojila před očima.
Za stálého chvalozpěvu na Boha vytáhl ruku z ohně. Po původním zranění nebylo ani památky. Dokonce ani oheň nezanechal stopy.
Kůže na jeho ruce byla hladká a bez poskvrny.
"Bůh je veliký!" zajásal. "Není Boha jako Boha a Mohamed je jeho prorok!"
Po společné večeři se Dorian s Yasmini vytratili. Yasmini nejdřív objala Sáru a pak i syna Mansura. Políbila ho nejdřív na oči a pak ho pohladila po vlasech, které ve světle ohně svítily jako roztavená měď vyteklá z pece.
Tom objal Doriana tak silně, až mu zapraskala žebra.
"Ať se propadnu, Doriane Courtneyi, já už myslel, že jsme se tě konečně zbavili a vystrčili tě do Omanu."
Dorian mu objetí vrátil. "Jsi z toho nešťastný, že zůstanu tady a budu tě ještě nějakou chvilku otravovat?" Ačkoliv Mansur svého otce taky krátce objal, neřekl nic, ani mu nepohlédl do očí.
Jen tvrdá linka jeho úst naznačovala, jak hluboce je zklamaný.
Dorian smutně zavrtěl hlavou. Věděl, že Mansur ze srdce toužil po slávě, kterou mu vlastní otec odepřel. A ta bolest se v té chvíli slovy utišit nedala.
Dorian s Yasmini odešli od ohně a scházeli po pláži dolů.
Když byli z dosahu světla plamenů, Dorian ji objal kolem ramen.
Nemluvili, protože všecko už bylo řečeno. Jejich duševní spojení vyjadřovalo jejich lásku víc než slova.
V místě, kde se úzká písčina stáčela dál od břehu a tekl tam hlubší proud, Dorian odložil svůj šat a odvázal turban. Obojí podal Yasmini a nahý se brodil vodou. Příliv se mocně valil mezi skalními portály a voda přitékající z moře si uchovala vzpomínky na jeho chlad.

Dorian se do ní ponořil a opět se vynořil. Vrčel a prskal chladem.
Yasmini seděla na písčině a pozorovala ho. Nesdílela s ním lásku ke studené vodě. Držela klubko jeho šatů a nepozorovaně do nich zabořila obličej. Nasávala mužský odér svého manžela a těšila se z něj. Ani po tolika letech jí nezevšedněl.
Jeho pach jí dodával pocit jistoty a bezpečí. Dorian se vždy smál, když brala jeho obnošený háv a dávala mu přednost před svými nočními košilemi.
"Nosila bych tvou kůži, kdyby to bylo možné," odpovídala vážně na jeho škádlení. "Tak bych ti byla velice blízko. Stala bych se součástí tvého oděvu i tvého těla."
Dorian se konečně brodil ke břehu. Drobný fosforeskující plankton z laguny svítil na jeho těle a Yasmini potěšením vykřikla.
"Dokonce i příroda tě pokrývá diamanty. Bůh tě miluje, al-Salile, ale ne tolik jako já."
Políbil ji slanými rty a vzal jí z rukou turban, aby se jím osušil.

Potom si ho uvázal kolem boků jako bederní roušku a mokré dlouhé vlasy nechal padat na záda.
"Dnešní noční bríza je usuší dřív, než dojdeme do naší chýše," řekl a společně vykročili pískem k tábořišti.
Hlídka je pozdravila a popřála jim dobrou noc. Jejich chýše stála stranou od Tomovy a Mansur dával přednost spánku s lodníky a lodními důstojníky.
Dorian rozžal lucerny a Yasmini si jednu odnesla za paraván na konci místnosti. Chýši si vybavila perskými koberci, hedvábnými závěsy, rohožemi a polštáři naplněnými jemným husím peřím.
Do crčení vody nalévané ze džbánu do umývadla zazněl tichý zpěv Yasmini při mytí. To bývala její předehra k milování a Dorian se sexuálně vzrušil. Odhodil svůj šat i mokrý turban stranou a roztáhl spací rohož. Přes ptáky a květiny zdobící čínskou zástěnu viděl obrysy Yasminina těla. Umístila lucernu tak, aby byly vidět, protože věděla, že se bude dívat.
Jak stála v umývadle a myla si intimní části těla, natočila se tak, aby mohl sledovat stínovou hru jejích pohybů a těšila se na sladkou chvíli, až se spolu budou milovat.
Když konečně vyšla z toaletního kouta za zástěnou, sklonila hlavu. Vlasy jí splývaly přes obličej jako temný závěs se stříbrnou skvrnou a oběma rukama si zakrývala přirození.
Potom hlavu zvedla a mezerou ve vlasech na něj jedním okem pohlédla. Bylo velké a hořelo vášní a touhou.
"Ty malá šťavnatá a vilná hurisko," řekl jen a plně se vzrušil.
Viděla, co s ním udělala, usmála se a nechala ruce sklouznout podél boků. Její přirození bylo pečlivě zbaveno ochlupení a pod slonovinově hladkou křivkou břicha se rýsovala jen obnažená štěrbinka. Malé a drzé prsy jí propůjčovaly vzhled mladice.
"Pojď ke mně!" přikázal. S radostí poslechla.
Mnohem později v noci Yasmini cítila, jak se pohnul, a okamžitě se probudila. Byla citlivá k jeho náladám i potřebám.
"Je ti něco?" zašeptala. "Nebo něco potřebuješ?"
"Spi dál, maličká," odpověděl šeptem a zvedal se z rohože.
"Tvůj jediný přítel a zbožňovatel se dožaduje ruky."
"Prosím, vyřiď svému příteli mé uctivé pozdravy a poručení milující manželky," zašeptala. Ospale se zasmál a než vstal, lehce ji políbil. Dorian používal nočník jen v případě nejvyšší nutnosti. Dřepět při čurání byl ženský způsob. Protáhl se zadními dveřmi a zamířil k latríně vykopané za okrajem lesa, sotva padesát metrů od jejich chýše. Písekho studil do nahých chodidel a tichý noční vzduch voněl lesními květy a mořem.
V půli cesty zpátky se Dorian zastavil. Krása noci a oslnivý jas hvězd mu učarovaly. Jak na ně hleděl, pomalu se ho zmocnil hluboký pocit míru.
Až do této chvíle v něm bouřily pochyby, jestli odmítnutí Sloního trůnu nebylo vůči Mansurovi sobecké a nefér.
Neselhal v povinnosti pomoci lidu Omanu trpícího pod krutou vládou Zayna al-Dina? Z hloubi srdce byl přesvědčen, že Zayn svého otce zavraždil. Nenutily ho zákony boží i lidské, aby ten zločin otcovraždy potrestal?
Jak teď tak stál pod hvězdami nahý jako novorozenec, všecky pochyby zmizely. Třebaže noc byla studená, stále ho ještě hřály ruce jediné ženy, kterou v životě miloval. Vzdychl uspokojením.
I když jsem někdy zhřešil, byl to hřích z omylu. První má povinnost patří živým, ne mrtvým, a Yasmini mě potřebuje stejně, ne-li víc než ostatní.
Znovu vykročil k chýši a v tom okamžiku zaslechl Yasminin výkřik. V tom srdcervoucím zvuku se mísila hrůza a smrtelná agónie.

320 321

Sotva Dorian odešel, Yasmini se zachvěla. Noc byla mnohem chladnější, než by měla být. Bezděky se ptala sebe samé, jestli je to přirozený chlad, nebo chlad zla, jestli se nad nimi nevznáší nějaký zlovolný přízrak. Bezvýhradně věřila v jiný svět, který tak intimně přesahuje svět pozemský. Království, v němž existují andělé, džinové a satani. Znovu se zachvěla, ale tentokrát víc

strachem než zimou. Palcem a ukazováčkem udělala gesto odvracející pohled zlého oka. Pak vstala a povytáhla knot lampy, aby měl Dorian po návratu dost světla. Ze zástěny vzala Dorianův šat a natáhla si ho na nahé tělo. Usedla zpátky na rohož a jeho turban si ovinula kolem hlavy. Látka už vyschla, ale dál voněla jeho vlasy. Zvedla cíp jeho oděvu a přičichla k němu.
S potěšením nasála vůni jeho těla a následující radost zahnala zlé předtuchy. Zbyly z nich jen drobounké náznaky.
"Kde je Dony?" zašeptala. "Přece mu to nemohlo trvat tak dlouho."
Už se chystala zavolat přes doškovou stěnu chýše, když za sebou zaslechla kradmý zvuk. Otočila se k vysoké černé postavě, která měla zakrytou tvář. Zdálo se jí, že ztělesňuje zlo, džina nebo samotného satana, a ne lidskou bytost.
Musel dovnitř vstoupit druhými dveřmi a přízračný vliv jeho přítomnosti naplnil místnost dusivou atmosférou skutečného zla. Od dlouhé zakřivené čepele v jeho pravici se odrazilo tlumené světlo lucerny.
Yasmini vykřikla ze všech sil a pokusila se vstát, jenže ta lesklá věc proti ní vystřelila tak rychle, že let nože ani nezaregistrovala. Cítila, jak jí jeho čepel vniká do těla. Byla ostrá a její křehká tkáň nemohla odolat jejímu tlaku. V hrudi vyvolávala palčivou bolest.
Nohy, náhle bez síly, jí vypověděly službu a padla na zem, zatímco vrah se nad ní skláněl. Ani se nesnažil dlouhou čepel uvolnit. Naopak zvedl zápěstí a držel zbraň tak, že mířila vzhůru a nechal její ostří, aby si přes svaly, žíly a tepny samo našlo cestu ven. Když se čepel nože konečně uvolnila aYasmini padla zády na rohož, temná postava se rozhlížela a hledala muže, který měl být s ní. Ale nebyl. Podle výkřiku si uvědomil, že jeho obětí se stala žena - jenže to poznání přišlo pozdě. Sklonil se níž, stáhl jí turban z hlavy a zíral na její krásnou bledou tvář, která se ve světle lucerny jevila jako vyřezaná ze slonoviny.
"Při svatém jméně Boha, já jsem splnil jen půlku úkolu," zašeptal. "Zabil jsem lišku, ale lišák je pryč."
Otočil se a rozběhl se ke dveřím, kterými do chýše vešel.
V tom okamžiku dovnitř za ním vpadl nahý Dorian. "Stráže!" vykřikl. "Pomozte! Sem ke mně!"
Kadem poznal hlas hledaného muže, kvůli kterému sem hlavně přišel. Skočil po Dorianovi, který byl příliš pomalý, aby reagoval včas, ale pravou paží ještě stačil ránu odvrátit.
Čepel nože mu i tak rozřízla ruku od ramene až po loket. Vystříkla temná krev a Dorian vykřikl a klesl na kolena. S pažemi bezmocně visícími pohlédl na muže s krutýma očima, který se ho chystal zabít.
Kadem věděl, že jeho oběť je dvakrát starší než on, a Dorianova první reakce mu napověděla, že léta už zpomalila jeho reakci a že je bezmocný. Uvědomil si svou šanci a dychtivě se vrhl kupředu. Neměl ovšem tolik podceňovat válečnickou pověst al-Salila.
Jak mířil na srdce, dvě silné paže vystřelily vzhůru jako útočící zmije a jeho ruku s nožem v okamžení zastavil klasický obranný chvat.
Dorian vstal a oba muži se do sebe pustili. Kadem se zoufale snažil překonat zámek, aby mohl opět bodnout, a Dorian se ještě zoufaleji snažil mu v tom zabránit. Znovu volal o pomoc.
"Tome! Pojď sem!" křičel.
Kadem mu zahákl patu a snažil se mu podrazit nohu, jenže Dorian svižně přenesl váhu na nohu druhou a zkroutil mu zápěstí.
Kadem vrčel bolestí napínaných šlach a před nesnesitelným náporem o krok ustoupil. Dorian ho tlačil dál a znovu volal na Toma.
"Proboha, Tome, kde jsi?"
Kadem se poddal tlaku na zápěstí á uvolnění mu umožnilo Doriana přehodit přes nohu. Vymanil se tak z protivníkova sevření a shodil ho na podlahu. Přesto byl ještě Dorian v pádu schopen zadržet ruku s nožem a strhnout Kadema na sebe.
Opět se ocitli hruď proti hrudi, jenže tentokrát byl Kadem nahoře a začal se projevovat rozdíl let i bojové připravenosti.
Kadem tlačil hrot nože k Dorianově hrudi. Jeho tvář ještě stále halila rouška a nad jejími černými záhyby, jen pár centimetrů

od Dorianovy tváře, svítily pouze nenávistné oči.
"Pro památku svého otce," vrčel Kadem a dech mu ztěžkl námahou, "dokonám svou povinnost."

322 323

Na ruce s nožem ležela celá Kademova váha a Dorian už nedokázal déle vzdorovat. Paže mu pomalu umdlévaly, až hrot nože probodl kůži jeho nahé hrudi a nořil se dál až po rukojeť.
"Má je spravedlnost!" vykřikl Kadem triumfálně. Dřív než slova v jeho hrdle dozněla, vpadl do místnosti Tom, divoký a mocný jako lev s černou hřívou. Jediným pohledem zhodnotil situaci a rozmáchl se pravicí s těžkou pistolí. Vystřelit se neodvažoval, aby nezasáhl bratra. Ocelová hlaveň zbraně narazila na týl Kademovy hlavy a ten mlčky padl na Doriana.
Jak se Tom shýbal, aby stáhl zabijáka z Doriana, do chýše vtrhnul Mansur. "Pro lásku boží, co se tady stalo?"
"Tahle svině napadla Doriana."
Společně pomohli Dorianovi posadit se a s děsem hleděli na otevřenou ránu v jeho prsou.
"Yassie," sípal Dorian. "Postarejte se o ni."
Tom s Mansurem pohlédli na drobnou postavu zkroucenou na rohoži. Až doposud si ji nevšimli.
"Yassie je v pořádku, Dorry. Spí," uklidňoval ho Tom.
"Ne, Tome, je smrtelně poraněná." Dorian se snažil odstrčit ruce, které ho zadržovaly. "Pomozte mi, musím ji ošetřit."
Mansur vyskočil. "Já se na mámu podívám."
"Maminko!" volal a snažil se ji zvednout. Potom se zarazil a nevěřícně hleděl na ruce zbarvené Yasmininou krví.
Dorian se k ní doplazil a zvedl ji do náruče. Hlava jí bezvládně klimbala. "Yassie, prosím, neopouštěj mě." V očích měl slzy naprosté bezútěšnosti. "Neodcházej, miláčku."
Ale všecky jeho prosby byly marné. Její pohádková duše se už vydala na osudovou cestu.
Sáru probudil křik a spěchala za Tomem. Po krátké prohlídce zjistila, že tlukot Yasminina srdce beznadějně ztichl. Potlačila žal a věnovala se Dorianovi, který ještě žil.
NaTomův příkaz Batula s Kumrahem vynesli Kadema z chýše ven. Nohy i ruce mu spoutali koženými řemínky. Na krk mu nasadili železný otrocký obojek a řetězem ho připoutali ke stromu uprostřed tábora. Když se děsivá novina o vraždě roznesla, přicházely k němu ženy, proklínaly ho a s hnusem na něj plivaly. Yasmini byla mezi všemi velmi oblíbená.
"Spolehlivě ho hlídej, a nedopusť, aby ho někdo zabil dřív, než k tomu dám příkaz," řekl Batulovi. "Tys tu vražednou svini přivedl a podporoval, tak je ta povinnost na tobě a budeš mi za to ručit vlastním životem."
Vrátil se do chýše, aby mohl nějak pomoci. Ale Sára mezitím všecko potřebné udělala. Lékařské umění ovládala výborně. Kus svého života strávila péčí o poraněná těla a umírající muže. Jen k utažení kompresního obvazu potřebovala Tomovu sílu.
Zbytek času postával Tom v pozadí a proklínal vlastní hloupost, že takový vývoj nepředpokládal a neučinil žádná opatření, která by mu zabránila.
"Nejsem přece žádné nevinné děcko, abych nemohl tušit, co má ten parchant v úmyslu."
Jenže jeho lamentace spíše škodily, než pomáhaly, a Sára ho nakonec vykázala z chýše ven.
Teprve až Dorianovi rány ovázala a mohl ležet pohodlněji, dovolila, aby se Tom vrátil. Pověděla mu, že zranění je vážné, ale vrahův nůž naštěstí srdce minul. Pokud mohla sama posoudit, domnívala se, že má poraněnou levou plíci, protože se mu na rtech objevila krvavá pěna.
"Už jsem viděla i slabší muže, kteří se vylízali z horších ran. Teď všecko záleží na Bohu a čase." Lepší ujištění pro Toma neměla.
Dorianovi dala dvě lžíce opiového odvaru, a když droga začala učinkovat, nechala ho v péči Toma a Mansura.
Potom se dala do smutného procesu přípravy Yasminina těla do hrobu.

Dvě malajské služky, taky muslimky, jí pomáhaly.
Přenesly Yasmini do Sářiny chýše na vzdáleném konci tábořiště, položily ji na nízký stůl a kolem rozestavily zástěny.
Její zakrvácený oděv spálily v ohni.
Zavřely víčka těch nádherných tmavých očí, z nichž vyprchal svit, a dětsky drobné tělo omyly a namazaly vonnými mastmi.
Zavázaly taky jedinou ránu, směřující přímo do srdce.
Když jí učesaly vlasy, její stříbrný pramen svítil jako za živa.
Nakonec ji oblékly do čisté bílé róby a položily ji na máry.
Vypadala jako spící dítě.
Mansur se Sárou, kteří ji po Dorianovi milovali nejvíc, našli pro ni v lese místo posledního odpočinku. S posádkou Alláhova daru Mansur vykopal hrob, protože zákony islámu přikazovaly, že tělo má být pochováno v den úmrtí do západu slunce.

324 325

Nářek žen při odnášení Yasmini k hrobu Doriana probudil z opiového spánku. Nechal zavolat Toma a slabým hlasem ho požádal, aby Yasmini nejdřív přinesli k němu.
"Ne, bratře, ty se nesmíš namáhat. Jakýkoliv pohyb by ti mohl velmi ublížit."
"Pokud Yasmini nepřinesete ke mně, půjdu já za ní."
Dorian se pokusil postavit, ale Tom ho jemně položil zpátky na rohož a zavolal na Mansura, aby máry přinesli k Dorianově posteli.
Na jeho naléhání mu společně s Mansurem umožnili naposled políbit ženiny rty. Potom Dorian sňal z prstu zlatý prsten, nad kterým kdysi skládal své svatební sliby. Šel dolů jen ztuha, protože ho od toho dne nikdy neodložil. Mansur vedl otci ruku, když ho nasazoval na Yasminin útlý prst. Byl pro něj příliš velký, a tak ji Dorian zavřel ruku, aby se nesesmekl.
"Odejdi v míru, má lásko. A nechť tě Alláh přivine na svou hruď."
Jak Tom předpokládal, Dorianovo úsilí a žal ho vyčerpaly.
Bezvládně klesl zpátky na rohož. Na obvazech mu vykvetly čerstvé rudé skvrny.
Yasmini uložili do hrobu a Tom s Mansurem se sami pustili do jeho zasypávání. Nikomu jinému nedovolili, aby jim s tím obtížným dílem pomohl. Sára si hedvábným šálem zakryla tvář a sledovala jejich počínání. Když skončili, vzala je za ruce a společně se vrátili do tábora.
Tom s Mansurem zamířili rovnou ke stromu, kde byl Kadem přivázán.
Tom s rukama v bok se nad zajatcem temně mračil.
Vzadu na hlavě, kam dopadla hlaveň pistole, měl velkou bouli a proraženou kůži pokrýval černý strup sražené krve.
Kadem mezitím už přišel k sobě. Byl zase ve střehu a měřil si Toma sžíravým pohledem fanatika.
Přišel Batula, padl před Tomem na kolena a dotkl se čelem země.
"Klebe, zasloužím si tvůj plný hněv. Tvé obvinění je správné. Byl jsem to já, kdo podporoval tuhle nestvůru a přivedl ji sem do tvého tábora."
"Ano, Batulo. Vina je opravdu na tvé straně. Bude ti trvat celý zbytek života, než se z ní vykoupíš. Kvůli ní nakonec můžeš přijít i o život."
"Jak můj pán praví. Jsem připraven splácet svůj dluh," prohlásil Batula pokorně. "Mám tohoto požírače vepřového masa zabít hned?"
"Ne, Batulo. Nejdřív nám musí říct, kdo skutečně je a kdo ho poslal vykonat ten ohavný skutek. Možná bude obtížné přinutit ho k řeči. Podle jeho očí soudím, že nežije na zemi jako ostatní lidé."
"Je posedlý démony," přisvědčil Batula.
"Donuť ho mluvit, ale tak, aby nezemřel dřív, než nám všecko poví," zdůraznil Tom.
"Stane se, jak pravíš, pane."
"A odveď ho někam dál, aby jeho křik nestrašil ženy."
"Půjdu s Batulou," nabídl se Mansur.
"Ne, chlapče. Čeká ho příšerná práce a nebude se ti líbit jí přihlížet."
"Princezna Yasmini byla moje matka," odpověděl Mansur.
"Nejen že budu přihlížet, ale budu se těšit z každého jeho výkřiku

a oslavovat každou kapku krve, kterou přitom vycedí."
Tom na něj překvapeně pohlédl.
Tohle už nebylo žádné roztomilé děcko, které znal od narození.
V jediné hodině plně dospěl v tvrdého muže.
"Tak si jdi s Batulou, a přiberte i Kumraha," souhlasil nakonec.
"A dobře si odpovědi Kadema al-Jurfa zapamatuj."
Naložili vraha do člunu a odvezli ho k potoku ústícímu do laguny, asi dva kilometry za táborem.
Tam ho uvázali ke stromu, na čelo mu nasadili kožený řemen, který dotáhli kolem kmene tak, až se mu zařezával do kůže, a Kadem nemohl pohnout hlavou.
Mansur se ho zeptal na jeho pravé jméno, ale Kadem na něj plivl.
Mansur pohledem vybídl Batulu a Kumraha.
"Práce, která nás čeká, je oprávněná. Ve jménu božím, začněme," prohlásil.
"Bismallah!" odpověděl Batula. Zatímco Mansur zajatce hlídal, Batula s Kumrahem odešli dál do lesa. Věděli, co a kde mají hledat, a po hodině našli hnízdo divokých bojovných mravenců.
Ten červeně zbarvený hmyz nebyl větší než zrnka rýže, ale jejich lesklé hlavy byly vybaveny jedovatými kusadly.
Batula je pomocí bambusové pinzety vybíral z hnízda. Dával přitom pozor, aby je nezranil. Ještě větší opatrnost ovšem věnoval tomu, aby ho nekousli.

326 327

Když se vrátili ke Kademovi, Kumrah uřízl kousek duté lodyhy rákosu rostoucího při okraji vody a její konec opatrně zasunuli Kademovi do ucha.
Batula zvedl jednoho mravence a podržel ho Kademovi před očima.
"Vidíš tu drobnou mrchu? Její jed přinutí lva, že se válí po zemi a řve bolestí. A teď mi ty, který si říkáš Kadem, povíš, kdo vlastně jsi a kdo tě poslal vykonat ten čin?"
Kadem pohlédl na kroutícího se mravence. Mezi tvrdými kusadly se zaleskla kapička jedu. Jeho ostrý chemický pach přiváděl ostatní mravence k agresivnímu šílenství.
"Jsem věrný stoupenec proroka," odpověděl Kadem, "a poslal mě Bůh, abych vyplnil jeho božskou vůli."
Mansur pokynul Batulovi. "Nech mravence, ať tu otázku věrnému prorokovu stoupenci pošeptá jasněji."
Kadem se pokusil na Mansura opět plivnout, ale sliny v ústech mu vyschly. Batula vložil mravence do trubičky a její konec utěsnil kouskem zetlelého dřeva.
"Za chviličku uslyšíš, jak mravenec leze dolů," varoval Kadema Batula. "Jeho kroky ti v uchu budou znít jako dusot koňských kopyt. A potom v ušním bubínku ucítíš, jak ti svými kusadly vyžírá vnitřek ucha. Nakonec tě potěší jedem."
Pozorovali Kademovu tvář. Rty se mu chvěly a pak zakoulel očima, že bylo vidět jen bělmo bulv.
"Alláhu!" šeptal. "Braň mě před těmi rouhači!"
Z pórů kůže mu začal vyrážet pot připomínající první kapky monzunového deště. Pokusil se vytřást mravence, který si hledal cestu jeho uchem, ale kožený řemen mu držel hlavu stejně spolehlivě jako čelisti svěráku.
"Odpověz, Kademe," naléhal Batula. "Ještě je čas'mravence z ucha vypláchnout dřív, než tě kousne. Ale musíš odpovídat rychle."
Kadem zavřel oči, aby neviděl Batulovu tvář.
"Kdo jsi a kdo tě poslal?" Batula přistoupil blíž a do otevřeného ucha mu zašeptal: "Rychle, Kademe, jinak bolest přesáhne i tvé šílené představy."
Hluboko v zářezech ušního bubínku mravenec nahrbil hlavičku a z jeho zahnutých kusadel vyprýštila kapka čerstvého jedu.
Ostnaté hroty se zabořily do měkké tkáně v místě, kde sluchový nerv prochází blízko povrchu.
Kadema al-Jurfa zaplavily vlny bolesti silnější a krutější, než si dokázal představit. Jeho jediný výkřik nezněl jako lidský, ale evokoval hrůzu z nějakého děsivého snu. Bolest mu zmrazila svaly i hlasivky hrdla a jeho čelisti se sevřely takovou silou,

až mu jeden ze zkažených zadních zubů praskl a ústa mu naplnily úlomky a hořký hnis. Oči mu znovu zapadly; vypadal jako slepec. Záda se mu prohnula, až se Mansur bál, aby si nezlomil páteř. Tělo mu začalo vibrovat a pouta se mu zařezávala hluboko do kůže.
"Nezemře?" obával se Mansur.
"Satana je těžké zabít," odpověděl Batula. Všichni tři si vpůlkruhu dřepli před Kadema a sledovali jeho utrpení. Přestože ten pohled vydrželi jen se sebezapřením, nikdo z nich neprojevil ani špetku soucitu.
"Pane!" řekl Kumrah. "První křeč už přechází." Měl pravdu. Kademova páteř se postupně uvolňovala a křečovité vlny cloumající jeho tělem postupně odeznívaly.
"Je konec," mínil Mansur.
"Ne, pane. Pokud je Bůh spravedlivý, mravenec ho zase brzy kousne," mínil Batula tiše. "Tak rychle to neskončí." Ještě to nedořekl, a stalo se.
Tentokrát si Kadem při křeči překousl konec jazyka a krev mu zaplavila bradu. Zachvěl se a vzepjal se proti řemenům. V prskajícím proudu náhle vyprázdnil obsah svých střev a Mansurova touha po pomstě opadla. Temné závoje nenávisti ustoupily lidskosti.
"To stačí, Batulo. Ukonči to. Vyndej mu mravence z ucha."
Batula vytáhl dřevěnou zátku, naplnil si ústa vodou a přes dutý rákos ji vyplivl Kademovi do ucha. Proud vody spláchl červené tělíčko utopeného hmyzu na Kademovo křečovitě stažené hrdlo. Jeho zmučené tělo se pomalu uvolňovalo, až zůstalo volně viset v poutech. Dýchal rychle a povrchně a každých pár minut vydal těžký vzdech, který byl současně zasténáním.
Jeho mučitelé si před něj znovu dřepli a pozorně ho sledovali. Pozdě odpoledne, když se slunce dotklo vrcholků stromů, Kadem zasténal a otevřené oči pomalu zaostřil na Mansura.
"Batulo, dej mu napít," přikázal Mansur. Kadem měl ústa plná černé zaschlé krve a jazyk mu trčel mezi rty jako kus

zkažených jater. Batula mu přidržel měch s vodou, ale jak Kadem dychtivě pil, začal se dusit. Vyzvracel část spolykané krve a znovu se napil.
Mansur ho nechal odpočívat do západu slunce a pak přiměl Batulu, aby mu opět dal napít. Kadem už natolik pookřál, že dokázal sledovat pohyby lidí kolem sebe. Potom Mansur přikázal, aby mu povolili řetězy na rukou. Obával se, aby omezený přísun krve nezpůsobil mortifikaci. Příliv čerstvé krve musel krutě bolet, ale Kadem bolest stoicky snášel.
Po nějaké chvíli mu řemínky pout opět přitáhli.
Mansur k němu přistoupil a postavil se nad něj. "Ty dobře víš, že jsem syn princezny Yasmini, kterou jsi zavraždil. V očích Boha i lidí mám nárok na odplatu, a tvůj život patří mně."
Kadem na něj mlčky zíral.
"Jestli mi neodpovíš, přiměju Batulu, aby pustil další mravence, a tentokrát do zdravého ucha."
Kadem zamrkal, ale jeho tvář zůstala netečná.
"Odpověz na moje otázky" naléhal Mansur dál.
"Kdo jsi a kdo tě k nám poslal?"
Kademův opuchlý jazyk způsobil, že jeho rozbředlá slova byla stěží srozumitelná.
"Jsem věrný stoupenec proroka a poslal mě Bůh, abych naplnil jeho božskou vůli."
"Odpovídáš stejně, ale to nejsou slova, na která čekám," varoval ho Mansur. "Batulo, vyber dalšího mravence, a ty, Kumrahu, mu do ucha zastrč trubičku." Když vykonali, co požadoval, Mansur se Kadema zeptal: "Tentokrát tě bolest může zabít. Jsi na smrt připravený?"
"Mučedník je požehnaný," zněla Kademova odpověď.
"Celým srdcem toužím po tom, aby mě Alláh uvítal v ráji."
Mansur odvedl Batulu stranou. "Nepoddá se."
Batula se zdál být na pochybách a nejistým tónem odpověděl: "Pane, není jiné cesty."

"Já myslím, že je. Žádného rákosu nebude třeba. Zůstaňte u něj, dokud se nevrátím."
Vesloval dolů po proudu a do tábora se dostal téměř za tmy, ale měsíc v úplňku už ozařoval východní nebe stříbřitým svitem. "I měsíc spěchá, aby nám pomohl," mumlal si Mansur, když vystupoval na břeh a přes pláž pod táborem pospíchal k otcově chýši, z níž škvírami v doškové stěně problikávalo světlo lampy.
U Dorianovy rohože seděl strýc Tom s tetou Sárou.
Mansur poklekl k otci a políbil ho na čelo. Dorian se mírně pohnul, ale ani neotevřel oči.
Mansur se naklonil k Tomovi a tiše zašeptal: "Strýčku, vrah nechce mluvit. Potřeboval bych tvoji pomoc."
Tom vstal a pokývnutím hlavy Mansura vyzval, aby ho následoval ven. Mansur mu spěšně vysvětlil, co po něm žádá, a na závěr dodal prostě: "Dokázal bych to udělat sám, ale islám to zakazuje."
"Chápu," přikývl Tom a vzhlédl k měsíci. "Světlo je pro náš úkol příznivé. Nedaleko v lese znám místo, kde se každou noc živí hlízami richardií. Pověz tetě Sáře, co máme v úmyslu, ať se nestrachuje. Nebudu venku dlouho."
Tom si vzal těžkou dvojhlavňovou mušketu a nabil ji hrstí hrubých broků. Nakonec ještě zkontroloval křemínek a pánvičku s prachem a z pouzdra za pasem vytáhl lovecký nůž.
Vybral si desítku mužů a přikázal jim, aby čekali na jeho zavolání, ale tábor opustil sám - ticho a nenápadnost byly pro úspěch podstatné. Když se brodil přes potok, začernil si tvář blátem, aby v měsíčním světle nebyla příliš viditelná.
Jeho kořist byla plachá a mazaná. To poměrně velké zvíře, které žilo nočním životem, spatřilo jen málo lidí.
Tom ušel po opačném břehu potoka asi dva kilometry. Jak se blížil k močálu, ve kterém richardie rostly, každých padesát kroků zastavil a pozorně naslouchal. Na okraji mokřin si dřepl a s puškou v klíně trpělivě čekal. Nepohnul se a neodehnal ani dotěrné komáry, kteří mu bzučeli kolem hlavy.
Měsíc pokročil k zenitu a jeho světlo teď ostře vykreslovalo stíny stromů a keřů.
Znenadání se blízko něj ozvalo zakvičení. Tomovi se rozbušilo srdce, ale stál dál nehnutě jako pahýl starého stromu.
Močál mezitím opět ztichl. Pak zaslechl čvachtání nohou v bahně doprovázené cvakáním čelistí a mlaskáním.
Tom se opatrně kradl za zvuky, ale ty ustaly stejně náhle, jak začaly. Tom znehybněl, ale věděl, že divoká lesní prasata to tak dělávají. Zároveň ustaly i ostatní zvuky, jako by všecka lesní havěť naslouchala, odkud se zjeví dravec. Tom stál na jedné noze

jako nepovedená socha a ticho se prodlužovalo. Konečně se zase ozvalo zachrochtání a mlaskavé zvuky pokračovaly.
S velkou úlevou nohu spustil a s pálícími strnulými svaly se plížil dál. Přímo před sebou konečně uviděl původce těch zvuků. Několik desítek černých bachyní s hrbatými hřbety rylo a válelo se v bahně a kolem nich se motala podsvinčata.
Velmi opatrně se Tom doplížil na ostrůvek pevnější země při okraji močálu a čekal, až z lesa vyjdou vzrostlí kanci.
Jenže měsíc zmizel za mraky. V naprosté tmě náhle vycítil přítomnost velkého zvířete. Tiše se k němu blížilo a Tom celou svou pozornost soustředil na pohyb statného tvora. Byl už tak blízko, až měl dojem, že se ho ústím hlavně může dotknout.
Po milimetrech zvedal pažbu k rameni, ale neodvážil se natáhnout kohoutky, protože zvíře by mohlo zaslechnout jejich cvaknutí.
Upřeně zíral do tmy, nejistý, jestli se mu to všecko jenom nezdá.
Jenže pak mraky vítr rozvál a mezi nimi opět zasvítil stříbrný kotouč.
Před Tomem se objevilo nezvykle mohutné prase. Na jeho hřbetě vysokém jako hora se ježily hrubé černé štětiny. Zakřivené kly, kterými byl vyzbrojen jeho rypák, by mu ve chvilce dokázaly vykuchat břicho.

Lovec a divočák se uviděli ve stejný okamžik. Tom naplno natáhl kohoutky muškety a kanec proti němu vyrazil.
Výstřel z první hlavně do jeho hrudi poslal těžký olověný déšť, který trhal kanci kůži a drtil kosti. Kanec se zapotácel a klesl na kolena, ale okamžitě se zase zvedl a pokračoval v útoku.
Tom vystřelil i z druhé hlavně, prázdnou zbraň hodil monstru do rypáku a uskočil stranou.
Jeden z klů se mu zachytil za látku kabátce a roztrhl ji, ale jeho hrot naštěstí minul tělo. Bok těžkého zvířete ho shodil do bahna.
Tom se zvedal na nohy s loveckým nožem v pravici, připravený čelit dalšímu útoku. Všude kolem něj zmateně pobíhala černá štětinatá těla. Polekaná zvířata s kvičením prchala k lesu.
V tichu, které následovalo, Tom zaslechl mnohem slabší zvuky. Těžký dech a křečovitý pohyb nohou v rákosí mokřiny. Nedaleko našel kance v posledním tažení.
Tom pospíšil zpátky do tábora a našel desítku svých mužů čekajících na jeho zavolání. Nikdo z nich nebyl muslim, takže jim náboženské předsudky nebránily dotýkat se prasete.
Tom je zavedl zpátky do močálu, kde páchnoucí tělo zastřeleného kance připevnili k tyčím. Bylo tak těžké, že všech deset nosičů klopýtalo pod nákladem ke stromu, ke kterému Kadema přivázala trojice mstitelů. Stáli u něj a hlídali ho.
V tu dobu už začínalo svítat. Kadem uviděl kance, kterého před něj položili, ale neřekl nic. Jen z jeho výrazu se dal vyčíst zjevný odpor, který v něm zvíře budilo. Nosiči s sebou vzali rýče a začali vedle kančí mrtvoly hloubit jámu. Při práci nepromluvili s Kademem slova, a jen občas k němu vzhlédli.
Zato Kademova nervozita viditelně rostla, když je pozoroval. Znovu se začal chvět a potit, jenže tentokrát to nezpůsobila bolest mravenčích kusadel. Konečně pochopil, jaký osud mu Mansur přichystal.
Když byla jáma dostatečně hluboká, muži odložili rýče a na Tomovu výzvu se shromáždili u mrtvého zvířete.
Dva brousili stahovací nože, zatímco ostatní kance převalili na záda a doširoka mu roztáhli nohy.
Vyznali se v řemesle a tlustá kůže byla brzy zbavena zbytků fialové svaloviny i bílého tuku.
Očištěnou kůži muži rozprostřeli na zem.
Mansur a oba kapitáni se drželi stranou, aby je nepotřísnila ani kapka krve odpudivého zvířete.
Štítili se ho stejně zjevně jako jejich zajatec.
I v čerstvém ranním vzduchu maso starého kance ukrutně páchlo a Mansur musel nejdřív plivnutím zbavit jazyk jeho příchutě, než se obrátil na Kadema. Promluvil k němu poprvé od chvíle, co muži zvíře přinesli.
"Ty bezejmenný, který se prohlašuješ věrným stoupencem proroka a kterého poslal Bůh, aby splnil jeho božskou vůli, už nám k ničemu nejsi. Tvůj život na tomto světě končí."
Kadem se třásl víc, než když ho k tomu nutili mravenci. Blekotal jako idiot a očima koulel z jedné strany na druhou.
Mansur nedbal jeho protestů a nemilosrdně pokračoval:
"Na můj příkaz tě zašijí do této čerstvé smrduté prasečí kůže a zaživa pohřbí do hrobu, který jsme pro tebe vykopali. Zatížíme tě tělem zbytku zvířete, tak aby tě dusila jeho krev a tuk ti kapal do tváře.
Až s prasetem společně shnijete, vaše páchnoucí zbytky se smísí a stanou se jedním hnojem. Budeš špinavý na věky a tvář Boha i jeho proroků se od tebe navždy odvrátí."
Mansur pokynul čekajícím mužům, kteří vykročili k odsouzenci a sám Kademovi odvázal poutající řetězy. Jen ruce a nohy

mu nechal svázané. Muži ho odnesli a položili na prasečí kůži.
Lodní plachtář navlékl do jehly nit, nasadil si koženou ochranu dlaně a začal Kadema balit do páchnoucího rubáše.
Když Kadem ucítil vlhké a mastné objetí kančí kůže, zaječel jako

duše zavržence, která právě padá do věčné tmy.
"Jmenuju se Kadem ibn Abubaker, a jsem nejstarší syn paši Sulejmana Abubakera.
Přišel jsem hledat pomstu za vraždu svého otce a naplnit vůli svého pána, kalifa Zayna al-Dina ibn al-Malika."
"Jaká je ta vůle tvého pána?" zeptal se Mansur.
"Popravit princeznu Yasmini a jejího krvesmilného milence al-Salila."
Mansur se obrátil na Toma, dřepícího vedle. "To je všecko, co jsme potřebovali vědět. Smím ho už zabít, strýčku?"
Tom vstal a zavrtěl hlavou. "Jeho život nepatří mně, ale tvému otci. Kromě toho ho ještě můžeme potřebovat, pokud se chystáš pomstít svou matku."
S poškozeným ušním bubínkem měl Kadem potíže s udržením rovnováhy, a když ho ze smrduté kůže zvedli a uvolnili mu pouta, zapotácel se a upadl. Tom nařídil, aby ho přivázali na nosné tyče, na kterých přinesli zastřelené prase, a nosiči ho zpátky do tábora nesli jako ulovenou zvěř.
"Uprchnout z lodi pro něj bude mnohem obtížnější," řekl Tom Batulovi. Doprav ho na Alláhův dar a přikovej ho na řetěz na spodní palubu. Postarej se, aby ho dnem i nocí hlídali tví nejspolehlivější muži."
V táboře u laguny zůstali čtyřicet dní, aby mohli držet smutek po Yasmini. Prvních deset dní Dorian visel nad černou propastí smrti a přecházel z deliria do komatu a zase zpátky.
Tom, Sára a Mansur se střídali u jeho lože.
Desátý den ráno Dorian otevřel oči a pohlédl na Mansura.
Měl chabý hlas, ale mluvil zřetelně. "Je tvá matka pochována? Odříkal jsi modlitby?"
"Ano, je pohřbená a já jsem se modlil nad jejím hrobem za sebe i za tebe."
"To je dobře, synu." Dorian opět ztratil vědomí, ale za hodinu zase přišel k sobě a požádal o jídlo a pití.
"Budeš žít," ujišťovala ho Sára, když mu přinesla misku vývaru.
"Bylo to zlé, ale překonals to velice statečně, Doriane Courtneyi, teď už neumřeš."
Dorianův zlepšený stav přinesl Tomovi úlevu. Spadla z něj úzkost, a tak ho mohl nechat v péči žen a sám se s Mansurem věnovat jiným činnostem.
Nařídil, aby Kadema každý den vyvedli z podpalubí a mohl pobýt na slunci a čerstvém vzduchu. Dohlédl i na to, aby měl dostatek jídla. Nedělal to ze soucitu k svému vězni, ale jeho přežití v dobré kondici bylo důležité pro Tomovy budoucí plány.
Prasečí kůži nechal nasolit a zavěsit do ráhnoví lodi. Téměř denně Kadema vyslýchal a nutil ho dřepět ve stínu kůže, která mu pleskala nad hlavou a trvale připomínala, co by ho čekalo, kdyby výpověď odmítl.
"Jak ses dozvěděl, že tato loď patří mně a mému bratrovi?" zeptal se jednou a Kadem jmenoval kupce v Zanzibaru, který mu ten údaj prozradil předtím, než ho škrtící smyčka zbavila života.
Tom tu informaci sdělil Dorianovi, který se už natolik zotavil, že se mohl bez pomoci posadit. "Takže Zaynovi špehové v přístavech kolem pobřeží od mysu Dobré naděje až po Hormuzský průliv a Rudé moře už znají naši identitu."
"A Holanďané taky," přisvědčil Dorian. "Keyser nám sliboval, že pro nás uzavře veškeré přístavy VOC v Orientu. Budeme muset změnit svůj zevnějšek."
Tom se dal do úpravy vzhledu obou lodí. Jednu po druhé vytáhli na pláž. S využitím přílivu a odlivu je položili na bok.
Nejdřív seškrabali silný nános řas a korýšů a odstranili lodní červy, kteří se stačili usadit ve dřevě trupů. Někteří tito ohavní škůdci byli tlustí jako mužský palec a dlouzí jako paže. Dokázali provrtat dřevo tak, že připomínalo sýr. Loď by se pak mohla na bouřlivém moři rozlomit. Lodní dno natřeli dehtem a vyspravili plátování trupu, všude tam, kde utržené měděné pásy dovolovaly přístup červům. To byl jediný účinný způsob prevence.
Pak poupravili stěžně a ráhnoví. Na zádi Alláhova daru dokonce vztyčili další stěžeň. Ostatně o tom už s Dorianem diskutovali

dřív, a ten doplněk významně změnil jak vzhled lodi, tak i její výkon. Když s ní pak Tom vyjel na moře na zkušební plavbu, dokázala přilehnout k větru o celou čárku kompasu a její

rychlost se zvýšila o dva uzly. Toma i Batulu to nesmírně potěšilo a radostně tu zprávu sdělili Dorianovi, který trval na tom, že se dobelhá na okraj pláže, aby ji mohl vidět.
"Bože, je tak krásná a svěží, jako by opět byla panna."
"Musí taky dostat nové jméno, bratře," souhlasil Tom.
"Jak jí budeme říkat?"
" The Revenge- .Odplata'," odpověděl Dorian bez váhání.
Tom z jeho výrazu vyčetl, na co myslí a neoponoval mu.
"Vynikající jméno," přisvědčil. "Náš prapradědeček se se sirem Richardem Grenvillem plavil na staré Odplatě."
Přetřeli trup blankytně modrou barvou, protože toho barevného odstínu měli dost, a čtverce dělových střílen udělali tmavě modré. To Odplatě dodalo efektní vzhled.
Potom si vzali do práce Děvče z Yorku. Ta loď měla vrtkavý sklon stáčet se bokem k vlnám, kdykoliv byla tvrdě hnána větrem. Tom využil příležitosti a hlavní stěžeň zvýšil o tři metry. Taky mu přidal pět stupňů na sklonu. Rovněž prodloužil čelen a posunul stěny kosatky i stěhovky maličko dopředu. Aby loď vyvážil, přesunul držáky sudů na vodu v nákladním prostoru blíž k zádi. Ty úpravy nejen změnily její profil, ale navíc zvýšily citlivost lodi na kormidlo a odstranily špatný sklon přídě.
Tom ji natřel přesně opačně než Odplatu. Trup byl temně modrý a střílny azurové.
"Jméno Děvče z Yorku dostala po tobě," připomněl Sáře Tom. "Jestli chceš být fér, musíš ji pojmenovat i teď."
" Water Sprite-,Vodní víla'," řekla okamžitě.
"Jak tě to napadlo? To je zvláštní jméno."
Usmála se. "A já jsem zvláštní žena."
"To tedy ano," zasmál se s ní. "Ale možná samotná Víla by znělo líp."
"Vybíráš pro ni jméno ty, nebo já?" zeptala se mile.
"Řekněme raději my." Sára zvedla ruce a kapitulovala.
Sotva pominulo čtyřicet dní smutku za Yasmini, Dorian se zotavil natolik, že mohl bez pomoci dojít na konec laguny a kanál přeplavat. I když už nabyl hodně ze svých dřívějších sil, hluboký zármutek a pocit osamělosti ho viditelně poznamenaly.
Kdykoliv se Mansur mohl uvolnit ze svých úkolů, sedávali spolu a tiše hovořili.
Každý večer se u táborového ohně sešla celá rodina a debatovala o svých plánech. Brzy bylo zřejmé, že nikdo nechce, aby se laguna stala jejich novým domovem. Protože neměli koně, Mansurovy pěší průzkumné výpravy nikdy daleko do vnitrozemí nepronikly. Nenašel žádný z kmenů, které kdysi v těchto končinách žily. Staré vesnice byly vypálené a opuštěné.
"Jestli nemáš s kým obchodovat, žádný obchod nebude," suše poznamenal Tom.
"Je to nezdravé místo. Jeden z našich lidí už podlehl horečce," přisadila si Sára. "Já jsem tolik doufala, že se tu setkáme s naším Jimem, ale celý ten čas o něm nemáme žádné zprávy. Musel se vydat dál na sever." Existovalo na sto jiných možných důvodů, proč Jim zmizel, ale nepřipouštěla si je.
"Tam ho najdeme," řekla rozhodně.
"Já tady nemůžu zůstat z jiného důvodu," přidal se Mansur. V posledních týdnech zcela přirozeně zaujal místo v rodinné radě.
"Můj otec a já máme svatou povinnost najít muže, který nařídil zabít matku. Vím, kdo to je. Můj osud leží na severu, v Omanu." Tázavě pohlédl na otce.
Dorian pomalu souhlasně kývl hlavou. "Yasminina vražda všecko změnila. Teď s tebou sdílím svatou povinnost pomstít její smrt. Půjdeme na sever spolu."
"Tak jsme dohodnutí," promluvil Tom za všecky. "V Nativity Bay se rozhodneme, co dál."

"Kdy vyplujeme?" zeptala se Sára dychtivě. "Urči den!"
"Lodi jsou takřka připravené a my taky. Ode dneška za deset dní. Den po Velkém pátku," stanovil termín Tom. "Příhodný den."
Sára psala dopis Jimovi. Spotřebovala dvanáct stran silného pergamenu, které zaplnila svým úhledným hustě psaným písmem. Zašila ho do obálky z plachtoviny, na obal namalovala dvě blankytně modré lodi a švy zapečetila horkou smůlou.
Bílou barvou a hůlkovým písmem nadepsala adresu: "James Archibald Courtney Esq." Sama balíček odnesla na kopec a ukryla ho do výklenku pod poštovní kámen. Na vrchol balvanu postavila vysokého kamenného mužíka, aby, až Jim přijde, věděl, že tam na něj čeká psaní.
Mansur lovil nahoře v údolí a podařilo se mu zastřelit dalších pět kapských buvolů. Ženy maso celé dny solily, nakládaly

a sušily. Na cestu připravily i pikantní kořeněné klobásy.
Mansur mezitím dohlédl na posádku, která naplnila všecky sudy na obou lodích čerstvou vodou. Potom Tom a oba arabští kapitáni objížděli lodi ve člunu a hodnotili, jak dobře jsou vyvážené. Přestože byly obě těžce naloženy, seděly na vodě dobře a ve svém novém hávu vypadaly velice elegantně.
V řetězech a pod přísným dozorem mohl Kadem al-Jurf každý den pobýt pár hodin na palubě. Tom s Dorianem se střídali v jeho vyslýchání. Se stínem na palubě vrhaným prasečí kůží Kadem odpovídal na jejich otázky neochotně, ale aspoň s jistou dávkou respektu. Jeho pohled ovšem zůstával stále stejně znepokojující.
I když mu kladli stejné otázky, jen různě formulované, nikdy se nenechal vlákat do pasti a odpovídal pořád stejně.
Musel vědět, jaký osud ho čeká. Zákon Dorianovi a Mansurovi nedovoloval přílišné milosrdenství, a když na něj hleděli, Kadem v jejich očích viděl smrt. Doufal jen, že až ten čas přijde, darují mu aspoň rychlou a důstojnou popravu bez hrůz čtvrcení těla nebo rouhačské prasečí kůže.
Po týdnech se Kademovo věznění v podpalubí stalo jakousi ustálenou rutinou. Tři arabští námořníci, kteří ho hlídali, se střídali po čtyřech hodinách. Batula je pečlivě vybíral a oni zpočátku dbali jeho příkazů. Zatímco námořníci zůstávali němí, Kademovy velice řídké poznámky poctivě hlásili Batulovi.
Jenže noci byly dlouhé a strážní služba stejně nudná, jako byla únavná potřeba zůstat bdělý.
Nejslavnější mullaové ománského panovnického domu Kadema vycvičili v dialektice náboženských debat.
To, co šeptal do tmy ke svým strážcům, muselo být pro mladé oddané muže velice přesvědčivé, zvlášť když zbytek posádky mohl být na břehu nebo na horní palubě.
Pravdy, které vyslovoval, byly příliš působivé a naléhavé na to, aby je Batulovi hlásili. Nemohli před Kademem zavřít uši, a tak poslouchali, nejdřív s posvátnou hrůzou, když jim vyprávěl o pravdě a kráse boží cesty. Později proti své vůli začali na jeho šepot odpovídat šepotem vlastním. Podle ohně v jeho očích poznali, že je to svatý muž, a jeho zápal a nezvratná logika slov je přesvědčila. Kadem ibn Abubaker je postupně stále víc ovlivňoval a ovládal.
Mezitím ve zbytku společnosti rostlo vzrušení z očekávaného odjezdu. Poslední kusy nábytku a zboží byly dopraveny z chýší při okraji lesa na paluby lodí. Na Velký pátek Tom s Mansurem přidrželi pochodně u svých chatrných příbytků.
Suché došky prázdných chýší hořely jako hranice.
Druhý den vypluli časně ráno, takže Tom měl dostatek světla na plavbu v kanálu.
Vál příznivý vítr od pobřeží a malá flotila bezpečně projela mezi skalními portály na otevřené moře.
Bylo poledne a modrý proužek země ležel nízko na západním obzoru, když jeden z členů posádky přiběhl z podpalubí ve stavu naprostého zděšení. Tom s Dorianem zrovna pobývali na ubytovací palubě. Dorian seděl v závěsné sedačce, kterou mu Tom pořídil.

Zpočátku ani jeden z nich nechápal, proč tak šíleně vykřikuje
vězňovo jméno.
"Kadem!" Tomovi to vzápětí došlo a běžel po schodech do podpalubí.
V dřevěné kleci, kterou pro něj zhotovil lodní tesař, spal Kadem
schoulený na slaměné rohoži a jeho řetězy spolehlivě držely
v kruzích zašroubovaných v podlaze paluby.
Tom nadzvedl roh přikrývky a vztekle nakopl figurínu, kterou
zakrývala. Byla umně zhotovená ze dvou pytlů naplněných
koudelí a stažená starým provazem tak, aby pod přikrývkou
připomínala spícího člověka.
Rychle prohledali celou loď od přídě až po záď. Tom a Dorian
s šavlemi v rukou pobíhali v nákladním prostoru a prošťárali
kdejaký kout a každou škvíru.
"Chybí ještě další tři," hlásil Batula zkroušeně.
"Kteří?" zeptal se Tom vztekle.
Batulovi chvíli trvalo, než se zmohl na odpověď. "Rashood, Pinna
a Habban," krákal provinile.
"Muži, které jsem určil, aby ho hlídali."
Tom změnil kurz, připlul k boku Odplaty a hlásnou troubou
pozdravil Mansura, který lodi velel. Obě plachetnice se pak
otočily a zamířily zpátky k laguně. Jenže vítr, který jim umožnil
tak snadno lagunu opustit, je teď nechtěl pustit dovnitř. Pár dní
marně pendlovali průjezdem tam a zpátky a dvakrát málem najeli
na skály.
Teprve za šest dní se jim podařilo zakotvit pod pláží laguny.
Od jejich odjezdu silně pršelo, a když vyšli na břeh, nebylo po
stopách uprchlíků ani památky. "Je tady jen jeden směr, kudy

mohli jít." Tom pokynul nahoru k údolí. "Jenže mají před námi
devítidenní náskok. Jestli je chceme dohonit, musíme okamžitě
vyrazit."
Nařídil Batulovi a Kumrahovi, aby zkontrolovali muniční sklady.
Vrátili se na břeh s lítostivými obličeji a hlásili, že scházejí
čtyři muškety, stejný počet šavlí, pytlíky s kulemi a prachovnice.
Tom nemínil dál kárat kapitány, protože oba už si svoje vytrpěli.
Dorian se vehementně bránil, když ho Tom žádal, aby zůstal
a postaral se o Sáru a lodi po dobu, kdy budou uprchlíky stíhat.
Nakonec se k Tomovi přidala i Sára a společně ho přesvědčili,
že na takovou výpravu, která si vyžádá tvrdý pochod a možná
i neméně tvrdý boj, ještě nemá dost sil. Tom vybral desítku
nejlepších mužů, kteří ovládali šavle, muškety i pistole.
Hodinu potom, co vystoupili na břeh, byli připraveni.
Tom políbil Sáru a vyrazili vzhůru údolím do vnitrozemí.
Oba Courtneyové vedli zástup ozbrojenců.
"Kéž by s námi byl Bakkat!" posteskl si Tom. "Ten by je dokázal
sledovat, i kdyby jim narostla křídla a létali pár metrů nad zemí."
"Ty jsi slavný lovec slonů, strýčku Tome. Slyšel jsem tě o tom
vyprávět už od dětství," změnil téma Mansur.
"To bylo mnohem dřív než před rokem nebo dvěma." Tom se lítostivě
usmál. "A nesmíš taky věřit všemu, co ti povídám.
Chvástání a vychloubání jsou jako dluhy a dětské lásky - často se
vracejí, aby zničily člověka, který je nadělal."
O poledni třetího dne stanuli na horském hřebenu, který jako
nepřerušená hradba běžel od severu k jihu. Svahy pod ním pokrýval
fialový vřes. Ten horský předěl odděloval přímořskou a vnitrozemskou
náhorní rovinou kontinentálního štítu.
Za hřebenem se až k oceánu táhl zelený koberec lesů. Před ním
ležely drsné skalnaté kopce a nekonečné pláně, které se ztrácely
na horizontu modrém dálkou. V teplém větru plula prašná mračna
zvířená kopyty pohybujících se stád zvěře.
"Kterékoliv z nich může značit cestu mužů, které stíháme, ale
kopyta stád zničí jejich stopy," řekl Tom Mansurovi.
"Stejně pochybuju, že by zamířili do velké prázdnoty. Kadem by měl
mít aspoň tolik rozumu, aby se pokusil najít lidská obydlí."
Mansur se ohlédl k jihu. "Kapskou kolonii?"
"Spíš arabské pevnosti podél pobřeží Indického oceánu nebo

portugalské území v Mosambiku."
"Ta země je tak veliká," mračil se Mansur. "Mohli jít kamkoliv."
"Počkáme na zvědy a pak rozhodneme, jak dál."
Tom rozeslal své nejlepší muže na sever i na jih a přikázal jim, aby se pokusili narazit na Kademovu stopu. Mansurovi o tom neřekl, aspoň ne do této chvíle, protože věděl, jak malé mají vyhlídky na úspěch. Kadem měl příliš veliký náskok a jak Mansur poznamenal, země je veliká. Tom stanovil místo, kde se měli setkat se zvědy. Byl to zvláštní štít ve tvaru dvourohého klobouku, který byl viditelný ze všech stran na vzdálenost padesáti kilometrů.
Utábořili se na jižním úbočí při okraji lesa a zvědové se trousili celou noc. Nikdo z nich nenarazil na lidskou stopu.
"Jsou pryč, chlapče," posteskl si Tom svému synovci.
"Myslím, že nemáme jinou možnost, než je nechat jít a vrátit se k lodím. Ale stejně bych rád slyšel tvůj názor. Je to tvá povinnost k matce, která diktuje, co uděláme dál."
"Kadem byl pouze posel," odpověděl Mansur. "Moje krevní msta patří jeho pánu na Lamu, Zaynu al-Dinovi. Tohle nemá smysl. Naši energii můžeme kdekoliv jinde využít líp."
"Pomysli taky na to, chlapče, že Kadem zamíří rovnou za svým pánem jako holub do holubníku. Až Zayna najdeme, Kadem bude po jeho boku, pokud ho ovšem nesežere dřív lev."
Mansur se začervenal a svěsil ramena. "Proboha, strýčku, na to jsem nepomyslel. Samozřejmě máš pravdu. A co se týče možnosti, že Kadem v divočině zahyne, myslím si, že má k přežití zvířecí odolnost a fanatickou víru. Vím jistě, že se s ním ještě setkáme. Mé pomstě neujde. Pospěšme zpátky k lodím."
Před rozedněním Sára opustila lodní lůžko v malé kajutě na Víle. Potom, jako každé ráno od Tomova odchodu, vylezla na kopec nad lagunou, odkud uviděla, že se Tom vrací.
I na dálku poznala jeho vysokou urostlou postavu v čele zástupu svých mužů a jeho kolébavý krok. Obraz rozmazaly slzy radosti a úlevy.
"Díky, Bože, že jsi vyslyšel mé modlitby," vykřikla hlasitě a seběhla z kopce dolů rovnou do manželovy náruče.
"Tolik jsem se bála, že se beze mě a mé péče zase dostaneš do potíží, Tome Courtneyi."

Pevně ji stiskl. "Nemám štěstí na potíže, Sáro. Jaká škoda."
Ohlédl se po Mansurovi. "Jsi rychlejší než já, chlapče. Utíkej napřed a varuj tátu, že jsme zpátky. Ať připraví lodě, protože odplouváme v ten okamžik, jak vkročíme na palubu."
Mansur beze slov poslechl.
Sotva byl z doslechu, Sára řekla: "Ty jsi velice šikovný, Thomasi, viď? Tys nechtěl být ten, kdo Dorrymu první přinese zprávu, že Yassiin vrah nebyl potrestán."
"To je víc Mansurova povinnost než moje," odbyl její naříčení blazeovaně. "Dony by to neudělal jinak. Jedinou výhodou toho krvavého byznysu je, že spojil otce a syna mnohem pevněji, než kdykoliv předtím - a že to bylo mocné spojení."
Vypluli za odlivu. Měli příznivý vítr, a než padla tma, byli už daleko na širém moři. Lodi pluly čtyři sta metrů od sebe a čerstvý vítr foukal ze směru, který byl pro jejich plavbu nejvýhodnější. Odplata předvedla změnu v rychlosti a začala se Víle vzdalovat. Proto Tom jen s nechutí vydal rozkaz zkrátit na noc plachty. Byla to smůla, že nemohl plně využít větru, který je tak svižně nesl k Nativity Bay.
"Jsem přece obchodník, a ne válečník," utěšoval se.
Když vydal příkaz skasat část plachtoví, Mansur na Odplatě svinul svou stěhovku a podkasal hlavní plachtu i vratiplachtu. Obě lodi vytáhly na strážní koše lucerny, aby mohly během noci líp držet vzájemnou polohu.
Tom se chystal předat ubytovací palubu Kumrahovi a odejít na večeři, kterou Sára vařila. Slibná vůně jednoho z jejích proslavených kořeněných jídel dolétla až k jeho nosu a zaplavila

mu ústa slinami. Ještě pár minut kontroloval nastavení plachet a kolíkování kormidelníka, a když byl konečně spokojen, zamířil ke kajutním schůdkům, ale náhle se zaraženě zastavil.
Hleděl k temnému východnímu obzoru a mumlal:
"To vypadá na nějaký velký požár. Že by hořela loď? Ne, to je něco většího. Snad sopka?"
Posádka zář viděla taky a zvědavě se nahrnula ke hrazení.
Muži na nezvyklý úkaz zírali a dohadovali se o jeho původu.
Pak, k Tomovu naprostému překvapení, vyrazila nad temný obzor monstrózní koule nebeského ohně a ozářila tmavou mořskou hladinu.
V té příšerné záři přes vodu bledě svítily plachty Odplaty.
"Proboha, to je kometa!" Vykřikl užaslý Tom a zadupal na palubu nad jídelnou. "Sáro Courtneyová, okamžitě přijď! Něco takového jsi ještě neviděla a ani víckrát neuvidíš."
Sára přiběhla s Dorianem v patách. Zastavili se a vyjeveně hleděli, zaraženi nevýslovnou nádherou podívané. Potom Sára přišla k Tomovi a stulila se do ochranného kruhu jeho paží.
"To je znamení," zašeptala. "Je to požehnání shůry za to, že jsme opustili starý život na mysu Dobré naděje, a zároveň příslib nového života, který leží před námi."
Dorian od nich odešel na příď, poklekl a obrátil tvář k nebi.
"Všecky dny smutku pominuly," recitoval. "Tvůj čas se mnou zde na zemi skončil. Jdi, Yasmini, můj malý miláčku, svěřuji tě do rukou božích, ale věz, že mé srdce a veškerá má láska jdou s tebou."
Když Mansur uviděl ten zázrak, vylezl po úponách nahoru do hlavního stěžňového koše, objal stěžeň bramové čnělky a pružně vyrovnával náklony a houpání trupu umocněné osmnácti metry výšky, které ho dělily od vodní hladiny. Zvedl hlavu k nebi a jeho dlouhé husté vlasy za ním vlály ve větru. "Smrt králů!"
vykřikoval. "Zničení tyranů! Všecky tyto zlověstné události zvěstuje prst boží píšící po nebesích."
Pak z plných plic vykřikl do větru.
"Slyš mě, Zayne al-Dine! Já jsem Nemesis a jdu si pro tebe."
Noc za nocí, jak dvě malé plachetnice pluly na sever, jim kometa vycházela nad hlavou a zdálo se, jako by jim chtěla svítit na cestu.
Konečně zahlédli vysoký útes, který se zvedal z temných vod před jejich příděmi jako hřbet obrovské velryby.
Na severním konci tohoto mysu se velrybí ústa otvírala. Propluli tím vstupem do uzavřené zátoky, mnohem větší než Sloní zátoka.
Na jedné straně byla zem příkrá, na druhé se táhly husté mangrovové bažiny, ale mezi nimi leželo ústí řeky s čistou sladkou vodou lemovanou pozvolna se svažujícími plážemi, které nabízely přirozené místo pro zakotvení.
"Nejsme na tomto místě poprvé. Už jsme tady s Dorianem byli mnohokrát. Domorodci kolem tu řeku nazývají Umbilo," vysvětloval Tom Sáře. Zamířili k pláži a v hloubce šesti metrů spustili kotvu.
Její ocelová ramena se zakusovala do bledého písečného dna a za ní vířilo hejno třpytivých ryb. Sbíraly malé kraby a garnáty, které kotva vyhnala z písečných úkrytů.

342 343

Konečně byly skasány všecky plachty a spuštěna ráhna a obě lodi v pohodě odpočívaly. Tom se Sárou stáli u hrazení a pozorovali, jak Mansur vesluje z Odplaty na břeh, dychtivý prozkoumat nové prostředí.
"Nepokojné mládí," povzdychl si Tom.
"Jestli je nepokoj známkou útlého věku, potom ty jsi teprve nemluvně, mistře Tome," komentovala jeho poznámku.
"Jsi ke mně nanejvýš nespravedlivá," usmál se Tom, "ale já si s tím hlavu lámat nebudu."
S rukou nad očima si Sára prohlížela pobřeží.
"Kde je poštovní kámen?"
"Tamhle u paty srázu, ale moc se netěš."
"Samozřejmě ne!" odsekla. Nemusíš mě chránit před zklamáním, pomyslela si. Mateřský instinkt mi říká, že Jim je blízko.
I když třeba sem ještě nedorazil, brzy se objeví. Jen musím být trpělivá a můj syn se ke mně zase vrátí."

Tom nabídl olivovou ratolest míru a usmiřujícím tónem změnil téma.
"Co si, Sáro, myslíš o tomto koutku světa?"
"Docela se mi líbí. Možná se mi dokonce bude líbit víc, když mi tady dovolíš zůstat déle než den a noc," s úsměvem přijala jeho nabídku.
"Potom s Dorianem začneme hned vyznačovat místo naší nové pevnosti a obchodní stanice. Tom zvedl dalekohled k oku.
Spolu s Dorianem už většinu té práce udělali během poslední návštěvy Nativity Bay. Přejel dalekohledem část země, kterou tehdy vybrali. Ležela na výběžku u meandru řeky. Protože vody Umbila ji uzavíraly ze tří stran, dala se snadno bránit. Taky poskytovala zdroj čerstvé vody a na všecky strany bylo možno střílet. Navíc byla pod ochranou lodních děl, které by při útoku domorodých kmenů nebo jiných nepřátel byly přínosem.
"Ano!" přikývl spokojeně.
"Bude se docela dobře hodit pro náš záměr.
Začneme práce nejpozději zítra a ty mi navrhneš naše soukromé obydlí, stejně jako jsi to před dvaceti lety udělala v pevnosti Prozřetelnost."
"To bylo místo našich líbánek. A tady je zopakujeme."
Malá skupina jezdců jela pomalu stepí, která je svou rozlohou měnila v trpaslíky. Vedli nákladní koně a malé stádo volných náhradních koní šlo za nimi. Zvířata i lidé byli putováním štíhlí a zocelení. Oblečení měli potrhané a polátané a boty, dávno prodřené a odhozené, nahradily novým obutím narychlo ušitým z kůže antilopy kudu. Postroje koní poznamenaly trnité houštiny a povrch sedel vyleštily zpocené zadky jezdců.
Tvářím a pažím tří Holanďanů slunce propůjčilo tmavý odstín, takže se barvou příliš nelišili od hotentotských vojáků.
Jeli tiše v zástupu za drobnou klusající postavou Křováka Xhii.
Stále dál a dál po stopě vozových kol, která se před nimi jako had vinula přes pláně a kopce.
Vojáci už se dávno vzdali jakékoliv myšlenky na dezerci.
Nebylo to jen kvůli nesmiřitelnému odhodlání jejich velitele, ale svou roli hrály i tisíce kilometrů, které zůstaly za nimi.
Dobře věděli že osamělý jezdec má pramalou naději vrátit se do kolonie.
Byli jako stádní zvířata nucená zůstat pospolu, aby přežila.
Byli vězňové ne toliko posedlosti kapitána Herminia Kootse, ale též nekonečných liduprázdných dálav.
Kootsův obnošený kabátec a rajtky byly zalátané a poznamenané skvrnami potu, deště a červeného prachu.
Rovné zplihlé vlasy vyšisované sluncem a hrubě krácené loveckým nožem mu padaly až na ramena.
Pohublou opálenou tváří a bledýma očima, které hleděly kamsi do dáli, vskutku připomínal posedlého člověka.
Touha po odměně už ho dávno opustila a kupředu ho hnala jen potřeba zchladit svou nenávist krví kořisti, kterou pronásledoval.
Nedovolil nikomu a ničemu, ani člověku, ani zvířeti či žhavým dálkám, aby ho odradili od dosažení jeho konečného cíle.
Náhle zvedl bradu opřenou o hruď a přivřenýma očima s bezbarvými řasami pohlédl před sebe. Nad obzorem visel temný mrak.
Sledoval, jak stoupá vzhůru k nebi a valí se přes pláň k nim.
Zastavil koně a zavolal na Xhiu: "Co je to tam na obloze?
To není prach ani kouř."
Xhia se kdákavě zasmál a pustil se do radostného tance.
Dupal a šoupal nohama jako potrhlý. Vzdálenost a útrapy cesty ho neoslabily - byl k takovému životu zrozený. Pokud byl uzavřený mezi stěnami a obklopený hordami svých společníků, otupovalo to jeho ducha. Volná divoká krajina byla jeho domácím krbem a obloha střechou nad ním.

344 345

Spustil další ze svých árií sebechvály a zesměšňování svého šíleného a krutého pána, jemuž jedinému z celé skupiny rozuměl.
"Slizký bílý červe, ty tvore s kůží barvy hnisu a sraženého mléka, ty vůbec nic nevíš o této zemi? To o tebe musíXhia, mocný lovec

a zabiják slonů, pečovat jako o slepého kňourajícího kojence?"
Xhia vyskočí a schválně vypustil plyny tak hlasitě a silně, až se mu zadní cíp bederní roušky zachvěl. Věděl, že tím Kootse nahněvá. "To tě musí Xhia, který je tak vysoký, že jeho stín leká nepřítele, Xhia, pod jehož mocným údem ženy ječí radostí, stále vodit za ruku? Nechápeš nic z toho, co je tak jasně napsáno na zemi, nerozumíš ničemu, co oznamují samotná nebesa."
"Okamžitě přestaň s těmi opičáckými posměšky!" vykřikl Koots. Nerozuměl sice jedinému slovu, ale poznal jejich výsměšný tón a věděl, že Xhia pustil větry jen proto, aby ho provokoval.
"Zavři tu svoji špinavou hubu a odpověz rovnou."
"Musím zavřít hubu, a přitom odpovídat na tvoje otázky, velký pane?"
Xhia začal mluvit žargonem kolonie, směsicí všech jazyků.
"Jsem snad kouzelník?" Za měsíce vynucené společnosti se naučili navzájem si rozumět mnohem víc, než tomu bylo na začátku, a to jak ve slovech, tak i v záměrech.
Koots sáhl na držadlo sjamboku, dlouhého biče z hroší kůže, který visel na řemínku z jeho sedla. To bylo další gesto, kterému oba rozuměli. Xhia znovu změnil tón i výraz a tancoval z dosahu biče. "Pane, to je dar od Kulu Kulu. Dnes v noci budeme spát s plnými žaludky."
"Ptáci?" hádal Koots a sledoval stín mraku letícího po pláni k nim. Žasl kdysi nad velkými hejny drobounkých ptáčků quelea, ale tohle hejno bylo větší a pohybovalo se výš.
"Žádní ptáci," smál se Xhia. "Kobylky."
Kootse přešel vztek a zaklonil se v sedle, aby posoudil velikost blížícího se roje. Zaplňoval půlku nebeské klenby od obzoru k obzoru. Zvuk jejich křídel zněl jako mírná bríza v korunách vysokých stromů, ale rychle sílil, nejdřív do šepotu, pak řevu, který přešel v hřmění. Velký roj hmyzu vytvořil pohyblivý závěs, jehož spodní třásně zametaly zem.
Kootsův úžas vystřídaly obavy, když mu první sarančata letící nízko nad zemí vlétla do obličeje. Sklonil se a vykřikl. Sarančata mají zadní nohy opatřené ostrými červenými drápky a jeden z nich zanechal na jeho líci krvavý škrábanec. Kůň se pod ním začal vzpínat. Koots musel ze sedla a držel ho za otěže. Otočil ho zadkem k letícímu hmyzu a křičel na své muže, aby udělali totéž.
"Držte nákladní koně a svažte nohy koňům rezervním, jinak nám před tím morem utečou pryč."
Donutili zvířata kleknout a potom křikem a škubáním za otěže dosáhli toho, že se neochotně položila do trávy.
Koots se ukryl za tělem vlastního koně, klobouk si stáhl přes uši a zvedl límec koženého kabátce.
I když byl částečně chráněný, vytrvalé krupobití letícího hmyzu zasahovalo nekryté části jeho těla s takovou silou, že každý náraz cítil jako bodnutí.
Zbytek skupiny se řídil jeho příkladem. Muži polehali za své koně, jako by se kryli před palbou nepřátelských mušket.
Jen Xhia si deště tvrdých těl zdánlivě nevšímal. Seděl na otevřeném místě a sbíral sarančata, která náraz omráčil. Trhal jim nohy, křídla a hlavy s vypoulenýma očima a těla si cpal do úst.
Jak je žvýkal, krunýře praskaly a po bradě mu tekla tabákově zbarvená šťáva.
"Jezte," volal na ostatní. "Po kobylkách přijde hlad."
Od poledne až do západu slunce roj sarančat nad nimi řval jako vody velké řeky při povodni. Zastínil nebe, takže se předčasně setmělo. Xhiův apetyt se zdál být neukojitelný.
Hltal těla sarančat, až se mu břicho nadouvalo, a Koots měl dojem, že každou chvíli žravostí pukne. Jenže Xhia byl vybaven stejným zažívacím traktem, jaký mají divoká zvířata. Když se mu břicho nafouklo a lesklo jako balon, nejistě vstal a odpotácel se několik kroků stranou. Potom, před očima Kootse a s větrem, který foukal přímo k němu, Xhia zvedl zadní část své bederní roušky a opět si dřepl.
Jak se zdálo, nadbytek jídla sloužil Xhiovi jen k tomu, aby si promazal vnitřnosti. Vyprazdňoval se bohatě a s hromovým zvukovým doprovodem. Současně chytal další kobylky a žvýkal je s neztenčenou chutí.

"Ty hnusný zvíře," křičel na něho Koots a vytáhl pistoli.
Ale Xhia věděl, že i když mu Koots pravidelně vyhrožuje, nemůže si dovolit ho zabít. Aspoň ne teď, tisíce kilometrů od kolonie a civilizace.
"Jsou dobré!" Zašklebil se na Kootse a gestem ho zval, aby se k hostině připojil.

346 347

Koots vrátil zbraň do pouzdra a zakryl si nos. "Až splní svůj úkol, vlastníma rukama tu malou opici uškrtím," umínil si Koots a vlny zápachu ho nutily ke zvracení.
Za šera se mohutný roj sarančat snesl na zem a usadil, kde se dalo. Ohlušující bzukot pominul a Koots konečně vstal a rozhlížel se kolem.
Kam až dohlédl, byla zem kolem pokrytá živým kobercem těl, který západ slunce barvil do hnědě červeného odstínu. Stromy se pod hřadujícím hmyzem změnily v amorfní stohy živých sarančat, které vřely a mohutněly, jak další sarančata usedala na jiná, usazená dřív. S praskáním podobným výstřelům z muškety se přetížené větve lámaly a padaly k zemi, ale kobylky na nich zůstaly a dál ožíraly listy.
Z děr a doupat vylézala masožravá zvířata, aby se na hostině přiživila. Udivený Koots viděl hyeny, šakaly a dokonce i leoparda. Ti všichni se osmělili přijít blíž a dychtivě se vrhali na záplavu hmyzu.
K večeři se dostavilo dokonce i stádo jedenácti slonů. Prošli nedaleko Kootse, ale byli tak zabráni do hodování, že si mužů ani koní vůbec nevšímali. Jako pasoucí se dobytek se zvířata s nosy u země loudala po pláni. Nabírala do tlam vřící masu a chroupala ji mohutnými čelistmi. Lvíčata s plnými břichy se stavěla na zadní nohy a hravě tlapkami srážela ze vzduchu sarančata, která po vyrušení vzlétla.
Kootsovi vojáci umetli kus volné země a rozdělali oheň.
Na listech rýčů, které použili jako pánve, si kobylky upekli. Potom je chroustali s chutí, která si nezadala s chutí Xhiovou.
Nakonec se připojil i Koots a nasytil se křehkými křupavými pochoutkami. Na noc se muži pokoušeli uložit k odpočinku, ale sarančata jim nedala spát. Lezla jim po tvářích a hmyzí nohy s drápky poškrábaly každý kousíček nekryté kůže.
Ranní slunce nabídlo pohled na podivnou krajinu.
Mdlá a beztvará červenohnědá zem evokovala dojem časů před diluviem. Ale slunce rychle ohřívalo nehybné masy sarančat, která noční chlad uvedl do strnulosti. Začala se hýbat, vlnit a bzučet jako vyrušené včely v úle. Jako na povel se celá horda znenadání vznesla do vzduchu a nesená ranní brízou odlétla k východu.
Po celé hodiny jim temný dravý proud hučel nad hlavami.
Teprve až slunce dosáhlo zenitu, zmizeli i poslední jedinci a nebe bylo zase zářivě modré a čisté.
Jenže krajina, kterou za sebou žravý hmyz zanechal, nebyla k poznání. Zůstala jen holá zem a kamení. Stromy byly zbaveny listí a jejich polámané větve žalostně visely kolem pokroucených sukovitých kmenů. Vypadalo to, jako by obrovský plošný požár sežehl každý lísteček a zelenou větvičku. I zlatá tráva, která se ještě včera vlnila ve větru jako hladina oceánu, zmizela.
Zbyla po ní jen kamenná pustina.
Koně čichali k holé zemi a kamení a byli nepokojní, prázdná břicha se začínala ozývat rachocením plynů. Koots vystoupil na nejbližší pahorek a dalekohledem obhlédl kamennou pustinu.
Stáda antilop a zeber kvaga, která ještě včera doslova zamořovala zem, zmizela. V dálce rozeznal bledou mlhu zvířeného prachu, jehož původcem mohl být exodus posledních stád prchajících z této krajiny hladomoru. Mířila k jihu hledat nová pastviště.
Koots se vrátil dolů do tábora, a muži, kteří se živě dohadovali, ztichli, když se přiblížil. Z černého kotlíku si nalil hrnek kávy a zamyšleně studoval jejich tváře. Káva byla hořká, poslední ždibek cukru už spotřebovali před několika týdny. Usrkl černé tekutiny a vyštěkl: "Já, Oudemane? Čeho se bojíte? Máte stejně

bolestnej výraz jako stařena s krvácejícími hemeroidy."
"Koně se nemají na čem pást," vyhrkl Oudeman.
Koots se zatvářil, jako by ho to odhalení zaskočilo.
"Seržante Oudemane, jsem vám vděčnej za upozornění. Bez vaší mimořádný všímavosti bych to zřejmě přehlídl."
Oudeman se zamračil. Nebyl tak pohotový ani dostatečně vzdělaný, aby mohl Kootsovi oplatit jeho vypracovaný sarkazmus a pustit se s ním do slovní potyčky. "Xhia říká, že stáda divoké zvěře vědí, kam jít za pastvou. Dovedou nás k pastvinám."
"Prosím, seržante, pokračujte. Nikdy mě neomrzí sbírat šperky vaší moudrosti."
"Xhia tvrdí, že od minulé noci stáda zvěře putují k jihu."
"Ano," přisvědčil Koots a'hlasitě foukl do hrnku s horkou kávou.
"Xhia má pravdu." Hrnkem pokynul k nízkému kopci.
"Z vršku tamhletoho pahorku jsem to sám viděl."
"Musíme jít na jih a najít pastvu pro koně," pokračoval Oudeman tvrdohlavě.

348 349

"Jednu otázku, seržante. Kterým směrem vedou stopy vozů Jima Courtneye?" Ukázal na hluboké koleje, které na povrchu zbaveném trávy byly mnohem zřetelnější.
Oudeman zvedl klobouk a poškrábal se na lysém temeni hlavy.
"K severovýchodu, pane," zabručel.
"Takže když se vydáme k jihu, doženeme Courtneye?" zeptal se Koots milým tónem.
"Ne, ale..." Oudeman zmlkl.
"Ale co?"
"Pane kapitáne, bez koní se do kolonie nikdy nevrátíme."
Koots vstal a vyšplíchl kávovou sedlinu na zem. "Jsme tady proto, abychom chytili Jima Courtneye, ne abychom se vraceli do kolonie. Nasedat!" Pohlédl na Xhiu. "Hej, ty žlutej paviáne, vezmi stopu a začni pít vítr."
Přešli potoky a řeky, ale nenašli kousek zelené traviny ani stepní trávy. Jeli padesát a dvě stě a pak tři sta kilometrů a stále pastvu nenacházeli.
Ve větších řekách objevili vodní rostliny a lekníny.
Brodili se pak ve vodě a bajonety je sekali a krmili jimi koně.
V jednom sevřeném příkrém údolí rostly trnité stromy, na kterých ještě nějaké listí zůstalo. Vylezli na ně, usekali větve, které sarančata svou vahou nestrhla dolů, a koně se hladově vrhli na zelené listí. Bohužel to nebyla jejich normální potrava a sporá dávka je nestačila zasytit.
U zvířat se začaly projevovat následky dlouhodobé podvýživy, ale Koots ani na okamžik neslevil ze svého odhodlání a zatvrzele je vedl pustinou dál. Koně už zeslábli natolik, že jezdci museli před každým příkřejším stoupáním sesednout a zvířata vést, aby šetřili jejich síly.
I muži hladověli. Spolu s trávou zmizela i zvěř. Step, kdysi bující životem, zela prázdnotou. Snědli posledních pár hrstí prosa a pak se jejich strava omezila na paběrky, které jim zruinovaná step dokázala poskytnout.
Xhia prakem srazil prehistorickou ještěrku s modrou hlavou žijící ve skalách, vykopávali krtčí chodby a nory skákavých krys přežívajících na podzemních kořenech. Opékali je v kůži a nevyvrhnuté, protože nechtěli přijít ani o nejmenší výživnou hodnotu. Prostě je hodili na žhavé uhlíky, nechali opálit chlupy a čekali, až kůže zčerná a popraská. Napůl uvařené maso pak prsty obírali z drobných kostiček. Xhia dokonce odhozené kosti žvýkal jako hyena.
V opuštěném pštrosím hnízdě Křovák objevil úplný poklad.
V prohlubni hrubě vydrápané v zemi našel sedm krémově zbarvených vajec velkých téměř jako jeho hlava.
Poskakoval kolem hnízda a ječel vzrušením.
"Tohle je další dar, který vám přináší chytrý Xhia. Nechal mi je tam pštros, který je mým rodovým znakem."
S malými výčitkami svědomí svůj rodový znak změnil, když si bral

novou ženu. "Bez Xhii už byste dávno zahynuli."
Vybral jedno z vajec a postavil ho do písku. Tětivu luku obtočil kolem šípu, jeho hrot přiložil na vršek skořápky a taháním luku tam a zpátky šíp roztočil. Vyvrtanou dírou syčivě unikl plyn a do vzduchu vytryskla žlutá fontána jako z lahve šampaňské, se kterou se před otevřením silně zatřese. Xhia rychle přiložil ústa k otvoru a sál obsah vejce.
Muži stojící kolem polekaně vykřikli a uskočili dozadu, když je ovanul sírový zápach.
"Matko vzteklýho psa!" zaklel Koots. "Je zkažený."
Xhia radostně koulel očima, ale ústa od pochoutky neodtrhl, aby zbytek žluté tekutiny nepřišel nazmar.
"Ta vejce pocházejí z minulého období snůšky - šest měsíců na horkém slunci. Jsou tak příšerně zkažená, že by dokázala otrávit i smradlavou hyenu."
Oudeman se začal dusit a odvrátil se.
Xhia seděl vedle hnízda a bez pauzy, kromě občasných spokojených úsměvů a říhání, vypil obsah dvou vajec. Zbylé kusy uložil do svého koženého pytle, přehodil si ho přes rameno a znovu vyrazil po stopách vozů Jima Courtneye.
Koně i muži byli den ode dne slabší a vyhublejší. Jediný Xhia byl baculatý a jeho lesklá kůže zářila zdravím a svěžestí. Zkažená pštrosí vejce, vývržky sov, exkrementy lvů a šakalů, hořké kořeny rostlin, larvy masařek, vos a sršňů - věci, které on jediný dokázal strávit - ho udržovaly ve výborné kondici.
Skupina unaveně vystoupila holým úbočím kopce a narazila na místo dalšího Courtneyova tábora. Ale toto tábořiště se lišilo od stovek jiných, které našli předtím. Vozy se tam zdržely dost dlouho, protože uprchlíci stačili postavit chýše z trávy.

Nad dlouhým ohništěm, z něhož zůstaly už jen zbytky studeného popela, stály stojany na uzení zhotovené ze syrového dřeva.
"Tady Somoya zabil svého prvního slona," řekl Xhia po zběžné prohlídce opuštěného tábořiště.
Koots s námahou sesedl z koně. Stál, zaťaté pěsti přitisknuté na bolavý zadek, a rozhlížel se po táboře. "Jak to můžeš vědět?" zeptal se otráveně.
"Vím to, protože jsem chytrýaty jsi hloupý," odpověděl Xhia jazykem svého lidu.
"Žádný opičácký řeči," zavrčel Koots. Ale byl příliš unavený, aby ho uhodil. "Odpověz přímo!"
"Na těchto stojanech vyudili hory masa a toto jsou hlezenní kosti slona. Vyvářeli je." Zvedl kus kosti z trávy. Zůstaly na ní kousky potrhaných šlach. Xhia je nejdřív uhryzl, a teprve pak pokračoval. "Někde poblíž najdu i další zbytky ze slona."
Zmizel, jako když se rozplyne žlutý dým.
Ten mistrovský kousek Kootse vždycky překvapil.
V jednu chvíli mu stojí před očima a příští okamžik je pryč.
Koots klesl do chabého stínu holého stromu.
Nemusel čekat dlouho.
Xhia se objevil stejně náhle, jako zmizel, a nesl velkou stehenní kost.
"Velký slon!" ujišťoval. "Ze Somoyi se stává mocný lovec, jako před ním býval jeho otec. Od lebky odsekal velké kly. Podle děr v lebce můžu říct, že každý kel byl dlouhý jako dva muži stojící jeden na ramenou druhého. Byly silné jako můj hrudník." Pro ilustraci se nadechl.
Koots projevil o kost pramalý zájem a hlavou pokynul k chýším.
"Jak dlouho tady Somoya tábořil?"
Xhia pohledem změřil vrstvu popela v ohništi, hromady hnoje a chodníčky vyšlapané mezi chýšemi a dvakrát ukázal rozevřené ruce.
"Dvacet dnů."
"Potom jsme jejich náskok o dvacet dnů zkrátili," řekl Koots spokojeně. "Najdi něco k snědku, než půjdeme dál."
Podle Xhiových pokynů vojáci vykopali jednoho zajíce a tucet slepých zlatých krtků. Přiletěl párek zvědavých vran s bílým

proužkem na krku a Oudeman je jedinou ranou z muškety sestřelil.
Krtci chutnali podobně jako kuřata, ale maso z vran se nedalo jíst.
Mělo příchuť mršin, kterými se živily, a jedině Xhia si na nich pochutnal.
Nemocní slabostí a otlačeninami ze sedel spolykali kousíčky masa a před západem slunce se zachumlali do přikrývek.
Xhia je vzbudil vzrušeným ječením. Koots těžkopádně vstal, pistoli v jedné a šavli v druhé ruce. "Do zbraně! Ke mně!" křičel dřív, než se úplně probudil. Náhle se zastavil a zíral na východní nebe osvětlené podivnou září. Hotentoti kňučeli pověrečnou hrůzou a přetahovali si přikrývky přes hlavy. "To je varování," přesvědčovali se navzájem, ale tak tiše, aby je Koots neslyšel. "Nebe nás varuje, abychom skončili ten šílený hon a vrátili se zpátky do kolonie."
"Žhnoucí oko Kulu Kulu," zpíval Xhia a tančil na počest velkého svítícího božstva na obloze. "Stará se o nás. Slibuje déšť a návrat stád. Zase bude svěží zelená tráva a tučné maso. Brzy, velice brzy."
Trojice Holanďanů se pudově semkla.
"To je hvězda, která vedla tři mudrce do Betléma."
Koots, ač sám ateista, věděl, že jeho dva druhové jsou věřící, a pohotově přírodního jevu využil ve svůj prospěch.
"Kývá na nás, abychom šli dál."
Oudeman něco zavrčel, ale nechtěl kapitána provokovat, a tak mlčel.
Richter se potajmu přežehnal, protože byl tajný katolík ve společnosti luteránů a pohanů.
Všichni sledovali vznešenou pouť komety po noční obloze, jedni se strachem, jiní s radostným očekáváním.
Hvězdy bledly, až zmizely úplně, zahanbené nádherou komety.
Před rozedněním dráha komety opsala oblouk od jednoho obzoru k druhému. Na západě ji začaly zaclánět husté mraky valící se od východu, od teplého Indického oceánu.
Nastalo zachmuřené ráno a v kopcích burácel hrom.
Potom břicha mraků rozčísla čepel jasného blesku a spustil se déšť.
Když se přes ně přehnaly první poryvy ledového deště, koně otočili ohony po větru a muži se skrčili pod celtu.
Jedině Xhia shodil bederní roušku a poskakoval v dešti nahý, zakláněl hlavu a nechal vodu padat do otevřených úst.
Pršelo bez přestání celou noc a celý den.
Zem se pod nimi rozpustila a kdejaká strouha či vyschlé koryto se změnilo v divokou řeku, zatímco z děr a prohlubní v zemi se stala jezera.
Neustále je bičoval déšť a otupovalo hřmění podobné kanonádě těžkých děl. Mokří se třásli zimou a v křečovitě stažených

střevech jim naříkal a vyhrožoval hlad. Co chvíli déšť před dopadem na zem zmrzl a kroupy veliké jako kotníky prstů rachotily na celtě a přiváděly koně k šílenství. Někteří překousli provazy a tryskem uháněli před zuřivostí bouře pryč.
Na druhý den se mraky roztrhaly a v šedivých cárech odpluly k západu. Děrami v nich vysvitlo slunce, jasné a horké. Muži nasedli a vydali se do stepi hledat chybějící koně. Jednoho z nich zabil pár mladých lvů. Obě velké šelmy byly ještě u své kořisti a Koots s Oudemanem je ve vzteku uštvali a zastřelili.
Koots ztratil tři dny, než se mohl opět vydat za Jimem Courtneyem. Třebaže déšť narušil a někde úplně vymazal stopy vozů, Xhia nikde nezaváhal a bez zastavení je vedl dál.
Step radostně reagovala na déšť a horké slunce, které ho vystřídalo. Už první den chmurné linie kopců pokrylo křehké zelené chmýří a stromy zvedly svěšené holé větve.
Než ujeli dalších tři sta kilometrů, koně si naplnili břicha svěží zelenou trávou. Objevily se i první známky návratu zvěře.
Xhia uviděl stádo nejmíň padesáti buvolců. Červená srst zvířat velkých jako poníci svítila na slunci už zdaleka. Jejich rohy, vysoké jako biskupská mitra, se nejprve zvedaly vzhůru a pak se stáčely dozadu. Tři Holanďané pobídli koně a vyjeli stádu vstříc.

Čerstvá pastva koním vrátila sílu a stádo snadno dostihli.
Buvolce vyvrhli tam, kde padli, a vedle nich rozdělali ohně.
Krvavé kusy masa hodili na žhavé uhlí a napůl šílení hladem
nedočkavě hltali nedopečená sousta. Xhia, který byl štíhlý
a o polovinu menší než vojáci, snědl víc, než dva největší jedlíci
dohromady, a pro jednou mu ani Koots nezáviděl.
Kadem klečel za padlým kmenem stromu vedle rozvodněného potoka.
Mušketu odložil na kmen a podložil ji složeným turbanem.
Bez podušky by mohla z kulatého dřeva spadnout a samovolně spustit.
Ta zbraň pocházela z muničního skladu na Odplatě.
Horší to bylo se střelným prachem. Rashoodovi se podařilo ukrást
pouze čtyři malé pytlíky prachu a dlouhotrvající bouře s deštěm,
který je promáčel, znehodnotil i většinu toho, co jim ještě zbylo.
Kadem prsty drobil 'zpečené kousky a třídil je, ale přes veškerou
snahu nakonec zachránil pouze jediný pytlík drahocenné látky.
Aby mu déle vydržel, nabíjel mušketu jen poloviční dávkou prachu.
Přes křoví pozoroval malé stádečko antilop impala, jak okusovaly
nové výhonky trav a rostlin, které po dešti hojně pučely.
Od rojení sarančat to byla první zvěř, kterou viděl. Kadem si
vybral jednoho samce - sametově hnědé zvíře s rohy ve tvaru
lyry. Byl výborný střelec, ale poloviční prachová náplň mu
nedovolila nabít plné množství broků. Aby byly účinné, musel
antilopu nechat přijít blíž. To se taky stalo a Kadem vystřelil.
Přes vířící mrak kouře viděl, jak se zvíře zapotácelo a točilo se
v kruhu. Přední noha mu visela vytržená z roztříštěného kloubu.
Kadem odhodil mušketu a s šavlí v ruce vyskočil z úkrytu.
Úderem jílce antilopu omráčil a podřízl jí hrdlo.
"Ve jménu Boha," požehnal úlovek, aby jeho maso nebylo znesvěcené
a věřící ho mohli konzumovat. Tiše hvízdl a jeho tři společníci
opustili úkryt a přišli za ním na břeh potoka.
Spěšně úlovek vyvrhli a potom nad malým ohněm opékali plátky
svíčkové.
Sotva bylo maso upečené, Kadem přikázal oheň uhasit.
I v této neobydlené zemi bez konce dbal na bezpečí. Byla to
zásada, kterou si přinesl z pouště, kde krevní msta mezi sousedními
kmeny byla na denním pořádku.
Pojedli rychle a střídmě a zbytky studené pečeně zabalili do turbanů,
rance si zavěsili na záda a uvázali kolem pasu.
Kadem vstal. "Ve jménu Boha, jdeme dál," zvedl své druhy a vedl je
břehem potoka vzhůru k bariéře kopců. Hábity už měli ušpiněné
a jejich konce potrhané, jako by je rozkousaly krysy.
Stěží jim zakrývaly kolena. Z kůže zvěře, kterou ulovili před
náletem kobylek, si zhotovili sandály, ale ty nebyly právě
nejvhodnější obuví pro nerovný kamenitý terén. Navíc v některých
místech byl pokryt tříhrotými ďábelskými trny, u kterých vždy
jeden osten trčel vzhůru a dokázal proniknout i tou nejtužší
koženou podrážkou.
Déšť už napravil veškeré škody způsobené náletem sarančat a o jídlo
nebyla nouze, jenže neměli koně a museli každý den od svítání
do soumraku putovat pěšky. Kadem rozhodl, že půjdou na severovýchod
a pokusí se dorazit do některé z ománských obchodních stanic
na pobřeží za řekou Pongola dřív, než jim dojde poslední střelný
prach. Ovšem do cíle jim scházelo ještě několik set kilometrů.

354 355

V poledne zastavili, protože i neúnavní cestovatelé se musejí
v určený čas pomodlit. Kadem podle poledního slunce odhadl,
kterým směrem leží Mekka, a protože neměli modlitební koberečky,
poklekli na holou zem. Prohlásili, že Bůh je jen jeden a Mohamed
že je jeho poslední pravý prorok. Za svou víru nežádali výhody
ani přízeň. Po čisté striktní formě modlitby dřepli do stínu
a pojedli studenou zvěřinu. V krátké tiché rozmluvě Kadem svým
společníkům vysvětlil pár náboženských a filozofických otázek
a opět vzhlédl k slunci.
"Je čas. Ve jménu Boha, vydejme se na cestu."
Vstali a chystali se k odchodu, když zaslechli nezaměnitelné zvuky.
V dálce zapraskaly výstřely.

"Lidé! Civilizovaní lidé s mušketami a prachem!" zašeptal Kadem. "Musí mít i koně, protože bez nich by se tak daleko do vnitrozemí nedostali. Všecky ty věci nutně potřebujeme, jestli v tomto pustém koutě země nemáme zahynout."
Střelba se ozvala znovu a Kadem zvedl hlavu a soustředěním přivřel oči. Snažil se přesně určit směr, odkud přicházela. Konečně se rozhodl. "Pojďte za mnou a buďte opatrní," vyzval trojici společníků. "Nesmějí o nás vědět."
Uprostřed odpoledne Kadem našel stopy mnoha koní jedoucích na severovýchod. Jejich okovaná kopyta zanechávala v mokré zemi hluboké otisky. Rozběhli se po nich klusem.
Pozdě odpoledne před sebou uviděli sloup kouře z táborového ohně a dál postupovali opatrněji, až v houstnoucím šeru zahlédli i odlesky plamenů. Když se přiblížili ještě víc, rozeznávali postavy mužů, přecházejících před ohněm. Vítr, který foukal přes den, nahradila noční bríza vanoucí z jiného směru a Kadem nasál čpavýpach.
"Koně!" zašeptal vzrušeně.
Koots se opřel o kmen trnovníku a pečlivě nacpával svou hliněnou dýmku silným tabákem. Jeho pytlík na tabák zhotovený z buvolího šourku byl zpola prázdný a Koots musel kouření omezit. Musel vystačit s poloviční náplní dýmky na den.
Zapálil ji žhavým uhlíkem z ohně a tiše zakašlal, když poprvé naplnil plíce kouřem.
Jeho vojáci porůznu odpočívali pod okolními stromy. Každý si vybral místo na spaní podle své chuti. Žaludky měli plné masa z buvolce. Po mnoha měsících se konečně najedli do sytosti.
Koots ukončil pochod dřív, a tak mohli spokojeně odpočívat. Do tmy scházela ještě hodina, zatímco normálně začínali tábořit až za šera, když neviděli na stopy vozů.
Koutkem oka Koots zahlédl nějaký pohyb a rychle se rozhlédl, ale hned se zase uklidnil, když poznal Xhiu. Zmizel mu před očima ve zšeřelé stepi jako dým. Křovák, který měl po celý život všude nepřátele, se nikdy neuložil k spánku, dokud nezametl vlastní stopu. Koots věděl, že v širokém oblouku obejde trasu ve směru, odkud přišli, a pokud je někdo sledoval, objeví jeho stopu.
Koots dýmku vykouřil do posledního ždibku tabáku a vychutnával každé potáhnutí. Nakonec dýmku se smutným výrazem vyklepal. S povzdechem se zabalil do kožešiny, zavřel oči a okamžitě usnul. Nevěděl ani, jak dlouho spal, když ho probudil jemný dotek na tváři. Okamžitě vystartoval, ale Xhia ho uklidnil tichým kvokáním.
"Co se děje?" zeptal se Koots tiše.
"Cizinci," odpověděl Xhia. "Sledují nás."
"Lidi?" Kootsovu mysl ještě stále tlumil spánek a Xhia nemínil na takovou hloupou otázku odpovídat. Koots se posadil.
"Kdo? Kolik jich je?"
Xhia spěšně zkroutil hrst suché trávy, ale než oheň zapálil, přistínil ho rohem Kootsovy kožešiny. Podržel trávu nad popelem vyhaslého ohně a rozfoukal uhlíky. Když tráva vzplála, podal Kootsovi útržek pošpiněné bílé látky.
"Je z oděvu. Zachytil se v trní," vysvětloval Xhia. Potom Kootsovi ukázal další trofej - jediný černý vlas. Koots pochopil, že je to lidský vlas, ale byl příliš hrubý a černý na to, aby pocházel z hlavy severního Evropana. A byl taky rovný bez zákrutů a smyček, takže hlava, která ho nosila, nepatřila Křovákovi ani příslušníkovi jiných afrických kmenů.
"Tenhle hadřík je z dlouhého hávu, jaký nosí muslimové, a ten vlas bude z hlavy toho, komu oděv patřil."
"Muslimové?" zeptal se Koots překvapeně a Xhia přikývl.
"Kolik jich je?"
"Čtyři."

"Kde jsou teď?"
"Zalehli nedaleko. Sledují nás." Xhia pustil dohořívající věchýtek na zem a dlaní své dětské ruky uhasil poslední jiskru.
"Kde nechali koně?" divil se Koots. "Kdyby ucítili naše koně,

zařehtali by."
"Nemají koně. Přišli pěšky."
"Arabové a pěšky? Ale ať už je to kdokoliv, je zřejmé, na co mají spadeno." Koots si natáhl boty. "Chtějí naše koně." Doplazil se k Oudemanovi, který tiše chrápal, a zatřásl s ním.
Když se Oudeman probral, rychle pochopil, co se děje, a poslouchal Kootsovy příkazy.
"Žádné střílení!" opakoval Koots. "Ve tmě by mohla kulka zasáhnout koně. Použijte chladnou ocel."
Koots s Oudemanem se plížili od jednoho vojáka ke druhému a šeptem jim předávali rozkazy. Muži se vysoukali z přikrývek a se šavlemi v rukou zalehli do křoví poblíž koní.
Koots se usadil dál od vyhasínajícího ohně. Ležel na břiše, aby proti svitu hvězd zahlédl siluetu postavy, kdyby se někdo pokoušel ke koním přiblížit.
Čas se pomalu vlekl. Pro většinu lidí by bylo obtížné udržet plné soustředění, ale Koots byl válečník.
Svítící kometa už visela nízko nad západním obzorem, když Koots zaslechl ťuknutí oblázků.
Rázem měl všecky nervy v těle napnuté.
O minutu později a mnohem blíže se ozval zvuk podrážky sandálu sunoucího se po měkké zemi.
Sklonil hlavu a proti svitu hvězd uviděl temný stín.
Už je tady, pomyslel si. Nechám ho, ať si pohraje s provazy.
U řady uvázaných koní vetřelec zastavil a poslouchal.
Byl vousatý a na hlavě měl turban. Po dlouhé minutě se shýbl k hlavnímu provazu, na kterém byly navlečeny železné kruhy ohlávek. Provaz vyklouzl z ohlávek dvou koní a zvířata pohodila volnými hlavami.
Ve chvíli, kdy neznámý rozvazoval další uzel, Koots vstal a šel k němu. Jenže ve tmě ho ztratil z očí a zakopl o něj.
Výkřikem varoval ostatní a oba muži se do sebe pustili.
Zápasili tělo na tělo, a tak Holanďan nemohl použít šavli.
Rychle poznal, že proti němu stojí víc než rovnocenný soupeř.
Muž se v jeho sevření kroutil jako had a Koots cítil jeho tvrdé svaly. Pokusil se ho kopnout kolenem do rozkroku, ale jablko kolenního kloubu narazilo na pevné svaly mužova stehna.
V následující odvetě skončila hrana mužovy pravice pod Kootsovou čelistí. Hlava mu poskočila, jako by měl přeražený krk a Koots spadl na záda. Viděl, jak se muž napřahuje šavlí k úderu na jeho hlavu. Instinktivně ránu odrazil vlastní zbraní a ocel zazvonila na oceli.
Vetřelec přestal útočit a zmizel ve tmě, zatímco otřesený Koots pomalu vstával. Kolem slyšel křik a řinčení zbraní.
Oudeman s Richterem vykřikovali rozkazy a pobízeli muže k boji.
Najednou se zablýsklo, třeskla rána z pistole a Koots strnul.
"Nestřílejte, pitomci! Mějte ohled na koně!" Konečně se úplně postavil a v té chvíli za sebou zaslechl dusot koňských kopyt.
Ohlédl se a spatřil temnou siluetu jezdce, který na něj najížděl.
Ve svitu hvězd se zaleskla čepel a Koots se v posledním okamžiku stačil sehnout. Nad hlavou mu zasvištěla ocel čepele a jezdec přejel kolem. Koots stačil jen zaregistrovat, že muž byl vousatý a na hlavě měl turban.
Zoufale se rozhlížel kolem sebe. Nedaleko proti temnému pozadí zahlédl bledší stín šedé klisny, nejrychlejší a nejsilnější ze všech jejich koní. Koots zasunul šavli do pochvy a jak k ní běžel, ověřil si, zda má v pouzdře pistoli. Na hřbetě šedky poslouchal, kterým směrem druhý kůň běží, a plným tryskem za ním vyrazil.
V příštích hodinách musel každých pár minut zastavit a poslouchat dusot kopyt koně prchajícího zloděje. I když Arab často měnil směr, aby Kootse setřásl, nakonec se vždycky obrátil k severu.
Hodinu před úsvitem ho Koots definitivně ztratil.
Buď se mu podařilo nepozorovaně obrátit, nebo přešel s koněm do kroku.
Sever! Má namířeno k severu, rozhodl se Koots. Obrátil se zády k Jižnímu kříži a jel dál stejnoměrným klusem, aby klisnu neuštval.
Rozednilo se rychle a Kootsovi se rozbušilo srdce, když před sebou

v dostřelu pistole uviděl temnou siluetu koně a jezdce.
Pohnal kobylu a rychle se k nim blížil. Jezdec o něm ještě nevěděl a jel dál krokem. Koots poznal hnědého valacha, dobrého a silného koně, který se rychlostí mohl měřit s jeho klisnou.
"Ty zkurvysynu!" zaklel Koots vítězoslavně. "Hnědák zchroml. Není divu, že musel zpomalit." I v chabém světle rozbřesku

358 359

viděl, jak hnědák šetří pravou přední nohu. Zřejmě se mu do střelky kopyta zabodl ostrý kámen nebo trn. Koots se přihnal jako vítr a uprchlík ho teprve teď zaslechl a ohlédl se.
Z kadeřavých hustých vousů na Kootse hleděla dravčí tvář.
Arabovi stačil jediný letmý pohled a přinutil koně do těžkopádného cvalu.
Koots byl dostatečně blízko, a tak se pokusil záležitost rychle ukončit. Vytáhl pistoli a vypálil na široká Arabova záda. Zřejmě minul, protože muž se sklonil a zakřičel: "Šavle, nevěřící! Muž proti muži!"
Koots strávil s armádou VOC roky v Orientě a mluvil plynně hovorovou arabštinou. "To rád slyším!" odpověděl.
"Zastav a dovol mi prohnat čepel tvým hrdlem."
Po dvou stech metrech muž hnědáka přitáhl, seskočil na zem, krátkou námořnickou šavli v pravici. Koots si uvědomil, že nemá žádnou střelnou zbraň. Pokud nějakou měl, když se plížil do tábora, musel ji cestou ztratit.
Teď stál na zemi a kromě šavle měl jen dýku, protože Arabi se bez dýky neobejdou.
Koots byl ve velké výhodě a donkichotovské názory byly jeho kalkulacím cizí.
Vyrazil přímo k Arabovi, vykloněný z koňského hřbetu a připravený k úderu.
Arab se ukázal být rychlejší, než kapitán čekal. Jakmile přečetl Kootsův záměr, uskočil stranou a na poslední okamžik podběhl jeho pravici se zbraní a s elegancí toreadora sklánějícího se nad rohy útočícího býka se otřel klisně o bok. Současně zachytil cíp Kootsova kabátce a celou svou váhou ho zatížil.
Náhlý a nečekaný manévr Kootse zaskočil.
Sám byl vykloněný a bez opory třmenu ho Arab lehce stáhl na zem.
Jenže Koots byl rovněž bojovník a jako kočka přistál na nohou a svíral rukojeť zbraně. Arab zaútočil forhendovým úderem na hlavu, ale pak okamžitě změnil směr a ťal nízko s úmyslem přeseknout soupeři achilovku. Koots první ránu odrazil, ale druhá byla příliš rychlá a musel letící čepel přeskočit.
V odvetě ihned zaútočil přímo na Arabovy jiskrné oči. Arab hlavou uhnul a ostří mu proletělo nad ramenem tak těsně, že mu pod uchem uřízlo chomáč vousů. Protivníci se odpoutali a začali kolem sebe kroužit. Oba byli ve výborné kondici a ani se nestačili zadýchat.
"Jak se jmenuješ, synu falešného proroka?" zeptal se Koots lehkým tónem. "Rád bych věděl, koho zabiju."
"Jmenuju se Kadem ibn Abubaker al-Jurf, nevěřící pse," odpověděl Arab tiše. "A jak lidé říkají tobě, když pominu přezdívku požírač hoven?"
"Jsem Herminius Koots, kapitán armády VOC."
"Tak je to," divil se na oko Kadem. "Tvá sláva tě předbíhá. Oženil ses s hezkou malou kurvou jménem Nella, kterou ojel každý muž, jenž se kdy na mysu Dobré naděje objevil.
Při nedávné návštěvě kolonie jsem dokonce i já za živým plotem zahrad Společnosti obětoval pár zlaťáků. Musím se ti svěřit. Rozumí svému řemeslu a dělá ho ráda."
Urážka byla tak jedovatá a nečekaná, že Koots na něj zíral s otevřenou pusou - ten Arab dokonce znal její jméno. Ruka se šavlí mu poklesla a Kadem byl skokem u něj.
Kapitán musel před výpadem couvnout.
Znovu začali kroužit a Kootsovi se tentokrát podařil zásah do Arabova levého ramene, ale hrot jenom škrábl kůži a nic víc.
Na hedvábném rukávu Arabova hávu se objevila drobná rudá skvrnka.
Několik dalších pokusů o výpad skončilo bez zásahu a pak bodoval

Kadem, když Kootsovi rozřízl kůži na boku.
Rána nebyla zdaleka tak vážná, jak silné krvácení napovídalo.
Přesto Koots začal ustupovat.
Pravá ruka ho bolela a hořce litoval promarněného výstřelu.
Kademovi na rtech pohrával zlomyslný hadí úsměv a podle očekávání se v jeho levici objevila dýka.
Kadem zaútočil z pravé nohy a jeho šavle se změnila v letící sluneční paprsek. Koots byl nucený znovu ustoupit. Při couvání patou zachytil o větev trní a téměř spadl. Kadem přerušil útok a obešel Kootse zleva. Přesně ho přečetl a poznal, že levá strana je jeho slabina. Před lety v bojích u Jaffny ho zasáhla kulka do levého kolena, a staré zranění se teď přihlásilo. Těžce dýchal a neúprosný Kadem útočil.
Koots už jen rány odrážel a k přímým výpadům se neodvažoval. Věděl, že konec se neúprosně blíží. Pot mu tekl do očí a Kadema viděl rozmazaně.
Náhle se Kadem stáhl, spustil ruku s šavlí a hleděl Kootsovi přes rameno. Mohla to být lest a Koots odmítl nabízenou příležitost. Upřeně sledoval dýku v jeho levici a připravoval se na příští výpad.
Náhle za sebou zaslechl přijíždět koně.
Pomalu se otočil a viděl, že Xhia přivádí Oudemana s Richterem.

360 361

Oba byli na koních a v plné zbroji. Kadem upustil šavli i dýku na zem, ale dál stál vzpřímený s bradou zdviženou.
"Mám tu svini zabít, kapitáne?" volal Oudeman.
Mušketu měl položenou na klíně. Otřesený a nahněvaný Koots už málem souhlasil. Věděl, že měl namále, a Kadem nazval jeho Nellu kurvou. Byla to sice pravda, ale pokud to někdo řekl v Kootsově doslechu, koledoval si o smrt. Vzpamatoval se včas.
Ten muž mluvil o mysu Dobré naděje, mohl by se od něj něco nového dozvědět. Zabít ho může později vlastní rukou. Z toho bude mít větší radost, než když to za něj udělá Oudeman.
"Chci od něj slyšet víc. Uvaž ho za svého koně. Svázali Kademovi ruce provazem a jeho druhý konec přivázali ke karabině na Oudemanově sedle. Oudeman jel klusem a táhl Kadema za sebou.
Kdykoliv upadl, trhnutím za provaz mu pomohl zpátky na nohy.
Při každém pádu si Kadem sedřel kousek kůže z kolen nebo loktů.
Do tábora ho Oudeman dovlekl zmazaného směsí potu, prachu a krve.
Koots sklouzl ze hřbetu šedé klisny a šel si prohlédnout další tři arabské zajatce, které chytil Oudeman.
"Jména?" zeptal se dvou, kteří vyvázli nezranění.
"Rashood, effendi."
"Habban, effendi." Na znamení úcty a podřízenosti se dotkli čela a prsou. Koots odešel k třetímu zajatci. Sténal na zemi schoulený jako plod v děloze.
"Jméno?"
zakřičel Koots a nakopl ho. Poraněný muž zasténal hlasitěji a mezi prsty ruky svírající žaludek se objevila čerstvá krev.
Koots pohlédl na Oudemana.
"To ten potrhlý Goffel," vysvětloval Oudeman. "Podlehl vzrušení, zapomněl na váš příkaz a střelil ho do břicha. Nedožije zítřka."
"Lepší, než kdyby střelil koně," mínil Koots. Z pouzdra u pasu vytáhl pistoli a přiložil ústí hlavně k zajatcovu týlu.
Po výstřelu muž strnul a oči mu zapadly.
Po několika křečovitých pohybech nohou znehybněl úplně.
"Škoda prachu," litoval Oudeman. "Stačil by na to nůž."
Koots na jeho poznámku vůbec nereagoval a změnil téma.
"Ještě jsem nesnídal, a vy víte, jak dovedu být nedůtklivý, když mám hlad." Koots se zasmál vlastnímu vtipu a kouřící pistoli zasunul do pouzdra. Mávl rukou ke zbývajícím vězňům.
"Vysázejte každému na holá chodidla deset ran sjambokem, ať mají přátelštější náladu. Po snídani si s nimi přijdu znovu popovídat."
Koots jedl vývar z holeně buvolce a sledoval, jak Oudeman a Richter arabské zajatce bijí přes plosky chodidel.
"Přitlačte, chlapi!" křičel na ně, když slyšel, že rány vyvolávají jen tiché vrčení. Dobře věděl, jakou bolest bič z hroší kůže

dokáže způsobit.
Koots vytřel misku prstem, olízl ho a dřepl si před Kadema.
Navzdory špinavému a potrhanému hávu, škrábancům a odřeninám byl Kadem očividně vůdcem skupiny, a Koots nemínil ztrácet čas se zbývajícími dvěma zajatci. Jen pohlédl na Oudemana a ukázal na Rashooda a Habbana. "Odveďte ty svině pryč."
Nechtěl, aby byli přítomni výslechu Kadema a slyšeli jeho odpovědi. Později je vyslechne každého zvlášť a jejich výpovědi porovná.
Koots počkal, až je odvedou. Na opuchlých chodidlech se dobelhali ke stromu, kde je vojáci přivázali.
Spokojený Koots se otočil zpátky ke Kademovi.
"Takže ty, milovaný Alláhem, jsi navštívil mys Dobré naděje?"
Kadem na něj hleděl pronikavýma očima fanatika a mlčel.
Zmínka o mysu ale znepokojila Oudemanovu pomalou mysl a po chvilce přinesl jednu z mušket zabavených Arabům.
Koots si nejdřív zbraň prohlížel bez velkého zájmu.
"Pažba," nasměroval jeho pozornost Oudeman.
"Podívejte se na značku na pažbě."
Kootsovi se zúžily oči a jeho rty vytvořily tenkou tvrdou linku, když poznal znak vypálený ve dřevě cejchovacím železem.
Byl na ní stylizovaný devítiliberní kanón s dlouhou hlavní na dvoukolovém podvozku. Na stuze pod ním byl nápis "CBTC".
"Výborně!" Koots vzhlédl od muškety a pohlédl na Kadema.
"Patříte k mužům Toma a Doriana Courtneyových?"
V hlubokých temných očích Araba zablýsklo, ale byl to jen okamžik, a Koots si ani nebyl jistý, jestli se nemýlí.
Pokud ne, pak ta reakce na vyslovená jména mohla znamenat loajalitu, oddanost nebo cokoliv jiného. Koots se posadil a sledoval zajatce.
"Znáš moji ženu," připomněl mu. "Mohl bych tě nechat vykastrovat za to, jak jsi o ní mluvil. Ale jestli znáš bratry Courtneyovy, mohl bych ti taky koule ponechat."

362 363

Kadem na něj mlčky hleděl a Koots zavolal na Oudemana.
"Seržante, nadzvedněte mu ty hadry, ať posoudíme, jak velký nůž budeme potřebovat."
Oudeman se zašklebil, přistoupil ke Kademovi a shýbl se pro lem jeho potrhaného oděvu, ale než se ho dotkl, Kadem promluvil.
"Znám Doriana Courtneye. Jeho arabské jméno je al-Salil."
"Ten s rudou hlavou," souhlasil Koots. "Slyšel jsem, že ho tak nazývají. Co víš o jeho bratru Tomovi? O tom, kterému taky říkají Klebe - Jestřáb."
"Znám je oba," ujistil ho Kadem.
"A tebe najali, nebo jsi jejich otrok, lokaj či patolízal?"
Koots ta slova pečlivě vybíral, aby Kadema vyprovokoval.
"Jsem jejich nesmiřitelný nepřítel." Kadem se chytil do pasti a nadýmal se pýchou. "Jestli bude Alláh laskavý, jednoho dne se stanu jejich katem."
Řekl to s tak vroucí upřímností, že mu Koots uvěřil.
Sám ovšem mlčel, protože mlčení bývá nejlepší formou výslechu.
Kadem se dostal do varu a zaníceně pokračoval:
"Jsem nositel svaté fatwy, kterou mi svěřil můj pán a vládce Omanu, kalif Zayn al-Din ibn al-Malik."
"Proč by šlechetnej a mocnej monarcha svěřoval takový poslání mizernýmu kusu zasmrádlýho vepřovýho sádla, jako jsi ty?"
Koots se pohrdlivě zasmál. Oudeman, který nerozuměl jedinému slovu arabsky, se rozesmál jako ozvěna.
"Jsem princ královské krve," hájil se Kadem zlostně.
"Můj otec byl kalifův bratr. Jsem vládcův synovec. Kalif mi důvěřuje, protože jsem velel jeho legiím a stokrát jsem se osvědčil ve válce i míru."
"A přece jsi nesplnil tu svou svatou fatwu," dráždil ho Koots.
"Tvoji nepřátelé žijou spokojeně dál, a ty chodíš ve špinavejch hadrech a jsi přivázanej ke stromu. Tak vypadá ideál mocnýho ománskýho válečníka?"
"Zabil jsem krvesmilnou kalifovu sestru, což bylo částí daného úkolu, a bodl jsem al-Salila tak těžce, že ještě stále může

následkům zranění podlehnout. A pokud nezemře, nebudu mít klid, dokud svou povinnost nesplním."
"To všecko jsou pouhý fantazie šílence," vysmál se mu Koots. "Jestli tě žene svatá povinnost, proč tě najdu, jak se touláš pustinou ve špinavejch hadrech jako žebrák, neseš al-Salilovu mušketu a pokoušíš se ukrást koně, na kterým bys mohl uprchnout?"
Koots ze svého zajatce zkušeně doloval informace.
Kadem se vychloubal, jak se vetřel na palubu Alláhova daru, čekal na příležitost a jak udeřil. Popsal vraždu princezny Yasmini i to, jak málo chybělo k zabití al-Salila. Potom vylíčil, jak s pomocí tří spoluvěřících uprchl z Courtneyovy lodi kotvící v laguně, jak se vyhnul pronásledování, až nakonec narazil na Kootsův oddíl.
Mnoho z toho, co řekl, bylo pro Kootse novinkou, obzvlášť útěk Courtneyových z mysu Dobré naděje.
Muselo se to stát po jeho odchodu z kolonie, když se vydal za Jimem Courtneyem.
Kademovo vyprávění mělo svou logiku a Koots v něm nenašel jediné slabé místo ani pokus o podvod.
Všecko do sebe zdánlivě přesně zapadalo.
Odpovídalo to všemu, co o Keyserovi a jeho úmyslech sám věděl.
I vynalézavé řešení bratří Courtneyů bylo pro ně typické.
S jistou zdrženlivostí Kademovi uvěřil. Ostatně zdrženlivý býval vždycky. Ano! jásal v duchu, i když to navenek nedal znát.
Tohle je mimořádný zásah štěstěny. Seslala mi spojence, kterého můžu k sobě připoutat ocelovým řetězem. Jeho náboženskou fatwu a žhavou nenávist, vedle níž bledne i moje odhodlání.
Koots Kadema upřeně pozoroval, než se rozhodl. Žil mezi muslimy, bojoval s nimi i proti nim dost dlouho, aby pochopil učení islámu a neměnné zákony cti, které je vázaly.
"Taky jsem zapřísáhlý nepřítel Courtneyových," řekl konečně a oči Kadema okamžitě zahořely nedůvěrou.
Neudělal jsem osudnou chybu? zaváhal Koots. Nespěchal jsem ke svému cíli příliš zbrkle a nepolekal jsem svou kořist?
Sledoval, jak Kademovo podezření sílí. Ale už jsem skočil a nemůžu se vrátit. Otočil se k Oudemanovi. "Rozvažte mu pouta a doneste vodu, ať se může umýt. Dejte mu najíst a nechte ho pomodlit, ale pečlivě ho hlídejte. Nemyslím, že by se pokusil utéct, ale nedávejte mu k tomu příležitost."
Oudemana jeho příkazy překvapily. "Co mám udělat s jeho muži?" zeptal se váhavě.
"Nechte je uvázaný a pod přísným dohledem," odvětil Koots. "Nedovolte Kademovi, aby s nima mluvil. Vůbec ho k nim nepouštějte."

Koots počkal, až se Kadem umyje, nají a vykoná své polední modlitby. Pak pro něj opět poslal a pokračovali v hovoru.
Koots zvolil zdvořilou formu pozdravu a dal najevo, že změnil Kademovo postavení ze zajatce na hosta se vším všudy, co tato role od obou vyžadovala. "Důvod, proč mě nacházíte tady v tý pustině daleko od příbytků civilizovaných lidí, je stejnej jako ten váš. Podívejte se na tyhle stopy vozů."
Koots ukázal na vyjeté koleje a Kadem na ně krátce pohlédl. Už si jich všiml dřív, když blízko tábora číhal na koně.
"Vidíte je?" trval na odpovědi Koots.
Kadem nasadil kamenný výraz. Začínal litovat své předchozí nerozvážnosti. Neměl dávat tak najevo své emoce a prozradit tolik informací nevěřícímu. Teprve teď si uvědomil, že Koots je vychytralý a nebezpečný člověk.
"Ty koleje vyjely čtyři vozy, který vede jediný syn Toma Courtneye, známýho pod přezdívkou Klebe."
Kadem zamrkal, ale jeho tvář zůstala neměnná, a Koots mu nechal chvíli na přemýšlení.
Potom mu vyložil, proč byl Jim Courtney nucený kolonii opustit.
Kadem poslouchal mlčky a v jeho očích se nezračilo víc emocí než v očích kobry, ale usilovně přemýšlel. Když v přestrojení za obyčejného lodníka pobýval na palubě Alláhova daru, jeho společníci o tom často hovořili, a tak o útěku Jima Courtneye

z kolonie na mysu věděl.
"Když ty stopy budeme sledovat, určitě nás dovedou někam na pobřeží, kde si otec se synem domluvili schůzku," dokončil výklad Koots a znovu bylo ticho.
Kadem přemýšlel o tom, co mu právě Koots řekl.
Zvažoval věc ze všech stran a vracel se v myšlenkách zpátky, jako když znalec zkoumá pravost a čistotu drahokamu.
Ale ať se namáhal jak chtěl, v Kootsově verzi událostí nenacházel žádný falešný tón.
"Co čekáte ode mě?" zeptal se nakonec.
"Máme stejný cíle," řekl Koots. "Navrhuju dohodu a spojenectví. Přísahejme před Bohem a jeho prorokem. Zavážeme se, že totálně zničíme naše nepřátele."
"S tím souhlasím," odpověděl Kadem a fanatický lesk, který tak pečlivě skrýval, se mu vrátil do očí.
Kootse Arabovy oči znepokojily. Zdály se mu mnohem hrozivější než šavle a dýka v jeho rukou, když spolu ráno bojovali.
Přísahu složili pod větvemi trnitého stromu, který se právě obalil svěží zelení pučících listů, které předtím sežraly kobylky.
Přísahali na čepel a rukojeť Kademovy dýky. Jejím ostřím si nařízli zápěstí a horká krev jim naplnila dlaně. Pak si navzájem stiskli ruce a jejich krev se spojila. Sevření povolili, teprve když Kadem odříkal všecka svatá boží jména. Nakonec se objali.
"Jsi můj pokrevní bratr," prohlásil Kadem a hlas se mu chvěl posvátnou bázní ze závazku, který pro něj přísaha představovala.
"Jsi můj pokrevní bratr," opakoval po něm Koots. Hlas měl pevný a nevzrušeně hleděl Kademovi do očí. Jeho přísaha nijak neovlivnila.
Koots neuznával žádného Boha, a už vůbec ne cizí božstvo podřadné rasy s tmavou pletí. Prospěch z dohody měl především on, protože od ní mohl v pravý čas odstoupit.
V případě nutnosti by bez výčitek svědomí svého pokrevního bratra i zabil. Věděl, že Kadem je vázán svou nadějí na spasení a hněvem božím.
Hluboko v srdci Kadem cítil křehkost závazku. Ještě tentýž večer, když spolu seděli u ohně a společně pojídali maso, Kadem předvedl, jak je lstivý. Nabídka, kterou mu přednesl, Kootse zavazovala mnohem víc než jakákoliv náboženská přísaha.
"Už jsem se zmínil o tom, že jsem oblíbenec svého strýce kalifa. Jistě taky víš o moci a bohatství omanské říše, která se rozkládá od velkého oceánu až po Rudé moře a Perský záliv.
Můj strýc mi slíbil bohatou odměnu, pokud svou fatwu zdárně dokončím. Ty a já jsme jako pokrevní bratři přísahali, že dílo dokončíme. Až se tak stane, vrátíme se spolu do kalifova paláce na ostrově Lamu a budeme se těšit jeho vděčnosti. Přijmeš islám a já strýce požádám, aby ti svěřil velení nad jeho armádami v africkém vnitrozemí. Přesvědčím ho, aby tě jmenoval guvernérem provincie Monomatapy, země, odkud do Opetu přichází zlato a otroci. Stane se z tebe muž s nezměrným bohatstvím a mocí."
Jarní příliv života Herminia Kootse započal.
Sledovali stopy vozů s novým odhodláním. Dokonce i Xhia se nakazil výrazným pocitem smyslu jejich počínání.
Dvakrát zkřížili stopy slonů, kteří se ze severních krajů vraceli na jih.

366 367

Jakýmsi záhadným způsobem se velká zvířata dozvěděla o hojnosti, kterou přinesl déšť. Z dálky si Koots dalekohledem prohlížel stáda šedých obrů, ale větší zájem v něm nevzbudili.
Hon pro několik sloních klů ho nemohl odlákat od jeho hlavního cíle.
Přikázal Xhiovi, aby slony obešli. Jak Kadem tak i Koots litovali každé hodiny zpoždění a hnali koně i muže do úpadu.
Přejeli široký pruh země postižené náletem sarančat a rozlehlé pláně zůstaly za nimi. Ocitli se v nádherném kraji řek a bohatých lesů, kde vzduch chutnal stejně sladce jako vůně květin.
Obklopovaly je velkolepé scenerie nezvyklé krásy, ale příslib slávy a bohatství je hnal dál.
"Už nejsme daleko za vozy," sliboval Xhia, "a každý den se k nim

přibližujeme."
"Přijeli k soutoku dvou řek, širokého a hlubokého toku s menším přítokem. To, co na místě našel, Xhiu zpočátku mátlo.
Vedl Kootse a Kadema kolem rozkládajících se lidských ostatků zčásti vysušených sluncem a pohryzaných hyenami či jinými mrchožrouty. Nebylo třeba ani upozorňovat na množství odhozených oštěpů a štítů ze surové kůže s děrami po kulkách z mušket.
"Došlo tady k velké bitvě," mínil Xhia. "Ty štíty a zbraně patří divokým kmenům Nguni."
Koots přikývl. Každý člověk, který žil a cestoval v Africe, slyšel legendy o válečnických kmenech Nguniů. "Dobře," řekl. "Pověz nám, co jiného ještě vidíš."
"Nguniové napadli Somoyovy vozy tam v klínu mezi oběma řekami, kde byly ze tří stran chráněny vodou řek a Nguniové museli útočit zpředu. Somoya je pobil jako kuřata."
Xhia se zasmál a obdivně zakroutil hlavou.
Koots odešel ke kráteru před místem, kde stály vozy. "A co je tohle?" zeptal se. "Co se tady stalo?"
Xhia zvedl ze země kousek ohořelého doutnáku a zamával s ním. Už viděl použití zápalné šňůry a výbušnin, ale jeho slovník pro ně neznal výrazy, a tak je Xhia nedokázal pojmenovat. Proto mimikou znázornil zapalování doutnáku a syčivý zvuk ohně běžícího po určené dráze. U kráteru rozhodil ruce. "Bum!" vykřikl a vyskočil do vzduchu. Potom spadl na záda, kopal nohama a dusil se smíchem. Xhiova pantomima byla velice působivá a Koots se taky rozesmál.
"Při vagíně starý kurvy postižený neštovicema," řehtal se. "To Courtneyovo štěně odpálilo pod impis minu, když zaútočili na jeho vozy. Musíme bejt opatrný, až se s ním utkáme. Je stejně mazanej jako jeho otec."
Xhia po zbytek dne hledal další tajemství, která bojiště táhnoucí se daleko do stepi ukrývalo. Ukázal Kootsovi stezku, po které poražení impis utíkali, když je Jim Courtney se svými muži pronásledoval na koních a za jízdy je střílel.
Nakonec přišli do opuštěného tábora Nguniů a Xhia byl u vytržení, když si uvědomil, jaké množství dobytka Somoya ukořistil.
"Bylo jich tady jako trávy, jako kobylek!" vřískal a ukazoval na cestu, kterou hnaná stáda vyšlapala směrem na východ.
"Tisíc?" hádal Koots. "Pět tisíc, nebo ještě víc?"
Snažil se odhadnout cenu dobytka na mysu Dobré naděje. V batavijské bance není dost zlatých, zakončil úvahy. Jedna věc je jistá. Až je chytím, Oudeman a ti smradlaví Hotentoti neuvidí ani cent. Raději je zabiju dřív, než jim něco dám. Až to tady skončím, guvernér van de Witten bude ve srovnání se mnou žebrák.
Ale to ještě nebylo všecko. Když vstoupili do tábora, Xhia ho dovedl k ohradě postavené z dřevěných kůlů svázaných pruhy kůry. Koots se ještě s tak důkladnou konstrukcí palisády nesetkal ani ve stálých vesnicích domorodců. Sesedl z koně a vešel dovnitř.
"To je sýpka?" vyzvídal. Ještě větší záhadou byly stojany, které tam našel. Vypadaly jako věšáky na uzení masa, ale nebyl pod nimi žádný popel. Taky dřevo na stěny a stojany se zdálo být zbytečně silné pro tak jednoduchý účel. Stojany očividně sloužily k nesení větší váhy, než byly pruhy masa.
Xhia se mu to snažil vysvětlit. Vyskočil na stojan a opakoval slovo "kuře". Koots se rozmrzele zamračil a zavrtěl hlavou - tohle přece nebyl kurník. Xhia se pokusil o další mimiku. Jednou rukou naznačil dlouhý nos, zatímco druhou znázorňoval po straně hlavy velké ucho. Koots se marně pokoušel rozluštit význam gest, když si vzpomněl, že v řeči Sánu zní slovo "kuře" téměř stejně jako "slon".

"Slon?" zeptal se a dotkl se svého opasku ze sloní kůže.
"Ano! Ano! hlupáku," přikyvoval Xhia živě.
"Blázníš?" zeptal se Koots holandsky. "Žádnej slon by neprošel těmahle dveřma."

Xhia seskočil ze stojanu a plazil se pod ním. Když vylezl, ukázal Kootsovi malý kel ze slůněte. Byl dlouhý jako jeho předloktí a i na tlustším konci ho objal palcem a ukazováčkem. Zřejmě ho při vyklízení skladu přehlédli. Xhia s ním zamával Kootsovi před nosem.
Koots konečně pochopil. "Slonovina?" Před pěti lety, když zastával funkci pobočníka batavijského guvernéra, guvernér vykonal oficiální návštěvu u zanzibarského sultána. Sultán byl velice pyšný na svou sbírku sloních klů a pozval guvernéra i jeho doprovod na prohlídku svého pokladu.
Kly byly uloženy na podobných stojanech, jako byly tyto.
"Slonovina!" vzdychl Koots. "To jsou stojany na slonovinu!"
Představil si naskládané kly a jejich cenu. "U všech rohatých, to je další poklad, který se dá přirovnat ukořistěným stádům."
Koots se otočil a vyšel z ohrady. "Seržante!" zařval. "Seržante Oudemane, přikažte mužům nasedat a nakopněte zadky našich arabských přátel. Okamžitě vyjíždíme. Musíme Jima Courtneye chytit dřív, než se dostane na pobřeží pod ochranu děl otcových lodí."
Zamířili na východ po zřetelné cestě stád. Jak se dobytek za pochodu pásl, ušlapal téměř dva kilometry široký pruh země.
"Tady by nezabloudil ani slepec v bezměsíčné noci," poznamenal Koots ke Kademovi, jedoucímu vedle něj.
"Jakou pěknou návnadou bude to sele velkého prasete pro naši past," pochvaloval si Kadem. Očekávali, že co nevidět dostihnou vozy a dobytek, ale plynul den po dni, a i když v pronásledování nepolevili a Koots denně dalekohledem zkoumal terén před sebou, vozy ani dobytek nezahlédl.
Xhia je každý den ujišťoval, že je rychle dohánějí. Zjistil taky, že Jim Courtney cestou loví slony.
"Ale to ho musí zdržovat," poznamenal Koots.
"Ne, ne, on loví daleko před vozy."
"Potom můžeme karavanu překvapit za jeho nepřítomnosti. Nebude mít možnost ji bránit."
"Nejdřív je musíme dostihnout," mírnil jeho nadšení Kadem.
Xhia hned Kootse varoval, že pokud se ke karavaně přiblíží dřív, než budou připraveni zaútočit, Bakkat jejich přítomnost okamžitě objeví. "Stejným způsobem, jako jsem já objevil tyto hnědé paviány," znechuceně pokynul ke Kademovi a jeho Arabům, "když se plížili do našeho ležení. I když se Bakkat nemůže Xhiovi, mocnému lovci, rovnat ve stopování a magii, není hloupý.
Viděl jsem otisky jeho chodidel, když každý večer zametal své stopy, než vozy vjely na tábořiště."
"Jak víš, že ty otisky patří Bakkatovi?"
"Bakkat je můj nepřítel a já rozeznám jeho stopy od stop každého jiného člověka chodícího po této zemi."
Potom Kootse upozornil na další okolnosti, které kapitán nebral v úvahu.
Stopy jasně ukazovaly, že Jim Courtney připojil ke své družině kromě dobytka i muže. Hodně mužů. Xhia mínil, že jich bude nejmíň padesát. "Je možné, že při útoku na jejich vozy budeme čelit i stovce bojovníků." Xhia využil všech svých geniálních schopností, aby zjistil vlastnosti a kondici těchto nových posil.
"Jsou velcí a hrdí. To jsem poznal podle velikosti jejich chodidel, délky kroku a způsobu chůze," vysvětloval Kootsovi.
"Nesli zbraně a jsou to svobodní muži, ne zajatci, ani otroci. Jdou se Somoyou dobrovolně a starají se o jeho stáda. Podle mě to jsou Nguniové, kteří budou bojovat jako válečníci."
Koots ze zkušenosti věděl, že udělá dobře, když závěry malého Křováka bude brát vážně. Až doposud se v podobných věcech nemýlil. S tak početnými a kvalitními posilami se z Jima Courtneye stal hrozivě silný protivník a Koots si nemohl dovolit ho podceňovat.
"Co do počtu má několikanásobnou převahu. Čeká nás těžký boj," zvažoval Koots nové vyhlídky.
"Překvapení," vložil se do hovoru Kadem. "Máme možnost ho překvapit. Můžeme si zvolit čas i místo útoku."
"Ano," souhlasil Koots. Za poslední dny jeho mínění o Arabovi coby válečníkovi výrazně stouplo. "Nesmíme tu výhodu promarnit."
Po jedenácti dnech přijeli k okraji velkého srázu. Na jihu se

bělaly zasněžené horské štíty a před nimi zem prudce klesala do bludiště zalesněných kopců a údolí. Koots sesedl, opřel si dalekohled o Xhiovo rameno a zkoumal krajinu dole. Najednou

hlasitě vykřikl, když v modré dálce zahlédl ještě modřejší barvu oceánu. "Ano! Měl jsem pravdu, když jsem celý čas tvrdil, že Jim Courtney míří do Nativity Bay. Setká se tam s loďmi svého otce. Pobřeží je odsud vzdálené jen pár set kilometrů." Než stačil plně vyjádřit svou spokojenost, jeho oči zachytily ještě zajímavější obraz.
V nekonečné rozloze lesů a země uviděl velký bledý závoj prachu, který se táhl nad širokým územím, a když na něj zaměřil dalekohled, uviděl pohybující se stáda dobytka.
Jako tmavý olej se pomalu rozlévala po koberci stepi.
"Satanova matko!" jásal. "To jsou oni! Konečně je mám."
S nesmírným sebezapřením přemáhal válečnický pud, který ho nutil okamžitě vyjet za nimi.
Ovládl se a zvažoval okolnosti a eventuality, o nichž s Kademem poslední dny tak vášnivě diskutovali.
"Jedou pomalu, protože se musejí přizpůsobit rychlosti pasoucího se dobytka.
Můžeme si dovolit odpočívat a připravit muže i koně na útok.
Mezitím vyšlu Xhiu, aby zjistil, jak na tom Jim Courtney a jeho muži jsou."
Kadem zkoumal zem pod nimi a souhlasně přikyvoval.
"Mohli bychom je objet a překvapit je ze zálohy. Snad v nějakém úzkém průsmyku mezi kopci nebo u říčního brodu.
Nařiď Xhiovi, ať se poohlédne po vhodném místě."
"Ať už se stane cokoliv, nesmíme připustit, aby se spojili s loďmi, které na ně už možná čekají v Nativity Bay," připomínal Koots.
"Musíme je napadnout dřív, jinak kromě mušket a oštěpů budeme muset čelit kartáčům z děl."
Koots spustil dalekohled. Aby zdůraznil vážnost svých příkazů, sevřel Xhiův zátylek. Křovák dychtivě poslouchal, i když rozuměl sotva každému druhému ze slov, které na něj Koots chrlil.
"Až se vrátím, najdu vás tady," přikývl Xhia, když Koots instruktáž dokončil. Potom se klusem spustil dolů svahem a ani se neohlédl. Na splnění úkolu se nemusel připravovat. Všecko, co k tomu potřeboval, i svůj skrovný majetek si nesl na zádech.
Na cestu se vydal krátce před polednem a pozdě odpoledne se už přiblížil k cíli natolik, že slyšel vzdálené bučení dobytka.
Pečlivě za sebou zametal stopy a nešel blíž. Přes vlastní chvástání měl před Bakkatovými schopnostmi zdravý respekt.
Obcházel stáda, aby zjistil přesnou polohu Somoyových vozů.
Zvířata jejich stopy pošlapala do té míry, že ani on z nich nedokázal vyčíst to, co chtěl.
Dostal se na úroveň vozů několik kilometrů na sever od jejich trasy, když znenadání zůstal stát. Srdce se mu rozbušilo, jako by mu v hrudi dupala kopyta prchající zebry. Zaraženě hleděl na otisk malé nohy v prachu.
"Bakkat," zašeptal. "Můj nepřítel. Poznám tvoji stopu kdekoliv, protože je otisknuta v mém srdci."
Zapomněl na všecky Kootsovy příkazy a nabádání a veškerou energii soustředil na stopy. "Jde rychle a za určitým cílem.
Rovně, bez váhání a zastávek. Zapomíná na obvyklou opatrnost.
Jestli ho někdy můžu překvapit, bude to dnes."
Bez dalšího uvažování změnil své původní plány a vydal se po stopě Bakkata, kterého nenáviděl jako nikoho jiného na světě.
Časně ráno Bakkat zaslechl medozvěstku. Přeletovala ve vrcholcích stromů, švitořila a vydávala ten zvláštní cvrlikavý zvuk, který mohl znamenat jen jediné - měla mlsný jazýček.
"Zdravím tě, můj sladký příteli," zavolal Bakkat a přiběhl pod strom, na kterém ten malý, nenápadný šedohnědý ptáček předváděl své vábivé kroužení. Jeho pohyby se zrychlily, když viděl, že přilákal Bakkatovu pozornost. Z větve, na které seděl, přelétl na sousední strom.

Bakkat zaváhal a jeho pohled zalétl ke čtverci vozů na konci mýtiny při okraji lesa o kilometr dál. Jestli půjde Somoyovi říct, kam jde, pták může uletět, než se vrátí. Bakkat mlaskl rty. Na jazyku už cítil sladkou, vláčnou chuť medu a zatoužil po něm. "Nebudu pryč dlouho," utěšoval se. "Somoya se ani nedoví, že jsem odešel. Stejně si asi s Welangou hrají se svými dřevěnými panenkami." Bakkat měl na mysli šachové figurky, které mladý pár často natolik zaměstnaly, že nevnímal nic kolem.
Bakkat se rozběhl za ptáčkem.
Medozvěstka ho viděla přicházet a zazpívala mu. Pak přelétala ze stromu na strom a vedla ho dál do lesa. Cestou jí Bakkat lichotil. "Vedeš mě ke zdroji sladkosti a já tě za to mám rád. Jsi mnohem krásnější než jiní ptáci. Jsi moudřejší než sova

a větší než orel." Pochopitelně to nebyla pravda, ale medozvěstce tím určitě udělá radost.
Bakkat běžel lesem celé dopoledne, a teprve k poledni, když vyhřátý les ukolébal všecka zvířata do tiché ospalosti, pták doletěl na horní větve tambootiového stromu a změnil melodii. Bakkat rozuměl, co mu chce říct. "Jsme na místě. Tady je úl divokých včel, který přetéká zlatým medem. Teď si spolu smlsneme." Bakkat stál pod stromem a zakláněl hlavu, aby dohlédl do koruny. Včely ozářené sluncem svítily jako zlatá zrnka prachu, když vlétaly do pukliny v kmeni. Bakkat ke kořenům kmene pečlivě odložil luk a toulec se šípy, sekeru i kožený vak.
Medozvěstka pochopí, že to má být záruka jeho návratu. Aby zabránil jakémukoliv nedorozumění, Bakkat své počínání ještě vysvětlil slovně. "Počkej tady na mě, příteli můj. Brzy se vrátím. Musím nasbírat víno, abych včely uklidnil."
Potřebnou rostlinu našel na břehu nedalekého potůčku. Plazila se po kmeni stromu jako štíhlý had. Měla listy ve tvaru slzy a drobné šarlatové květy. Bakkat s citem otrhával listy a květy, aby vzácnou rostlinu nezničil. To by byl hřích proti přírodě i vlastním lidem kmene San.
S hrstí listů v měšci se vydal dál, až došel k lesíku horečnatých stromů. Vybral silný kmen, vyřízl z něj plát kůry, ze které svinul trubku a převázal ji lýkem. Když doklusal ke stromu s úlem, ptáček přivítal jeho návrat hysterickým cvrlikáním.
Bakkat podřepl u paty stromu, v trubce z kůry rozdělal oheň, rozfoukal uhlíky do ruda a posypal je květy a listím vína. Doutnající listy vydávaly oblaka štiplavého kouře. Bakkat vstal, zavěsil si sekeru přes rameno a začal šplhat na strom. Lezl hbitě jako kočkodan. Pod puklinou našel vhodnou větev a pohodlně se na ní usadil. Nasál vůni včelího vosku a chvíli poslouchal bzučení včel uvnitř dutého kmene. Pak si prohlížel ústí otvoru a rozmýšlel, jak se proseká dovnitř. Nejdřív ale do otvoru zastrčil trubku z kůry a jemným foukáním vháněl kouř do dutiny.
Po chvíli bzučení utichlo a omámené včely se pohybovaly jako opilé. Bakkat odložil improvizovanou dýmovnici a začal sekat.
Otřesy vyhnaly z úlu několik včel. Začaly mu kroužit kolem hlavy, ale jejich bojový instinkt kouř otupil natolik, že neútočily. Jednoho či dvou žihadel, které dostal, si nevšímal. Rychlými a zručnými záseky otevřel dutinu a uviděl plástve plné medu. Slezl dolů, odložil sekeru a vrátil se na svou větev s koženým vakem přes rameno. Do trubky se žhavými uhlíky přisypal listí s květy a do zvětšeného otvoru nafoukal další kouř. Když se roj opět ztišil, sáhl hluboko do dutiny. Vytáhl ruku hustě obalenou včelami, ale držel v ní kus plástve. Opatrně ji vsunul do pytle a pokračoval v díle. Jedna plástev za druhou putovaly do vaku, dokud dutinu nevyprázdnil. Nakonec poděkoval včelám za bohatý dar a omluvil se jim za své chování.
"Brzy se vzpamatujete z kouře, kterým jsem vás omámil. Opravíte si úl a znovu ho naplníte medem. Bakkat zůstane vaším přítelem, protože k vám cítí velkou úctu a vděčnost."
Slezl na zem a na kousek kůry sloupnuté ze stromu položil medozvěstce díl kořisti. Nechal svému malému společníkovi

nejšťavnatější kus plný žlutých larev. Věděl, jak je má pták rád, protože je sám zbožňoval.
Posbíral svoji výbavu a plný vak si zavěsil přes rameno. Naposled poděkoval malinkému průvodci a loučil se s ním.
Sotva odstoupil od stromu, ptáček slétl dolů k plástvi a začal vyzobávat larvy. Bakkat se usmíval a chvíli ho pobaveně sledoval. Věděl, že nakonec sezobe všecko, včetně včelího vosku. Jako jediný tvor dokázal strávit i tuto část kořisti. Připomněl si legendu, která vyprávěla o lakomém Sanovi, který vybral úl a medozvěstce nenechal nic. Příště ho pták zavedl ke stromu, v jehož dutině spala černá mamba, která Sána svým jedem zabila.
"Až se příště potkáme, budu s tebou zase jednat fér," sliboval. "Najdu si tě. Nechť tě opatruje Kulu Kulu," dokončil rozloučení a vydal se zpátky k vozům. Cestou ulamoval kousky plástve, cpal si je do úst a spokojeně si pobrukoval.
Neušel ani půl kilometru a u přechodu přes potok zastavil. Překvapeně zíral na lidské šlápoty v blátě na břehu. Lidé, kteří tam nedávno prošli, se nesnažili své stopy zakrývat. "Sanové!" Bakkatovi poskočilo srdce. Po dlouhé době spatřil čerstvé stopy Křováků a uvědomil si, jak ho to k nim táhne. Spěšně stopy prozkoumal. Z délky kroku a rychlosti chůze vyčetl, že zde prošli dva muži a tři ženy. Jeden z mužů byl starý a druhý mnohem mladší. I mezi ženami byla stařena, která se belhala za ostatními na pokřivených věkovitých nohou, zatímco další z žen, zřejmě

v nejlepších letech, měla pevný rozhodný krok a šla v čele rodiny. Bakkatovy oči spočinuly na poslední, páté stopě a hrdlo se mu stáhlo. Drobné, křehké šlápoty byly okouzlující jako malby umělců jeho kmene. Ta krása Bakkata málem donutila k slzám. Musel se na chvilku posadit, než se vzpamatoval z dojmů, které na něj udělaly. V mysli si vybavil dívku, která ty stopy tady pro něj zanechala. Všecky pudy mu říkaly, že je velmi mladá, velmi půvabná, pružná a dospělá. Vstal a šel po nich dál do lesa.
Na opačném břehu objevil místo, kde muži opustili ženy a odešli lovit. Ženy naopak odbočily do stepi, kde sbíraly, co příroda nabízela. Našel stromy, z nichž trhaly plody, a díry v zemi, kde špičatými klacky vyhrabávaly jedlé hlízy a kořínky.
Sledoval cestu mladé dívky a neušlo mu, jak svižně a jistě si počínala. Ani jednou nekopala zbytečně a znala rostliny a stromy, na které narazila. Obcházela ty jedovaté a nejedlé a vybírala plody sladké a výživné.
Bakkat se obdivně zachichotal. "Ta maličká je chytrá. S tím, co nasbírala, nakrmí celou rodinu. To by byla žena."
Potom zaslechl hlasy, ženské hlasy. Ženy na sebe při práci volaly a jeden hlas zněl obzvlášť melodicky a vábně jako volání žluvy, zlatého pěvce vysokých lesních galerií.
Stopa ho lákala stejně neodolatelně jako předtím medozvěstka. Tiše a nepozorován se k dívce přiblížil. Pracovala v hustém křoví a Bakkat slyšel údery klacku o zem. Konečně se připlížil dostatečně blízko, aby přes mřížoví větví a listů viděl její siluetu.
Znenadání zamířila z křoví ven přímo k Bakkatovi. Příval emocí odnesl do zapomnění všecky roky jeho samoty jako trosky při povodni. Byla úžasná, štíhlá, dokonalá. Její tvář zářila jako zlatá květina. Měla plné rty tvarem podobné okvětním plátkům, kůže se jí leskla v poledním slunci. Graciézně zvedla ruku a palcem setřela kapky potu, které jí visely z klenutého obočí, a setřásla je z prstů. Ve vzduchu zajiskřily odraženým sluncem.
Bakkat byl tak blízko, že mu jedna dopadla na zaprášenou holeň. Dívka si ho nevšimla a odcházela pryč. Jedna z žen na ni zavolala: "Nemáš žízeň, Letee? Nevrátíme se k potoku?" Dívka se zastavila a ohlédla. Měla na sobě jen tenkou koženou zástěrku ozdobenou ulitami plžů kauri a korálky ze střípků skořápek pštrosích vajec. Vzor ozdob napovídal, že je ještě panna a že o ni zatím žádný muž nepožádal.
Letee v úsměvu ukázala drobné, krásně bílé zuby. "Pojďme. Mám

ústa vyschlá jako kámen v poušti," odpověděla matce.
Ten okamžik úplně změnil celé Bakkatovo bytí. Jak šla, její drobná ňadra se vesele natřásala a buclaté nahé hýždě se svůdně vlnily. Nepokusil se ji zdržet ani zastavit. Věděl, že ji zase najde. Kdykoliv a kdekoliv.
Když odešla, pomalu vstal ze svého úkrytu a z ničeho nic vysoko vyskočil a rozběhl se k lesu zhotovit šíp lásky.
Při okraji potoka našel dokonale rovný stonek rákosu a plně využil svého talentu a zručnosti. Nakonec šíp barvami z nádob zhotovených z rohů antilop pomaloval mystickými vzory. Zvolil žlutou, bílou, červenou a černou barvu. Konec šípu opatřil fialovým peřím lourieho a hrot obalil kuličkou z vyčiněné gazelí kůže vycpanou peřím. To proto, aby Letee nezpůsobil bolest nebo zranění.
"Je krásný!" obdivoval Bakkat vlastní práci, když šíp dokončil. "Ale ne tolik jako Letee."
Ještě téže noci našel tábor Leteeiny rodiny. Dočasně obývala jeskyni ve skalním srázu nad potokem. Ve tmě se doplížil ke vchodu jeskyně a poslouchal banální rodinné klábosení. Z řeči vyrozuměl, že oba staří lidé byli její dědeček a babička a druhý, mladší pár otec a matka. Leteeina starší sestra si nedávno našla manžela a klan opustila a ostatní si Letee dobírali. Před třemi měsíci naplno vykvetl rudý měsíc jejího ženství a stále zůstávala panna a nebyla provdána. Zahanbená Letee věšela hlavu.
Styděla se, že si nedokázala najít muže.
Bakkat opustil vchod do jeskyně a našel si místo na spaní níž u potoka. Ale už před svítáním byl zase zpátky, a když ženy odcházely do lesa, v uctivé vzdálenosti je sledoval. Zpočátku se držely pohromadě a při sběru plodů na sebe volaly, ale později se Letee oddělila. Bakkat se k ní blížil tak opatrně, jak mu to jen jeho zkušenost dovolila.
Právě dolovala tlustou škrobnatou hlízu rostliny tiski, příbuzné kasavě. Sehnutá na rovných nohou se kývala v rytmu úderů primitivní motyky. Její drobný buclatý zadeček mířil k nebi a ze zářezu stehen jí vyčnívaly prodloužené stydké pysky přirození.

Bakkat se plížil blíž. Ruce se mu třásly, když zvedal malý ceremoniální luk a zakládal šíp lásky, ale jako vždy mířil přesně. Když jí šíp přistál na zadku, Letee překvapením zavýskla a vyskočila vysoko do vzduchu. Sevřela hýždě oběma rukama, rázně se otočila a polekaný výraz přešel v znechucenou, uraženou grimasu. Když na zemi u svých nohou uviděla šíp, rozhlédla se po tiché buši. Bakkat mezitím nepozorovaně zmizel.
Jak si třela zasažené místo, palčivá bolest pomalu ustupovala a nahradil ji stud.
Náhle se Bakkat zjevil vedle ní tak blízko, že vyjekla úlekem. Zkoumavě si ho prohlížela. Hrudník měl široký a silný a ruce pevné. Podle toho, jak pyšně nesl své zbraně, okamžitě poznala, že je to zdatný lovec a že bude schopen rodinu dobře zajistit. Na opasku měl zavěšeny nádoby s barvami, takže byl i umělec, což mu u kmenů San určitě zajišťovalo vysoké postavení a prestiž.
Sklopila oči a ostýchavě zašeptala: "Jsi tak velký. Viděla jsem tě zdaleka."
"Já tebe taky viděl zdaleka," odpověděl Bakkat.
"Tvá krása ozařuje les jako vycházející slunce."
"Věděla jsem, že přijdeš, protože tvoje tvář byla namalována v mém srdci v den, kdy jsem se narodila." Letee krotce přistoupila blíž, vzala ho za ruku a vedla ho za matkou. V druhé ruce držela šíp lásky. "To je Bakkat," představila ho matce a zvedla ruku s šípem. Matčino zavřeštění přivolalo babičku. Přiběhla a kdákala jako slepice perličky. Potom zamířili k jeskyni.
Obě starší ženy šly vpředu tanečním krokem, zpívaly a tleskaly. Bakkat s Letee se za nimi vedli za ruce.
Bakkat staříkovi daroval pytel s medem. Jak se ukázalo, nemohl přinést vhodnější dar. Nejen že všichni byli posedlí po sladkostech, ale Bakkat tím prokázal schopnost postarat se o ženu a děti. Rodina mlsala a jen Bakkat se zdržel, protože byl dárce.

Po každém soustu si Letee utřela rty a usmála se na něj.
U táborového ohně pak rozmlouvali dlouho do noci.
Bakkat se jim představil.
Kromě jiného uvedl, jaký je jeho kmenový totem a vyjmenoval své předky. Pro stařík řada zmíněných jmen nebyla cizí, a pokaždé, když někoho ze jmenovaných znal, zatleskal.
Ženy včetně Letee seděly stranou a debaty mužů se nezúčastnily.
Nakonec Letee vstala, vzala Bakkata za ruku a odvedla ho do zadního kouta jeskyně, kde měla svou rohož naspaní.
Mladý pár časně ráno odešel. Veškerý Leteein majetek se vešel do srolované rohože, kterou bez námahy nesla na hlavě.
Bakkat vpředu nasadil volný klus, kterým vydrželi běžet od slunka do slunka. Cestu si Bakkat krátil starými loveckými popěvky svého kmene a Letee se svým dětským hlasem se k němu při refrénu přidávala.
Xhia, ukrytý před pohledem z jeskyně hustým křovím, viděl, jak mladý pár vychází ven. Bakkata špehoval po celou dobu jeho námluv. Nenávist mu nezabránila, aby ho prastarý svatební rituál nedojal. Cítil vilné vzrušení, když sledoval, jak muž a žena hrají své určené role. Chtěl být svědkem i závěrečné fáze obřadu, spojení novomanželů, a rozhodl se, že teprve potom zasáhne a dokoná svou mstu.
"Bakkat si utrhl další hezkou květinku," mumlal si pro sebe. Skutečnost, že šlo o ženu jeho nepřítele, udělala z Letee ještě žádoucnější objekt. "Jenže se s ní dlouho těšit nebude."
Xhia se radostí objal a nechal pár zmizet v lese. Nevydal se za nimi hned. I když Bakkata jeho nová láska určitě silně rozptylovala, zůstával dál nebezpečný protivník, a Xhia nespěchal. Byl lovec a první zásadou lovce je trpělivost. Věděl, že přijde okamžik, kdy třeba jen na chvilku nebudou spolu, a to bude jeho příležitost.
Krátce před polednem Bakkat narazil na nevelké stádo buvolů. Xhia sledoval, jak odkládá k nohám Letee svůj vak a s lukem se plíží ke stádu. Vybral si odrostlou jalovici s měkkým, šťavnatým masem. Oproti starým kusům, jejichž tuhé maso páchlo, byla mnohem menší a jed bude rychleji účinkovat, Bakkat se držel po větru a zkušeně se přesunul za jalovici, aby mohl šíp poslat do měkčí kůže kolem řiti a genitálií.
Tvrdou kůží na zbytku těla by křehký šíp nepronikl.
Mířil přesně a polekané zvíře pádilo pryč následované celým stádem. Dřík šípu se zlomil, ale otrávená hlavice zůstala hluboko v těle jalovice. Běžela jen krátce, než ji účinek jedu zpomalil do kroku. Bakkat s Letee šli trpělivě za ní. Slunce se na obloze posunulo jen o šířku několika prstů, než jalovice zastavila a lehla si.

Bakkat se ženou si dřepli poblíž a čekali. Konečně zvíře zasténalo a převrátilo se na bok. Novomanželé zazpívali píseň díků, v níž jalovici poděkovali za to, že jim dává potravu, a dali se do práce.
Ten večer se ještě za světla utábořili vedle úlovku. Maso se sice v horku začne brzy kazit, ale to nebude na závadu. Zůstanou u kořisti, dokud všecko nesnědí, a budou odhánět supy a jiné mrchožrouty. Letee rozdělala oheň a upekla plátky z jater a svíčkové. Po jídle ulehli na rohož a milovali se.
Xhia se doplazil blíž, aby mu neušla závěrečná fáze jejich spojení. Nakonec, když se Bakkat s Letee svíjeli v objetí jako jedno tělo a společně i vykřikli, Xhia se sehnul a v křeči ejakuloval společně s nimi.
Než se Bakkat vzpamatoval, odplížil se zpátky do houští.
"Stalo se," zašeptal Xhia pro sebe, "a přišel čas Bakkatovy smrti. Láska ho změkčila a ukonejšila. Lepší okamžik už se mi nenaskytne."
Za svítání Xhia pozoroval, jak Letee vstává a poklekává u popela z včerejšího ohně. Foukáním ho křísila k životu. Sotva se rozhořel, odběhla do křoví a zastavila nedaleko Xhii.
Než odložila zástěrku a přidřepla, obezřetně se rozhlédla.
Xhia využil její chvilkové nepozornosti, doplížil se k ní, a když opět vstala, skočil na ni zezadu.

Neměla možnost ani vykřiknout, protože jí rychle zakryl ústa i nos její vlastní zástěrkou.
Bez velké námahy ji povalil na zem a svázal ji lýkovým provazem, který si včera upletl. Potom ji na rameně odnášel pryč a ani se nesnažil zakrývat stopy. Právě naopak. Věděl, že Bakkat je bude pronásledovat, a Xhia si na něj počíhá. Dívka mu poslouží jako návnada.
Xhia prozkoumal terén už předchozího večera a věděl, kam dívku odnést. Zvolil si osamocený pahorek nedaleko Bakkatova tábořiště, odkud byl dobrý výhled. Jeho příkré kamenité svahy umožňovaly bezpečný výstup jen v jediném místě a celá jeho trasa byla pod dostřelem šípů střelce na vrcholu.
Drobná dívka nepředstavovala velkou zátěž a Xhia s ní klusal bez velké námahy. Zpočátku se vzpouzela a kopala, ale Xhia ji s úsměvem pohrozil: "Pokaždé, když to uděláš, tě potrestám."
Letee nedbala a dál zuřivě kopala a sténala přes roubík.
"Xhia tě varoval, aby ses uklidnila," připomněl jí a štípl ji do bradavky prsu. Nehty měl ostré jako nože a z ranky začala prýštit krev. Pokoušela se křičet, ale marně. Obličej jí naběhl a zrudl námahou. Dál sebou házela a snažila se ho aspoň hlavou udeřit do tváře. Potrestal ji štípnutím do druhé bradavky.
Strnula bolestí a Xhia vystartoval vzhůru do svahu. Pod vrcholkem ji položil mezi dva balvany, zkontroloval jí pouta a ve spěchu je dotáhl. Pak vyndal dívce koženou zástěrku z pusy a Letee okamžitě vykřikla, co jí dech stačil.
Xhia se smál a povzbuzoval ji: "Ano! Jen křič. Tvůj křik ke mně Bakkata přiláká stejně spolehlivě jako leoparda nářek zraněné gazely."
Letee zasyčela a plivla na něj. "Můj manžel je mocný lovec. Za to tě zabije."
"Tvůj manžel je chvastoun a zbabělec. Než dneska zapadne slunce, udělám z tebe vdovu. V noci budu s tebou na rohoži spát já a zítra se znovu provdáš." Odtančil šouravým krokem a zvedl svou bederní roušku, aby jí ukázal, že už je připravený.
Z úkrytu mezi kameny Xhia vytáhl svou sekeru a luk s toulcem šípů. Zkušebně natáhl tětivu luku a z toulce vyňal šípy.
Tenké rákosové dříky byly opatřeny orlími pery a hroty měly obaleny kůží zavázanou lýkem. Xhia přeřízl lýko a opatrně odstranil kryt. Hlavice vyřezaná z kosti měla jehlově ostrý hrot a zpětné trny. Hrot byl natřen černou pastou z larev jistého brouka. Vařil je tak dlouho, až vznikla lepkavá hmota hustá jako med. Stačilo by jediné škrábnutí a neušel by jisté a nezměrně bolestivé smrti. Proto je raději nosil zabalené.
Letee znala ty smrtelné střely. Viděla otce, jak s nimi složil i tu největší zvěř. Od dětství ji varoval, že se jich ani toulce nesmí dotýkat. Teď s hrůzou hleděla na hlavici šípu, kterou jí Xhia držel před obličejem. "Tento jsem vybral pro Bakkata."
Píchl hrotem směrem k ní a jeho špička se zastavila Letee na délku prstu před očima. Strachem se tiskla ke skále a znovu z plných plic vykřikla: "Bakkate, pozor! Čeká na tebe nepřítel."
Xhia vstal. Luk měl zavěšený na svalnatém rameni a toulec s šípy připravený blízko po ruce. "Jmenuju se Xhia," řekl pyšně. "Pověz mu mé jméno, ať ví, kdo tu na něho čeká,"
"Xhia!" zavřeštěla. "Je to Xhia!" Ozvěna po ní výsměšně opakovala: "Xhia! Xhia!"

380 381

ia!" Bakkat zaslechl jméno, které mu jen potvrdilo, co už vyčetl ze stop, ale Leteein hlas se mu zařezával do srdce.
Na jednu stranu byl rád, že ho slyší, aspoň věděl, že žije. Na druhé straně radost potlačoval strach, protože padla do rukou tak strašného protivníka, jakým byl Xhia. Vzhlédl k vrcholu pahorku, odkud volání přišlo. Bez velkého rozmýšlení objevil snadnou a bezpečnou trasu výstupu na vrchol a jen stěží odolal pokušení vyběhnout po ní vzhůru. Zaťal pravou ruku v pěst tak silně, až se mu nehty zaryly do dlaně. Bolest mu vrátila rozvahu a dál zkoumal srázy pahorku.

"Xhia vybral dobré místo," řekl nahlas. Znovu zvažoval jedinou cestu na vrchol a pochopil, že je to smrtelná past.
Xhia nahoře může po něm střílet šípy po celou dobu výstupu.
Bakkat pahorek obešel a na opačné straně našel jinou cestu.
Byla však příkrá a téměř neschůdná - jediné sklouznutí by znamenalo osudný pád, ale převis pod vrcholem ji chránil.
Teprve poslední metry výstupu byly z vrcholu viditelné.
Bakkat doběhl zpátky do tábora. Luk a šípy odložil stranou - na krátkou vzdálenost nebudou použitelné. Vzal si jenom sekeru a nůž, který byl pro boj zblízka vhodnější.
Potom uřízl kus čerstvé buvolí kůže a vytvaroval z ní jakousi kápi, která mu kryla hlavu a ramena. Kůže už začínala zapáchat, ale poskytovala účinný štít proti rákosovým šípům.
K pahorku se vracel oklikou a pod krytem křovin se doplazil k patě útesu, chráněné převisem.
Téměř s jistotou věděl, že ho Xhia nezpozoroval, ale u Xhii si nikdo nemohl být úplně jistý.
Odpočíval jen chvilku a sbíral odvahu k výstupu. Ještě nezačal lézt, když Letee nahoře znovu vykřikla. Umlčel ji Xhiův hlas.
"Podívej, Bakkate. Pohleď, co dělám s tvou ženou. Ach ano! Tady! Mé prsty vnikají hluboko do ní. Je úzká, pevná a kluzká."
Bakkat toužil zacpat si uši, aby neslyšel Xhiova trýznivá slova.
"Poslouchej, Bakkate. Zatím to jsou jen moje prsty, ale příště ucítí něco mnohem většího. To pak bude teprve ječet."
Letee vzlykala a Xhia se chechtal. Skalní stěny vysokého kopje zesilovaly zvuky, ale Bakkat musel mlčet. Věděl, že Xhia ho provokuje a chce, aby se ozval a prozradil, kde se skrývá.
Bakkat začal lézt. Ze začátku postupoval svižně a hbitě jako ještěrka, ale pod převisem se jeho postup výrazně zpomalil. Sekera a srolovaná kožená kápě mu zavazely a pod jeho nohama bez opory se šklebila hluboká prázdnota.
Našel další chyt, ale když ho zatížil, kus kamene dvojnásobně větší než byl sám, vypadl ze skály nad ním. Otřel se mu o hlavu a v pádu narážel na skalní stěnu. Při každém nárazu odlétal prach s úlomky kamene a ozvěna rachotu hřměla údolím.
Pár úděsných vteřin Bakkat visel na jedné ruce a druhou zoufale šmátral po skále, dokud prsty zase nenašly oporu. Vyčerpaný zůstal ještě chvíli viset a sbíral síly.
Xhia mlčel. Teď už věděl přesně, kde Bakkat je, a čekal na vrcholu s otráveným šípem založeným v luku.
Bakkat neměl na výběr. Padající balvan očesal skálu pod ním a znemožnil mu návrat. Zbývala jediná cesta - vzhůru.
Bolestně pomalu překonával poslední část převisu.
Každým okamžikem uvidí vrcholový hřeben a Xhia uvidí zase jeho.
S velkou úlevou objevil pod hranou převisu úzkou římsu.
Vytáhl se na ni a skrčený čekal celou věčnost, než se mu do roztřesených, zemdlených paží vrátí síla.
Opatrně rozbalil buvolí kůži, přetáhl si ji přes hlavu a ujistil se, že má za pasem nůž i sekeru.
Vrávoravě se postavil a přitiskl se ke skále. Stál na špičkách, protože pro paty už na římse nebylo místo, a oběma rukama šmátral po hraně převisu, až našel štěrbinu dostatečně velikou pro obě ruce, a vytáhl se vzhůru. Dlouhou chvíli jeho volné nohy hledaly na skále oporu. Nakonec se musel vytáhnout výš a podařilo se mu jednu paži přehodit přes skalní hranu.
S obavami pohlédl k vrcholu nad sebou. Xhia ho přivřeným okem pozoroval přes napnutou tětivu luku.
Šíp mířil Bakkatovi do tváře a jeho hlavice byla tak blízko, že Bakkat rozeznával i nejmenší detaily - špičku se zpětnými hroty ostrými jako zuby pruhované tygří ryby a mezi nimi tmavý jed.
Xhia uvolnil tětivu a svištící šíp přiletěl rychlostí střemhlavého letu vlaštovky. Bakkat nemohl uhnout ani se skrýt. Zdálo se mu, že střela míří do škvíry mezi cípy kůže na odkrytý krk, ale zabodla se do ochranné buvolí kůže na rameni. Dřík šípu se odlomil a Bakkat na okamžik strnul hrůzou z děsivé smrti, ale vzápětí už se zase vytahoval výš. Než konečně dostal větší část těla přes hranu převisu, Xhia založil druhý šíp a mířil na něj ze vzdálenosti několika kroků.

Bakkat vyrazil kupředu vstříc druhé otrávené střele, která naštěstí opět skončila v záhybech tlusté buvolí kůže.
Xhia už sahal po dalším šípu, když ho Bakkat napadl a odstrčil od toulce.
Xhia pustil luk a sevřel Bakkatův trup i s rukama, aby mu znemožnil vytáhnout nůž.
Točili se spolu v malém kolečku přitisknuti tělo na tělo a pokoušeli se jeden druhého povalit.
Letee ležela tam, kde ji Xhia nechal po pádu balvanu, který prozradil Bakkatovu polohu. Měla stále spoutané nohy i ruce a krvácela následkem Xhiova násilí. Jeho ostré nehty jí potrhaly sliznici v těch nejjemnějších zákoutích jejího ženství. Sledovala boj obou mužů, neschopná svému manželovi pomoci.
Pak poblíž uviděla ležet Xhiovu sekeru, hbitě se převalila k ní a prsty na nohou natočila její hlavici ostřím vzhůru.
Sevřela ji mezi chodidly a začala přeřezávat lýkový provaz na zápěstích.
Každých pár vteřin vzhlédla. Mezitím se Xhiovi podařilo Bakkatovi podrazit nohy a oba spadli na tvrdou skálu, ale Bakkat zůstal ležet pod pružným svalnatým tělem svého soka.
Bezmocná Letee viděla, jak Xhia sahá po noži za svým opaskem.
Najednou Xhia vykřikl a uvolnil sevření, odskočil od Bakkata a vyděšeně zíral na svou hruď.
Bakkatovi chvíli trvalo, než pochopil, co se stalo. Při zápasu Xhia nalehl na hlavici odlomeného šípu uvězněnou v záhybech buvolí kápě a zpětný hrot se mu zabodl do kůže.
Xhia vyskočil a pokoušel se vytrhnout hlavici ven.
Po prsou mu stékala stružka jasné krve.
"Jsi mrtvý muž, Xhio," krákal Bakkat a zvedl se na kolena.
Xhia znovu vykřikl, ale tentokrát slova nediktoval strach, ale vztek. "Vezmu tě s sebou do země stínů!" Vytrhl nůž z pochvy u pasu a vrhl se na klečícího Bakkata. Ten se pokusil vstát, aby mohl líp odvrátit ránu, ale noha se mu zapletla do těžké kůže kápě, která mu spadla z hlavy, a znovu se ocitl na zádech.
"Zemřeš se mnou," syčel Xhia a bodl. Bakkat se odkulil stranou a čepel nože zaskřípěla na kameni. Xhia se rozmáchl k nové ráně, jenže to už za ním stála Letee. Nohy měla stále svázané, ale volnýma rukama svírala sekeru.
Poskočila blíž a zvedla sekeru nad hlavu.
Ostří sjelo po Xhiově spánku, skalpovalo mu kus kůže i s uchem a hluboko se zakouslo do ramene. Nůž Xhiovi vypadl z bezvládné ruky.
Otočil se a zíral na křehkou dívku.
Dlaní zdravé ruky přidržoval skalp a mezi prsty mu crčela krev.
"Uteč!" křikl na ni Bakkat. "Běž, Letee!"
Letee si ho nevšímala. Se spoutanýma nohama nebojácně přiskočila ke Xhiovi a znovu máchla sekerou.
Xhia se snažil chránit zdravou rukou a sekera mu ji přerazila pod loktem.
Xhia se zmrzačenýma rukama potácivě couval. Letee se sklonila, přesekla provaz, který jí poutal kotníky, a dřív než Bakkat stačil zasáhnout, znovu se vrhla na Xhiu. Těžce poraněný stál na okraji srázu a bezbranný hleděl na rozzuřenou nahou dívku.
Pokusil se vyhnout další ráně, ale ztratil rovnováhu, přepadl na záda a bez rukou, kterýma by se zachytil, se skutálel k hraně převisu a zmizel za ní. Slyšeli ještě jeho slábnoucí křik, který ukončilo tupé žuchnutí.
Bakkat se rozběhl k Letee. Upustila sekeru a vrhla se mu do náruče. Držel ji v objetí dlouhou chvíli. Když se uklidnila a přestala se chvět, zeptal se: "Půjdeme dolů, ženo?" Horlivě přikývla.
Odvedl ji dolů a u paty srázu se na chvíli zastavili nad mrtvým Xhiou. Ležel na zádech a jeho široce otevřené oči hleděly k modrému nebi. Hlavice vlastního otráveného šípu mu stále vězela v prsou a napůl odseknutou paži měl pod tělem zkroucenou v nepřirozeném úhlu.
"Byl San jako my. Proč se nás pokoušel zabít?" zeptala se Letee.

"Jednou ti povím příběh našeho nepřátelství," slíbil jí Bakkat.
"Teď ho ale nechme hyenám, byly jeho rodovým znakem."
Bez dalšího otálení zamířili k tábořišti a pak dál za Somoyou
a Welangou, kterým chtěl Bakkat svou novou ženu představit.
Za ranního šera se Jim Courtney probudil a labužnicky se protahoval
na vozovém lůžku. Ze zvyku sáhl vedle, kde spala Luiza.
Ve spánku se otočila a položila mu ruku přes hrudník. Zamumlala
cosi, co mohla být stejně výzva jako protest proti předčasnému
vstávání.
Jim se zavrtěl a přitáhl si ji blíž. Pak ale otevřel oči naplno.
"Proboha, kde jsi byl?" zařval a Luiza byla rázem vzhůru.
Posadila se a oba zírali na dvě malé postavy, které rozpačitě
postávaly u nohou postele jako vrabčáci na plotě.

384 385

Bakkat se vesele usmíval. Byl rád, že je zase zpátky a vůbec mu
nevadilo, že na něj Somoya křičí.
"Viděl jsem tě s Welangou zdaleka," pozdravil je.
Jimův přísný výraz změkl. "Já už myslel, že tě dostal lev. Jel
jsem za tebou, ale v kopcích jsem tvou stopu ztratil."
Bakkat smutně zavrtěl hlavou. "Nedokázal jsem tě naučit, jak
hledat stopy."
Pozornost Jima i Luizy se zaměřila na jeho společnici.
"Kdo je to?" vyzvídal Jim.
"To je Letee, moje nová žena," pyšně prohlásil Bakkat.
Když Letee zaslechla své jméno, drobný obličej jí rozzářil zlatý
úsměv.
"Je krásná a vysoká," chválila ji Luiza. Za dobu, co odešli
z kolonie, naučila se plynně mluvit domorodým žargonem a znala
zdvořilostní fráze Sánu.
"Ne, Welango," opravil ji Bakkat. "Ve skutečnosti je malá.
V mém zájmu není dobré Letee přesvědčovat, aby uvěřila, že je
vysoká. Kam by nás takové představy přivedly?"
"Ale určitě je krásná, to mi nevymluvíš," trvala na svém Luiza.
Bakkat pohlédl na svou ženu a vážně přikývl. "Ano, je krásná
jako všemi barvami hrající strdimil. Děsím se chvíle, až poprvé
pohlédne do zrcadla a uvědomí si svou krásu.
V ten den mi začnou starosti."
V tom okamžiku Letee něco zašvitořila milým zurčícím hlasem.
"Co to povídá?" zeptala se Luiza.
"Diví se. Prý ještě neviděla takovou barvu kůže a vlasů.
Ráda by věděla, jestli nejsi duch.
Ale už dost ženských řečí."
Bakkat se obrátil k Jimovi. "Somoyo, stala se strašná věc."
Jim rázem zvážněl. "Copak se přihodilo?"
"Naši nepřátelé jsou tady. Našli nás."
"Povídej," přikázal Jim. "Máme mnoho nepřátel. Které máš na mysli?"
"Xhiu!" Bakkat se tvářil žalostně. "Xhia na mě a Letee číhal.
Pokusil se nás zabít."
"Xhia!" opakoval Jim vážně. "Honící pes Keysera a Kootse?
Je to možné? Od chvíle, kdy jsme ho viděli naposled, jsme ujeli
tisíce kilometrů. Jak nás mohl sledovat tak daleko?"
"Sledoval nás a určitě k nám dovedl Keysera s Kootsem."
"Ty jsi ty dva Holanďany viděl?"
"Ne, Somoyo, ale nebudou daleko. Xhia by tak daleko sám nikdy
nedošel."
"Kde je Xhia teď?"
"Je mrtvý, Somoyo. Zabil jsem ho."
Jim překvapením zamrkal. "Tak to už mi na moje otázky neodpoví,"
zalitoval anglicky, ale hned přešel do žargonu.
"Odveď si svoji krásnou ženušku a dopřej nám soukromí, abychom se
mohli s Welangou obléct. Jen co budu mít na sobě kalhoty, budeme
v hovoru pokračovat." Jim po několika minutách vylezl z vozu
a našel Bakkata u ohně. Zavolal na něj a společně odešli do lesa,
kde je nikdo nemohl poslouchat.
"Pověz mi, jak se to všecko udalo," vybídl Bakkata.
"Kdy a kde tě Xhia napadl?" Pozorně poslouchal Bakkatovu zpověď,

a to co slyšel, otřáslo jeho sebevědomím. "Bakkate, jestli jsou Keyserovi lidé za námi, musíš je najít.
Můžeš se vrátit po Xhiových stopách a zjistit, odkud přišel?"
"To už vím. Včera, když jsme se s Letee vraceli k vám, narazil jsem na Xhiovu stopu. Sledoval mě několik dní od chvíle, kdy jsem odešel od vozů za medozvěstkou."
"A ještě dřív?" nevzdával se Jim. "Odkud přišel, než tě začal stopovat?"
"Odtamtud," Bakkat mávl rukou zpátky ke zlomu náhorní roviny, který se v dálce zvedal k obloze jako mlhavá modrá linka.
"Šel po stopách našich vozů jako stín už od řeky Gariep."
Vrátíš se zpátky," přikázal Jim, "a zjistíš, jestli s ním přišli Keyser a Koots. Pokud ano, chci vědět, kde právě jsou."
»Už je to osmý den, co Xhia odešel," řekl kapitán Herminius Koots trpce. "Začínám věřit, že využil příležitosti a utekl."
"Proč by to dělal?" namítl Oudeman. "Proč teď, když jsme po všech těch strastných měsících na dosah úspěchu? Odměnu, kterou jste mu slíbil, měl takřka v rukou."
V Oudemanových očích se lstivě zablýsklo, bylo načase opět Kootsovi připomenout jeho sliby. "Každý jsme si svůj díl těžce zasloužili. Xhia by se v tuto chvíli sotva vzdal svého podílu a dezertoval."

Koots se zamračil, řeči o odměně slyšel nerad. Poslední měsíce zvažoval jakýkoliv možný trik, aby nemusel splnit své sliby.
Otočil se ke Kademovi. "Nemůžeme tady čekat déle. Uprchlíci nám zase ujedou. Musíme do toho jít i bez Xhii, souhlasíš?"
Od prvního setkání se jejich oboustranně výhodné spojenectví upevnilo. Koots myslel v prvé řadě na Kademův slib, který mu měl otevřít cestu do slibných služeb ománského kalifa, k moci a bohatství, které takové postavení přinese.
Kadem zase věděl, že Koots je jeho jedinou nadějí na opětné nalezení Doriana Courtneye. "Myslím, že máš pravdu, kapitáne. Toho malého divocha už nepotřebujeme. Nepřítele jsme našli, tak na něj zaútočme."
"Potom jsme zajedno," konstatoval Koots. "Předjedeme Jima Courtneye a počíháme si na něj v místě, které bude pro nás výhodné."
Sledování stop Jimovy karavany bylo teď snadné a Koots se ani nemusel držet blízko za nimi a riskovat prozrazení.
Prach zvířený dobytkem byl viditelný zdaleka. Přesvědčil sám sebe, že už Xhiu nepotřebuje, a dole pod srázem zamířil k jihu.
Velkým obloukem objel karavanu a předstihl ji o pár desítek kilometrů. Pak se vydali zpátky, vstříc Jimu Courtneyovi.
Tak znemožnili, aby jeho křovácký stopař našel jejich stopy dřív, než svou léčku nastraží.
Situace jim nahrávala. Bylo zřejmé, že Jim Courtney sleduje tok řeky mířící k oceánu. Podél jejích břehů bylo dostatek pastvy a sama poskytovala zdroj vody pro lidi i zvířata.
V jednom místě se řeka musela prokousávat mezi kopci.
Koots s Kademem z vrcholu jednoho z nich zkoumali vstup do soutěsky, kde se řeka zužovala jako hrdlo lahve.
"Tady budou muset projet s vozy," řekl Koots s uspokojením.
"Cesta přes kopce by jim trvala nejmíň čtyři dny."
"Soutěsku za den nepřejedou. To znamená, že se v ní aspoň na jednu noc utáboří," souhlasil Kadem. "Můžeme je překvapit v noci a jejich ngunijští válečníci nebudou schopní ve tmě bojovat.
Vpadneme mezi ně jako lišky do kurníku, a než se rozední, bude po všem."
Čekali nahoře, dokud se v ústí soutěsky neobjevil pomalý průvod.
V jeho čele Koots poznal Jima Courtneye a jeho ženu a na rtech mu zahrál dravčí úsměv.
Se zlomyslným zadostiučiněním pak sledoval, jak s vozy náhodně zastavují mezi stromy, daleko od sebe.
Cítili se v bezpečí a nesnažili se z nich postavit obrannou hradbu.
Za nimi do kaňonu proudil skot.
Zvířata pila z řeky a ngunijští honáci z jejich hřbetů snímali sloní kly a ukládali je na břeh.

Koots se poprvé ocitl dostatečně blízko karavany a na vlastní oči mohl vidět slibnou kořist. Pokusil se dobytek spočítat, ale neuspěl. Neustálý pohyb zvířat a závoj prachu mu to nedovolily. Měl stejnou šanci, jako by chtěl spočítat jednotlivé sardinky v hejně. Zaměřil dalekohled na slonovinu na břehu řeky a srdce mu radostně poskočilo. Tam dole na něj čekalo bohatství větší, než si kdy dokázal představit.
Slunce už zapadlo, než se Koots s Kademem v houstnoucím šeru vrátili k Oudemanovi, hlídajícímu koně.
"Oudemane," řekl, když sesedal, "jsou v naprosto ideální pozici pro útok. Půjdeme pro ostatní."
Bakkat je při odchodu pozoroval. Počkal ještě, až se sluneční kotouč dotkl obzoru, a teprve pak svůj úkryt na sousedním vyšším kopci opustil. Chtěl mít jistotu, že Koots nechystá léčku. Svižným klusem doběhl k řece a pověděl Jimovi, co viděl.
"Tak to bychom měli," pochvaloval si Jim, když Bakkat skončil. "Koots zaútočí dnes v noci. Teď když viděl dobytek a slonovinu, už nedokáže déle potlačovat svou chtivost. Běž za nimi, Bakkate. Nesmí ti ujít jediný jejich krok. Budu čekat na tvé signály."
Když se dostatečně setmělo a nemohli je z kopců vidět, Jim nechal znovu zapřáhnout potahy a vozy přemístil blízko vjezdu do úžiny sevřené příkrými svahy kopců. Pracovali tiše a svázáním kol obranný laager zpevnili. Náhradní koně vehnali do vzniklé ohrady a zbytek zvířat, se kterými v noci vyjedou, uvázali vně ohrady osedlané a vybavené mušketami a šavlemi, připravené okamžitě vyrazit.
Potom Jim zašel za vrchním honákem Inkunzim a jeho lidmi. Na jeho příkaz stáda zahnali několik kilometrů hlouběji po řece. Nakonec jim vysvětlil, co přesně mají dělat.
Protesty pastevců, kteří se o dobytek starali jako o své děti, rázně umlčel.

388 389

Zvířata vycítila nervozitu svých ošetřovatelů a byla neklidná. Inkúnzi chodil mezi nimi a hrál na rákosovou flétnu. Podařilo se mu je do jisté míry zklidnit. Nakonec se zvířata semkla do těsné masy - potřebovala jistotu stáda.
V táboře Jim zkontroloval, jestli jsou všichni připraveni vyjet, a pak s Luizou vylezli na útes nad tábořištěm, odkud mohli líp slyšet Bakkatovy signály.
Seděli těsně u sebe pod vlněným pláštěm, který je chránil před nočním chladem, a tiše hovořili.
"Nepřijdou, dokud nevyjde měsíc," mínil Jim.
"A kdy to bude?" zeptala se Luiza. Časně z večera se společně dívali do almanachu, takže dobře věděla, kdy měsíc vyjde, ale chtěla slyšet Jimův hlas.
"Pár minut před desátou. Do úplňku schází týden, takže světla bude dostatek." Konečně se východní obzor rozjasnil a na odvrácené straně kopce dvakrát zahoukal výr.
Jim strnul a odhodil plášť. Výr nikdy dvakrát nehouká.
"To byl Bakkat," zašeptal. "Už jdou."
"Kde zaútočí?"
"Nejspíš tam, kde při západu slunce viděli naše vozy." Výr se ozval znovu a mnohem blíž.
"Koots postupuje rychle. Je čas nasedat," poznamenal Jim cestou k táboru.
Muži už stáli připravení u svých koní. Přidali se k nim i odrostlejší chlapci. Ti menší, kteří ještě nedokázali zacházet s mušketou, měli na starost zásobování prachem, střelivem a vodou pro případ, že by se boj protáhl. Tegwane s dvacítkou válečníků Nguni zůstal na stráži u vozů.
Tegwaneho vnučka Intepe ochotně pomáhala Zamovi uvazovat výstroj na hřbet černé Crow. V posledních dnech trávil pár většinu času pospolu. "Zamo, jsi moje druhá ruka, volal na něj Jim.
"Jeden z nás musí stále doprovázet Welangu. Ani na okamžik ji nepouštěj z dohledu."
"Welanga by měla zůstat v laageru s ostatními ženami," namítl

Zama.
"Máš pravdu, příteli," odpověděl Jim. "Měla by mě poslouchat, jenže nedostává se mi slov, kterými bych ji o tom přesvědčil."
Jim vzhlédl k neúplnému měsíci, který majestátně vyplul nad kopci. Výr tentokrát zahoukal třikrát. "Jsou blízko. Nasedat!"
Všichni znali své úkoly a bez otálení se vyšvihli do sedel. Jim na Drumfireovi a Luiza v sedle Trueheart vyjeli v jejich čele za Inkunzim a jeho válečníky střežícími stáda.
Inkunzi se štítem na zádech a asagajem v ruce stál v čele svých bojovníků.
"Připraveni?" zeptal se ho Jim. "Hroty vašich oštěpů budou dnes hodovat. Dopřejte jim jídla a pití, co hrdlo ráčí. Víte, co máte dělat, tak se do toho dejte."
Válečníci rychle a tiše vytvořili dvojitou řadu napříč soutěsky od řeky až po skalní stěnu. Jezdci se postavili za ně.
"Jsme připraveni, pane!" hlásil Inkunzi. Jim vytáhl pistoli a vystřelil do vzduchu. Tichou noc v okamžení naplnil povyk a shon. Nguniové hlavicemi asagajů bubnovali do svých štítů a spustili válečný pokřik, zatímco jezdci za nimi pálili z mušket a ječeli jako šílení. Polekaný dobytek kvapně vstával a vyděšeně bučel. Hluk a postupující bojovníci je zpanikařili docela a zvířata před nimi zmateně prchala.
Statný skot s mohutnými hrby a rohy, které rozpětím dvojnásobně přesahovaly rozpětí paží dospělého muže, se v houfu dokázal ubránit lvům i dalším šelmám. Rychlostí běhu se vyrovnal antilopám a při ohrožení se statečně bránil rohy.
Jako temná lavina se stáda hnaná běžícími válečníky a jezdci na koních valila údolím.
Koots byl spokojený. Unikli pozornosti Courtneyových hlídek a překvapivý příjezd se jim dokonale zdařil.
Měsíc dostatečně osvětloval cestu a kromě běžných nočních zvuků byl všude klid a mír.
Koots s Kademem jeli třmen vedle třmenu. K místu, kde viděli vypřažené vozy, jim scházel ještě kilometr a všichni jejich muži znali přesně své úkoly. Než vypukne poplach, měli se dostat mezi vozy a Jimovy lidi postřílet v okamžiku, jak začnou vylézat z vozů. Potom si poradí s domorodci.
Co do počtu jich bylo sice víc, ale měli pouze oštěpy, a tak neznamenali příliš velké nebezpečí.
"Nikoho nezajímejte," připomínal Koots. "Všecky je pobijte."

390 391

"Co s ženami?" zeptal se Oudeman. Od chvíle, kdy jsme vyjeli z kolonie, se těším na medový klín té blondýny. Slíbil jste nám ji."
"Pokud se vám podaří chytit tu poesje, dobře. Ale než spustíte kalhoty, ujistěte se, že všichni jejich muži jsou mrtví. Jinak by vaše potěšení mohlo skončit šavlí v řitním otvoru." Koots věděl, jak má se svými podřízenými mluvit, aby mu rozuměli. Jeho trefné varování vyvolalo salvu smíchu.
Vojáci už se nemohli dočkat a dychtivě se hnali kupředu. Někteří z nich z výšin nad soutěskou zahlédli dobytek i slonovinu a hlavně ženy. Pověděli o tom ostatním a představa loupení a sexuálního vyžití lákala.
Nečekaný výstřel z muškety je zastavil stejně rázně jako přísný povel. Nejistě zírali před sebe.
"Do prdele!" zaklel Koots, "Co to bylo?" Na odpověď nemusel čekat dlouho. Křik a hluk se nesl nocí. Nikdo z nich ještě nezažil bušení domorodých bojovníků do válečných štítů a ten zvuk jim drásal nervy. Sílící bučení a další výstřely jejich zmatek dovršily.
Z šera se k nim řítily stovky hřmících kravských kopyt.
V šálivém světle měsíce se zdálo, jako by se pohybovala sama zem. Valila se na ně černá láva zaplňující celou šířku údolí od řeky až po útes. Hluk blížícího se stáda je ohlušoval.
Začali rozeznávat jednotlivé hrby a lesknoucí se rohy.
"Splašené stádo!" zděšeně vykřikl Oudeman.
"Žene se na nás splašené stádo!"
Sevřená skupina jezdců se před hřmící masou kopyt a rohů rozprchla.

Po desítce metrů Goffelův kůň šlápl pravou přední nohou do díry od mravenečníka a Goffel vyhozený ze sedla narazil ramenem na tvrdou zem. Nestačil se ani postavit a stádo ho pohltilo.
Hrot rohu pádícího býka mu pronikl do kříže v úrovni ledvin. Býk jen zuřivě pohodil hlavou a nešťastného Goffela odhodil pod kopyta zvířat za sebou, která ho rozdupala na kaši.
Tři další vojáci skončili natlačeni na skálu, a když se pokusili otočit a ujet, stádo je spolklo.
Splašení koně se vzpínali a shazovali své jezdce, aby vzápětí sami podlehli rohům a kopytům zdivočelého dobytka.
Habbanova koně potkal stejný osud jako Goffelova -v díře si zlomil nohu. Rashood se pro kamaráda vrátil a pomohl mu na hřbet svého hřebce. Jenže kůň s dvojnásobnou zátěží stádu nestačil a jeho čelo je brzy dostihlo. Habban se po zásahu rohu opět ocitl na zemi.
"Jeď dál!" volal na Rashooda. "Zachraň se! Se mnou je konec."
Rashood se k němu znovu vrátil. Nedbal rohů a po čtyřech se prodral ke svému druhovi a odtáhl ho za strom.
Krčili se za kmenem napůl udušení prachem zvířeným kopyty stáda pádícího kolem.
Skot konečně přeběhl, ale stejně nemohli opustit úkryt, protože hned za zvířaty se přihnali Nguniové s ostrými asagaji.
Už se zdálo, že oba Araby objeví, když z úkrytu nedaleko od nich vyrazili opěšalí hotentotští vojáci. Nguniové se na ně vrhli jako smečka chrtů a ubodali je k smrti. Skrytého Rashooda a Habbana si nevšimli.
Koots s Kademem ujížděli před stádem po břehu řeky. V závěsu za nimi jel Oudeman. Znal Kootsův zvířecí pud sebezáchovy a věřil, že kapitán opět dokáže uniknout pohromě. Jenže trnité houští koně zpomalilo.
"Do řeky!" vykřikl Koots. "Tam za námi nepoběží."
Strhl svého koně k řece a skočil ze břehu. Po čtyřech metrech volného pádu dopadl do vody a Kadem s Oudemanem následovali jeho příkladu. Po vynoření viděli, že Koots s koněm už je v polovině proudu. Nakonec vedle svých koní doplavali k jižnímu břehu.
Mokří a vyčerpaní sledovali prchající stádo na druhém břehu.
Za ním uviděli Jima Courtneye a jeho jezdce, jak se vrhají na Kootsovy vojáky, kteří unikli rohům a kopytům dobytka.
"Zvlhl nám prach, nemůžeme jim pomoci," řekl Koots.
"Ztratil jsem mušketu," posteskl si Oudeman.
"Dnes jsme skončili," souhlasil Kadem.
"Ale přijde jiný den a na jiném místě práci dokončíme."
Nasedli na koně a vyjeli na východ, pryč od řeky, dobytka i nepřátel.
"Kam vlastně jedeme?" zeptal se Oudeman, ale odpovědi se nedočkal.
Celé dny pastevci naháněli rozprchlá stáda. Nakonec zjistili, že dvaatřicet zvířat schází. Některá padla do propasti, jiná si polámala nohy v děrách, nebo se utopila v řece. Pár krav, které odběhly od stáda, zabili lvi. Nguniové jim s láskou ošetřili rány

od rohů, stromů a jiných překážek, které se jim při útěku stavěly do cesty.
Vrchní honák Inkunzi si Jimovi trpce stěžoval.
"Musíme zastavit a pokračovat v pochodu, až se zvířata zotaví," přesvědčoval i pastevce, kteří horlivě přikyvovali.
Jim nakonec ustoupil a bez velkých námitek jeho žádosti vyhověl.
Za světla Jimovi jezdci prohlédli bojiště. Našli čtyři Kootsovy koně mrtvé a dva těžce zraněné, že je museli utratit. Ovšem jedenáct dalších koní bylo poraněno jen lehce, nebo se jim zranění zcela vyhnulo, a Jim je připojil ke svým náhradním koním.
Našli taky pět mrtvých Kootsových vojáků. Tři z nich nebyli k poznání. Neměli uniformy, ale kusy jejich výstroje a výplatní knížky Jimovi prozradily, že patří k vojsku VOC. "Keyserovi psi. Sám se za námi neodvážil, tak poslal je," vysvětloval Luize.
Smallboy a Muntu některé poznali. Kolonie na mysu nebyla velká a osadníci se navzájem znali.
"Goffel! Pěkná bestie," vrtěl hlavou Smallboy. Sám vrchní vozka

není žádný anděl, pomyslel si Jim. Jestli takto Goffela ohodnotil, musel to být skutečný lump.
"Pět jich schází," hlásil Bakkat Jimovi. "Koots, jeho plešatý seržant a tři Arabové. Musím se poohlédnout po jejich stopách na druhém břehu." Jim sledoval, jak překonává proud a na druhé straně vyráží s nosem u země. Náhle zastavil jako lovecký pes, který zavětří pach pernaté.
"Co jsi našel?" volal na něj Jim přes řeku.
"Stopy tří koní. Cválali na východ," odpověděl Bakkat.
Jim s Luizou a Zamou překonali řeku a přidali se k Bakkatovi.
"Bakkate, poznáš, kdo na nich jel?" zeptal se Jim. Nečekal, že to Křovák dokáže, ale Bakkat dřepl ke stopám a odpověděl bez váhání, jako by četl z knihy.
"Na těchto dvou koních jel včera Koots s tím holohlavým. Třetí nesl Araba se zeleným turbanem," prohlásil jistě.
"Jaks to poznal?" divila se Luiza. "Všecka zvířata mají podkovy a stopy vypadají jedna jako druhá."
"Pro Bakkata ne," ujistil ji Jim. "Pozná je podle nestejného opotřebení podkov, důlků a prasklin v kovu. Každý kůň jde taky jiným krokem a Bakkat je dokáže rozlišit."
"Takže Koots s Oudemanem unikli. Co míníš dělat dál? Chceš jet za nimi?"
Jim chvíli mlčel. Aby získal čas na rozmyšlenou, poslal Bakkata dál po stopě. Po dvou kilometrech stopy definitivně odbočily k severu a Jim zastavil. Dlouho se radil se Zamou a Bakkatem o dalším postupu.
"Jedou rychle," soudil Křovák "a mají velký náskok. Bude nám trvat celé dny, než je dohoníme, pokud se nám to vůbec podaří. Nech je jet, Somoyo."
"Dostali výprask," soudil Zama. "Koots se jen tak nevrátí, a pokud ho dostihneme, bude bojovat jako leopard v pasti. Neobejde se to bez ztrát našich lidí."
Luiza si představila, že by mezi postiženými mohl být i Jim. Nejraději by do debaty taky zasáhla, ale věděla, že by tím Jima v jeho záměru ještě utvrdila. Dobře znala jeho rozporuplnou povahu. Proto se ho raději nepokoušela zadržet a jen vyslovila přání: "Jestli se za ním vydáš, pojedu s tebou."
Jim jí pohlédl do očí a bojovná nálada byla ta tam. S úsměvem se podřídil, ale i tak to byl jen podmíněný ústup.
"Mám pocit, že Bakkat má pravdu jako obvykle. Kootse zřejmě aspoň prozatím přešly výbojné choutky a ztratil většinu svých mužů. Ale i tak stále zůstává obávaným protivníkem. Je jich pět. Koots, Oudeman a tři Arabi. Zama má taky pravdu. I když je obklíčíme, nemůžeme čekat, že se nám bez pomoci stád i podruhé podaří vyváznout beze ztrát. Na druhou stranu to může být jen předstíraný útěk, který nás má odlákat od vozů. Víme, jak je Koots mazaný. Když ho budeme pronásledovat, může se obloukem vrátit a napadnout vozy dřív, než se stačíme vrátit."
Jim se nadýchl a pokračoval.
"Pojedeme dál k pobřeží a uvidíme, co na nás čeká v Nativity Bay."
Vrátili se přes řeku na druhý břeh a pokračovali v cestě dolů soutěskou.
Bylo rozhodnuto a Luiza si oddechla. Cestou vesele švitořila. Netrpělivý Zama spěchal napřed a zmizel mezi stromy.
"Pospíchá za svou rozkošnou lilií," poznamenala Luiza se smíchem.
"Za kým?" divil se Jim.
"Za Intepe."
"Za Tegwaneho vnučkou? Zama je -"
"Ano, je," přisvědčila Luiza. "Muži bývají občas tak slepí. Jak to, že sis toho ještě nevšiml?"
"Já mám oči jen pro tebe, Ježku. Nic kromě tebe nevidím."

394 395

"To jsi řekl hezky, milý." Luiza se vyklonila ze sedla a nabídla mu ústa. "Za to dostaneš sladkou odměnu."
Dřív než Jim stačil nabídku využít, třeskla před nimi rána z muškety. Vzápětí uviděli vzpínajícího se Prosta a Zamu zhrouceného v sedle.
"Zama má potíže!" vykřikl Jim a pobídl koně do cvalu. Zraněný Zama

napůl visel v sedle a na zádech jeho kabátce se objevila krev.
Než Jim přijel, svezl se na zem a zůstal nehybně ležet.
"Zamo!" vykřikl a spěchal k němu. Koutkem oka stranou zahlédl nějaký pohyb a okamžitě strhl Drumfirea tím směrem.
Za kmenem horečnatého stromu se krčil jeden z Arabů v roztrhaných, špinavých a zakrvácených šatech a zoufale nabijákem pěchoval kuli do hlavně muškety. Jak se k němu kůň s jezdcem přiblížil, muž vzhlédl a Jim ho poznal. "Rashoode!"
zavolal na lodníka z rodinného škuneru, Alláhova daru. Jim se s ním už několikrát plavil a dobře ho znal. Přesto přijel s bandou nepřátel a proradně napadl jeho vozy- a co víc, střelil Zamu.
Rashood Jima rovněž poznal. Odhodil zbraň a dal se na útěk.
Jim tasil šavli a vyjel za ním. Když Rashood pochopil, že neunikne, padl na kolena a na důkaz, že se vzdává, rozhodil ruce.
Jim se nad ním postavil v třmenech a lomcoval s ním vztek.
"Ty zrádný parchante!" Nechybělo mnoho a rozťal mu lebku.
Na poslední okamžik šavli vytočil a plochou čepele ho udeřil do spánku. Rána i tak byla silná, protože zasažený muž spadl tváří na zem, a Jim už myslel, že ho zabil.
"Neopovaž se umřít," hrozil bezvládnému tělu, "dokud mi neodpovíš na mé otázky. Potom ti dopřeju královskou smrt."
"Podívej se na Zamu," křikl na Luizu. "Je vážně zraněný. Hned jsem u vás, jen co svážu tuhle svini."
Luiza poslala Bakkata do tábora pro muže. Naložili Zamu na nosítka a odnesli k vozům. Měl prostřelený hrudník a Luiza jen s vypětím zadržovala slzy. V táboře jim přišla na pomoc Intepe.
"Zranění je vážné, ale bude žít," utěšovala vzlykající dívku.
Uložili ho na lůžko v rezervním voze. S pomocí knih a lékárničky od Sáry se Luiza pustila do ošetřování. Za měsíce cesty od řeky Gariep se v léčení natolik zdokonalila, že se na ni nemocní s důvěrou obraceli. Když ránu prohlédla, zajásala úlevou.
Kulka proletěla hrudí čistě a zády vyběhla zase ven.
"To je slibné," pochvalovala si.
"Nemusíme střelu vyndávat a nebezpečí infekce je mnohem menší."
Jim nechal Zamu v péči žen a svůj vztek si vybil na Rashoodovi.
Přivázal ho za roztažené nohy a ruce k zadnímu kolu náhradního vozu a počkal, až zase nabude vědomí.
Smallboy mezitím přitáhl tělo druhého Araba, který vykrvácel nedaleko místa, kde Jim zajal Rashooda. Když ho převrátil na záda, Jim poznal dalšího námořníka z posádky Alláhova daru a nevycházel z údivu. "To je přece Habban."
"Ano, taky ho poznávám," přikývl Smallboy.
"Tady se děje něco nekalého. Smrdí to jako zkažená ryba," usoudil Jim.
"Nevím, oč jde, ale tenhleten nám to poví," ukázal na bezvládného Rashooda, přivázaného ke kolu. "Vylij na něj kbelík vody."
Teprve po třetím vědru se lodník probral.
"Salaam, Rashoode," pozdravil ho Jim. "Vypadáš krásně, až mi srdce plesá. Jsi sluha mé rodiny, proč jsi přepadl naše vozy a pokusil se zabít Zamu? Víš dobře, že je to můj přítel."
Rashood setřásl z vousů a vlasů kapky vody a mlčky pohlédl na Jima.
Neměl se k odpovědi, ale jeho oči vypovídaly samy.
"Musíme ti rozvázat jazyk, prorokův oblíbenče." Jim odstoupil a pokynul Smallboyovi. "Zatočte ho stokrát!" přikázal.
Smallboy a Muntu si plivli do dlaní a chopili se obruče kola.
Smallboy otáčky počítal. Jak se otáčení zrychlovalo, Rashoodovo tělo se jim před očima proměnilo v rozmázlou šmouhu.
Po padesátce Smallboy ztratil přehled a musel začít počítat nanovo.
Konečně se dostal ke stovce a kolo zastavili.
Rashood v ušpiněném, propoceném šatě se ochable svíjel v poutech.
Nezaostřené oči mu bloudily po tvářích mužů a sténal závratí.
"Proč jsi jel s Kootsem? Kdy ses k němu přidal a kdo je muž v zeleném turbanu, kterýs ním utekl?"
"Nevěřící! Barbaři!" mumlal Rashood.
"Pomáhal jsem vykonat posvátnou mstu kalifa Zayna al-Dina z Maskatu pod vedením jeho paši, generála Kadema ibn Abubakera. Generál je velký svatý muž. Je to mocný válečník, milovaný Bohem i prorokem."
"Takže Arab v zeleném turbanu je paša? Jaké cíle msta sleduje?"

vyzvídal Jim dál.
"Jsou příliš posvátné pro uši nečistého."

396 397

Jim smutně vrtěl hlavou. "Náš Rashood objevil náboženství. Ještě jsem ho neslyšel plácat takové nesmysly. Dopřej mu ještě stovku otočení," pokynul Smallboyovi, "aby jeho zápal trochu ochladl."
Kolo znovu zavířilo, ale dřív, než vozka napočítal do sta, Rashood začal silně zvracet. "Točíme dál," vrčel Smallboy na Muntua.
Vzápětí Rashood neudržel ani obsah svých střev a vyprazdňoval se současně na obou koncích těla.
Po stovce otáček byl Rashood zcela vyřízený a jeho zmatené vědomí mu nedovolilo mluvit vůbec. Jen sténal a dál křečovitě zvracel nasucho. Žaludek měl prázdný.
"Jaké byly cíle fatwy?"opakoval otázku Jim.
"Smrt cizoložníků," sotva slyšitelně šeptal Rashood a po vousech mu stékala žlutá žaludeční šťáva.
"Smrt al-Salila a princeznyYasmini."
Jima ta jména překvapila. "Můj strýc a teta jsou mrtví? Pověz, jestli ještě žijí, jinak z tvého špinavého těla vyždímám tvou černou duši."
Rashoodovi se vrátilo vědomí a pokusil se znovu vzdorovat, ale kolo rychle jeho odpor zlomilo.
"Princeznu Yasmini paša popravil. Probodl její hříšné srdce."
Navzdory bědnému stavu Rashood ta slova pronášel se zřejmým zadostiučiněním.
"Al-Salila těžce poranil."
Zloba a smutek sebraly Jimovi chuť do dalšího výslechu. Rashooda odvázali od kola, ale připoutali ho ke stromu a postavili k němu ozbrojenou stráž. "Zítra ráno budeme pokračovat," slíbil mu Jim a odešel Luize povědět tu hrůznou novinu.
"Teta Yasmini byla nevyčerpatelnou studnicí dobroty a laskavosti. Přál bych ti, abys ji poznala," řekl Luize, když spolu leželi v objetí. Jimovy slzy jí smáčely noční košili.
"Díky bohu, můj strýc snad vražedný pokus toho fanatika Kadema přežil."
Ráno nechal odtáhnout vůz dál z tábora, aby Luiza Rashooda na kole neslyšela. Přivázali ho k paprskům, jenže Rashood se podvolil ještě dřív, než kolo roztočili.
"Stačí, effendi, dost, Somoyo. Povím ti všecko, co vím, jen mě sundej z toho proklatého kola."
"Zůstaneš na něm, dokud mi po pravdě neodpovíš na moje otázky. Jestli zaváháš nebo selžeš, znovu kolo roztočíme.
Kdy a kde ten netvor Kadem princeznu zavraždil? A co je s mým strýcem, uzdravil se? Kde je moje rodina teď?"
Rashood ochotně odpovídal, jako by na tom závisel jeho život, a vtom se nemýlil.
Jim vyslechl celý příběh o útěku rodiny na dvou lodích z mysu Dobré naděje. O jejich zastávce ve Sloní zátoce a pokračování v plavbě na sever. Naděje na opětné shledání s rodiči poněkud zmírnila Jimův smutek ze smrti tety Yasmini.
"Konečně vím s jistotou, že se s rodiči setkám v Nativity Bay. A s nimi tam bude i strýc Dorian a Mansur. Hned ráno s prvním světlem vyrazíme."
Jimova nedočkavost být v Nativity Bay co nejdřív poháněla procesí vozů i pomalého dobytka. Nejraději by opustil karavanu a vyjel okamžitě k pobřeží. Naléhal na Luizu, aby se k němu přidala, ale Zama se zotavoval jen pomalu a Luiza ho nechtěla opustit. Potřeboval její péči.
"Jeď sám," posílala ho, ale Jim tušil, že ve skutečnosti nechce zůstat sama a čeká na jeho odmítnutí. Přesto ho silně lákalo vzít ji za slovo. Pak si ale uvědomil, že Koots se svými kumpány nemusí být daleko, a netroufal si Luizu opustit. Každé ráno s Bakkatem vyjížděli na průzkum cesty, ale večer se zase k vozům vraceli.
Na konci soutěsky vyjeli opět do krajiny bohatých pastvin a

zalesněných kopců.
Bakkat nacházel stopy slonů, ale nebyly dostatečně čerstvé. Teprve pátý den po opuštění kaňonu, když jel jako obvykle před Jimem, náhle zarazil koně. Jim k němu dojel.
"Co je?" Bakkat mlčky ukázal na hluboké šlápoty vytlačené ve vlhké zemi. Jimovi poskočilo vzrušením srdce. "Slon!"
"Tři velcí samci," upřesňoval Bakkat. "Stopy jsou čerstvé. Prošli tady dnes za svítání." Jim při pohledu na ně zapomněl na Nativity Bay. "Jsou velcí?"
"Jeden je sloní král," ujišťoval Bakkat. "Možná je stejně veliký jako ten první velký slon, kterého jsi zabil."
"Určitě nestihli ujít daleko," s nadějí v hlase prohlásil Jim. Od bojů s impis Manatasee už lovil mnohokrát a úspěšně.

398 399

Pokaždé když narazil na slony s velkými kly, přidal ke svým znalostem něco o jejich zvycích. Jeho neustále tříbené zkušenosti z něj udělaly člověka, který naplno propadl vášni a nebezpečí lovu těchto úžasných zvířat.
"Jak dlouho nám potrvá, než je dohoníme?" zeptal se Bakkata.
"Pohybují se pomalu, protože se cestou živí." Bakkat ukázal na ulámané větve stromů. "Ale míří k pobřeží jako my. Nezdržíme se, když půjdeme za nimi." Křovák si zadumaně odplivl a zvedl hlavu k obloze.
"Jestli k nám bohové lovu budou laskaví, můžeme je dostihnout před polednem a k vozům se vrátíme ještě za světla."
V těchto dnech se Bakkatovi, stejně jako Jimovi, nechtělo spávat mimo vozy bez neodolatelného šarmu Letee.
Jim váhal. Nad loveckou vášní převládala láska a starost o Luizu. Znal nepředvídatelné situace honu. K vozům se nemuseli vůbec dostat před setměním a výprava za slony mohla klidně prodloužit jejich pouť k pobřeží o den nebo i víc. Na druhé straně od nočního útoku nenašli ani známky přítomnosti Kootse a jeho arabského spojence. Bakkat zkoumal stopy karavany kilometry zpátky a nic podezřelého nezjistil. Zdálo se, že z tohoto směru žádné nebezpečí nehrozí. Přesto si netroufal nechat Luizu tak dlouho samotnou.
Jenže sloní stopy ho neodolatelně lákaly. Sám už je dokázal obstojně číst a obraz mohutných zvířat mu před očima vyvstal tak živě, že by je dokázal namalovat. Stále nerozhodný stál nad Bakkatem dřepícím u stopy a čekal na jeho názor.
Pak ho napadlo, že malá armáda jeho mužů je schopna vozy a Luizu dostatečně ochránit. Bylo téměř jisté, že Kootsovy zdecimované a rozprášené síly se hned tak nevrátí. Nakonec sám sebe přesvědčil, že Koots určitě zamířil na ománské nebo portugalské území a v nejbližší době znovu nezaútočí.
"Každou minutu, kterou tady trčíme, se sloni od nás vzdalují," rozhodl se konečně. "Bakkate, vydej se po stopě a začni pít vítr."
Jeli svižně a rychle vzdálenost zkracovali. Stopa je vytrvale vedla lesy a nízkými kopci k pobřeží. V některých místech nacházeli kmeny stromů, které sloni zbavili kůry. Svítily zdaleka jako majáky a mohli k nim jet cvalem. Krátce před polednem dojeli k další hromadě žlutého houbovitého trusu tvořeného převážně napůl strávenou stromovou kůrou. Nad kaluží moče, která ještě nestačila vsáknout do země, se vznášel obláček motýlů s překrásnými bíle, žlutě a oranžově zbarvenými křídly.
Bakkat seskočil z koně a palcem bosé nohy teplotu trusu otestoval. "Je ještě teplý," zazubil se. "Kdybys na něj zavolal jménem, uslyšítě."
Bakkat to ještě nedořekl, když oba strnuli a současně otočili hlavy. "Aha!" zabručel Jim. "Slyšel tvůj hlas."
V lese kousek před nimi slon opět zatroubil - čistě a řízně jako polnice. Bakkat byl v okamžení zpátky v sedle.
"Co ho polekalo?" zeptal se Jim a z pouzdra pod kolenem tahal těžkou německou kulovnici.
"Vítr nám fouká do tváří, nemohl nás zavětřit," ubezpečoval Jima Bakkat. "Muselo ho vyplašit něco jiného."
V lese náhle zahřměly výstřely a okolní kopce je vracely ozvěnou.

"Maria Panno!" vykřikl Jim. "To jsou muškety!"
"Je to Koots?" uvažoval Jim nahlas a hned si taky odpověděl: "Ne, Koots to nemůže být. Ten by se neukazoval, kdyby věděl, že jsme tak blízko. Jsou to cizí lovci a napadli naše slony."
Jim se naštval - ti vetřelci neměli právo zasahovat do jeho honu. Nejraději by vyrazil vpřed, ale potlačil ten nebezpečný nápad. Neměl ani tušení, kdo jsou ti neznámí lovci. Střelba zřetelně nasvědčovala, že jich bude víc, a v divočině může být každý neznámý člověk smrtelně nebezpečný. V hustém porostu sílil praskot větví. Mohutné tělo se prodíralo houštím směrem k nim.
"Připrav se, Somoyo!" naléhal Bakkat. "Jednoho slona zahnali zpátky. Možná bude zraněný a rozzuřený."
Jim ještě stihl otočit Drumfirea za zvukem, když se zelená bariéra houštiny rozevřela a z ní se k němu řítila hora masa a kostí.
V okamžiku náhlého ohrožení se Jimovi čas vlekl jako v hrůzném snu. Masivní kly vztyčené vzhůru mu připomínaly sloupy podpírající klenbu oblohy a potrhané vlající uši se změnily v plachty válečné brigy prostřílené palbou zblízka.
Krvácel z boku a malé poťouchlé oči upíral na Jima.
Bakkat situaci odhadl přesně: zranění slona rozzuřilo a Jim pochopil, že střetnutí pro něj může být osudné. V omezeném prostoru zarostlém křovinami Drumfire nevyužije svou rychlost,

zatímco šedý obr bez váhání poběží skrz ně. Hřebec pohazoval hlavou, vzpínal a točil se dokola v malém kolečku, takže Jimovi znemožnil zamířit. S puškou nad hlavou přehodil nohu přes hrušku sedla a svezl se na zem. Dopadl pružně jako kočka čelící útoku. Ještě před dopadem natáhl kohoutek a strach ho rázem opustil. Nahradil ho podivný klid a pocit odcizení.
Zdálo se mu, že stojí mimo své tělo a pozoruje hlaveň pušky letící vzhůru.
Podvědomě si vybavil otcova slova, že ani zásah do srdce nemusí slona zastavit. Nejdřív ho zbaví údů, jako kuchař porcující kuře, a uběhne třeba i kilometr, než střele podlehne.
Po své první, málem osudné zkušenosti s ránou na hlavu Jim strávil celé dny zkoumáním lebek slonů, které od té doby skolil.
Teď si před očima vybavil polohu sloního mozku v pevné lebce, jako by byla z čirého skla. Posadil pažbu do ramena a přes mířidla hleděl na svůj nepatrný skrytý cíl.
Zahřměl výstřel a Jim, oslepený hustou mlhou kouře, se po zpětném rázu zapotácel. Z vířícího oblaku se na něj řítila obrovská šedá lavina a náraz enormního těla ho odhodil.
Puška mu vypadla z rukou a po dvou kotrmelcích přistál v nízkém křoví. Jak se zoufale snažil vyprostit, vítr rozfoukal zbytky kouře a Jim před sebou uviděl slona klečícího na předních nohách. Klečel nehybný jako šedý žulový balvan, těžkou hlavu opíral o kly, jako by se poslušně podřizoval vůli mahauta, který na něj chce nasednout. Mezi očima se mu černala díra.
Jim vztáhl ruku a vsunul do ní ukazováček. Koule tvrzená cínem vážící čtvrt libry prorazila lebeční kost a zasáhla mozek.
Když prst vytáhl, jeho špička byla pokryta bělavou sýrovitou tkání.
Jim se namáhavě postavil a opřel se o jeden z klů. Teď, když už nebezpečí pominulo, dýchal těžce a přerývaně. Nohy se mu třásly a odmítaly ho nést. Opřený o magickou křivku slonoviny nepřítomně sledoval, jak mu Bakkat přivádí Drumfirea a s úsměvem mu podává otěže.
"Moje výuka začíná nést ovoce. Teď musíš kořisti poděkovat a vzdát jí hold."
Trvalo ještě pár minut, než byl Jim schopen vykonat lovecký rituál. Pod Bakkatovým dohledem ulomil větvičku trní a vložil ji slonovi do tlamy. "Dej si své poslední sousto, ať máš dost sil na cestu do země stínů. A odnes si s sebou i moji úctu."
Nakonec, jak ho to učil otec, odřezal úlovku ohářku.
Když se shýbal pro svou ztracenou mušketu, rána po kulce v pravé pleci zvířete mu připomněla cizí výstřely.
"Bakkate, před mým výstřelem ho někdo poranil."

Než Bakkat stačil odpovědět, zaslechl nedaleko volání.
Otázka a zároveň i výzva byla nečekaná, ale hlas, který ji vyslovil, se mu zdál známý.
Jim s prázdnou puškou v ruce se napřímil a s otevřenými ústy zíral na vysokou urostlou postavu, která k němu kráčela rozhodným krokem. Běloch v koženém kabátci a rajtkách evropského střihu měl na nohou vysoké boty a na hlavě slamák se širokou střechou.
"Hej, mládenče! Na co si to tady sakra hraješ? Já jsem ho střelil první. Úlovek je můj."
Hlas Jimovi zvonil v uších jásavě jako kostelní zvon.
Pod střechou lovcova klobouku zářil jako oheň v buši hustý porost rezavých vousů.
Jim se okamžitě vzpamatoval z překvapení a odpověděl stejně bojovně, i když jen s námahou zadržoval smích. "Při Bohu, ty drzý gaunere! Budeš muset o něj se mnou bojovat. A já ti rozbiju lebku, jak už jsem to dřív udělal nejmíň padesátkrát."
Drzý gauner se v půlce kroku zarazil a vyjeveně hleděl na Jima. Pak vykřikl a rozběhl se k němu. Jim odhodil pušku a vyrazil mu vstříc. Narazili na sebe, až jim zuby zacvakaly.
"Jíme! To je úžasné! Už jsem myslel, že tě nikdy neuvidíme."
"Mansure! Já tě s těmi ďábelskými vousy nemohl poznat. Kde ses u všech rohatých toulal?"
Objímali se, bláznivě si tloukli do zad a blábolili jeden přes druhého. Bakkat, který je pozoroval, jen pobaveně kroutil hlavou a plácal se do stehen.
"A co ty, malý chuligáne!" Mansur Křováka zvedl, přidržel ho v podpaží a znovu Jima objal. Trvalo nějakou chvíli, než se začali opět chovat jako rozumné bytosti. Mansur postavil Bakkata zpátky na nohy a Jim uvolnil sevření.
Seděli vedle sebe, opírali se o mrtvého slona a překřikovali se navzájem. Nečekali na odpovědi a chrlili na sebe další a další otázky. Co chvíli Mansur zatahal Jima za bradku a Jim mu to oplácel přátelskou herdou do prsou. Za čas, co se neviděli, z nich vyrostli muži, a i když to nedávali najevo, oba změněný vzhled druhého zaskočil. Po nějaké době přišel Mansurův doprovod. Vesměs to byli sluhové z High Wealdu nebo lodníci

z posádek škunerů. Nečekali, že se svým pánem najdou Jima a radostně ho zdravili. Bez velkého otálení se pod Bakkatovým dozorem dali do dolování klů z lebky padlého slona.
Mansur s Jimem pokračovali v hovoru o tom, co se za necelé dva roky jejich odloučení přihodilo.
"Kde je ta dívka, se kterou jsi utekl? Měla dost rozumu a dala ti kopačky?" vyptával se Mansur.
"Kdeže, bratránku. Už jsem ti jednou říkal, že je perla mezi dívkami. Odvedu tě k vozům a řádně tě s ní seznámím. Nebudeš věřit svým očím, do jaké krásy vyrostla."
Jim se odmlčel a zatvářil se ustaraně. "Nevím, bratranče, jak bych ti to nejlíp sdělil. Před několika týdny jsem natrefil na dezertéra z Alláhova daru. Možná si toho darebáka pamatuješ. Jmenuje se Rashood. Vytáhl jsem z něj prapodivné a otřesné věci."
Z Mansurovy tváře zmizela barva a celou minutu nebyl schopný slova.
"Pak musel být ve společnosti dalších dvou našich lodníků, kteří zběhli z lodi. A měl by s nimi být ještě jeden Arab."
"Ten, který se jmenuje Kadem ibn Abubaker al-Jurf?"
"Kde je?" vyhrkl Mansur. "To on zavraždil moji matku a málem zabil i otce."
"Znám celý příběh. Vydoloval jsem ho z Rashooda." Jim se snažil Mansura uklidnit. "Je mi to moc líto. Měl jsem tetu Yassie rád snad stejně jako ty. Ale vrah utekl."
"Pověz mi všecko, co o tom víš, včetně jakýchkoliv podrobností," vybídl ho Mansur.
Vyprávěli si dlouho a slunce už zapadalo, když Jim konečně vstal.
"Musíme zpátky k vozům, než padne tma. Luiza bude strachem bez sebe."
luiza pověsila na strom rozsvícenou lucernu, aby Jim snadněji

trefil domů. Když později slyšela přijíždět koně, vyběhla z vozu, kde pomáhala Intepe ošetřovat Zamu. Teprve až se vymanila z Jimova objetí, všimla si cizince, který s ním přijel.
Cudně zastrčila pramen hedvábných vlasů pod čepec a urovnala si šaty, které jí Jim pomuchlal. "Kdo je to?"
"Neměj obavy," konejšil ji Jim. "To je můj bratranec Mansur. Už jste se jednou setkali a taky jsem ti o něm často vyprávěl. Mansure, to je Luiza Leuvenová. Jsme zasnoubeni."
Mansur se uklonil a pak jí ve světle lucerny pohlédl do tváře. "Tam venku jsem si myslel, žes její přednosti přechválil. Ale ona je mnohem hezčí."
"Jim mi o vás hodně vyprávěl," zamluvila jeho kompliment Luiza rozpačitě. "Má vás rád jako bratra. Když jsme se potkali na palubě Meeuw, neměla jsem příležitost poznat vás víc. Doufám, že to v budoucnosti napravíme."
Luiza nachystala oběma mužům večeři, ale po jídle je brzy opustila, aby si mohli dál povídat. Seděli spolu do půlnoci, než se k ní Jim vrátil na vozové lůžko. "Odpusť mi, Ježku, že jsem tě dnes večer zanedbával."
"Na tvém místě bych udělala totéž. Vím, co pro tebe znamená a jak jste si blízcí," zašeptala a vztáhla k němu ruce.
"Teď přišel můj čas. A budu ti mnohem blíž."
Před východem slunce už byli všichni vzhůru. Luiza na přivítanou Mansura v táboře chystala slavnostní snídani a Mansur mezi tím poseděl u zraněného Zamy. Jim se k nim připojil a společně klábosili a vzpomínali na časy na High Wealdu. Zamu Mansurův příjezd úžasně povzbudil. Prohlásil, že co nevidět vstane z lůžka.
Smallboy s Muntuem dokončili zapřahání a karavana vyrazila na cestu. Luiza nechala Zamu v péči Intepe a poprvé od jeho poranění osedlala Trueheart. S Jimem a Mansurem se prodírali stády skotu do čela procesí. Mansur obdivoval množství zvířat i slonoviny na jejich hřbetech.
"Tátovi a strýci Tomovi se podařilo z kolonie odvézt většinu rodinného majetku, ale to, co jsi ukořistil ty, jeho cenu mnohokrát převyšuje. Jak jsi to dokázal? Vyprávěj mi o bitvě proti královně Nguniů Manatasee a jejímu vojsku."
"Už jsem ti ji popsal včera v noci," namítl Jim.
"Neuškodí poslechnout si tak dobrý příběh ještě jednou," trval na svém Mansur.
Tentokrát Jim poněkud vyšperkoval Luizinu roli v boji. Luiza se bránila a tvrdila, že přehání. "Dej si na ni pozor, bratránku.

Jak se rozparádí, stane se z ní opravdová valkýra. Ne nadarmo je široko daleko známá jako Obávaný Ježek."
Z příštího hřebene se jim otevřel pohled na širý oceán. S potěšením pozorovali zpěněné mořské vlny tančící na obzoru.
"Jak daleko je do Nativity Bay?" zeptal se Jim.
"Pěšky mi to sem trvalo necelé tři dny," odpověděl Mansur. "Teď, v sedle dobrého koně, bych tam dojel před setměním."
Jim významně pohlédl na Luizu. "Vím, na co myslíš, Jime Courtneyi," řekla s úsměvem.
"Tak mi to pověz, Ježku."
"Jestli mě tušení neklame, chceš, abychom opustili vozy i stáda a s větrem o závod ujížděli k moři."
Jim radostí zavýskl. "Tak jeď za mnou, lásko. Do Nativity Bay."
Dojeli tam dřív, než Mansur předpovídal. Slunce ještě stálo vysoko nad obzorem, když zastavili na hřebeni kopců nad širokou jiskřící zátokou. V ústí řeky Umbilo kotvily dva škunery a Jim si musel zastínit oči před oslepujícími odrazy slunce od hladiny.
"Pevnost Auspice - ‚Dobré znamení'." Mansur ukázal na nově zbudovaná stavení na březích řeky. "Tvoje matka vybrala to jméno. Chtěla ho pojmenovat v plném znění- Good Auspice, ale strýc Tom jí to vymluvil: Je to dlouhé, a všichni víme, že to není špatné znamení, ať se na to díváme z kterékoli strany.' A tak zůstalo u Auspice."
Když přijeli blíž, uviděli hradbu ze špičatých kůlů obepínající návrší s pevností. Všechny přístupy k opevnění kryla děla.

"Otcové mysleli na všecko a připravili se na útok Keysera nebo jiných nepřátel. Přemístili jsme z lodí na břeh většinu děl," vysvětloval Mansur.
Nad kůlovou hradbu vykukovaly střechy staveb.
"Tamhle stojí ubytovny sluhů a naše rodiny mají každá svůj srub," pokračoval Mansur cestou ze svahu. "Tam vpravo jsou stáje a vedle nich je skladiště, spíž a kancelář."
Střechy z čerstvě nasekaných došků svítily novotou.
"Táta podlehl stejné mánii jako Nero," smál se Jim.
"Místo obchodní stanice postavil město."
"Teta Sára ho nijak neomezovala," řekl Mansur.
"Po pravdě byla stejně aktivní jako on."
Strhl klobouk a zamával jím nad hlavou.
"Vidíš, tamhle právě stojí!" V bráně pevnosti se objevila statná ženská postava a sledovala blížící se skupinku jezdců.
Uviděla, jak na ni mávají a v tu ránu zapomněla na veškerou důstojnost. Jako malá školačka, kterou právě pustili ze třídy, jim běžela naproti.
"Jime! Ach, chlapče můj!" nesl se k nim její jásavý hlas.
Jim popohnal Drumfirea a vyjel jí tryskem vstříc. V plné rychlosti hřebce zarazil, seskočil na zem a sevřel matku v náruči.
Tom s Dorianem slyšeli Drumfirea přijíždět a společně vyběhli z brány. Mansur s Luizou čekali opodál, až první nápor emocí pomine.
Vozům a dobytku trvalo pět dnů, než dorazily do pevnosti Auspice. Celá rodina je vyhlížela z dělové podesty.
Tom a Dorian zajásali, když v čele karavany uviděli stádo rezervních koní.
"To bude prima, až pod zadkem zase ucítím koňský hřbet," křičel Tom. "Bez pořádného koně se cítím, jako by mě bylo jen půl. Teď budeme moci proniknout dál do kraje a zmocnit se ho s konečnou platností."
V tichém úžasu zírali na temnou masu stád, která k nim stékala z kopců. Když ngunijští pastevci před pevností složili náklady sloních klů, Tom nevydržel, slezl po žebříku z palebného postavení a procházel se mezi hromadami slonoviny.
Upřímně obdivoval množství a velikost vzácné kořisti.
"Pro lásku všech svatých, chlapče! Ty nemáš ani kousek smyslu pro uměřenost? Uvažovals, kam to všecko uložíme? Kvůli tobě budeme muset postavit další skladiště." Tomovi zmizely z čela vrásky, rozesmál se a sevřel syna v medvědím objetí.
"Myslím, že nemáme na vybranou. S takovým úlovkem tě musíme přijmout do společnosti jako rovnoprávného partnera."
V příštích měsících bylo dost práce pro každého. Nemálo času jim zabraly plány a přípravy. Hlavní práce na stavbě pevnosti, včetně rozšíření skladu pro slonovinu, skončily a Sára se konečně dostala ke stěhování nábytku z lodi na břeh. Své cembalo postavila do haly, která sloužila jako jídelna a zároveň společenská místnost pro obě rodiny. Ten večer přehrála všecky oblíbené melodie a ostatní se k ní zpěvem přidali.
Nemuzikální Tom zpíval falešně s takovou vervou, až ho Sára musela taktně mírnit. Požádala ho, aby jí převracel stránky zpěvníku.

406 407

Pro nedostatek pastvy nemohli tak velké množství skotu držet poblíž pevnosti. Jim dobytek rozdělil do sedmi menších stád a Inkunzimu přikázal, aby je se svými pastevci odvedl do kraje kolem pevnosti a našel pro ně dostatek píce i vody.
Ngunijští pastevci si poblíž pastvin měli postavit své vesnice.
"Vytvoří nárazníkové pásmo okolo pevnosti," zdůvodnil svůj záměr Jim Tomovi a Dorianovi. "Budou nás varovat, kdyby se nepřítel objevil padesát kilometrů od pevnosti."
Odmlčel se a jakoby mimochodem dodal: "Samozřejmě že je budu pravidelně kontrolovat."
"A taky ti to poslouží jako dobrá záminka pro lov slonů," moudře poznamenal Tom. "Tvoje zaujetí pro potřeby společnosti je dojemné."
Jenže slonům se po několika loveckých výpravách přestal Jimův zájem líbit a odtáhli hlouběji do vnitrozemí.

Měsíc po příjezdu do pevnosti Auspice si Jim s Luizou počkali na Sáru v kuchyni. Po delším rozhovoru plném emocí, který se neobešel bez slz obou žen, odešla Sára za Tomem a všecko mu pověděla.
"Přísahám, Sáro, že nevím, co na to říct," prohlásil Tom, když skončila. Těmito slovy reagoval vždy, když ho něco zaskočilo.
"Nemůže se mýlit?"
"Luiza to ví jistě. Ženy se v těch věcech zřídka mýlí," ujistila ho Sára.
Tom se tvářil ustaraně. "Budeme potřebovat někoho, kdo to definitivně vyřeší a celou záležitost zlegalizuje."
"Ty jsi kapitán lodi," připomněla mu Sára. "Je na tobě, abys to vyřešil."
Čím víc se tím Tom zaobíral, tím více se mu představa, že bude mít vnouče, zamlouvala. "Zdá se, že Luiza prošla zkouškou docela dobře," připustil blazeovaně.
Sára zapřela ruce v bok, což u ní znamenalo varování před bouří. "Tomáši Courtneyi, jestli tohle měl být pokus o žert, pak zdaleka minul cíl. A pokud to tebe a mě nebo kohokoliv jiného na světě zajímá, Luiza Leuvenová se vdá jako panna."
Tom spěšně vycouval. "Jsem o tom přesvědčený, a jestli někdo řekne něco jiného, dám mu co proto. Jenže oba víme, že předčasné porody nebyly v historii obou našich rodin nic neobvyklého.
A Luiza je hezké a milé děvče. Odvážím se říct, že by Jim musel hledat pěkně daleko, aby našel lepší."
"Chceš tím říct, že to zařídíš?" zeptala se Sára přímo.
"Asi nenajdu klid, dokud to neudělám."
"Pro jednou se nepleteš," komentovala jeho slova Sára. Přizvedl ji a mlaskavě políbil na obě tváře.
Tom Courtney mladý pár oddal na palubě Víly. Na lodi nebylo pro všecky dost místa, a tak většina obřad sledovala z ráhnoví Odplaty nebo z ohrady pevnosti. Jim a Luiza složili manželský slib a podepsali se do lodního deníku. Když potom Jim vynášel nevěstu z člunu na břeh, Mansur a jeho námořníci vypálili jedenadvacet dělových ran. Salvy k smrti vystrašily ngunijské válečníky a Bakkat musel dlouho tišit hysterickou Letee, než ji přesvědčil, že na ně nepadá nebeská klenba.
"To jim vystačí, než najdou kněze, který to udělá pořádně," konstatoval spokojený Tom a odložil svůj dvourohý kapitánský klobouk. Potom narazil soudek kapské brandy a svou kněžskou roli vyměnil za roli barmana.
Smallboy porazil vola a na pláži pod pevností ho opékal na rožni. Oslavovalo se, dokud ho svatebčané celého nesnědli a v soudku nezbyla ani kapka alkoholu.
Luiza s Jimem začali uvnitř hradeb budovat vlastní bydlení. S nadbytkem rukou ochotných přiložit ruku k dílu novomanželé do týdne opustili vůz, který se na dlouho stal jejich domovem, a přestěhovali se pod doškovou střechu mezi pevné zdi z nepálených cihel.
Přišel čas na méně radostné úkoly. Dorian a Mansur, kteří podle zákonů islámu zastávali funkci soudců i katů, vyvedli ze sklepa Rashooda a v řetězech ho odtáhli do lesů daleko z dohledu i doslechu pevnosti. Po několika hodinách se vrátili bez něj.
Příští den Tom svolal zasedání rodinné rady, kterého se poprvé zúčastnila i Luiza Courtneyová, nová členka klanu.
Nejstarší Tom jim vyložil, jaké rozhodnutí je čeká.
"Díky Jimovi a Luize máme plné skladiště slonoviny. Nejlepší trhy zůstávají stále na Zanzibaru, ale i dílny na Koromandelském pobřeží a v Bombaji, v říši Velkých Mogulů mají zájem a nabízejí dobré ceny. Zanzibar je v rukou kalifa Zayna al-Dina, takže jeho přístav je pro nás zavřený. Já zůstanu zde v pevnosti a budu se starat

o chod společnosti. Na pomoc si vezmu Jima. Dorian naloží lodi slonovinou a popluje s nimi na sever. I když je naplní až po okraj, pochybuju, že se zbavíme čtvrtiny našich zásob.
Až ji prodá, čeká ho v Maskatu mnohem naléhavější úkol."
Pohlédl na Doriana. "Bratr vám to vysvětlí sám."

Dorian vytáhl z úst vodní dýmku a rozhlédl se po kruhu milovaných tváří. "Víme, že revoluční chunta vyhnala Zayna al-Dina z Maskatu. Batula a Kumrah to můžou potvrdit. Zjistili to při poslední výpravě do Omanu. Kadem ibn Abubaker," Dorian po vyslovení jména Yasminina vraha zmlkl a tvář mu potemněla, "předstíral, že mi přivezl pozvání představitelů chunty. Údajně proto, abych obsadil Zaynovo místo na Sloním trůně a vedl proti němu válku.
Nevíme, jestli mě chunta skutečně hledá, nebo to byla pouhá lež a další pokus vlákat mě do spárů Zayna.
Odmítl jsem kvůliYasmini. Myslel jsem najejíblaho, ale odsoudil jsem ji k smrti."
Dorian sklopil oči a Tom ho stroze přerušil.
"Jsi na sebe zbytečně tvrdý, bratře.
Nikdo na světě by nedokázal předvídat takové následky tvého rozhodnutí."
"Přesto na Zaynův příkaz Yasmini zemřela krvavou rukou Kadema. Nemám jiné cesty, jak se pomstít, než plout do Omanu a vsadit na pomoc revolucionářů v Maskatu."
Mansur vstal ze stoličky na konci dlouhého stolu a postavil se vedle Doriana.
"Jestli dovolíš, otče, popluju s tebou a budu ti pomáhat."
"Nejen že dovolím. Celým svým srdcem to uvítám."
"Takže dohodnuto," rázně se vložil do hovoru Tom.
"Jim a jeho žena zůstanou a pomůžou mně a Sáře. S jejich přispěním to zvládneme a můžeme Mansura postrádat. Kdy plánuješ vyplout, bratře?"
"Za šest týdnů pasáty nahradí monzun. Koncem příštího měsíce už by měl trvale vát příznivý vítr," odpověděl Dorian.
"Zbývá nám dost času na přípravu."
"Odstraníme z lodí zbývající děla, abychom je odlehčili. Unesou pak větší náklad slonoviny," navrhl Tom.
"Navíc s děly posílíme naši obranyschopnost. Nemůžeme vědět, kdy nás tady Keyser vyčenichá. Taky se v zemi potloukají loupeživé bandy Nguniů. Jim sice jednu z nich rozprášil, ale od uprchlíků, kteří se k nám uchýlili, víme, že v zemi rabují další neméně divoké kmeny. Až v Indii prodáte slonovinu, pořídíte si jiná děla.
V Pandžábu jsou zruční zbrojíři. Viděl jsem jejich práci. Vyrábějí skvělé devítiliberní kanóny. Mají tu správnou váhu i délku hlavní pro trupy našich lodí."
Děla včetně prachu a střel převezli v člunech na břeh pod pevnost a volské zápřahy je dovlekly na pozemní stanoviště kolem hrazení. Tom spokojeně prohlížel nová palebná postavení.
"Tady nám výborně poslouží. Musela by přitáhnout celá armáda s obléhacími stroji, aby nás udolala. Myslím, že jsme zabezpečeni před loupeživými kmeny, a dokonce i před silami, které by sem mohl poslat Keyser, až se mu podaří nás najít."
Škunery zbavené děl seděly lehce na kotvách a nad hladinou se objevila velká část měděného plátování trupu.
"Brzy je zase zatížíme a vyvážíme," pochvaloval si Dorian a přikázal nakládat slonovinu a plnit sudy vodou.
Od Yasmininy smrti upadal Dorian do náhlých stavů hluboké melancholie. Jako by smutkem zestárl. Jeho zlatorusé vlasy a vousy protkala vlákna čistého stříbra a na čele se mu objevily čerstvé vrásky. Ale teď, když měl před sebou jasný cíl a Mansura po boku, znovu omládl. Vrátila se mu dřívější energie a rozhodnost.
Do soudků naložili nasolené kusy hovězího masa z Jimových stád a pod zátěží klů a sudů s vodou loď klesla hlouběji do vody. Batula s Kumrahem lodi donekonečna vyvažovali, aby z nich vyždímali maximum rychlosti a ovladatelnosti.
"Dokud nebudeme mít děla, musíme spoléhat na rychlost.
Přes úsilí otce a Tomova bratra před dvaceti lety Indický oceán stále zůstává rájem pirátů."
"Držte se dostatečně daleko od afrického pobřeží, kde mají svá hnízda," radil Tom. "S monzunem v plachtách uniknete každé pirátské dhau."
V příštích dnech měli všichni napilno. Ženy uklízely příbytky, Jim se staral o koně a skot a Dorian s Mansurem připravovali lodi k plavbě.

"Těch šest týdnů uteklo jako voda," řekl Jim. Stáli s Mansurem na pláži a hleděli na dva malé škunery. Ráhna už byla na stěžních a posádky se přestěhovaly na paluby.
S ranním odlivem měly lodě vyplout.

410 411

"Přišel čas se rozloučit, a jak se zdá, neuvidíme se tak brzy," dodal Mansur.
"Mám pocit, že tentokrát to bude pěkně dlouhá doba, bratránku," souhlasil Jim smutně. "Věřím, že tě za modrým horizontem čeká dobrodružství a nový život."
"Tebe zde taky, Jime. Máš svou ženu a brzy budeš mít i syna. Tato země bude tvoje. Já jsem sám a stále hledám zem svých snů."
"Nezáleží na tom, jaká rozloha moře nás oddělí, v duchu ti budu stále nablízku," sliboval Jim.
Mansur věděl, kolik úsilí Jima stojí tak sentimentální prohlášení, a pevně ho objal. Jim odpověděl stejně srdečným objetím.
Obě lodi odpluly za svítání a na palubě Odplatyje vyprovázela celá rodina. Míli za ústím zátoky Dorian stáhl plachty a Tom s Jimem, Sárou a Luizou sestoupili do člunu a sledovali, jak lodi mizí v dálce. Konečně je obzor pohltil úplně a Jim otočil člun zpět k zátoce.
Bez Doriana a Mansura se pevnost zdála být podivně prázdná. I večerní zpěvy u Sářina cembala ztratily dřívější pohodu. Postrádali úžasné hlasy svých milovaných.
Cesta přes Indický oceán uběhla rychle a téměř bez nehod. Víla pod vedením Mansura a Dorianova Odplata pluly pospolu a monzun jim přál. Pamětlivi Keyserových hrozeb, že bude informovat trincomaleeského guvernéra o jejich prohřešcích na mysu Dobré naděje, širokým obloukem se vyhnuli Cejlonu a zamířili k jihovýchodním břehům Indie, ke Koromandelskému pobřeží.
Chtěli tam dorazit ještě před změnou ročního období.
Bez udání své pravé totožnosti zastavovali v konkurenčních obchodních dílnách Angličanů, Francouzů a Portugalců.
Dorian i Mansur vyměnili své oblečení za arabský šat a na veřejnosti hovořili výlučně arabsky. V každém přístavu Dorian pečlivě posuzoval ceny slonoviny a úzkostlivě dbal na to, aby trhy slonovinou nepřesytil. Dařilo se jim mnohem líp, než Tom předpokládal.
Se čtvrtinou neprodaného nákladu a truhlicemi plnými stříbrných rupií a zlatých mohurů se otočili zpět k jihu, obepluli jižní cíp Indie a přes Palkský průliv mezi Cejlonem a kontinentem pokračovali kolem západního pobřeží na sever k území Velkých Mogulů.
V Bombaji, kde měla anglická Východoindická společnost své ústředí, a na dalších tržištích západních přístavů hroutící se říše Mogulů prodali zbytek nákladu.
Kdysi mocná říše, nejbohatší a nejproslulejší, jaká kdy na kontinentu vznikla, se ocitla v rozkladu, když dva menší císaři Bábur a Akbar začali soupeřit o moc. Navzdory politickým nepokojům nový vliv Persie u dvora v Dillí vytvořil příznivé obchodní klima. Peršané byli obchodníky do morku kostí a ceny za slonovinu převýšily i ty, které dostali v dílnách Carnaticu.
Dorian musel znovu vyzbrojit oba škunery, naplnit prázdnou zbrojnici prachem a střelivem, a tak je z obchodních lodí přeměnit na lodi válečné. Pokračoval v plavbě na sever a zakotvil v rejdě přístavu Hajdarábád, kde se řeka Indus vlévala do Arabského moře.
Dorian s Mansurem a ozbrojeným doprovodem pod velením Batuly vystoupili na břeh. Na hlavním tržišti si najali tlumočníka a kočár, který je dopravil napříč rušným městem k jedné z předměstských čtvrtí.
Kovárna nejproslulejšího výrobce děl v celém Pandžábu a povodí Indu - což znamenalo v celé Indii - stála na ploché beztvaré aluviální rovině.
Její majitel Pandit Singh byl sikh imperiálního vzezření.
Následující týdny Dorian s Mansurem v jeho skladech vybírali baterie dvanácti děl, pro každou loď jednu. Všecka děla měla ráži čtyři palce a hlavně dlouhé tři metry a třicet centimetrů byly schopné vystřelit železné koule vážící devět liber.

Zbraně s poměrně malým průměrem vrtání hlavní v porovnání k jejich délce měly velký dostřel a vynikající přesnost.
Dorian kalibrem změřil otvory hlavní, aby se ujistil, že u všech děl může použít koule stejné velikosti. Ověřil taky jakost odlévání a k velké nelibosti Pandita Singha, který to považoval za znevažování své řemeslné způsobilosti, trval na tom, aby odzkoušeli kvalitu kovu zkušebním výstřelem z vybraných děl.
Při první ráně praskly dvě hlavně. Pandit Singh se zapřísahal, že selhání nemá nic společného s jejich výrobou, ale že to bezpochyby zavinil zlomyslný vliv goppy, nejhorší odrůdy shaitana.
Dorian si vymínil, že dělové podvozky tesaři zhotoví podle jeho návrhu. Zápřahy volů na nich potom děla odtáhly do přístavu a na člunech je převezli k lodím. Pandit Singh nechal odlít několik set železných koulí a velké množství kartáčových a řetězových

střel - železných polokoulí spojených řetězem.
Byl také ochotný prodat jakékoliv množství střelného prachu, za jehož prvotřídní jakost se osobně zaručil. Ale Dorian nedal na jeho slova, a než prach dopravil na paluby lodí, každý sud otevřel a polovinu z nich odmítl.
Když byly lodi dostatečně vyzbrojené, věnoval pozornost jejich vzhledu. V těchto mořích byl vzhled téměř stejně důležitý jako výzbroj. Mansura poslal na městské tržiště, aby nakoupil role zelené a vínově rudé plachtoviny nejlepší kvality. Plachtáři z nich lodím ušili oslnivý šat, který nahradil staré omšelé a větrem potrhané staré plachtoví. Výsledek byl velice působivý.
Hajdarábád ležící blízko Omanu byl líhní politických a vojenských klepů. Při nákupech Dorian s Mansurem popíjeli kávu a poslouchali řeči kupců. Dozvěděli se, že Maskat sice stále ovládala revoluční chunta, ale kalif Zayn al-Din upevnil svou moc na Lamu i Zanzibaru a v ostatních přístavech ománské říše.
Ze všech stran slyšel, že Zayn připravuje útok na Maskat, aby dobyl zpátky ztracený trůn. Počítal s pomocí anglické Východoindické společnosti a Sublimea Porteho v Cařihradu, sídle vládce turecké říše.
Dorian se taky dozvěděl jména současných vládců Maskatu, z nichž většinu znal. V desetičlenné radě zasedali muži, se kterými před lety jedl chléb a sůl a jezdil s nimi do bitev.
Konečně byl připraven vyplout na moře a jeho duch vzlétl do výšin. Nezamířil přímo do Maskatu, města ležícího necelých sedm set mil na západ u obratníku Raka v Ománském zálivu, ale pendloval kolem pobřeží mimo dohled pevniny a cvičil posádky obou lodí v obsluze děl. Nešetřil prach ani střely a nepřestal, dokud nebyli stejně rychlí jako dělové osádky na fregatách anglického Královského námořnictva.
Na lodi vplouvající do maskatského přístavu s čistými novými plachtami a s posádkami v slušivých uniformách byl úchvatný pohled. Na jejich stěžních vlály zlaté a modré barvy Omanu.
Dorian nechal stáhnout košové plachty a na pozdrav posádky vypálily salvu z nových děl. Dělostřelcům zvuk zbraní tak lahodil, že nadšeně pokračovali v čestných salvách, dokud je Dorian nepřesvědčil, aby přestali plýtvat prachem.
Celé představení vzbudilo na břehu velký rozruch. Dalekohledy pozorovali hemžení osádek děl na hradbách pevnosti a posly běžící podél břehu. Dorian věděl, že bude trvat dlouho, než rada rozhodne, jak má reagovat na příjezd dvou cizích válečných lodí, a trpělivě čekal.
Mansur spustil na vodu šalupu a odjel za otcem. Stáli spolu u hrazení a prohlíželi si lodi zakotvené v přístavu. Zvlášť je zaujal velký, luxusně vybavený trojstěžník s britskou vlajkou a zástavou Jeho Veličenstva generálního konzula na hlavním stěžni. Nejdřív ji považovali za loď anglické Východoindické společnosti, ale další modrá vlajka jim napověděla, že jde o soukromé plavidlo. Nápis na jeho zádi hlásal Arcturus.
"Asi má bohatého majitele. Tuhle hračku bys za pět tisíc liber nepořídil," řekl Dorian Mansurovi. "Pochopitelně tady v Maskatu

nenajdeme loď Johnyho společnosti, která se otevřeně staví na stranu Zayna al-Dina."
Důstojníci v modrých kabátcích na palubě Arctura si se stejným zájmem prohlíželi je. Jak se zdálo, byli to převážně Arabové a Indové, protože měli tmavší pleť a vousy.
Výjimkou byl jejich kapitán s dvourohým kloboukem na hlavě a zlatými olivkami na rukávech, který měl brunátnou čistě oholenou tvář Evropana.
Mansur přejel dalekohledem z ubytovací paluby na příď a překvapeně vyhrkl: "Na palubě jsou bílé ženy."
Dvě dámy korzovaly po palubě v doprovodu elegantně oblečeného džentlmena v redingotu. Na hlavě měl vysoký černý klobouk kontrastující se zářivě bílým stojatým límcem. S pomocí vycházkové hůlky se zlatou hlavicí něco vysvětloval svým společnicím.
"Tady máš svého bohatého majitele," upozornil otce Mansur.
"Je oblečený jako dandy a sám se sebou je navýsost spokojený."
"Co všecko na tu dálku nevidíš," smál se Dorian, ale sám si muže pozorně prohlédl. Bylo vysoce nepravděpodobné, že by ho někdy dřív viděl, a přesto se mu zdál povědomý.
Mansur se usmál. "Vidíš, jak se producíruje? Vypadá jako tučňák se zapálenou svíčkou v zadku. Vsadím se, že ten švestkový nákyp, co se vedle něj natřásá ve všech těch tretkách a voláncích, je jeho manželka. Nádherný pár -" Mansur náhle zmlkl.
Dorian spustil dalekohled a pohlédl na syna. Oči měl přivřené a jeho opálenou tvář poznamenaly tmavě bronzové skvrny.
Dorian ho zřídka viděl zrudnout. Znovu zvedl dalekohlet a zaměřil se na druhou ženu, která očividně zapříčinila změnu synovy nálady.

Spíš dívka než žena, pomyslel si, i když výškou se vyrovnala své starší společnici. V pase byla útlá jako přesýpací hodiny - zřejmě si mohla dovolit drahý francouzský korzet.
Ale měla elegantní držení těla a ladný krok.
"Co povíš o druhé ženě?" zeptal se.
"Kterou myslíš," předstíral nezájem Mansur.
"Tu hubenou v šatech barvy zelí."
"Není hubená a šaty má smaragdové," vehementně oponoval Mansur, ale hned se zarazil. Došlo mu, že ho otec doběhl.
"Nezajímá mě ani v nejmenším."
Muž ve vysokém klobouku zvedl hlavu a pohlédl směrem k nim. Jako by slyšel jejich nestoudné hodnocení, vzal svou korpulentní partnerku a odvedl ji k hrazení na opačné straně paluby.
Dívka v zelených šatech ještě chvíli otálela a krátce se po nich ohlédla.
Mansur ji očima doslova hltal. Slaměný klobouk se širokým okrajem jí chránil obličej před tropickým sluncem, ale i tak měla její pleť teplý broskvový nádech. Z velké vzdálenosti sice nemohl rozeznat všecky podrobnosti, ale dobře si všiml její pěkně formované postavy a jemných proporcí. Světle hnědé husté vlasy chráněné síťkou jí padaly na ramena a vysoké čelo dodávalo pohlednému obličeji inteligentní výraz. Ještě kdyby tak věděl, jakou barvu mají její oči.
Mansur se nemohl vynadívat a měl pocit, že se zadusí.
Jenže dívka vzdorně pohodila hlavou, koketně si přizvedla sukně a odešla za rodiči.
Mansur složil tubus dalekohledu a posmutněl.
"Představení skončilo," trochu škodolibě konstatoval Dorian.
"Jdu dolů. Dej mi vědět, kdyby se něco změnilo."
Uplynula hodina a pak druhá, než Mansur zavolal do světlíku záďové kajuty: "Od palácového mola odrazil člun."
Malá felúka s latinskými plachtami měla šestičlennou posádku a na zádi vezla jediného pasažéra ve sněhobílé róbě a s turbanem na hlavě. U pasu ve zlaté pochvě měl zakřivenou šavli.
Když připluli blíž, na jeho turbanu jiskřil velký rubín.
Nepochybně to byl muž ve vysokém postavení.
Felúka přirazila k trupu Odplaty, posádka ji zajistila řetězy a za chvíli se návštěvník objevil v brance hrazení.
Vysoký muž, pravděpodobně mladší než Dorian, měl tvrdé, ostře řezané

rysy a přímý otevřený pohled očí zvyklých hledět ke vzdáleným obzorům. Dlouhým pružným krokem zamířil k Dorianovi.
"Mír s tebou, bin-Shibame," pozdravil ho Dorian přátelsky, jak se zdraví kamarádi ve zbrani.
"Uteklo mnoho let od chvíle, kdy jsi stál vedle mě v průsmyku Bystré gazely a odmítal do něj vpustit nepřátele."
Hodnostář zastavil v půli kroku a překvapeně zíral na Doriana.
"Vidím, že ti Bůh přeje. Jsi stejně silný jako za mlada. Tvé kopí stále míří na tyrana a otcovraha?" pokračoval Dorian.
Muž radostně vykřikl a vrhl se Dorianovi k nohám. "Al-Salil! Pravý princ královského domu kalifa Abd Muhammada al-Malika. Bůh vyslyšel naše vroucné modlitby. Proroctví mully al-Alamy se naplnilo. Přicházíš ke svému lidu v době jeho největšího smutku. Ve dnech, kdy tě potřebuje nejvíc."
Dorian zvedl bin-Shibama, objal ho a podržel si ho na délku paží.
"Co ty, starý pouštní jestřábe, děláš v pohodlí a luxusu města? Jsi oblečený jako paša. Ty, který jsi býval bojovným šejkem Saarů, nejdivočejšího kmene z celého Omanu."
"Mé srdce touží po volnosti pouště, po hřbetě běžícího velblouda," svěřoval se bin-Shibam, "a místo abych svobodně jezdil a vládl kopím, mařím zde čas nekonečnými debatami."
"Pojď, starý příteli. Pohovoříme si někde, kde se dá mluvit otevřeně."
Odvedl hosta do své kajuty a posadil ho na stoh koberečků. Sluha jim v drobných mosazných šálcích přinesl kávu.
"S velkou lítostí a sebezapřením vykonávám funkci jednoho z členů válečné rady. Je nás deset a byli jsme zvoleni desítkou ománských kmenů. Od chvíle, kdy jsme ze Sloního trůnu vyhnali to vražedné monstrum Zayna al-Dina, sedím tady v Maskatu a mluvím, až mě huba bolí."
"Pověz mi, o čem stále debatujete?" vyzval ho Dorian a příští hodinu poslouchal vyprávění bin-Shibama, který mu potvrdil to, co už znal. Vylíčil mu, jak Zayn al-Din povraždil všecky dědice a následníky Dorianova adoptivního otce kalifa al-Malika.
Mluvil o velkém utrpení, které způsobil svému lidu.
"Ve jménu Boha jsme se vzepřeli jeho krutovládě. Střetli jsme se s jeho pochlebníky a zvítězili jsme. Zayn al-Din z města uprchl a našel útočiště na Horečnatém pobřeží. Chtěli jsme pokračovat v

boji až do konce, ale oslabily nás vlastní rozepře. Nemohli jsme se shodnout na tom, kdo nás povede. Žádný dědic pravého kalifa nezůstal naživu. Vyslali jsme posly, kteří tě marně hledali po všech přístavech v Indickém oceánu."
"Vyslyšel jsem vaše prosby, a i když byly slabé a vzdálené, přijel jsem vám na pomoc."
"Bůh ti za to žehnej, protože poměry, ve kterých jsme se ocitli, jsou víc než žalostné. Každý z kmenů chce dosadit na trůn vlastního šejka. Za Zaynem al-Dinem na Zanzibar nemůžeme, protože při útěku s sebou vzal většinu našich lodí.
Nekonečné plané diskuze nás oslabují, zatímco Zayn al-Din sílí. Jeho stoupenci, které jsme rozprášili, vidí, jak váháme, a opět se houfují a táhnou za ním.
Dobyl přístavy na africkém pobřeží a zmasakroval jejich obyvatele, kteří s námi sympatizovali."
"První zásadou každého úspěšného tažení je, že nikdy nesmíme připustit, aby nepřítel opět nabyl síly," připomněl mu Dorian.
"Máš pravdu, al-Salile. Jenže Zayn získal mocné spojence.
Bin-Shibam přistoupil ke kajutnímu okénku a odhrnul záclonku.
"Tamhle je jeden z nich." Ukázal na Arcturus zakotvený ve vnitřním přístavu. "Připlul za námi a se vší arogancí předstírá, že jedná v roli mírotvorce, ale ve skutečnosti přivezl ultimátum a hrozby."
"Pověz mi, kdo to je. Vidím, že pluje pod vlajkou generálního konzula."
"Je to vyslanec anglického panovníka, jeho generální konzul v Orientu, jeden z nejmocnějších mužů v těchto mořích. Předstírá, že je prostředník mezi námi a Zaynem al-Dinem. Jenže my známe jeho

pověst. Jako obchodník s koberci jedná s národy a jejich armádami. Dodává jim zbraně. Tajně se pohybuje mezi konkláve anglické Východoindické společnosti v Bombaji a dvorem Velkého Mogula v Dillí, z objetí Sublimea Porteho spěchá do císařského kabinetu v Pekingu. Jeho jmění převyšuje majetky všech jmenovaných dohromady. Nahrabal ho čachrami s životy lidí ve válkách o moc, které sám podnítil."
Bin-Shibam výmluvně rozhodil ruce.
"Jak můžou děti písků obstát proti takovému, jako je on?"
"Znáš jeho podmínky? Jaké vzkazy přinesl?"
"Ještě jsme se s ním nesetkali. Jen jsme mu slíbili, že to uděláme v první den ramadánu. Ale obáváme se toho dne. Víme, že když s ním uzavřeme jakoukoliv dohodu, zůstane Černý Petr v našich rukou."
Bin-Shibam znovu před Dorianem poklekl.
"Možná jsme podvědomě čekali, až k nám přijdeš a povedeš nás do boje, jak už jsi to mnohokrát udělal dřív. Dovol mi vrátit se a oznámit radě, kdo jsi a proč přicházíš."
"Jdi, příteli, a řekni jim, že al-Salil chce radu oslovit."
Bin-Shibam se o půlnoci vrátil na loď. Okamžitě po příchodu do kajuty klesl na kolena a dotkl se čelem paluby.
"Přišel bych dřív, ale rada si nepřála, aby tě Angličan viděl vystupovat na břeh. Požádali mě, abych ti vyjádřil jejich nejhlubší úctu a při památce tvého otce slibují věrnost tobě a celé tvé rodině. Čekají na tebe v trůnním sále paláce. Prosím tě, pojď se mnou, dovedu tě k nim. Dozvíš se od nich víc k tvému dobru i k dobru našemu."
Dorian nechal lodi pod velením Mansura, od hlavy až k patám se zahalil do pláště z velbloudí srsti a nastoupil do felúky. Cestou k palácovému molu míjeli zakotvený Arcturus a Dorian ve světle kompasnice zahlédl kapitánovu tvář. Právě udílel příkazy důstojníkovi na hlídce. Přestože mluvil se šťavnatým přízvukem západních jazyků, jeho hlas zněl Dorianovi cize.
Vracím se do míst svého dětství, pomyslel si a vzpomněl si na Yasmini. Kéž by se mnou mohla sdílet radost z návratu domů.
Následující dny a týdny seděl Dorian od rána do večera na poradách se svými ministry a rádci. Informovali ho o všech aspektech současné situace Omanu, od nálad obyvatelstva a pouštních kmenů až po stav státní pokladny a armády.
Tak si Dorian udělal obraz o skutečných politických i diplomatických dilematech, kterým bude muset čelit.
Rychle pochopil, v jaké tísni se povstání nachází. Z flotily lodí, které kdysi z Omanu udělaly námořní velmoc, nezbylo téměř nic. Mnohé kmeny znechutilo nekonečné otálení revoluční rady a jejich bojovníci beze stopy zmizeli v rozlehlé poušti.
Státní pokladna zůstala téměř prázdná, protože Zayn al-Din ji stačil vyplenit.

418 419

Dorian své rádce pozorně vyslechl a začal vydávat rozkazy, jasné a přímé jako kdysi. Vžil se do role vládce naprosto přirozeně, jako by ani nebylo dvaceti let života na High Wealdu.
Jeho pověst politického a vojenského génia stoupla, když se v celé nádheře zase objevil na ulicích a tržištích města. Šířil kolem sebe atmosféru rozhodného vůdce a jeho jisté vystupování a sebedůvěra byly nakažlivé. Zmrazil zbytek státního pokladu a nezbytné, dlouho opomíjené výdaje platil z výnosu dluhopisů, které zaštítil vlastní autoritou. Vzal si na starost státní sýpky a na potraviny zavedl přídělový systém.
Bez odkladu taky začal s přípravou města na obléhání.
K šejkům pouštních kmenů vyslal rychlé posly, a když mu později přijeli odpřisáhnout věrnost, sám jim vyjel do pouště vstříc. Potom je poslal zpátky do vnitrozemí, aby shromáždili své bojovníky.
Vojenští velitelé inspirovaní jeho příkladem se s novým zápalem pustili do plánů na obranu města. Neschopné velitele vyměnil za jiné, o kterých ze zkušenosti věděl, že jim může důvěřovat.
Při inspekci obranných stanovišť ho stále obklopovaly zástupy obyvatel města. Lidé ho radostně zdravili, dotýkali se jeho šatu

a zvedali své děti nad hlavy, aby mohly spatřit legendárního al-Sálila.
Dorian třikrát poslal vzkaz na Arcturus, v němž opakovaně prosil generálního konzula o shovívavost. Snažil se co nejdéle odkládat nevyhnutelné setkání s ním a zdůvodňoval to svým nedávným povýšením na kalifa a nutností seznámit se nejdřív se všemi náležitostmi a poměry v zemi.
S každým získaným dnem jeho pozice sílila.
Nakonec přistál u palácového mola člun z Arctura a posel mu přinesl dopis od anglického konzula. Byl napsán úhledným vytříbeným arabským písmem a Dorian v něm poznal ženskou ruku. Nebyl adresován kalifovi, ale prezidentu dočasné revoluční rady Omanu. Konzul záměrně nebral na vědomí existenci Doriana a jeho titulu "kalif al-Salil ibn al-Malik", přestože ho jeho špehové museli informovat o všem, co se ve městě děje.
Strohé znění dopisu postrádalo jakýkoliv pokus o diplomatickou uhlazenost. Britský generální konzul Jeho Veličenstva pro Orient v něm litoval, že mu rada nedopřála slyšení.
Jiné, naléhavější záležitosti ho prý nutí vrátit se v nejbližší době na Zanzibar, a neví, kdy se mu podaří Maskat opět navštívit.
Doriana jeho hrozba nevyvedla z míry, ale zarazil ho podpis.
Beze slova dopis podal Mansurovi a ukázal na anglické jméno s podpisem.
"Jmenuje se stejně jako my," divil se Mansur. "Sir Guy Courtney."
"Ano, Courtney," přisvědčil pobledlý Dorian. "Stejné jméno a stejná krev. Hned jak jsem ho spatřil, připadal mi povědomý. Tom a Guy se narodili v jeden den. Je to tvůj strýc a můj nevlastní bratr."
"Až dodnes jsem neměl tušení, že mám dalšího strýce. Nikdy jsem o něm neslyšel," vyčítavě řekl Mansur. "Nechápu proč?"
"Jsou dobré důvody pro to, abys neznal jméno Guy Courtney. Věř mi. Temné skutky a zlá krev se těžko zapomínají."
"Nemohl bych o tom vědět víc?" zeptal se Mansur.
Dorian chvíli mlčel. "Je to smutná záležitost. Příběh podvodu a zrady, žárlivosti a hořké nenávisti."
"Řekni mi to, otče," naléhal tiše Mansur.
"Zřejmě budu muset," přikývl Dorian, "i když jen nerad oživuju ty děsivé vzpomínky. Ale neuškodí, když poznáš i temné stránky rodinné historie."
Sáhl pro vodní dýmku, a teprve až v misce zaplál oheň a v nádobce s parfémovanou vodou zabublal modrý kouř, vzdychl a spustil:
"Už je tomu víc než třicet let, když jsme my bratři, Tom, Guy a já, na starém Serafovi dědečka Hala vypluli z Plymouthu k mysu Dobré naděje.
Já byl tehdy ještě děcko, ale Tom i Guy stáli už na prahu mužství. Dědeček Hal, který lodi velel, vzal na palubu jistou rodinu, kterou měl dopravit do Bombaje.
Její hlava, pan Beatty, tam nastupoval do vysoké funkce u Jonyho společnosti. Kromě ženy s sebou vezl dvě dcery a starší z nich, Karolína, byla velice hezká šestnáctiletá dívka."
"Snad nemluvíš o té naducané matroně, kterou jsme viděli na palubě Arctura?" vykřikl Mansur.
"Zdá se, že to byla ona," přikývl Dorian.
"Ale ujišťuju tě, že tehdy vypadala úplně jinak. Čas všecko změní."
"Promiň, táto, že jsem tě přerušil," omlouval se Mansur.
"Určitě jsi chtěl něco říct o jejich druhé dceři."
"Mladší Sára byla rozkošné a milé děvčátko."

"Sára?" Mansur nevěřícně vzhlédl.
"Vím, co máš na mysli a nemýlíš se. Ano, je to tvá teta Sára, ale počkej, hned se k tomu dostanu, jen mně nesmíš za každým slovem skákat do řeči." Mansur se tvářil litostivě a Dorian pokračoval:
"Sotva Seraf opustil přístav, Guy se do Karolíny beznadějně zamiloval, jenže ona pošilhávala po Tomovi. A tvůj strýc neváhal. Zažehl oheň v jejím krbu a přikládal, až nakonec do její malé rozpálené pícky dal péct velký ovocný koláč."

Mansur se zasmál. "Táto, já žasnu, jaké košilaté výrazy ovládáš."
"Odpusť mi, jestli jsem se dotkl tvých citů - ale pokračujme.
Guye Tomovo zacházení s objektem jeho zbožňování tak rozzuřilo,
že vyzval Toma na souboj. Ten, na rozdíl od Guye, už byl v těch
dnech vynikající šermíř, a nechtěl bratra zabít.
Jenže se ani nechtěl znát k plodu, který Karolína nosila pod srdcem.
Milostné hrátky s Karolínou bral jako příjemné povyražení.
V tom čase jsem z toho ještě neměl rozum, ale stále si pamatuju,
jak tehdy otec zuřil. Naštěstí pro Guye souboj zakázal."
Mansur cítil, že otce ty vzpomínky bolí a snaží se to maskovat
lehkovážnými slovy. Proto raději mlčel.
Po nějaké chvíli Dorian pokračoval: "Nakonec od nás Guy odešel.
Na mysu Dobré naděje se s Karolínou oženil a její dítě prohlásil
za svoje. S Beattyho rodinou pak zůstal v Indii.
Od té doby jsem ho neviděl až do okamžiku, kdy jsme ho tady zahlédli
na palubě Arctura, "Dorian zmlkl a mračil se z oblaku tabákového
kouře.
"To ale není všecko. V Bombaji se Guy s pomocí tchána rychle vyšvihl
do diplomatických služeb. Když mě později ve věku dvanácti let
unesli otrokáři, Tom Guye navštívil a žádal ho, aby mu pomohl mě
najít a osvobodit. Guy odmítl a navíc se Toma pokusil uvěznit
za údajnou vraždu, se kterou tvůj strýc neměl nic společného.
Tom byl nucený utéct. Nejdřív ale přesvědčil Sáru, která se do něj
zamilovala, aby šla s ním.
To Guyovu nenávist ještě znásobilo a sir Guy Courtney, britský
generální konzul Jeho Veličenstva pro Orient, umí nenávidět.
Je sice můj bratr, ale jen podle jména. Po pravdě je to můj zavilý
nepřítel a spojenec Zayna al-Dina.
Pomůžeš mi sepsat odpověď?"
Dali si na ní záležet. Napsali ji v arabském stylu se spoustou
květnatých komplimentů a opakovaného ujišťování o dobré vůli.
Dopis pokračoval celou paletou omluv za jakékoliv možné pohoršení,
které snad svým jednáním Dorian vyvolal, a vyjádřením nejvyšší úcty
k moci a důstojnosti úřadu generálního konzula.
Na závěr obsahoval prosbu, aby se generální konzul laskavě při první
vhodné příležitosti dostavil k audienci u kalifa v den a hodinu,
kterou si sám zvolí.
"Mohl bych vzkaz předat osobně na palubě Arctura, jenže by to nebylo
diplomatické. Budeš muset dopis doručit sám. V žádném případě mu
nedávej záminku, aby se mohl domnívat, že jsme pokrevní příbuzní
nebo že umíš anglicky. Rád bych znal jeho záměry.
Zeptej se ho, jestli bychom mu nemohli dodat čerstvou vodu, maso
nebo zeleninu. Ujisti ho, že město jim nabízí svou pohostinnost.
Kdybychom je vylákali na břeh, naši špehové už z nich informace
vytáhnou. Musíme se pokusit zdržet ho tady co nejdéle, dokud se
dostatečně nepřipravíme na konfrontaci s al-Dinem."
Mansur na návštěvu anglické lodi zvolil oděv, který odpovídal
postavení syna ománského kalifa. Zelený turban ozdobil smaragdovou
jehlicí, jedním z mála šperků palácového pokladu, které unikly
Zaynovým chtivým rukám, a na bílou róbu oblékl zlatem vyšívanou
vestu z vyčiněné velbloudí kůže.
Jeho opasek, sandály a pochvu šavle zdobily filigrány nejlepších
zlatníků ve městě.
Když Mansur vylezl po žebříku na palubu Arctura, jeho zjev kapitána
a jeho důstojníky tak ohromil, že na něj minutu zírali s ústy dokořán.
"Má nejhlubší úcta, sire. Jsem William Cornish, kapitán této lodi."
Arabština anglického kapitána, zatížená nemožným přízvukem, byla
ubohá. "Můžu se zeptat, s kým mám tu čest hovořit?"
Jeho široká brunátná tvář, která mu u flotily Společnosti vynesla
přízvisko Ruby pan- "Rudýksicht", se leskla na slunci.
"Jsem princ Mansur ibn al-Salil al-Malik," odpověděl Mansur plynulou
arabštinou a na pozdrav se dotkl svých rtů a srdce.
"Mám tu čest přinést vzkaz od mého otce, kalifa al-Salila ibn
al-Malika, Jeho Excelenci Jeho Veličenstva britskému generálnímu
konzulovi."
Cornish byl v rozpacích. Jen s obtížemi rozuměl Mansurovým slovům
a nedokázal si zapamatovat všecky královské tituly.

"Prosím, požádejte svůj doprovod, aby zůstal ve člunu," ukončil konečně trapné mlčení. Mansur své muže gestem poslal pryč a Cornish pokračoval: "Pojďte laskavě se mnou, sire." Odvedl Mansura na horní palubu. Její střední část byla před sluncem chráněna plachtou.
Sir Guy Courtney seděl ve stínu v pohodlném křesle potaženém leopardí kůží. Šavli držel na klíně a třírohý klobouk odložil na stůl vedle křesla. Na sobě měl vínově zbarvený kabátec z jemného vlněného sukna s vysokým stojatým límcem a masivními zlatými knoflíky. Z bot s hranatými špičkami vybíhaly sněhobílé punčochy, které pod koleny držely podvazky stejné barvy, jako měl kabát. Těsné bílé kalhoty byly opatřeny poklopcem, který zdůrazňoval jeho mužnost. Na prsou mu visela stužka s hvězdou Podvazkového řádu a pár dalších orientálních ozdob.
Když viděl Mansura přicházet, ani se neobtěžoval vstát z křesla. Mansur ho obřadně pozdravil a dodal: "Jsem nesmírně poctěn vaší blahosklonností, Vaše Excelence."
Guy Courtney odmítavě zavrtěl hlavou. Protože se narodil jako Tomovo dvojče, Mansur věděl, že mu ještě není padesát, ale vypadal mladší. Byl štíhlý s plochým břichem, jen vlasy už mu začínaly řídnout a pod očima měl fialové váčky.
Tvářil se zatrpkle a nepřátelsky.
"Má dcera bude tlumočit," řekl anglicky a pokynul dívce, která stála za jeho křeslem.
Mansur předstíral, že nerozumí.
Dívky si všiml hned, jak vstoupil na palubu, ale poprvé měl možnost na ni pohlédnout zblízka, a jen s velkou námahou udržel klidný výraz.
Jako první ho upoutaly její velké zelené oči s dlouhými hustými řasami, které ho živě pozorovaly.
Mansur odvrátil zrak a znovu oslovil Guye. "Odpusťte, pane, ale já anglicky neumím," omlouval se.
"Nerozuměl jsem, co Vaše Excelence říkala."
Dívka přeložila jeho omluvu krásnou klasickou arabštinou. Slova přímo zpívala. "Můj otec nemluví arabsky. Když dovolíte, budu překládat."
Mansur se uklonil. "Musím vám složit poklonu, má paní. Ovládáte náš jazyk dokonale. Jsem princ Mansur ibn al-Salil al-Malik a přicházím jako posel svého otce, kalifa."
"Já jsem Verity Courtneyová," představila se dívka. "Dcera generálního konzula. Můj otec vás vítá na palubě Arctura."
"Jsme poctěni návštěvou vyslance mocného panovníka proslulého národa."
Ještě chvíli si vyměňovali komplimenty a ujišťovali se o vzájemné úctě, ale Verity se obratně vyhnula všem Mansurovým titulům a hodnostem.
Mansur musel připustit, že je mnohem hezčí, než mu ji ukázal dalekohled. Měla dlouhý elegantní krk a graciézní držení hlavy. Rysy její tváře s dokonalou pletí jemně pozlacenou sluncem prozrazovaly pevnost a rozhodnost.
Verity se zdvořile usmála širokými ústy s plnými rty a Mansur zahlédl poněkud nerovné přední zuby.
Ale ta drobná kosmetická vada se mu jevila docela přitažlivá.
Mansur se zeptal, jestli nepotřebují něco, co by jim město mohlo poskytnout. "Dochází nám pitná voda, ale neříkej mu, že je to naléhavé," přikázal dceři otec.
"Loď vždycky potřebuje vodu, effendi. Není to nijak vážné, ale můj otec bude vděčný za vaši laskavost."
Tlumočila Mansurovu odpověď otci. "Princ slibuje, že po návratu na břeh okamžitě pošle zásobovací člun."
"Nenazývej ho princ. Je to obyčejný špinavý rebel a Zayn s ním nakrmí žraloky. Voda, kterou nám přiveze, budou nejspíš napůl velbloudí chcanky."
Verity otcův výběr slov nepřekvapil, asi byla na jeho výrazy zvyklá. Otočila se zpět k Mansurovi.
"Effendi, bude dodaná voda sladká a pitná? Nepošlete nám velbloudí

chcanky?" zeptala se anglicky.
Řekla to tak jemně, klidným tónem, a dál na něj hleděla upřímnýma očima, že Mansur nechtěl věřit svým uším a málem se prozradil. Ta slova vypuštěná z jejích líbezných rtů ho tak šokovala, že stěží udržel zdvořilý neutrální výraz a jen pohodil hlavou v němé otázce. Verity, spokojená s testem Mansurových jazykových znalostí, se vrátila k arabštině.
"Můj otec je vděčný za vaši velkorysost."
"Jste naši ctění hosté," odpověděl Mansur.
"Neumí anglicky," oznámila Verity otci.
"Zjisti, jaká darebnost za tím vězí. Jsou kluzcí jako úhoři, tyhle hnědé huby."
"Můj otec se ptá na zdraví vašeho otce." Verity opět vynechala zakázané slovo "kalif".

"Kalif se těší dobrému zdraví a svěžesti desítky obyčejných lidí." Mansur zdůraznil otcův titul, ten nevyhlášený souboj důvtipu se mu zamlouval. "Ty přednosti jsou královské krvi Omanu vlastní."
"Co to povídá?" zeptal se Guy.
Verity se usmála a přikývla. "Snaží se mi naznačit, že jeho otec je nový vládce Omanu."
"Odpověz mu přiměřeně."
"Můj otec doufá, že se váš otec bude těšit další stovce let pevného zdraví a boží přízni a že ho jeho svědomí vždy povede po cestách cti a věrnosti."
"Můj otec kalif přeje tvému otci, aby měl sto silných šlechetných synů, a aby ze všech jeho dcer vyrostly stejně krásné a chytré dcery, jako je ta, která teď stojí přede mnou."
Nebylo to zrovna delikátní prohlášení, spíš hraničilo s drzostí, ale jako princ si mohl takovou opovážlivost dovolit.
V hloubce dívčiných zelených očí se mihl stín znechucení.
Aha! pomyslel si Mansur a vítězoslavně se usmál. První bod pro mě.
Jenže dívka jeho výpad pohotově a trefně odrazila:
"Nechť všichni synové tvého otce jsou požehnáni dobrými způsoby a ženám prokazují stejnou čest a dvornost," odpověděla, "i když to nebude přirozená stránka jejich povahy."
"O čem si to povídáte?" zeptal se Guy.
"Má starost o tvé zdraví."
"Vytáhni z něj, kdy mě jeho ničemný otec přijme a varuj ho, že si od nich nedám líbit žádné další hloupé triky."
"Můj otec se ptá, kdy bude moci osobně složit své poklony a prokázat svou úctu vašemu proslulému otci."
"Kalif takovou příležitost určitě přivítá. Jistě se také zeptá, jak to, že dcera generálního konzula mluví jazykem proroka tak sladce a plynule."
Verity stěží zadržovala smích. Ten krásný muž ji přes svou prostořekost vzrušoval. Jeho způsoby byly tak okouzlující, že se nedokázala skutečně urazit. Odpovědi na víceznačné otázky se naučila už v dětství na ostrově Zanzibar, kam byl její otec na nějaký čas převelen. Tehdy ji orientální zvyky a způsoby života fascinovaly. Zamilovala si arabštinu a její výmluvný poetický slovník. Tohle ovšem bylo poprvé, že ji, třeba jen nejasně, přitahoval orientálec.
"Pokud mě a mého otce váš ctěný otec přijme, ráda odpovím na jeho otázky osobně. Bude to zdvořilejší, než odpovědi posílat po jednom z jeho dětí."
Mansur dal úklonou najevo, že tohle kolo vyhrála.
S planoucíma očima vyňal z rukávu dopis a podal jí ho.
"Přečti mi ho," požádal ji Guy. Verity obsah dopisu přeložila do angličtiny a čekala na otcovu odpověď.
Potom se otočila k Mansurovi.
Nepředstírala ženskou cudnost a pohlédla mu přímo do očí.
"Generální konzul si přeje, aby setkání proběhlo za přítomnosti všech členů rady," řekla.
"Kalifa ta žádost potěší. Váží si názoru svých rádců."
"Jak dlouho potrvá příprava té schůzky?" pokračovala v otázkách

Verity.
"Mansur chvíli přemýšlel. "Tři dny. Kalif bude poctěn, pokud přijmete jeho pozvání na výlet do pouště. Předvede vám, jak jeho sokoli loví dropy."
Verity se otočila k otci. "Vůdce rebelů tě chce vytáhnout do pouště na lov se sokoly. Nevím, jestli to bude bezpečné."
Sir Guy zavrtěl hlavou. "Ten nový chlápek se žádného násilí vůči mně neodváží. Chce si jen pohovořit v soukromí a získat moji podporu. Palác je určitě hnízdo plné špehů a intrik.
Venku v poušti se od něj můžu ledacos prospěšného dozvědět. Pověz mu, že nabídku přijímám."
Mansur pozorně vyslechl její zdvořilý překlad, jako by nerozuměl jedinému Guyovu slovu.
"Osobně všecko zařídím způsobem, odpovídajícím důležitosti celé záležitosti. Ráno pošlu člun pro vaše zavazadla, která převezou do loveckého tábora.
Tam bude očekáván i váš příjezd."
"To je přijatelné," přeložila Verity otcův souhlas.
"Jsme nesmírně poctěni," zamumlal Mansur.
"Žízním po dni, kdy mé oči budou opět moci spočinout na tvé tváři, stejně jako štvaný jelen žízní po chladné vodě."
Couval ke dveřím a gestem se rozloučil.
"Jsi celá červená," divil se sir Guy. "To bude zřejmě tím horkem."
"Tvá matka je z něj úplně zničená."

"Nic mi není, ale díky za starost, otče," odpověděla Verity pohotově, ale v duši měla zmatek. Ona, která byla pyšná, že dokáže zachovat klid i v těch nejvypjatějších situacích, nezvládala své emoce.
Nechtěla Mansura ani vyprovodit k hrazení, ale nemohla nechat otce jít samotného, a když k ní ze člunu Mansur náhle vzhlédl, neodvrátila zrak, aby se necítila provinile.
Vzdorovitě vydržela jeho pohled, dokud plachta felúky nenabrala vítr a nezastírala ho.
Verity málem zapomněla dýchat. Měla povznášející pocit, a přece se na sebe zlobila. Nejsem žádná prostoduchá vyzývavá huriska, abych mu dělala hračku pro ukrácení chvíle.
Jsem Angličanka a jako s takovou se mnou bude jednat, rozhodla se mlčky. Otočila se k otci a po hlubokém uklidňujícím nádechu řekla:
"Možná bych měla zůstat s matkou, až půjdeš vyjednávat se vzbouřenci. Necítí se dobře. Tlumočit ti může kapitán Cornish."
Nemínila podruhé snášet posměšný pohled Mansurových očí a jeho záhadný úsměv.
"Zbláznila ses? Cornish se nedokáže ani zeptat, kolik je hodin. Potřebuju tebe. Dost řečí, půjdeš se mnou."
Otcovo rozhodnutí Verity stejnou měrou mrzelo i těšilo.
Aspoň budu mít další příležitost zkřížit zbraně s tím hezkým princátkem. Uvidíme, kdo má hbitější jazyk, pomyslela si.
Třetího rána před svítáním kalifova vlajková loď přivezla hosty k palácovému molu, kde už čekal Mansur s doprovodem osobní jízdní stráže a podkoních. Po delší výměně komplimentů odvedl sira Guye k arabskému hřebci s lesklou černou srstí.
Verity přivedli kaštanově hnědou klisnu.
Působila dojmem poslušného a klidného zvířete, i když její nohy a mohutný hrudník'svědčily o rychlosti a vytrvalosti.
Verity na ni nasedla obkročmo s lehkostí a elegancí zkušené jezdkyně.
Městskou branou projeli ještě za tmy a jezdci před nimi jim pochodněmi svítili na cestu.
Mansur jel po pravici sira Guye oblečeného v elegantním anglickém loveckém úboru.
Verity se oblékla do podivné směsice anglického a orientálního šatu. Vysoký hedvábný klobouk měla pod krkem zavázaný dlouhou modrou šálou, jejíž volné konce jí padaly přes jedno rameno na záda, a modrý plášť jí sahal do půli lýtek.
Jeho nařasená zadní část umožňovala volný pohyb, aniž by utrpěla její cudnost. Volné bavlněné kalhoty pod ním končily v měkkých jezdeckých

holínkách. Mansur pro ni vybral sedlo zdobené šperky s vysokou hruškou a zadní rozsochou.
Na molu ho chladně pozdravila a sotva na něj pohlédla.
Zatímco vesele štěbetala s otcem, Mansur vyloučený z konverzace ji nepokrytě pozoroval.
Byla jednou z těch mála Angličanek, kterým tropy svědčily.
Nepříjemné horko jí nevadilo, nepotila se a neumdlévala.
Zůstávala svěží a držela se zpříma.
Dokonce i podivný kostým, ve kterém by jiná žena vypadala všedně až ošklivě, jí slušel.
Zpočátku jeli háji datlových palem mezi obdělávanými poli.
V prvním jitřním světle ženy v závojích tahaly z hlubokých studní vodu a odnášely ji v nádobách na hlavě.
Stáda velbloudů a nádherných koní se společně napájela u zavodňovacích kanálů. Na okraji pouště narazili na tábor ozbrojených domorodců, kteří na kalifovu výzvu přitáhli z vnitrozemí.
Bojovníci vybíhali ze stanů, zdravili prince a z radosti, že ho vidí, stříleli do vzduchu.
Za táborem se ocitli v opravdové poušti, a když se úplně rozednilo, uchvátila je majestátní krása písečných dun.
Závoj jemného písku ve vzduchu odrážel sluneční paprsky a celý východní obzor jakoby hořel. Verity s hlavou zakloněnou sledovala tu nebeskou nádheru, ale zřetelně cítila princův pohled.
Jeho neomalenost ji už tolik nedráždila. Právě naopak.
Proti vlastní vůli musela přiznat, že jí jeho pozornost dokonce začíná těšit.
Nemínila to ovšem ani v nejmenším dát najevo a povzbuzovat jeho naději.
Mezi dunami se objevila velká skupina jezdců vedených vrchním lovčím.
Jeli jim vstříc na koních ozdobených čabrakami ve zlatých a modrých barvách kalifátu. Na zápěstích jim seděli sokoli, kteří měli hlavy přikryté čepičkami.
Následovali je hudebníci s flétnami, rohy a velkými bubny zavěšenými po obou stranách sedel. Průvod uzavíral početný houf podkoních, vedoucích náhradní koně, nosičů vody a další doprovod.
Generálního konzula přivítali pozdravnými výkřiky a střelbou z mušket. Za zvuků fanfár a dunění bubnů se zařadili za princovu družinu.

428 429

Po několika hodinách jízdy je Mansur přivedl na širokou vyprahlou pláň, která v dálce končila příkrým údolím klesajícím k vyschlému řečišti. Na vrcholcích útesu se tyčil podivný shluk masivních kamenných monolitů.
Když přijeli blíž, Verity poznala zbytky nějakého starověkého města, které strážilo dávno opuštěnou obchodní cestu.
"Co jsou to za trosky?" zeptala se Verity Mansura. Byla to první slova za celou cestu, která adresovala přímo jemu.
"Nazýváme ho Iskanderbad - Alexandrovo město.
Před třemi tisíci lety údolím táhli Makedonci a jejich armáda zde postavila pevnost."
Projížděli mezi pozůstatky zdí a monumentů, kde kdysi mocné válečné šiky slavily svá vítězství.
Teď se zříceniny staly domovem ještěrek a štírů.
Skupina sloužících sem přijela už předchozí den a na nádvoří, kde kdysi možná velký dobyvatel udílel své rozkazy, postavili lovecký tábor, stovku barevných stanů vybavených veškerým přepychem královského paláce. Na hosty už čekali sluhové a ze zlatých džberů jim nalévali parfémovanou vodu, aby mohli smýt prach z cesty a osvěžit se.
Mansur je potom odvedl do největšího z velkých stanů.
Jeho plátěné stěny zdobily závěsy ze zlatého a modrého hedvábí a zem pokrývaly vzácné koberce a polštáře.
Kalif a jeho rádci vstali a pozdravili hosty. Výměny květnatých komplimentů a přání prověřily dívčiny tlumočnické schopnosti.
Stačila přitom ještě pozorně sledovat kalifa al-Salila.
Stejně jako jeho syn měl zrzavé vlasy i vousy a byl krásný.

Všimla si ovšem i hlubokých vrásek v jeho obličeji a stříbrných vláken v nebarvených vlasech. V jeho tváři našla ještě cosi jiného, ale nedokázala rozluštit, oč jde.
Kdykoliv mu pohlédla do očí, měla klamný pocit, že už se s tím člověkem někdy setkala.
Možná jí svou podobou připomínal Mansura, ale spíš ne.
V jeho pohledu bylo něco víc. Ten znepokojivý dojem ještě vzrostl, když zpozorovala, že se mezi otcem a al-Salilem odehrává něco podivného. Hleděli na sebe ne jako cizinci, kteří se setkávají poprvé, a napětí mezi nimi bylo přímo hmatatelné. Jako když se v parném létě schyluje k bouřce. Vzduch byl těžký a zdálo se, že každým okamžikem vyšlehne blesk.
Al-Salil sira Guye odvedl doprostřed stanu, posadil ho na kupu podušek a sám usedl vedle něj.
Sluhové jim ve zlatých číších přinesli šerbet ochucený anýzem a slazené datle s granátovými jablky.
Hedvábné závěsy mírnily horko pouště a rozhovor probíhal ve zdvořilém duchu. Sluhové přinesli oběd a Dorian pomohl siru Guyovi vybrat nejlepší sousta z velkých podnosů překypujících šafránovou rýží, jemnou jehněčinou a pečenými rybami.
Zbytek jídla poslal své družině, sedící venku.
Diskuze po jídle ožila a sir Guy pokynul Verity, aby se posadila mezi něj a al-Salila. Později, jak slunce vystupovalo k zenitu a svět venku dřímal v horku, zklidnil se i jejich hovor.
Sir Guy al-Salila varoval před křehkostí aliance pouštních kmenů, kterou se Dorian snažil budovat.
"Zayn al-Din si zajistil podporu Sublimea Porteho v Cařihradu. Na Zanzibaru už je dvacet tisíc tureckých vojáků a až Se změní monzun, lodi je přepraví sem, k těmto břehům."
"A co anglická Společnost, přidá se k Zaynovi?" zeptal se al-Salil.
"Ještě se nerozhodla," odpověděl sir Guy. "Jak si zřejmě uvědomujete, guvernér v Bombaji čeká na moje doporučení. Místo "doporučení" mohl stejně dobře použít slovo "rozkaz".
Al-Salil a všichni jeho rádci dobře věděli, kdo tahá za nitky moci.
Verity se natolik soustředila na tlumočení, že Mansurovi opět poskytla příležitost pozorovat ji zcela bez zábran.
Poprvé si všiml nečekaných hloubek a skrytých proudů ve vztahu dcery a otce. Je možné, že by se ho bála? Nebyl si jistý, ale cítil, že mezi nimi leží něco temného a mrazivého.
Hodiny odpoledního žáru strávili diskuzí. Dorian většinou naslouchal a jen přikyvoval a dával najevo, jak obdivuje Guyovu logiku.
Ve skutečnosti se snažil objevit pravdy a významy skryté za květnatými frázemi, které mu Verity tlumočila.
Postupně začínal chápat, jak jeho nevlastní bratr získal svou nesmírnou moc.
Guy se kroutil jako had, ale al-Salil ani na okamžik nezapomněl na jed, který v sobě skrýval.
Na konci debaty moudře přikývl a pronesl:

"Všecko, co jste řekl, je pravda. Já jenom můžu prosit Boha, aby vaše moudrost a laskavý zájem o záležitosti Omanu nás dovedly ke správnému a trvalému řešení.
Než budeme pokračovat, chtěl bych Vaši Excelenci za sebe i za svůj lid ujistit o hluboké vděčnosti, kterou k vám pociťujeme.
Doufám, že budu mít příležitost tyto vřelé pocity demonstrovat i hmatatelnějším způsobem než pouhými slovy."
Guyovy oči se zaleskly hrabivostí.
"Nejsem tu kvůli materiálnímu zisku," ohradil se sir Guy, "ale v mé zemi se povídá, že dělník si zaslouží svou mzdu."
"Tomuto pořekadlu v naší zemi rozumíme dobře," odpověděl Dorian. "Největší vedro už pominulo. Zítra budeme v diskuzi pokračovat. Nyní přišel čas pro mé sokoly."
Sokolnický oddíl v síle sta jezdců dojel k hraně útesu a muži pohlédli na vyschlé říční koryto o sto metrů níž. Klesající slunce vrhalo záhadné modré stíny na změť zřícených stěn a klikatých vádí.
"Proč si Alexandr zvolil pro stavbu města tak divoké a opuštěné

místo?" hlasitě se divila Verity.
"Před třemi tisíci lety tam tekla velká řeka a dno údolí připomínalo zelenou zahradu," vysvětloval Mansur.
"Je smutné pomyslet, jak málo zbylo z tak velkolepého díla. To, co postavil, jeho dědicové zničili během jedné generace.
Dokonce i Alexandrova hrobka je ztracena."
Mansur dívku pomalu lákal k rozhovoru.
Postupně podléhala a odpovídala ochotněji.
Těšilo ho, že v ní našel společnici, která sdílí jeho lásku k historii.
Jak se témata jejich rozhovoru prohlubovala, zjistil, že je velmi vzdělaná a že její znalosti v mnohém přesahují jeho vědomosti.
Proto raději víc poslouchal a méně mluvil. Arabština z jejích úst mu zněla přímo lahodně.
Lovci prozkoumali poušť už předešlého dne a vedli kalifa do míst, kde se zvěř dala očekávat. Dojeli na širokou rovinu porostlou ostrůvky lebedy, která se táhla, kam až oko dohlédlo.
Ochladilo se a vzduch byl čistý a svěží jako horská bystřina.
Verity ožila, ale stále se nemohla zbavit podivného neklidu.
Jako by se mělo cosi mimořádného přihodit.
Něco osudového, co navždy změní její život.
Náhle zatroubil roh a al-Salil je vyzval ke cvalu.
Vyrazili společně kupředu jako švadrona. Kopyta duněla na tvrdém vyprahlém písku a vítr dívce zpíval v uších. Její klisna běžela lehce a vznášela se nad zemí jako vlaštovka. Pohlédla na Mansura jedoucího vedle ní a usmála se na něj. Vrátil jí úsměv a smáli se spolu.
Důvod byl jednoduchý: byli mladí a radovali se ze života.
Roh zazněl silněji a lovci reagovali vzrušeným křikem.
Z krytu lebedy vystartoval párek dropů vyplašených kopyty koní.
Ptáci větší než divoké husy běželi s nataženými krky a hlavami nízko nad zemí. Jejich skořicově zbarvené peří rafinovaně kombinované s peřím temně červeným a modrým splývalo s pouštním terénem tak dokonale, že vypadali nehmotně jako dva přízraky.
Po zatroubení řada lovců zastavila a jejich koně, dychtiví běžet dál, sebou nervózně trhali a hryzali udidla. Al-Salil se sokolem usazeným na zápěstí mezitím popojel kupředu.
Během krátké doby, co pobýval v Omanu, si Dorian zvlášť oblíbil jednoho samečka pouštního raroha, nejhezčí a nejdivočejší druh z rodu sokolů.
Překrásný tříletý dravec byl na vrcholu své síly i rychlosti.
Dorian ho pojmenoval po bouřlivém pouštním větru Chamsin.
Když řada jezdců zastavila, dropi nebyli nuceni vzlétnout a opět se uchýlili do úkrytu. V hustém porostu lebedy přilehli k zemi nehybní jako kameny kolem. Jejich zbarvení je chránilo před zraky lovců.
Al-Salil vedl koně krokem k místu, kde ptáky naposled zahlédl.
Vzrušení lovců sílilo. Verity nesdílela vášně opravdových sokolníků, ale přesto se jí zrychlil tep a ruce, ve kterých svírala otěže, se jí začaly mírně chvět.
Viděla Mansurovo napětí a poprvé si uvědomila, že prožívají stejné pocity.
Znenadání se ozvalo drsné zakrákání a zpod kopyt al-Salilova hřebce vystřelil velký pták s rozpětím křídel srovnatelným s rozpětím mužských paží.
Verity překvapilo, jak rychle těžký drop nabíral výšku.
Když kalif sundal čepičku z hlavy sokola, přihlížející začali tiše zpívat doprovázeni pomalými údery bubnů, které zvyšovaly vzrušení sokola i diváků.
Žluté dravčí oči zamrkaly a pták vzhlédl k obloze.

"Chamsin! Chamsin!" skandovali diváci.
Sokolí sameček v modru oblohy spatřil siluetu dropa a škubal řemínkem, na kterém byl uvázaný.
Jednu chvíli visel dokonce hlavou dolů a bil křídly, aby se pouta zbavil. Kalif uvolnil řemínek a vyhodil dravce do vzduchu.
Na rychlých ostře řezaných křídlech krouživě stoupal výš a výš

a vytáčel hlavu, aby viděl na statného ptáka prchajícího nad plání pod ním. Bubeníci zvýšili intenzitu úderů a diváci mocnějšími hlasy povzbuzovali dravce. "Chamsin! Chamsin!"
Sokol nabíral výšku, až se změnil v pouhé černé smítko v ocelově modrém moři oblohy. Pak najednou složil křídla a padal jako oštěp k zemi. Bubeníci ukončili šílené crescendo.
V následujícím tichu diváci slyšeli, jak vítr zpívá v sokolích křídlech. Jenže dravec v střemhlavém pádu zastavil tak prudce, že nevěřili svým očím, a jeho náraz na tělo dropa zněl jako střet paroží bojujících jelenů. Oba ptáky na okamžik obalil mrak peří, který mírný vítr pomalu odnášel pryč.
Stovka hrdel ocenila sokolův výkon triumfálním řevem.
Verity těžce dýchala, jako by se právě vynořila z hloubky moře.
Al Salil zvedl Chamsina z mrtvého dropa a nakrmil ho játry kořisti. Jak je sokol trhal a polykal, hladil mu peří. S Chamsinem na ruce a v doprovodu sira Guye a většiny svých rádců vyjel hledat dalšího dropa. Lovecké vášni propadli všichni, v té chvíli nebylo třeba žádných slov. Verity, která nemusela tlumočit, jela s Mansurem za nimi.
Mansur nepozorovaně zpomalil koně a Verity v zápalu řeči jako by ani nevnímala, že za kalifovou družinou zaostávají stále víc. Její počáteční rozporuplná nálada opadla a vzájemná blízkost oživovala jejich konverzaci. Mansura těšil zvuk dívčina smíchu, který rozzářil její dříve upjatou tvář do netušené krásy.
Pomalu zapomínali na pestrobarevný průvod a dav kolem sebe přestali vnímat. Teprve vzdálený křik a údery bubnů je vrátily do reality. Mansur se postavil ve třmenech a vzrušeně vykřikl:
"Podívej! Vidíš je?" Lovci kolem nich začali křičet a troubili na rohy.
"Co se děje?" ptala se nechápavě Verity a popojela k němu blíž. Konečně sama zpozorovala příčinu celého povyku.
Malý houf jezdců s al-Salilem v čele na opačném svahu údolí narazil na mnohem nebezpečnější zvěř, než byli dropi.
"Lvi!" jásal Mansur. "Je jich nejméně deset! Jedeme za nimi. Tohle si nesmíme nechat ujít."
Verity pobídla svou kobylu a oba tryskem pádili do údolí.
Lvi, které al-Salil se svými honci hnal před sebou se proměnili ve žlutohnědé stíny, míhající se v porostech lebedy.
Mizeli a znovu se objevovali nad břehy vyschlých vádí, které jako jizvy brázdily pustinu.
Kalif předal svého sokola jednomu z lovců a zbrojnoš za ním mu podal dlouhé kopí. Ostatní jezdci následovali jeho příkladu.
Al-Salil se vyklonil v sedle a bodl. Zasažený lev otřesně zařval a po pádu zmizel v oblaku bledého prachu.
Zkušeným pohybem al-Salil kopí vytrhl a pospíchal za další kořistí. Lovci jedoucí za ním zraněnou šelmu dorazili.
Vzápětí se jinému jezdci podařilo dostihnout prchajícího lva a pak dalšího. Vzduchem se nesly výkřiky mužů á řev zraněných šelem. Koně zdivočelí pachem lví krve řehtali a do všeobecného zmatku zahaleného závojem prachu zněly údery bubnů a břeskné troubení rohů.
Mansur zbrojnoši vyškubl kopí a vyrazil za otcem.
Verity se snažila udržet s ním krok, ale než se jim podařilo předvoj lovců dostihnout, zmizeli za hřebenem úbočí.
"Přijeli jsme pozdě," hořekoval Mansur. "I kdybychom koně uštvali, nic nám to nepomůže."
"Vaše Výsosti!" Verity si ani neuvědomila, že ho oslovila titulem. "Všimla jsem si, že se jeden ze lvů odpoutal od smečky a běžel podél hřebenu zpět k řečišti."
Mansur bez váhání otočil koně. "Jedeme, má paní. Ukážeš mi, kde jsi ho zahlédla." Jeli volným klusem souběžně s údolím a po několika stech metrech se ztratili z dohledu zbytku družiny.
Ve vzrušené náladě se na sebe bez příčiny usmívali.
Verity ztratila klobouk a Mansur se chtěl pro něj vrátit.
"Nechej ho tam!" volala za ním a odhodila svou modrou šálu. "Najdeme ho později, až se budeme vracet. Šála nám označí místo."
Jela dál a její rozpuštěné vlasy, které Mansur doposud viděl jen v zajetí síťky, za ní vlály jako lesklý medově zbarvený mrak. Jejich délka Mansura překvapila a úplně změnila dívčin vzhled.

Stala se z ní svobodná bytost, divoká a nespoutaná společností a jejími zvyky.

434 435

Mansur ji záměrně nechal jet vpředu a vychutnával radost z pohledu na ni. Cítil, jak se mu hluboko zvedá vlna touhy.
To byla přesně ta žena, na kterou tak dlouho čekal. Z úvah ho vytrhl stín pohybu před hlavou koně. Mohlo to být kmitnutí drozdích křídel, ale Mansur věděl, že to nebyl pták.
V mysli si vybavil obraz lva a pochopil, že viděl švih jeho ocasu. Lev se krčil v zářezu terénu přímo v dráze dívčina koně. Přitisknutý k zemi barvou srsti dokonale splýval s okolním terénem. S neúprosnýma zlatýma očima a s ušima staženýma k lebce vypadal jako monstrózní svinutý had připravený k útoku.
Na hřbetě mu krvácela rána od kopí a růžová pěna na jeho černých pyscích napovídala, že má poraněné plíce.
"Verity!" vykřikl. "Jedeš přímo ke lvu. Vrať se! Pro živého Boha, otoč koně!"
Ohlédla se přes rameno, oči úžasem dokořán, a Mansur si uvědomil, že na ni volá anglicky. Ta nečekaná změna jazyka ji tak překvapila, že jí obsah jeho varování unikl. Nesnažila se ani v nejmenším klisnu zbrzdit a dál jela zraněné šelmě vstříc.
Mansur přinutil svého hřebce k maximální rychlosti, ale neměl naději Verity dostihnout včas. Její klisna v poslední chvíli ucítila pach lva a prudce odskočila stranou. Verity se jen s velkou námahou udržela v sedle. Jedna noha jí vypadla z třmenu a vržená dopředu křečovitě objímala šíji koně. Otěže jí vypadly z rukou a Verity ztratila nad zvířetem kontrolu.
Lev zaútočil. Náraz těžkého těla klisnu srazil na zadek a dlouhé žluté drápy jí trhaly kůži na hřbetě. Jak se zmítala ve snaze zbavit se smrtelného sevření, Verity vypadla ze sedla a visela po jejím boku s nohou stále uvězněnou ve třmenu.
S každým hrozivým zavrčením se u tlamy lva objevila další krvavá pěna. Klisna řičela bolestí a zuřivě kopala zadníma nohama.
Nářek Verity uvězněné mezi svíjejícími se těly drásal Mansurovi nervy. Měl strach, že je smrtelně zraněná.
Sevřel násadu dlouhého kopí a patami nasměroval pádícího hřebce tak, aby mohl šelmu napadnout ze správného úhlu.
Špice kopí před ním tančila ve vzduchu jako stříbrná vážka. Kobyla se vzpínala, ale šelma shrbená nad jejím hřbetem nemínila svou oběť pustit. Mansur namířil kopí mezi lví lopatky a hrot zasáhl zvíře přesně. Mansur se nemusel vůbec namáhat. Setrvačnost koně a jezdce napomohla prohnat kopí lvím tělem skrz. Jenom ruka mu zatrnula, když hrot narazil na kost.
Ale hned sjel stranou a pokračoval ve své dráze. Šelma se prohnula ve smrtelné agónii a násada oštěpu praskla jako stonek rákosu. Klisna, zbavená zajetí drápů, se zvedla a běžela pryč.
Smrtelně zraněný lev se v posledním tažení křečovitě svíjel v nízkém křoví.
Verity už visela napůl pod klisnou, ale dál objímala její krk. Mansur viděl, že má nohu stále zaklesnutou ve třmenu, nechtěl domýšlet, co by následovalo, kdyby se pustila.
Zvíře šílené hrůzou splašeně pádilo dál a Verity se pokoušela zvednout zpátky do sedla. Přestala i křičet, protože se jí nedostávalo dechu. Jenže její marné pokusy jen poháněly zvíře k ještě zběsilejšímu úprku.
Mansur odhodil pahýl násady, zabořil paty hřebci do slabin a volným koncem otěží pobídku zdůraznil. Ale při veškeré snaze nemohl klisnu dohonit. Seběhla úbočím do údolí a zamířila ke srázu koryta starověké řeky. Mansurovi nezbylo, než jet za ní. Uběhli snad celý kilometr, ale vzdálenost mezi koni se neměnila. Teprve když se u klisny začala projevovat slabost z utrpěných ran, zkrátila krok a zadními kopyty vyhazovala ven ze směru běhu.
"Vydrž, Verity!" křičel za nimi Mansur. "Brzy jsem u tebe. Vydrž!"
Před klisnou se náhle otevřel okraj údolí se skalnatým srázem a černá tma zoufalství sevřela Mansurovi hrudník. Představil si, jak se kůň s dívkou řítí na skály hluboko v rokli.

S pevným odhodláním hnal svého hřebce kupředu, jak nejrychleji uměl. Klisna viditelně umdlévala, ale okraj propasti se stále blížil, byť už mnohem pomaleji. Splašená klisna uviděla hlubinu na poslední chvíli a pokusila se odbočit stranou.
Jenže kopyta jí sklouzla po zemi a okraj srázu se začal drolit. Zpanikařené zvíře se vzepjalo a zavrávoralo.
Jak přepadalo přes okraj, Mansur seskočil z hřebce a stačil ještě zachytit dívčin kotník. Kdyby nepraskl popruh třmenu, určitě by ho váha koně strhla dolů. I tak musel vynaložit veškerou sílu, aby Verity udržel. Klisna o patnáct metrů níž narazila na skálu a odražená padala do prázdna.
Dívka visící za jednu nohu se houpala hlavou dolů jako kyvadlo. Spodek pláště jí visel přes hlavu, ale neodvážila se dalšího

pohybu. Shora slyšela Mansurův přerývaný dech a pak i jeho hlas přiškrcený námahou. "Nedělej nic, vytáhnu tě nahoru."
Přes hrozící nebezpečí jí neušlo, že stále mluví anglicky. Jeho čistá výslovnost bez cizího přízvuku jí připomněla domov. Jestli mám umřít, ať je to poslední zvuk, který uslyším, pomyslela si, ale nedokázala odpovědět. Jazyk jí odmítl poslušnost.
Pohlédla do závratné hloubky pod sebou a zatočila sejí hlava. Přesto dál visela nehybně a cítila, jak se jí přes měkkou kůži boty do kotníku zarývají Mansurovy prsty. Muž nad ní hekal vypětím a drsná skála mu rozdírala bok, kdykoliv se mu podařilo Verity vytáhnout o kousek výš.
Slepě šmátral nohou za sebou, nahmatal v kameni úzkou puklinu, zaklesl do ní koleno a konečně mohl uvolnit druhou ruku, kterou se doposud křečovitě držel chatrného úchytu.
Sevřel dívčin kotník oběma rukama.
"Vydrž!" zasýpal. "Už tě držím pevně."
Po kratičkém odpočinku začal táhnout s novým odhodláním.
"Zaber!" povzbuzoval sám sebe.
Verity by ho nejraději okřikla, aby mlčel. Věděla, že nejtěžší fáze záchrany je teprve čeká a že by se neměl vysilovat zbytečnými proslovy. Mansur ji opět potáhl o pár centimetrů výš a hledal oporu i pro druhou nohu. Našel ji a zatáhl razantněji.
"Pro lásku boží," zašeptala právě tak hlasitě, aby ji Mansur slyšel. Znovu se ji snažil povytáhnout, až měla pocit, že se jí noha vytrhne z kyčelní jamky.
"Už to bude, Verity," zahekal a zatáhl, ale marně. Dívka se jezdeckými kalhotami zachytila za houževnaté větve hustého keříku, vyrůstajícího ze štěrbiny ve skalní stěně. Mansur se pokusil zatáhnout znovu, ale Verity pevně vězela ve větvích křoviny.
"Nemůžu s tebou ani hnout," chroptěl Mansur. "Za něco ses zachytila."
"Za větve keře," zasténala.
"Pokus se na ně dosáhnout," radil jí.
"Drž mě," žadonila, ohnula se v pase a usilovně natahovala obě ruce. Když konečně pod prsty nahmatala větve, rychle po nich chňapla.
"Máš je?"
"Ano!" Ale měla v ruce příliš málo síly, aby se z pasti uvolnila. Náhle se jí srdce proměnilo v kus ledu. Ucítila, že jezdecká bota, za kterou ji Mansur držel, jí pomalu začíná sklouzávat z chodidla.
"Zouvá se mi bota!" vzlykla.
"Podej mi ruku!" supěl námahou, zatímco jí kožená holínka pomalu sklouzávala z nohy.
Jeho prsty hrábly po dívčině stehně, tam, kde ji větve keříku zablokovaly. Verity cítila, že jí bota už sklouzla z paty.
" Moje bota!Spadnu!"
"Ruku! Podej mi sakra ruku!" řval Mansur.
V poslední chvíli ji k němu vztáhla a jejich prsty se zaklesly. Druhou ruku se snažila vymanit z pevných větví keře.
Mansur teď držel jednou rukou kotník v jezdecké botě a druhá ruka křečovitě svírala prsty Verity. Dívka visela hlavou dolů, tvář měla překrvenou, oteklou a zbrocenou potem. Ani jeden z nich se neodvážil ani pohnout.
"Co mám dělat?" zakňourala, ale než Mansur stačil odpovědět, bylo

rozhodnuto. Dívčina noha z boty vyklouzla. Spodní část těla prudce propadla do prázdna. Nyní aspoň visela hlavou vzhůru a nohama dolů. Třebaže sebou škubala, aby se uvolnila, stále zůstávala uvězněná ve větvích keře a pevně svírala jeho pravou ruku. Oba byli zmáčeni potem, takže navzájem zaklíněné prsty jim začaly klouzat.
"Už se neudržím, spadnu," začala plakat.
"Ne, sakra ne!" zaklel Mansur a vzchopil se. Už měl uvolněnou druhou ruku, a tak chňapl po jejím předloktí a s posledním vypětím sil zabral, až se mu podařilo dívčinu horní část těla postupně dostat přes okraj skalní stěny. Okamžitě ji uchopil v podpaží a odtáhl ji do bezpečí, z dosahu hrozivé propasti.
Objal ji a zabořil svou tvář do jejích vlasů. Plačící, roztřesená Verity se mu stulila v náručí, a on rozpačitě mumlal slova útěchy. Její vzlyky se pomalu utišily, zvedla hlavu, podívala se mu do očí a zašeptala: "Zachránils mi život." Po tvářích jí stékaly slzy a rty se jí chvěly. Mansur ji začal dychtivě líbat, a ona se mu bez odporu poddala. Její slzy chutnaly slaně, smyslné rty sladce jako voňavé květy. Byl to dlouhý a vášnivý polibek, který přerušili, jen aby se nadechli.
"Ty nejsi Arab," zašeptala. "Jsi Angličan."
"Odhalila jsi mě," broukl a začal ji znovu líbat.

438 439

Když se od sebe konečně odtrhli, řekla:
"Jsem tak zmatená. Kdo vlastně jsi?"
"Prozradím ti to," slíbil jí, "ale později." Opět hledal její rty, a ona mu je ochotně nabídla.
Po chvíli mu položila ruce na ramena a jemně ho od sebe odstrčila.
"Prosím tě, Mansure, musíme toho nechat. Jinak všecko zkazíme, ještě než vůbec něco začne."
"Už to začalo, Verity."
"Ano, já vím," špitla.
"Začalo to, když jsem tě poprvé spatřil na palubě Arctura."
"Já vím," řekla znovu, napřímila se a oběma rukama si rychlým pohybem odhodila z uslzené tváře nádhernou hřívu vlasů, takže jí teď splývala přes ramena.
"Už přijíždějí." Ukázala směrem k údolí na houf jezdců, kteří jim cválali vstříc.
Cestou zpátky do Iskanderbadu al-Salil a sir Guy poslouchali dívčino líčení události, která jen zázrakem neskončila tragédií. Když si al-Salil chtěl vyposlechnout i Mansurovu verzi, Mansur zcela přirozeně odpovídal arabsky a Verity dál předstírala, že neví o jeho znalosti angličtiny. Poctivě překládala otci pochvalné fráze na svou statečnost, a protože věděla, že jí Mansur rozumí každé slovo, nevynechala žádnou z jeho přehnaných pochval. Nakonec sir Guy odměnil Mansura odměřeným úsměvem a vybídl Verity: "Pověz mu, že jsme jeho dlužníky." Hned ale zvážněl a pokračoval. "Udělalas chybu, dítě. Neměla jsi zůstat v jeho společnosti sama. Chovala ses skandálně. Víckrát ať se to nestane."
Mansur v jejích očích opět zahlédl strach.
Než dojeli do tábora, slunce už zapadlo a zšeřilo se.
Verity ve svém stanu našla lampy s knoty plovoucími v navoněném oleji a své oblečení, které sem přivezl. Tři služebné ho vybalily a čekaly na ni.
Připravily jí koupel, lily na ni ze džbánů parfémovanou vodu a s chichotáním obdivovaly krásu a bělost jejího nahého těla.
Za tiché hudby usedli do tureckého sedu na polštářky k večeři, kterou jim naservírovali venku pod hvězdnatou oblohou.
Po jídle sluhové Dorianovi a siru Guyovi přinesli vodní dýmky, ale sir Guy odmítl a zapálil si dlouhý tmavý doutník z kazety, kterou mu přinesla Verity. Zdvořile nabídla taky Mansurovi. Ten však odmítavě zavrtěl hlavou. "Díky, má paní, ale nikdy jsem kouření nepřišel na chuť."
"Souhlasím s vámi. Vůně tabáku je mi taky velice nepříjemná." Přestože její otec neuměl arabsky, ztišila hlas.
Mansur nabyl jistotu, že se Verity otce bojí. Za jejími pocity

bylo zřejmě něco víc než fakt, že sir Guy je odstrašující postava, tvrdá a neústupná, a Mansur pochopil, že svůj připravovaný záměr musí realizovat velmi obezřetně. Příští slova pronesl taky šeptem. "Na okraji ruin města stojí zbytky prastarého chrámu bohyně Afrodity. Krátce před půlnocí vyjde měsíc, a i když chrám býval zasvěcen pohanské bohyni, při svitu měsíce vypadá velice hezky."
Verity ho zdánlivě neposlouchala, aspoň to předstírala, a nijak nereagovala. Otočila se zpátky, aby al-Salilovi přeložila poznámku svého otce, a oba muži dál pokračovali v živém rozhovoru. Diskutovali o míře kalifovy vděčnosti siru Guyovi za jeho intervenci u Společnosti a britské vlády a o způsobu, jakým by ji mohl nejlíp vyjádřit. Sir Guy skromně navrhl, že pět laků, tedy pět set tisíc zlatých rupií, by byla přiměřená suma, po níž by měl následovat každoročně další lak.
Dorian už začínal chápat, jak jeho bratr nahromadil své nesmírné bohatství. Na odvezení tak velkého množství zlata by bylo zapotřebí dvou volských kár. Poklad v Maskatu představoval sotva desetinu té sumy, ale Dorian o tom taktně pomlčel a raději téma ukončil.
"O těchto záležitostech si můžeme promluvit znovu, protože doufám, že se z vaší společnosti budu těšit ještě mnoho dnů. Ale jestli máme ráno vstávat dřív než slunce, měli bychom se odebrat na spací rohože. Nechť váš spánek provázejí příjemné sny."
Verity se zavěsila do otce a společně přes tábor zamířili za světlonoši k dívčinu stanu. Mansur je sledoval zmítán nejistotou. Od Verity se mu nedostalo ani nejmenšího náznaku, jestli na schůzku přijde.
Později, zahalený v černém plášti, čekal v Afroditině chrámu. Dírou v rozpadlé střeše dopadalo na sochu bohyně plné měsíční světlo a perlově zbarvený mramor zářil, jako by v něm pulzoval život. Socha za dlouhé věky přišla o obě ruce, ale postavu

měla vznešenou a její potlučená tvář se usmívala ve věčné extázi. Za střechou chrámu se ozvalo tiché zapískání Istapha, důvěryhodného kormidelníka z Víly, kterého tam poslal hlídat.
Mansur se nadechl a srdce se mu rozbušilo. Vstal z kamenného bloku a odešel doprostřed chrámu, aby ho uviděla hned, jak vejde dovnitř, a nepolekala se ho, kdyby se náhle vynořil ze stínů.
Zahlédl bledé světlo lampy a s napětím sledoval, jak vystupuje z úzké uličky a po troskách kamenného zdiva starého tři tisíciletí míří ke chrámu.
Ve vstupu se zastavila, pohlédla k němu, pak odložila lampu do výklenku ve vchodu a shodila z hlavy kapuci. Vlasy si spletla do copu, který jí jako silný provaz visel přes rameno. V měsíčním světle měla stejně bledý obličej jako bohyně.
Pustil okraje pláště, takže mu volně visel z ramen, a spěchal jí vstříc. Byla vážná a měla nepřítomný výraz.
Když už byl od ní na dosah paží, zastavila ho zvednutou rukou.
"Jestli se mě dotkneš, okamžitě odejdu," zahrozila.
"Slyšels otcovu výtku. Už bych s tebou nikdy neměla být o samotě."
"Jistě, slyšel, a chápu tvé potíže," ujistil ji. "Jsem rád, žes přišla."
"To, co se dnes stalo, bylo špatné."
"Ano. Za to můžu já."
"Ani jeden z nás za to nemůže. Ocitli jsme se blízko smrti. Za takových podmínek bylo naše vzájemné vyjádření úlevy a díků docela přirozené. Bohužel jsem mluvila hlouposti. Musíš na má slova zapomenout. Dnes je to naposled, co se takto setkáváme."
"Budu se řídit tvým přáním."
"Díky, Vaše Výsosti."
Mansur náhle přešel na angličtinu. "Nemohla bys alespoň se mnou jednat jako s přítelem? Oslovovat mě Mansure, místo titulu, který z tvých úst zní tak strojeně."
Verity se usmála a odpověděla rovněž anglicky. "Pokud se skutečně tak jmenuješ. Zdá se mi, že v sobě skrýváš mnohem víc, než se jeví, Mansure."
"Slíbil jsem ti vysvětlení, Verity."

"Ano. Proto jsem taky přišla." A jako by chtěla samu sebe ujistit, dodala: "Kvůli ničemu jinému."
Odvrátila se a usedla na kámen, na kterém bylo místo pouze pro ni a Mansurovi pokynula na jiný blok ležící v diskrétní vzdálenosti.
"Neposadíš se a neuděláš si pohodlí?Tuším, že tvé povídání nebude krátké." Posadil se čelem k ní.
Opřela se loktem o koleno a dlaní si podepřela bradu. "Poslouchám."
Mansur se usmál a zavrtěl hlavou. "Kde bych začal? Jak to mám říct, abys mi uvěřila?" Odmlčel se a uvažoval.
"Dovol mi začít tím nejabsurdnějším.
Jestli tě tato část mého vyprávění přesvědčí, nebude pro tebe obtížné spolknout i zbytek medicíny."
Povzbudivě naklonila hlavu a Mansur se nadechl. "Mé anglické příjmení je stejné jako tvoje. Jsem tvůj bratranec."
Rozesmála se. "Docela jsi mě polekal. Nicméně se mi snažíš podat opravdu hořký lék." Naznačila, že se chystá vstát.
"Vidím, že jsi pěkný šprýmař. Děláš ze mě šaška."
"Počkej!" prosil. "Poslouchej mě chvilku." Klesla zpět na kámen.
"Slyšela jsi někdy jména Tom a Dorian Courtneyovi?"
Smích jí zmizel ze rtů a mlčky přikývla. "Co jsi o nich slyšela?"
Zatvářila se rozpačitě a chvilku přemýšlela.
"Tom Courtney byl velký darebák. Narodil se jako dvojče mého otce. Zavraždil svého dalšího bratra Williama a musel z Anglie uprchnout. Zemřel kdesi v africkém vnitrozemí. Jeho hrob není označený a nikdo jeho odchodu nelituje."
"To je všecko, co o něm víš?"
"Ne, je toho víc," připustila Verity. "Dokonce spáchal ještě něco odpornějšího."
"Co může být horšího než bratrovražda?"
Verity zavrtěla hlavou. "Neznám podrobnosti, jen to, že to byl skutek tak ohavný, že jeho jméno i památka budou navždy pošpiněny.
Nemám představu o míře jeho zlovolnosti, ale když jsme byli děti, nesměli jsme jeho jméno ani zmínit."
"Proč mluvíš v množném čísle, Verity? Kdo je ta druhá osoba?"
"Můj starší bratr Christopher."
"Mrzí mě, že ti musím říct, že všecko, co jsi o Tomovi Courtneyovi řekla, je pouhá parodie pravdy," řekl Mansur,
"ale než si o tom popovídáme víc, prosím tě, řekni mi, co víš o Dorianovi Courtneyovi."
Verity pokrčila rameny. "Velmi málo. Není toho mnoho, co se o něm člověk dozví. Byl to nejmladší bratr mého otce. Abych

byla přesná, byl otcův nevlastní bratr. Za tragických okolností ve věku desíti nebo dvanácti let padl do rukou arabských pirátů.
A ten bídákTom Courtney nejenže únos zavinil, ale neudělal nic pro jeho záchranu. Dorian v doupěti pirátů umřel na horečku a stesk."
"Od koho ses to dozvěděla?"
"Otec nám o tom vyprávěl a na starém hřbitově na ostrově Lamu jsem na vlastní oči viděla Dorianův hrob. Položila jsem na něj květiny a pomodlila jsem se za jeho ubohou dušičku.
V Kristových slovech jsem našla útěchu,... trpící maličcí nechť přijdou ke mně. Vím, že odpočívá v Ježíšově náruči."
Mansur zahlédl třpyt slzy na jejím dolním víčku.
"Prosím, neplač pro malého Doriana," domlouval jí tiše.
"Dnes jsi s ním jela na lov a večeřela jsi u jeho stolu."
Prudce sebou trhla a slza spadlá z víčka se jí kutálela po líci. Nechápavě na něj civěla. "Nerozumím."
"Dorian je kalif."
"Pokud by to byla pravda, což je nemožné, pak bychom skutečně byli příbuzní."
"Bravo, sestřenko! Došla jsi na začátek našeho rozhovoru."
Zavrtěla hlavou. "To nemůže být - ale něco zvláštního na tobě je -"
Chvilku mlčela a pak pokračovala: "Od našeho prvního setkání jsem měla jakýsi divný pocit. Cítila jsem spřízněnost, nějaké pouto, které jsem si nedokázala vysvětlit." Zatvářila se zmateně.

"Jestli je to všecko jen žert, pak je to krutý žert."
"Není to žert, přísahám."
"Samotné tvé ujištění mě nepřesvědčí."
"Důkazů je víc, mnohem víc. Můžeš jich mít, kolik jen budeš chtít. Mám ti nejdřív vyprávět, jak piráti Doriana prodali kalifovi al-Malikovi a jak si ho kalif oblíbil, že ho nakonec adoptoval? Mám ti povědět, jak se Dorian zamiloval do nevlastní adoptivní sestry, princezny Yasmini, a jak spolu utekli? Jak se jim narodil syn, kterému dali jméno Mansur? Jak nevlastní Yasminin bratr Zayn al-Din před rokem poslal najatého vraha, který moji matku Yasmini zavraždil?"
"Mansure!" Dívčina tvář si bledostí nezadala s mramorovou tváří Afrodity. "Zayn al-Din zavraždil tvoji matku?"
"Ano, a to je také hlavní důvod, proč jsme se s otcem vrátili do Omanu. Pomstít matčinu smrt a zbavit národ tyranie. Teď ti ale musím říct pravdu o strýci Tomovi. Není žádný netvor jak jsi ho vylíčila."
"Otec nám vyprávěl -"
"Naposled jsem strýce Toma viděl před necelým rokem. Je zdravý a plný síly. V Africe se mu náramně daří. Je to laskavý člověk, statečný a opravdový. Oženil se s tetou Sárou, mladší sestrou tvé matky Karolíny."
"Sára je přece mrtvá!" vykřikla Verity.
"Ta je víc než živá. Kdybys ji znala, musela bys ji milovat stejně jako já. Není o nic míň silná a hrdá než jsi ty a dokonce se jí hodně podobáš. Je vysoká a moc krásná." Mansur se zasmál a dodal: "Máte stejné nosy." Verity si sáhla na nos a chabě se usmála. "S takovým nosem, jako mám já, nemůže být zas až tak krásná." Náznak úsměvu zmizel. "Namluvili mi, můj táta a bratr, že všichni zemřeli, Dorian, Tom i Sára..." Verity si dlaní zakryla oči a snažila se vstřebat nové poznatky.
"Tom Courtney udělal v životě dvě chyby. Zabil nevlastního bratra, ale zabil ho v čestném boji. Bránil se, když se ho Černý Billy pokoušel zavraždit."
"Já jsem slyšela, že Tom Williama probodl ve spánku."
Verity spustila ruku z očí a pohlédla na Mansura.
"Podruhé Tom chyboval, když se stal otcem tvého bratra Christophera. Proto ho tvůj otec s matkou tolik nenávidí."
"Ne!" Verity vyskočila.
"Bratr není žádný parchant a matka není kurva!"
"Tvoje matka počala z lásky. A to není prostituce," uklidňoval ji Mansur a Verity klesla zpátky na kámen. Vztáhla ruku a položila ji Mansurovi na rameno. "Ach, Mansure! Je toho na mě příliš moc. Můj svět se mi hroutí."
"Nemínil jsem tě svými slovy trápit, ale bylo to v zájmu nás obou."
"Nechápu."
"Zamiloval jsem se do tebe a ty jsi chtěla vědět, kdo jsem. Protože tě miluju, musel jsem ti to říct."
"Klameš sebe i mě," zašeptala. "Láska nepadá jako dar z nebe, nádherná a dokonalá. Ta mezi dvěma lidmi vyrůstá -"
"Verity, pověz mi, co ke mně cítíš?" Neodpověděla.

444 445

Opět vstala a vyhlížela do noci, jako by hledala únikovou cestu.
"Začíná svítat. Otec se nesmí dozvědět, že jsem byla s tebou. Musím zpátky do stanu, a to hned."
"Nejdřív mi odpověz na mou otázku," naléhal. "Řekni mi, že nic necítíš, a já ti přestanu dělat starosti."
"Jak ti mám říct, co cítím, když to sama nevím? Dlužím ti za život, ale to je všecko, co prozatím vím."
"Verity! Dej mi aspoň zrnko naděje."
"Ne, Mansure. Musím jít! Už ani slovo."
"Přijdeš sem i zítra?"
"Ty neznáš mého otce -" Verity zmlkla. "Nemůžu ti nic slíbit."
"Musím ti toho ještě tolik říct."
Krátce se zasmála a opět zvážněla. "Copak jsi mi toho už neřekl

dost na celý život?"
"Přijdeš?"
"Pokusím se. Ale jen proto, abych si poslechla zbytek tvého příběhu."
Vzala lampu, přehodila si kapuci pláště přes hlavu a se zakrytou tváří vyběhla z chrámu.
Za svítání vyjel kalif s hosty a svým doprovodem na lov se sokoly. Podařil se jim bohatý úlovek, než je horko donutilo vrátit se pod ochranu stanů. Během poledního žáru sir Guy promluvil k radě a vysvětlil jejím členům, jak by se mohl Oman vymanit z nadvlády tyrana a ze spárů Turků a Mogulů.
"Musíte uznat svrchovanost anglické monarchie a její Společnosti."
Pouštní šejkové, svobodní a hrdí muži, poslouchali a vášnivě se mezi sebou dohadovali. Nakonec se Mustafa Zindara zeptal za všecky své spolubojovníky: "Vyhnali jsme šakala z našeho ovčince. Dovolíme, aby jeho místo zaujal leopard? Jestli nás anglický monarcha chce za své poddané, ať přijde mezi nás a předvede nám, jak umí jezdit na koni a jak vládne kopím? Povede nás do boje, jak to dělal al-Salil?"
"Anglický král bude nad vámi držet ochranný štít a bude vás chránit před nepřáteli," vyhnul se přímé odpovědi sir Guy.
"A jakou cenu ve zlatě bude mít jeho ochrana?" pokračoval v otázkách Mustafa Zindara.
Al-Salil pozoroval, že se Mustafa rozpaluje jako písek na horkém slunci. Pohlédl přes stan na Verity a řekl mírně:
"Prosím vašeho otce o shovívavost. Musíme zvážit všecko, co nám řekl, a já svým lidem musím vysvětlit, co to znamená, a uklidnit jejich obavy." Obrátil se ke svým rádcům.
"Horko polevilo a moji lovci na vrchovině za řekou objevili spoustu zvěře. Zítra budeme v hovoru pokračovat."
Mansur zjistil, že se mu Verity vytrvale vyhýbá, dokonce ani jeho směrem nepohlédla. Kdykoliv se k ní přiblížil, obrátila pozornost k svému otci nebo kalifovi. Viděl, že od včerejška, kdy zjistila, že Dorian je její strýc, na něj hledí jinýma očima.
Kdykoliv s ní mluvil, neuhnula pohledem a pozorovala jeho tvář. Neušlo jí jediné jeho gesto, zatímco Mansur jako by pro ni přestal existovat. Během odpoledního lovu se nenechala odlákat z otcovy blízkosti a vytrvale se držela po jeho boku.
Nakonec Mansur musel vzdát marné pokusy a vyčkat do večerního jídla. Neměl hlad a večeře se mu zdála nekonečná. Jen jednou zachytil její pohled a naklonil hlavu v němé otázce. Nevyzpytatelně zvedla obočí, ale jiné odpovědi se mu nedostalo.
Když kalif konečně společnost rozpustil, Mansur s úlevou odešel do vlastního stanu. Věděl, že Verity stejně na schůzku nepřijde dřív, pokud vůbec přijde, než v táboře utichne všecek ruch, a tak čekal. Jenže ten večer byl tábor neklidný.
Muži neustále přecházeli sem a tam, ozýval se hlasitý hovor a zpěv. Už bylo hodně po půlnoci, než mohl Mansur opustit stan a odejít do chrámu. "Je všecko v pořádku?" zeptal se Istapha, stojícího ve vstupu.
Istaph k němu přistoupil blíž a zašeptal. "Dnes jsou venku ještě další lidi."
"Kdo?"
"Když kalif s hosty večeřel, přišli z pouště dva muži. Ukryli se u koní. Anglický effendi a jeho dcera později opustili společnost, jenže ona nešla do svého stanu jako obvykle, ale do otcova. Oba cizinci se za nimi tajně vplížili."
"Mají něco za lubem?" děsil se Mansur. Co když má Verity zemřít čepelí najatého vraha stejně jako jeho matka?

"Ne!" ujistil ho spěšně Istaph. "Slyšel jsem, jak je effendi zdraví. Stále jsou spolu."
"Víš jistě, žes ty muže nikdy dřív neviděl?"
"Ne, jsou to cizinci. Neznám je."
"Jak byli oblečení?"
"Měli arabské hávy, ale Ománec byl jen jeden."
"Jak vypadal ten druhý?"

Istaph pokrčil rameny. "Viděl jsem ho jenom na okamžik. Samotný obličej ti o člověku-moc nepoví, ale určitě bylferengi."
"Evropan?" překvapeně vykřikl Mansur. "Určitě?"
Istaph opět pokrčil rameny. "Jistý si nejsem, ale vypadal tak."
"Jsou stále v konzulově stanu? A žena je s nimi?" dychtil po dalších informacích Mansur.
"Než jsem odešel sem, byli ještě uvnitř."
"Pojď se mnou, ale nikdo nás nesmí vidět," rozhodl Mansur.
"Stráže jsou jenom na vnějším obvodu tábora," odpověděl Istaph. "Víme, kde se pohybují, můžeme se jim vyhnout."
Mansur se otočil a úzkou uličkou odcházel zpět.
Předstíral, že se vrací do svého stanu, ale pak se sehnul za hromadu polorozpadlého zdiva a čekal, dokud si nebyl jistý, že ho nikdo nesleduje.
Potom se i s Istaphem zezadu připlížili ke stanu sira Guye.
Poznal hlas Verity, která tlumočila svému otci.
"Říká, že zbytek přijede do týdne."
"Do týdne!" Hlasitě zvolal sir Guy. "Měli být připraveni už začátkem měsíce."
"Mluv tišeji, táto. Je tě slyšet po celém táboře."
Hovořili s potlačenou naléhavostí a jejich hlasy na chvíli poklesly do tichého šepotu. Mansur slyšel arabštinu návštěvníka, ale muž mluvil tak tlumeně, že Mansur nedokázal rozeznat jednotlivá slova. Věděl jistě, že už ho někdy slyšel, bohužel si nedokázal vzpomenout kde a kdy.
Verity sotva slyšitelným šepotem přetlumočila siru Guyovi Arabova slova a sir Guy opět zvýšil hlas.
"Na to nesmí ani pomyslet. Pověz mu, že by tím úplně zhatil naše plány. Jeho soukromé zájmy musí počkat.
Ať své bojovné pudy drží na uzdě, dokud nebude vyřízena hlavní záležitost."
I když se Mansur namáhal sebevíc, zachytil jenom útržky následujícího rozhovoru. V jednom okamžiku sir Guy prohlásil:
"Musíme do sítě chytit celé hejno. Nesmí nám utéct jediná rybka."
Náhle Mansur zaslechl, že se cizinci chystají k odchodu.
Při formálních slovech rozloučení arabský hlas ještě jednou marně testoval Mansurovu paměť.
Určitě ho znám, utvrdil se v přesvědčení Mansur, ale stále ho nemohl nikam zařadit. Konečně promluvil i druhý cizinec.
Istaph měl pravdu, byl to Evropan. Jeho angličtinu zatěžoval německý či spíš hrdelní holandský přízvuk. Mansur si nepamatoval, že by ho kdy slyšel, a tak se opět soustředil na rozhovor sira Guye s Arabem. Jenže ve stanu náhle zavládlo ticho a Mansurovi došlo, že cizinci už zřejmě konzulův stan opustili.
Odešli stejně tiše, jak přišli.
Mansur vyskočil a běžel k rohu stanu. Tam se zarazil.
Deset kroků před ním ve vchodu stál sir Guy s Verity.
Tiše spolu hovořili a hleděli za cizinci. Mansur s Istaphem je nemohli pronásledovat, protože by je sir Guy viděl. Po několika minutách se otec s dcerou vrátili dovnitř a záhadní návštěvníci mezitím zmizeli mezi stany tábora.
"Nesmíme je ztratit," pošeptal Mansur Istaphovi, stojícímu za ním. "Prohlédni opačnou stranu tábořiště směrem k řece. Já se podívám na severní okraj."
Rozběhl se, ale v uších mu stále zněl cizincův hlas, a cosi, co nedokázal určit, v něm vzbuzovalo neblahé předtuchy.
Budu muset zjistit, kdo vlastně ten Arab je, umínil si.
U poslední zříceniny zahlédl postavy dvou nočních strážců stojících ve stínu vrženém zdí. Opírali se o muškety a tiše spolu hovořili.
"Neprošli tady dva muži?" zavolal na ně.
Poznali ho po hlase a přiběhli k němu. "Ne, Výsosti. Nikdo kolem neprošel." Vypadali svěže a bdělí a Mansur jim uvěřil.
"Máme vyhlásit poplach?" zeptal se jeden.
"Ne," zabrzdil jeho iniciativu Mansur. "Nic se neděje, vraťte se na svá místa."
Takže cizinci museli zamířit k řece. Proběhl temným táborem a před sebou uviděl vracejícího se Istapha. "Našels je?" volal na něj už z dálky.

"Poběžte za mnou, Výsosti," odpověděl zadýchaný kormidelník.
V půli úbočí kopce Istaph odbočil na chodník vedoucí k ostrůvku hlohu. "Mají velbloudy," hlásil mezi jednotlivými nádechy.

448 449

Jenom to dořekl a od skupiny stromů vyrazili dva jezdci.
Mansur se zastavil a těžce dýchal. Beznadějně zíral, jak dva nádherní dostihoví velbloudi kráčejí dlouhým krokem šikmo svahem v dostřelu pistole. Objemné sedlové brašny a měchy s vodou svědčily o tom, že míní přejít poušť.
V tichu a stříbrné záři měsíce vypadali jako přízraky.
"Stát!" volal na ně zoufalý Mansur. "Jménem kalifa vám přikazuju zastavit."
Oba jezdci současně otočili hlavy za jeho hlasem a Mansur je poznal. Muže s rysy Evropana, kterého Istaph nazval ferengi, už pár let neviděl, a tak jeho pozornost opět přitáhl Arab.
Hleděli na sebe kratičký okamžik, než muž jezdeckou hůlkou přinutil zvíře k rychlejšímu pohybu. Velbloud šel dlouhým elegantním krokem, ale překvapivě rychle. Druhý jezdec ho následoval v těsném závěsu.
Šok z neuvěřitelného poznání svázal Mansurovi nohy. Stál, hleděl za nimi a hlavou mu vířily temné myšlenky. Konečně se vzpamatoval.
Musím varovat otce, že se děje něco nekalého, pomyslel si.
Přesto počkal, dokud vzdálenost a měsíční světlo neproměnily oba jezdce v nezřetelné drobné stíny.
Mansur celou cestu běžel, a teprve ve stínu zdí se zastavil a nabral dech. Aby nevyvolal poplach, šel dál volným krokem.
Vchod do kalifova stanu hlídali dva strážní.
Mansurova tichá slova je uklidnila.
Zastrčili šavle do pochev a ustoupili stranou.
Mansur prošel předsíní a vstoupil do ložnice.
Jediná olejová lampa na trojnožce osvětlovala místnost mdlým světlem.
"Táti!" zavolal tiše.
Dorian se na spací rohoži posadil. "Kdo je to?" zeptal se.
"Já, Mansur."
Dorian poznal naléhavý tón jeho hlasu. "Co tě trápí tak pozdě v noci?"
"Před chvílí se v táboře objevili dva cizinci. Mluvili se sirem Guyem."
"Kdo to byl? Poznal jsi je?"
"Poznal jsem je oba. Jeden z nich byl kapitán Koots z kasáren na mysu Dobré naděje. Ten, který stíhal Jima ve vnitrozemí."
"Tady v Omanu?" Dorian se už úplně probral.
"To není možné. Víš to jistě?"
"U druhého muže jsem si ještě jistější.
Jeho podobu si budu pamatovat do smrti."
"Povídej!"
"Byl to vrah Kadem ibn Abubaker. Ta svině, která zabila mámu."
"Kde jsou teď?" zeptal se Dorian drsným hlasem.
"Ujeli do pouště dřív, než jsem stačil zasáhnout."
"Okamžitě musíme za nimi. Kadem nám nesmí znovu uniknout."
Jak Dorian sáhl pro oděv, na hrudi se mu zaleskla růžová jizva po noži.
"Jeli na dostihových velbloudech," namítl Mansur, "a my žádné nemáme. Mířili do dun. V písku je nedostihneme."
"Přesto se o to musíme pokusit." Dorian vstal a zavolal stráže.
Než bin-Shibam ze svých pouštních bojovníků zorganizoval trestný oddíl, svítání zbarvilo východní obzor oranžovou a citrónově žlutou září. Nasedli na koně a vyjeli do míst, kde Mansur naposled cizince spatřil. Na tvrdé, sluncem vypálené zemi plné kamení nezanechali velbloudi žádné stopy a na to, aby lovci prozkoumali každou píď terénu, nebyl čas.
Pod Mansurovým vedením pokračovali směrem, kudy se Kadem vydal do pouště. Po dvou hodinách jízdy před sebou spatřili písečné duny fantastických tvarů. V ranním světle se jejich čela zbarvila modře až fialově a nechyběl ani odstín ametystu.
Jejich ostré hřebeny se vlnily jako hřbet obrovského leguána.

V hlubokém písku našli stopy dvou velbloudů. Mířily vzhůru úbočím první duny a mizely za jejím hřebenem. Pokusili se jet za nimi, jenže koně se do sypkého písku bořili až po kolena.
Nakonec i Dorian musel přiznat porážku.
"Dost, bin-Shibame!" zavolal na starého zjizveného válečníka. "Dál se nedostaneme. Počkejte tu na mě."
Dorian nedovolil ani Mansurovi, aby ho doprovázel na hřeben příští duny. Jeho unavený kůň šel jen co noha nohu mine a vrcholu dosáhl s krajním vypětím. Dorian sesedl a dlouho stál nehybně, vysoký a osamělý, a ranní bríza mu nadouvala háv.
Potom poklekl k modlitbě. Mansur tušil, že se modlí za Yasmini, a přepadl ho dusivý smutek.

Dodán skončil modlitbu, nasedl na koně a vydal se zpátky.
Hřebec v písku klouzal dolů po zadku s nataženýma předníma nohama. Dole je Dorian minul mlčky, s bradou na hrudi. Vyjeli za ním k Iskanderbadu.
Dorian sesedl u stání koní a hřebce předal podkonímu.
S Mansurem v patách zamířil ke stanu sira Guye. Měl v úmyslu odhalit svou totožnost a připomenout Guyovi staré vzpomínky.
Vhodit mu do tváře, jak zle nakládal s Tomem, Sárou i s ním, když byl ještě děcko. Taky ho mínil požádat o vysvětlení tajné noční návštěvy Kadema ibn Abubakera.
Než došel k jeho stanu, všiml si změněné situace v táboře.
Za dobu jejich nepřítomnosti se před konzulovým stanem shromáždil houf ozbrojenců. Všichni byli oblečeni jako námořníci a velel jim kapitán Arcturu William Cornish.
Rozhněvaný Dorian ho málem pozdravil anglicky. Jen s námahou skryl zlost, ale i tak dál vřela těsně pod povrchem.
Dorian rázně vešel dovnitř a Mansur ho následoval. Sir Guy s Verity, oba v jezdeckých úborech, stáli uprostřed místnosti a rozmlouvali spolu. Polekaně otočili hlavy ke dvěma zasmušilým mužům, kteří se náhle objevili ve vstupu.
"Zeptej se jich, co chtějí," přikázal Guy dceři, "a zdůrazni jim, že mě jejich chování uráží."
"Otec vás vítá a doufá, že se nic špatného nepřihodilo."
Verity byla bledá a rozpačitá.
Dorian pozdravil ledabylým gestem a rozhlédl se po stanu.
Služky balily poslední věci sira Guye.
"Odjíždíte?"
"Otec dostal velice důležitou depeši. Musí se vrátit na palubu Arctura a okamžitě odplout. Požádal mě, abych vám za něj vyjádřila nejupřímnější omluvu. Pokoušel se vás informovat o změně svých plánů, ale dostalo se mu odpovědi, že jste se synem opustili Iskanderbad."
"Stíhali jsme bandity," vysvětloval Dorian.
"Skličuje nás skutečnost, že váš ctěný otec odjíždí dřív, než jsme dosáhli shody."
"Otce to taky zlobí. Prosí, abyste přijali díky za velkodušnost a pohostinnost, kterou jste ho zahrnuli."
"Než odjede, byl bych mu vděčný za malou pomoc. Dozvěděli jsme se, že včera v noci navštívili tábor nebezpeční banditi.
Dva muži. Jeden Arab a druhý Evropan, asi Holanďan. Mluvil s nimi váš otec? Mám zprávy, že minulou noc opouštěli tento stan."
Sir Guy se usmál, ale smála se jenom jeho ústa - v očích měl chlad.
"Otec by vás rád ujistil, že ti muži, kteří v noci přišli do tábora, nebyli žádní banditi. Byli to poslové, kteří mu přinesli zprávu o tom, že musí změnit své plány. Zdrželi se jen krátce."
"Zná váš otec ty muže dobře?" pokračoval v otázkách Dorian.
Odpověď sira Guye tentokrát postrádala obvyklou záludnost.
"Nikdy předtím je neviděl."
"Jak se jmenovali?"
"Nepředstavili se a otec je o to ani nežádal. Jejich jména nejsou důležitá. Šlo přece jen o pouhé posly."
Mansur při dívčiných odpovědích bedlivě pozoroval její tvář. Zůstala klidná, ale v jejím hlase se ozývalo potlačované napětí

a hluboké stíny v očích naznačovaly, že jí hlavou bloudí divné myšlenky. Vyhýbala se jeho pohledu, a Mansur vycítil, že lže. Snad kvůli otci a možná i kvůli sobě.
"Vaše Excelence, mohl bych znát povahu zprávy, kterou přinesli?"
Sir Guy lítostivě zavrtěl hlavou. Z náprsní kapsy vytáhl roličku pergamenu opatřenou dvěma červenými voskovými pečetěmi a královským erbem s nápisem "Honi soit qui mál y pense".
"Jeho Excelence lituje, ale jedná se o úřední, přísně důvěrný dokument. Pokud by se ho někdo snažil získat násilím, vyvolalo by to válečný stav."
"Prosím, ujistěte Jeho Excelenci, že vyvolat válečný stav nemá nikdo v úmyslu."
Dorian se neodvážil dál naléhat. "Musím vyjádřit lítost nad náhlým odjezdem Jeho Excelence. Přeji mu šťastnou cestu a brzký návrat do Omanu. Doufám, že mi dovolí vyprovodit ho na první kilometr cesty?"
"Otec bude velice poctěn."
"Nechám vás teď dokončit přípravy na cestu a počkám na vás s čestnou stráží na okraji tábora."
Oba muži se navzájem uklonili a kalif opustil stan.
Když odešel, Verity věnovala Mansurovi kratičký úzkostlivý pohled a Mansur vycítil, že by s ním zoufale ráda promluvila.

452 453

Sir Guy s Verity v doprovodu kapitána Cornishe a jeho ozbrojených námořníků dojeli po východní cestě k místu, kde na ně čekal Dorian s Mansurem. Dorian se už uklidnil a připojil se ke konzulovi. Mansur jel vedle Verity, ale ta se věnovala otci a tlumočila zdvořilý útržkovitý rozhovor mezi oběma muži.
Na vrcholu prvního návrší jim ovanul tváře studený čerstvý vítr od moře. Verity předstírala, že si upravuje šálu, která jí držela klobouk na hlavě, ale ve skutečnosti ji povolila a vítr jí klobouk odnesl. Kutálel se dolů strání po okraji krempy jako uvolněné kolo. Mansur otočil koně a vyrazil za ním. V plné rychlosti se vyklonil ze sedla a klobouk zachytil. Podal ho Verity, která mu vyjela naproti. Poděkovala pokývnutím hlavy, a když si ho nasazovala, na chvilku si tvář zakryla šálou. Zbytek skupiny mezitím jel dál.
"Máme jen chviličku, než mě otec začne podezírat.
Minulou noc jsi nepřišel. Čekala jsem na tebe."
"Nemohl jsem," omlouval se a vysvětloval by dál, kdyby ho rázně nepřerušila.
"Pod podstavcem bohyně jsem nechala dopis."
"Verity!" zavolal sir Guy ostře. "Pojeď sem, dítě. Potřebuju tě."
S kloboukem pevně usazeným a stříškou koketně na stranu Verity pobídla klisnu do klusu a připojila se k otci.
Na Mansura už přímo nepohlédla, ani když se po výměně mnohých zdvořilostí rozloučili.
Sir Guy se svým doprovodem odjel k Maskatu, zatímco kalifova skupina se vracela do Iskanderbadu.
Mansur se naposled ohlédl, jestli ho nikdo nesleduje, a vešel do chrámu. V nemilosrdném poledním světle měla bohyně melancholický výraz a zřetelně vystoupily i škody na kráse způsobené věky.
Mansur před sochou poklekl na jedno koleno a zkoumal písek navátý u paty jejího podstavce. Uviděl pět drobných mramorových úlomků seřazených do tvaru šipky směřující k místu, kde byl povrch písku nedávno porušen a opět pečlivě uhlazen.
Když písek odhrnul, mezi podstavcem a kamennými dlaždicemi se objevila úzká štěrbina. Sehnul obličej na úroveň podlahy a uviděl složený pergamen zastrčený hluboko uvnitř škvíry.
Teprve s pomocí dýky ho dokázal vytáhnout.
Rozložil list popsaný z obou stran úhledným ženským rukopisem. Znovu ho složil a ukryl ho do rukávu. Ve svém stanu dopis rozložil na spací rohož a začal číst. Neobsahoval žádné oslovení.
Doufám, že dnes večer sem přijdeš. Pokud ne, nechávám tu pro tebe dopis. Před chvílí jsem zaslechla poplach a jezdce vyjíždějící ven z tábora a mně nezbývá, než věřit, že jsi s nimi.
Myslím, že stíháte dva muže, kteří dnes v noci přišli za mým otcem.

Jsou to generálové armád Zayna al-Dina. Jeden se jmenuje Kadem ibn Abubaker a druhý je holandský odpadlík. Oba velí turecké pěchotě, která povede útok na Maskat. Přinesli otci zprávu, že flotila převážející Zaynovy vojáky už není v Zanzibaru. Vyplula přede dvěma týdny a právě kotví u ostrova Boomi. Vracíme se spěšně s otcem na palubu Arctura, aby nás turecký útok nezastihl ve městě. Otec zamýšlí připojit se k Zaynově flotile.
Chce být u toho, až Zayn vstoupí do města.
Mansur cítil, jak mu strachem chladne krev v žilách.
Ostrov Boomi ležel pouhých deset námořních mil od vjezdu do maskatského přístavu a město se ocitlo v děsivém ohrožení. Zaynje na palubě vlajkové lodi a s ním připlulo padesát dhau se sedmi tisíci tureckých vojáků. Plánují se vylodit na poloostrově a pochodovat na město po souši. Chtějí překvapit obránce a vyhnout se dělům na hradbách směrem k moři. V době, kdy budeš tento dopis číst, už možná zaútočili. Dalších padesát Zaynových dhau plných vojska a munice je na cestě. Do Maskatu dorazíběhem týdne.
Vyděšený Mansur jen s přemáháním dočetl zbytek dopisu.
Nejraději by hned běžel otce varovat.
S hlubokým smutkem a pocitem viny ti musím říct, že otcova nabídka pomoci povstalcům byla pouhá lest, jak zdržet pouštní šejky v Maskatu, aby je Zayn mohl pochytat všecky najednou. Nemůžou od něj očekávat žádnou milost stejně jako ty a tvůj otec.
Dozvěděla jsem se o tom všem teprve před hodinou.
Opravdu jsem věřila, že to otec s nabídkou britské ochrany myslí upřímně. Stydím se za to, co před lety provedl svým bratrům,

Tomovi a Dorianovi. Do chvíle, než jsi mi všecko řekl, jsem nevěděla o ničem. Věděla jsem jen, jak je otec ctižádostivý, ale neměla jsem tušení, že je tak nelítostný. Byla bych ráda, kdyby existoval nějaký způsob, jak bych to mohla napravit.
"Existuje, Verity. Ach ano, existuje," zašeptal Mansur a četl dál.
Píšu to s těžkým srdcem, ale v noci jsem se dozvěděla, že Kadem ibn Abubaker je zločinec, který zavraždil tvou matku, princeznu Yasmini. Chvástal se tím ohavným činem. Dnes v noci chtěl zabít taky tebe a tvého otce, ale můj otec mu v tom zabránil.
Neudělal to ze soucitu, ale jen proto, aby neohrozil plán na dobytí Maskatu, který se Zaynem připravil. Pokud by otec nezakročil, přísahám na své spasení, že bych tě nějak varovala.
Nevíš ani, jak se mi hnusí skutky, kterých se můj otec dopustil. V jediné krátké hodině jsem ho začala nenávidět a bojím se ho ještě víc.
Prosím, Mansure, odpusť mi bolest, kterou jsem ti způsobila.
"Ty za to neneseš vinu," zašeptal.
Obrátil list pergamenu a přečetl posledních pár řádek.
Minulou noc ses mě ptal, jestli k tobě něco cítím. Tehdy jsem ti neodpověděla, a tak to udělám teď. Ano, cítím.
Jestli se už víckrát neuvidíme, doufám, že nepřestaneš věřit, že jsem ti nikdy nechtěla ublížit. Tvá milující sestřenka Verity Courtneyová.
Jeli do Maskatu, jak nejrychleji mohli, a nemilosrdně hnali koně.
I tak ovšem bylo příliš pozdě. Sotva se dostali na dohled věží a minaretů, zaslechli kanonádu a nad přístavem špinil oblohu šedivý dým bitvy.
Když Dorian v čele vojáků přijel k prvnímu palmovému háji, za zdmi města se ozýval křik a výstřely z mušket. Cestu dál ucpaly zástupy lidí prchajících z města. Ženy, děti a staří obyvatelé Maskatu utíkali před válečnými hrůzami. Odbočili proto z cesty, a přes palmové háje se blížili k městu. Válečná vřava sílila a zahlédli už i hlavice kopí, zakřivené šavle a bronzové helmice tureckých vojáků, hrnoucích se k městským bránám.
Vyždímali z uštvaných koní poslední kousek sil a v sevřeném šiku zamířili k bránám, které se pomalu zavíraly. Turci jim běželi vstříc.
Zavřou je dřív, než k nim dojedeme," volal Mansur na otce.

"Ukážeme jim, kdo jsme!" Dorian strhl z hlavy turban a s vlajícími ohnivými vlasy jel dál.
Z ochozu hradeb zazněly výkřiky. "Al-Salil! To je kalif!"
Muži se znovu sklonili nad klikami navijáků a brány se začaly pomalu otevírat.
Turečtí vojáci viděli, že pěšky jezdce nezastaví. Jejich jízda ještě nedorazila, protože se přepravovala v druhém sledu lodí. Zastavili a sňali ze zad své krátké, zpětně zakřivené luky. První salva šípů syčících jako hadí doupě vzlétla k nebi a zapadla mezi pádící koně. Zasažený Istaphův hřebec padl, jako by v plném běhu zakopl o natažený drát. Mansur se vrátil, vytáhl Istapha ze sedla zmrzačeného koně a pomohl mu za sebe na hřbet vlastního koně. Konečně projel deštěm tureckých šípů a zjistil, že se brány znovu zavírají. Marně volal na muže u navijáků.
Jako by ho ani neslyšeli.
Náhle se u nich objevil Dorian a postavil se s koněm do cesty těžkým mahagonovým vratům. Se skřípěním se zastavila a Mansur se jimi protáhl. Turci k nim doběhli, právě když se definitivně dovřela. Obránci na hradbách do nepřátel začali střílet z mušket a luků a turečtí vojáci utekli zpátky do palmového háje.
Dorian cvalem dojel úzkými uličkami k mešitě a vyběhl po točitém schodišti na ochoz nejvyššího minaretu, odkud byl volný výhled na přístav a poloostrov. Na druhé straně viděl rozlehlé háje a obdělávaná pole. Už dříve zdokonalil a zavedl systém spojení pomocí vlajkových signálů, a tak teď mohl koordinovat akce dělostřelců na hradbách i na dvou lodích v přístavu.
Za poloostrovem objevil dalekohledem les stěžňů Zaynových lodí a otočil se k Mansurovi. "Naše lodi jsou zatím v bezpečí," ukázal na zakotvenou Vílu a Odplatu. "Ale až Zayn do zátoky vyšle své válečné plachetnice, budou bez ochrany a zranitelné. Musíme je dostat blíž ke břehu pod ochranu děl na hradbách."
"Jak dlouho se můžeme udržet, táto?" zeptal se Mansur tiše anglicky. Nechtěl, aby mu bin-Shibam a Mustafa Zindara rozuměli.

"Nestihli jsme dokončit práce na jižních hradbách," odpověděl Dorian. "Brzy naši slabinu objeví."
"Zayn o ní určitě už ví. Město se hemží jeho špehy. Podívej!" Mansur ukázal na mrtvá těla visící z vnějších hradeb jako prádlo. "I když se Mustafa Zindara postaral o všecky, kteří se mu dostali do rukou, pár jich určitě přehlédl."
Dorian dalekohledem zkontroloval díry v obraně, které spěšně zatarasili kládami a koši naplněnými pískem. Tyto provizorní opravy byly jen dočasné a nevydržely by soustředěný útok zkušeného vojska. Potom dalekohled zaměřil na jih od města k palmovým hájkům a strnul. Podal přístroj Mansurovi. "První útočná vlna už se formuje."
Mezi stromy zahlédli odlesky slunce od zbraní a helmic tureckých vojáků, shromážděných pod korunami stromů.
"Mansure, jdi na palubu Víly. Chci, abys převzal velení na obou našich lodí.
Dostaň je tak blízko břehu, jak to jen půjde.
Jejich děla musejí krýt přístup k jižním hradbám."
Později Dorian pozoroval Mansura, jak v člunu odplouvá k Víle. Chvilku potom, co vstoupil na její palubu, lodníci vytáhli kotvy, obě lodi se otočily a s košovými plachtami pomalu vplouvaly hlouběji do zátoky.
Slabá bríza jim stěží dodala minimální rychlost, při které ještě loď poslouchá kormidlo. Loudaly se po jiskřící hladině a na trupu jim hrály tyrkysové odrazy slunce ode dna laguny.
Dorian se otočil zpátky k jihu. Příprava tureckého útoku začala. Na otevřenou pláň před jižním valem hradeb nastupovala první vlna nepřátelských vojáků a Dorian přikázal vytáhnout na věž minaretu rudou vlajku - smluvený signál, který oznamoval zahájení útoku. Zamával na Mansura a ukázal k jihu.
Mansur zamáváním potvrdil, že rozumí, a poklidně plul dál.
Těsně pod přístavní zdí se škunery postupně otočily a z otevřených poklopů střílen vyjížděly hlavně děl podobné zubům vrčícího monstra.

Mansur procházel po dělové palubě, zastavoval se u jednotlivých děl a rozmlouval s jejich osádkami.
Jižní hradby a přístup k nim ještě stále kryl roh vysokého kamenného valu, ale jak se Víla k němu blížila, Mansurovi se otevíral výhled na celou scénu.
Turci vlekli dlouhé žebříky na zlézání hradeb a mnozí z nich zahlédli přes pruh vody dvě malé pohledné plachetnice, které se vynořily za zdmi pevnosti. Turecká pěchota nikdy nezažila palbu z devítiliberních děl a někteří vojáci jim dokonce zamávali.
Aby je nepoplašili, Mansur své posádce nařídil pozdravy opětovat.
Přípravy na lodích probíhaly rozvážně. Mansur měl dost času osobně zkontrolovat všecka děla a nastavit naměr.
Jen s obtížemi některé osádky přesvědčoval, že palebná síla děl se nezvýší, když nastavovací šrouby vytočí na maximum.
Pomalu se blížili k pláži a hloubkoměřič ze svého stanoviště hlásil hloubku: "Na značce pět."
"Stačí," zamumlal Mansur, "jsme dostatečně blízko." Pak přikázal Kumrahovi: "Otoč ji do směru."
Víla plula v novém kurzu rovnoběžně s pobřežím.
"Teď jim naservírujeme podle nejlepšího gusta pana Pandita Singha," poznamenal tiše s dalekohledem na oku. Spolu s přídí se natočila i děla Víly, ale Mansur stále vyčkával. Věděl, že první salva je nejúčinnější. Po ní se nepřítel rozprchne a ukryje.
Byli blízko břehu a Mansur dalekohledem rozeznával jednotlivé články kroužkového brnění nejbližších tureckých vojáků a pera na helmicích důstojníků.
Konečně spustil dalekohled a vrátil se k dělům. Všecky hlavně byly zaměřeny a osádky děl čekaly na jeho rozkaz.
Mansur zvedl pravici s šarlatovým hedvábným šátkem.
"Pal!" vykřikl a máchl šátkem dolů.
Pochybná dvojice, Kadem ibn Abubaker a Herminius Koots, stála na skalnaté vyvýšenině obklopena svým štábem a přes otevřenou pláň pozorovala jižní ochranný val města.
Do štábu byli zařazeni i turečtí důstojníci, jejichž pravomoci si oba muži přisvojili, když je Zayn al-Din povýšil.
Sledovali, jak tři útočné šiky, každý po dvou stovkách mužů, postupují kupředu. Nesli žebříky a na zádech měli zavěšené kruhové bronzové štíty, které je měly chránit před střelami z hradeb, jež je zasypou, až se přiblíží na dostřel.
Těsně za nimi v sevřených čtvercových útvarech následovaly prapory

dalších pěšáků připravených využít každého opěrného bodu na hradbách, který první vlna dobude.
"Riziko ztráty nějaké stovky mužů stojí za naději na rychlý průlom," poznamenal Koots.
"Můžeme si ztráty dovolit," souhlasil Kadem. "Za pár dnů dorazí zbytek flotily, dalších deset tisíc mužů. Když dnes neuspějeme, zítra zahájíme klasické obléhání."
"Musíš přesvědčit svého ctihodného strýce kalifa, aby svými válečnými loďmi zablokoval zátoku s přístavem."
"Vydá rozkaz, až uvidí výsledek tohoto prvního útoku," ujistil Kadem Holanďana. "Věř, generále, strýc je zkušený velitel. Uvažoval o válce s nepřáteli od chvíle, kdy usedl na Sloní trůn. Zrádná revoluce těch požíračů vepřového, které můžeme vidět před sebou," ukázal na řady obránců na městských hradbách, "byla jediná porážka, kterou kdy utrpěl - kvůli zradě a podlosti v řadách vlastního dvora. To už se opakovat nebude."
"Kalif je velký muž. Nikdy jsem nic jiného netvrdil," pospíšil si s ujištěním Koots. "Pověsíme ty zrádce z městských hradeb na jejich vlastních střevech."
"S pomocí boží," dodal Kadem.
Za dva roky, co byli spolu, překovali počáteční křehké pouto v solidní ocelové články. Úděsnou pouť, ke které je po nočním útoku donutil Jim Courtney, by slabší jedinci nepřežili.
Na tisících kilometrech neobydlené pustiny museli překonat choroby i podvýživu. Koně jim pošli na nemoci a vyčerpání, nebo je zabili

nepřátelské domorodé kmeny. Na posledním úseku cesty museli pěšky překonat močály a mangrovové houštiny.
Na pobřeží narazili na rybářskou osadu a v noci ji přepadli.
Muže a děti pobili hned, ale pěti ženám a třem malým dívkám dopřáli milosrdenství smrti, teprve až si na nich Oudeman s Kootsem ukojili své zvrhlé choutky. Kadem ibn Abubaker se od orgií distancoval.
Zatímco ženy křičely a vzlykaly, modlil se na pláži, dokud nezmlkly poslední výkřiky, když jim Koots s Oudemanem podřezali hrdla.
V ukořistěném rybářském člunu, staré vetché kánoi s vahadly, vypluli na moře. Po náročné a vyčerpávající plavbě konečně dopluli do přístavu na ostrově Lamu. V trůnním sále paláce padli na kolena před Zaynem al-Dinem.
Zayn al-Din přijal svého synovce vřele a zpráva o Yasminině popravě ho potěšila. Jak Kadem slíbil, kalifovi se zalíbil i jeho nový společník a pozorně vyslechl výčet jeho nemilosrdných válečných skutků.
Na zkoušku Kootse vyslal s menším ozbrojeným doprovodem do afrického vnitrozemí, kde se ještě držely zbytky rebelů.
Čekal, že neuspěje, stejně jako všichni ostatní před ním.
Jenže Koots, věrný své pověsti, za dva měsíce přivedl vůdce vzbouřenců v řetězech na Lamu.
Později je v Zaynově královské přítomnosti zaživa vyvrhl.
Za odměnu mu Zayn ponechal půl laku zlatých rupií z lupu a zajaté otrokyně podle vlastního výběru.
Navíc ho povýšil na generála a předal mu velení čtyř praporů armády, která se připravovala k útoku na Maskat.
"Jde za námi kalif. Až přijde, můžeš dát rozkaz k útoku," řekl Kadem a vydal se vstříc nosítkům krytým zlatým a modrým baldachýnem.
Osm otroků se s nimi plahočilo do svahu kopce.
Zayn al-Din už dávno nebyl tím naducaným děckem, kterého Dorian srazil ze schodů v harému na Lamu, když bránil Yasmini před jeho týráním. Stále kulhal, ale dětská zaoblenost dávno zmizela.
Život plný intrik a neustálých svárů mu zpevnil rysy a naostřil důvtip a lstivost. Nebýt kruté linie úst a potměšilého lesku tmavých očí, mohl by být považován za pohledného muže.
Kadem s Kootsem před ním poklekli a dotkli se čelem země.
Zpočátku se Kootsovi taková forma projevování úcty hnusila, ale po čase se stala součástí jeho nového života stejně jako orientální oděv.
Zayn pokynem ruky generály zvedl a v jejich doprovodu odešel na opačnou stranu pahorku, odkud se jim naskytl výhled na volnou pláň s nastoupenými útočnými šiky.
Zayn praktickým okem hodnotil rozmístění jednotek.
Souhlasně přikývl a vysokým, téměř dívčím hlasem řekl:
"Pokračujte!"
Když ho Koots poprvé slyšel promluvit, pohrdal jím.
Jenže hlas byl jedinou jeho slabinou.
Zplodil sto dvacet tři potomků a jen šestnáct z nich byla děvčata.
Nepřátel pobil na tisíce a nemálo z nich vlastní rukou.
"Jednu červenou raketu," přikázal pobočníkovi. Rozkaz rychle putoval z kopce k signalistům. Raketa jiskřící jako rubín stoupala k bezmračnému nebi se stříbrnou vlečkou kouře za sebou.
Z úpatí kopce se ozval slabý jásot a masy bojovníků vyrazily

k hradbám. Zayn si opřel dlouhý bronzový dalekohled o záda otroka, který mu sloužil jako živý stativ.
Čelní řada Turků doběhla k příkopu pod valem ve chvíli, kdy se zpoza rohu kamenného valu vynořila Víla. Těsně za ní plula Odplata.
Oba důstojníci bez otálení na ně zaměřili své dalekohledy.
"Na těch lodích připlul do Maskatu zrádce al-Salil," komentoval jejich přítomnost Kadem. "Naši špehové nás na ně upozorňovali."
Zayn mlčel, jen při vyslovení jména mu ztvrdly rysy. Ve zmrzačené noze se ozvala bolest a hrdlem mu stoupala kyselá pachuť nenávisti.
Koots je dál sledoval. "Mají děla vytažená a zaměřená na naše šiky. Pošli spěšného posla, aby je varoval," zavrčel na pobočníka.
"Nemáme koně," namítl muž.

"Tak běž sám!" Koots ho chytil za rameno a postrčil z kopce dolů. "Mazej, ty línej pse, nebo tě nechám uvázat k ústí dělový hlavně." Jeho arabština byla den ode dne plynulejší a barvitější.
Muž pádil ze svahu, mával rukama, křičel a ukazoval na dvojici lodí. Jenže pozornost Turků byla plně soustředěna na útok a nikdo se ani neohlédl.
"Neodvoláme útok?" navrhl Kadem, ale všichni dobře věděli, že už je příliš pozdě. Mlčky čekali, co se bude dít.
Z prvního škuneru náhle vyrazil oblak bílého dýmu.
Po boční salvě se loď mírně naklonila, ale hned se zase vyrovnala a její trup zahalil kouř, z něhož k nebi čněly jen stěžně.
Hromový rachot výstřelů je na pár vteřin ohlušil a postupně doznával v slábnoucí ozvěně od vzdálených kopců.
Pozorovatelé obrátili své dalekohledy zpátky na husté šiky útočníků na pláni.
To, co uviděli, otřáslo i otrlými vojáky přivyklými masakrům na bitevním poli.
Kartáčové střely se rozptýlily a v sevřených šicích vyťaly průseky široké dvacet kroků.
Jako po kose na poli zralého obilí nezůstane stát jediný klas, tak i v cestě střel nezůstal živý jediný voják.
Kroužkové brnění a helmice jim poskytly stejnou ochranu jako list křehkého pergamenu.
Utržené hlavy, stále v helmicích tvaru polévkových mís, létaly vzduchem a torza těl bez končetin se kupila jedno na druhém.
K mužům na vršku kopce se jasně nesl nářek raněných a umírajících.
Na Víle přestavili kormidlo, loď se otočila a zamířila na otevřenou vodu. Na její místo poklidně připlula Odplata.
Nezranění vojáci na břehu stáli v strnulé nehybnosti, neschopní pochopit rozsah pohromy, která zdecimovala jejich řady.
Když na ně Odplata zamířila svá děla, nářek raněných přehlušil zoufalý křik zdravých.
Jen málo z nich si zachovalo duchapřítomnost a bezhlavě se vrhali k zemi. Převážná většina odhodila žebříky, otočila se k hrozbě zády a utíkala pryč.
Odplata vypálila boční salvu a kopírovala otočku své sesterské lodi. Víla dokončila obrat a připlouvala natočená ke břehu opačným bokem. Než za prchajícími Turky vyslala svůj zničující pozdrav, dělostřelci na pravoboku mezitím dokončili nabíjení svých zbraní a čekali, až na ně přijde řada.
Jako tanečnice při impozantním menuetu obě lodi předvedly sérii vypracovaných osmičkových figur. Po každé z nich přes úzký pruh vody s hromovým duněním vyrazila smršť střel doprovázená mračny dýmu.
Po dokončení čtvrté salvy Mansur zaklapl dalekohled a řekl Kumrahovi: "Končíme. Není na co střílet. Zasuňte děla a doveď lodi do zátoky.
Oba škunery se beze spěchu vrátily na svá kotviště pod ochranu děl na ochozech městských hradeb.
Zayn se svými dvěma generály přehlíželi bitevní pole. Pokrývaly ho mrtvoly tak hustě jako podzimní listí.
"Kolik?" zeptal se Zayn dívčím hlasem.
"Ne víc než tři stovky," pokusil se odhadnout ztráty Kadem.
"Ne, ne! Míň," vrtěl hlavou Koots. "Sto padesát. Nanejvýš dvě stě."
"Jsou to jen Turci. A než uplyne týden, lodi přivezou další."
Zayn vlažně přikývl. "Musíme začít kopat přístupové zákopy a směrem k zátoce postavíme stěnu z košů naplněných pískem, která naše vojáky ochrání před střelbou z lodí."
"Nevydá Vaše Veličenstvo rozkaz flotile, aby zablokovala vjezd do zátoky?" zeptal se uctivě Kadem.
"Musíme přidusit al-Salilovy lodi a zamezit přísun potravin do města z moře."
"Už jsem rozkazy vydal," odpověděl mu Zayn povýšeně.
"Anglický konzul se svou lodí se postaví do čela naší flotily. Pouze jeho loď se rychlostí vyrovná nepřátelským plavidlům.
Sir Guy zabrání, aby prolomily blokádu a dostaly se na širé moře."

"Al-Salil a ten jeho parchant nesmějí uniknout," řekl Kadem a jeho oči při vyslovení jména zaplály temnou mesmerickou září.
"Moje vlastní nenávist je větší než tvoje. Al-Salil zavraždil mého bratra Abubakera. A jsou tu další staré účty o nic méně naléhavé, které si žádají vyrovnání," mínil Zayn.
"Přes dnešní nezdar má kolem krku smyčku, a myji teď začneme utahovat.
Příští týdny Dorian ze svého velitelského stanoviště na ochozu minaretu sledoval, jak pokračují přípravy k obléhání města.
Nepřátelské lodi obepluly poloostrov a rozvinuly se napříč ústí zátoky mimo dostřel pobřežních baterií i devítiliberních děl obou škunerů. Některé z větších, hůře ovladatelných dhau zakotvily na hranici hloubky čtyřiceti metrů, kde se dno začínalo zvedat.
Rychlejší plavidla pendlovala sem a tam v hlubších vodách připravená zajmout zásobovací lodě, které by se pokusily vniknout do přístavu, případně stíhat dva škunery, pokud by se snažily blokádu prorazit.
V dálce se vznášel na vlnách majestátní trup Arctura s elegantními stěžni, který občas zmizel za útesy a jindy za obzorem.
Čas od času Dorian zaslechl vzdálené hřmění jeho děl, když se mu podařilo objevit nějaké nešťastné malé plavidlo, pokoušející se dopravit do Maskatu zásoby. Potom se zase objevil na jiném místě.
Mansur s otcem anglickou loď pozorovali dalekohledy.
"Dokáže plout ostře proti větru jako žádná z arabských plachetnic," poznamenal Dorian. "Může rozvinout téměř dvojnásobně víc plachet než naše lodi a má osmnáct děl proti našim dvanácti.
Je to úžasné plavidlo."
Mansur zjistil, že uvažuje o tom, jestli je Verity na palubě Arctura. Jestli je tam sir Guy, bude tam samozřejmě s ním, napadlo ho. Je jeho hlas, neobejde se bez ní. Představil si, jak na Arctura zaměřuje svá děla a Verity stojí na jeho otevřené palubě. Bojím se chvíle, až ta situace nastane, zakončil úvahy a odpověděl otci. " Víla a Odplata můžou mířit výš a společně mají čtyřiadvacet děl proti osmnácti sira Guye. Navíc Kumrahovi s Batulou jsou tyto vody důvěrně známé. Ruby Cornish je ve srovnání s nimi nemluvně." Mansur se rozesmál s lehkovážnou bezstarostností mládí.
"Kromě toho máme stanoviště tady.
Zayn a jeho Turci budou upalovat jako psiska se žhavými uhlíky pod ocasy."
"Přál bych si mít tvoje sebevědomí." Dorian zamířil dalekohled do vnitrozemí a sledoval, jak se obléhací armáda postupně, ale neúprosně přibližuje k hradbám.
"Zayn už to dělal mnohokrát, nedopustí se mnoha chyb. Podívej, jak se zakopává.
Ty zákopy a valy z košů s pískem ochrání jeho útočníky před střelbou z lodí, dokud se nedostanou přímo pod hradby."
Den za dnem zasvěcoval Mansura do starověkého umění obléhání.
"Vidíš, jak do připravených stanovišť stěhují těžká děla?
Až z nich začnou skutečně střílet, rozdrtí nejslabší místa naší obrany, a provizorní opravy zničí dřív, než je budeme stačit obnovit. Prolomenou obranou sem vtrhnou vojáci ze zákopů."
Sledovali, jak volská spřežení táhnou těžká děla. Před týdnem z Lamu dorazil zbytek Zaynových lodí s koňmi, tažnými zvířaty a zbytkem armády. Vyložili je na odvrácené straně poloostrova a nyní jeho jízda patrolovala v palmových hájích a na úpatí kopců. Prach zvířený kopyty zvířat se nikdy zcela neusadil.
"Co můžeme udělat?" zeptal se Mansur už méně jistým hlasem.
"Vpodstatě nic," odpověděl Dorian. "Mohli bychom napadat a brzdit jejich zemní práce. Ale na to oni čekají, a my bychom utrpěli velké ztráty. Můžeme také odstřelit část jejich písečných bariér, ale oni jsou schopni během několika hodin opravit jakékoliv škody, které jim dokážeme způsobit."
"To zní malomyslně," vyčetl mu Mansur.
"U tebe na něco takového nejsem zvyklý, otče."
"Malomyslně?" uvažoval Dorian.
"Určitě ne, pokud jde o konečný výsledek. Nikdy ovšem Zaynovi nedovolím, aby nás uvěznil ve městě.
Naši muži nebojují dobře v uzavřeném prostoru, mezi zdmi hradeb.
Milují útok. Nejsou z těch, co by zalezli do kouta.
Mustafa Zindara a bin-Shibam je zde drží jen s obtížemi a oni sami

touží bojovat v otevřené poušti, tam to umějí nejlíp."
Tu noc stovka bin-Shibamových mužů vyrazila z městských bran a v sevřeném útvaru procválala tureckými liniemi do pouště.
Stráže jen taktak stihly brány zavřít, než se přihnali obléhatelé, aby využili příležitost.

464 465

"Nemohl jsi jim v odchodu zabránit?" zeptal se bin-Shibama příští ráno Mansur.
Starý válečník jen pokrčil rameny nad Mansurovým nedostatkem porozumění a odpověděl mu Dorian. "Saarové nepřijímají rozkazy. Šejka následují jen dotud, jestliže souhlasí s tím, co po nich žádá. Když nesouhlasí, tak se vrátí domů."
"A když už jedni začali, odejdou další. Dahmům a Awamirům už taky dochází trpělivost," varoval Mustafa Zindara.
Následujícího dne za rozbřesku začaly nepřátelské baterie v hlubokých a silně opevněných postaveních ostřelovat jižní hradby.
Podle záblesků a kouře Dorian s Mansurem spočítali, že baterie čítá jedenáct děl těžkého kalibru.
Vystřelované kamenné koule musely vážit hodně přes padesát kilogramů.
Let masivních střel bylo možné sledovat prostým okem.
Mansur změřil rychlost střelby. Trvalo dvacet minut, než hlaveň děla vytřeli, nabili, nasypali střelný prach do zápalky, vyjeli s ním ven, zaměřili a vypálili. Když se nepřátelská děla zastřílela, těžké koule zasahovaly cíl se znepokojující přesností.
Každá další dopadala jen metr či dva od předcházející.
Jediná koule mohla narušit blok zdiva a druhá, která dopadla do stejného místa, ho úplně rozbila.
Pokud zasáhla dřevěnou kládu, kterou obránci zatarasili díry v opevnění, zbyla z ní zubní párátka.
Do soumraku prvního dne v hradbách zely dvě díry.
Když se setmělo, parta dělníků spěchala pod velením Mansura škody opravit.
Za svítání začalo ostřelování znovu. Do oběda opravy zmizely a kamenné koule díry dál rozšiřovaly.
Dorianovi dělostřelci z hradeb nad přístavem přemístili polovinu děl a posílili baterii na jižním valu.
Jenže Zaynova děla byla dobře chráněna v hlubokých okopech a bariérou košů s pískem, takže jim ani soustředěná palba z hradeb příliš neublížila.
Ze stanovišť trčela jen ústí bronzových hlavní a ta představovala na tu vzdálenost cíl nepatrné velikosti.
Pokud střela obránců zasáhla koš z pleteného rákosu, písek ji utlumil tak dokonale, že nadělala jenom minimální škody.
V půli odpoledne se obráncům podařil první přímý zásah.
Jedna z desetikilových železných střel zasáhla hlaveň děla na levém okraji baterie. Bronz zazvonil jako zvon, těžké dělo vyskočilo z podvozku dozadu, rozdrtilo svou osádku a jeho hlaveň zůstala trčet vzhůru k obloze.
Úspěch vyvolal mezi obránci radostný jásot a dělostřelci znásobili úsilí.
Do setmění už podobného úspěchu nedosáhli a v hradbách přibývaly stále větší díry.
Když na nebi pohasl měsíc, vedli Mansur a bin-Shibam výpad do nepřátelských linií. Každý s dvaceti muži se plížil k palebným postavením děl. Třebaže Turci přepad očekávali, Mansurova skupina se nepozorovaně dostala téměř až k ochrannému valu.
Teprve pak si jich,strážný všiml a vystřelil z muškety.
Kulka proletěla Mansurovi kolem hlavy, ale Mansur nedbal a volal na své muže: "Za mnou!"
Protáhl se střílnou, vyskočil na hlaveň, běžel po ní k muži, který na něj vystřelil, a snažil se ho bodnout do krku.
Strážný odhodil mušketu, kterou chtěl nabít, a holýma rukama sevřel čepel šavle. Mansur ji vytrhl a ostří muži přeřezalo šlachy na prstech. Přeskočil svíjející se tělo a dopadl mezi rozespalé turecké dělostřelce, kteří se zvedali z přikrývek.
Zabil jiného a dalšího zranil, než Turci s ječením utekli do noci.

Jeho muži se připojili k útoku. Mansur mezitím zastrčil do zapalovacího
otvoru hlavně železný hřeb a jiný z jeho mužů ho tuctem silných úderů kladivem zarazil dovnitř.
Spojovacím zákopem potom běželi k dalšímu dělu.
Jeho osádka už byla vzhůru a čekala na ně s kopími a válečnými sekerami. Ve vteřině okop naplnil křik boje a chumel zápasících těl. Zezadu do spojovacího okopu přibíhali další nepřátelé a Mansur si uvědomil, že k druhému dělu neproniknou.
"Zpátky," zaječel. Přelezli ochranný val, právě když Istaph přijel s koňmi. Nasedli a tryskem pádili k městským bránám, následováni oddílem bin- Shibama.
Za hradbami zjistili, že ztratili pět mužů a dalších deset jich utrpělo zranění. Za ranního světla Turci scházející muže svlékli do nahá a vystavili je těsně na předprsně dělových stanovišť.
Mansur s bin-Shibamem dokázali hřeby vyřadit pouze dvě z děl a zbývajících osm zahájilo opět ostřelování hradeb.
Opakoval se scénář z předešlého dne a po několika hodinách zmizely barikády, kterými přes noc díry zatarasili.
Odpoledne jeden šťastný zásah změnil v hromadu suti celých šest metrů kompletního zdiva.
Jak Dorian z minaretu hodnotil škody, poznamenal.
"Ještě týden a Zayn může znovu začít s útokem."

466 467

V noci dvě stě Awamirů a Dahmů osedlalo koně a opustilo město.
Ráno podle zvyku muezzin z minaretu hlavní mešity svolal věřící k modlitbě. Reagovaly obě strany.'Turkové odložili své helmice a poklekli mezi palmovými háji a obránci na ochozu hradeb udělali totéž. Než se Dorian připojil k vzývání Alláha, ironicky se usmál skutečnosti, že oba tábory prosí stejného Boha o vítězství.
Tentokrát ale rituál doznal změn. Po modlitbách Zaynovi heroldi vyjeli podél hradeb a varovali obránce.
"Slyšte slova pravého kalifa. Ti z vás, kteří si přejí opustit toto město odsouzené k záhubě, mohou odejít bez jakýchkoliv překážek. Odpustím vám vaši proradnost. Můžete si vzít své koně a zbraně a vrátit se do svých stanů za svými ženami. Kohokoliv, kdo mi přinese hlavu krvesmilného uchvatitele al-Salila, odměním lakem zlatých rupií."
Obránci se jim vysmívali, ale příští noc odjelo z města dalších tisíc válečníků. Před odchodem se dva nižší šejkové přišli s Dorianem rozloučit. "Nejsme zrádci ani zbabělci," řekli mu, "ale toto není boj pro muže. Venku v poušti s tebou pojedeme třeba na smrt. Milujeme tě, jako jsme milovali své otce, ale nechceme zde umřít jako psi v kleci."
"Jděte s mým požehnáním," odpověděl jim Dorian.
"A nechť v božích očích najdete vždy přízeň. Vězte, že za vámi opět přijdu."
"Budeme tě čekat, al-Salile."
Příští den v čase modliteb, když utichla děla, objeli heroldi hradby znovu.
"Pravý kalif Zayn al-Din vydává město v plen. Každý muž nebo žena, kteří budou uvnitř hradeb nalezeni, až kalif vstoupí do města, budou umučeni."
Tentokrát se ozvalo jen pár posměšných hlasů a v noci opustila město téměř polovina zbylých obránců. Turci lemovali cestu, po které odcházeli, ale nikdo jim v odchodu nebránil.
"Nejsi rozrušená, miláčku." Karolína Courtneyová zkoumavě sledovala obličej své dcery. "Co tě trápí?"
Od chvíle, co Verity vyšla z otcovy velké kajuty na palubu, kromě vágního pozdravu s matkou nepromluvila.
Schůzka s kalifovým vojenským velitelem Kademem ibn Abubakerem se protáhla do pozdního dopoledne. Verity stála u hrazení a sledovala, jak rychlá felúka odváží generála na břeh.
Tlumočila otci Abubakerovo hlášení a kalifův rozkaz k zesílení blokády zátoky, aby žádná nepřátelská loď nemohla uniknout, až město konečně dobude.

Teď vzdychla a otočila se k matce. "Mami, obléhání spěje do konečné fáze," poslušně odpověděla. Ty dvě se nikdy nesblížily.
Karolína, nervózní a hysterická žena, byla plně ovládána svým manželem a na roli matky jí zbylo málo času a energie.
Ani jako dítě se nedokázala soustředit na jednu činnost a přelétala z jedné věci na druhou jako motýl v jarní zahradě.
"Velice se mi uleví, až tato ošklivá záležitost skončí a tvůj otec řádně zatočí s tím darebákem al-Salilem. Potom můžeme zpátky domů."
Za domov Karolína považovala konzulát v Dillí.
Za kamennými zdmi, v pečlivě upravených zahradách a studených nádvořích s fontánami se cítila bezpečná před krutým, cizím světem Orientu. Poškrábala se na krku a tiše zaskučela.
Na bílé kůži měla rudou vyrážku. Vlhký tropický vzduch a omezený prostor kajuty zvyšovaly horko a nepříjemné svědění.
"Nechceš přinést nějaký chladivý balzám?" nabídla se Verity.
Divila se, jak lehce ji matka přinutí, aby se cítila vinna.
Odešla ke Karolíně ležící v závěsné síti, kterou jí Cornish upevnil do rohu obytné paluby. Plátěná markýza ženu chránila před slunečním žárem a zároveň umožňovala studenému pasátu chladit její tlusté, zpocené tělo.
Verity vedle ní poklekla a bílou tekutinou jí potírala zarudlou svědivou vyrážku. Karolína se lenivě ovívala tučnou bílou rukou. Prsteny s diamanty měla hluboce zařízнuté v naběhlé těstovité kůži prstů. Štíhlá snědá indická služebná v krásném hedvábném sárí klečící na opačné straně sítě jí nabídla tác se sladkostmi.
Karolína si vybrala růžovou trubičku Tureckého potěšení, a když se dívka zvedala k odchodu, zastavila ji rozkazovačným lusknutím prstů a vzala si další dva kousky želé navoněného po květinách.
Hodila si je do úst a žvýkala je s nezkrotným potěšením.
Jemný bílý cukrový prášek jí ulpěl na rtech.
"Co myslíš, že se stane al-Salilovi a jeho synu Mansurovi, až je Kadem ibu Abubaker zajme?" zeptala se Verity mile.

"Nepochybuji, že to bude něco naprosto nechutného," odpověděla Karolína bez zájmu. "Kalif svým nepřátelům provádí zvěrské věci. Nechává je rozdupat slony nebo rozstřílet z děla."
Otřásla se a sáhla po skleničce medového šerbetu, kterou jí služka podávala. "Jenže mně se o tom vůbec nechce mluvit."
Usrkla šerbetu a tvář se jí rozjasnila.
"Až tuto záležitost na konci měsíce tvůj otec uzavře, můžeme být na tvé narozeniny zpátky v Dillí.
Chci pro tebe uspořádat ples. Zúčastní se ho každý přijatelný mládenec z vyšší společnosti. Je načase, drahoušku, abychom ti našli manžela. Ve tvém věku už jsem byla čtyři roky vdaná a měla jsem dvě děti."
Verity se na svou tlustou, marnivou matku znenadání nazlobila jako nikdy dříve. Vždycky s ní jednala s jistou úctou a omlouvala její žravost a ostatní slabosti, ale teprve teď, když poznala Mansura, pochopila skutečnou hloubku její podřízenosti otci.
Vinu, která ji vehnala do jeho moci. Jenže teď ji její uhlazená, bezmyšlenkovitá a samolibá spokojenost urážela, a její zlost vyvřela dřív, než ji stačila zastavit.
"Ano, mami," řekla trpce. "A první z těch dvou dětí byl parchant Toma Courtneye," vyjelo jí z úst.
Karolína na ni pohlédla velkýma plovoucíma očima.
"Ty zlá, zlá holka jsi mě nikdy neměla ráda!" zakňučela a turecká pochoutka zředěná šerbetem jí skápla na vyšívanou halenku.
Verity ztratila poslední zbytek úcty.
"Vzpomínáš si na Toma Courtneye, mami?" zeptala se.
"A na vaše hrátky při cestě na dědečkově lodi Seraf do Indie?"
"Ty nikdy- Co jsi slyšela? Kdo ti to řekl? To není pravda," blekotala Karolína hystericky.
"A co Dorian Courtney? Nevzpomínáš si na to, jak jste ho jako děcko nechali s tátou hnít v arabském otroctví? Jak jste strýci Tomovi lhali, že Dorian zemřel na malárii? A mně jste namlouvali stejné lži. Dokonce jste mi na Lamu ukázali jeho domnělý hrob."

"Přestaň!" Karolína si dlaněmi zakryla uši.
"Nechci tu špínu poslouchat."
"Špínu, mami?" zeptala se Verity chladně.
"Kdo potom myslíš, že je al-Salil, kterého bys nechala ušlapat slony nebo odstřelit z děla? Ty nevíš, že je to Dorian Courtney?"
Karolína na ni hleděla s tváří bílou jako podmáslí, v níž se zanícená vyrážka jevila ještě výrazněji. "Lži!" zašeptala.
"To všecko jsou strašné lži."
"Mami, syn al-Salila je můj bratranec, Mansur Courtney.
Chceš pro mě manžela? Nemusíš ho hledat. Jestli mi Mansur prokáže tu čest a požádá mě o ruku, nebudu váhat a poletím po jeho boku."
Karolína přidušeně vykřikla a vypadla z houpací sítě na palubu.
Služka se dvěma lodními důstojníky jí spěchali na pomoc.
Sotva ji postavili na nohy, vymanila se z jejich rukou a překotně spěchala po schůdkách do velké kajuty, až se jí rosolovité, tučné tělo natřásalo pod krajkovými šaty vyšívanými perlami.
Sir Guy zaslechl její úzkostný křik a oblečený pouze v košili jí běžel vstříc. Objal ji a odvedl do kajuty.
Verity zůstala sama stát u lodního hrazení a čekala na trest, o kterém věděla, že musí nevyhnutelně přijít. Přes lodi válečné flotily blokující vjezd do maskatské zátoky hleděla na vzdálené věže minaretů města.
Myslí jí opakovaně prolétávaly děsivé zprávy, které otci musela tlumočit od Kadema ibn Abubakera. Než uplyne měsíc, Maskat padne do rukou Zayna al-Dina. Mansur se ocitl ve smrtelném nebezpečí, a ona mu nemohla nijak pomoci.
Její obavy ji dohnaly k největší neomalenosti k matce, jakou si kdy dovolila.
"Bože, prosím," zašeptala, "aby se Mansurovi nic zlého nepřihodilo."
Za hodinu pro ni přišel otcův stevard.
V kajutě seděla matka na sedadle pod záďovým oknem.
V rukou měla mokrý zmuchlaný kapesník, kterým si utírala oči a hlasitě do něj smrkala.
Otec, stále jen v košili, stál uprostřed místnosti a tvářil se velmi zarputile. "Jaké jedovaté lži jsi matce napovídala?" vybafl na ni.
"Žádné lži, otče," odpověděla vzdorně. Věděla, jaké následky její provokování musí mít, ale nedbala.
"Tak mi to zopakuj," nařídil sir Guy. Tichým, odměřeným tónem mu pověděla všecko, co se dozvěděla od Mansura.
Nakonec sir Guy odešel k záďovému oknu kajuty a mlčky sledoval nízké vlny azurového moře. Na svou ženu ani nepohlédl

a ticho se protahovalo. Verity dobře věděla, že delší mlčení je jedním z jeho triků, jak ji zastrašit a donutit k větší poslušnosti.
"Zamlčela jsi mi to," řekl nakonec. "Proč jsi mi neřekla rovnou, co ses dozvěděla? Byla to tvá povinnost ke mně, dítě."
"Ty z toho nic nepopíráš, otče?"
"Já ti nemusím nic popírat ani potvrzovat. Nejsem před soudem. Zato ty ano."
Opět zavládlo ticho. V nevětrané kajutě bylo horko a loď se unaveně kolébala na olejovitých vlnách. Verity docházel dech a bylo jí nevolno, ale rozhodla se, že to nedá najevo.
"Z těch tvých bláznivých historek matka utrpěla těžký šok," promluvil opět sir Guy. Karolína dramaticky zavzlykala a znovu se vysmrkala. "Dnes ráno připluje z Bombaje rychlý poštovní člun a já ji s ním ráno posílám zpět na konzulát."
"Já s ní nepojedu," prohlásila Verity klidně.
"Ne," souhlasil sir Guy. "Zůstaneš se mnou tady.
Může to pro tebe být zásadní příklad, až uvidíš popravu rebelů, kterým projevuješ tak nezdravou přízeň."
Opět se odmlčel, jako by zvažoval, kolik Verity ví o jeho záležitostech.
Už i tak toho o něm věděla dost, aby mu mohla osudově ublížit, a neodvážil se ji nechat bez blízkého dozoru.
"Táto, ti vzbouřenci jsou tvůj bratr," přerušila ticho Verity,

"a jeho syn."
Sir Guy na její slova nijak nereagoval a pokračoval klidně dál.
"Z toho, co mi matka řekla, se mi zdá, že se s tím mladším Arabem kurvíš. Zapomněla jsi na to, že jsi Angličanka?"
"Shazuješ se, když mě z něčeho takového obviňuješ."
"Ty shazuješ mě a celou rodinu svým nepřístojným chováním, a za to musíš být potrestána."
Došel ke svému pracovnímu stolu a vzal z něj jezdecký bičík z velrybí kosti. "Svleč se!" přikázal.
Zůstala nehybně stát s klidnou tváří.
"Udělej, co ti otec káže, ty hloupá huso," řekla Karolína rozkazovačným a výsměšným tónem.
"Okamžitě se svleč," znovu nařídil Guy. Jinak zavolám dva námořníky, aby to udělali za tebe.
Verity rozvázala stužku, která jí u krku držela blůzku, a když konečně před rodiči stála nahá, vzdorně zvedla hlavu a roztřásla vlasy, které jí přes ramena padaly na mladá pyšná prsa a zakrývaly pohlaví.
"Lehni si na břicho na pohovku," nařídil otec.
Došla k ní pevným krokem a natáhla se na zelenou kůži potahu. Krásné hladké linie jejího těla připomínaly Michelangelův mramor.
"Nebudu plakat," zapřísáhla se, ale i tak se jí svaly pudově křečovitě sevřely, když zaslechla svištění biče a na hýždích ucítila jeho dopad. "Tu radost mu neudělám," slíbila si a zavřela oči před příští ranou přes stehna. Pálila jako uštknutí štíra. Zakousla se do rtu, až jí slaně kovová příchuť krve naplnila ústa.
Konečně sir Guy odstoupil, zadýchaný námahou.
"Můžeš se obléct, ty nestydatá děvko," vydechl.
Pomalu se posadila a snažila se ignorovat palčivou bolest na hýždích a stehnech. Předek otcových kalhot měla v úrovni očí a s chladným pohrdáním se usmála, když si všimla, že se pohlavně vzrušil.
Kvapně se otočil a odhodil bič na desku stolu.
"Podvedla jsi mě a zradila. Už ti víc nemůžu věřit. Zavřu tě do tvé kajuty, dokud se nerozmyslím, jaký další trest by pro tebe byl přiměřený."
Dorian s Mansurem a šejky stáli na ochozu minaretu a pozorovali bronzové helmice útočících Turků, míhající se nad okrajem přístupových zákopů. Jak se hromadili pod hradbami, Zaynova baterie děl zesílila palbu. Dokonce změnili munici a místo kamenných koulí zasypávali hradby deštěm kamenných valounů, velikých jako pěsti, a litinových úlomků.
Potom děla zmlkla a turečtí trubači zatroubili k útoku; bubny začaly bít v naléhavém rytmu.
Z čel zákopů vyrazila řvoucí masa Turků. Jak běželi kupředu k průlomům a zdolávali posledních pár metrů, zaduněla děla obránců na hradbách a lučištníci vypustili mraky šípů.
Než dělostřelci stačili opět nabít, první útočníci překonali volný prostor. Mrtví a ranění poseli zem rozrytou výstřely, ale jejich místa rychle zaplnily nové vlny bojovníků.
Klopýtali přes trosky kamenných bloků a kamennou suť a hrnuli se do děr v hradbách. Uvnitř se ocitli ve spleti úzkých

a slepých uliček, protože Dorian je nechal zabarikádovat. Turci museli každou dobývat útokem pod krupobitím střel z mušket vypálených na krátkou vzdálenost. Jakmile se jim překážku podařilo překonat, obránci přeběhli k další obranné linii, kterou útočníci museli opět dobývat. Byla to náročná a krvavá práce, přesto Mansur a bin-Shibam s prořídlými silami byli postupně zatlačeni na hlavní tržiště, kde je Turci mohli obklíčit a dosáhnout hlavní městské brány. Pobili muže u navijáků a naplno ji otevřeli.
Před ní už stáli připraveni Kadem a Koots se dvěma tisíci čerstvých tureckých posil.
Z minaretu Dorian sledoval, jak zaplavují úzké uličky. S velkou úlevou pomyslel na ženy a děti, jichž většinu se mu za poslední měsíc podařilo dostat z města do pouště. Teď by se staly jehňaty

pro vlčí smečku.
Když nechal vytáhnout smluvený vlajkový signál pro své lodi, Dorian se otočil ke svým rádcům a vojenským kapitánům.
"Je konec," řekl jim. "Děkuji vám za vaši věrnost a odvahu. Vezměte své muže a uprchněte s nimi, pokud se vám to podaří. Jednoho dne zahájíme boj znovu."
Muži k němu po jednom přistupovali, aby ho objali.
Bin-Shibam, zaprášený a s oděvem potřísněným zaschlou krví vlastní i krví zabitých nepřátel, ho ujistil:
"Budeme čekat na tvůj návrat."
"Víš, kde mě najdeš," loučil se s ním Dorian.
"Až bude všecko připraveno, stačí za mnou poslat posla, a já se k vám ihned vrátím, pokud Bůh dá. Budiž mu chvála."
"Bůh je veliký," odpověděli sborem.
Koně na ně čekali v uličkách před malou severní bránou. Jakmile byla otevřena, Mustafa Zindara, bin-Shibam a zbytek rady vyjeli v čele svých mužů ven. Probojovali se řadami obléhatelů a tryskem projeli palmovými háji a zavlažovanými poli.
Dorian z minaretu sledoval jejich odjezd, když za sebou uslyšel kroky. S šavlí v ruce se zprudka otočil a zíral na špinavého muže pokrytého sazemi, který se k němu blížil. Na okamžik v něm nepoznal vlastního syna.
"Pojď, táto, musíme si pospíšit," oslovil ho Mansur.
Běželi spolu po schodišti do mešity, kde na ně čekal Istaph s desítkou mužů.
Neznámý imám, který se vynořil ze stínů, na ně kýval.
"Pojďte za mnou," zval je dál a vedl je labyrintem chodeb k malým železným dveřím.
"Zůstávej v pokoji," loučil se s ním Dorian.
"Jděte v pokoji," odpověděl imám.
"A nechť vás Bůh zase brzy přivede zpátky do Omanu,"
Proběhli brankou a ocitli se v temné uličce úzké tak, že balkony nad jejich hlavami tvořily téměř uzavřený strop.
"Sem, Veličenstvo!" Istaph se ve městě narodil a důvěrně znal každý jeho kout. Běželi za ním a opět se dostali na plné slunce. Před nimi se zaleskla mořská hladina, na níž už čekal člun z Víly. Mansur zamával na Kumraha stojícího u kormidla, veslaři zabrali a člun vyrazil k přístavnímu molu.
V tu chvíli za sebou uslyšeli zlobný křik. Z ústí ulice se vyřítila tlupa tureckých a ománských vojáků s kopími a meči.
Dorian se ohlédl a zjistil, že člun je ještě vzdálený na dostřel pistole.
"Semkněte se!" přikázal a muži nad schůdky mola vytvořili obranný kruh.
"Al-Salile!" vykřikl vysoký štíhlý Arab v čele útočníků.
Dlouhé řídké vlasy za ním vlály, o hruď se mu otíral plnovous a pohyby připomínal leoparda.
"Al-Salile!" zavolal znovu. "Jdu si pro tebe!"
Dorian poznal divoký fanatický lesk mužových očí.
"Kadem." Mansurovi, který ho poznal současně s otcem, v hlase zazvonil nenávistný tón.
"Pro tebe si jdu taky, ty parchantský štěně psa a krvesmilný hárající čubky!" řval Kadem dál.
"Nejdřív si musíš vzít mě," Dorian postoupil o krok dopředu a Kadem se na něj vrhl. Čepele zazvonily, když Dorian zastavil první výpad na svou hlavu a okamžitě přešel do protiúderu mířeném na Kademovo hrdlo. Stalo se poprvé, kdy spolu zkřížili zbraně, ale Dorian rychle poznal, že proti němu stojí nebezpečný soupeř. Pravici měl silnou a rychlou a v levé ruce svíral zakřivenou dýku připravenou k úderu, pokud by se naskytla vhodná příležitost.
"Zavraždil jsi mi ženu," zavrčel Dorian a znovu zaútočil.
"Děkuju za možnost, že jsem tu povinnost mohl splnit. Tebe jsem měl zabít taky," odpověděl Kadem. "Za otce."

474 475

Mansur bojoval po jeho pravé straně, Istaph po levici a chránili mu boky. Jenže útočníci na ně tvrdě dotírali a krok za krokem je

tlačili k přístavnímu molu.
Dorian zaslechl, jak pod nimi příď člunu naráží na kamennou stěnu a Kumrah vykřikl: "Pojď, al-Salile!"
Schody byly kluzké od řas, a když Kadem viděl, že Dorian podruhé uniká jeho pomstě, divoce na něj skočil a zatlačil ho o krok zpátky na první stupeň, kde mu pravá noha na hladkém povrchu uklouzla a klesl na jedno koleno. Aby udržel rovnováhu, musel na okamžik sklonit hrot své zbraně a Kadem využil příležitosti. Vyrazil, přenesl váhu na pravou nohu a zaútočil na Dorianovo srdce.
Když to Mansur viděl, ihned odhadl Kademův záměr.
Otočil se a bodl ho do nekrytého boku pod zvednutou paži.
Dal do rány veškerou svou nenávist a smutek za matku a čekal, že čepel pronikne hluboko do Arabovy hrudi. Ale ocel jen sklouzla po žebrech protivníka a hrot skončil pod jeho lopatkou. Přestože nezasáhl žádný životně důležitý orgán, síla úderu Kadema odchýlila ze směru a jeho zbraň Doriana minula. Mansur sice okamžitě zaútočil znovu, jenže Kademovi se s velkou námahou podařilo druhou ránu odrazit. To ovšem stačilo, aby se Dorian zvedl na obě nohy, a otec se synem se do Kadema pustili společně.
Krev z rány pod paží Kademovi stékala po boku. Šok ze zranění a vědomí, že stojí proti dvěma zkušeným šermířům způsobila, že mu tvář zbledla do špinavé barvy melasy.
"Effendi!" Volal Kumrah ze člunu. "Pospěšte, jinak jsme v pasti. Přicházejí další Turci." A skutečně, z uličky se vyrojil nový houf nepřátel a mířil k nim.
Dorian chviličku zaváhal a zvažoval novou situaci, a to Kademovi stačilo, aby uskočil a vycouval z boje. V okamžení jeho místo zaujali dva snědí Turci a zaútočili na Doriana.
Jejich kroužkové brnění spolehlivě odchýlilo ocel jeho čepele.
"Dost!" zavrčel Dorian. "Zpátky do člunu!" Mansur předstíral útok na Turkovu vousatou tvář, a když muž couvl, přiskočil krýt otce.
"Utíkej!" křikl na otce a Dorian seběhl po schůdcích. Istaph s ostatními už byli na palubě a Mansur zůstal nahoře na molu sám. Řada kopí a zakřivených šavlí ho tlačila zpátky od schodiště.
Zahlédl ještě výsměšný pohled Kadema za zády útočníků.
Zranění zřejmě nezmenšilo jeho nenávist, spíše naopak.
"Zabijte ho!" vykřikl. "Nenechejte tu svini uniknout."
"Mansure!" slyšel volat otce z člunu, ale nemohl za ním.
Pokud by se pokusil seběhnout po schodech, určitě by skončil s kopím v nechráněných zádech. Otočil se a skočil rovnou z mola.
Z výšky tří metrů dopadl na jednu se sedaček, která pod jeho vahou praskla a on přepadl kupředu. Člun se silně zakymácel a otřesený Mansur by skončil ve vodě, kdyby ho otec nezachytil.
Veslaři se opřeli do vesel a člun vystřelil od břehu.
Dorian se ohlédl přes záď a viděl Kadema, jak se vleče k okraji přístavní zdi.
Šavli odhodil, svíral si ránu pod paží a mezi prsty mu crčela krev. "Mé pomstě neunikneš!" křičel za člunem. "Máš na svých rukou krev mého otce. Máš ho na svědomí. Přísahal jsem před Alláhovýma očima, že tě zabiju a budu tě pronásledovat třeba k bránám pekla."
"Nechápe skutečný význam nenávisti," zašeptal Dorian.
"Jednoho dne mu to, doufám, vysvětlím."
"Budu s tebou sdílet tvou přísahu, otče," řekl Mansur, "ale teď musíme naše lodi rychle dostat ze zátoky na volné moře skrz celou Zaynovu flotilu."
Dorian se otřásl, jako by se chtěl zbavit otupující bolesti smutku a nenávisti, a pohlédl k ústí zátoky.
V dohledu kotvily čtyři velké válečné dhau a dvě jiné pluly pod plachtami.
"Nevidíš Arctura' zeptal se Mansura.
"Už tři dny jsem ho neviděl," odpověděl Mansur, "ale určitě nebude daleko a číhá někde těsně za obzorem."
Dorian vylezl na palubu Odplaty a volal dolů na Mansura ve člunu.
"Musíme se snažit držet se navzájem stále v dohledu, ale je jisté, že dojde k boji. Pokud by nás přece jen rozdělili, místo setkání znáš."
Mansur mu zamával. "Severní špička ostrovu Sawda. Počkám tam na tebe."
Přerušil ho vzdálený výstřel z děla a ohlédl se zpátky na městské

hradby nad přístavem. Nad ochranným valem vyrostl květ kouře ze spáleného prachu, který vítr rychle odvál.
O chvíli později nedaleko Víly vytryskla z hladiny fontánka vody.
"Nepřítel ukořistil naše děla. Musíme okamžitě pryč."

476 477

Druhá dělová koule dopadla do vody ještě dřív, než Mansur dojel k Víle. I když byla střela hodně krátká, tušil, že se dělostřelci brzy zastřílejí.
"Zaberte!" zařval na veslaře. "Zaberte, jinak budete muset plavat!"
Posádka Víly poháněná dopadem střel svižně zvedla kotvu a na boku lodi se houpala lana lodních jeřábů, připravených ke zdvižení člunu.
Sotva Mansur vylezl na palubu, přikázal nastavit kosatku, aby se loď otočila přídí k vjezdu do zátoky. Když vítr Vílu otočil, Kumrah nechal rozvinout všecky plachty až po nadbramové čnělky.
Začal vát večerní pevninský vítr. Trvale foukal ze západu, z nejpříhodnějšího směru, a loď k ústí zátoky přímo letěla.
Když dostihli druhou loď, Odplata zkrátila hlavní plachtu, aby Vílu pustila před sebe. Vjezd byl plný zrádných mělčin a Kumrah znal tyto vody lépe než Batula na Odplatě.
Teprve až teď si Mansur uvědomil, jak den rychle uběhl.
Slunce sedělo nízko nad vrcholky hor za zádí a ozařovalo vodu a všecko na ní sytě zlatým světlem.
Dělostřelecké baterie na hradbách Maskatu po nich pálily dál a jeden šťastný zásah způsobil malou díru v záďové košové čnělce, ale obě plavidla se vytrvale vzdalovala z dostřelu.
Před sebou viděli blokující lodi rozestavené napříč vstupu.
Na dvou z nich už zvedali kotvy, upravovali své mohutné latinské plachty a pomalu jim vyplouvali vstříc. Oproti dvěma malým škunerům se ovšem pohybovaly pomalu, třebaže nemusely plout nijak rychle při čerstvé večerní bríze.
Mansur se rozhlédl po palubě a zjistil, že všecky osádky jsou u svých děl nabitých železnými koulemi. V krabicích s pískem čadily doutnáky a muži se smáli a vzrušeně diskutovali.
Dny cvičení ve střelbě a úspěšný útok na tureckou pěchotu jim zvedly sebevědomí. Nečinnost při týdnech nuceného kotvení je dráždila, zato teď, když jim Mansur s al-Salilem opět veleli, dychtili po boji.
Kumrah nepatrně změnil kurz a Mansur, který sice věřil jeho úsudku, se přece jen trochu zachvěl. Při tomto směru je Kumrah vedl do vřícího bílého příboje pod útesy, strážící vstup do zátoky.
Když nejbližší válečná dhau zjistila Kumrahův manévr, změnila rovněž kurz a obě plavidla se rychle blížila bodu střetu.
Mansur zvedl dalekohled a prohlížel si nepřátelskou loď.
Byla plná bojechtivých mužů. Tísnili se u závětrného hrazení a mávali zbraněmi. Svá děla už měli vytažena.
"Je vyzbrojena starými Ostrasy s krátkými hlavněmi," poznamenal Kumrah.
"Ty neznám," divil se Mansur.
"To mě nepřekvapuje. Musejí být starší než tvůj dědeček," smál se kapitán. "To znamená, že budou i slabší."
"Pak nám tedy hrozí větší nebezpečí od útesů než od střel z těchto věkovitých zbraní," poznamenal Mansur kousavě.
Stále se hnali přímo k útesům.
"Musíš věřit Alláhovi, Výsosti."
"Alláhovi věřím. Jen mám pochyby o kapitánovi své lodi."
Kumrah se zasmál a dál držel kurz. Nepřátelská loď vypálila první neuspořádanou salvu ze svých patnácti děl na levoboku.
Ale vzdálenost byla dvojnásobná, než aby byla střelba účinná.
Mansur zahlédl jen jediný dopad střely, ale ta byla stále krátká o polovinu dostřelu z muškety, i když vzdálený jásot posádky se k nim donesl.
Obě lodi pluly stále na sbíhavých kurzech. Jak se ale postupně blížili k lámající se bílé vodě, radost nepřátelské posádky se měnila ve znechucení.
"Vystrašil jsi nepřítele stejně jako mě," poznamenal Mansur.
"Míníš nás posadit na útes, Kumrahu?"

"V těchto vodách jsem rybařil už jako chlapec, stejně jako můj otec a před ním jeho otec," ujišťoval ho Kumrah.
Jenže útes dál zůstával přímo před nimi a rychle se k němu blížili. Z dhau vypálili druhou boční salvu, ale bylo zřejmé, že blízkost útesu dělostřelce pořádně vyvedla z míry. Jen jedna velká kamenná koule přeletěla Vílu a přetrhla záďový úpon. Kumrah rychle poslal dva muže, aby ho vyměnili.
Potom Kumrah, aniž zredukoval plachty, zamířil do úzkého kanálu, kterého si Mansur ani nevšiml. Byl široký akorát tak pro trup Víly. Jak se jím řítili, Mansur pohlédl přes hrazení a fascinovaně sledoval mohutné hřibovité hlavy korálů sotva dva metry pod zpěněnou hladinou. Kterákoliv z nich by dokázala Víle rozpárat břicho.

478 479

Pro nervy kapitána dhau to bylo příliš. Stál na zádi, křičel a divoce gestikuloval. Posádka opustila svá místa u děl a běžela k nadouvající se latinské plachtě, aby ji přestavila a nasměrovala loď do jiného kurzu. S plachtou dole museli ráhno zatlačit dozadu, aby otočili jeho tlustší konec kolem stěžně a dostali ho na levobok. Během té pracné procedury se loď bezmocně převalovala na vlnách.
"Připravte se otočit loď!" vydal Kumrah příkaz mužům, kteří bez otálení šplhali vzhůru k plachtám. Pak pohlédl před sebe a dlaní si přistínil oči, aby mohl přesně odhadnout správný okamžik. "Kormidlo!" zakřičel na kormidelníka, který roztočil kolo, až se příčle míhaly. Víla piruetou projela zatáčku a vyrazila opačným koncem z kanálu ven do hlubší vody. Rovnou před přídí se houpala bezmocná dhau se špatně nastavenými plachtami a s nepřipravenými děly.
"Vyjeďte s děly na pravoboku!" přikázal Mansur a poklopy střílen se s rachotem otevřely. Přejeli za zádí dhau tak těsně, že by Mansur mohl na její palubu hodit klobouk.
"Hned jak zamíříte, palte!"
V krátkých intervalech děla zahřměla a každá z koulí zasáhla záď dhau. Zasažené roubení vybuchovalo v oblaku třísek.
Jedna z nich, dlouhá jako paže, se podobná šípu zabodla do stěžně vedle Mansurova ucha. Při tak krátké vzdálenosti jediná střela neminula cíl. Železné koule pronikaly po celé délce lodi, z níž se ozýval nářek a výkřiky hrůzy. Víla mezitím minula záď a zamířila na otevřené moře.
Odplata, která proplula kanálem v těsném závěsu, se vrhla na poničenou loď a dokončila dílo zkázy. Dokonce i jediný její stěžeň se skácel do vody.
Mansur zkontroloval moře před sebou. Cesta byla volná, žádná z dalších dhau nebyla v takové poloze, aby jim mohla odříznout cestu. Kumrahův zdánlivě sebevražedný manévr je zaskočil.
"Zasuňte děla, zajistěte podvozky a zavřete střílny!" přikázal. Ohlédl se po Odplatě, byla vzdálená pouhých sto metrů.
Daleko za nimi vítr hnal očesanou dhau na útes. Narazila na něj a prudce se naklonila. Dalekohledem Mansur pozoroval, jak posádka loď opouští. Skákali přes boční hrazení a jejich dopady signalizovaly drobné bílé gejzíry na hladině kolem lodi.
Proud je pak hnal dál ke břehu. Mansur by rád věděl, kolik z nich přežije v zčeřeném proudu u základny útesu a dotyk ostrých zubů korálů.
Zkrátil hlavní plachtu a počkal, až se Odplata dostane na jeho úroveň, aby umožnil otci spojení. Dorian ho pozdravil přes hlásnou troubu a řekl: "Pověz Kumrahovi, ať už na nás nikdy takové triky nezkouší! Provezl nás bránou samotného pekla."
Kumrah se hluboce a uctivě uklonil, ale Dorian spustil hlásnou troubu a zasalutoval jeho pevným nervům a chladné hlavě.
Pak troubu opět zvedl. "Za hodinu bude tma. Já rozsvítím jednu lucernu na zádi, aby ses mě mohl držet. Pokud bychom se v noci oddělili, sejdeme se, jak bylo původně smluveno - na ostrově Sawda."
Odplata jela kupředu a Víla ji těsně následovala. O konečném cíli cesty Dorian rozhodl už před týdny. Na pobřeží celého Indického oceánu zbyl jen jediný přístav, který pro ně zůstal otevřený. Celé Horečnaté pobřeží i přístavy Omanu měl pod kontrolou Zayn,

a Cejlon s Batavií zase Holanďané.
Anglická Východoindická společnost kontrolovala pobřeží Indie, a to jim zavřel sir Guy. Zůstal jen přístav Fort Auspice v Nativity Bay. Tam budou schopni doplnit zásoby a připravit plány do budoucna. Označil ho v mapě a dal Mustafovi Zindarovi a bin-Shibamovi instrukce o směru plavby: až se jim podaří sjednotit pouštní kmeny a připraví jeho návrat, pošlou pro něj loď.
K akci budou potřebovat zlaté rupie a silné spojence, ale Dorian ještě stále nevěděl, kde potřebné muže a peníze najde. Rozhodl se tu věc zvážit později.
Vrátil se k momentálním neodkladným záležitostem, a aby se vyhnul Ománskému zálivu, stanovil kurz na jihovýchod.
Až budou na širém oceánu, může zamířit přímo k Madagaskaru a využít Mosambického proudu, který je ponese na jih. Mansur zaujal pozici blízko Odplaty a plavili se až do západu slunce, který je překvapil nádherou budící úžas. Podél tmavnoucího západního obzoru se kupily za zvuku vzdáleného hřmění hradby bouřkových mraků, které zapadající slunce zbarvilo do růžově zlatých odstínů zdobených třpytnou kobaltovou modří.
Ale všecka ta krása nedokázala zvednout z Mansurových ramen tíhu melancholie, která ho náhle přepadla.
Opouštěl zem a lidi, které krátce poznal a zamiloval si je.

480 481

Slib kalifátu a Sloního trůnu jim byl násilně odňat. To všecko mělo jen malou váhu, když pomyslel na ženu, kterou ztratil dřív, než ji mohl získat. Z vnitřní kapsy šatu vytáhl dopis, který nosil na srdci, a znovu přečetl její slova: "Minulou noc ses mě ptal, jestli k tobě něco cítím. Tehdy jsem ti neodpověděla, a tak to udělám teď. Ano, cítím."
Zdálo se mu, že čte nejkrásnější slova, jaká kdy byla v angličtině napsána.
Tma přišla s dramatickou náhlostí, která se dá zažít jen v tropech. V mezerách vysokého baldachýnu bouřkových mraků zářily hvězdy, jenže během krátkého času se ocitli blízko valících se mračen a nastala úplná tma. Výjimkou bylo droboučké rudé světýlko na zádi Odplaty.
Mansur se opřel o kompasnici a nechal se unášet romantickou fantazií. Snil tak do půlky noci. Ze snů ho náhle vyrušil rozvětvený blesk, který sjel z mračného stropu k mořské hladině. Vzápětí zaburácel hrom třištící nebe.
Na okamžik se ze tmy vpředu vynořila Odplata. Blikala v živém modrém světle a každý detail na ní byl ostrý a zřetelný.
Potom opět padla tma ještě hustší než předtím.
Mansur vyskočil a běžel ke hrazení na pravoboku. Měl dojem, že v oslepujícím světle blesku zahlédl ještě něco jiného.
Byl to prchavý záblesk odraženého světla odkudsi zdáli na horizontu.
"Viděl jsi to?" vzrušeně křikl na Kumraha, stojícího u hrazení nedaleko od něj.
"Odplatu?"zeptal se Kumrah ze tmy trochu rozpačitým hlasem.
"Ano, Výsosti. Není před námi víc než pár set metrů. Tamhle vidíš světlo na její zádi."
"Ne, ne!" vykřikl Mansur. "Nemyslím před naší přídí. Napravo kolmo na kýl. Bylo to cosi jiného."
"Ne, pane, neviděl jsem nic."
Oba muži zírali do tmy a opět jim nad hlavami práskl bič blesku a ohlušil je hrom, který svou monstrózní intenzitou zdánlivě rozechvěl temnou hladinu.
Mansur na prchavý moment uviděl s diamantově ostrou jasností totéž.
"Tamhle! Tentokrát jsi to viděl?"
"Loď! Dalšíloď!" křičel Kumrah. "Viděl jsem ji zřetelně."
"Jak je daleko?"
"Dvě námořní míle, ne víc. Velká loď s hranatými plachtami. To není dhau."
"Je to Arcturus! Číhá tam na nás." Zoufalý Mansur pohlédl na otcovu loď a viděl, že zrádná lucerna dál svítí na jeho zádi.

"Odplata nebezpečí nezaregistrovala."
"Musíme je dohonit a varovat," navrhl zděšený Kumrah.
"I kdybychom nasadili všecky naše plachty, nepřiblížíme se k ní na doslech dřív než za hodinu, a to už může být příliš pozdě."
Mansur ještě chvíli váhal a pak se rozhodl.
"Bubnuj na poplach a vypal ránu z děla, abychom Odplatu upozornili. Potom otoč loď na pravobok a začni nepřítele stíhat. Nerozžíhej bojová světla, dokud ti nepřikážu. Dej Bože, ať nepřítele překvapíme."
Do tmy duněly válečné bubny a rozespalá posádka se vlekla na svá místa. Zahřměl ojedinělý varovný výstřel. Když Víla změnila kurz, Mansur hledal druhou loď, jestli zhasla navigační světlo, nebo dá nějak jinak najevo, že pochopila varovný signál, ale vtom se opět zablesklo a začalo pršet. Všecko se utopilo v teplých dusivých kaskádách vody. Zdálo se, že naplňovala vzduch, který dýchali, a viditelnost klesla na nulu.
Dešťová clona skryla světlo a utlumila veškeré zvuky, kromě bubnování těžkých kapek na plachtoví nad hlavou a prknech paluby pod nohama.
Mansur běžel zpátky ke kompasnici a spěšně určil kurz.
Věděl, že čtení nebude přesné a že nepřátelská loď je mohla taky zahlédnout a změnit kurz. Jeho naděje, že ji v této průtrži najde, byla mizivá. Mohli se navzájem minout na půl dostřelu pistole, aniž si jeden druhého všimli.
Snad by ji mohl najít odhadem polohy. "Obraťpřesýpací hodiny a označ kurzovní desku," přikázal kormidelníkovi.
Potom zavrčel na Kumraha: "Postav ke kolu dva dobré muže."
Pospíšil na příď a přes závoje oslepujícího deště se pokoušel zachytit světlo záďové lampy na Odplatě. S pocitem bezmocnosti musel přiznat, že nic nevidí a nic neslyší.
"Dej Bože, ať si je táta vědom nebezpečí a zhasne záďové světlo! Jinak k němu může přitáhnout sir Guy a zastihne ho nepřipraveného.
Zvažoval, jestli nemá vypálit druhou ránu, aby varování zdůraznil,

ale hned ten nápad zapudil. Druhý výstřel by spíš varování zmátl. Otec by druhý výstřel mohl považovat za signál, že Víla už se s nepřítelem střetla. Taky by mohl upozornit Arctura a přivolat ho. Místo toho plul dál do tmy a přívalů deště teplého jako krev.
"Pošli nejlepší hlídku nahoru," nařídil Kumrahovi zasmušile, "a dělostřelci ať se připraví k okamžitému vyjetí děl. Nebudeme mít moc času, jestli narazíme na nepřítele."
Přesýpací hodiny převrátili dvakrát a stále pluli do tmy. Každý na palubě zbystřil všecky své smysly, aby zachytil nějaký náznak varování, a liják neustával.
Nepřítel nás nemusel vidět a třeba pluje dál, napadlo Mansura a zvažoval další možnosti. Nebo nás stíhá a těsně nás minul. Může taky zamířit k nepřipravené Odplatě.
Nakonec dospěl k rozhodnutí a zavolal na Kumraha:
"Zastav loď a přikaž každému na palubě, kdo má oči a uši, aby je měl otevřené."
Seděli na vodě temní a tiší. Tenkým pramínkem písku v přesýpacích hodinách odměřil další hodinu, déšť polevil a čerstvá bříza se stočila k severu. Přinášela kořennou vůni pouště, která nebyla daleko. Konečně přestalo pršet a Mansur už se chystal vydat příkaz k opětnému rozvinutí plachet, když daleko za jejich zádí osvětlila tmu blikavá zář. Vypadala jako světlo svíčky zavěšené pod nízkým příkrovem mračných mas. Mansur zadržel dech a napočítal do pěti, než se k němu donesl zvuk nezaměnitelné dunivé burácení kanonády.
"Arcturus proklouzl kolem nás a našel Odplatu. Bojují spolu," křičel. "Otoč loď přes záď na levobok."
S noční brízou šikmo odzadu se Víla hnala tmou a Mansur s Kumrahem se z lodi snažili vyždímat poslední uzel rychlosti.
Blikavé světlo a rachot dělových salv před nimi sílily.
"Dej Bože, ať přijdeme včas," modlil se Mansur.
Jak hleděl kupředu, vítr mu vháněl do očí slzy, ale důvodem spíš byly

jiné emoce.
Dvě osoby, které miloval, uvázly ve víru střel a plamenů, a on stále nebyl schopen zasáhnout. Třebaže Víla seděla na vodě výborně a letěla před větrem jako jelen hnaný ohaři, pro Mansurovo srdce to bylo stále málo.
Ale vzdálenost se přesto neustále zmenšovala a Mansur, vyrovnávající na přídi prudké náklony lodi, mohl konečně rozeznat obrysy dvou lodí. Jejich střet osvětlovaly zášlehy ohňů z hlavní děl.
Mansur viděl, že obě lodi jsou vůči Víle na opačném kurzu a že jejich přídě svírají ostrý úhel. Křikl na Kumraha, aby navedl Vílu o dva dílky na nový kurz. Teď už se přibližovali rychleji a Mansur mohl rozpoznat přesnější detaily bitvy.
Dorianovi na Odplatě se nějakým způsobem podařilo vnutit kapitánu Cornishovi pozici v závětří vlastní lodi. Tím ho držel od sebe a nedovolil mu přiblížit se s Arcturem natolik, aby ho zahákoval.
Jenže Cornish zase blokoval jakýkoliv pokus Doriana dostat Odplatu před vítr do nejlepší pozice pro odpoutání a únik od mocnějšího protivníka. V této poloze byly lodi co do rychlosti vyrovnané, ale Odplata nemohla větší lodi příliš dlouho vzdorovat. V opotřebovací bitvě, jako byla tato, musela nakonec rozhodnout větší palebná síla těžších děl.
Avšak Víla se rychle blížila, a co nevidět bude moci zasáhnout v tomto nerovném souboji. Pak by se ručička vah naklonila v jejich prospěch - pokud ovšem Mansur dorazí dřív, než Arcturus menší loď zahákuje a konečný boj skončí na její palubě.
Mansur hnal Vílu stále blíž k oběma lodím. Přestože jeho prvním impulzem bylo bezhlavě se vrhnout na Arctura, potlačil své bojechtivé pudy a manévroval ve větru.
Věděl, že ho stále halí tma, že je pro kapitány obou lodí neviditelný. Musí co nejvíc využít momentu překvapení.
Uplynulo mnoho minut, než se dostal do polohy, aby mohl přestavit kormidlo a vyrazit ze tmy, překřížit Arcturovu příď a potom ho zahákovat a dostat se na jeho palubu z levoboku. Mansur sledoval vývoj střetu dalekohledem.
Přestože děla pálila nepřetržitě, vzdálenost lodí byla stále příliš velká na to, aby si způsobily rozhodující škody. Viděl, že několik střel z Odplaty prorazilo v trupu Arctura díry nad čarou ponoru. Roztříštěné dřevo se bělalo čerstvými třískami. Některé jeho plachty byly potrhané a děravé a pár ráhen spadlo, ale všecka jeho děla střílela vytrvale dál.
Odplata na tom nebyla o nic hůř. Ve světle výstřelů Mansur poznal otcovu postavu v typickém zeleném oblečení, jak řídí své dělostřelce. Batula stál vedle kormidla a snažil se z lodi vyždímat ještě větší rychlost.

Potom otočil dalekohled zpátky na ubytovací palubu Arctura. Se strachem hledal nějaké známky přítomnosti Verity. Pocítil mírnou úlevu, když ji nezahlédl, a napadlo ho, že ji sir Guy určitě vězní v podpalubí, kde byla v určitém bezpečí před střelami.
Verity nenašel, ale objevil kapitána Cornishe. Viděl jeho tvář, rudou a vzteklou. Kráčel po palubě s těžkopádnou důstojností. Příležitostně hodil okem po svém sokovi, pak se vrátil a přes hlásnou troubu káral své dělostřelce. Mansur ještě stačil zahlédnout, jak dobře mířená střela z Odplaty urazila ráhno a hlavní plachta se snesla na ubytovací palubu.
Pod záhyby těžké plachtoviny se ocitli důstojníci i kormidelník. Na okamžik nastal na palubě chaos, když posádka spěchala odseknout pleskající plachtovinu. Palba děl zeslábla a slepý kormidelník, který se snažil vymanit ze zajetí plachty, dovolil lodi, aby se o dílek vychýlila před vítr. Ze zadní části ubytovací paluby přiběhl sir Guy, aby zaujal Cornishovo místo a převzal velení.
K Mansurovi se slabě donesl jeho křik a viděl, že na palubě opět rychle zavládl pořádek.
Sám musel rychle reagovat a využít momentální situace. Vykřikl rozkazy Kumrahovi, který už na ně čekal.

Víla se otočila jako poník při pólu, vyřítila se ze tmy a proplula blízko za zádí Odplaty.
Mansur vyskočil do provazů a přes úzkou mezeru volal na Doriana: "Otče!"
Překvapený Dorian se zprudka otočil a nevěřícně hleděl na Vílu, která se zázračně zjevila ze tmy tak blízko.
"Projedu pod jeho přídí, zahákuju ho z levoboku a pak se dostanu na jeho palubu.
Přibliž se z druhé strany a rozložíme jejich síly."
Dorianovy rysy se rozjasnily starým bojovým šílenstvím, usmál se na Mansura a gestem ruky signalizoval, že rozumí.
Mansur nechal vytáhnout děla a směle zamířil k Arcturově přídi.
Po téměř pět minut, které se zdály být nekonečné, jel pod jeho přímou palbou.
Jenže nepřátelští dělostřelci se ještě plně nevzpamatovali z chaosu a horní paluba Víly utrpěla pouhé tři zásahy.
Třebaže roztrhly část těžkých prken a třísky z nich bzučely jako roj sršňů, ani jeden člen posádky nebyl zraněn.
Konečně se dostal pod Arcturovu příď a jeho trup ho chránil před palbou děl.
Pak se Mansur rozběhl k dělům, přesvědčil se, že jsou správně zamířena, a teprve pak vydal rozkaz k palbě.
Velké bronzové hlavně jedna po druhé vyplivla kouli a oheň a hned zase zajela zpět, Každá střela našla svůj cíl.
Mansur provedl útok na chlup přesně a projel před lodí tak těsně, že příď zachytila o úpony záďového stěžně a přetrhla je, ale trupy se na délku paže minuly.
Okamžitě jak příď minul, Mansur loď stočil a hladce zaujal pozici podél Arcturova trupu.
Poklopy střílen na levoboku zůstaly zavřené, protože kapitán Cornish nečekal útok z této strany.
Jakmile se hákovací železa zakousla do hrazení a trupy byly spojeny, Mansur z bezprostřední vzdálenosti vypálil další salvu z děl na pravoboku.
Pak se jeho muži s šíleným řevem vrhli do útoku.
Osádky děl Arctura se obrátily proti nim, a sotva se ocitly v zoufalém boji muž proti muži, Odplata využila výhodu, připlula k pravoboku a zahákovala loď z druhé strany.
Arcturova děla na této straně zůstala po posledním výstřelu nenabitá a jejich osádky je opustily, když odešly čelit Mansurovu útoku.
Arcturus se ocitl v čelistech barakudy.
Boj na hlavní palubě se přesouval sem a tam, ale kombinované posádky dvou škunerů převyšovaly počtem muže na větším Arcturovi a brzy získaly převahu.
Mansur vyhledal Cornishe a ti dva spolu zkřížili čepele.
Mansur se pokusil zatlačit kapitána zpátky přes palubu a připíchnout ho ke hrazení, jenže Ruby Cornish byl starý, prohnaný mořský vlk.
Postavil se Mansurovi tvrdě na odpor, a tak kolem sebe začali vyčkávavě kroužit.
Dorian zabil jednoho námořníka rychlým bodnutím a pak se rozhlížel po Guyovi, i když si vůbec nebyl jistý, co udělá, až ho najde.
Hluboko v srdci možná toužil po usmíření.
Nemohl ho najít v houfu bojujících, ale uvědomil si, že se situace vyvíjí v jejich prospěch.
Posádka Arctura začala boj vzdávat.
Viděl dva muže, jak odhodili zbraně a rychle, jako králíci, pelášili dolů nejbližším palubním průlezem.
V okamžiku, kdy posádka začne utíkat do podpalubí, je poražena.
"Ve jménu božím, bitva je naše!" povzbuzoval Dorian své muže kolem sebe. "Na ně!" Jeho odhodlaný hlas je naplnil čerstvou silou a s novým elánem se vrhli na nepřítele.
Dorian se snažil najít Mansura a zahlédl ho na opačném konci paluby.
Byl plně zaměstnám Cornishem. Šaty měl zakrvácené, ale Dorian

doufal, že to není jeho krev. Náhle Ruby Cornish boj přerušil

a běžel zpátky, aby se pokusil zadržet své prchající muže.
Mansur byl příliš vyčerpaný, aby ho pronásledoval, a odpočíval opřený o svou šavli. Tvář měl zpocenou a těžce dýchal.
"Co je s Guyem?" křičel přes celou palubu Dorian.
"Kde je můj bratr? Neviděl jsi ho?"
"Ne, otče," chraptivým hlasem mu odpověděl Mansur.
"Musel utéct dolů s ostatními."
"Jsou zralí na porážku!" volal Dorian.
"Chce to ještě jeden nápor a Arcturus je náš. Jdeme na to!"
Muži okolo něj se hrnuli kupředu s drsným jásotem, ale hned zase zastavili, když ječivý hlas Guye Courtneye překřičel bojovou vřavu.
Stál u hrazení paluby záďové nástavby, v jedné ruce držel hořící doutnák a na rameni druhé ruky mu balancoval soudek černého střelného prachu. Zátka byla vyražena a přes palubu až k jeho nohám se táhla tmavá cestička.
"Tahle cestička vede do hlavního skladu prachu," křičel.
I když mluvil anglicky, význam jeho slov pochopil každý arabský námořník na palubě. Boj ustal a všichni na něj hleděli s ústy dokořán. Na palubu Arctura padlo smrtelné ticho.
"Vyhodím loď do vzduchu a s ní každého na její palubě," vřískal Guy a zvedl ruku s prskajícím doutnákem. "Udělám to, jako že je mi Bůh svědkem."
"Guyi!" vykřikl Dorian. "Jsem tvůj bratr Dorian Courtney!"
"To vím dobře," odpověděl Guy zatrpklým hlasem.
"Verity se doznala ke svému podvodu a přiznala spojenectví s vámi. To tě nezachrání."
"Ne, Guyi, to nesmíš udělat!"
"Není nic, čím bys mě mohl odradit!" křičel Guy a hodil soudek prachu na palubu ke svým nohám. Rozbil se a jeho obsah se rozsypal kolem.
Pomalu k němu přikládal doutnák a přeplněnou palubou se nesl panický křik zděšených námořníků.
Jeden muž z Odplaty se rozběhl k bočnímu hrazení, přeskočil úzkou mezeru mezi trupy a hledal iluzorní bezpečí na palubě vlastní lodi.
Jeho příklad byl nakažlivý a další námořníci začali skákat na menší lodě. Jakmile byli na jejich palubách, přeťali hákovací lana a nechali je spadnout na Arctura, odsouzeného k záhubě.
Jenom Kumrah, Batula a pár dalších statečných námořníků zůstali vedle Doriana a Mansura.
"Je to lest! On to neudělá!" ubezpečoval je Dorian. "Pojďte za mnou!"
Jenže jak šplhali po žebříku na palubu záďové nástavby, Guy hodil doutnák do střelného prachu. V hustém syčícím chvostu kouře hořící had běžel rychle po palubě až k průlezu, kde zmizel v nitru lodi.
I ti nejstatečnější, kapitáni a jejich důstojníci, se otočili a prchali. Hákovací lana praskala jako bavlněná vlákna. Ve chvilce se oba malé škunery začnou od Arctura vzdalovat do noci.
"I kdyby to byla lest, stejně bychom tu uvázli," volal Mansur na otce.
Všude kolem se to hemžilo nepřátelskými námořníky.
Další otálení by jim mohlo být osudné.
"Nesmíme ztratit ani chviličku," souhlasil Dorian.
"Běž, Mansure!"
Oba se otočili a přeskočili na paluby svých lodí, právě když bylo přeťato poslední lano a škunery začaly pomalu odplouvat.
Na palubě záďové nástavby Arctura zůstal osamocený Guy Courtney.
Kolem něj vířil kouř ze střelného prachu a propůjčoval jeho postavě satanický vzhled. Jiskry hořícího prachu se zachytily v ráhnoví a oheň po provazech nezadržitelně stoupal vzhůru.
První dělová salva otřásla trupem a probudila Verity.
Arcturus se připravil na bitvu tak tiše, že si ve své kajutě, kde byla uvězněna, až doposud neuvědomila, co se na palubě děje.
Vstala z lodního lůžka a vytáhla knot lampy visící v kyvném závěsu z paluby nad ní.
Oblékla si bavlněnou košili a jezdecké kalhoty, kterým dávala přednost před sukněmi a spodničkami, kdykoliv potřebovala volnost pohybu.
Právě si natahovala vysoké boty, když se trup při další boční dělové salvě prudce naklonil. Odběhla ke dveřím a bušila do nich pěstmi. "Pusťte mě ven!" ječela. "Otevřete dveře!" Ale nebylo

nikoho, kdo by ji slyšel.
Sebrala ze stolu těžký stříbrný svícen a pokoušela se vyrazit dveřní výplň, aby mohla dosáhnout na venkovní závoru, ale pevné teakové dřevo odolalo jejímu úsilí. Musela to vzdát.
Odešla na opačný konec kajuty, otevřela kajutní okénko a vyhlížela

ven. Věděla, že únik touto cestou je nemožný. Už o tom mnohokrát uvažovala během týdnů svého věznění. Mořská hladina pěnila těsně pod oknem a hrazení paluby nad ní bylo o dva metry výš.
Zírala do noci a podle záblesků dělostřelby se snažila sledovat bitvu.
Na okamžik zahlédla loď protivníka a okamžitě v ní poznala Odplatu. Jenže Mansurovu loď neviděla.
Trhla sebou pokaždé, když z paluby nad ní zahřměla dělová salva nebo nepřátelská střela zasáhla trup.
Bitva zdánlivě zuřila donekonečna a ta vřava jí otupila smysly.
Pach spáleného prachu naplnil kajutu jako nějaké příšerné kadidlo doutnající na počest boha Marse a nutil ji ke kašli.
Znenadání uviděla, jak se ze tmy tiše noří další temné zjevení -loď.
" Víla!"zašeptala a srdce jí poskočilo. Mansurova loď! Už ztratila naději, že ji ještě někdy uvidí. Pak na ně začala střílet i ona, ale Verity byla tak vzrušená, že se vůbec nebála. Železné koule jedna za druhou drtily Arctura.
Náhlý náraz srazil Verity na palubu. Střela zasáhla pažení vedle dveří kajuty a místnost naplnil kouř a prach.
Když se vzpamatovala, viděla, že dveře jsou vyražené.
Vstala a klopýtala přes trosky do chodby.
Slyšela zvuky boje mužů na hlavní palubě nad sebou.
Křik a kletby se mísily se zvoněním ocelových čepelí a výstřely z mušket a pistolí.
Rozhlížela se kolem po nějaké zbrani, ale nic vhodného nenašla.
Pak si všimla otevřených dveří otcovy kajuty.
Věděla, že otec ukládá své pistole do zásuvky pracovního stolu, a spěchala k němu.
Stála přímo pod světlíkem a otvorem se k ní nesl otcův hlas:
"Tahle cestička vede do hlavního skladu prachu," křičel.
Na palubu Arctura padlo smrtelné ticho a Verity strnula.
"Vyhodím loď do vzduchu a s ní všechny, co jsou na její palubě," vykřikl otec znovu. "Jako že je mi Bůh svědkem, udělám to."
"Guyi!" Verity poznala hlas, který mu odpovídal.
"Jsem tvůj bratr Dorian Courtney."
"To vím dobře! Verity se doznala ke svému podvodu a přiznala spojenectví s vámi. To tě nezachrání."
"Ne, Guyi!" vykřikl Dorian. "To nesmíš udělat!"
"Není nic, čím bys mě mohl odradit," ječel Guy.
Verity už víc neposlouchala. Vyběhla ven do chodby a okamžitě uviděla hada černého střelného prachu táhnoucího se po kajutních schodech na dolní palubu a k prachárně.
"Mluví pravdu. On skutečně chce loď zničit!"
vykřikla a bez váhání začala jednat.
Vzala jedno z požárních věder stojících u paty kajutních schodů.
Dřevěný trup lodi představuje fatální riziko ohně, a kdykoliv se loď chystala k boji, vědra naplněná mořskou vodou stála na každém přístupném místě.
Verity vychrstla vodu na střelný prach a vymyla v jeho trase širokou mezeru.
Udělala to právě včas.
Se syčivým spěchem se plamen plazil po schodišti a v oblaku kouře se na okraji mezery zastavil. Verity
nemeškala a udupala čadící zrna. Pak vzala druhé vědro a polila je.
Ujistila se, že uhasila každou jiskru, a vyběhla po žebříku na ubytovací palubu.
"Otče, to je šílenství," vykřikla, když vystoupila z kouře za ním.
"Nařídil jsem ti zůstat ve své kajutě," obořil se na ni.
"Neuposlechla jsi mě."
"Kdybych zůstala, býval bys poslal mě i sebe na věčnost,"

vrátila mu výtku. Byla téměř bez sebe hrůzou z pomyšlení, jak blízko se ocitli smrti.
Všiml si, že má oděv ožehnutý, zčernalý a mokrý.
"Ty zlá zrádná ženská," řval Guy. "Tys přešla úplně na stranu nepřátel."
Zaťatou pěstí ji plnou silou udeřil do obličeje, až spadla na palubu. Koulela se po ní, dokud ji nezastavilo roubení.
Hleděla na něj s hrůzou a pocitem ponížení.
Od dětství byla zvyklá, že ji bil jezdeckým bičíkem, když ho nazlobila, ale jen dvakrát ji udeřil pěstí.
Tentokrát věděla, že už to víckrát nesmí udělat.
Dnes se to stalo potřetí a naposledy. Hřbetem ruky si utřela ústa a pohlédla na šmouhu krve ze rtů. Pak otočila hlavu a podívala se dolů na palubu Víly pod sebou.
Poslední hákovací lano, které drželo obě lodi pohromadě, povolilo a Víliny plachty naplněné noční brízou způsobily, že se začala vzdalovat. Mezera mezi oběma plavidly se zvětšovala.
Palubu měla po střelách v troskách a několik mužů z posádky bylo zraněných. Ale mnohem víc jich pospíchalo na dělové posty a ještě víc do ní skákalo z paluby vyššího Arctura.
Potom na palubě pod sebou zahlédla Mansura a srdce se jí rozbušilo.
Během všech těch týdnů a měsíců, co se neviděli,

snažila se potlačit své city k němu. Nečekala, že ho ještě někdy uvidí, a myslela si, že ho dokázala vymazat z mysli. Ale teď, když ho opět spatřila, vysokého a krásného ve světle hořícího ráhnoví, vzpomněla si na tajemství, která jí odhalil, a na ujištění o svých citech k ní, a nemohla ho déle ignorovat.
V tu chvíli zvedl hlavu a zahlédl ji taky. Jeho překvapení okamžitě ustoupilo rázné rozhodnosti. Přeběhl palubu ke kormidlu, odstrčil kormidelníka stranou, uchopil ručky a roztočil ho opačným směrem do původní polohy.
Pohyb Víly doleva ustal a pak, poslušná kormidlu, se pomalu vracela zpátky.
Podruhé přídí tvrdě narazila do střední části trupu Arctura. Neodrazila se, protože Mansur držel kormidlo přestavené, a začala se srovnávat s bokem větší lodi.
"Skoč, Verity!" volal na ni Mansur. "Pojď za mnou!"
Dlouhou chvíli zůstala strnulá, až bylo málem pozdě.
"Proboha, Verity, nemůžeš mě odmítat. Miluju tě. Skoč!"
Už víc neváhala. Svižně jako kočka vyšplhala na roubení a chvíli tam balancovala s roztaženýma rukama.
Její otec si uvědomil, co chce udělat, a běžel z paluby záďové nástavby k ní.
"Zakazuji ti to!" vřeštěl a chytil ji za nohu. Odkopla mu ruku, a tak hrábl po košili. Pokoušela se ji vytrhnout, ale zarputile na ní visel. Zatímco spolu zápasili, Mansur pustil kormidelní kolo a běžel k bočnímu roubení. Stál přímo pod dívkou a vyzývavě rozpřáhl ruce.
"Skoč!" volal. "Chytím tě."
Vrhla se dolů, ale otec sevření nepovolil. Košile praskla a Guy v pěsti svíral jen kus látky. Verity spadla Mansurovi do náruče a její váha ho srazila na kolena. Hned byl zase na nohou a na okamžik ji k sobě pevně přitiskl. Pak ji spustil na palubu a táhl ji
do bezpečí. Kolem roubení byly naskládané spací sítě posádky; sloužily jako jistá ochrana před třískami a střelami z mušket, Mansur ji postrčil za tu improvizovanou barikádu, běžel zpátky ke kormidelnímu kolu a zatočil s ním na opačnou stranu.
Obě lodi se od sebe opět začaly vzdalovat. Odplata se rovněž odpoutala a plula volně s plnými plachtami. Arcturus byl stále v plamenech. Mansur viděl, jak Ruby Cornish rázuje po palubě a stará se o záchranu lodi. Jeho muži se vyrojili z podpalubí a v několika minutách strhli hořící plachtovinu a uhasili ji mořskou vodou z pump.
Arcturus se znovu nabitými děly se otočil a pustil se do stíhání

Víly, ale jeho plachtoví bylo příliš poničené a Cornish neměl čas donést ze skladu nové plachty a připevnit je na holá ohořelá ráhna. Arcturus se na vodě jen vlekl a Odplata s Vílou se od něj rychle vzdalovaly.
Noční vítr ustal stejně náhle, jako se zvedl. Jakoby v očekávání jitra se mraky rozestoupily a dovolily bledým hvězdám poslední svit. Na oceán padla dřímota a vlnící se hladina zamrzla v tabuli lesklého skla. Všecky tři poničené lodi pomalu zpomalovaly až do úplného zastavení. I v chabém světle hvězd zůstaly navzájem v dohledu. Mírně se pohupovaly a neviditelné proudy pod skelnou hladinou je bezcílně nesly nikam.
Z Víly na Odplatu se kvůli velké vzdálenosti nešlo dovolat, a tak se Dorian s Mansurem nemohli domluvit na dalším postupu.
"Nechej muže posnídat; tvrdě pracovali, ale pak musíme rychle opravit škody na lodi. Tohle bezvětří nepotrvá dlouho."
Mansur viděl, že přiložili ruku k dílu a odešel hledat Verity. Stála sama na boku lodi a upřeně hleděla přes vodu na matnou siluetu Arctura. Když se k ní přiblížil, okamžitě se otočila.
"Tak jsi přišla," řekl.
"Protože jsi mě volal," odpověděla tiše a podala mu ruku.
Přijal ji a překvapilo ho, jak je drobná a vláčná a jak má jemnou a studenou kůži.
"Je toho tolik, co bych ti chtěl říct."
"Budeme na to mít celý život, ale nech mě naplno vychutnat tuto první chvilku." Podívali se jeden druhému do očí.
"Jsi krásná, "zašeptal.
"Vím, že nejsem, ale srdce mi zpívá, když tě slyším to říkat."
"Rád bych tě políbil."
"Ale nemůžeš," odpověděla. "Ne před zraky mužů tvé posádky. Neschvalovali by to."
"Naštěstí i na to máme celý život."
"A já se budu z něho radovat každou minutu."
Rozednilo se. První sluneční paprsky pronikly protrhanými bouřkovými mraky a proměnily vody oceánu v zářící ametyst. Naplno taky osvítily tři lodi. Ležely na vodě nehybně, podobné hračkám na vesnickém rybníčku. Skelně hladký povrch moře

porušovaly jen skotačivé výlety létajících ryb a víření velkých zlatých a stříbrných tuňáků, kteří je pronásledovali.
Prázdné plachty poničené střelami zplihle visely a z lodí se ozývaly údery tesařských kladiv a zvuky pil. Všichni spěchali co nejdřív opravit škody utrpěné v bitvě. Plachtáři dřepěli na plachtách rozprostřených na palubách a dlouhými jehlami látali díry a trhliny. Všichni věděli, že toto vynucené příměří nepotrvá dlouho, že se ráno zvedne bríza a nevyhnutelně začne další fáze konfliktu.
Mansur dalekohledem pozoroval, jak posádka Arctura zháší poslední plameny, zvedá lodní kulatinu na výměnu ráhen a čelenu, které byly sestřeleny nebo shořely.
"Je tvá matka na palubě?" zeptal se Mansur Verity.
"Před šesti týdny ji otec poslal do bezpečí konzulátu v Bombaji."
Verity teď nechtěla myslet na Karolínu ani na okolnosti, za kterých ji viděla naposled. Aby změnila téma hovoru, zeptala se:
"Budete znovu bojovat?"
"Bojíš se?" odpověděl otázkou.
Otočila se a změřila si ho svýma zelenýma očima.
"To nebyla laskavá otázka."
"Odpusť," pospíšil si s omluvou. "Nepochybuju o tvé odvaze, včera v noci jsi ji prokázala. Chtěl jsem jen znát tvoje pocity."
"Nebojím se o sebe. Ale otec je na palubě té druhé lodi a ty jsi na této."
"Viděl jsem, jak tě udeřil."
"Už mě předtím udeřil mnohokrát, jenže stále je to můj otec."
Sklopila oči. "Ale důležitější je, že ty jsi teď můj muž. Bojím se o vás oba. Ale já neuhnu."
Dotkl se její paže. "Udělám naprosto všecko, abych se vyhnul

další bitvě," ujišťoval ji. "Udělal bych to už minulou noc, ale
můj otec se ocitl v ohrožení. Neměl jsem na výběr. Musel jsem mu
přijít na pomoc. Ale pochybuju, že sir Guy nechá mě a tebe jen tak
uniknout, dokud neudělá vše, co je v jeho silách, aby tomu zabránil."
Smutně pokynul ke vzdálenému Arcturovi.
"Přichází ranní vítr," řekla. "Brzy se ukáže, jaké má otec záměry."
Vítr pohladil vyleštěný azur hladiny kočičí tlapkou.
Arcturovy plachty se naplnily a postrčily loď kupředu.
Ráhna už byla na místě a jasně bílá plachtovina nahradila většinu té
ohořelé a začernalé.
Ale vítr nechal loď za sebou. Postupně zpomalovala, až zůstala stát.
Její hlavní plachta ještě chvíli pleskala a pak se zklidnila.
Nápor větru zasáhl i dvě menší lodi, kousek je nesl, zase je opustil
a taky se zastavily.
Klid a ticho znovu opanovalo všecka tři plavidla.
Nastavili plachty a vrchní ráhnaři zaujali svá místa, aby nastavení
upravili, až se vítr vrátí.
Tentokrát přišel od východu, silný a stálý. Nejdřív zasáhl Arctura
a hnal ho k oběma škunerům.
Vysunutá děla zřetelně manifestovala jeho záměr.
"Obávám se, že tvůj otec prahne po boji."
"Vždyť ty taky!" nařkla ho Verity.
"Křivdíš mi." Zavrtěl hlavou. "Já jsem svou kořist získal. A sir
Guy už nemá nic, co bych po něm mohl chtít."
"Potom musíme doufat, že nás vítr zastihne dřív než on."
Verity ještě nedomluvila, když jí závan větru pohladil tváře
a vehnal jí pramen vlasů do očí. Zastrčila ho zpátky pod hedvábnou
síťku. "A je tady."
Náraz větru Vílu naklonil, a když naplnil její plachty, vyduly
se, plachtovina začala pleskat a kladky rachotily. Cítili jeho
sílu v nedočkavém chvění paluby pod svýma nohama.
Přes vypjatost okamžiku se Verity vzrušeně rozesmála. "Plujeme!"
vykřikla a na okamžik mu visela v náručí. Když ale zahlédla Kumrahův
nesouhlasný pohled, odstoupila. "Na palubě této lodi nepotřebuji
žádné gardedámy, protože jsem jich už dřív měla stovky."
Víla se hnala k Odplatě, která ještě stále zůstávala nehybná,
ale vítr vzápětí zasáhl i ji. Obě lodi letěly po hladině spolu,
Odplata o pár set metrů vpředu.
Mansur se ohlédl po pronásledovatelích.
"Dokud bude vítr foukat z tohoto směru, tvůj otec nás nedostihne,"
zajásal. "Do příchodu tmy mu zmizíme za obzorem."
Vzal ji za paži a jemně ji vedl k palubním schůdkům.
"Teď můžu s klidem přenechat palubu Kumrahovi, a my můžeme jít
dolů. Najdeme pro tebe vhodné ubytování."
"Tady je příliš mnoho očí," souhlasila a ochotně ho následovala.
Pod schodištěm se k ní otočil. Byla jen o několik centimetrů
menší než on a lesklé lokny jejích vlasů ten rozdíl ještě zmenšovaly.
"Tady už nejsou žádné oči," konstatoval.

494 495

Líce jí zahořely do barvy okvětních plátků růže. "Bojím se, že budu
naivní.
Ale vy nikdy nezneužijete moji nevinnost, že ne, Vaše Výsosti?"
"Obávám se, že přeceňujete moje kavalírství, slečno Courtneyová.
Přesně to mám v úmyslu udělat."
"Hádám, že mi nebude nic platné, když začnu křičet, že ne?"
"Bojím se, žene."
Přitiskla se k němu. "Pak raději budu šetřit dechem," zašeptala.
"Snad pro něj později najdu lepší uplatnění."
"Máš opuchlé rty." Jemně se jí dotkl. "Neublížím ti?"
"My Courtneyové jsme tvrdá cháska."
Opatrně ji políbil.
Verity si ho přitáhla blíž a otevřela pro něj své poraněné rty.
"Vůbec to nebolí," řekla statečně. Vzal ji do náruče a odnesl do
své kajuty.
Kumrah třikrát zadupal na palubu nad Mansurovým kavalcem.
Mansur se rychle posadil. "Potřebují mě na palubě."

"Ne víc, než tě já potřebuju tady," zamumlala s ospalým uspokojením, "ale vím, že když tě povinnost volá, musím tě na chviličku pustit."
Vstal a Verity ho pozorovala. Vykulila oči a její zájem vzrostl.
"Nikdy dřív jsem neviděla muže tak, jak ho pánbůh stvořil," řekla. "Teprve teď vím, oč jsem přicházela, protože ten pohled se mi velice zamlouvá."
"Znám něco daleko lepšího," sklonil se a políbil ji na břicho.
Bylo lahodné jako smetana a jen pupek, úhledný důlek v jeho středu, porušoval celistvost pevných hladkých svalů.
Prozkoumal ho špičkou jazyka.
Vzdychla a rozkošnicky se zavrtěla.
"Okamžitě přestaň, nebo tě nikam nepustím."
Narovnal se a v očích měl zděšení. "Na prostěradle je krev. Ublížil jsem ti?"
Zvedla se na loket, pohlédla na jasně červenou skvrnu a sebevědomě se usmála. "To je květ mého panenství.
Přinesla jsem ti ho jako důkaz, že patřím jen tobě a nikomu jinému."
"Ach, miláčku." Posadil se na okraj lodního lůžka a zasypal jí tvář polibky.
Jemně ho odstrčila. "Běž za svými povinnostmi, ale okamžitě se vrať, až budeš volný."
Mansur vyběhl po schůdkách s pocitem, že jeho nohám narostla křídla.
Nahoře se polekaně zastavil. Čekal, že Odplatu uvidí daleko vpředu, protože oproti Víle byla rychlejší, ale ona zatím plula téměř na její úrovni. S vědra vedle kompasnice vytáhl dalekohled a odešel k bočnímu roubení.
Odplata seděla nízko na vodě a všecky její pumpy běžely.
Hadice chrlily přes okraj lodi proudy mořské vody.
Zděšený civěl na loď, když z výlezu nákladového prostoru vystoupil Dorian. Mansur se chopil hlásné trouby a zavolal na něj.
Dorian vzhlédl a došel k roubení.
"Co se stalo?" chtěl vědět Mansur.
"Koule nás zasáhla pod ponorem a nabíráme vodu rychleji, než ji pumpy stačí odčerpat." Ve větru odpověď téměř zanikla.
Rozdíl rychlosti obou lodí byl tak markantní, že za krátkou chvíli, co byl Mansur na palubě, Víla předstihla Odplatu o několik metrů.
Otcův hlas už se teď nesl jasněji.
Když se podíval zpátky přes záď, usoudil, že za pár hodin, které s Verity strávil v podpalubí, se Arcturus poněkud opozdil.
Přesto plul mnohem rychleji než zmrzačená Odplata.
"Jak ti můžu pomoct?" zeptal se otce. Nastala dlouhá pauza.
"Každou hodinu zaměřuju úhel na Arcturův hlavní stěžeň," volal Dorian zpátky. "Při této rychlosti se do tmy přiblíží na dostřel děl. Dokonce ani za tmy nemůžeme doufat, že se mu vyhneme."
"Dá se poškození opravit?"
Dorian zavrtěl hlavou. "Díra je v nešikovném místě. Než bychom ji ucpali, Arcturus nás dostihne."
"Co tedy musíme udělat?"
"Pokud se nestane něco nepředvídaného, musíme znovu bojovat."
Mansur pomyslel na Verity ve své kajutě a představil si její dokonalé bílé tělo roztrhané dělovou koulí na krvavé cáry.
Donutil se ten obraz z mysli vymazat. "Počkej!" volal na Doriana a potom kývl na Kumraha.
"Co poradíš, starý příteli?" Hovořili rychle a vážně, ale než domluvili, Odplata za nimi opět o kus zaostala. Mansur musel nechat zkrátit hlavní plachtu, aby Vílu zpomalil na rychlost Odplaty. Potom znovu volal na otce: "Kumrah má plán. Pokud

to půjde, snaž se mě držet, ale jestli se začneš příliš opožďovat, přizpůsobím se tvojí rychlosti."
Kumrah navedl příď Víly o další tři dílky na západ, aby nasadil přímý kurz k výběžku Ras al-Had, místu na pevnině, kde se záliv otvíral do vlastního oceánu.
Po zbytek dopoledne nechal Mansur posádku opravovat škody utrpěné v bitvě. Čistili děla, zásobili je střelivem ze skladu na dolní palubě a plnili pytlíky prachem. S pomocí kladkostroje přemístili

jedno z děl z hlavní paluby na palubu záďové nástavby, kde tesaři postavili dočasné dělové stanoviště.
Zaměřené dozadu může dělo pálit naArctura ihned, jak se přiblíží na dostřel.
Odplata klesla opět o kousek níž a ztrácela rychlost, přestože muži u pump bojovali ze všech sil, aby stačili odčerpat příval vody pronikající děravým trupem. Mansur se s lodí přiblížil k Odplatě natolik, aby mezi sebou mohli natáhnout lano.
Potom poslal na její palubu přes dvacet čerstvých námořníků, kteří měli vystřídat muže vyčerpané neustálým pumpováním.
Poslal s nimi i Barise, Kumrahova mladšího důstojníka.
Baris byl mladý Ománec, který se na tomto pobřeží narodil.
Znal každou skálu a každý útes téměř stejně důvěrně jako Kumrah.
Zatímco lodě pluly v těsné blízkosti, Mansur otci vysvětlil Kumrahůvplán.
Dorian okamžitě pochopil, že to je pro ně zřejmě nejlepší šance, a bez váhání ho schválil.
"Jdi na to, chlapče!" volal hlásnou troubou.
Do hodiny musel Mansur skasat další pás plachty, aby v noci do otcovy lodi nenarazil. Když padla tma, sledoval světlo Arctura a spočítal, že se mezera mezi nimi na dvou mílích zmenšila jen zanedbatelně.
Než mohl sejít dolů do své kajuty, byla téměř půlnoc, ale ani potom s Verity neusnuli. Milovali se, jako by to mělo být naposledy, a pak leželi nazí a zpocení ve vzájemném objetí a tiše spolu hovořili.
Občas se rozesmáli a Verity se dokonce několikrát rozplakala.
Měli toho tolik na srdci; museli se podělit o celé své životy.
Avšak ani jejich nová láska je nemohla udržet bdělé.
Nakonec vyčerpaní usnuli s nohama a rukama vzájemně propletenýma.
Hodinu před svítáním Mansur vyklouzl z lůžka a odešel na palubu.
Během několika minut vyšla po schůdkách i Verity a postavila se do rohu mezi ubytovací palubou a nástavbou, kde mohla být blízko své lásky a přitom nezavazela. Mansur nařídil kuchaři rozdat posádce snídani, a zatímco jedli, přišel mezi ně a povzbuzoval je.
Smáli se nebo aspoň usmívali, i když věděli, že Arcturusje stále stíhá a že budou opět brzy vyzváni k boji.
Sotva východní nebe začalo blednout, Mansur s Kumrahem stáli u záďového roubení. Lucerna na makovici hlavního stěžně Odplaty svítila blízko za zádí, ale ta nebyla cílem jejich zvědavosti.
Jak se okruh dohlednosti rozšiřoval, oba napjatě hleděli za ni, kdy spatří první náznak přítomnosti Arctura. Zklamání se nedočkali.
Když světlo zesílilo, uviděli proti temnému horizontu jeho obrysy.
Mansur se musel ovládat, aby nedal průchod své nelibosti.
Vhodinách tmy na ně získal celou míli a teď už byl na dostřel děla s dlouhou hlavní.
Mansur ještě nespustil dalekohled, když se na Arcturově přídi zablesklo a vyskočil bílý obláček kouře.
"Tvůj otec na nás střílí z příďového děla," volal Mansur na Verity.
"Jenže se mi zdá, že vzdálenost je ještě dost velká, aby nám mohl způsobit nějakou vážnou škodu. Aspoň pro tuto chvíli."
Z vrcholu stěžně se ozvalo volání: "Země!" Odešli na příď a dalekohledy přejížděli obzor.
"Překonáváš se, kapitáne," chválil Kumraha. "Jestli se nemýlím, Ras al-Had je přímo před námi." Vrátili se k mapovému stolu vedle kurzovní desky a sklonili se nad mapou.
Ten mistrovský kousek kartografického umění byl Kumrahovým dílem, prací za celý život strávený na moři.
"Kde je ten Kos al-Heem?" zeptal se Mansur. V jazyce ománského pobřeží ten výraz znamenal "podvodník".
"Nezaznačil jsem ho do mapy." Kumrah propíchl voskovanou kůži hrotem odpichovátka. "Některé věci je lépe skrýt před zraky světa. Leží zde."
"Jak dlouho ještě cesta k němu potrvá?"
"Pokud vydrží stávající vítr, budeme tam asi hodinu před polednem."
Mansur se ohlédl po otcově lodi. "Do té doby Arcturus Odplatu dohoní."
"Jestli je to vůle boží," prohlásil Kumrah rezignovaně.
"Bůh je veliký."

"Musíme se pokusit chránit ji před palbou Arctura, dokud nedorazíme k Podvodníkovi."
Mansur dal Kumrahovi příkazy a vrátil se na záď, kde už se posádka shromáždila kolem devítiliberního děla.
Kumrah znovu zkrátil plachtu, aby se mohl zařadit za Odplatu.
Během té doby Arcturus dvakrát vystřelil z příďového děla.
Obě střely je nijak neohrozily, ovšem už příští jeho střela zvedla gejzír vody vedle Odplaty.
"Výborně," pochvaloval si Mansur.
"Teď si můžeme zkušebně vystřelit i my."
Z truhlice vybral kulatou střelu a válel ji pod nohou, aby ověřil její symetričnost. Potom pečlivě odměřil dávku střelného prachu a vyzval osádku, aby důkladně vyčistila hlaveň od zbytku prachu po předchozím výstřelu.
Když bylo dělo nabité, postavil se za něj, pozoroval, jak se záď zvedá a propadá na vlnách a vypočítal potřebné nastavení nutné pro kompenzaci tohoto pohybu.
Potom se s doutnákem v ruce postavil v dostatečném odstupu od podvozku a sledoval příští vlnu.
Jakmile Víla vyhodila kopyta a zvedla záď jako flirtující dívka sukýnku, přitlačil hořící konec doutnáku k pouzdru s prachem v odpalovacím otvoru. Zvýšená záď přispěje k delšímu doletu střely.
Dlouhé dělo zahřmělo a narazilo na svůj rám.
Verity s Kumrahem sledovali dráhu střely.
O několik vteřin později uviděli bílé peříčko, které vyskočilo z hladiny temného moře. "O sto metrů krátká a asi tři stupně vlevo," hlásila Verity úsečně.
Mansur zabručel a vytočil nastavovací šroub výšky na maximum.
Potom vystřelili podruhé. "Zase krátká, ale ve směru."
Vytrvale pokračovali v palbě.
Odplata se k ostřelování připojila. Arcturus se pomalu přibližoval a pálil z příďových děl. Jenže do půli odpoledne se ani jedna loď nemohla pochlubit zásahem, třebaže mnohé střely dopadaly docela blízko. V rostoucím vedru se Mansur s osádkou děla obnažili do pasu. Těla jim pokryl pot a tváře měli černé od kouře.
Hlaveň děla se rozehřála tak, že se jí nešlo dotknout.
Mokrý smotek hadru syčel, když s ním čistili vrtání hlavně.
Při dvacáté třetí ráně Mansur znovu pečlivě mířil.
Hleděl na Arctura přes mířidla a zdál se mu mnohem větší.
Narovnal se a než vystřelil, počkal, až mu příští vlna zvedne palubu pod nohama.
Dělový podvozek divoce poskočil a narazil do rámu. Namáhali si oči, jak mohli, ale tentokrát fontánu vody po dopadu střely neviděli.
Zato Verity zahlédla, jak na přídi Arctura vybuchlo roztříštěné dřevo a jedno z příďových děl vyskočilo z podvozku a převrátilo se.
"Zásah! Naprosto jasný zásah!"
"Promluvila slečna Verity a básník." Mansur se zasmál, a než založil další ránu, hltavě vypil naběračku vody.
Zdánlivě jako odvetu poslal Arcturus střelu z osiřelého příďového děla za záď Víly tak těsně, že sprška zvednuté vody je promočila na nit.
Skalnatý mys Ras al-Had po celou tu dobu rostl z moře výš a výš a Arcturus je pomalu předjížděl.
"Kde je ten zatracený Podvodník?" otázal se netrpělivý Mansur.
"Neuvidíš ho, dokud na něj takřka nenarazíš. Proto taky dostal své jméno. Ale tamto jsou orientační body. Vidíš ty bílé pruhy na čele útesu? Ten vrchol skály podobný vejci nalevo od něj? Tam leží!"
"Kumrahu, převezmeš kormidlo. Stoč loď trochu proti větru a vylij vítr z plachet. Chtěl bych nechat Arctura připlout blíž k nám. Ale udělej to tak, aby nebylo nápadné, že je to náš záměr."
Hlučný duel mezi loděmi pokračoval a Mansur doufal, že odvede Cornishovu pozornost od nebezpečí vpředu a umožní Odplatě získat určitý náskok.
Arcturus se dychtivě hnal vpřed a do hodiny byl tak blízko,

že Mansur s Verity dalekohledem rozeznali statnou postavu kapitána Cornishe.
"A tamhle je sir Guy!" Mansur už chtěl říct "tvůj otec", ale na poslední chvilku slova zaměnil. Nechtěl zdůrazňovat příbuzenské vztahy nepřítele se svou láskou.
Ve srovnání s Ruby Cornishem byl Guy Courtney řízný a štíhlý, měl elegantní postavu. Převlékl se, a dokonce i v tom horku si vzal třírohý klobouk, modrý kabát s šarlatovými klopami, těsné bílé jezdecké kalhoty a vysoké černé boty. Stál na přídi a díval se na ně, ve tváři tvrdý, nesmiřitelný výraz, z něhož čišelo smrtelné

odhodlání, které Verity mrazilo do morku kostí. Dobře znala jeho podobné nálady a bála se jich jako cholery.
Mansur přivolal Kumraha. "Kde je Podvodník? Kde je Kos al-Heem? Není to něco, co sis vysnil při dýmce hašiše?"
Kumrah letmo pohlédl na Odplatu, která se pomalu probíjela kupředu. Měla náskok asi čtvrt míle.
"Kalif, tvůj vznešený otec, je téměř na něm."
"Já nic nevidím." Mansur podrobně studoval vodu před vedoucí lodí, ale vlny ubíhaly neúprosně dál a v jejich řadách neviděl žádnou změnu, zastavení nebo vír, žádný náhlý vzestup zpěněné vody, který by mohl podezírat.
"Proto se mu taky říká Podvodník," připomněl mu Kumrah. "Hlídá si dobře své tajemství. Přelstil víc než sto lodí včetně galéry generála Ptolemy, oblíbence mocného Alexandra. Jedině božská přízeň zařídila, že ztroskotání přežil."
"Bůh je veliký," zamumlal Mansur.
"Chvála Bohu, souhlasil Kumrah a jen to dořekl, Odplata prudce přestavila kormidlo, postavila příď do větru a s nadouvajícími se plachtami zastavila.
"Aha!" zajásal Kumrah. "Baris ho našel a označil ho pro nás."
"Vysuňte na levoboku a připravte se otočit loď proti větru," nařídil Mansur. Zatímco posádka běžela na svá místa, Mansur pošilhával po blížícím se Arcturovi.
Plul jim jásavě vstříc. Poklopy střílen měl otevřené a po celé délce lodi hrozivě trčely hlavně děl. Mansur se otočil a našel místo, odkud měl dobrý výhled na Odplatu nehybně stojící vpředu. Jako výzvu k boji měla rovněž vysunutá děla.
Vrátil se zpátky ke kormidlu a byl si vědom, že z rohu pod nástavbou ho pozorně sleduje Verity.
Tvářila se klidně a nejevila známky strachu.
"Byl bych rád, kdybys odešla dolů, lásko," řekl jí tiše. "Brzy se ocitneme pod palbou."
Zavrtěla hlavou. "Dřevo neposkytuje žádnou ochranu před železnými koulemi. To už vím z vlastní zkušenosti," odpověděla s drzými jiskrami v očích, "když jsi po mně sám střílel."
"Promiň, ještě jsem se neomluvil za svoje špatné chování. Sám se divím, jak jsem mohl něco takového udělat." Usmál se na ni.
"Vím, je to neodpustitelné, ale přísahám, že ti to vynahradím."
"Co bylo, bylo. Od nynějška je moje místo po tvém boku, ne pod kavalcem."
"Vždycky si budu cenit tvé přítomnosti," řekl a ohlédl se po Arcturovi; konečně se přiblížil na snadný dostřel.
Teď musí upoutat veškerou jeho pozornost a vyprovokovat ho k nejvyšší rychlosti. Kumrah už čekal na příkazy.
"Kormidlo po větru!" vyštěkl Mansur. Víla se otočila jako tanečnice a obrátila se k Arcturovi bokem.
"Dělostřelci připravit!" křičel Mansur hlásnou troubou.
"Pečlivě zamířit!" Velitelé jeden za druhým zvedali pravice na znamení, že mají děla správně nastavena.
"Pal!" vykřikl Mansur. Boční salva zahučela jako jediné zahřmění a hustý šedý mrak kouře ze střelného prachu unášený větrem se valil přes palubu. Pod Arcturovou přídí se zvedl jediný sloup vody; zato ostatní střely zasáhly jeho záď a otevřely trup. Zdálo se, že se pod těžkými ranami celý třese, ale nezmenšenou rychlostí pokračovala dál.

"Otoč loď na původní kurz," přikázal Mansur. Víla poslechla kormidlo okamžitě a vyrazili k čekající Odplatě. Arcturus obrácený k nim přídí nemohl palbu opětovat, ale ten manévr stál Vílu téměř celý náskok a nepřítel byl sotva dvě stě metrů za ní.
Arcturus vypálil z příďového děla a Víla se otřásla, když koule narazila na záď a pronikla trupem. Kumrah přivřenýma očima upřeně hleděl kupředu, ale Mansur Podvodníka stále neviděl.
Na Kumrahův příkaz muž u kormidla odklonil Vílu mírně doleva. Tím vyklidil palebnou dráhu pro Odplatu, která tak mohla střílet bez obav, že zasáhne sesterskou loď. Nabízela nepříteli svůj bok, ale ihned po salvě zmizela v závoji vlastního kouře.
Vzdálenost byla značná, ale přesto se jí podařilo aspoň pár zásahů. Arcturus už byl tak blízko, že Mansur slyšel, jak střely dopadají na trup se zvukem připomínajícím údery těžkého kladiva.
"Cornish má co dělat," mínila Verity. V nastalém tichu po salvě její slova zněla čistě a zřetelně. Mansur neodpověděl. Hleděl kupředu, čelo zbrázděné vráskami obav.
"Kde je ten třikrát prokletý Podvodník -" Zmlkl, když uviděl třpytící se jasné body podobné sněhovým vločkám poletujícím

hluboko v modré vodě přímo pod jejich přídí. Objevily se tak nečekaně, že na okamžik zapochyboval, jestli se mu to jen nezdá. Pak mu ale svitlo.
"Fyzilíři!" vykřikl. V okolí podmořských útesů se zdržují hejna drobných zářivě zbarvených rybek. Byly dokonce i zde, ve středních vodách šelfu. Hejna se rozprchla, když mezi ně vjela příď Víly, a Mansur viděl, jak se z hlubiny přímo v cestě lodi zvedají temné hrozivé stíny podobné začernalým tesákům hlubinného monstra.
Kumrah odstrčil kormidelníka a převzal kormidelní kolo lodi do mileneckých rukou, které se chystaly převést ji přes úskalí.
Jak se k nim blížili, temné stíny nabyly pevných tvarů.
Tři žulové rohy vybíhaly z hlubin a končily sotva dva metry pod hladinou zalitou sluncem. Byly tak ostré, že kladly malý odpor proudům a vlnám, a to byl důvod, proč se na hladině netvořily žádné víry.
Mansur instinktivně zadržel dech, když Kumrah zamířil doprostřed té kruté kamenné koruny. Ucítil na paži ruku Verity, která u něj hledala útěchu. Její nehty se mu bolestivě zarývaly do svalu.
Víla se otřela o skálu a Mansurovi to připadalo, jako by plným tryskem cválal na koni přes les a trní ho zatahalo za rukáv.
Paluba se mu pod nohama mírně zachvěla a slyšel, jak žulový roh drhne o dno lodi. Ale Víla se uvolnila a propluli za bariéru.
Mansur ulehčením vydechl a Verity vedle něj vykřikla:
"Díkybohu, to bylo o chlup."
Mansur ji vzal za ruku a běželi spolu na záď. Sledovali, jak se Arcturus plnou rychlostí řítí do pasti. Přes bojové šrámy byl na něj stále pěkný pohled. Všecky plachty měl napnuté a od přídě běžela jiskřící zčeřená vlna.
Narazil na podvodní kamenné věže a na místě zastavil. V jediném okamžiku se loď vzdušné elegance změnila v hromadu trosek.
Přední stěžeň praskl u paluby a polovina ráhen spadla dolů.
Dřevo trupu pod vodou praskalo a chroptělo, jak žulové rohy Podvodníka vnikaly hluboko do útrob lodi.
Vrchní ráhnař vystřelil ze svého vysokého hnízda jako kámen z praku a spadl do vody daleko od lodi.
Zbytek posádky klouzal po palubě a narážel na stěžně a roubení. Jejich děla se obrátila proti nim. Vytržená ze svých podvozků se stala nekontrolovaným kusem kovu, který drtil vše, co mu stálo v cestě. Ruce, nohy i žebra praskaly a lebky pukaly jako vejce upuštěná na kamennou podlahu.
Námořníci obou menších lodí obstoupili roubení a s hrůzným úžasem hleděli na destrukci, kterou přivodili. Zaskočeni jejím rozsahem, zapomněli i jásat nad zničením nepřítele.
Mansur zastavil vedle Dorianovy lodi. "Co dál, otče?"
"Nemůžeme Guye nechat v takovém stavu," volal Dorian nazpátek. "Musíme jim poskytnout pomoc podle našich možností.

Zajedu tam ve člunu."
"Ne, otče," oponoval Mansur. "Nemůžeš se tu zdržovat. Tvoje loď se sotva drží nad vodou. Musíš urychleně najít bezpečný přístav na ostrově Sawda, kde bychom mohli opravit škody."
Dorian váhal. "Co bude s Guyem a jeho muži? Co se s nimi stane?"
"Já se o ně postarám," slíbil Mansur. "Ujišťuju tě, že nedopustím, aby tady tvůj bratr a otec Verity zahynul."
Dorian se rychle poradil s Batulou a vrátil se k bočnímu roubení. "Dobře! Batula souhlasí, že se musíme dostat na bezpečné kotviště, než se přižene další bouře. V současném stavu bychom nemohli rozbouřenému moři čelit."
"Vezmu trosečníky z Arctura na palubu a co nejrychleji připlujeme za tebou."
Dorian otočil Odplatu znovu po větru a zamířil k pevnině, zatímco Mansur předal velení Kumrahovi a nastoupil do člunu.
Cestou k uvázlému, silně nakloněnému Arcturovi stál na zádi. Když byli od něj vzdáleni na snadnou domluvu, zastavil veslaře.
"Arcture! Vezu s sebou lékaře. Jakou pomoc potřebujete?"
Nad zpola zříceným roubením se objevila rudá Cornishova tvář.
"Máme hodně zlomenin. Potřebujeme zraněné dopravit do nemocnice na ostrově Bombaj, jinak umřou."
"Jdu na palubu!" rozhodl se Mansur.
Ale zastavil ho zlostný hlas. "Drž se dál od lodi, ty špinavý rebelský vyvrheli!" Jeho Excelence sir Guy visel jednou rukou na hlavních úponech. Druhou ruku měl zasunutou vpředu kabátce, který mu sloužil jako provizorní závěs. Ztratil klobouk a krev z roztržené kůže na hlavě mu slepila vlasy a pokryla půlku obličeje.
"Jestli se pokusíš vstoupit na palubu, zastřelím tě."
"Strýčku Guyi!" volal Mansur. "Jsem syn tvého bratra Doriana. Musíte mi dovolit, abych pomohl vám i vašim mužům."

"Při svatém jméně božím, ty nejsi žádná moje rodina. Jsi pohanský parchant, únosce a násilník, který prznil nevinné anglické ženy."
"Vaši muži potřebují pomoc. Vy sám jste zraněný. Dovolte mi odvézt vás a vaše muže do přístavu na ostrově Bombaj."
Guy neodpověděl, po nakloněné palubě se dobelhal k nejbližšímu dělu a z bedýnky naplněné pískem vytáhl zapálený doutnák.
Bronzová hlaveň těžké zbraně stále trčela z otevřené střílny, ale Mansur se nebál. Sklon paluby zavinil, že ústí hlavně směřovalo do vody blízko od lodního boku.
"Vyslechněte si mé důvody, strýčku. Můj otec ani já vám nechceme uškodit. Jsme přece stejná krev. Podívejte, nejsem ozbrojený."
Na důkaz zvedl prázdné ruce a pocítil mrazivou hrůzu, když mu došlo, že Guy neníní střílet z velkého děla. Místo toho uchopil dlouhou násadu "vraha", menšího ručního děla.
Malé a ošklivé sedělo v držáku připevněném na roubení. Používalo se k zahnání útočníků dobývajících se na palubu a bývalo nabito hrubými olověnými broky. Na krátkou vzdálenost název přesně odpovídal jeho schopnosti.
Guy natočil hlaveň k nim a přes hrubá mířidla vyhledal Mansura. Rozšířené ústí hlavně se na něj obscénně šklebilo.
"Varoval jsem tě, ty chlípná svině," zasyčel a vrazil hořící konec doutnáku do odpalovacího otvoru.
"Dolů!" vykřikl Mansur a vrhl se na palubu člunu.
Posádka následovala jeho příkladu příliš pomalu a smršť olova je smetla.
Za nářku raněných Mansur vstal. Košili měl postříkanou mozkem velitele člunu a na dně leželi tři mrtví veslaři. Jiní svírali své rány a kroutili se v kalužích vlastní krve. Do člunu natékala voda děrami po střelách, které prorazily oplaňkování.
Mansur posadil nezraněné muže k veslům. "Jeďte zpátky k Víle."
S plným nasazením se opřeli do vesel. Ze zádi Mansur volal na Guye, který ještě stále svíral držadlo ručního děla:
"Ať shnije tvá černá duše, Guyi Courtneyi, ty krvavý řezníku! Tito muži byli neozbrojení a jeli na misi milosrdenství."

Mansur pospíchal na palubu Víly. Jeho tvář byla bílá vztekem.
"Kumrahu," vrčel. "Vezmi na palubu mrtvé a zraněné a potom nabij všechna děla kartáči. Dám té svini ochutnat vlastního hnoje."
Kumrah otočil Vílu na levobok a podle Mansurových instrukcí ji vedl tak, aby na sto kroků minula vrak Arctura. Na tuto vzdálenost jsou kartáčové střely nejúčinnější a způsobí největší masakr.
"Jakmile zamíříte, hned střílejte!" volal Mansur na své dělostřelce. Vyčistěte palubu Arctura. Zabijte je všecky. Až to uděláte, zapálíme ho a necháme ho shořet až po hladinu."
Ještě stále s ním cloumal vztek.
Posádka Arctura uviděla přicházející smrt a rozprchla se po lodi. Někteří námořníci běželi dolů, jiní se vrhali přes bok lodi a nemotorně se plácali ve vodě. Jenom kapitán Cornish a jeho pán, sir Guy Courtney, stáli směle a neohroženě hleděli na zející ústí děl.
Lehký dotek na ruce přiměl Mansura pohlédnout stranou.
Vedle něj stála Verity s bledou bezvýraznou tváří.
"To je vražda," řekla.
"Tvůj otec je vrah."
"Ano. Ale je to můj otec. Jestli to uděláš, nikdy nevymažeš jeho krev ze svého ani z mého svědomí. Ani kdybychom žili sto let. Mohl by to být čin, který zničí naši lásku."
Její slova pronikala hluboko jako dýka. Vzhlédl a viděl, že první dělostřelec se chystá přiložit doutnák k odpalovacímu otvoru své zbraně. Čadící konec doutnáku byl od ní vzdálený sotva pár centimetrů.
"Zadrž!" zařval na něj Mansur a muž zvedl ruku.
Všichni velitelé děl se k němu nechápavě otočili.
Mansur vzal Verity za ruku, odvedl ji k bočnímu roubení a přiložil k ústům hlásnou troubu.
"Guyi Courtneyi! Zachránila tě jedině přímluva tvé dcery," volal přes vodu.
"Ta zrádná děvka není moje dcera. Není nic jiného než obyčejná pouliční kurva." V Guyově popelavé tváři kontrastoval temný karmín zaschlé krve. "Špína se špínou si daly dostaveníčko v žumpě. Seber si ji a černé neštovice na vás!"
S nesmírným vypětím, které potlačilo jeho přirozené instinkty, Mansur udržel chladnou hlavu. "Děkuju vám, sire, za ruku vaší dcery. Dar, který jste mi tak velkoryse nabídl, budu strážit celým svým životem." Domluvil a obrátil se na Kumraha.
"Necháme je tu shnít. Zamiř s lodí k ostrovu Sawda."

Jak se vzdalovali, Ruby Cornish se na rozloučenou dotkl čela.
Tiše tak uznal svoji porážku a Mansurův soucit, který mu zabránil zahájit palbu.
Na ostrově Sawda, v malé zátoce uzavřené útesy, našli zakotvenou Odplatu. Tyto ponuré stěny černé skály se zvedaly sto metrů nad hladinu hlubokých vod šelfu, šest mil od pobřeží Arabského poloostrova. Pro jeho výběr měl Kumrah dobré důvody.
Neobydlený ostrov izolovaný od pevniny je chránil před náhodným objevením nepřítelem, a zátoka byla krytá před východními vichřicemi. Uzavřená klidná voda a úzká pláž s černým vulkanickým pískem poskytovaly vhodnou základnu pro položení lodního trupu.
Ze skalní pukliny u paty útesu dokonce prýštila sladká voda.
Sotva spustili kotvu, Mansur s Verity slezli do člunu a veslovali k Odplatě. Dorian už je čekal a přivítal je na palubě.
"Otče, nemusím ti doufám představovat krásnou Verity. Jistě se spolu už dobře znáte."
"Přijměte můj pozdrav a vyjádření úcty, Vaše Veličenstvo."
Verity se dvorně uklonila.
"Konečně můžeme mluvit anglicky a já tě můžu pozdravit jako tvůj strýc." Dorian ji objal. "Vítej do naší rodiny, Verity. Doufám, že ještě budeme mít spoustu příležitostí poznat se lépe."
"Já taky doufám, strýčku. Ale taky chápu, že na vás a Mansura čeká spousta jiné práce."
Stáli na otevřené palubě a vymýšleli plán činnosti, který hned

začali realizovat. Mansur připlul s Vílou k boku otcovy lodi a oba trupy svázali dohromady. Tak mohly vodu ze zatopeného trupu čerpat pumpy obou lodí. Současně pod trupem Odplaty natáhli plachtu z nejtěžší plachtoviny.
Tlak vody ji spolehlivě držel na místě a látka ucpala díru po střele. Bez přítoku nové vody se jim podařilo trup vyčerpat během několika hodin.
Potom z lodi přemístili na palubu Víly všecek těžký náklad: děla, střelný prach a ostatní munici, náhradní plachty, stěžně a ráhna. Odplata zbavená zátěže se vznášela lehce a vysoko na vodě, jako by byla z korku. Čluny ji přitáhly k pláži a s pomocí odlivu ji muži položili na bok, aby měli přístup k místu poškození.
Tesaři se svými pomocníky se pustili do práce.
Oprava trvala dva dny a dvě noci, kdy pracovali při světle bojových luceren. Využili taky příležitosti a seškrábali z trupu vodní řasy, přetěsnili spoje a vyměnili měděné plátování chránící dřevo pod vodou před vodními červy. Když loď opět posadili na hladinu, nepronikla do ní ani kapka vody.
Zatáhli ji zpátky do zátoky, přeložili na ni náklad a usadili děla. Do večera naplnili sudy obou lodí čerstvou vodou ze skalního pramene a byli připraveni k vyplutí. Jenže Dorian prohlásil, že si posádky zaslouží dvoudenní odklad, aby mohly oslavit muslimský svátek Id, radostnou příležitost, při níž je obětováno zvíře a maso se rozdělí mezi účastníky oslav.
Večer se shromáždili na pláži a Dorian podřízl dojnou kozu, kterou chovali v kleci na palubě Odplaty. Na každého sice připadlo jen sousto, ale doplnili ho čerstvými rybami pečenými nad žhavým uhlím. Hudebníci rekrutovaní z členů posádek zpívali, tančili a chválili Boha za to, že jim pomohl uniknout z Maskatu a za vítězství nad Arcturem. Verity seděla na hedvábném modlitebním koberečku mezi Dorianem a Mansurem.
Jako mnoho lidí, kteří Doriana poznali, nemohla ani ona odolat teplu jeho duše a jeho tichému humoru.
Vcítila se do jeho smutku nad ztrátou milované ženy, který ho tak zřetelně poznamenal.
Stejně tak i jeho zaujala její živá inteligence a odvaha, kterou tak bohatě prokázala, její přímost a jemné způsoby. Jak si ji tak ve světle plamenů prohlížel, napadlo ho, že zdědila po rodičích jen to dobré - matčinu krásu, dokud ji nezničila žravost, a Guyův bystrý úsudek. Naštěstí sejí vyhnulyjejich vady: mělkápošetilost Karolíny a Guyova hrabivost, zlé pudy a nedostatek lidskosti.
Pak ale odehnal vážné myšlenky a začal se veselit s ostatními. Společně se smáli, tleskali a kolébali se v rytmu hudby.
Když nakonec muzikanti odpadli, Dorian je s díky propustil a každému dal za námahu zlatou minci. Trojice byla v tak povznesené náladě, že nikdo z nich neměl na spánek ani pomyšlení.
Ráno se chystali vyplout do pevnosti v Nativity Bay a Mansur začal Verity popisovat život, jaký je v Africe čeká, a příbuzné, se kterými se tam poprvé setká.
"Uvidíš, tetu Sáru i strýčka Toma si zamiluješ."
"Tom je z nás tří bratrů nejlepší," souhlasil Dorian.
"Vždycky byl našim vůdcem, zatímco já a Guy -" zmlkl, když si

uvědomil, že zmínka o Guyovi jim pokazí náladu. Rozpačité ticho se protahovalo a nikdo z nich nevěděl, jak ho prolomit.
Konečně promluvila Verity: "Ano, strýčku Doriane. Můj otec není dobrý člověk. Sama vím, jak je nelítostný. Sotva mu kdy odpustím jeho vražedné jednání, když vystřelil na člun.
Snad bych mohla aspoň vysvětlit, proč k tomu došlo."
Oba muži seděli mlčky a v rozpacích. Ani k ní nevzhlédli a upřeně civěli do plamenů.
Po chvíli pokračovala: "Udělal všechno pro to, aby někdo neodhalil náklad, který veze v podpalubí Arctura."
"Jaký náklad, drahá?" zeptal se Dorian.
"Než vám odpovím, strýčku, musím vám říct, jak otec shromáždil bohatství, které převyšuje bohatství kteréhokoliv vladaře Orientu,

možná i Velkého Mogula a Sublimea Porteho v Cařihradu.
Otec byl zprostředkovatelem moci. Zneužíval svého postavení generálního konzula k sesazování a dosazování vládců a králů.
Moci anglického panovníka a anglické Východoindické společnosti využíval k ovládnutí armád a národů, stejně jako jiní muži vládnou dobytku a ovcím."
"Ta moc, o které mluvíš, moc panovníka a Společnosti, mu přece nebyla dána," namítl Dorian.
"Otec je kouzelník, mistr iluzí. Dokáže jiné přesvědčit, aby uvěřili tomu, co chce, třebaže ani nezná jazyk svých klientů, králů a císařů."
"A ktomu potřeboval tebe," skočil jí do řeči Mansur.
Kývla hlavou na souhlas. "Ano, on měl dar politické předvídavosti a já jsem byla jeho jazyk." Otočila se k Dorianovi.
"Vy, strýčku, jste mu naslouchal a určitě víte, jak dovede být přesvědčivý, jak ďábelské jsou jeho pudy."
Dorian mlčky přikývl a Verity pokračovala:
"Kdybyste nebyl předem upozorněn, byl byste dychtivě vyzkoušel jeho zboží i za přemrštěnou cenu, kterou za ně požadoval. Ano, Zayn al-Din mu už zaplatil mnohokrát víc. Genialita mého otce spočívá v tom, že dokázal ždímat nejen Zayna. Sublime Porte a Východoindická společnost mu za tytéž zprostředkovatelské služby zaplatili srovnatelné částky. Za práci, kterou za poslední tři roky odvedl v Arábii, otec dostal patnáct laků zlatých mincí."
Mansur hvízdl a Dorian se tvářil vážně.
"To je přibližně čtvrt milionu liber," řekl tiše, "těžké peníze."
"Ano." Verity ztlumila hlas do šepotu. "A všecky tyto peníze jsou uloženy v nákladním prostoru Arctura. Proto by otec raději zemřel, než by vám dovolil zajmout jeho loď. Proto byl odhodlaný odpálit sklad prachu, když byl jeho náklad ohrožen."
"Nebesa!" zašeptal Mansur. "Proč jsi nám o tom neřekla dřív, lásko?"
Pevně mu pohlédla do očí. "Z prostého důvodu. Celý svůj dospělý život jsem žila vedle člověka, jehož duši pohltila bezmezná chamtivost. Znám velice dobře účinky tohoto zhoubného postižení a nechtěla jsem muže, kterého miluju, nakazit stejnou nemocí."
"K tomu by nikdy nedošlo," hájil se Mansur vehementně.
"Křivdíš mi."
"Miláčku," odpověděla, "stačilo by, kdybys v tuto chvíli mohl vidět svoji tvář." Zahanbený Mansur sklopil oči. Dobře věděl, že se její šíp zabodl blízko terče, protože v něm přímo vřely pocity, před kterými varovala.
"Má drahá Verity," zasáhl Dorian. "Nebylo by nanejvýš spravedlivé, kdyby Zaynovy krvavé peníze posloužily k jeho svržení ze Sloního trůnu a k osvobození jeho lidu?"
"O tom právě donekonečna uvažuji od chvíle, kdy jsem svůj osud neodvolatelně spojila s vámi a Mansurem.
Řekla jsem vám o zlatě na palubě Arctura jen proto, že jsem došla ke stejnému závěru jako vy.
Prosím, Bože, dej ať ty peníze, pokud je získáme, poslouží k šlechetným účelům."
Už z dálky viděli, že většina poničené takeláže Arctura byla opravena nebo vyměněna, ale když připluli blíž, bylo zřejmé, že loď je stále nabodnutá na žulových rozích jako oběť na oltáři boha Mamona. Ještě z menší vzdálenosti uviděli osamocený hlouček postav stojících na šikmé palubě u paty hlavního stěžně.
Dalekohledem Dorian mezi nimi našel hřmotnou postavu Rubyho Cornishe.
Arcturus očividně nepředstavoval žádnou hrozbu. Byl nepohyblivý a velký náklon paluby znemožňoval použití děl.
Na levoboku jejich hlavně mířily do vody a na pravoboku kamsi do nebe. Jenže Dorian nechtěl nic ponechat náhodě.

510 511

Nařídil oběma lodím, aby se připravily k akci a vyjely s děly.
Přiblížily se a zastavily po obou stranách Arctura.
Dorian zavolal na Cornishe: "Přenecháte nám loď, pane?"
Rubyho Cornishe překvapilo, že ho povstalecký kalif oslovil dokonalou angličtinou s milým devonským přízvukem.

Ale rychle se vzpamatoval, smekl klobouk a postavil se ke hrazení.
S potížemi se vyrovnával se sklonem paluby.
"Nedáváte mi jinou možnost, Vaše Výsosti. Chcete taky mou zbraň?"
"Ne, kapitáne. Bojoval jste statečně a čestně. Prosím, ponechejte si ji." Dorian doufal, že kapitán bude spolupracovat.
"jste velkomyslný, Vaše Výsosti." Cornishovi komplimenty zalichotily.
Opět si nasadil klobouk a přitáhl si pás se šavlí.
"Čekám vaše instrukce."
"Kde je sir Guy Courtney? V podpalubí?"
"Před devíti dny sir Guy vzal lodní člun a se skupinou mých nejlepších mužů odplul do Maskatu. Doufal, že najde pomoc. Vrátí se zachránit Arctura, jak jen to bude možné. Přikázal mi po ten čas hlídat loď a její náklad."
Byla to příliš dlouhá zpráva pro hlasité volání, a když Cornish skončil, tvář mu přímo hořela.
"Pošlu k vám na palubu své lidi. Mám v úmyslu zachránit vaši loď a dostat ji z útesu. Budete spolupracovat s mými důstojníky?"
Cornish viditelně zneklidněl, ale po chvilce se rozhodl.
"Výsosti, vzdal jsem se vám a budu poslušný vašich příkazů."
Víla s Odplatou přirazily z obou stran k trupu Arctura.
Nejdřív ho muži zbavili děl, střeliva a vody, a potom pod jeho trupem provlekli nejtěžší kotevní řetězy, které připevnili k rumpálům na obou škunerech. Arcturus se začal pomalu zvedat. Jak žulové rohy opouštěly vnitřnosti lodi, dřevo trupu praskalo a skřípělo.
Do vysokého jarního přílivu scházely dva dny a rozdíl výšky hladiny při odlivu a přílivu v těchto vodách dosahoval až pěti metrů. Před závěrečným úsilím Dorian počkal, až odliv vyvrcholí, a poslal všecky zdravé muže k pumpám. Na jeho rozkaz se chopili dlouhých madel a voda ze zatopeného trupu přepadávala přes okraje lodi rychleji, než stačila trhlinami přitékat.
Odlehčená loď se sama snažila uvolnit, ale teprve rostoucí příliv dodal vztlaku konečný impulz. S posledním hrůzným zasténáním se Arcturus narovnal a konečně se z pasti vysvobodil.
Všecky tři lodi okamžitě rozvinuly hlavní plachty a stále spojené odpluly ze spárů Podvodníka. Nad bezmála stometrovou mořskou hlubinou Dorian lodi pomalu otočil na kurz k ostrovu Sawda.
Výlezy z hlavního nákladového prostoru Arctura nechal zapečetit a postavil k nim ozbrojenou stráž s rozkazem, že nikoho nesmí pustit dovnitř.
Řízení tří spojených lodí bylo těžkopádné a chaotické.
Sestava šněrovala hladinu moře jako trojice opilců vracejících se domů z celonočního flámu. Za rozbřesku se nad obzor zvedl černý masiv Sawdy a před polednem vyhodili kotvy v zátoce.
Prvním úkolem bylo protáhnout těžkou plachtovinu pod Arcturovým trupem a překrýt děsivou trhlinu ve dně.
Teprve potom ji mohly pumpy všech tří lodí vyčerpat úplně.
Než Arctura odtáhli na pláž, aby ho položili na bok a kompletně opravili, Dorian a Mansur s Verity vylezli na jeho palubu.
Verity odešla rovnou do své kajuty a zděsila se následků bitvy.
Rozházené šaty byly děravé od třísek a plné skvrn od mořské vody.
Lahvičky parfémů byly rozbité stejně jako kelímky s krémy a pudrem.
Jejich obsah se vylil na spodničky a punčochy.
Ale nic z toho nebylo důležité; ty věci se daly nahradit.
Na prvním místě dívčina zájmu byly její knihy a rukopisy.
Nejvzácnější z nich, sada sedmi překrásně ilustrovaných svazků "Rámájany" starých několik set let, byl osobní dar Velkého Mogula Muhammada Šáha jako uznání jejích služeb v roli tlumočnice při jednání se sirem Guyem.
Dokonce už přeložila prvních pět svazků tohoto úžasného staroindického eposu do angličtiny.
Mezi její poklady patřil i opis koránu, který jí daroval sultán Obied, když ho s otcem naposled navštívila v cařihradském paláci Topkapi Saray. Dostala tu knihu pod podmínkou, že ji přeloží do angličtiny. Tradovalo se, že je jednou z originálních kopií autoritativní revize textu svěřené kalifu Uthmanovi v letech 644 až 655 po Kristu, dvanáct let po smrti Mohameda.
Byla známa jako Uthmanova revize. Věrná slibu daného sultánovi, Verity téměř dokončila překlad tohoto původního díla.

Rukopis představoval dva roky namáhavé práce. Se srdcem až v krku vytáhla zpod kupy spadaných trámů a trosek truhlici, do které knihy a písemnosti ukládala. Vykřikla radostí, když zvedla víko a našla je neporušené.

512 513

Mezitím Dorian s Mansurem prohledali sousední kajutu sira Guye. Ruby Cornish jim dal od ní klíče. "S ničím jsem nehýbal," ujišťoval je. Zjistili, že mluví pravdu. Dorian se postaral o lodní deník a ostatní dokumenty. V uzamčené zásuvce Guyova pracovního stolu našli jeho soukromou korespondenci a jeho deník.
"Ten nám poskytne velice cenné důkazy o aktivitách mého bratra," prohlásil Dorian se smutným zadostiučiněním,
"a o jeho jednáních se Zaynem al-Dinem a Východoindickou společností."
Potom se vrátili na palubu, rozlomili pečetě u výlezu z hlavního nákladového prostoru a spěchali dovnitř. Našli velké množství mušket, šavlí a kopí, všecko nové, nepoužité, s vrstvou vazelíny od výrobce. Střelného prachu a střeliva tam byly tuny a k tomu dvacet lehkých polních děl a mnoho dalších vojenských zásob.
"Dost na zahájení války nebo revoluce," poznamenal Dorian suše.
"To taky byl záměr strýčka Gue," přisadil si Mansur.
Hodně věcí už poničila mořská voda. Byla to nekonečná práce vyčistit prostor od všech těch věcí, ale konečně se prokousali až na samé dno. Jenže peníze, které jim slibovala Verity, nenašli.
Mansur vylezl z horkého páchnoucího podpalubí a šel ji hledat. Našel ji v její kajutě a zastavil se na prahu.
Za tu krátkou dobu se jí podařilo místnost vyčistit a uvést do pozoruhodného pořádku.
Seděla za mahagonovým psacím stolem pod světlíkem.
Už nebyla oblečená jako sirotek do odloženého, nadměrně velkého oděvu. Svěže modré organdové šaty s rukávy šunkového tvaru, které měla na sobě, byly lemované jemnou krajkou, a na krku se jí třpytila šňůra perel.
Četla knihu v rytých stříbrných deskách a dělala si poznámky do jiné knihy s běžnými koženými deskami.
Stránky byly hustě popsané jejím drobným, úhledným písmem.
Vzhlédla od práce a mile se na něj usmála.
"Ach, Vaše Výsosti, čím jsem si zasloužila vaši pozornost? Jsem velice poctěna."
Mansur zapomněl na zklamání, že nenašli zlato, a s úžasem na ni zíral. "Neexistuje ani stín pochyb, že vidím nejkrásnější ženu, na kterou mi kdy padl zrak," řekl s obdivným tónem v hlase.
V tomto ustrojení se mu jevila jako dokonalý šperk.
"Zatímco vy, pane, jste zpocený a umouněný." Rozesmála se.
"Ale jsem si jistá, že to není to, co jste sem přišel poslouchat."
"Dole není jediný zlaťák," vyhrkl naivně.
"Obtěžovali jste se podívat pod podlahu, nebo se tomu říká paluba? Nejsem kovaná v námořnických termínech, kdybyste ráčil odpustit."
"Miluju tě víc každou hodinu, ty můj chytrý miláčku," vykřikl a běžel zpátky do podpalubí. Cestou svolával tesaře, aby šli s ním.
Verity počkala, až bušení v úložném prostoru ustane.
Když potom zaslechla kvílení páčených prken, odložila "Rámájanu" a vyšla na palubu. K výlezu z podpalubí došla právě včas, aby zastihla první truhlici zbožně vynášenou z úkrytu pod palubou. Byla tak těžká, že k jejímu transportu bylo zapotřebí silných rukou Mansura a pěti statných námořníků. Když jeden z lodních tesařů odšrouboval víko, škvírou crčela mořská voda.
Truhlice se ocitla pod vodou ve chvíli, kdy Arcturus najel na žulové skály Podvodníka.
Mansur zvedl víko a palubou se nesly překvapené výkřiky úžasu.
Verity ještě stačila zahlédnout svůdný lesk čistého zlata, než ji muži, kteří truhlici obklopili, zastínili výhled.
Vidělajen Mansurova nahá záda. Svaly se mu leskly potem, a když se sehnul, aby potěžkal jeden z prutů jasně žlutého kovu, zahlédla v jeho podpaždí měděné zbarvené chlupy.
Pohled na zlato ji ani v nejmenším nevzrušoval, ale jeho tělo ano. Měla zvláštní, dosud nepoznaný pocit, jako by se v ní něco

tavilo, a vrátila se ke své knize v domnění, že se ho zbaví. Ale vůbec to nepomohlo. Teplé a příjemné vření naopak zesílilo. "Stala se z tebe nestydatá chlípná ženská, Verity Courtneyová," zašeptala vyčítavě, ale zasněný úsměv usvědčoval její sebeodsuzující slova ze lži.

514 515

Dorian s Mansurem vynesli z útrob Arctura patnáct truhlic zlata. Zvážili je a zjistili, že každá obsahuje lak vzácného kovu, přesně jak tvrdila Verity.
"Můj otec je věcný a prozíravý muž," vysvětlovala Verity. "Původně mu bylo zlato z ománského pokladu předáno ve formě mincí různého data, původu a hodnoty, nebo jako tyčinky, korálky a drát. Otec je nechal přetavit na standardní pruty o váze deseti liber. Každý nese vyražený údaj o ryzosti a jeho znak."
"Nesmírný poklad," mumlal Dorian, když spouštěli truhlice do nákladového prostoru Odplaty, kde měl zůstat pod jeho přímým dohledem. "Můj bratr byl velice bohatý člověk."
"Strýčku, nelitujte ho," řekla Verity. "Zůstal stále bohatý. Tohle je jen nepatrná část jeho pokladu. V pevnosti bombajského konzulátu je zlata mnohem víc. Fanaticky ho hlídá můj bratříček Christopher, který ho tam sám uložil mnohem víc než otec."
"Máš moje slovo, Verity, že to, co nespotřebujeme na boj za osvobození Maskatu ze Zaynova zhoubného otroctví, vrátíme do maskatské pokladnice, odkud bylo zlato ukradeno. Bude použito pro blaho mého lidu."
"Věřím vašim slovům, strýčku, ale po pravdě je mi z toho zle, protože jsem ho sama pomáhala získávat muži, který si ho cení víc než lidskosti."
Když byl Arcturus zbaven zlata, mohli ho konečně odtáhnout na pláž a položit. Práce pokračovaly svižně, protože už získali zkušenosti při opravách Odplaty, a navíc se mohli opřít o zkušenosti kapitána Cornishe. Staral se o svou loď jako o krásnou paní a své rady a pomoc poskytoval velkoryse.
Dorian se na něj spoléhal stále víc, i když podle práva byl nepřátelský válečný zajatec.
Svým typickým venkovsky otevřeným způsobem byl Ruby Cornish Verityin fanatický ctitel a využil každou příležitost, aby s ní mohl být o samotě. Jedna se naskytla, když Verity seděla na černém písku pláže a skicovala scénu s ležícím Arcturem, kolem kterého se hemžil roj dělníků. Vzor vytvořený lany a provazy nataženými přes elegantní trup jí připomínal pavučinu a fascinoval ji kontrast bílého nátěru proti rozervaným černým skalám.
"Mohl bych vás připravit o pár minut vašeho času, slečno Courtneyová?" Cornish stál před ní s kloboukem uctivě přiloženým k hrudi.
Verity vzhlédla od malířského stojanu a odložila barevné tužky.
"Kapitáne Cornishi! Jaké radostné překvapení! Myslela jsem, že jste na mě docela zapomněl."
Cornishův obličej nabral tmavě šarlatový odstín.
"Přišel jsem vás poprosit o laskavost."
"Stačí jen požádat, kapitáne, a já pro vás udělám všecko, co bude v mých silách."
"Má paní, v současné době jsem bez zaměstnání, protože moji loď zajal kalif al-Salil, který, jak jsem vyrozuměl, je Angličan a váš příbuzný."
"Ano, je to všecko velice zmatené, ale je to tak. Al-Salil je můj strýc."
"Vyjádřil se v tom smyslu, že mě míní poslat do Bombaje nebo do Maskatu. Ztratil jsem loď, kterou jsem měl na starost a která byla majetkem vašeho otce." Cornish rozpačitě pokračoval.
"Odpusťte, ale váš otec není z těch, kteří by lehce odpouštěli. Bude mě činit zodpovědným za ztrátu."
"Ano, myslím, že by se tak zachoval."
"Nerad bych mu vysvětloval, jak jsem o loď přišel."
"Chápu. Zřejmě by to zanechalo stopy na vašem zdraví."
"Slečno Verity, vy mě znáte od dětství. Nezatížila byste své svědomí, kdybyste mě doporučila vašemu strýci kalifovi do stálé

služby jako kapitána na Arcturovi? Myslím, že za daných okolností budu věrný svému novému zaměstnavateli. Navíc mi udělá velkou radost, když naše dlouhodobá známost neskončí."
Ti dva se skutečně znali dlouhá léta. Cornish byl dobrý námořník a loajální sluha. Cítila k němu taky zvláštní náklonnost, protože se při mnoha příležitostech ukázal být spolehlivým a diskrétním spojencem. Kdykoliv to bylo možné, chránil ji před zvrácenou svévolností jejího otce.
"Uvidím, co se dá dělat, kapitáne Cornishi."
"Jste velmi laskavá," zamumlal chraptivě, nasadil si klobouk, zasalutoval a těžkým krokem odkráčel po černém písku pryč.
Dorian žádost dlouho nezvažoval. Jakmile byl Arcturus opravený a odtažený z pláže do zátoky, Cornish se opět ujal jeho velení a jen deset námořníků z jeho posádky odmítlo jít s ním.
Když malá flotila opustila ostrov Sawda, zamířila na jihozápad

do teplých a mírných vod Mosambického proudu, který je spolu s monzunem rychle nesl podél Horečnatého pobřeží na jih.
O několik týdnů později pozdravili velkou obchodní dhau plující na východ. Při výměně novinek mu její kapitán sdělil, že je na obchodní cestě do vzdálených přístavů Číny.
S radostí přijal do své posádky deset odbojných námořníků z Arctura. Dorian s potěšením konstatoval, že může trvat roky, než se jejich hlášení dostane do Maskatu nebo na anglický konzulát v Bombaji.
Nasadili všecky plachty, které monzun dovoloval, a pokračovali k jihu průplavem mezi africkou pevninou a dlouhým ostrovem Madagaskar. Po pravé ruce se jim pomalu otvíral pohled na divoké neprobádané pobřeží, kolem něhož konečně dopluli k útesu, který se tvarem podobal velrybímu hřbetu a který strážil Nativity Bay.
Bylo poledne, když propluli úzkým vjezdem do zátoky, ale pevnost nejevila známky lidské přítomnosti. Z komínů se nekouřilo, na šňůrách nepleskalo žádné prádlo a na pláži si nehrály děti.
Dorian začal mít obavy o rodinu. Uplynuly téměř tři roky, co odtud odpluli, a za ten čas se mohlo leccos přihodit.
Měli hodně nepřátel a za dobu jeho nepřítomnosti je mohl napadnout člověk, hlad nebo mor.
Jak se blížili k pláži, Dorian nechal vystřelit z děla.
S úlevou zpozoroval kolem pevnosti pohyb.
Nad kůlovou hradbu vyskočila řada hlav, brány se rozletěly a ven vyběhl pestrý houf dětí a služebnictva.
Srdce mu zaplesalo, když uviděl medvědí postavu svého bratra.
Vyšel z brány a vážným krokem scházel po pěšině k pláži.
Cestou mával nad hlavou kloboukem. Ještě nedošel k vodě, když za ním vyběhla Sára. Sotva ho dostihla zavěsila se do něj a její radostné volání se neslo přes vodu k zakotveným lodím.
"Opět jsi měl pravdu," řekla Verity Mansurovi. "Jestli je toto moje teta Sára, potom ji mám už teď docela ráda."
"Můžeme tomu muži věřit?" zeptal se Zayn al-Din svým pištivým ženským hlasem.
"Vaše Veličenstvo, je to jeden z mých nejlepších kapitánů. Ručím za něj svým životem," odpověděl muri Kadem ibn Abubaker.
Zayn mu za dobytí Maskatu udělil titul muri - velkoadmirál.
"Možná že právě to budeš muset udělat." Zayn si hladil vousy a hleděl na muže, o kterém právě hovořili. Ležel před trůnem, čelo přitisknuté ke kamenné podlaze.
Zayn kývl kostnatým ukazováčkem a Kadem gesto okamžitě přeložil.
"Zvedni hlavu, ať ti kalif vidí do tváře," řekl kapitánovi.
Muž se posadil na paty, ale klopil zrak, protože se neodvážil pohlédnout přímo do očí Zayna al-Dina.
Zayn pečlivě zkoumal jeho tvář. Muž byl ještě příliš mladý, aby měl jiskru a záznost válečníka, ale už byl dost starý na to, aby tyto vlastnosti nahradil zkušenostmi a rozvahou.
"Jak se jmenuješ?"
"Laleh, Vaše Veličenstvo."
"Dobře, Lalehu," přikývl Zayn. "Poslechneme si tvé hlášení."
"Mluv!" nařídil Kadem.

"Veličenstvo, podle rozkazu muri Kadema jsem před šesti měsíci plul na jih podél africké pevniny, až do místa, které Portugalci nazvali Nativity. Muri mě tam poslal, aby se ujistil, že se tam opravdu skrývá al-Salil, zrádce a nepřítel kalifa a ománského lidu, jak hlásili špehové. Po celý čas jsem vynakládal velké úsilí, abych zajistil, že moji dhau ze břehu neuvidí.
Přes den jsem křižoval za horizontem, a teprve v noci jsem se přiblížil kvjezdu do zátoky. Když Vaše Veličenstvo dovolí." Laleh se opět čelem dotkl podlahy.
Muži sedící na polštářích čelem k trůnu pozorně poslouchali. Nejblíž kalifa seděl sir Guy Courtney. I když ztratil svou loď a množství zlata, které vezla, jeho moc ani vliv tím neutrpěly. Dál zůstal emisarem anglické Východoindické společnosti i anglického krále.
Sir Guy si náhradou za Verity našel jiného tlumočníka, písaře, který už dlouhá léta pracoval v bombajském ústředí Společnosti. Byl to vysoký, napůl plešatý chlápek s obličejem pořobaným od neštovic a jmenoval se Peter Peters. Přestože skvěle ovládal půl tuctu jazyků, sir Guy mu nemohl tolik důvěřovat jako své dceři.
Za sirem Guyem seděl paša Herminius Koots.
Po obsazení města al-Salila byl rovněž povýšen. Koots přijal islám. Pochopil, že bez Alláha a jeho proroka by se nikdy plně nevetřel do

kalifovy přízně. Teď zastával post nejvyššího velitele kalifovy armády. Všichni tři muži, Kadem, Koots a sir Guy měli naléhavé politické a osobní důvody zúčastnit se této válečné rady.
Zayn netrpělivě pokynul rukou a Kadem nohou pobídl Laleha.
"Jménem kalifa pokračuj."
"Nechť se Alláh na něj nepřestane usmívat a zahrne ho štěstím," zanotoval Laleh a usedl zpátky na paty.
"Během noci jsem vyšel na břeh a ukryl jsem se na útesu nad zátokou. Svoji loď jsem poslal pryč, aby ji al-Salilovi stoupenci neobjevili. Ze svého místa jsem měl výhled na celou pevnost, jestli Vaše Veličenstvo dovolí."
"Dál!" Tentokrát Kadem ani nečekal na kalifův pokyn a kopl Laleha do žeber.
Laleh hekl a spěšně pokračoval. "V zátoce jsem viděl zakotvená tři plavidla. Jedno z nich byla velká loď, kterou ukořistili anglickému effendi." Laleh otočil hlavu, aby ukázal na konzula, a sir Guy se zamračil. Nerad slyšel, když mu někdo tu ztrátu připomínal.
"Dvě menší plavidla byly lodě al-Salila, s nimiž uprchl po porážce od proslulého kalifa Zayna al-Dina, milovaného prorokem."
Laleh znovu padl na tvář a Kadem ho okovaným sandálem bez milosti tvrdě nakopl.
Laleh se napřímil. "K večeru jsem uviděl malou rybářskou bárku," pokračoval hlasem sípavým bolestí nakopnutých žeber.
"Vyjela ze zátoky a zakotvila nad korálovým útesem.
Po setmění její posádka, tři muži, chytala ryby při světle lucerny. Vrátil jsem se a poslal jsem své muže, aby je zajali.
Bránili se a moji muži jednoho s nich zabili, ale zbylé dva vzali do zajetí.
Odtáhl jsem jejich bárku daleko od břehu, kde jsem ji potopil. Chtěl jsem, aby si al-Salil myslel, že je zaskočilo noční moře a že se utopili."
"Kde jsou ti zajatci?" chtěl vědět Zayn. "Přiveďte mi je."
Muri Kadem zatleskal a stráže přivedly dva muže.
Měli na sobě pouze špinavé bederní roušky a jejich podvyživená těla nesla stopy krutého mučení. Jeden dokonce ztratil oko.
Prázdný oční důlek měl pokrytý černým sirupem, po kterém lezly kovově modré mouchy. Váha železných okovů na nohou jim nedovolila normálně jít, a tak jen šoupali nohama.
Před trůnem je stráže srazily na kamenné dlaždice.
"Pokořte se před oblíbencem proroka, vládcem Omanu a všech ostrovů v Indickém oceánu, kalifem Zaynem al-Dinem."
Zajatci se kroutili a kňučeli svá ujištění o věrnosti a oddanosti.

"Výsosti, to jsou ti muži, které jsem zajal," řekl Laleh.
"Bohužel ten jednooký se pomátl, ale ten druhý, jmenuje se Omar, je
z tužšího těsta a může vám zodpovědět jakoukoliv otázku, kterou mu
položíte." Laleh odepjal od pasu býkovec z hroší kůže a rozvinul ho.
Sotva bičem potřásl, idiot začal něco drmolit a hrůzou slintal.
"Zjistil jsem, že oba tito muži sloužili jako námořníci na palubě
lodi, které velel al-Salil. Strávili v jeho službách mnoho let
a znají hodně o zrádcových aktivitách."
"Kde je al-Salil?" zeptal se Zayn al-Din. Laleh zapráskal bičem
a pomatenec se strachem pokálel. Řídké fekálie mu stékaly po
nohách. Zhnusený Zayn se odvrátil a přikázal strážím:
"Vyveďte ho ven a zabijte." Vyvlekli ječícího muže z trůnního sálu
a Zayn zaměřil svou pozornost na Omara. "Kde je al-Salil?"
"Veličenstvo, když jsem ho viděl naposled, byl v Nativity Bay
v pevnosti zvané Auspice. Byl s ním jeho syn, jeho starší bratr
a jejich ženy."
"Jaké má plány? Jak dlouho se zdrží na tom místě?"
"Výsosti, jsem jen prostý námořník. Al-Salil se mnou o takových
věcech nehovořil."
"Byl jsi s al-Salilem, když ukořistil loď zvanou Arcturus! Viděl
jsi truhly zlata, které byly součástí jeho nákladu?"
"Veličenstvo, byl jsem s al-Salilem, když nalákal Arctura na
skály zvané Podvodník. Taky jsem s ostatními pomáhal vynášet
truhly se zlatem a přemisťoval je na palubu Odplaty."
" Odplaty?" divil se Zayn.
Omar spěšně vysvětloval: "To je jméno al-Salilovy vlajkové lodi."
"A kde je to zlato teď?"
"Veličenstvo, truhlice byly ihned po zakotvení vyloženy na břeh
v Nativity Bay. Opět jsem je pomáhal odnášet.
Ukládali jsme je do komory pod základy pevnosti."
"Kolik mužů je s al-Salilem? A kolik z nich vládne mečem a mušketou?
Kolik má al-Salil děl? Vlastní jen tři lodi, o kterých jsi mluvil,
nebo jich má víc?" Zayn podrobně vyslýchal Omara a často otázky
opakoval. Kdykoliv Omar zaváhal nebo znejistěl, přistál na jeho
zádech Lalehův bič. Než Zayn skončil a spokojeně

520 521

pokyvoval hlavou, z čerstvě otevřených ran, které křížem krážem
pokrývaly Omarova záda, kapala krev.
Zayn přesunul pozornost z vězně na trojici mužů sedících pod trůnem.
Zkoumal jejich tváře a znalecký úsměšek mu cukal na rtech.
Byli jako kruh hladových hyen, které sledují, jak se velký lev
s černou hřívou krmí, a čekají připravené vrhnout se na zbytky,
až se nažere podle chuti.
"Možná jsem opomněl položit tomu lumpovi otázky, jejichž zodpovězení
by mohlo být důležité pro vaše rokování?"
Změnil prohlášení na otázku a pohledl na sira Guye.
Peters kalifova slova přetlumočil a sir Guy se před odpovědí mírně
uklonil. "Otázky Vaší Výsosti prokázaly vysokou míru vnímavosti
a pochopení. Zbývá jen získat několik drobných doplňujících informací
osobního rázu, které by tenhle hnusný tvor mohl vědět.
S vaším laskavým svolením?"
Zayn mu pokynul, aby pokračoval. Peters se otočil k Omarovi
a položil mu první otázku. Byla to dlouhá a namáhavá práce, ale
sir Guy z vězně nakonec vydoloval všecky podrobnosti o pokladu i
o místnosti, ve které je uložen. Skončil spokojený, protože
všecko zlato zůstalo uloženo pohromadě na jednom místě v pevnosti
Auspice, a žádná jeho část nezmizela někde v tajném úkrytu.
Jedinou jeho starostí zůstalo, jak ho opět získat bez nutnosti
podělit se o ně se svými spojenci sedícími vedle něj.
Později se už nějaké řešení najde, pomyslel si, a pro tuto chvíli
problém odsunul stranou. Místo toho se Omara podrobně vyptal na
totožnost každého ferengi, který pobýval za zdmi pevnosti Auspice.
Omarova výslovnost jmen byla jen stěží srozumitelná, ale sir Guy se
aspoň ujistil, že Tom a Sára Courtneyovi jsou s Dorianem a Mansurem.
Léta nijak neumenšila trpkou zášť, kterou pociťoval vůči svému
bratru dvojčeti.

Živě si připomněl své zbožňování Karolíny a zoufalost, kterou pociťoval, když ji přistihl při nočním milkování s Tomem ve skladu střelného prachu na starém Serafovi.
Pochopitelně ji nakonec získal za ženu, jenže jako odmítnutou Tomem a s jeho parchantem v lůně. Snažil se ukojit tu nenávist k Tomovi drobnými útrapami, které za léta připravil Karolíně, a i když čas zchladil žhavost toho pocitu, přetrvával dál, tvrdý a studený jako obsidián z vyhaslé sopky.
Potom se jeho otázky stočili na Mansura a Verity. Verity byla další velká láska jeho života, i když temná a pokřivená.
Toužil po tom, aby ji vlastnil v každém ohledu, dokonce i nad zákon a přírodu. Její krása a hlas tišil jakýsi naléhavý hlad jeho duše. Nikdy ovšem nepoznal větší extázi, než když bičem švihal její jemnou bledou kůži a sledoval, jak na ní naskakují rudé podlitiny.
Tehdy cítil divokou a všestravující lásku.
A Mansur Courtney mu ten ideál jeho touhy sebral.
"Co ta cizí žena, kterou al-Salil zajal během bitvy mezi našimi loděmi?" zeptal se Guy roztřeseným hlasem.
"Effendi má na mysli vlastní dceru?" zeptal se Omar dětsky naivně.
Sir Guy se nezmohl na odpověď a jen prudce přikývl.
"Stala se ženou al-Salilova syna Mansura," zněla Omarova odpověď.
"Spí vjedné místnosti a většinu času tráví spolu.
Smějí se a povídají si." Chvíli váhal, než se odhodlal mluvit dál o věcech tak nechutných. "Jedná s nijako se sobě rovnou, přestože je to žena. Dovoluje jí chodit před sebou a přerušovat ho, když mluví. A taky ji objímá a laská před zraky jiných. I když vyznává islám, chová se k ní jako nevěřící."
Siru Guyovi vřela v žaludku kyselina urážky a vzteku. Představil si dceřino tělo, tak bledé a dokonalé, a jeho představy se vymkly kontrole. Nedokázal zavřít vědomí před návalem živých obrazů, jak Verity a Mansur spolu konají ty špinavé a chlípné věci.
Zachvěl se znechucením a perverzním vzrušením, které bolestně sevřelo jeho nitro jako ve svěráku.
Až ji chytnu, sešvihám ji, že jí z těla budou viset cáry bíle kůže, sliboval si.
A ta svině, která ji zneužila, bude žebrat o milosrdenství smrti.
Jeho představy ožívaly tak silně, až se bál, že muži kolem něj je musí vidět stejně jako on. Nedokázal už strávit víc.
"Už jsem s tím kusem výkalu skončil, Vaše Veličenstvo.
Umyl si ruce v míse teplé vody, navoněné okvětními plátky, jako by je chtěl očistit od slizkého dotyku.
Zayn al-Din vyzval očima pašu Kootse. "Je něco, co byste se chtěl od vězně dozvědět?"
Koots se uklonil. "Jestli Vaše Výsost laskavě dovolí."
První otázky se týkaly vojenské tématiky. Chtěl vědět, kolik vojáků je na palubách tří lodí, kolik mužů je v pevnosti, jak jsou loajální a jak se připravují na boj. Zajímal se taky o jejich výzbroj, umístění kanónů a polních děl, které ukořistili z Arctura,

a o množství střelného prachu a mušket, které má al-Salil k dispozici.
Potom jeho otázky nabraly jiný směr. "Říkáš, že znáš muže s přezdívkou Klebe - Jestřáb, jehož pravé jméno je Tom?"
"Ano, znám ho dobře," připustil Omar.
"Má syna."
"Toho taky znám. Říkáme mu Somoya, protože je jako bouřlivý vítr."
"Kde je teď?" zeptal se Koots s kamennou tváří, ale za tou maskou hořela zloba.
"V pevnosti se povídalo, že je na cestě do vnitrozemí."
"Odešel lovit slony?"
"Somoya je údajně velký lovec. V pevnosti má sklad plný slonoviny."
"Viděl jsi ten sklad na vlastní oči?"
"Viděl jsem pět prostorných místnosti nacpaných až po střechu kly."
Koots spokojeně přikývl. "Momentálně je to všecko, co jsem chtěl slyšet, ale později budu mít další otázky."
Kadem se strýci uklonil. "Vaše Veličenstvo, žádám, aby byl tento

zajatec dán do mé osobní péče."
"Odveďte ho. A dejte pozor, aby nezemřel. Aspoň ještě teď ne, dokud nám plně neposlouží."
Strážci zvedli Omara na nohy a vlekli ho velkými bronzovými dveřmi ven.
Zayn al-Din pohlédl na Laleha, který se nenápadně kradl do stínů trůnní místnosti.
"Odvedls dobrou práci. Teď jdi a připrav si loď k plavbě. Budu tě potřebovat jako zvěda. Povedeš moji flotilu do Nativity Bay."
Laleh se vzdaloval pozpátku ke dveřím a při každém kroku se hluboce uklonil.
Po odchodu stráží a mužů v nižším postavení válečná rada ztichla. Všichni tři čekali, až promluví kalif, ale ten seděl hluboce zasněný jako kuřák hašiše. Nakonec se přece jen probral a pohlédl na muri Kadema ibn Abubakera.
"Jsi vázán krvavou přísahou, která ti káže pomstít smrt svého otce."
Kadem odpověděl hlubokou úklonou. "Ta přísahaje mi dražší než vlastní život."
"Tvou duši znesvětil al-Salilův bratr Tom Courtney. Zabalil tě do prasečí kůže a vyhrožoval ti, že tě živého pohřbí spolu s tím mrzkým zvířetem."
Kadem při té vzpomínce zaskřípal zuby. Nechtěl si připustit, že byl tak zneuctěn a pokořen, ale přesto padl na kolena.
"Já vás prosím, můj vládče a bratře mého otce, dovolte mi hledat zadostiučinění za ta děsivá příkoří, která mi způsobili ti ďábelští bratři."
Zayn uvážlivě přikývl a obrátil se na sira Guye.
"Generální konzule, vaše dcera byla unesena synem al-Salila. Vaši velkolepou loď pirátsky zajali a uloupili vám velké jmění."
"To je pravda, Výsosti."
Nakonec se kalifovy pozornosti dostalo i pašovi Herminiu Kootsovi.
"Byl jste ponížen a stejná rodina pošpinila vaši čest."
"Ano, utrpěl jsem všecka ta příkoří."
"Pokud jde o mě, moje nevyrovnané dluhy s al-Salilem pocházejí z dětství," řekl Zayn al-Din. "Je to pro mě bolestné, zmiňovat se o tom. Máme společný cíl, vyhubit to hnízdo jedovatých hadů a požíračů vepřového. Víme, že nashromáždili značné množství zlata a slonoviny. Ať je pepřem, který vydráždí naši chuť na odvetu."
Odmlčel se a pohlédl na každého svého generála zvlášť.
"Jak dlouho vám potrvá příprava bojových plánů?" zeptal se.
"Mocný kalife, před kterým se všichni nepřátelé mění v prach a popel, paša Koots a já nebudeme spát ani jíst, dokud vám plán nepředložíme ke schválení," sliboval Kadem.
Zayn se usmál. "Nic menšího bych od vás nepřijal. Sejdeme se zde zítra po večerních modlitbách a já si poslechnu váš plán."
"Budeme v tu hodinu připraveni," slíbil za všechny Kadem.
Válečná rada zasedala dál při svitu pěti set lamp, jejichž knoty plavaly v navoněném oleji. Odháněly mračna komárů, kteří při západu slunce vylétali z močálů a žump za městskými hradbami.
Cestou labyrintem průchodů a uliček ke královskému harému na konci rozlehlého paláce Peter Peters zapadl na své obvyklé místo za sira Guye Courtneye.

524 525

Hradby páchly hnilobou, plísní a dvěma stoletími zanedbávání. Krysy vyklízely cestu před světlonoši s pochodněmi, kteří doprovázeli kalifa do jeho ložnice, a dupání kalifových tělesných strážců se dutě vracelo ozvěnou z kleneb a hlubokých výklenků zdí.
Kalif vedl pisklavým hlasem monolog a Peters jej okamžitě překládal, sotva slova sklouzla z jeho úst. Když se kalif odmlčel, stejně rychle tlumočil i odpovědi sira Guye. Konečně dorazili ke dveřím harému a skupina ozbrojených eunuchů převzala doprovod, protože normální muž, kromě kalifa, nesměl překročit práh harému.
Zevnitř se nesla vůně kadidla smíšená se svůdnou vůní mladých žen. Peters dychtivě naslouchal šepotu drobných bosých chodidel na dlaždicích a zvukům dívčího smíchu, znějícího jako cinkot zlatých zvonků. Únava byla ta tam, když kočičí drápky žádostivosti

vydrážděly jeho mužství.
Kalif mohl jít za tou rozkoší, ale Peters mu nezáviděl:
palácový vezír mu na noc slíbil něco speciálního.
Je to dcera Saara, příslušníka nejdivočejšího kmene z celého Omanu.
I když viděla pouhých patnáct jar, má zvláštní dar.
"Je to pouštní stvoření, gazela s pubertálními prsy a dlouhýma nohama.
Má tvář dítěte a instinkty děvky. Těší ji triky a divy lásky.
Otevře ti všecky tři vchody do ráje."
Vezír se zahihňal.
Bylo jeho osobní povinností znát veškeré podrobnosti o každém obyvateli paláce. Věděl velice dobře, kterým směrem se ubírá Petersův apetyt. "Přivítá vás i v zakázané spodní bráně.
Bude s vámi jednat jako s velkým pánem, což také jste, effendi."
Věděl, jak bezvýznamného úředníčka ten titul potěší.
Když ho konečně sir Guy propustil, Peters pospíchal do svého příbytku. V Bombaji žil ve třech místnostech zamořených šváby v temném koutě komplexu budov Společnosti.
Jedinou ženskou společnost, kterou si mohl za mizerný plat dovolit, byly děvky v levných křiklavých sárí s mosaznými náramky na rukou. Páchly kardamomem, česnekem, kari a pižmem nemytých genitálií a jejich patra a rty, krvavě rudé od betelových ořechů, připomínaly čerstvé rány po meči.
Zde v paláci mu prokazovali čest; titulovali ho effendi.
Dali mu k dispozici dva sluhy, kteří čekali, aby mu splnili jakékoliv rozmarné přání. Měl přepychový příbytek a dívky, které mu vezír posílal, aby mu dělaly společnost, byly mladé, milé a ochotné.
Jakmile se jedné nabažil, hned byla k dispozici nová.
V ložnici Peters nejdřív pocítil chlad zklamání, protože ji našel prázdnou, ale pak ucítil její parfém, vůni citrusového sadu v květu.
Stál uprostřed místnosti, prohledával ji očima a čekal, kdy se dívka ukáže. Nějakou chvíli se nic nepohnulo a kromě ševelení listů tamarindového stromu rostoucího na terase pod balkonem všude vládlo ticho.
Peters si tiše recitoval strofu perského básníka.
"Její ňadra svítí jako sněhová pole na hoře Tábora,
její hýždě jsou bledé
a kulaté jako vycházející měsíc.
Temné oko mezi nimi hledí
neúprosně na dno mé duše."
Závěsy stínící balkon se zachvěly a ozvalo se chichotání.
Byl to dětský smích a věděl dřív, než ji spatřil, že vezír při udání jejího věku nepřeháněl. Vystoupila ze závěsů a měsíční světlo proniklo její průsvitnou róbou a vykreslilo ženské obrysy jejího těla. Přistoupila k němu a třela se o něj jako kočka.
Když jí pak přes tenkou látku pohladil malý kulatý zadeček, blahem předla.
"Jak se jmenuješ, mé krásné dítě?"
"Nazeen, effendi." Vezír ji pečlivě seznámil se speciálními Petersovými choutkami a dívčiny zkušenosti daleko přesahovaly její nezralý věk. Mnohokrát během dlouhého zbytku noci ho donutila naříkat a skučet jako odstavené tele.
Za svítání seděl na matraci naplněné podsadou husího peří a Nazeen se tulila v jeho klíně. Ze stříbrného podnosu vedle postele vybrala jednu zralou mišpuli a drobnými bílými zuby ukousla polovinu.
Vyplivla lesklé hnědé jadérko a zbytek sladkého plodu vsunula Petersovi mezi rty.
"Minulou noc jsi mě nechal dlouho čekat, než jsi za mnou přišel.
Myslela jsem, že mi to zlomí srdce." Našpulila rty.
"Byl jsem s kalifem a jeho generály až přes půlnoc."
Peters neodolal pokušení udělat na ni dojem.
"Se samotným kalifem?" Užasle na něj hleděla velkýma tmavýma očima. "Mluvil k tobě?"
"Samozřejmě."
"Ve své zemi musíš být velkým pánem. Co po tobě kalif chtěl?"
"Chtěl znát můj názor a rady v záležitostech nanejvýš důležitých a tajných."
Vzrušeně se zavrtěla v jeho nahém klíně a zachichotala se, když ucítila, jak pod ní tuhne. Zvedla se na kolena, oběma rukama

roztáhla své snědé půlky a dosedla zpátky do jeho klína.

526 527

"Tolik miluju tajemství," zašeptala a strčila mu špičku růžového jazyka do ucha.
Nazeen s Petersem strávila ještě pět nocí, a pokud je nezaměstnával sex, větším dílem spolu hovořili - nebo přesněji řečeno, mluvil Peters a dívka poslouchala.
Pátého rána ještě za tmy pro ni přišel vezír a odvedl ji.
Petersovi slíbil, že se večer zase vrátí. Vzal ji za ruku a odvedl k boční bráně paláce, kde čekal starý Saar. Trpělivě klečel vedle stejně starého velblouda.
Vezír Nazeen zabalil do šály z velbloudí srsti a vysadil ji do odřeného sedla.
S východem slunce se otvíraly městské brány a začal obvyklý příliv a odliv pouštního lidu. Jedni přicházeli prodat své zboží, jiní se vraceli zpátky do pustiny. Pestrou směs tvořili poutníci, drobní úředníci, obchodníci i cestující. Dvou jezdců na velbloudu si nikdo nevšímal. Neměli s sebou nic, co by budilo zájem nebo závist.
Nazeen vypadala jako vnuk starého Ománce.
Pod ošuntělou šálou kryjící dívčino tělo i hlavu nebylo snadné rozeznat, jakého je pohlaví. Vyjeli do palmových hájů a strážci se ani neobtěžovali za nimi ohlédnout.
Krátce před polednem je zahlédl pasák koz. Dřepěl nad převislou skalkou pustého kopce a jeho stádo, tucet strakatých zvířat, se potulovalo mezi balvany pod ním a okusovalo suché výhonky lebedy.
Pasák hrál na rákosovou flétnu tesknou melodii.
Stařík zastavil. Píchl velblouda bodcem do krku, až zasyčel a s rozhořčeným řevem klekl do písku. Nazeen sklouzla z jeho hřbetu, odhodila šálu a lehce vyběhla na skalku za pasákem.
Padla před ním na kolena a políbila lem jeho potrhaného hávu.
"Mocný šejku bin-Shibame, otče mého kmene, nechť Alláh zpříjemní každý den tvého života vůní jasmínových květů!"
"Nazeen! Posaď se, dítě. I tady v pustině můžou být oči, které nás sledují."
"Můj pane, nesu mnoho zpráv," švitořila Nazeen a tmavé oči jí plály vzrušením. "Zayn posílá nejmíň patnáct válečných dhau."
"Nazeen, uklidni se a mluv pomalu. Nic nevynechej. Pověz mi slovo od slova, co ti ferengiPeters řekl."
Jak Nazeen mlela, bin-Shibamovu tvář zbrázdily vrásky zájmu.
Malá Nazeen měla mimořádnou paměť a dokázala z Peterse dostat i ty nejmenší podrobnosti. Teď bez námahy recitovala počty mužů a jména kapitánů válečných lodí, které vyplují na jih.
Uvedla přesné datum odplutí a předpokládaného příjezdu do Nativity Bay. Než skončila, slunce už se přehouplo za polovinu své dráhy, ale bin-Shibam měl ještě poslední otázku.
"Pověz mi, Nazeen, oznámil Zayn al-Din, kdo bude výpravě velet? Kadem ibn Abubaker, nebo ferengi Koots?"
"Lodím má velet velký šejk Kadem ibn Abubaker, a vojákům, kteří půjdou na břeh, ferengi Koots. Ale Zayn al-Din se výpravy sám zúčastní jako vrchní velitel."
"Jsi si jistá, dítě?" zeptal se bin-Shibam.
"Nechce se mi věřit, že nám štěstí tak přeje."
"Ano, vím to jistě. Řekl to válečné radě a toto jsou přesně jeho slova, která mi Peters opakoval: Můj trůn nebude jistý, dokud al-Salil žije. Chci být u toho v den jeho smrti a umýt si ruce v jeho krvi. Teprve pak uvěřím, že je skutečně mrtvý."
"Jak řekla tvoje matka, Nazeen, v boji proti tyranovi vydáš za tucet válečníků."
Nazeen stydlivě svěsila hlavu. "Jak se mamince daří, velký šejku?"
"Jak jsem slíbil, je o ni dobře postaráno. Prosila mě, abych ti vzkázal, že tě má moc ráda a že je hrdá na to, co děláš."
Nazeen se rozzářily oči radostí. "Vyřiď mamince, že se za ni každý den modlím." Nazeenina matka oslepla.
Mouchy jí pod víčka nakladly vajíčka a larvy se jí zavrtaly do očních bulv.
Bez Nazeen by zůstala sama, a život v poušti je nelítostný.

Teď ovšem žila pod osobní ochranou šejka bin-Shibama.
Bin-Shibam vyprovázel dívku pohledem. Sledoval, jak se vrací, nasedá na velblouda za jeho vodiče, který zvíře nasměroval zpátky k městu. Necítil ani vinu, ani lítost nad tím, co po Nazeen požadoval. Až to všecko skončí a al-Salil zase usedne na Sloní trůn, najde jí hodného manžela, pokud si to bude přát.
Bin-Shibam se usmál a zavrtěl hlavou. Cítil, že Nazeen je jednou z těch, které se narodily s přirozeným talentem a chutí pro své povolání. Hluboko v duši věděl, že nikdy nevymění vzrušivé svody města za přísný asketický život svého kmene.
Nebyla to žena, která by se dobrovolně podřídila dominantnímu postavení manžela.

528 529

"Ta malá by mohla uspokojit stovku mužů. Asi udělám lépe, když se budu starat o její slepou matku a ji nechám pracovat na vlastním osudu. Jdi v pokoji, malá Nazeen, a buď šťastná," zašeptal za vzdáleným velbloudem, mizejícím ve fialové mlze odcházejícího dne.
Potom hvízdl a z úkrytu mezi balvany se vynořil skutečný pasáček koz. Poklekl před bin-Shibamem a políbil mu nohy.
Šejk setřásl umouněný, obnošený háv a vrátil ho pasákovi.
"Nic jsi neviděl, nic jsi neslyšel," připomněl mu důrazně.
"Jsem hluchý, slepý a němý," ujistil ho pasák. Bin-Shibam mu do dlaně vtiskl peníz a muž vděčností zaslzel.
Velký šejk přešel kopec a slezl dolů, kde nechal svého velblouda. Nasedl, otočil zvíře hlavou k jihu a bez zastavení jel celou noc a celý příští den. Cestou snědl hrst datlí a zapil je kyselým velbloudím mlékem, které vezl v měchu zavěšeném u sedla.
Za jízdy se dokonce i modlil.
K večeru ucítil slanou vůni moře. Bez odpočinku pokračoval v jízdě celou další noc a za svítání se před ním otevřelo nekonečné stříbrné zrcadlo oceánu. Z kopců uviděl u pláže kotvit rychlou felúku. Její kapitán Tasuz, který se už mnohokrát osvědčil, pro něj poslal na pláž malý člun.
Bin-Shibam si přivezl psací pomůcky a teď seděl se zkříženýma nohama na palubě se svitkem pergamenu před sebou. Zapisoval všecko, co mu Nazeen byla schopna povědět. Dopis zakončil slovy:
"Veličenstvo, nechť ti Bůh dopřeje slávu a vítězství.
Až se k nám vrátíš, budu tě čekat a přivítají tě i všecky kmeny."
Než skončil, uplynula většina dne. Dal svitek Tasuzovi.
"Předáš ho výhradně do rukou kalifa al-Salila. Obětuj raději svůj život, než bys ho dal někomu jinému," přikázal.
Tasuz neuměl číst ani psát, takže hlášení bylo u něj v bezpečí. Instrukce pro plavbu do Nativity Bay dostal, a jako mnoho negramotných lidí měl bezchybnou paměť.
Dokázal si zapamatovat sebemenší detail.
"Jeď a Bůh tě provázej. Ať ti plachtu naplní svým svatým dechem!" rozloučil se s ním bin-Shibam.
"Zůstávej s Bohem a nechť nad tebou andělé rozprostřou svá křídla, velký šejku," odpověděl kapitán.
Po sto třech dnech Tasuz zahlédl velrybí hřbet útesu, který popisovaly plavební pokyny, a když proplul vjezdem do zátoky, poznal tři lodě, které naposled viděl v maskatském přístavu.
Celá Courtneyova rodina seděla v jídelně, centrální místnosti hlavního bloku pevnosti Auspice, kde trávili většinu volného času. Sáře trvalo čtyři roky, než ji vybavila tak, aby splňovala její nároky na domácí pohodlí. Podlahu i veškerý nábytek zhotovili tesaři z místních domorodých dřevin s úžasnou kresbou letokruhů - stinkwoodu, tambotee a stromu s černým dřevem.
Vyleštěná vrstvička včelího vosku nábytku dodávala teplý lesk. Ženy vyšily polštáře a vycpaly je planým kapokem, podlahu kryly vyčiněné zvířecí kůže a stěny zdobily rámované obrazy, z nichž většina byla vlastním nebo Luiziným dílem, ale i Verity za krátký čas pobytu v pevnosti do galerie nemálo přispěla.
Sářino cembalo stálo u hlavní stěny, a teď, když se vrátili Dorian s Mansurem, byl opět rodinný sbor kompletní.
Tento večer ale nikomu nebylo do zpěvu. Museli se zabývat velice

vážnými problémy. Seděli v napjatém tichu a poslouchali dlouhé hlášení bin-Shibama, které jim Verity překládala do angličtiny.
Pouze jednoho člena rodiny čtení nezajímalo.
Georgei Courtneyovi byly téměř tři roky. Byl živý jako rtuť a upovídaný. Neměl pochyby o svých potřebách a tužbách a nebál se jich domáhat. Obcházel stůl a zpod tílka, které představovalo celé jeho oblečení, mu vykukoval buclatý zadeček.
Vpředu se mu vrtěl jako malý bílý červík neobřezaný penis.
George byl zvyklý na to, že mu všichni věnují pozornost, od nejnižšího černého sluhy až po bytost podobnou Bohu - dědečka Toma.
"Vepiti!" rázně zatahal Verity za sukni. Stále mu dělalo potíže vyslovit její jméno. "Povídej si taky se mnou!"
Verity zaváhala. George nebyl z těch, kteří se dají lehce odbýt. Přestala číst seznam mužů, lodí a děl a pohlédla na něj. Po matce měl zlaté vlasy a po otci zelené oči. Vypadal jako andílek.
Srdce se jí sevřelo a probudily se v ní instinkty skryté tak hluboko v nitru, že si je teprve nedávno uvědomila.
"Potom ti povím pohádku," slibovala.
"Ne! Hned!" nevzdával se George.
"Nezlob!" okřikl ho Jim.
"Georgei, děťátko, pojď k mamince," zašvitořila Luiza.
George si rodičů nevšímal. "Hned, Vepity, hned!" žadonil znovu a silnějším hlasem. Sára sáhla do kapsy zástěry, vytáhla sušenku z lineckého těsta a pod stolem mu ji nabídla.

530 531

George okamžitě ztratil zájem o Verity, po čtyřech se propletl mezi nohama dospělých a sebral pochoutku z babiččiny dlaně.
"Umíš to s dětmi nádherně, Sáro Courtneyová," usmál se na ni Tom. "Jednoduše je kazíš, nemám pravdu?"
"Naučila jsem se to za života s tebou," odsekla Sára trpce. "Protože ty jsi největší děcko ze všech."
"Nemůžete se obejít aspoň chvilku bez hádky? Jste mnohem horší než George," obořil se na ně Dorian. "Tady je v sázce celá říše a naše životy, zatímco vy si hrajete na pošetilé dědky a babky."
Verity zvedla hlas a pokračovala tam, kde přestala. Všichni opět zvážněli. Konečně se dostala k závěrečnému bin-Shibamovu pozdravu: "Veličenstvo, nechť ti Bůh dopřeje slávu a vítězství.
Až se k nám vrátíš, budu tě čekat a přivítají tě i všecky kmeny."
Konečně Tom porušil ticho. "Dá se tomu chlápkovi věřit?
Jak toho mohl tolik zjistit?"
"Ano, bratře, můžeme mu důvěřovat," odpověděl Dorian,
"Nevím, kde k těm informacím přišel, ale když bin-Shibam řekne, že je to tak, potom to musí být pravda."
"Za těchto podmínek tu nemůžeme zůstat a nechat se napadnout mnohonásobnou přesilou lodí nacpaných bojechtivými ománskými vojáky. Musíme odejít."
"Na to ani nemysli, Tome Courtneyi," okřikla ho Sára.
"Celý život, co jsem vdaná, jsem se jenom stěhovala. Toto je můj domov, a ta stvůra Zayn al-Din mě odsud nevyžene. Zůstanu tady."
"Ženo, copak ani jednou v životě nejsi schopna naslouchat svému rozumu?"
"Protiví se mi ty vaše neustálé rozmíšky." Dorian vyňal z úst dýmku. "Ale Sára má pravdu. Nikdy nedokážeme utéct dost daleko, abychom unikli zášti Zayna a mužů kolem něj.
Jejich nepřátelství překoná oceány i kontinenty."
Zamračený Tom se potahoval za ucho a po chvilce vzdychl.
"Možná máš pravdu, Dorry. Nenávist k této rodině začala už dávno a přetrvává dál. Dřív nebo později se jim musíme postavit."
"Taková příležitost už se nám sotva někdy naskytne," pokračoval Dorian. "Bin-Shibam nám dodal úplné Zaynovy bojové plány.
Sám Zayn připluje bojovat na naši vlastní půdu. Až vylodí své síly, budou mít za sebou tisíce kilometrů cesty po moři.
Zbudou mu pouze koně, kteří přežijí útrapy plavby. Naopak my budeme připraveni. Naši muži budou odpočatí, dobře vyzbrojení a pojedou na výborných koních." Dorian položil ruku na bratrovo rameno.
"Věř mi, Tome, toto je naše nejlepší šance, a je asi jediná, kterou

kdy dostaneme."
"Uvažuješ jako válečník," připustil Tom, "zatímco já myslím víc jako obchodník. Přenechám ti velení. My ostatní, já, Jim, Luiza, Mansur a Verity, budeme poslouchat tvé příkazy.
Rád bych totéž slíbil za svou drahou ženu, ale poslouchat příkazy nikdy nebyla její silná stránka."
"Výborně, Tome, já ten úkol přijímám. Ale zbývá nám málo času na přípravu plánu," řekl Dorian. "Musíme využít každou minutu. Nejdřív budeme muset prohlédnout terén, najít místa, kde budeme nejsilnější a vyhnout se jiným, kde bychom byli v nevýhodě."
Tom souhlasně přikývl. Líbilo se mu, jak pohotově Dorian převzal otěže. "Pokračuj, bráško, posloucháme."
Dorian hovořil přes obláčky tabákového kouře. "Od bin-Shibama víme, že pod Zaynovým velením připlují lodě do laguny a začnou ostřelovat pevnost. Hlavní síly pod vedením Kootse se vylodí na břeh a budou se nás snažit obklíčit, abychom neunikli do vnitrozemí. Nejprve musíme najít nejpravděpodobnější místo, kde se Koots vylodí, a pak prozkoumat trasu, kterou bude muset zvolit při cestě k pevnosti."
Příští den Tom a Dorian vypluli s Odplatou na sever.
Jak míjeli pobřeží, studovali mapu a osvěžovali si v paměti jeho význačné rysy.
"Koots se pokusí doplout pokud možno co nejblíž k pevnosti. Každý metr pochodu, který bude muset ujít, desetkrát znásobí jeho potíže," uvažoval Dorian nahlas.
Tato část pobřeží byla nebezpečná a zrádná. Příkré pláže a skalnaté výběžky byly vystaveny silnému příboji a otevřeny náhlým vichřicím. Nativity Bay byl jediný skutečně bezpečný přístav v těchto končinách. Jiné místo možného přistání se nacházelo v ústí velké řeky, která se vlévala do moře jen několik kilometrů severně od vjezdu do Nativity Bay. Domorodci tu řeku nazývali Umgeni.

Velké válečné dhau by sice neprojely písečnými mělčinami na vstupu do ústí, ale menší čluny je mohly snadno překonat.
"Tady Koots přistane," prohlásil Dorian bez váhání.
"V člunech na břeh dopraví pět set mužů během několika hodin."
Tom přikývl. "Jenže i když se dostanou na břeh, stále je čeká dlouhý a náročný pochod drsnou krajinou, než se dostanou k pevnosti."
"Uděláme nejlíp, když si ověříme, jak drsná ve skutečnosti je," řekl Dorian. Otočil Odplatu a vracel se k jihu tak těsně při břehu, jak jen to vítr a příliv umožňovaly. Stáli u hrazení na pravoboku a dalekohledem prozkoumávali pobřeží.
Po celou cestu k zátoce se táhl nepřerušený pás pláže s hnědým pískem uhlazeným neustálým příbojem.
"Jestli se budou držet pláže a ponesou výzbroj a zásoby, v hlubokém písku zažijí těžké chvilky," mínil Tom.
"Navíc budou vystaveni kanonádě našich lodí."
"Jenže jestli nás chce Koots překvapit, nepůjde po otevřené pláži. Ví, že bychom takovou spoustu vojska ihned zpozorovali. Musí nás obejít a prodírat se buší," došel k závěru Dorian.
"Buš nad pláží se zdá být neprostupná, je to tak, jak říkám, bratře?"
"Je velice hustá a nebezpečná, ale projít se jí dá," odpověděl Tom. "Potuluje se tam plno buvolů a nosorožců a bažiny se hemží krokodýly. Jenže asi čtyři sta metrů od moře souběžně s pobřežím vede zvířecí stezka. Zůstává suchá a pevná po celé období a za jakéhokoliv přílivu."
"Pak ji musíme projít a pečlivě prozkoumat," řekl Dorian.
Vrátili se do zátoky a druhý den ráno, doprovázeni Jimem a Mansurem, vyjeli po pláži k ústí řeky Umgeni.
"To byla snadná cesta." Mansur vytáhl kapesní hodinky. "Trvala nám necelé tři hodiny."
"Může být. Jenže nepřítel nepojede na koních, ale půjde pěšky," namítl Jim. "A myje budeme mít v dostřelu kartáčů z lodí."
"Ano," potvrdil Jimův názor Dorian. "Dohodli jsme se s Tomem, že Koots musí jít vnitrozemím. Právě chceme prozkoumat možnou trasu."
Sledovali tok řeky Umgeni asi dva kilometry proti proudu, až přijeli

do kopců. Srázné břehy řeky znemožňovaly cestu i jejich malé skupince.
"Ne, tak daleko nemůžou jít, budou se chtít dostat k pevnosti co nejrychleji. Pokusí si cestu zkrátit přes pobřežní močály," rozhodl Dorian.
Vraceli se zpátky a Jim objevil stezku, protínající močál. Lemovaly ji stromy vyšší než okolní les. Opustili řeku a zamířili k ní, ale koně téměř okamžitě zapadli do černého bahna mangrovové bažiny. Museli sesednout a zvířata převést na pevnější zem. Dokonce i zde byly jámy zrádného bahna ukrytého pod zdánlivě neškodnou vrstvou zeleného slizu. Husté křoviny nedovolily koním projít. Pokroucené kmeny věkovitých mléčných stromů tvořily sevřené řady jako obrnění válečníci a jejich svěšené větve byly prorostlé keři amatimgoola, jejichž dlouhé tuhé trny dokázaly proniknout kůží bot a způsobit hluboké bolestivé rány.
Byli nuceni držet se zvířecí stezky, tunelem proraženým skrz vegetaci buvoly a nosorožci, který křížem krážem šnëroval džungli. Jeho nízký trnitý strop je donutil opět sesednout a koně vést. I tak se místy museli sehnout a trní drásalo kůži prázdných sedel. Z bahnitých děr se zvedala mračna komárů, kteří obletovali jejich zpocené tváře, lezli jim do očí a nosních dírek.
Tom sundal klobouk a utřel si zpocenou tvář a pleš.
"Když Kadem s Kootsem připravovali své bojové plány, určitě ani jeden nezkusil projít tímto peklem."
"Za každý metr cesty bude muset tvrdě zaplatit," poznamenal Jim. Od chvíle, co opustili řeku, promluvil poprvé.
"Tady budeme muset všichni přiložit ruku k dílu. Luky a oštěpy budou ve výhodě proti mušketám a dělům."
"Luky a oštěpy?" divil se Dorian. "A kdo to s nimi umí?"
"Můj dobrý přítel a pokrevní bratr v boji král Beshwayo a jeho krvežízniví divoši," řekl Jim pyšně.
"Pověz mi o něm něco," požádal Dorian.
"To je dlouhá historie, strýčku. Budeš muset počkat, až se vrátíme do pevnosti, pokud vůbec najdeme cestu z tohoto ďábelského bludiště."
Toho večera po jídle zůstala celá rodina v jídelně. Sára stála vedle Tomovy židle, ruku kolem jeho ramen, a co chvíli poškrábala komáří kousance na jeho lesklé pleši.
Kdykoli to udělala, přivřel oči blahem.

534 535

Na opačném konci stolu seděl Dorian s vodní dýmkou po jedné straně a Mansurem po druhé.
Verity se nikdy nepovažovala za tvora vhodného pro domácí práce, ale od příjezdu do pevnosti Auspice našla ve starostech o domácnost a Mansura hluboké uspokojení. S Luizou, která se od ní lišila snad ve všech aspektech, si kupodivu padly do noty hned od prvního setkání. Teď tiše proplouvaly velkou místností, sklízely nádobí od večeře a mužům nosily nesčetné šálky kávy. Potom přisedly poblíž, poslouchaly jejich rozhovor a čas od času se vytasily se svým názorem. Luizu velkou měrou zaměstnával George. Tyto večerní siesty milovala celá rodina.
"Tak povídej o Beshwayovi," vyzval Jima Dorian.
Jim se usmál. "Aha! Tys nezapomněl." Zvedl syna ze země a posadil si ho na klín. "Na jeden den už jsi toho natropil víc než dost, chlapče. Teď ti povím pohádku."
"Pohádku!" vykřikl George a okamžitě se uklidnil. Opřel kučeravou zlatou hlavu o Jimovo rameno a strčil si palec do pusy.
"Když jste s Mansurem odpluli na Odplatě a Víle, naložili jsme s Luizou vozy a vyjeli jsme do vnitrozemí hledat slony a kmeny, se kterými bychom mohli obchodovat."
"V Jimově podání to zní, jako bych s ním jela dobrovolně," protestovala Luiza.
Jim se zasmál. "Počkej, Ježku, nepřeháněj. Kousla tě toulavá štěnice stejně hluboko jako mě. A nepřerušuj mě. Věděl jsem, že se po kraji potulují tlupy Nguniů, kteří se svými stády přitáhli ze severu."
"Jak jsi to zjistil?" zeptal se Dorian.

"Řekl mi to Inkunzi a já jsem poslal na sever Bakkata, aby našel jejich stopy."
"Bakkata samozřejmě znám, ale kdo je Inkunzi? To jméno jsem už někde slyšel."
"Dovol mi, strýčku, abych ti napověděl. Inkunzi sloužil královně Manatasee jako hlavní pastevec. Když jsem ukořistil jeho dobytek, šel raději se mnou, než by se rozloučil s milovanými zvířaty."
"No jistě! Jak jsem mohl zapomenout. Zajímavý příběh."
"Inkunzi s Bakkatem mě dovedli hlouběji do vnitrozemí za dalšími divokými kmeny Nguniů. Některé se chovaly nepřátelsky a byly nebezpečné jako hnízdo jedovatých chřestýšů nebo smečka lidožravých lvů. Několikrát jsme byli nuceni s nimi bojovat.
Potom jsme ale narazili na Beshwaya."
"Kde jste ho našli?"
"Asi pět set kilometrů odsud směrem na severozápad,"
vysvětloval Jim. "Vedl svůj kmen .a dobytek dolů z náhorních rovin.
Naše setkání provázely příznivé okolnosti.
Tehdy jsem právě narazil na tři velké slony. Nevěděl jsem, že nás z vršku nedalekého kopce Beshwayo sleduje. Nikdy předtím neviděl jezdce na koni ani mušketu. Pro mě to byl velice šťastný lov.
Podařilo se mi slony vyhnat z houští na otevřené pastviny. Dojel jsem je a zastřelil jednoho po druhém; Bakkat mi nabíjel a podával pušky. Po čtyřkilometrovém trysku Drumfirea hon skončil. Beshwayo mi později řekl, že mínil napadnout naše vozy
a všecky nás pobít, ale když mě viděl jet na koni a střílet, rozmyslel si to. Je to upřímný darebák, ten král Beshwayo."
"Je to příšerné monstrum," opravila ho Luiza.
"Proto si taky s Jimem tak dobře rozumějí."
"To není pravda," hájil se Jim. "Já to nebyl, kdo ho získal.
Byla to Luiza. V životě neviděl vlasy, jaké má ona, ani nic podobného mláděti, kterému právě dala život. Beshwayo miluje zvířata a syny."
Všichni pohlédli na děcko v jeho náruči. George nedokázal zůstat vzhůru. Příjemné teplo otcova klína a zvuk jeho hlasu na něj vždycky působily jako spolehlivý uspávací prostředek.
Okamžitě usnul.
"Tehdy už jsem se od Inkunziho naučil docela dobře mluvit ngunijským nářečím a mohl jsem si s Beshwayem pohovořit.
Když ho přešly válečné choutky a zabránil svým válečníkům zaútočit na naše vozy, postavil svůj kraal blízko nás a několik týdnů jsme tábořili společně. Líbily se mu látky, skleněné korálky, zrcátka a jiné běžné tretky určené k obchodování, ale koní se bál.
Ať jsem se snažil sebevíc, na koňský hřbet jsem ho nedostal.
Jinak je Beshwayo nebojácný muž, ale pozvání k jízdě tvrdohlavě odmítal. Síla střelného prachu ho přímo fascinovala a při každé příležitosti chtěl, abych mu ji předvedl, jako by po tom, co viděl lov slonů, potřeboval další důkazy, aby uvěřil."
Luiza se pokusila vzít malého Georgeho z otcovy náruče a uložit ho do postýlky, ale sotva se ho dotkla, probudil se a začal plakat.
Celá rodina ho potom musela pár minut tišit, než mohl Jim ve vyprávění pokračovat.

536 537

"Později, když jsme se navzájem lépe poznali, Beshwayo se mi svěřil, že má rozpory s jiným ngunijským kmenem zvaným Amahin.
Ta banda mazaných ničemů bez skrupulí se dopustila neodpustitelného hříchu, když Beshwayovi ukradli několik set kusů skotu.
Aby toho nebylo málo, povraždili ještě desítku chlapců, kteří dobytek pásli. Dva z nich byli královi synové.
Beshwayo nebyl schopen získat dobytek nazpět ani pomstít své syny, protože Amahinové se stáhli do nedobytné přírodní pevnosti, kterou eroze vyhlodala v příkré stěně čela zlomu.
Beshwayo mi nabídl dvě stě kusů nejlepšího skotu, když mu pomůžu napadnout amahinskou pevnost.
Řekl jsem mu, že ho považuji za svého přítele a že to bude pro mě čest bojovat po jeho boku i bez odměny."
"Žádná odměna," ironicky poznamenala Luiza a usmála se.
"Pouze výhradní právo obchodovat s jeho kmenem, k tomu právo lovit

slony v celé králově doméně a spojenectví na věčné časy."
"Možná jsem měl raději říct malou odměnu než žádnou," připustil Jim, "ale nebuďme tak úzkoprsí. Vzal jsem Smallboye, Muntua a ostatní své lidi a jeli jsme s Beshwayem k doupěti Amahinů.
Zjistil jsem, že jde o skalní masiv oddělený od srázu, ze všech stran chráněný strmými útesy. Jediná cesta nahoru vedla přes skalní most úzký tak, že po něm vedle sebe prošli jen čtyři lidé. Amahinové měli na most dobrý výhled a mohli útočníky, kteří by po něm chtěli přejít, zasypat kameny a otrávenými šípy.
Asi stovka Beshwayových mužů už při pokusu o přechod zahynula. Některé zasáhly jedovaté šípy, jiným kameny roztříštily lebky.
Našel jsem místo na hlavním srázu, odkud moji muži mohli na obránce střílet z mušket. Jenže Amahinové se ukázali být z tuhého těsta. Kulky z mušket sice trochu zchladily jejich zápal, ale nezabránily jim smést útočníky z otevřeného mostu, kdykoliv se na něm objevili."
"Velký vojenský génius, jako jsi ty, určitě našel řešení neřešitelného," smál se Mansur a Jim si ho změřil pohrdavým pohledem.
"Ne, bratránku. Byl jsem s rozumem v koncích, a tak jsem přirozeně udělal to, co v podobných případech děláme všichni.
Poslal jsem pro svou manželku." Přítomné ženy odměnily jeho moudrost tak hlasitým smíchem, že se George probudil a připojil svůj hlas k všeobecnému pozdvižení. Luiza ho vzala do náruče, pomohla mu najít palec a hošík ve chvilce zase usnul.
"O římské želvě jsem neslyšel, dokud mi ji Luiza nepopsala. Četla o ní ve spisech římského básníka Livia. Beshwayovi muži sice nosili štíty ze surové kůže, ale král jejich použití neschvaloval. Považoval to za zbabělost. Každý jeho válečník bojoval sám za sebe, ne jako součást formace. V okamžiku nejvyššího ohrožení se po něm chtělo, aby štít odhodil a nechráněný se vrhl proti nepříteli. Spoléhal na divokost svého výpadu. Hrůza, kterou v nepříteli vyvolá, ho bez boje vyžene z bitevního pole, a on sám zůstane nedotčený.
"Zbabělá' taktika, kterou jsme navrhli, Beshwaya nejdřív vyděsila; podle něj se za štíty skrývají jen ženy.
Jenže zoufale toužil pomstít své syny a získat zpátky uloupený dobytek. Jeho muži rychle pochopili, jak použít své štíty a držet je nad hlavami tak, že vytvoří ochranu podobnou želvímu krunýři.
Moji muži začali střílet, ostošest a Beshwayovi impis pod ochranou štítů přeběhli most.
Když se na opačné straně uchytili, přijeli jsme na koních a stříleli jsme ze sedel.
Amahinové nikdy neviděli koně, a proto ani nikdy nemuseli čelit jízdě. Teď měli navíc poznat i sílu střelných zbraní.
Zlomili se při prvním útoku. Amahinským válečníkům, kteří sami dobrovolně neskočili z útesu, pomohli dolů Bashwayovi muži."
"Možná vás potěší, že amahinské ženy nenásledovaly příkladu svých manželů. Zůstaly s dětmi nahoře a většina z nich si krátce po bitvě našla náhradu mezi Beshwayovými bojovníky," doplnila Luiza pro Sáru a Verity.
"Rozumné bytosti," konstatovala Sára a pohladila Toma po holém temeni. "Udělala bych totéž."
Tom zamrkal na Jima. "Matky si nevšímej; má dobré srdce.
Škoda, že totéž nelze říct o jejím jazyku. Povídej dál, chlapče.
Už jsem to jednou slyšel, ale rád si to poslechnu znovu."
"Pro všecky zúčastněné to byl štědrý den," vrátil se k tématu Jim. "Samozřejmě s výjimkou amahinských válečníků. Kromě zvířat, která Amahinové zabili a snědli, jsme zbytek uloupeného stáda získali zpátky a král měl ohromnou radost.
Pili jsme spolu prosné pivo z jednoho hrnku, ale nejdřív jsme ho zahustili společnou krví.
Tak se z nás stali bratři válečnické krve a moji nepřátelé jsou i jeho nepřátelé."

538 539

"Podle toho, co jsem slyšel, můžu bezpochyby obranu močálů mezi pevností a Umgeni přenechat tobě a tvému pokrevnímu bratru Beshwayovi," konstatoval Dorian.
"A Bůh pomáhej Kootsovi, jestli se pokusí močály projít."

"Hned jak přichystáme vozy, najdu Beshwaya a požádám ho o pomoc," souhlasil Jim.
"Doufám, muži, že mě nemíníš nechat zde, až zase začneš vandrovat k modrým dálkám?" zeptala se Luiza medovým hlasem.
"Jak o mně můžeš tak pochybovat? Vždyť bez tebe a Georgeho by se mi v Beshwayově kraalu dostalo nejspíš chladného přivítání."
Bakkat odešel do kopců pro Inkunziho. Pastevec se svými pomocníky a stády se toulal bůhvíkde a jedině malý Křovák ho mohl rychle najít. Smallboy mezitím namazal náboje kol a přivedl tažné voly.
Za pět dnů do pevnosti dorazil Inkunzi se dvěma tucty válečníků Nguni a Jim byl hotov s přípravami k cestě.
Zbytek rodiny stál na ochozu pevnosti a sledoval, jak vozy odjíždějí do kopců. Luiza s Jimem jeli napřed na Trueheart a Drumfireovi. George, kterého posadili do kožené smyčky Jimovi na záda, jim buclatou ručkou mával. "Sbohem, dědo!
Sbohem, babičko! Sbohem, strýčku Tome! Sbohem, Mánie a Vepity!" vyzpěvoval a prstýnky vlasů mu poskakovaly na hlavě v rytmu Drumfireova volného klusu. "Babičko, neplač, George se brzy vrátí."
"Slyšelas vnuka," drsně okřikl Sáru Tom. "Přestaň bulit, ženská!"
"Já nebrečím," bránila se Sára vehementně.
"To mi jen něco spadlo do oka."
Bin-Shibam ve své zprávě Doriana upozornil, že Zayn al-Din má v úmyslu vyplout z Maskatu hned, jak se jihovýchodní větry kuši změní na kaskazi, vanoucí vytrvale ze severovýchodu, které ponesou jeho lodi podél pobřeží k jihu. Ta změna měla nastat za několik týdnů, ale objevily se varovné náznaky. Početná hejna černohlavých racků už přiletěla do svých hnízdišť na strmých útesech.
Zvěstovali brzkou změnu období a Dorian věděl, že Zayn už může být na moři.
Spolu s Mansurem poslali pro kapitány svých lodí a všichni čtyři společně studovali mapu. Tasuz byl sice negramotný, ale chápal tvary ostrovů a pevniny i šipky znázorňující směr větrů a proudů, protože na těchto živlech závisela jeho existence.
"Až nepřítel vypluje z Omanu, bude se nejprve držet dál od pobřeží, aby zachytil vítr kaskazi a Mosambický proud," mínil Dorian.
"Bylo by potřeba velké flotily, aby je na těch nesmírných rozlohách vody našla." Položil ruce na mapu.
"Jediné místo, kde si na ně budete moci počíhat, je zde."
Přemístil prst k jihu, k rybímu tvaru ostrova Madagaskar.
"Zaynovy lodi budou nuceny proplout úžinou mezi ostrovem a pevninou jako písek v přesýpacích hodinách. Budete úžinu hlídat. Vaše tři lodi je nemůžou přehlédnout, protože tak velký počet válečných dhau bude roztažen po délce mnoha mil. Můžete si taky při hlídání zajistit pomoc místních rybářů."
"Pokud je objevíme, máme je napadnout?" zeptal se Batula.
Ta otázka vyvolala u Doriana pobavený úsměv.
"Vím, že by se ti to líbilo, ty starý ďáble, jenže vy se musíte s loďmi držet za horizontem z dohledu nepřítele. Zayn se nesmí dozvědět, že jsme jeho postup odhalili. Až flotilu uvidíš, odpoutáš se a co nejrychleji se vrátíš, jak ti to jen proud a vítr dovolí."
"A co Arcturus, zeptal se Cornish rozmrzele. "Dostanu taky roli hlídacího psa?"
"Nezapomněl jsem na vás, kapitáne Cornishi. Vaše loď je sice nejsilnější, ale není tak rychlá jako Wíla nebo Odplata. Dokonce ani jako Tasuzova malá felúka. Chci, abyste po celý čas zůstal zde v Nativity Bay. Můžete se spolehnout, že až přijde čas, budu pro vás mít práce víc než dost." Cornish se viditelně uklidnil a Dorian pokračoval. "Teď bych rád prošel naše plány, jak napadneme nepřítele, až se ukáže na obzoru."
Zbytek dne a většinu noci seděli a zvažovali všecky myslitelné eventuality.
"Naše flotila je tak malá a nepřítel tak početný, že úspěch záleží na přesné spolupráci každé naší lodi. V noci budeme ke spojení používat světlo lamp a ve dne kouř a čínské rakety.
Připravil jsem seznam potřebných signálů. Pro Batulu a Kumraha slečna Verity seznam přepsala do arabštiny."
Za svítání tři malé lodi, Víla, Odplata a Tasuzova felúka, využily odlivu a pevninského větru a vypluly ze zátoky. V zátoce zůstal

pod ochranou pevnostních děl jediný Arcturus.

540 541

Beshwayo přemístil svůj kraal osmdesát kilometrů po proudu řeky, ale Bakkatovi nedělalo potíže ho najít. Stezky a trasy dobytka se sbíhaly jako vlákna pavučiny, v jejímž středu seděl královský pavouk - Beshwayo. Svěží zvlněné pastviny byly plné jeho stád, která hlídaly regimenty královských válečníků.
Mnozí z nich bojovali s Jimem proti Amahinům, a ti všichni věděli, že ho král poctil pokrevním bratrstvím, a proto ho nadšeně zdravili.
Každý induna - náčelník regimentu - mu přidělil padesát mužů jako doprovod na cestu ke královskému kraalu.
Rychlí poslové běželi napřed, aby králi návštěvu ohlásili.
Když později Jim přejel poslední most a pohlédl do údolí mezi kopci, kde se Beshwayo usadil, jeho družina byla o pár set mužů početnější.
Kraal, uspořádaný v soustředných kruzích jako lučištnický terč, byl tak rozlehlý, že by ho Drumfire tryskem musel objíždět nejmíň půl hodiny. Byl obehnán kůlovou hradbou a v jeho středu se nacházelo prostorné místo, kam se vešel všecek králův dobytek.
Beshwayo žil rád v blízkosti svých zvířat a vysvětlil Jimovi, jak vnitřní ohrada slouží zároveň jako past na mouchy. Hmyz nakladě vajíčka do čerstvého dobytčího trusu, který potom pobíhající zvířata rozdupou a vajíčka zničí.
Vnější kruhy tvořily hustě postavené chýše připomínající včelí úly. V nich žil králův dvůr. Královi tělesní strážci bydleli v menších chýších a větší stavby ve vnitřním kruhu obývaly početné královy manželky. Od zbytku kraalu je dělila stěna z propletených trnitých větví. Jinou menší oddělenou ohradu s padesátkou pevných chýší obývali indunové, královi rádcové a vyšší kapitáni se svými rodinami.
Ale všecky ty stavby byly trpasličí proti královu paláci.
Ten nemohl být v žádném případě nazýván chýší. Vypínal se do výše jako venkovský kostel někde v Anglii. Zdálo se nemožné, že z tyčí a rákosu lze vybudovat tak vysokou stavbu, aniž se zřítí.
Měla tvar dokonalé polokoule a mistr pokrývač osobně vybíral každý rákosový stonek.
"Vypadá jako vejce Rocha!" vykřikla Luiza.
"Podívej, jak je to osvětlené sluncem."
"Co je to Roch, mami?" zavolal na ni George z tátových zad.
"Není to stejné jako roh?" Pochytil zápornou stavbu otázky od dědečka Toma, a přes matčino napomínání na ni tvrdohlavě lpěl.
"Roch je velký pohádkový pták," odpověděla mu Luiza.
"Chtěl bych taky jednoho mít. Prosím, prosím."
"Zeptej se táty." Mile se na Jima usmála.
Jim protáhl obličej. "Díky, Ježku. Příští měsíc mám zase co dělat."
Aby Georgeho zabavil, pobídl patami Drumfirea a klusem jeli dolů úbočím posledního kopce.
Doprovod válečníků začal z plných hrdel zpívat hymnus oslavující krále.
Dlouhý zástup mužů, koní a vozů se vinul dolů zlatavými pastvinami.
Válečníci perfektně drželi krok a jejich čelenky se jednotně kývaly v rytmu pochodu. Každý regiment měl svůj klanový totem: volavku, supa, orla a sovu. Kolem paže nosili odznak cti, kravskou oháňku, kterou uděloval sám Beshwayo za zabití nepřítele v boji.
Jejich jednotné kožené štíty se lišily jen barvou.
Jedny byly černé, jiné strakaté nebo červené a jen několik válečníků elitního regimentu mělo štíty celé bílé.
Jak se blížili k přehlídkovému prostranství kraalu, začali do nich bušit asagaji.
Na konci rozlehlé plochy na ně čekala impozantní Beshwayova postava, sedící na vyřezávané ebenové stoličce.
Byl úplně nahý, aby celému světu ukázal, že velikostí mužství se mu nevyrovná nikdo z jeho poddaných.
Kůži měl natřenou hovězím lojem, takže svítil na slunci jako maják.
Za ním stáli nastoupeni kapitáni jeho oddílů, indunové s vyholenými hlavami korunovanými kruhy, které označovaly jejich postavení, a šamani se svými ženami.
Když Jim vjel na prostranství, vystřelil do vzduchu.

Beshwayo miloval tento pozdrav a odpověděl na něj hromovým smíchem.
"Vidím tě, bratře Somoyo!" Jeho hlas se nesl přes pláň tři sta metrů daleko.
"Vidím tě, velký černý býku!" vrátil mu Jim pozdrav a přinutil Drumfirea k cvalu. Luiza ho dojela a přidala se k němu.
Když Beshwayo viděl koně běžet, nadšeně zatleskal.
Malý George na otcových zádech kopal a pokoušel se ze smyčky vykroutit.
"Beshie!" ječel. "Můj Beshie!"
"Raději bys ho měl pustit na zem," domlouvala Luiza Jimovi, "než to udělá sám a ublíží si."
Jim zarazil Drumfirea tak prudce, že hřebec zastavil skluzem po zadku. Když pak vytáhl syna ze smyčky a postavil ho na zem,

George si to bez rozmýšlení namířil přímo k Velkému býkovi země a Černému hromu nebes.
Král Beshwayo mu vyšel vstříc, zvedl ho a vyhodil do vzduchu. Zachytil ho dřív, než dopadl na zem, a posadil si ho na lesklá svalnatá ramena.
Té noci nechal Beshwayo zabít padesát tučných volů.
Spolu s Jimem hodovali, pili pěnivé pivo z velkých hliněných džberů a chvástali se. Jeden druhému vyprávěl neuvěřitelné historky o svých statečných činech a dobrodružstvích.
"Manatasee!" povzbuzoval Beshwayo Jima. "Pověz mi znovu, jak jsi ji zabil, jak její hlava letěla vzduchem jako pták."
Naznačil dráhu svým extravagantním rozpětím paží.
Luiza, která ten příběh už slyšela snad stokrát, protože Beshwayo ho měl obzvlášť v oblibě, se vymluvila na mateřské povinnosti, opustila královu společnost a odnesla ospale protestujícího Georgeho do vozu.
Beshwayo poslouchal Jimovo podání bitvy dokonce s větším zájmem a potěšením, než když ho slyšel poprvé.
"Přál bych si potkat tu mocnou černou krávu," řekl, když Jim skončil. "Udělal bych jí pěkného syna. Dovedeš si představit, jaký by z něho s takovým otcem a matkou vyrostl válečník?"
"Ale to bys musel s Manatesee, zuřící lvicí, žít."
"Ne, Somoyo. Jak by mi porodila syna, nechal bych její hlavu vyletět ještě výš do nebe, než jsi to udělal ty." Ďábelsky se rozřehtal a vrazil Jimovi do ruky další džber piva.
Když se později Jim vracel k Luize, musela mu do vozu pomáhat. Uvnitř se zhroutil na matraci a Luiza mu stáhla boty.
Ráno potřeboval dva hrnky silné kávy, než jí byl schopný nejistým hlasem oznámit, že když o něj tak dobře pečovala, nezbývá, než prostě den přežít.
"Doufám, že ano, drahý muži, protože si určitě vzpomínáš, že tě král na tento den zval na slavnost Prvních květin," odpověděla Luiza a Jim zasténal.
"Beshwayo toho pekelného nápoje vypil dvakrát víc než já. Nemyslíš, že by mohl mít dobrý důvod slavnost zrušit?"
"Ne," řekla Luiza a andělsky se usmála, "nemyslím. Určitě pro nás pošle své induny, aby nás na slavnost doprovodili."
Odvedli Luizu i Jima zpátky na přehlídkovou pláň. Byla lemována hustými řadami mladých válečníků oblečených ve vší nádheře peří a suknic ze zvířecích kůží. Seděli na svých štítech tiše a nehybně jako sochy vyřezané z antracitu.
Pro Jima a Luizu byly u vchodu do kraalu připraveny vyřezávané dřevěné sedačky vedle prázdné stoličky pro krále.
Za ni ve dvou řadách dřepěly královy manželky.
Mnohé z nich byly krásné mladé dívky a téměř všechny se nacházely v různém stupni těhotenství, od jemně vystouplého břicha až po plný rozkvět s prsy bohatě naběhlými a trčícím pupkem.
Vyměňovaly si s Luizou znalé pohledy, sledovaly skotačení zlatohlavého Georgeho a tmavé oči jim plavaly v slzách probuzených mateřských citů.
Luiza vzdychla a naklonila se k Jimovi. "Nejsou ženy osobitě krásné, když čekají dítě?" zeptala se.
Jim zamručel. "Vybrala sis nejméně vhodný čas k delikátním návrhům. Nemyslíš, že jeden George je tak asi všecko, co může tento svět

strávit?"
"Mohlo by to být děvčátko," namítla Luiza.
"Bude po tobě?" Navzdory slunečnímu jasu otevřel oči dokořán.
"Možná ano, možná ne."
"To stojí za úvahu," připustil. Ale v tu chvíli za ohradou kraalu zavřeštěly břeskné fanfáry trub z rohů antilop kudu doprovázené údery bubnů. Válečníci bez meškání vyskočili na nohy a jejich sborový pozdrav krále se vracel ozvěnou z kopců.
"Bayete! Bayete!"
Z brány vycházely řady králových hudebníků.
Skláněli se a kolébali a ve svých péřových čelenkách vypadali jako jeřábi při zásnubním tanci.
Prach zvednutý dupajícími bosými chodidly jim vířil až po kolena.
Pak náhle strnuli v půli kroku a jediným pohybem bylo větrem čechrané peří na jejich čelenkách.
Bránou prošel sám Beshwayo. Na sobě měl prostou suknici z bílých kravských ohonů a na kotnících a zápěstích válečná chřestítka.
Hlavu měl vyholenou a tělo natřené směsí loje a rudě okrového jílu.
Leskl se a kráčel vznešeně jako bůh.
Sedl si na své místo a přehlédl své poddané. Jeho přísný výraz způsobil, že se přikrčili. Potom znenadání vyhodil vysoko do vzduchu svůj oštěp. Vymrštěný mohutnými svaly stoupal neuvěřitelně vysoko, dosáhl vrcholu dráhy a v elegantní parabole klesal dolů.
Jeho lesklý hrot se zabodl do země ztvrdlé slunečním žárem.

544 545

Ticho se protahovalo, nikdo nepromluvil ani se nepohnul.
Konečně ho porušil jediný hlas. Sladce a tiše se nesl od řeky na vzdálené straně prostranství. Z hrdel válečníků vyšel vzdech a peří na hlavách jim poskočilo, jak všichni naráz otočili hlavy za tím zvukem.
Od říčního břehu přicházel šouravým krokem zástup mladých dívek. Každá měla ruce položené na bocích družky před sebou a přesně opakovala její pohyby. Byly oděny do velice krátkých sukýnek z česané trávy, na hlavě nesly věnečky z lesního kvítí a jejich nahé, olejem natřené prsy se blýskaly na slunci.
Sunuly se od řeky hadím pohybem a zdálo se, že to ani nejsou jednotlivé osoby, ale nějaký vlnící se tvor.
"To jsou první květy kmene," tiše vysvětlovala Luiza.
"Každá z nich poprvé uviděla svůj červený měsíc a teď už se můžou vdávat."
Dívka v čele hada dozpívala první sloku a ostatní se sborem přidaly k refrénu. Jejich hlasy stoupaly do výšky a zase padaly a slábly, aby se v příští chvíli opět vznesly. Bolestně čisté tóny chytaly posluchače za srdce. Zástup tančících panen se zastavil před řadami mladých válečníků, dívky se k nim obrátily čely a začaly zpívat jinou píseň. Její rytmus byl naléhavý jako akt milování a slova sugestivní a lascivní.
"Jak ostré jsou vaše oštěpy?" ptaly se válečníků.
"Jak dlouhé jsou jejich násady. Jak hluboko proniknou. Můžou zasáhnout srdce? Bude rána krvácet, když ho vytáhnete?"
Potom se znovu roztančily. Nejdřív se vlnily jako vysoká tráva ve větru, zakláněly hlavy a v oslnivých úsměvech jim blýskaly bílé zuby a hořící oči. Dlaněmi přizvedly své prsy a nabízely je mladým mužům. Pak ustoupily, zatočily se a sukýnky se jim vznesly až k pasu. Pod nimi neměly nic a jejich genitálie zbavené chloupků byly zřetelně viditelné. Odvrátily se od mužů a v hluboké úkloně se čely dotkly svých kolen. Přitom se pohupovaly a vrtěly hýžděmi.
Válečníci v bouři smyslnosti začali tančit v souladu s dívkami. Dupali, až zem pod jejich nohama duněla, třásli rameny, oči zapadlé v důlcích. V koutcích pokřivených rtů se jim objevila pěna. Vyráželi kyčlemi kupředu jako pářící se psi a jejich překrvené ztuhlé údy zvedaly kožené pruhy suknic.
Náhle Beshwayo vyskočil ze své stoličky a napřímil se, statný a silný jako kmen vzrostlého stromu. "Dost!" zařval.
Dívky i válečníci padli na zem a leželi jako zabití. Kromě těžkého dechu nevydali jediný zvuk.

Beshwayo kráčel podél řady dívek a měřil si je pyšným vlastnickým pohledem. "To jsou moje nejlepší jalovice," křičel.
"Jsou to Beshwayovy poklady. Jsou krásné a silné. Jsou to čerstvě rozvinuté květy ženství. Jsou to moje dcery. Z jejich horkého lůna povstanou regimenty mých válečníků, kteří pokoří celou zem.
Jejich synové budou volat mé jméno k nebesům a díky nim přežije věky." Zaklonil hlavu a z jeho objemné hrudi vyšel mocný výkřik, který hučel ozvěnou v kopcích. "Beshwayo!"
Ozvěna ztichla, ale stále se nikdo nehýbal. Král se vracel podél řad ležících válečníků. "Co jsou zač tito tvorové?"
Otázka byla plná pohrdání. "Jsou to muži, co se přede mnou plazí v prachu?" řval a opovržlivě se smál. "Ne!" odpověděl si sám.
"Muž stojí vysoký a plný hrdosti. Jsou to válečníci?" ptal se oblohy a smál se absurdnosti vlastní otázky. "Nejsou to válečníci, jsou to děti. Válečníci kalí své oštěpy v krvi králových nepřátel.
Tohle jsou usoplená děcka." Procházel kolem řady mladých mužů a nakopával je bosou nohou.
"Vstávejte, chlapečkové!" křičel na ně. Vyskočili ze země svižně jako akrobati. Jejich mladá těla vycepoval celoživotní tvrdý výcvik k dokonalosti, ale Beshwayo dál vrtěl opovržlivě hlavou.
Znenadání vyskočil do vzduchu a přistál s elegancí pantera.
"Vstaňte, mé dcery!" křikl na dívky. Děvčata se zvedla a vlnila se před ním jako záhon černých lilií.
"Pohleďte, jak jejich krása zastiňuje sluneční svit. Může král dovolit, aby neodstavená telata přikryla tyto nádherné jalovice?
Ne, protože nemají mezi stehny nic, co by stálo za řeč.
Tyto skvostné jalovice potřebují mocné býky. Jejích lůna touží po semeni velkých válečníků."
Beshwayo se vracel uličkou mezi muži a dívkami.
"Pohled na ta telata mě tak znechutil, že je pošlu pryč. Nepohlédnou víc na mé jalovice, dokud z nich nebudou býci. Jděte!" zahulákal na ně. "Jděte, a nevracejte se, dokud nesmočíte své oštěpy v krvi králových nepřátel! Jděte a vraťte se, až zabijete svého protivníka a budete hodní nosit na pravé paži kravský ohon."

546 547

Odmlčel se a hleděl na ně s pohrdavou nadřazeností. "Pohled na vás je mi odporný. Už ať jste pryč!"
"Bayete!" vykřikli jednohlasně, a znovu "Bayete! Slyšeli jsme hlas Černého hromu nebes a uposlechneme ho."
V sevřeném zástupu odcházeli jednotným krokem a zpívali oslavnou píseň na krále. Vinuli se stráni na kopec jako černý had, až zmizeli za hřebenem.
Beshwayo se posadil na svou stoličku a ošklivě se mračil.
S rozmrzelým výrazem se tiše zeptal Jima:
"Viděl jsi je, Somoyo? Jsou to mladí lvi žízniví po krvi.
Jsou tím nejlepším ovocem za všecky roky mé vlády. Žádný nepřítel proti nim neobstojí." Otočil se k Luize. "Viděla jsi je, Welango?
Najde se v mém království nějaká dívka, která by jim odolala?"
"Jsou to krásní mladí muži," souhlasila.
"Schází mi už jen nepřítel, proti kterému bych je mohl poslat."
Beshwayo se mračil stále hroziveji. "Dvě desítky dní jsem pročesával kraj ve všech směrech a nenašel jsem žádnou potravu pro mé oštěpy."
"Jsem tvůj bratr," řekl Jim. "Nemůžu tě nechat trpět takovým nedostatkem. Já nepřítele mám, a protože jsi můj bratr, podělím se s tebou o něj."
Beshwayo na něj dlouhou chvíli hleděl mlčky a pak se burácivě rozřehtal. Indunové i královy těhotné ženy ho otrocky napodobili.
"Ukaž mi svého nepřítele, Somoyo. Sežereme ho jako pár lvů s černou hřívou gazelu."
O tři dny později, když se vozy vracely k pobřeží, doprovázel je Beshwayo v čele svých nových oddílů, zpívajících válečnou hymnu.
víla a Odplata vpluly do Mosambického kanálu a obě lodi se podle Dorianových pokynů od sebe oddělily.
Kumrah zamířil k západnímu břehu ostrova Madagaskar, zatímco Batula pokračoval podél východního pobřeží Afriky.
Cestou zastavoval v rybářských osadách a od jejich náčelníků si za

korálky, měděný drát a další potřeby denního života, jako rybářské šňůry a bronzové hřebíky, najal pestrou směsici rybářských felúk a vahadlových dhau. Když se potom oba škunery setkaly u severního výběžku ostrova, vypadaly jako párek kachen, který se snaží udržet pohromadě hejno kachňat. Většinou stará plavidla sešlá věkem se udržela na vodě jen díky stálému vylévání vody.
Batula s Kumrahem rybářské lodě rozestavili napříč kanálu od ostrova k pevnině a své lodě uklidili dál na jih tak, aby na rybáře viděli. Doufali, že tím zabrání případné dezerci a zároveň budou schopni zachytit jejich signály, až se na severním obzoru objeví Zaynův konvoj. Sami přitom nemusejí riskovat, že jejich přítomnost bude odhalena. A pokud Zaynovy hlídky spatří jednu či dvě rybářské lodice, budou to považovat za normální, protože v těchto příbřežních vodách nebyl rybářský člun nic neobvyklého.
Při nevděčné roli nucené nečinnosti se týdny neuvěřitelně vlekly a mezi hlídkujícími plavidly docházelo k neustálým třenicím. Jejich posádky nebyly zvyklé na dlouhý pobyt na moři a rybáři vystavení nebezpečí, nudě a nepohodlí se bouřili.
Některé čluny se vrátily domů, jiné drsné počasí a vítr zahnal do přístavu. Řada prořídla natolik, že i početná Zaynova flotila mohla na rozbouřeném moři nebo za tmy proklouznout bez povšimnutí.
Batula poslal Tasuze na nejvhodnější místo, ze kterého by konvoj lodí mohl zahlédnout. Ze své felúky mohl pozorovat táhlý modrý obrys africké pevniny.
Batula byl přesvědčený, že se Zayn bude držet v dosahu ománských obchodních osad, které už po staletí okupovaly ústí každé vhodné řeky s chráněnou lagunou či zátokou.
Tam mohl své lodi zásobovat potravinami a čerstvou vodou.
Během dlouhých dnů beze změn, podobajících se jako vejce vejci, Batulova nervozita rostla. S prvním světlem rozbřesku vylézal do makovice na hlavním stěžni Odplaty a v rozbředlém šeru hledal Tasuzovu felúku. Dokonce i za nejhoršího počasí, které ostatní malá plavidla zahnalo do úkrytu, Tasuz tvrdošíjně držel svoji polohu.
Několikrát už se zdálo, že jeho loď pohřbily šedé lámající se vlny Mosambického proudu, ale jeho špinavá latinská plachta se nakonec vždycky zase objevila.
Toho rána vítr zeslábl na mírný vánek. Hradba mořské hladiny zakrývala obzor a od severu se táhly dlouhé vlny.
Batula úzkostlivě vyhlížel felúku a nečekal, že se její latinská plachta vynoří z mlhy jako přízrak necelou míli před Odplatou.

548 549

"Tasuz vytáhl modrou vlajku!" vykřikl vzrušeně. Dlouhá zástava se v mírném větru vlnila jako had. "Objevil Zaynův konvoj."
Okamžitě si uvědomil hrozící nebezpečí. Nevěděl, jak daleko za felúkou se nacházejí nepřátelské lodě a až vyjde slunce, mlha se brzy rozptýlí a viditelnost bude až k obzoru neomezená. Sjel po provazech tak rychle, že si spálil dlaně, a sotva se nohama dotkl paluby, vykřikoval rozkazy. Otočili loď a vypluli k jihu.
Tasuz s felúkou zapadl do jejich brázdy a rychle je dohánět.
Do hodiny už obě lodi pluly v těsné blízkosti a Tasuz Batulovi podal hlášení. "Kanálem dolů na jih mířilo nejmíň pět velkých lodí. Za nimi mohly být další. Nejsem si jistý, ale mám dojem, že jsem nad horizontem zahlédl vrcholy jejich plachet."
"Kdys je viděl naposled?" volal na něj Batula.
"V posledním světle včerejšího večera."
"Zdravili tě, nebo se tě snažili pronásledovat?"
"Nevšímali si mě. Myslím, že mě považovali za pobřežního kupce nebo rybáře. Neměnil jsem kurz, dokud mě neskryla tma."
Tasuz se opět osvědčil. Aniž vzbudil podezření nepřítele, dokázal se od něj odpoutat a varovat obě větší lodi.
"Mlha se začíná zvedat, effendi," volala hlídka z hlavního stěžně.
Batula vzal dalekohled a vylezl do stěžňové makovice.
Sotva usedl, mlha se jako průsvitný závěs stáhla stranou a vysvitlo ranní slunce.
Dychtivě přejel dalekohledem severní obzor. Kanál za felúkou, široká modrá vodní pláň, se zdál být prázdný.

Na východě, skrytý za obzorem, ležel Madagaskar a na západě se táhl éterický modrý proužek Afriky. Přetínaly ho košové plachty Víly, ale žádná jiná loď nebyla v dohledu.
"V noci jsme se nepřiteli vzdálili." Srdce Batulovi zpívalo úlevou, ale pro jistotu opět dalekohled zaměřil na severní horizont.
"Ach," vzdychl. "Ano!" V dálce se jako křídlo racka zableskla nepatrná bílá skvrnka plachty, aby vzápětí opět zmizela. Byla to vedoucí Zaynova loď. Její trup kryl obzor, nad který čněly pouze vrcholové plachty.
"Pluj co nejrychleji k Víle," volal na Tasuze, "a odvolej ji. Vystřel z děla, abys upoutal její pozornost -" Zmlkl a zahleděl se na vzdálený škuner. "Ne! To nebude třeba. Kumrah už zřejmě viděl, co máme v úmyslu, a opustil svou pozici."
Kumrah možná na severním obzoru taky zpozoroval nepřátelské plachty, nebo ho znepokojilo nezvyklé chování Odplaty.
Ať už měl důvod jakýkoliv, otočil loď a s plnými plachtami plul na jih.
Během dne kaskazi začal vát svou obvyklou silou a hnal lodi k Nativity Bay. O poledni už Zaynovy plachty definitivně zmizely za obzorem a moře zůstalo prázdné. Pozdě odpoledne se Víla přiblížila a obě lodi pluly společně.
Tasuzova felúka je předstihla a pohybovala se na samé hranici dohlednosti.
Batula sledoval, jak jeho latinskou plachtu pohlcuje šero a znovu se sklonil nad mapou. "Při tomto větru Tasuz dorazí do Nativity Bay za sedm dní. Nám to potrvá deset dní a Zayn se za námi opozdí o další tři čtyři dny. Al-Salil bude varován včas."
Zayn al-Din seděl se zkříženýma nohama na modlícím koberečku položeném na kupě polštářů u závětrného roubení paluby své vlajkové lodi. Natažená plachtovina ho chránila před sluncem a sprškami vody, které pokropily palubu pokaždé, když se Sufi opřela o zelený vodní val.
Jméno vlajkové lodi symbolizovalo mystiku fundamentálního islámského myšlení.
Byla to mocná loď, nejvýstavnější z celého ománského loďstva.
Velel jí kapitán Rahmad, kterého kalif osobně vybíral.
Rahmad před ním poklekl a dotkl se čelem paluby.
"Výsosti, hřbet velryby strážící zátoku s pevností, v níž se ukrývá zrádce, je v dohledu."
Zayn spokojeně přikývl a kapitána propustil. Potom se obrátil k siru Guyovi, sedícímu naproti. "Jestli nás Rahmad přivedl přímo k našemu cíli, i když dvacet dní neviděl pevninu, počínal si dobře. Podíváme se, jestli má pravdu." Oba muži vstali a odešli k roubení.
Rahmad s Lalehem se uctivě klaněli, když se k nim přiblížili.
"Co ti říká pohled na pevninu?" zeptal se Laleha.
"Je to tatáž zátoka, kde jsi objevil loděal-Salila?"
"Veličenstvo, je to stejné místo, skutečné doupě al-Salila. Z vrcholu toho útesu jsem viděl zátoku, kde postavil svou pevnost a kde kotvily jeho lodě."
S hlubokou úklonou Rahmad podal Zaynovi svůj mosazný dalekohled.
Zayn bez námahy korigoval houpání paluby.

550 551

Za poslední týdny mu nohy zesílily a přizpůsobily se pohybům lodi.
Zaměřil dalekohled a chvíli zkoumal pobřeží, než ho zaklapl.
"Náš příjezd určitě vnese hrůzu do srdce mého zrádného bratra. Nedali jsme mu příležitost, aby zjistil naši přítomnost. Objevíme se před ním nečekaně v celé své síle. Teď se musí dozvědět, že ho odveta nemine."
"Nebude mít ani čas ukrýt svou kořist," připojil se sir Guy. Jeho lodi určitě kotví v zátoce a současný vítr je tam uvězní až do našeho útoku."
Rahmad vzhlédl k plachtám. "Anglický effendi má pravdu, mocný kalife. Vítr vytrvale vane od východu. Donese nás rovnou na místo. Před polednem můžeme vplout do laguny."
"Kde je řeka Umgeni, kde se má vylodit paša Koots s hlavními pěšími silami?"

"Veličenstvo, z této vzdálenosti ji není snadné najít. Leží severně od zátoky." Rahmad náhle zmlkl, svraštil čelo a ukázal k pobřeží. "Tamhle je loď!" Zaynovi trvalo nějakou chvíli, než na pozadí země našel bílou skvrnu plachty. "Co je to za loď?"
"Nevím to jistě, snad felúka. Je malá, ale tenhle druh lodí je rychlý. Podívejte! Snaží se uniknout na moře."
"Nemůžete za ní poslat jednu z našich lodí a zajmout ji?"
Rahmad se tvářil rozpačitě. "Veličenstvo, žádná naše loď ji nedokáže dohonit. Má náskok mnoho mil a do hodiny zmizí za obzorem."
Zayn chvilku uvažoval a pak zavrtěl hlavou. "Nemůže nám nijak uškodit. Nepřátelské hlídky na vrcholu útesu už nás určitě spatřily a zrádce varovaly. Sama felúka neohrozí ani to nejmenší z našich plavidel. Nevšímejte si jí."
Zayn se ohlédl zpátky na své loďstvo. "Vyšlete signál pro muriho Kadema ibn Abubakera," přikázal.
Zayn flotilu rozdělil na dvě části. Velení první z nich, čítající pět největších lodí vyzbrojených bateriemi těžkých děl, převzal sám. Od vyplutí Kadem ibn Abubaker a Koots využili každé příležitosti, aby se zúčastnili válečné rady na palubě Sufi. Zayn do svých plánů dokázal zahrnout každou novou informaci, kterou získali v přístavech, v nichž se během cesty zastavili.
Teď, v předvečer bitvy, už Zayn neměl důvod setkat se s veliteli svého vojska. Každý muž přesně věděl, co po něm kalif chce.
Jako většina dobrých plánů, byl i jeho plán jednoduchý.
Zaynova první divize vpluje přímo do Nativity Bay a napadne lodi, které tam kotví. S větším počtem plavidel a jejich mnohonásobně vyšší palebnou silou spolu s výhodou překvapení zaútočí z bezprostřední blízkosti a rychle je vyřadí z akce. Potom všecka děla zamíří na pevnost. Kadem mezitím v ústí řeky vysadí na břeh pěchotu, ta spěšně pevnost obejde a napadne ji zezadu.
Jakmile Koots zahájí svůj útok, sir Guy povede druhý výsadek z lodí v zátoce a podpoří ho. Sám se o velení přihlásil, protože chtěl být u toho, až se útočníci probijí do pokladnice pod pevností, kde bylo uloženo jeho patnáct truhlic se zlatými pruty.
Doufal, že tak zabrání jejich vyloupení.
Jeho plán měl jeden možný zádrhel. Budou lodě rebelů v zátoce?
Zayn nemínil dělat ukvapené závěry. Posbíral veškeré zprávy od svých špehů v přístavech Indického oceánu, včetně Cejlonu a Rudého moře. Ani jeden z nich nehlásil, že by během mnoha měsíců od ukořistění Arctura viděl al-Salilovy lodi. Zdálo se, že zmizely beze stopy.
"Nemohly uniknout pozornosti tolika očí," mínil Zayn.
"Skrývají se a Nativity Bay je pro ně jediné možné místo."
Rád by věřil svým dedukcím, ale pochyby ho svědilyjako blechy pod košilí. Potřeboval poslední ujištění. "Pošlete pro svatého mullu. Požádám ho, aby se modlil za pomoc prozřetelnosti. Potom požádám Kadema ibn Abubakera o znamení."
Mulla Khaliq byl velký a mocný světec. Jeho modlitby už celá léta Zayna chránily jako štít a v mnoha těžkých hodinách jeho víra osvítila cestu k vítězství.
Kadem ibn Abubaker měl zase prorocké schopnosti, jednu z vlastností, pro které si ho Zayn al-Din tolik cenil.
Spoléhal na jeho věštecké vidění.
V rozlehlé Zaynově kajutě se všichni tři, kalif, mulla a velkoadmirál společně modlili po celou noc. Khaliq svým zpěvavým nosovým hlasem zaujatě recitoval nejsvětější texty a jediné oko mu zbožně svítilo. Jak zbývající dva poslouchali a odpovídali, Kadem ibn Abubaker cítil, že upadá do známé snové malátnosti. Cítil blízkost anděla božího. Chvilku před svítáním upadl náhle do hlubokého spánku.
Anděl Gabriel k němu přistoupil, zvedl jeho duši

552 553

z těla a na ševelících bílých křídlech ji vynesl na vrchol hory, která se tvarem podobala hřbetu velryby.
Anděl pokynul dolů a jeho hlas podivně zvučel Kademovi v hlavě. "Zři, Kademe, lodě jsou v zátoce!"
Pluly v kruhu po jasné hladině a na palubě největší z nich stála známá vysoká postava. Když Kadem poznal al-Salila, zášť se mu rozlila

v žilách jako jed. Al-Salil zvedl hlavu a pohlédl k němu.
Vlasy i vousy měl z rudého zlata.
"Zničím tě!" volal na něj Kadem. Jen to dořekl, al-Salilova hlava vzplála a hořela jako pochodeň. Plameny přeskočily do plachtoví a rychle zachvátily celou loď. Shořela i se všemi lidmi na její palubě.
Voda v zátoce začala vřít a oblak páry obraz zkázy pohltil.
Kadem se probudil s pocitem nábožné radosti a zjistil, že je stále v kajutě se Zaynem al-Dinem a Khaligem, kteří čekali na jeho pokyn.
"Veličenstvo, viděl jsem jejich lodě," řekl kalifovi.
"Anděl mi je ukázal. Jsou v zátoce a zničí je oheň."
Zayn už nepochyboval. Anděl mu vydal jeho nepřátele.
S nadějí a vírou hleděl přes mořskou hladinu ke vzdálené hoře.
"Al-Salil tam je. Cítím ho ve větru a mám jeho chuť na jazyku," mumlal si pro sebe. "Na tento okamžik jsem čekal celý život."
Peter Peters přetlumočil jeho slova a sir Guy bez váhání souhlasil.
"Jsem stejného přesvědčení. Než den skončí, budu zase stát na palubě svého nádherného Arctura."
Peters jeho souhlas přeložil a sira Guye mezitím napadla další, téměř stejně palčivá myšlenka.
Nezíská zpátky jenom svou loď a své zlato, ale taky svou dceru.
Verity se k němu vrátí. Nevadí, že už není panna, že je poskvrněná a zneuctěná. Dech mu chrčel v hrdle, když si představil, jak ji potrestá a jak sladké bude potom usmíření.
Bude ho zase milovat, jako on stále miluje ji.
"Výsosti, divize muriho Kadema ibn Abubakera zastavuje," hlásil Rahmad.
Zayn se zvedl a odešel na záď. Přesně tak to plánoval.
Kadem velel pěti menším válečným plachetnicím, patnácti transportním plavidlům vezoucím vojáky a zásobovacím lodím.
Lodě přepravující pěchotu byly běžné obchodní dhau, které Zayn zrekvíroval. Žádná z nich nebyla ozbrojena.
Kadem bude čekat na moři, dokud první divize nevpluje do zátoky a nezaútočí na pevnost. Výstřely z děl budou pro něj signálem k nasazení druhé divize a vysadí Kootse a jeho jednotky na břeh v ústí řeky Umgeni. Pak ze zásobovacích lodí provede příbojem koně, a jízda, která pojede za pěchotou, zlikviduje ty, kteří se pokusí z pevnosti uprchnout do vnitrozemí.
Jenže dlouhá cesta na rozbouřeném moři se zle podepsala na kondici zvířat. Z každých pěti koní ztratili dva, a ti, kteří přežili, byli v bídném stavu. Slabí a podvyživení by sotva dokázali stíhat uprchlíky a trvalo by týdny, než by se dostatečně zotavili.
Nemalá část pěchoty na tom nebyla o mnoho líp. Lodě byly přeplněny vojáky zdecimovanými mořskou nemocí, napůl zkaženou potravou, kterou museli jíst, a vodou plnou zeleného slizu, kterou museli pít.
Zayn se usmál vlčím úsměvem. Koots mu velkou starost nedělal. Věřil, že až budou zase na břehu, rychle je postaví na nohy. Dokázal by vzkřísit i mrtvolu a donutit ji bojovat, dokud ji nepřítel znovu nezabije.
Zaynovy lodi zamířily přímo k vjezdu do zátoky. Jak se blížily k ponurému útesu, Zayn zahlédl klidnější hladinu vstupního kanálu. Po obou jeho stranách se tříštil vysoký bílý příboj hnaný větrem z moře.
"Nemůžou nám uniknout," zajásal. "I kdyby nás už zpozorovali, je příliš pozdě."
Sir Guy dychtivě hleděl kupředu. "Toužím spatřit svého Arctura."
Verity je možná na jeho palubě. Už ji viděl, jak leží ve své krásně vybavené kajutě, vlasy rozpuštěné na ramenech a bílých měkkých prsou.
"Mám bít na poplach, můj pane?" zeptal se Rahmad uctivě.
"Ano!" přikývl Zayn. "Vysuňte děla! Nepřátelé už nás určitě zpozorovali a čekají nás na svých lodích a hradbách pevnosti."
S velkými děly nabitými a s jejich obsluhou připravenou k akci vedla Sufi válečné lodě doprostřed kanálu.
Laleh převzal funkci lodivoda, protože byl na palubě jediný, kdo kanál dobře znal.
Stál za kormidelníkem a poslouchal zpěvné volání měřiče hloubky z přídě.
Po levé ruce se tyčil masiv útesu a po pravé ležela mangrovová džungle.
Laleh odhadl moment odbočení do kanálu a dal příkaz kormidelníkovi.

Plachty ztratily vítr, ale hned se zase s tlumeným zahřměním naplnily a Sufi objela skalní ostroh jen s nepatrným zpomalením.

554 555

Zayn dychtivě hleděl před sebe a nasával vzduch jako honící pes, který je v patách své kořisti. Před přídí se otevřela široká klidná hladina zátoky a Zaynův bojový zápal pomalu uvadal, vystřídaný zklamáním. Nevěřil svým očím. Vždyť anděl, který se Kademovi zjevil, přece nemohl lhát.
"Jsou pryč!" zašeptal sir Guy.
Vody zátoky byly pusté a prázdné, na celé vodní ploše nekotvil ani rybářský člun. Všude panovalo zlověstné ticho.
Šňůra pěti lodí plula dál k hradbám pevnosti, z nichž na ně zírala ústí dělových hlavní. Zayn potlačil pocit neblahé předtuchy, který mu sevřel útroby. Anděl Kademovi vnuknul vidění, ale lodi přesto zmizely. Zavřel oči a hlasitě se modlil. "Vyslyš mě, nejsvětější ze všech. Prosím tě, velký Gabrieli, odpověz mi. Kde jsou lodě?" Sir Guy i Rahmad na něj rozpačitě hleděli.
"V zátoce!" Zayn slyšel, jak mu hlas doznívá v hlavě, ale jeho tón byl výsměšný až sardonický. "Lodi, které mají shořet, jsou v zátoce."
Zayn se ohlédl zpátky. Poslední z pětice jeho válečných lodí právě proplouvala hlubokou vodou kanálu.
"Ty nejsi Gabriel," zamumlal Zayn. "Jsi shaitan Iblis, padlý anděl. Lhal jsi nám. Ukázal jsi nám naši vlastní flotilu. Zavedl j si nás do pasti. Ty nejsi Gabriel, j si černý anděl."
"Ne, velký kalife," protestoval překvapený Rahmad.
"Jsem váš nejvěrnější poddaný. Nikdy bych vás nezavedl do pasti."
Zayn k němu vzhlédl. Rahmadovo zděšení bylo tak komické, že se neubránil úsměvu, ale byl to trpký úsměv.
"Nemyslím tebe, ubohý hlupáku, ale někoho jiného, chytřejšího, než jsi ty."
Přes vodu zátoky jim letěla vstříc jediná dělová střela, která vrátila Zaynovu pozornost do současnosti. Z ochranného valu pevnosti se vyvalil kouř a koule odražená od vodní hladiny narazila do trupu Sufi. Z dolní paluby se ozval bolestný nářek.
"Zakotvěte lodi do řady a zahajte palbu na pevnost!" rozkázal Zayn. Skutečnost, že boj konečně začal, mu přinesla úlevu.
Jednotlivé lodě vyhodily kotvu, natočily své pravé boky k pevnosti a jedna po druhé spustily palbu. Těžké kamenné střely vyhazovaly gejzíry prachu a uvolněné zeminy ze svahu před valem, nebo se bořily do výdřevy. Bylo zřejmé, že pevnost takové zuřivé ostřelování nemůže dlouho vydržet. Dřevěné klády nedokázaly odolat těžkým střelám.
"Až doposud jsem věřil, že je to nedobytná pevnost," konstatoval sir Guy s chmurným uspokojením.
"A zatím do večera bude opevnění rozbité. Petersi, řekněte kalifovi, že musím připravit útočný výsadek na vylodění."
"Zrádcova obrana je žalostně nedostatečná," překřikoval Zayn hřmění děl. "Naši palbu opětují pouhá dvě děla."
"Tam, vidíte!" volal na něj sir Guy "Zasáhli jsme jedno z nich."
Oba muži rychle zaměřili dalekohledy na díru, kterou způsobila střela v dřevěné hradbě z kůlů. Uviděli převrácený dělový podvozek a z roztříštěného pně klády viselo jako hovězí maso z řeznického háku roztrhané tělo dělostřelce.
"Při sladkém jménu Alláha!" křičel Rahmad.
"Oni opouštějí pevnost. Vzdávají se. Zachraňují holé životy."
Křídla brány pevnosti se rozletěla a vyrazil z nich zpanikařený dav. Nechali bránu otevřenou a rozprchli se do džungle.
Nepřátelská děla oněměla.
Zayn se otočil k siru Guyovi. "Vyloďte se se svým oddílem na břeh a vezměte pevnost útokem."
Rychlá kapitulace obránců všecky překvapila. Zayn počítal s mnohem rozhodnějším odporem. Než ovšem spustili čluny na vodu a vojáci do nich nastoupili, ztratili drahocenný čas.
Guy stál netrpělivě u branky v roubení lodi a vykřikoval rozkazy k houfu mužů, které si vybral. Byli to vesměs tvrdí chlapi, a kdykoliv je viděl při práci, připomínali mu smečku honících psů.

A co víc, mnozí z nich rozuměli, a dokonce i trochu mluvili anglicky. "Jdeme! Nemařme další čas. Nepřítel prchá. Každou minutu se vám kořist vzdaluje."
Takovým důvodům rozuměli, a pro ty, kteří nechápali, to Peters zopakoval arabsky. Peters někde našel šavli a pistoli a měl je zastrčené za řemenem původně obtočeným kolem útlého pasu.
Pod tíhou zbraní mu sklouzl níž a konec pochvy táhl po palubě.
S podkasaným kabátcem vypadal až absurdně směšný.
Ostřelování pevnosti pokračovalo bez přestávky a s neztenčenou intenzitou. Kamenné koule nemilosrdně ruinovaly zdi pevnosti.
Posledních pár obránců uteklo zadem do lesa a stavení zůstala prázdná.
Konečně sir Guy obsadil všecky čluny a s Petersem slezli do posledního, největšího z nich.

556 557

"Zaberte!" vykřikl Guy. "Jeďte přímo k pláži!" Zoufale spěchal, aby už byl u svého zlatého pokladu. Když čluny urazily polovinu vzdálenosti, palba z lodí ustala a na zátoku padlo tíživé ticho.
Příď Guyova člunu najela na písek pláže první a Guy okamžitě vyskočil a brodil se ke břehu.
"Za mnou!" ječel. Podle informací vytlučených z Omara, vězně, kterého zajal Laleh, nakreslil podrobnou mapu uspořádání pevnosti a jejího interiéru a věděl přesně, kam má jít.
Za branou poslal část mužů zajistit hradby a jiné prohledat budovy, jestli v nich někdo z nepřátel nezůstal.
Sám se zbytkem svých vojáků spěchal ke skladišti střelného prachu, kde mohli obránci nastražit časovanou nálož a sklad vyhodit do povětří.
Čtyři z nich nesli těžká železná páčidla, jimiž vysadili dveře z pantů. Sklad byl prázdný Ta skutečnost mohla Guye varovat, ale on myslel jenom na zlato a běžel do hlavní budovy.
Schody vedoucí dolů do pokladnice byly rafinovaně maskovány krbem v kuchyni, a i když o nich věděl, trvalo mu nějakou chvíli, než je našel. Kopancem otevřel dveře a seběhl po spirálovitém schodišti dolů. Železnou mříží usazenou v klenutém stropě vnikalo dovnitř jen chabé světlo. Na konci schodiště zůstal Guy zaraženě stát.
Dlouhá nízká místnost před ním byla až po strop plná pečlivě uložené slonoviny.
"Ať mě vezme čert, ale Koots měl pravdu. Jsou toho tady tuny. Jestli tu nechali takové množství vzácné slonoviny, sotva jim zbyl čas uklidit mé zlato." Omar prozradil, že Tom Courtney použil kly k zajištění dveří do pokladnice, ale Guy si nepočínal bezhlavě. Vyčkal návratu jednoho ze svých kapitánů a vyslechl jeho hlášení.
Muž byl zadýchaný a vzrušený, ale jeho oděv ani čepel šavle nebyla potřísněna krví. "Zeptej se ho, jestli pevnost obsadili a zajistili," poručil Petersovi. Ale muž uměl anglicky a otázce rozuměl.
"Všichni odešli, effendi. V pevnosti nezůstal jediný člověk ani pes."
"Dobře," přikývl Guy. "Přiveď sem dvacet svých mužů. Odstraníte sloní kly u pravé stěny komory."
Vstup do vnitřní pokladnice chránily nejtěžší kly, a než se dostali k malým železným dveřím a vypáčili je, uběhly dvě hodiny.
Když dveře vyskočily ze zárubní a dopadly na kamennou podlahu, zvedly mrak prachu.
Guy vstoupil na práh a zíral do šedé clony. Konečně se prach částečně usadil a zklamaný Guy uviděl prázdnou komoru.
Nebyla docela prázdná. Na zadní stěně visel list pergamenu.
I po dvou desítkách let okamžitě poznal výrazné písmo smělých tahů.
Spěšně list strhl a zrudl. Tvář mu pokřivila zlost, když vzkaz dočetl.
POTVRZENÍ O PŘÍJMU ZBOŽÍ
Já ,níže podepsaný,vděčně potvrzuji příjem níže uvedeného zboží od sira Guye Courtneye:
15 truhlic prutů z ryzího zlata.
Za Obchodní společnost bratří Courtneyů podepsal
v Nativity Bay dne 15. listopadu roku 1738
Thomas Courtney esq.
Guy vztekle zmačkal pergamen a hodil ho na stěnu.
"Ať Bůh nechá shnít tvou zlodějskou duši, Tome Courtneyi," zasyčel celý bez sebe. "Ty se mi odvažuješ posmívat? Počkej, až si od tebe

vyberu úroky. Potom ti nebude do smíchu."
Vyběhl po schodišti vzhůru a vylezl na hradby, odkud měl výhled na zátoku. Sledoval, jak ze zakotvených lodí vykládají koně. Zvedli je z nákladového prostoru, spustili do vody a nechali je doplavat ke břehu. Na pláži se formovalo početné stádo.
Zayn al-Din stál u roubení Sufi a Guy věděl, že by mu měl podat hlášení, ale nejdřív musel ovládnout svůj hněv a potlačit pocit marnosti. "Žádný Arcturus, žádná Verity, a co horšího, žádné zlato. Kam ses asi s mým zlatem ukryl, Tome Courtneyi, ty zvrhlý chlípníku? Nestačilo ti, že ses válel s mojí ženou a hodil jsi mi na krk svýho parchanta? Teď mě ještě připravíš o jmění, které mi po právu patří."
Oči mu zabloudily pod hradby a sledovaly koleje vozů vybíhající z brány pevnosti. Hned za ní se rozdvojovaly. Jedny vedly dolů k pláži, zatímco druhé mířily na opačnou stranu do vnitrozemí.
Vinuly se kolem ostrůvků hustšího lesa a bažin a jako hadi se plazily úbočím kopce vzhůru, až zmizely za hřebenem.
"Vozy!" zašeptal Guy. "Na odvezení patnácti laků zlata jsi potřeboval vozy." Otočil se k Petersovi.
"Přikaž těm chlapům, ať jdou se mnou."

558 559

Běželi za ním k bráně a pak dolů ke koním na pláži.
Podkoní právě vykládali z člunů sedla a další jezdecké potřeby.
"Pověz jim, že si vezmu dvacet koní," přikázal Petersovi.
"Vyberu muže, které chci s sebou." Rychlým krokem procházel mezi vojáky a plácnutím po rameni označoval vyvolené. Všichni byli dobře vyzbrojeni a nesli si lahve s prachem navíc.
"Přineste z člunu sedla."
Když podkoní viděl, že sir Guy bere jeho nejlepší zvířata, hlasitě protestoval. Guy ho okřikl anglicky a pokusil se ho odstrčit stranou, ale muž protestoval dál. Chytil Guye za paži a zacloumal s ním.
"Nemám na hádky čas," zavrčel Guy, vytáhl pistoli a natáhl kohoutek. Bez dalších slov vrazil muži hlaveň do otevřených úst a vystřelil. Guy překročil jeho chvějící se tělo a pospíchal ke koni, kterého si vybral.
"Nasedat!" rozkázal. Peters a dvě desítky vojáků následovali jeho příkladu. Vedl je po pláži ke stopám, které zanechala kola vozu, a dál na kopec do nitra pevniny. "Poslouchej, Tome Courtneyi," vrčel hlasitě, "a poslouchej dobře! Jdu si pro své zlato! Nikdo a nic mě nezastaví."
Z paluby SufiZayn al-Din s očekáváním pozoroval, jak sir Guy vede své muže do pevnosti. Ale neozval se žádný bojový ryk a nikdo z pevnosti neutíkal. Netrpělivě čekal, až mu sir Guy oznámí, co se uvnitř hradeb děje. Po hodině poslal na břeh svého pobočníka, aby zjistil situaci. Vrátil se se vzkazem: "Mocný kalife, anglický effendi zjistil, že pevnost je prázdná, zbavená nábytku i zásob.
Zůstala tam jen spousta slonoviny. Ve sklepení pod budovou jsou skryté dveře.
Jeho muži se je snaží vylomit, ale jsou ze železa a velmi pevné."
Zayn poručil vyložit koně, když se náhle na hradbách pevnosti objevil sir Guy. Z jeho chování okamžitě poznal, že neměl úspěch.
Jenže pak sir Guy strnul a vyběhl z pevnosti s oddílem svých vojáků v patách. Zayn usoudil, že se vrací, aby mu podal hlášení, a proto ho překvapilo, když viděl, jak muži sedlají koně.
Při následující šarvátce zazněl výstřel z pistole a zaskočený Zayn zíral na tělo ležící na pláži. Sir Guy nasedl a s většinou svých mužů zmizel za kopcem.
"Zastav je!" vyštěkl na Rahmada. "Okamžitě za nimi vyšli rychlého posla, aby je vrátil."
Rahmad zavolal velitele člunu, ale než mu stačil předat instrukce, dezerce sira Guye pozbyla naléhavosti.
Polekal je výstřel z děla, který ozvěna znásobila. Zayn se rázně otočil a hleděl přes zátoku do míst, kde ještě ve vzduchu visel kouř. Z houští na svahu útesu na ně střílelo skryté dělo. Nenašel ho ani po důkladné prohlídce dalekohledem.
Bylo rafinovaně zamaskováno, zřejmě v hlubokém okopu.
Přímo před ním se zvedl gejzír vody a zastínil mu výhled. Střela

dopadla do vody těsně vedle trupu Sufi. Zayn spustil dalekohled a udiveně hleděl na hladinu. V místě, kde nepřátelská střela dopadla, začala voda vřít a z moře stoupala pára. Trvalo dlouhou chvíli, než si ten jev Zayn dokázal vyložit a vysvětlení ho zasáhlo jako blesk.
"Rozpálené střely! Ti požírači vepřového po nás střílejí žhavými koulemi!" Znovu zaměřil dalekohled na svah do místa, nad nímž se stále ještě vznášel kouř ze spáleného prachu.
Uviděl chvějící se sloupec horkého vzduchu, stoupajícího k obloze jako pouštní přelud. Byl bez viditelného kouře a Zayn pochopil.
"Pec na dřevěné uhlí!" vykřikl. "Rahmade, musíme dostat lodi na volné moře. Vlezli jsme do pasti. Jestli neopustíme zátoku, do hodiny je celá naše flotila vplamenech."
Pro dřevěná plavidla byl oheň největší nebezpečí. Rahmad vykřikoval rozkazy, ale nestačili ani zvednout kotvu, když od útesu vylétla další rudá koule s chvostem syčících jisker za sebou.
Zasáhla poslední dhau v řadě zakotvených lodí, prorazila palubu a zapadla hluboko do trupu. Vzápětí začalo dříví doutnat a z trupu neuvěřitelně rychle vykvetl tucet rudých květů.
Na palubě Sufi nastal zmatek. Jedni se hrnuli k pumpám, jiní ke kotevnímu vrátku a další šplhali vzhůru, aby spustili plachty. Vytrhli kotvu z písčitého dna, Rahmad přestavil plachtu a loď se poslušně otočila k výjezdu ze zátoky.
"Paluba dole!" doneslo se k nim vyděšené volání hlídky z hlavního stěžně.
"Při Alláhově jménu! Pozor na shaitanovu kletbu!"
Zayn vzhlédl vzhůru a zlostně zařval: "Co vidíš? Mluv jasně, idiote!" Ale muž dál drmolil a hlas se mu třásl pověrečnou hrůzou.
"Vodní příšera! Z hlubin se vynořil obrovský had, který požírá lodi i lidi," ječel. Muži kolem poklekli na palubu a začalise modlit.

Jiní jen stáli a v němé hrůze hleděli na obludu, která se vynořila u jednoho břehu kanálu a početné hrby jejího mohutného těla se vlnivým pohybem posouvaly k opačnému břehu.
"Napadne nás!" křičel Rahmad. "Zabijte tu příšeru! Zahajte palbu!"
Dělostřelci se hrnuli ke svým zbraním a ve chvilce střílela děla všech lodí. Kolem monstra vyskakovaly vodní fontány a z deště střel nejedna zasáhla cíl. Zřetelně slyšeli jejich nárazy, ale monstrum plavalo, jako by se nic nestalo.
Hlava hada dosáhla opačného břehu a jeho tělo se dál převalovalo a houpalo se na vlnách proudu, který příliv hnal kanálem.
Několik střel se po zásahu odrazilo od jeho povrchu a pokračovalo v letu na otevřené moře.
Zayn se z úleku vzpamatoval první. Doběhl k roubení a dalekohledem si tu věc prohlédl. Potom zaječel pronikavým hlasem:
"Zastavte palbu! Přestaňte s tím šílenstvím!" Děla zmlkla.
Rahmad spěchal za kalifem. "Co je to, Veličenstvo?"
"Nepřítel zatarasil ústí kanálu kládami. Jsme tady uvězněni jako slanečci v sudu."
Ještě nedomluvil a z úbočí skály se vznesla další žhavá střela. Zapadla do vody jen pár metrů za zádí Sufi. Zayn se rozhlédl kolem. První zasaženou loď hltaly zuřící plameny. Zachvátily už i její velkou trojúhelníkovou plachtu a kus hořící plachtoviny spadl na muže na palubě. Vzpláli jako můry v plameni olejové lampy.
Bez plachty se trup bezcílně pomalu sunul přes zátoku, až narazil na pláž a silně se naklonil. Ti z posádky, kteří unikli ohni, bezhlavě skákali do vody a brodili se ke břehu.
A další rozžhavená střela mířila v kouřové parabole k Sufi. Těsně minula její stěžeň a zasáhla dhau plující souběžně s ní. Dírou v palubě okamžitě vyšlehly plameny. Posádka už byla připravená u pump, ale proudy vody neměly žádný efekt a plameny šlehaly stále výš.
"Naveď Sufi co nejblíž k ní," volal Zayn na Rahmada.
"Promluvím si s jejím kapitánem."
Sufi míjela hořící loď a Zayn volal na kapitána.
"Tvá loď je zasažena a není jí pomoci. Musíš uvolnit cestu ostatním

lodím. Rozbij s ní trámovou uzávěru!"
"Jak přikazujete, Veličenstvo!" Kapitán, odstrčil kormidelníka od kola a zamířil přídí přímo k bariéře ze silných klád spojených těžkými lodními lany. Loď za sebou táhla vlečku ohně a kouře z hořícího trupu.
Důstojníci na palubě Sufi přivítali útok na překážku hlučným jásotem. Těžký kmen stromu se ponořil pod hladinu a dhau se naklonila. Horní konec jejího stěžně praskl a zapálená plachta se snesla na palubu. Loď okamžitě zastavila, a pomalu se začala vracet zpátky. Kýl sklouzl z překážky, loď se narovnala, a neporušené kmeny zátarasu opět vyskočily na hladinu.
Odolaly náporu lodi, která zmrzačená nereagovala na kormidlo a bezmocně se točila v proudu.
"Má rozbitou příď pod čarou ponoru," poznamenal tiše Rahmad.
"Vidíte? Příď už se potápí a zbytek nad vodou spolknou plameny."
Posádce zničené lodi se podařilo spustit na vodu dva čluny.
Muži je zaplnili do posledního místečka a veslovali ke břehu.
Zayn pohledem přejel zbytek své flotily. Další z jeho lodí mířila ke břehu s plachtami a ráhny hořícími jako pohřební hranice.
Pak dostala zásah čtvrtá dhau a k nebi z ní stoupal černý dým.
Žár zahnal posádku na příď. Několik mužů se nadýchalo kouře a zůstali ležet na palubě. Oheň se přes ně hnal k přídi, a ti, kteří tam před ním utekli, museli naskákat do zátoky. Plavci zamířili k pláži.
Někteří neuměli plavat a okamžitě zmizeli pod hladinou.
Důstojníci kolem Zayna začali křičet a všichni otočili hlavy k útesu, z nějž se k nim jako meteorit řítila další žhavá střela.
Věděli, že tentokrát je nemine.
Hřmění děl se doneslo přes vodu ke Kademovi ibn Abubakerovi, který se svým konvojem kotvil míli před ústím řeky Umgeni.
"Výborně! Kalif zaútočil na pevnost. Teď musíš vysadit na břeh své oddíly," řekl Kootsovi a vykřikl rozkazy ke kormidlu.
"Přiveď ji zpátky na vítr." Dhau ochotně poslechla tah plachty a otočila se přídí k pláži. Zbytek konvoje se zařadil za ni.
Přepravní lodě za sebou táhly čluny plné ozbrojenců.
Další vojáci čekali na palubách lodí, až se prázdné čluny vrátí od břehu. Vpluli do žlutohnědého proudu řeky, která kalila modrou vodu moře ještě daleko od pobřeží. Kadem i Koots zkoumali pláž dalekohledy.
"Je prázdná!" konstatoval Koots.
"Není důvod, aby tomu bylo jinak," mínil Kadem.
"Cestou k pevnosti nikoho nepotkáš, a ani tam se nemusíš obávat.

562 563

Podle Laleha jsou nepřátelská děla zaměřena přes zátoku a kryjí vjezd do ní. Útok z vnitrozemí nečekají."
"Když bude nepřítel zaměstnán útočícími loďmi, postačí jeden rychlý nápor a budeme v pevnosti."
"Inshallah!" souhlasil Kadem. "Ale jednejte rychle. Můj strýc kalif už bojuje. Musíš své lidi tvrdě hnát, abys pevnost obklíčil dřív, než ti bastardi stačí s kořistí utéct."
Posádka skasala plachtu a u přídě šplouchla do vody kotva.
Pár set metrů před první frontou příbojových vln se dhau pokojně houpala na táhlých vlnách běžících z moře k pláži.
"Teď se, starý kamaráde ve zbrani, musíme rozloučit," řekl Kadem.
"Nezapomeň na svůj slib, až se ti podaří zajmout al-Salila a to jeho štěně."
"Spolehni se, nezapomněl jsem." Koots se zasmál chladným úsměvem.
"Vím, jak po nich toužíš. Pokud to bude v mých silách, přísahám, že ti je přivedu. Já mám zájem jen o Jima Courtneye a tu jeho pohlednou děvku."
"Jdi s Bohem!" loučil se Kadem a sledoval, jak se Koots spouští do přeplněného člunu a odplouvá. Hejno malých lodic ho následovalo.
Jak se blížili k ústí řeky, vlna je přenesla přes písečné žebro a v chráněné vodě zamířili přímo ke břehu.
Z každého člunu vyskočily dvě desítky mužů a vodou sahající až k pasu se brodili na pláž, zbraně a torny zvednuté nad hlavami.
Nad čarou příboje se zformovali, v řadách dřepli do písku a trpělivě čekali. Prázdné čluny se vrátily k zakotveným lodím a z jejich palub

do nich slézala další vlna pasažérů. Čluny pendlovaly tam a zpátky a na břehu se hromadilo stále víc vojáků.
Kadem je sledoval dalekohledem se vzrůstajícím neklidem.
"Co to tam ten Koots dělá?" divil se nahlas. "Každou minutu, kterou nepříteli daruje, se jeho naděje na úspěch zmenšuje."
Pak otočil hlavu a poslouchal. Vzdálené dunění děl utichlo. Proč? Jak to, že kalifův útok skončil? Co se přihodilo? Určitě nemohl pevnost tak rychle dobýt. Pohlédl zpátky na pláž. Koots musí okamžitě vyrazit, nemůže si dovolit ztrácet další drahocenný čas.
Po vylodění si Koots utvořil lepší představu o terénu, který je čeká, a byl nepříjemně překvapen. Vyslal do buše průzkumníky, kteří měli najít nejschůdnější trasu, ale stále se nevraceli.
Netrpělivě přešlapoval na okraji džungle a vztekle bušil pěstí do dlaně. Věděl stejně dobře jako Kadem, jak nebezpečné je brzdit rychlost útoku, ale neodvažoval se vyrazit do neznáma.
Pohlédl na hnědý pruh písku. Nebylo by lepší vést je po pláži? Ale pak uviděl vlastní nohy zabořené až po kotníky do písku. Chůze v něm je obtížná a pochod se zátěží by vyčerpal i ty nejtvrdší muže.
"Odliv skončil před hodinou a brzy začne plný příliv, který nás stejně vytlačí do buše," uvažoval polohlasně.
Zatímco stále váhal, z okraje houštin se vynořila jedna z výzvědných skupin. "Kde jste se toulali?" zařval na ně Koots.
"Vede tam nějaká cesta?"
Odpověděl mu velitel rozvědky. "Prvních tři sta metrů je to velice zlé. Přímo před námi leží hluboký močál. Jednoho z mých mužů napadl krokodýl. Snažili jsme se ho zachránit."
"Idiote!" Koots udeřil muže pochvou šavle do spánku a nešťastník klesl na kolena. "To jste toho parchanta a budižkničemu celou tu dobu zachraňovali? Měli jste ho tam nechat. Našli jste průchod?"
Muž se nejistě postavil a držel si zraněný spánek.
"Ano, pašo effendi," koktal. "Za močálem je pruh suché země směřující k jihu. Po něm vede úzká stezka. Projdou po ní nanejvýš tři muži vedle sebe."
"Stopy nepřátel jsi neviděl?"
"Ne, velký pašo, ale pohybuje se tam hodně divoké zvěře."
"Okamžitě nás k té stezce dovedeš, nebo tě taky hodím krokodýlům."
"Když zaútočíme hned, jediným výpadem je zaženeme zpátky do moře," řekl Beshwayo, nedočkavý boje.
"Ne, velký králi, to není našim cílem. Na břeh jich vyjde ještě mnohem víc. A my je chceme dostat všecky," zdůvodňoval Jim svůj nesouhlas. "Proč jich máme pobít jen pár, když je můžeme zabít do posledního?"
Beshwayo se zašklebil a zavrtěl hlavou, až mu náušnice darované Luizou zacinkaly.
"Máš pravdu, Somoyo. Mám mnoho mladých válečníků, kteří touží získat právo oženit se. Nerad bych je o tu čest připravil."

564 565

Jim a Beshwayo čekali na kopci nad pobřežím, odkud měli nerušený výhled na moře. Viděli příjezd Zaynova konvoje i jeho dělení na dvě divize. Pět velkých lodí odplulo do zátoky, nad níž se vznášel kouř a vítr přinášel hřmění děl, ostřelujících pevnost.
Jak se zdálo, byl to signál pro druhou část kalifových sil čekajících na moři, protože lodě ihned zamířily k ústí řeky.
Zakotvily blízko břehu a Jim sledoval, jak spouštějí čluny a přepravují muže na břeh.
"Tady je to slíbené maso, velký černý lve," řekl Beshwayovi.
"Pak pojďme dolů na pláž a hodujme. Už mi kručí vbřiše."
Mladí bojovníci proudili z kopců na pobřežní rovinu.
Tiše jako panteři se plížili do předních pozic. Beshwayo s Jimem běželi napřed na místo, odkud mohli situaci kontrolovat.
Vylezli vysoko do větví starého planého fíkovníku, který si vybrali už přede dvěma dny. Jeho pokroucené vzdušné kořeny spolu s větvemi vytvořily přirozený žebřík, a husté listoví s trsy žlutých plodů jim poskytovalo dokonalý úkryt.
Z vysokého posedu měli celý pruh pláže na jih od ústí řeky jako na

dlani.
Jim přiložil k oku dalekohled a překvapeně vykřikl:
"Svatá matko boží, to je snad sám Koots. Je oblečený jako muslimský hodnostář, ale mě jeho přestrojení neoklame. Toho zloducha poznám kdykoliv."
Řekl to anglicky a Beshwayo se zamračil. "Somoyo, nerozumím tomu, co povídáš," vyčetl mu.
"Když jsem tě naučil mluvit nebeskou řečí, není důvod, abys breptal jako opice tím svým divným jazykem."
"Vidíš toho muže tamhle dole na pláži se světlou lesklou čelenkou, toho, který stojí nejblíž k nám? Mluví s jinými dvěma muži. Právě jednoho uhodil."
"Vidím ho," odpověděl Beshwayo. "Nebyla to dobrá rána, protože ten muž zase stojí. Kdo je to, Somoyo?"
"Jmenuje se Koots," řekl Jim. "Je to můj úhlavní nepřítel."
"Potom ho přenechám tobě," sliboval Beshwayo.
"Zdá se, že konečně mají všecky své jednotky na pláži. Koots už se asi taky odhodlal k pochodu."
Přes hukot příboje se k nim donesly povely arabských kapitánů. Muži dřepící v řadách vstali, zvedli své zbraně a vaky a v zástupech zamířili k buši. Jim se je snažil spočítat, ale moc se mu to nedařilo.
"Bude jich přes dvě stě," zakončil sčítání odhadem.
Král hvízdl a dva indunové bleskově vylezli nahoru za ním. Na hlavách měli kruhy označující hodnost a jejich holé hrudi a paže nesly stopy jizev z nesčetných bitev.
Beshwayo na ně vyštěkával úsečné příkazy a oni na každý jednohlasně odpověděli:
" Yehbo, Nkosi NkuluíAno, velký králi!"
"Slyšeli jste mě," zakončil Beshwayo. "Teď splňte mé rozkazy!"
Sjeli po kmeni planého fíkovníku a zmizeli v podrostu.
Za pár minut Jim zaregistroval v buši pod stromem plíživé pohyby černých válečníků.
Pohybovali se opatrně a jen občasný záblesk olejem natřené černé kůže nebo lesk hrotů oštěpů prozrazoval jejich přítomnost.
Oddíl Turků v těžkých bronzových helmicích procházel přímo pod fíkovníkem, na kterém seděli.
Byli však natolik zaměstnáni hledáním cesty v husté vegetaci, že nikdo ani nevzhlédl vzhůru do koruny stromu.
Náhle se před nimi ozvalo bučení, praskot lámaných větví a čvachtání bahna. Malé stádo buvolů vyrušené v bahenní lázni vylezlo z močálu a v sevřené mase černých zablácených těl pádilo pryč.
Lesklými rohy si zvířata razila cestu houštím.
Ozval se výkřik a Jim ve vzduchu na okamžik zahlédl muže, kterého stará kráva v čele stáda nabrala na rohy.
Buvoli zmizeli a opět nastal klid.
U nehybného těla se zastavilo pár vojáků, ale zlostné kletby kapitána je donutily opustit mrtvého kamaráda a jít dál.
V tom čase už vedoucí oddíly pochodovaly hluboko v buši, zatímco poslední z nich teprve opouštěly pláž.
V hustém podrostu nikdo nedohlédl dál než na záda muže pochodujícího před ním a musel ho slepě následovat.
Neprostupné houštiny trní a bahnité jámy je nutily neustále kličkovat, takže měli jen matnou představu o směru, kterým se mají ubírat dál.
Ve vedru se silně potili, z tůní pokrytých kobercem zelených řas stoupala pára a mračna dotěrného hmyzu.
Aby udrželi spojení s ostatními oddíly, museli velitelé zvýšit hlas a zanechat veškeré snahy postupovat tiše a nepozorovaně.
Na druhé straně tento terén dokonale vyhovoval Beshwayovi a jeho bojovníkům. Byli zvyklí se v něm pohybovat, lovit a bojovat.
Jako stíny se plížili po obou stranách nepřátelských

jednotek a pro Kootsovy muže zůstávali neviditelní.
Indunové nepotřebovali mluvit a své rozkazy předávali ve formě ptačích trylků a žabího skřehotání. Ty zvuky se zdály být naprosto přirozené a nikoho z nepřátel nenapadlo, že by je mohly vydávat lidské bytosti.
Beshwayo jejich signály pozorně sledoval a rozuměl jim, jako by spolu

hovořili. "Je čas, Somoyo," oznámil Jimovi. Zhluboka se nadechl a zaklonil hlavu. Z hrdla mu vyšel monotónní křik říčního orla. Z desítky míst v husté džungli dole mu odpovědělo stejné volání. Indunové potvrdili příjem jeho rozkazu k útoku.
"Pospěš, Somoyo," šeptl Beshwayo, "jinak přijdeme pozdě."
Než Jim slezl, Beshwayo už dřepěl u kmene fíkovníku a vítal ho zářivým úsměvem. "Slyšel jsem hlasy orlů, čeká nás práce, Somoyo," řekl a podal mu pás se šavlí.
Jim zaklapl sponu a do kožených smyček zasunul dvě dvouhlavňové pistole.
Beshwayo zmizel v houštinách rákosu jako černý stín a Jim se otočil k Bakkatovi. "Někde vzadu jde se svými vojáky Koots," řekl mu. "Najdi mi ho, Bakkate."
Náhle džungle kolem ožila hlukem boje. Bubnování do kožených štítů přehlušily výstřely mušket a pistolí a válečnému pokřiku Beshwayových bojovníků odpověděly výzvy v arabštině nebo v turečtině.
"Musíme se vyhnout bojišti," varoval Bakkat, "nebo tam uvázneme jako sloni v tekutém písku."
Běželi obloukem k řece, pryč od bojové vřavy, a Jim měl co dělat, aby malému Křovákovi stačil. V hustších úsecích džungle se mu dokonce párkrát ztratil, ale Bakkat ho vždycky tichým pískáním navedl správným směrem.
Dorazili k pruhu suché země na okraji močálu a po úzké stezce se vraceli zpátky. Po několika stovkách kroků zastavili a poslouchali. Jim dýchal rychle jako uštvaný pes a košile přilepená na těle mu ztmavla potem. Boj zuřil docela blízko a za zvukovou kulisou té vřavy zřetelně slyšeli typické zvuky smrti.
Praskání lebek po úderech kyjů kerrie, dopady těl na zem, sípavý dech a nářek raněných a umírajících.
Bakkat zval gestem Jima dál, ale Jim ho zvednutou rukou zadržel, dokud neuvolnil pistole ve smyčkách a nepřipravil šavli.
Z nedaleké houštiny zařval Beshwayo býčím hlasem:
"Pojďte, moji synové, děti nebes! Sežereme je!"
Jeho výzvu následovaly rozkazy v arabštině s těžkým cizím přízvukem.
"Připravit! Nestřílet, dokud nepřijdou blíž!"
"To je on!" řekl Jim Bakkatovi. "Koots!"
Opustili stezku, a když se prodrali stěnou trní, uviděli před sebou volnou plochu močálu zčásti zarostlou svěže zelenou trávou. Uprostřed vystupoval malý ostrůvek, ne víc než dvacet kroků dlouhý a stejně tak široký. Koots s tuctem svých mužů Arabů ve zmáčených šatech a Turků v kroužkovém brnění - na něm našel poslední útočiště. Někteří klečeli a jiní stáli za nimi s mušketami připravenými ke střelbě. Koots, taky s mušketou,
přecházel za nimi sem a tam. Čelo měl ovázané kusem zakrváceného hadru a cenil křečovitě zaťaté zuby jako lebka vyhrabaná z hrobu. Od houfu domorodých válečníků ho dělil úzký pruh bažiny.
Beshwayo opět zaklonil hlavu a naposled zahulákal:
"Jdeme, moje děti! Toto je cesta ke slávě." Skočil do bažiny pokryté páchnoucím kobercem zelených řas a jeho muži se vrhli za ním.
Močál vybuchl a vřel pohybem desítek párů nohou.
"Připravit!" vykřikl Koots.
Beshwayo nezaváhal. Jako rozzuřený buvol se hnal kupředu přímo před hlavně mušket.
"Šílenec," komentoval jeho počínání Koots. "Přece zná sílu pušek."
"Zadržte!" přikázal tiše a Jim viděl, že míří na královu hruď. Vytrhl ze smyčky pistoli a bez uvažování vystřelil. Bylo to marná snaha. Koots se ani nepohnul, když střela těsně minula jeho hlavu, a drsným hlasem vykřikl: "Palte!" Třeskla salva a čtyři z útočících domorodců padli. Dva byli mrtví okamžitě a zbylí dva se svíjeli v bahně. Jejich druhové je přeběhli a Jim v tom chumlu hledal Beshwaya. Když se kouř rozptýlil, uviděl ho v čele svých mužů stejně kurážného a nezraněného. "Jsem Černá smrt! Pohleďte na mě a poznáte strach!" řval. Vrhnul se na Araby v první řadě a dva z nich srazil na zem jediným úderem válečného štítu.
Bleskově je probodl svým asagajem, a když ho z těl vytrhl, špici doprovázel krvavý gejzír.
Koots odhodil prázdnou mušketu, otočil se a dlouhými skoky přeběhl ostrůvek. Skočil do močálu a zamířil přímo k Jimovu úkrytu.

Jim vystoupil z houštiny a s šavlí v ruce čekal na okraji močálu.
Koots zůstal stát po kotníky v bahně a smál se.

568 569

"Courtneyovo štěně! Na tuhle chvíli už dlouho čekám. Plukovník
Keyser mi za tvou hlavu zaplatí zlatem."
"Nejdřív si pro ni musíš dojít," odpověděl Jim.
"Kde máš tu svou blonďatou kurvu? Něco pro ni mám."
Koots si sáhl do rozkroku a oplzle potřásl svými genitáliemi.
"Buď bez obav," odpověděl Jim. "Ufiknu ti je a předám."
Koots se ohlédl po svých mužích. Nikdo z nich už nežil.
Beshwayo ostřím oštěpu otvíral jejich těla a vyvrhoval je.
Těm, kteří dobře bojovali, tak poskytl poslední službu:
umožnil jejich duším uniknout.
Několik jeho válečníků se k nim brodilo bažinou.
Koots víc neváhal a vykročil k Jimovi. Vysoko našlapoval v bahně,
bledé oči upřené na jeho tvář. Zaútočil bez varování přímo na Jimovo
hrdlo. Jim odvrátil jeho čepel jediným lehkým dotykem a v okamžiku,
kdy se Koots při výpadu natáhl kupředu, Jimova čepel vystřelila.
Ocel zaskřípěla na oceli a hrot jeho zbraně našel cíl.
Jim cítil, jak se trhá látka i kůže, a teprve kost postup čepele
zastavila.
Koots uskočil zpátky a jeho úsměv vystřídalo překvapení.
Na zablácené košili se mu objevila čerstvá krev.
"Liefde tot, God!"vykřikl. "Ze štěněte vyrostl pes."
Jenže překvapení rychle ustoupilo zlobě a Holanďan znovu zaútočil.
Jejich čepele se srazily a snažil se Jima zatlačit, aby získal pevnou
půdu pod nohama. Ale Jim stál pevně a dál Kootse držel v lepkavém
bahně, které ztěžovalo každý jeho krok.
"Už jdu, Somoyo," křičel Beshwayo a dlouhými skoky se vydal napříč
zrádným bahnem.
"Netoužím po jídle z tvých úst," odpověděl mu Jim.
"Nechej to sousto mně."
Beshwayo zastavil a rukou zadržel své muže, kteří se dychtivě
hrnuli za ním.
"Somoya má hlad," řekl jim a rozchechtal se.
"Nechte ho v klidu pojíst."
Koots o krok ustoupil ve snaze vylákat soka do močálu, ale Jim se mu
smál do očí a pohybem hlavy pozvání odmítl.
Koots se pokusil obejít ho zleva a v okamžiku, kdy mu Jim vyšel
vstříc, vrhnul se zpátky.
Jenže v blátě nebyl dostatečně rychlý a Jimova zbraň mu pronikla kůží
na boku. Beshwayovi muži pochvalně vykřikli.
"Krvácíš jako podřezaná svině," vysmíval se mu Jim.
Krev stékala Kootsovi po noze a skapávala do bahna. Pohlédl dolů
a tváří mu přeletěl výraz úzkosti. Obě rány byly jen povrchní,
ale těžce narušovaly Kootsovu psychiku a rychle ho oslabovaly.
Jim znovu zaútočil.
Koots cítil, jak mu slábnou nohy a pochopil, že se musí rychle
rozhodnout. Pohlédl na muže, který stál proti němu, a pocítil
první náznak strachu, což se mu v životě nestávalo často.
Tohle už nebyl výrostek, kterého naháněl přes půl Afriky.
Změnil se v urostlého muže s širokými rameny, muže zakaleného
každodenním tvrdým životem.
Koots sebral odvahu i poslední zbytky sil a pokusil se Jima
zatlačit zpátky. Ale Jim necouvl. Zdálo se, že je dělí průhledná,
ale neprostupná stěna kmitající oceli. Střety a skřípění čepelí
přerostlo v úděsné crescendo.
Beshwayovy muže nový způsob boje fascinoval.
Pochopili, jakou sílu a umění vyžaduje, a povzbuzovali Jima výkřiky
a tlučením do štítů. Vzrušeni soubojem se kývali a tanečními kroky
šlapali bahno.
V Kootsových bledých očích se mihl výraz beznaděje a bylo zřejmé,
že souboj už nemůže dlouho trvat. Pot ředil krev stékající po jeho
boku, a kdykoliv se pokusil na Jima víc přitlačit, cítil, jak mu
umdlévá ruka. Příští Kootsův zoufalý výpad vedený v úrovni očí Jim
zastavil a jejich šavle se zaklesly.

Hleděli na sebe přes kříž vytvořený chvějícími se čepelemi a znehybněli jako mramorové sousoší.
Beshwayo vycítil drama okamžiku a zmlkl.
Oba soupeři věděli, že ten, kdo první přeruší tuto zkoušku síly, se otevře smrtícímu úderu. Koots začal polevovat.
Posunul ještě nohu kupředu v zoufalém pokusu Jima odstrčit a odpoutat se od něj, jenže na to Jim čekal, a když Koots povolil, vyrazil jako útočící zmije. Koots vytřeštil oči, ale vzápětí ztratily barvu a osleply. Prsty se mu otevřely a jeho zbraň spadla do bažiny.
Jimova čepel vnikla hluboko do Kootsovy hrudi.
Rukojeť šavle mu v ruce začala jemně tepat a Jim si na okamžik myslel, že je to jeho vlastní zrychlený pulz.
Teprve pak si uvědomil, že čepel probodla Kootsovo srdce a jeho poslední stahy se ocelí přenášejí do jílce.
Koots se tvářil nevěřícně. Otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, ale hned je zase zavřel. Kolena pod ním poklesla a jak se pomalu hroutil, Jim vytáhl čepel z jeho prsou. Tělo bezvládně spadlo do bahna a Beshwayovi válečníci zařvali jako smečka lvů nad zabitou kořistí.

570 571

Pár týdnů před útokem tři lodě, Víla, Odplata a Arcturus, opustily za jitřního odlivu Nativity Bay. Tasuze s jeho malou felúkou nechali hlídkovat v dohledu od útesu a sami se skryli za východním obzorem.
Následovaly nekonečné jednotvárné dny plné nejistoty.
Přejížděli sem a tam podél šelfu a čekali naTasuzův signál zvoucí do boje.
Ruby Cornish každé poledne měřil výšku slunce, ale Batula s Kumrahem instinktivně dokázali stanovit polohu stejně přesně jako jeho navigační pomůcky.
Mansur trávil téměř celé dny na vrcholu hlavního stěžně Arctura a dalekohledem neúnavně přejížděl horizont.
Pravé oko mu zrudlo únavou a odlesky slunce od vodní hladiny.
Denně po časné večeři odcházel do Verityiny kajuty, kde dlouho do noci vysedával za jejím psacím stolem. Když se v Nativity Bay loučili, dala mu klíč od zásuvek. "Nikdo ještě nečetl mé deníky.
Psala jsem je arabsky, a tak je otec ani matka nemohli rozluštit.
Jak vidíš, drahý, rodičům jsem zrovna příliš nedůvěřovala."
Zasmála se. "Chci, abys byl první, kdo si je přečte.
Jejich prostřednictvím se mnou můžeš sdílet celý můj život se všemi nejniternějšími myšlenkami a tajnostmi."
"Zahanbuje mě, když mi prokazuješ takovou čest," řekl přidušeným hlasem.
"To se netýká cti, je to o lásce," odpověděla. "Od této chvíle před tebou nemám žádné tajnosti."
Mansur zjistil, že deníky zachycují uplynulých deset let jejího života. Začala je psát, když jí bylo devět. Obsahovaly záznam pocitů mladé dívky na klopotné cestě k ženství. Každý večer sedávala dlouho do noci při světle olejové lampy a zapisovala své touhy a pocity, životní zmatky, dívčí pohromy a drobné triumfy.
Našel tam erupce radosti i bolesti tak dojímavé, až ho bolelo u srdce.
V pochmurných a těžko pochopitelných pasážích uvažovala o svém vztahu k rodičům.
Cítil, jak mu naskakuje husí kůže, když se zmiňovala o svém otci.
Při popisu jeho trestů nevynechala jedinou podrobnost a Mansur pak rukou roztřesenou vztekem obracel navoněné stránky. Brilantní závěry v jiných částech deníků mu braly dech a její svěží výběr slov ho zarážel. Občas se neubránil hlasitému smíchu a jindy se mu zase rukopis rozplýval v slzách.
Závěrečné stránky předposledního sešitu odrážely časový úsek od chvíle, kdy se poprvé setkali v maskatském přístavu na palubě Arctura, až do jejich rozchodu na cestě z Iskanderbadu.
V jednom místě napsala: "I když o tom ještě neví, už mě částečně vlastní. Ode dneška povedou naše stopy pískem času vedle sebe."
Nakonec, když její slova spálila zásobu Mansurových emocí, sfoukl plamen lucerny a citově vyčerpaný ulehl na její lůžko.
Z polštáře vyzařovala omamná vůně jejích vlasů a povlaky ještě stále

voněly jejím tělem.
V noci se probudil a sahal po ní, dokud si neuvědomil, že tam není.
Bolestně zasténal a trpce otci zazlíval, že jí nedovolil jet s ním a poslal ji ve vozech se Sárou, Luizou a malým Georgem do vnitrozemí.
Bez ohledu na to, jak krátce spal, při zvonění osmi zvonků na střední hlídce býval už na palubě Arctura, z hlavního stěžně hlídal moře a čekal. Ze všech na lodi měl nejlepší oči.
Byl to on, kdo zahlédl bílou skvrnku plachty na obzoru.
Když se ujistili, že je to Tasuzova felúka, kapitán Cornish otočil Arctura a plul za ní.
Tasuz na jeho volání odpověděl: "Zayn al-Din připlul s dvaceti pěti velkými dhau."
Pak Arcturus změnil kurz a vedl tři lodě k pobřeží Afriky, které jako temně modré monstrum dřímalo nízko na obzoru.
Mansur opět první zpozoroval nepřátelskou flotilu lodí zakotvených před ústím řeky Umgeni. Plachty měly skasané a jejich tmavé trupy splývaly s kopci a lesy v pozadí.
"Kotví přesně tam, kde tvůj otec předpověděl."
Cornish si je pozorně prohlížel.
"Už vyslali čluny k pláži. Útok začal."
Vzdálenost mezi nimi se rychle zmenšovala, ale nepřátelé si jich nevšímali. Zřejmě byli příliš zaměstnáni přepravou vojáků na břeh, než aby hlídali moře za sebou.
"Je tam jen pět válečných lodí, ostatní nejsou ozbrojeny," komentoval Mansur výsledek svého pozorování. "Máme výhodu větru," pochvaloval si Cornish. "Stejný vítr, který nám pomáhá, drží nepřátele v závětří břehu. Jestli vytáhnou plachty, zažene je okamžitě zpátky. Vydává nám Kadema ibn Abubakera na milost."
Cornish pohlédl na Mansura. "Jak budeme pokračovat, Výsosti?"
Dorian Mansurovi předal vrchní velení nad celou flotilou, jak to žádal jeho královský původ.
Arabští kapitáni by rozkazy od někoho jiného nepřijali.

572 573

"Podle mého názoru bych rovnou napadl válečné lodě, když nám je prozřetelnost vydává na milost. Pokud zničíme je, dopravní lodě nám spadnou do klína jako zralé ovoce. Souhlasíte, kapitáne Cornishi?"
"Celým srdcem, Vaše Výsosti." Cornish ocenil Mansurovo rozhodnutí dotekem okraje klobouku.
"Pak mě dovezte blíž ke zbývajícím našim lodím, abych jim mohl předat rozkazy. Přidělím jim nepřátelská plavidla.
My s Arcturem zaútočíme na největší z nich." Mansur ukázal na velkou dhau uprostřed pětice zakotvených lodí.
"Určitě jí bude velet Kadem ibn Abubaker. Zahákujeme ji a já povedu útočný výsadek na její palubu. Vy uděláte totéž se sousední lodí."
Víla s Odplatou pluly poněkud vpředu a brzdily rychlost, aby se Arcturovi příliš nevzdálily. Mansur na ně zavolal a určil jim jejich cíle.
V tom čase už je nepřítel zpozoroval a na jeho lodích nastal zmatek. Posádky tří dopravních plachetnic byly právě zaměstnány vykládáním koní. Vytahovaly je z úložného prostoru na pásech protažených pod břichy zvířat a přes bok lodi je spouštěly do vody.
Když se kůň ocitl na hladině, muži ho pustili a víc se o něj nestarali. V malých člunech na něj čekali jiní námořníci a nasměrovali ho přes lámající se příboj k pláži.
Ve vodě už plavala nejmíň stovka zbědovaných a vyčerpaných zvířat, která se z posledních sil snažila udržet na hladině.
Když kapitáni zásobovacích dhau viděli, jak se k nim blíží velké lodě s vysunutými děly, zpanikařili. Nechali přeseknout kotevní lana a snažili se uniknout. Dvě dhau se srazily a vítr je neovladatelně unášel k bíle zpěněnému příboji. Vlny se převalily přes jejich spojené trupy, jedna se převrhla a strhla i druhou.
Hladinu ve chvilce pokryly trosky, muži a zvířata bojovali o život.
Jedné či dvěma lodím dopravujícím vojáky se podařilo vytáhnout plachty a dostat se na volné moře.
"Jsou neozbrojené, žádné nebezpečí nám od nich nehrozí," mínil Mansur. "Necháme je plout, později je můžeme dohonit.

Nejdřív musíme vyřídit válečné lodě."
Opustil Cornishe a šel zorganizovat přepadový oddíl.
Všech pět velkých dhau zůstalo na kotvách.
Byly příliš velké a těžkopádné, aby mohly riskovat nebezpečný manévr a přitom čelit silnému protivníkovi.
Neměly jinou volbu, než boj přijmout.
Arcturus zamířil k největší z nich. Mansur z přídě pozoroval palubu cizí lodi. "Tamhle je!" vykřikl, když se mezera mezi nimi zmenšila. "Určitě je to on!"
Byli už tak blízko, že Kadem zaslechl Mansurův hlas a ohlédl se po něm. Nenávistné pohledy, které si vyměnili, byly téměř hmatatelné.
"Boční salvu, kapitáne Cornishi!" křikl Mansur k dělům.
"Dostaneme se na jejich palubu přes příď v ochranné cloně kouře."
Cornish gestem ruky potvrdil, že rozuměl, a natočil loď bokem k nepřátelské dhau.
Směr větru držel Kademovu loď obrácenou přídí k otevřenému moři a zádí k pláži, a i když ománská posádka odbojně vyjela s děly, stejně je nemohla zaměřit. Arcturus byl vyšší a jeho děla mohla bez obtíží střílet dolů. Cornish protáhl Arctura před přídí Kademovy lodě, aby ji mohl napadnout z bezprostřední blízkosti.
Děla nabitá kartáčovými střelami zahřměla a hustá stěna dýmu a zbytku hořících ucpávek zahalila palubu nepřátelské plachetnice.
Když ji po chvíli vítr odvál, odhalil scénu naprosté devastace.
Vyrvané a roztříštěné desky paluby připomínaly dílo obrovité zuřící šelmy a mezi troskami ležely kusy krvavých roztrhaných těl.
Mansur mezi nimi hledal Abubakera a chvilku nemohl uvěřit, když ho uviděl, jak stojí nezraněný a pokouší se oživit bojového ducha těch, kteří smrtonosnou sprchu přežili.
Cornish zkušeně přivedl svého Arctura k něžnému polibku trupů obou lodí. Delikátní hrou kormidla se nakonec boky lodí spojily.
Mansur se svými muži přeskočil na palubu dhau a Cornish se s Arcturem opět vzdálil a zamířil k sousední lodi v řadě zakotvených plavidel, aby ji napadl dřív, než se pokusí uniknout na otevřené moře.
V krátké přestávce se ještě stačil rozhlédnout po dvou škunerech, aby zjistil, jak si vedou Po krátké dělostřelecké přípravě posádky Víly i Odplaty napadly nepřítele na palubách jejich plavidel.
Pár transportních lodí vítr zahnal do příboje, kde se převrhly, ale několik jiných dál setrvávalo na kotvách.
Cornish napočítal šest dalších, které se vyhnuly útoku a těžce si probíjely cestu na otevřené moře.
Na palubě Kademovy lodi za zádí Arctura se mezitím tvrdě bojovalo a Cornishovi se zdálo, že v přední řadě zahlédl Mansura.
Princ by udělal líp, kdyby mi dopřál naordinovat jim ještě jednu

574 575

dávku kartáčů, než se vydal na jejich palubu, pomyslel si.
Ale hned obdivně zamumlal: "Má horkou krev.
Abubaker mu zabil matku a čest mu nedovolí jinak, než aby šel za ním a pomstil ji v boji muže proti muži."
Arcturus se rychle blížil k další z kalifových válečných dhau a Cornish se musel plně soustředit na svůj úkol.
"Podáme jí stejný lék," volal na dělostřelce.
"Lektvar ze železných bobulí.
Potom se podíváme na její palubu, jak byl účinný."
Dělová salva sice zabila nebo zranila polovinu mužů na palubě Abubakerovy lodi, ale když Mansur se svými lidmi přeskočil na nepřátelskou palubu, na Kademův rozkaz vylezl z podpalubí zbytek posádky a postavil se jim na odpor. Počtem se obě strany zhruba vyrovnaly a paluba byla bojujícími muži tak přecpána, že nezbývalo místo pro šavle a kopí a přišly na řadu nože a pěsti doprovázené hlasitými kletbami a výzvami. Boj se přesouval po palubě kluzké krví tam a zpátky.
Mansur v té skrumáži hledal Kadema, ale okamžitě ho napadli tři Arabové. Jednomu z nich probodl hruď a stačil ještě zaslechnout syčení dechu unikajícího z jeho plic. Pak se muž zhroutil.
Mansur vytáhl zakrvácenou čepel šavle a postavil se dvěma zbývajícím útočníkům.

Nahou hruď prvního z nich, šlachovitého chlápka s dlouhými pažemi vybavenými provazci svalů, zdobila vytetovaná súra z koránu a Mansur ho poznal. Ten muž před časem bojoval po jeho boku na hradbách Maskatu. Jeho předstíraný ústup zakončil úder vedený shora na Mansurovu hlavu. Mansur ho odrazil a jejich čepele se zkřížily. Bleskově chlápka otočil tak, aby mu posloužil jako štít před výpadem jeho druha.
"Vida, Zaufare! Nevyčkal jsi návratu al-Salila, svého pravého kalifa," vrčel mu Mansur do tváře. "Když jsme se viděli naposled, zachránil jsem ti život. Teď ti ho zase vezmu."
Zaufar polekaně uskočil. "Vy jste princ Mansur?" Místo odpovědi si Mansur strhl turban a odhalil záplavu měděně zlatých vlasů.
"Je to princ!" vykřikl Zaufar. Jeho zaražení druhové ustoupili a nevěřícně na Mansura zírali.
"Je to syn al-Salila. Vzdejme se mu!"
"Je to zplozenec zrádce! Zabijte ho!" vykřikl pupkatý ničema a razil si cestu mezi řadami obránců. Zaufar se otočil a probodl mu vystouplé břicho. V okamžiku, kdy mezi nepřáteli nastal rozkol, Mansurovi muži se vrhli kupředu, aby zmatku využili.
"Za al-Salila!" křičeli. Někteří z posádky dhau se k výzvě přidali, zatímco jiní vzdorně křičeli: "Zayn al-Din!"
Když část Kademovy posádky přeběhla na opačnou stranu, ti, kteří mu zůstali věrní, se ocitli v menšině a byli smeteni z paluby.
Mansur v čele útoku měl tvář i oděv pocákaný krví svých obětí a zuřivýma očima v té mele hledal Kadema. Jak si razil cestu, stále víc nepřátel ho poznávalo. Odhazovali zbraně, plazili se po palubě a škemrali o milost.
"Smilování ve jménu al-Salila!" volali.
Konečně se Kadem ibn Abubaker objevil sám u záďového roubení a hleděl Mansurovi vstříc.
"Přišel jsem vyrovnat dluh," volal na něj Mansur. "Přišel jsem ocelí očistit tvou špinavou duši." Opět vyrazil kupředu a muži mu ustupovali z cesty. "Pojď, Kademe ibn Abubakere, a změř se mnou své síly."
Kadem couvl, ale hned zase vyrazil kupředu a hodil Mansurovi na hlavu svou šavli. Zkrvavená zakřivená čepel se točila vzduchem se zlověstným drnčivým zvukem. Mansur se sehnul, zbraň ho přeletěla a narazila na patu stěžně.
"Teď ne, štěně! Nejdřív musím zabít psa, který tě zplodil, a teprve pak budu mít čas na tebe."
Než si Mansur stačil uvědomit, co má v úmyslu, stáhl Kadem svůj háv přes hlavu a odhodil jej. Pod ním už měl jen bederní rouško a štíhlé pevné tělo. Pod paží mu vystupovala rudá jizva po ráně, kterou mu Mansur uštědřil na pobřežní hrázi maskatského přístavu.
Kadem se otočil k roubení a dlouhým skokem ho přeskočil.
Dopadl do vody, ponořil se, opět se vynořil a usilovně plaval k pláži.
Mansur běžel po palubě k zádi a za běhu svlékal oděv.
Odhodil šavli, ale do pochvy ze zlata a stříbra zastrčil zakřivenou dýku
a připevnil si ji vzadu k bederní roušce, kde mu nebránila v plavání.
Potom bez nejmenšího váhání skočil po hlavě do vody.
Jak Mansur, tak i Jim se naučili plavat v neklidných vodách Benguelského proudu, který omývá břehy mysu Dobré naděje.
Ještě jako chlapci dokázali zásobovat domácnost High Wealdu

576 577

langustami a obřími raky. Nechytali je do nádob ani do sítí, ale potápěli se pro ně do hlubokých útesových vod. Po mnoha hodinách strávených v ledové vodě spolu závodili, kdo bude dřív u břehu, a přitom vlekli objemné pytle naplněné svými úlovky.
Mansur se vynořil a zatřesením hlavy odhodil z očí svou namočenou hřívu. Kadema uviděl padesát metrů před sebou.
Ze zkušenosti věděl, že i když jsou Arabové výborní námořníci, jen nemnozí z nich umějí plavat, a proto ho překvapilo, jak rychle si Kadem razil cestu vodou. Mansur za ním vystartoval mocnými kraulovými tempy.
Slyšel povzbuzující výkřiky svých mužů z paluby dhau, ale i bez nich dal do svých pohybů celé své srdce i vůli. Po tuctu temp pokaždé vrhl

letmý pohled na Kadema, aby se ujistil, jestli ho dohání.
Jak se blížili k pláži, začaly se pod jejich těly zvedat vlny.
Kadem se dostal k zpěněné linii lámajícího se příboje, zmizel v bílé pěně a po chvíli se opět vynořil, kašlající a dezorientovaný.
Nyní už neplaval s proudem, ale musel s ním naopak bojovat.
Mansur se ohlédl za sebe a proti modrému nebi uviděl, jak se k němu žene další příval zpěněných vln. Přestal plavat, jen šlapal vodu a pohyby dlaní se držel nad hladinou. Nechal se zvednout první vlnou a z jejího vrcholu uviděl Kadema pouhých třicet metrů před sebou.
Vlna přeběhla, nechala Mansura spadnout do vodní prohlubně, a přišla druhá, vyšší a mocnější.
"První je mrňavá, druhá je fontána a třetí tě vynese na vrchol hory," znělo mu v uších Jimovo pořekadlo, které tolikrát slýchal, když si spolu hrávali v příboji. "Počkej na třetí vlnu!"
Mansur nechal druhou vlnu, aby ho zvedla ještě výš než první.
Z jejího hřebene spatřil Kadema ve mlýně vřící vodní masy.
Nejdřív zahlédl jeho nohy a pak i ruce vlající ze zpěněného živlu.
Vlna se přehnala a nechala zápasícího Kadema za sebou.
A přicházela třetí, nejmohutnější. Zvedala se podobná nebeským portálům s roztřepeným hřebenem průsvitné zeleně.
Obrátil se proti ní a začal plavat. Usilovně kopal nohama a oběma rukama trhal vodu, aby získal hybnou sílu. Vodní stěna ho zvedla a nesla kupředu, hlavu a horní půlku těla zcela uvolněnou.
Kadem se dál pachtil na čáře příbojového zlomu a Mansur k němu jel na hřbetě zeleného monstra. Kadem ho uviděl na poslední chvíli a stačil jen vytřeštit oči překvapením.
Mansur se nadechl a narazil do něj. Objal jeho tělo končetinami a vtom je vlna zhltla a oba vtáhla hluboko pod hladinu.
Mansur cítil, jak mu tlak bolestně napíná ušní bubínky. Bolest byla tak krutá, jako by mu hluboko do lebky někdo vrážel ocelové jehly. Ale sevření nepovolil a jen mocně polykal, dokud praskavý zvuk v uších nesignalizoval, že se tlak zmírňuje.
Klesli na dno a váleli se spolu v jeho písečném loži.
Mansur svíral Kademův hrudník stále silněji jako smyčky hroznýšova těla. Když pohlédl vzhůru, rozmazaný obraz hladiny se mu jevil vzdálenější než hvězdy. Sebral veškeré zbytky sil, stiskl ještě silněji a cítil, jak ve svém objetí drtí Kademova žebra.
Kadem náhle bolestí otevřel ústa dokořán a z nich vyšel explozivní proud vzduchu.
Utop se, svině! pomyslel si Mansur, když pozoroval proud stříbrných bublin stoupajících vzhůru. Lépe by udělal, kdyby počítal s extrémní silou umírajícího zvířete. Kademovi se nějakým způsobem podařilo oběma nohama odrazit ode dna a oba, stále spojeni, vystřelili vzhůru k hladině.
Vynořili se, Kadem se hltavě nadechl a s novým vzduchem se mu vrátila síla. Jeho zakřivené prsty s ostrými nehty podobné spárům našly Mansurovo čelo a hledaly oči.
Mansur cítil, jak se jeden z jeho prstů boří mezi křečovitě sevřená víčka očního důlku. Následující bolest byla k neuvěření.
Mansur uvolnil sevření a trhnul hlavou na stranu dřív, než mu Kadem stačil oko z lebky vyloupnout.
Napůl zaslepený krví z rány bolestně vykřikl a Kadem se na něj vrhl s překvapivou silou.
Ovinul ruku kolem jeho hrdla ve škrticím chvatu, tlačil ho dolů a současně mu koleny zpracovával dolní půlku těla.
Mansurovi docházel dech a touha po vzduchu se rovnala jeho vůli žít.
Kademova paže se změnila na ocelový obojek, který se neúprosně utahoval, a Mansur pochopil, že v dalším zápase by rychle ztratil poslední zbytky sil.
Pravou rukou nahmatal za zády rukojeť dýky a vytáhl ji z pochvy, zatímco levou pátral pod Kademovým hrudním košem po smrtelně zranitelném místě. Potom s veškerou zbývající razancí vrazil její hrot do prohlubně pod prsní kostí.
Nožíř zakřivil čepel zbraně přesně pro tento druh rány a svaly Kademova žaludku nemohly jejímu ostří odolat. Čepel se zabořila celou

délkou, a když Mansur cítil, jak naráží na poslední žebro, potáhl ostří dolů a otevřel Kademovo břicho až k pánevní kosti.
S těžkou křečí celého těla Kadem uvolnil škrticí chvat a odpadl. Plaval na zádech a oběma rukama se pokoušel nacpat své vyhřezlé vnitřnosti zpátky do zející rány. Jako modré kluzké provazce se draly ven a zamotávaly se mu do nohou, kopajících v zoufalé snaze udržet se nad vodou. Tvář měl obrácenou k obloze a ústa otevřená v němém výkřiku zloby a zoufalství.
Mansur se rozhlížel kolem sebe, ale vnímání jeho zraněného oka bylo rozmazané a Kademova tvář se mu jevila vícenásobná jako obraz v rozbitém zrcadle. Bolest naplnila Mansurovi hlavu, až se mu zdálo, že musí každým okamžikem prasknout.
S hrůzou, co může nalézt, si sáhl na obličej a s nezměrnou úlevou zjistil, že jeho oko stále zůstává na svém místě v očním důlku.
Mansurovi se přes hlavu převalila další vlna a Kademovo tělo mu zmizelo z dohledu. Místo něj se mu naskytl pohled mnohem strašnější. Ústí těchto afrických řek, které do moře vyvrhovaly odpadky a splašky, se stala přirozeným útočištěm a výkrmnou zambezských žraloků.
Mansur je dobře znal a okamžitě identifikoval dravce s tupou hřbetní ploutví, který se k němu blížil přitahován pachem krve a roztržených střev. Příští vlna žraloka zvedla, a Mansurovi se na moment v okně zelené vody zjevilo jeho tělo a zdálo se mu, že ho sleduje temným, neúprosným okem.
Pevné, krásně tvarované linie a hladká měděně zbarvená kůže představovaly jakýsi druh obscénní krásy. Ploutve i ocas vypadaly jako mohutné lamely a tlama jako by se podivně krutě a vypočítavě usmívala.
Jediným kmitnutím ocasu se dostal za Mansura, jemně se mu otřel o nohy a zmizel. Ale jeho zmizení bylo ještě děsivější než jeho přítomnost. Věděl, že krouží pod ním a že to kroužení je předehrou k útoku.
Řekli mu o tom ti, kteří už se s některým z těchto agresivních tvorů setkali. Jejich scházející končetiny či ošklivé jizvy po zubech mluvily samy za sebe: "Nejdřív se tě dotknou a potom tě napadnou."
Mansur přestal vnímat bolest oka a převrátil se na břicho.
Naštěstí se pod ním zvedla další vlna a ve své náruči ho jako kojence rychle nesla k pláži. Ucítil pod nohama písek a hnán následujícími vlnami se potácivě brodil na břeh.
S okem přikrytým dlaní se odvlekl z dosahu příboje a klesl na kolena. Pruhem látky utrženým z bederní roušky si ovázal hlavu a pevně ho stáhl přes oko, aby bolesti ulevil.
Potom se ohlédl zpátky do pěnícího příboje. Nedaleko, snad padesát kroků od sebe, uviděl z vody vyskočit něco bledého a uvědomil si, že je to ruka. Ve víru zakalené vody pod ní se dřímavě pohybovalo něco těžkého. Ruka náhle zmizela jakoby vtažena pod hladinu.
Mansur mátožně vstal a sledoval, jak se dva velcí žraloci živí na zbytcích Kademova těla. Přetahovali se o ně jako dva psi o kost. Jak je žrali, údery mohutných ocasů se dostávali do mělčí vody.
Nakonec větší vlna vyplavila na břeh kus potrhaného torza - všecko, co zbylo z Kadema ibn Abubakera.
Žraloci ještě chvíli plavali na okraji příboje, ale pak se ponořili a zmizeli.
Mansur sešel níž, aby se podíval na zbytky svého nepřítele.
Z jeho těla chyběly velké vykousané půlměsíce. Mořská voda odplavila krev, takže břišní dutina se změnila v růžovou jeskyni, z níž visela lesklá bledá střeva. Jeho oči i ve smrti hleděly zle a nenávistně a na rtech mu hrál úsměv, který by se dal nazvat vrčením.
"Splnil jsem svou povinnost," zašeptal Mansur. "Snad stín mé matky konečně najde klid."
Nohou strčil do poničeného těla.
"A pokud jde o tebe, Kademe ibn Abubakere, půlka tvého těla leží v žaludcích mořských bestií, ty klidu nedojdeš nikdy.
Nechť tvé utrpení trvá celou věčnost!"
I na moři mezitím bitva téměř končila. Tři z velkých válečných dhau byly zajaty a na jejich stěžních vlály al-Salilovy modré zástavy a čtvrtá po srážce s dopravní lodí skončila v příboji na útesu.
Poslední válečnou dhau pronásledoval Arcturus na širém moři a ničil ji palbou svých děl. Odplata stíhala prchající dopravní lodě rozptýlené po široké rozloze oceánu.

V ústí řeky konečně našel Vílu a zamával na ni.
Věrný Kumrah po něm vytrvale pátral a i na tu dálku poznal barvu jeho vlasů.
To se potvrdilo hned v následujících minutách, protože z paluby Víly spustili člun, který si k němu razil cestu příbojem.
Přes poškozený zrak měl dojem, že na jeho přídi poznává samotného kapitána.

580 581

Mansurova pozornost se vrátila zpět k pláži. Kam dohlédl, podél vody ležela těla utonulých mužů a koní ze zničených nepřátelských lodí. Někteří členové jejich posádek, kterým se podařilo přežít, dřepěli osamoceně na pobřeží, nebo postávali v malých roztroušených skupinkách, ale bylo zřejmé, že je jakákoliv bojovná nálada opustila.
Okrajem džungle se toulali opuštění koně.
Dýku ztratil ve vodě a beze zbraně, téměř nahý a napůl slepý, se cítil strašně zranitelný. Snažil se zapomenout na bolest a došel k nejbližší mrtvole. Muž měl na sobě zachovalé šaty a u pasu zbraň.
Svlékl ho a jeho oděv si přetáhl přes hlavu. Pak z pochvy vytáhl jeho zakřivenou šavli a vyzkoušel její čepel; byla vyrobena z kvalitní damascénské oceli. Aby vyzkoušel i její ostří, zkusil si oholit pár chlupů z hřbetu ruky, když z džungle nad pláží zaslechl křik.
Takže to ještě nekončí! uvědomil si. Vzápětí z džungle vyrazil houf běžících mužů. Beshwayovi válečníci hnali dolů pláží k ústí řeky směs Arabů a Turků. Bodali je oštěpy do zad a zoufalé bolestné výkřiky jejich obětí zanikaly v triumfálním válečném řevu domorodců.
"Ngidh Jedl jsem!"
Mansur pochopil, v jakém nebezpečí se ocitl. Beshwayovi divoši šíleli po krvi a zabíjení a sotva v něm budou hledat spojence: byl jen další bledou vousatou tváří. Zapíchnou ho se stejnou radostí, jako by to udělali Ománci.
Rozběhl se po tvrdém, vodou bičovaném písku pláže k ústí řeky.
Přeživší Arabi pochopili, že budou nahnáni do moře a postavili se Beshwayovým mužům na poslední beznadějný odpor.
Mansur, sténající bolestí při každém kroku, proběhl úzkou mezerou za jejich zády. Už se mu téměř podařilo dostat se z nejhoršího, a dokonce i člun z Víly už se protáhl příbojem do klidnější vody a plul mu vstříc.
Křik za zády ho donutil k ohlédnutí. Tři černí válečníci, kteří ho zpozorovali, nechali obklíčené Araby svým soukmenovcům a vydali se za ním. Štěkali vzrušením jako lovečtí psi, kteří zavětřili pach zajíce.
"Jsme tady, Výsosti," volal na něj hlas ze člunu.
"Ve jménu Boha, pospěšte!" Mansur po hlase poznal Kumraha.
A Mansur běžel, co mu síly stačily, jenže jeho předchozí souboj s příbojem a bolest oka ho příliš oslabily. Těsně za sebou slyšel pleskání bosých chodidel v mokrém písku a mezi lopatkami doslova cítil ostrý hrot asagaje. Kumrah ve člunu byl pouhých třicet kroků před ním, ale stejně by to mohlo být i třicet kilometrů.
Za patami už slyšel i těžký dech jednoho z pronásledovatelů, a tak mu nezbývala jiná možnost, než se bránit.
Otočil se a vytáhl zakřivenou šavli.
První z válečníku už byl tak blízko, že se napřahoval k smrtícímu úderu, ale když viděl, že se mu Mansur postavil, zůstal stát a tiše zavolal na své dva společníky: "Býčí rohy!" To byla jejich oblíbená taktika. Obstoupili Mansura a nedali mu možnost úniku. Ať by se obrátil kterýmkoliv směrem, vždycky by nastavil nechráněná záda ostrému oštěpu. Mansur věděl, že je ztracen, ale přesto se rozhodl napadnout muže před sebou.
Než však došlo ke střetu, zaslechl za sebou Kumrahův výkřik:
"K zemi, Výsosti!" Mansur ho bez váhání poslechl a vrhl se do písku.
Jeho protivník zvedl asagaj do výše a zaječel: "Ngi dhla!"
Beshwayovi muži ještě neznali účinek střelby z mušket na krátkou vzdálenost, a než černý válečník stačil bodnout, přeletěla nad ležícím Mansurem sprška olova. Střela zasáhla válečníka do lokte a přerazila mu ruku se zbraní jako zelenou větvičku.
Oštěp mu vypadl z ruky a další zásah do hrudi, ho srazil na záda.

Mansur se rychle překulil, aby mohl čelit dalším dvěma protivníkům, ale jeden už klečel na kolenou a svíral si břicho, zatímco druhý sebou křečovitě škubal na zemi s roztříštěnou lebkou.
"Pospěšte, princi Mansure!" volal na něj Kumrah z mlhy kouře, který zahalil člun, a Mansur viděl, že každý muž na palubě drží zbraň. Zvedl se nejistě na nohy a vlekl se k nim.
Když smrtelné nebezpečí pominulo, síly ho opustily úplně a bezvládně padl přes okraj člunu. Řada silných a ochotných rukou mu pomohla na palubu.
Tom s Dorianem klečeli vedle sebe u děla, dalekohledy zaměřené na hradby. Pozorovali skupinu Zaynových lodí zakotvených pod hradbami pevnosti na opačné straně zátoky, které bombardovaly její opevnění. Dorian děla usadil s velkou péčí a z výšky mohly palbou pokrýt jakoukoliv část zátoky. Žádná loď si před nimi nemohla být jistá,

jakmile jednou proplula vjezdem. Byl to přímo herkulovský úkol dostat je nahoru, do toho orlího hnízda.
Svahy útesu byly vysoké a strmé a děla příliš těžká na to, aby je zvedli přímo z břehu.
Tom prosekal v hustém lese na pozvolna stoupajícím horském hřbetu cestu, po které je volskými potahy vytáhl přesně nad zvolené místo. Potom je na silném kotevním laně spustili do skrytých stanovišť. Když byla děla usazena, zaměřili je na cíle kolem břehů zátoky. První zkušební výstřely je přeletěly a střely skončily daleko v lese za nimi.
Když byli konečně spokojeni s jejich zaměřením, postavili ve vzdálenosti padesáti kroků od skladu střelného prachu pec na dřevěné uhlí. Ta vzdálenost měla zabezpečit, aby se zbloudilá jiskra nedostala k nebezpečnému materiálu. Pec omazali jílem, z vyčiněných volských kůží ušili měchy a švy utěsnili smůlou.
Kuchaři a dělníci se snažili ostošest, aby do pece vháněli dostatek vzduchu. Když se pec rozpálila naplno, nebylo možné do ní hledět prostým okem a Dorian musel nad olejovou lampou začadit skleněnou tabulku, aby mohl teplotu dělových koulí posoudit.
Každou žhavou střelu tahali z pece dlouhými kleštěmi.
Muži, kteří tu práci vykonávali, nosili na ochranu před žárem silné kožené rukavice a zástěry. Kouli pak umístili do zvláštních nosítek s dlouhými rameny a přenášeli ji k čekajícím dělům s hlavněmi namířenými co nejvíc vzhůru.
Jakmile dostali kouli do hlavně, bylo jen otázkou krátké chvilky, než mokré ucpávky prohořely a došlo k samočinnému zapálení prachové nálože a tím i k výstřelu. Ukvapené odpálení střely, pokud by hlaveň ještě mířila k nebi, by mohlo odtrhnout podvozek, zničit dělové stanoviště a zabít nebo zmrzačit obsluhu.
Proto na zamíření na cíl zbývalo velmi málo času.
Celou tu dlouhou a nebezpečnou proceduru bylo třeba opakovat a po několika výstřelech se hlaveň přehřála tak, až hrozilo nebezpečí, že se roztrhne. Zpětné rázy byly pak přímo monstrózní.
A tak před každým nabíjením chladili hlavně vědry mořské vody a čistili je mokrými hadry.
Po několik týdnů, kdy čekali na příjezd Zaynovy flotily, Dorian učil střelce, jak zacházet s horkými střelami a tvrdě je cvičil, dokud dokonale nezvládali celý proces. Museli se vyrovnat se záludnostmi tvrdou zkušeností, která vyvrcholila výbuchem jednoho z děl.
Dva muže zabily letící střepiny z bronzové hlavně a zbytek dělostřelců získal k žhavým koulím patřičný respekt.
Nikdo zrovna nedychtil odpálit zbývající tři zbraně.
Předák od pece přišel s ustrašeným výrazem Dorianovi nahlásit:
"Máme dvanáct koulí připravených, mocný kalife."
"Vedeš si dobře, Farmate, ale já ještě nejsem připravený zahájit střelbu. Udržuj pec dostatečně horkou."
Spolu s Tomem obrátili pozornost zpět k dění, které probíhalo dole pod nimi.
Ostřelování ze Zaynových lodí zahalilo celou zátoku i okraje lesa kouřovou clonou, přes níž viděli, jak obránci opouštějí pevnost

a vybíhají z brány.
"Výborně!" pochvaloval si Dorian spokojeně. "Nezapomněli mé příkazy."
Nařídil pouze fingovanou obranu, aby nepřátelskou flotilu nalákal hlouběji do zátoky.
"Doufám, že nezapomněli zakolíkovat děla v pevnosti, než odešli," vrčel Tom. "Nerad bych, kdyby je nepřítel obrátil proti nám."
Dělostřelba utichla a z palub válečných lodí nasedala do člunů první útočná skupina, která měla obsadit prázdnou pevnost.
Čluny plné vojáků zamířily k pláži a na přídi prvního z nich stál sir Guy Courtney.
"Sám ctihodný generální konzul Jeho britského Veličenstva!" tiše vykřikl Dorian. "Neodolal vůni zlata a jde si pro ně osobně."
"Můj milovaný bratr!" přisadil si Tom. "Srdce mi plesá, když ho po tolika letech zase vidím. Když jsme se naposled loučili, pokusil se mě zabít. Zdá se, že se věci od té doby vůbec nezměnily."
"Nebude mu trvat dlouho, než zjistí, že je spíž prázdná," řekl Dorian. "Je na čase za ním přibouchnout dvířka." Zavolal na běžce, jednoho ze Sářiných sirotků, který už na výzvu dychtivě čekal, a se širokým úsměvem se chvěl nedočkavostí splnit přidělený úkol.
"Jdi dolů za Smallboyem a vyřiď mu, že je čas zavřít bránu."
Dorian větu ještě ani nedořekl a hoch už přeskakoval ochrannou zídku a pelášil po příkré pěšině dolů. Dorian za ním už jen stačil vykřiknout: "Dej pozor, aby tě neviděli!"
Smallboy a Muntu už čekali s potahem volů zapřažených do pevného kotevního lana nataženého napříč vjezdu do zátok yke hromadě klád na

opačném břehu. Uvolněné lano zatížili, aby leželo na dně, dokud ho nenapnou, a válečné dhau nad ním přepluly bez povšimnutí.
Trámovou přehradu tvořilo sedmdesát těžkých kmenů, z nichž většinu už pokáceli minulý rok. Ležely na dvoře pily vzadu pevnosti a čekaly, až je pořežou na prkna. Jenže k přehrazení celého kanálu jim ani taková zásoba nestačila.
Jim s Mansurem vzali každého schopného muže do lesa pokácet další obří stromy a Smallboyovi voli je dotáhli na pláž.
Tam je po délce přišroubovali k náhradnímu kotevnímu lanu, které našli v podpalubí Arctura. Lano mělo v průměru téměř padesát centimetrů a bylo zkoušeno na zátěž třiceti tun. Klády, některé až metr silné a dlouhé i dvanáct metrů, byly navlečeny na masivním konopném provaze jako perly na náhrdelníku.
Tom s Dorianem předpokládali, že bariéra z nich odolá i nájezdu té největší ze Zaynových lodí a že spojené těžké kmeny utrhnou lodní dno dřív, než se přes plavidlo dostane.
Jakmile z vrcholu útesu zahlédli lodě Zaynovy flotily, Smallboy a Muntu převedli svá spřežení na jižní břeh vjezdu do kanálu, kde je ukryli v hustém křoví. Z úkrytu pak pozorovali pět válečných dhau proplouvajících kolem nich na vzdálenost snadného dostřelu pistole.
Rychlý posel přiběhl s příkazem od Doriana tak zadýchaný, že ani nemohl mluvit, a Smallboy s ním musel zatřást, než se hošíkovi vrátil hlas: "Pan Klebe říká uzavřít bránu!"
Smallboy zapráskal svým dlouhým bičem, volská spřežení se opřela do provazů a pomalu a těžkopádně zvedala kotevní lano ze dna kanálu, a když se vynořilo a napnulo, poddala se tahu i šňůra klád.
Klouzala ze břehu a jako had se plazila přes vjezd.
Když první kláda dosáhla opačného břehu, přivázali konec lana k mohutnému kmeni stromu tambootie, který vyniká tvrdým dřevem.
Ústí zátoky bylo spolehlivě uzavřeno.
Tom s Dorianem sledovali, jak Guy vede svůj přepadový oddíl přes bránu dobyté pevnosti, ale pak jim zmizel z dohledu, a tak zamířili dalekohledy na vstupní kanál do zátoky. Uviděli, jak se z vody noří masivní lano.
"Můžeme nabíjet první dělo," pokynul Dorian dělostřelcům, kteří příkaz přijali bez viditelného nadšení. Vyndat první kouli z rozpálené pece vyžadovalo jistý čas a Tom mezitím dál pozoroval nepřítele.
Náhle zavolal na Doriana: "Guy je na hradbách pevnosti.
Musel už objevit moji kvitanci, kterou jsem mu zanechal v pokladnici."
Hlasitě se zasmál. "I na tu dálku vidím, jak zuří."

Potom ale zvážněl. "Co má ta mazaná svině za lubem? Vrátil se na pláž a sedlá koně, které dopravili na břeh. Strhla se tam nějaká mela. Můj bože! Tomu bys, Dorry, nevěřil. Guy zastřelil jednoho ze svých vlastních lidí!" Na útes se k nim donesl zvuk výstřelu a Dorian odběhl od děla za Tomem.
"Nasedl."
"A bere s sebou nejmíň dvacet lidí."
"Kam se k čertu chystá?"
Řada jezdců s Guyem včele vyrazila po vozové cestě vzhůru a Tomovi i Dorianovi naráz svitlo.
"Našel stopy vozů."
"A jede za nimi a za zlatem."
"Co ženy a George? Jedou ve vozech a beze zbraní. Jestli je Guy chytne -" Tom zmlkl. Ta myšlenka byla příliš bolestivá na vyslovení. Potom zase pokračoval: "Je to moje chyba. Měl jsem to předpokládat. Guy se nevzdává tak snadno."
"Vozy vyjely před mnoha dny a budou už daleko."
"Moc daleko ne," posteskl si Tom trpce. "Řekl jsem ženám, aby dojely ke kaňonu řeky, a tam se utábořily."
"Můj díl viny je větší než tvůj," řekl Dorian. "V první řadě jsem se měl postarat o jejich bezpečnost. Jsem to ale hlupák."
Tom vyskočil. "Musím za nimi. Musím zabránit, aby padly Guyovi do spárů."
Dorian se postavil vedle něj. "Pojedu s tebou."
"Ne, ne!" Tom ho zatlačil zpátky. "Bitvu řídíš ty. Bez tebe je všecko ztraceno. Nesmíš z velení zběhnout. To platí i pro Jima a Mansura. Nemůžou za mnou. Postarám se o bratříčka Guye i bez jejich pomoci. Dokud to tady neskončí, musíš je držet u sebe. Dej mi na to své slovo, Dorry."
"Dobře, ale s podmínkou, že s sebou vezmeš Smallboye a jeho střelce. V době, kdy je dostihneš, budou se svou prací na uzávěře hotovi."
Poplácal bratra po rameně. "Jeď, jak nejrychleji můžeš, a Bůh tě provázej na každém kroku tvé cesty."
Tom přeskočil hrazení a rozběhl se ke koním.

586 587

Když Tom odcválal po vozové cestě, dva muži přivlekli od pece na nosítkách s dlouhými držadly dělovou kouli červenou jako zralé jablíčko. Dorian stačil vyslat za svým starším bratrem jediný letmý pohled a spěchal dohlédnout na nebezpečnou proceduru uložení střely do dělové hlavně. Jak se skoulela do hladké roury, dva muži ji tvrdě nabijákem napěchovali do syčících mokrých ucpávek, a když pak hlaveň sklápěli do správné polohy, z jejího ústí vycházela pára.
Dorian sám otáčel nastavovacím šroubem, protože tak delikátní úkol nemohl nikomu svěřit. Podle Dorianových instrukcí dva další muži tyčemi natáčeli hlaveň ve vodorovném směru.
"Doleva, ještě chlup doleva!" Až měl na mušce největší z nepřátelských lodí, vykřikl: "Ustupte!" Osádka děla reagovala na rozkaz nezvykle živě. Vzápětí velké dělo vyskočilo jako divoká šelma proti mříži klece. Všichni sledovali let jiskřící koule přes vodu zátoky. Parabola její dráhy mířila k zakotvené dhau a muži ji ocenili hrubým jásotem, protože se zdálo, že nemůže minout cíl. Ale radost rychle vystřídalo zklamání, když blízko u boku lodi vyrazil bílý sloup vody.
"Řádně je namočte!" přikázal Dorian. "Sami jste viděli, co se stane, když to neuděláte."
Vylezl ze stanoviště a běžel k druhému dělu. Mezitím už z pece donesli další kouli a osádka děla na něj čekala.
Než stačili nabít a zamířit, všech pět lodí opustilo kotviště a přes zátoku zamířilo ke kanálu. Dorian je pozoroval přes mířidla.
Na stupnici pro náměr si bílou barvou označil úhel a muži s tyčemi horlivě otáčeli hlaveň do nového směru. Dorian vypálil.
Tentokrát byl vítězoslavný řev mužů kolem oprávněný. I na tu dálku mohli vidět, jak prskající střela prorazila trup jednoho z pětice plavidel. Dorian nechal osádky prvních dvou děl vyčistit hlavně a připravit je k další střelbě, zatímco sám běžel k dělu třetímu.
Než dokončili nabíjení, zasaženou loď už zachvátily plameny.

"Pokoušejí se prorazit přehradu!" vykřikl jeden z mužů.
Hořící loď se bez zpomalení řítila rovnou k plovoucím kládám.
Její náraz na ně vyvolal novou vlnu radosti. Stěžeň se zřítil na palubu a posádka se zachraňovala před ohněm skokem do vody.
Dorian se doslova koupal v potu, jak usilovně nabíjel a zaměřoval. Navzdory nesčetným vědrům vody na chlazení kov hlavní praskal jako rozpálená pánev, a při každém následujícím výstřelu děla vyskakovala na svých podvozcích divočeji. Přesto během příští hodiny vystřelili dvacet dalších žhavých střel a zapálili čtyři lodě.
Ta, která narazila na uzávěru, hořela až po čáru ponoru, a jiná, kterou posádka opustila a v člunech se dostala na břeh, bezcílně bloudila po zátoce. Zbylé dvě najely na mělčinu a jejich posádky utekly do lesa, protože se obávaly výbuchu.
Lodní sklady byly plné černého střelného prachu.
Pouze pátá dhau, největší z nich, prozatím ohni unikala.
Jenže byla uzavřena v zátoce a nemohla na volné moře, mohla jenom pendlovat sem a tam. Dorian se na ni zaměřil.
"Nemůže mi unikat donekonečna," vrčel. Když mu z pece přinesli další kouli, plivl na ni pro štěstí. Slina při dotyku se žhavým kovem zmizela v obláčku páry a v té chvíli mohutná tlaková vlna horkého vzduchu narazila na svah útesu. Zalehlo jim bolestivě v uších a všichni s úžasem zírali dolů do zátoky.
Driftující dhau vybuchla, když se oheň prokousal k zásobám střelného prachu, který se vznítil. Velký hřibovitý oblak dýmu vířil vzhůru k nebi, až převýšil i vrcholky kopců. Potom, jakoby ze sympatie, následovala jejího příkladu i dhau na pláži a vyletěla do vzduchu ještě s větším efektem. Exploze rvala vodu zátoky a zvedla její poklidnou hladinu v sérii zpěněných vln. Proletěla lesem nad pláží, porážela menší stromy, z větších rvala větve a zvedala bouři prachu a listí. Muže výbuch ohlušil. Přestali jásat a jen civěli s otevřenými ústy.
"Ještě zbývá jedna," prolomil kouzlo Dorian.
"Tamhle je. Krásná jako nevěsta ve svatební den."
Ukazoval dolů na velkou dhau, která se otočila a vracela se podél pláže pod pevností.
Muži s nosítky přinesli další kouřící a prskající železnou kouli, ale než ji stačili strčit do hlavně, ozvaly se nové výkřiky.
"Oni schválně najíždějí na břeh. Chvála Bohu a všem andělům, nepřítel už toho má dost."
Kapitán poslední lodi viděl osud, který potkal jeho druhy, a nechal loď v plné rychlosti najet na mělčinu před pláží.
Na poslední chvíli stáhli plachtu a narazili na dno s takovou silou, že až na útesu slyšeli, jak její dno praská. Loď se silně naklonila a zůstala nehybná. To, co bylo doposud vzorem elegance, s ev okamžiku

změnilo na vrak. Posádka loď spěšně opouštěla a zanechala ji na pláži svému osudu.
"Dost!" volal Dorian na své muže. "Víc už nebude třeba."
Se zjevnou radostí kouli ochotně vyklopili na zem. Z jednoho z věder s pitnou vodou Dorian nabral plnou naběračku, vylil si vodu na hlavu a pak si hřbetem předloktí utřel obličej.
"Podívejte!" vykřikl předák od pece a ukazoval dolů.
Ihned následoval vzrušený povyk osádek děl. Všichni poznali vysokého muže v bílém hávu, který slézal ze ztroskotané lodi a svým výrazně kulhavým krokem vedl své muže přes pláž směrem k pevnosti.
"Zayn al-Din!"
"Smrt a prokletí tyranovi!"
"Moc a slávu al-Salilovi!"
"Bůh nám daroval vítězství. Bůh je veliký."
"Ne!" Dorian vyskočil na ochranný val, aby ho všichni viděli.
"Ještě jsme nezvítězili. Jako zraněný šakal našel Zayn al-Din útočiště v pevnosti."
Viděli nepřátelské námořníky, kteří unikli z dalších lodí, jak vylézají z lesa a mnohem směleji pospíchají za Zaynem, a trousí se do pevnosti.
"Musíme ho vykouřit," mínil Dorian a seskočil z valu. Zavolal

si kapitána dělostřelců a dal mu stručné příkazy. Potom ostatním vysvětlil svůj plán. "Už nebude třeba horkých střel, použijte studené koule a udržujte stálou palbu na hradby pevnosti. Nedopřejte jim odpočinku. Já půjdu dolů, shromáždím naše muže a pevnost oblehneme. Nemají jídlo ani vodu. Ve skladě není žádný střelný prach a děla v pevnosti byla vyřazena. Nebudou jim k ničemu. Zayn nemůže pevnost udržet déle než den nebo dva."
Sluha mu osedlal hřebce a Dorian jel dolů se všemi muži, kteří nebyli nezbytně potřební pro obsluhu děl. Muži, kteří předstíraně bránili pevnost, už čekali pod kopcem a přidali se k nim. Dorian je rozmístil kolem pevnosti s rozkazem nedovolit nikomu ji opustit.
Lesem ve směru od vjezdu do zátoky se vracel Muntu a Dorian mu vyjel vstříc. "Kde je Smallboy?"
"Vzal deset mužů a s Klebem vyjel za vozy."
"Odstranil jsi bariéru, aby naše lodi mohly opět do zátoky?"
"Ano, pane. Kanál je volný." Dorian dalekohledem zjistil, že Muntu přesekl lano a proud zanesl kmeny stranou.
"Dobrá práce, Muntu. A teď přiveď své voly a seber děla z tamté lodi," ukázal na Zaynovu dhau uvázlou na mělčině,
"a rozestav je kolem pevnosti. Napadneme nepřítele ze všech stran. Proraz díru v hradbách, a až se Jim s Beshwayovými impís vrátí, vtrhnou dovnitř a práci dokončí."
Pozdě odpoledne volské zápřahy odtáhly ukořistěná děla do pozic a první střely začaly trhat zem a tříštit kůly opevnění. Pokračovali v kanonádě celou noc a nedopřáli obleženým nepřátelům chvíli oddechu.
Za svítání vplula do zátoky Víla následovaná Arcturem a Odplatou. Za nimi, jako stádo ovcí, připlula všecka ukořistěná plavidla ománských dhau. Válečné lodi zakotvily a jejich děla se okamžitě přidala k ostřelování. Spolu se třemi dlouhými devítiliberními děly na útesu a ukořistěnými krátkými děly ze Zaynových lodí bez ustání palbou ničily pevnost.
Odplata ještě nespustila kotvu a Mansur už byl na břehu. Dorian ho čekal na pláži, a když viděl jeho ovázanou hlavu, běžel mu vstříc. Objal ho a úzkostlivě se ho zeptal:
"Ty jsi zraněný? Je to vážné?"
"Jenom škrábanec na oku," lehce odbyl Mansur otcovy obavy.
"Už se to téměř zahojilo. Ale Kadem, který mě poranil, je mrtvý."
"Jak zemřel?" chtěl vědět Dorian. Držel syna na délku paží a hleděl mu do tváře.
"Nožem. Stejným způsobem, jak zavraždil moji matku."
"To tys ho zabil?"
"Ano, táto. Zabil jsem ho. A neměl lehkou smrt. Matka je pomstěna."
"Ještě ne úplně, chlapče. Ještě je tu jeden. Zayn al-Din se zdržuje v pevnosti."
"Víš to jistě? Viděls ho na vlastní oči?"
Oba hleděli na poničenou kůlovou hradbu kolem budov pevnosti, za níž se skryla většina Zaynových bojovníků. Střelba jejich mušket byla chabá odpověď na burácení děl.
"Ano, Mansure, viděl jsem ho. Neopustím toto místo, dokud taky nezaplatí plnou cenu a neodejde do pekel za svým nohsledem Kademem ibn Abubakerem."

590 591

V hluku boje se ozval nový zvuk, nejdřív slabý, ale každou minutou sílil. Necelý kilometr od břehu zátoky se z lesa vynořil sevřený šik. Jako bílá pěna na temné vlně na čelenkách černých válečníků tančilo v rytmu kroků peří, a v časném slunci jiskřily hroty asagajů a olejem natřená těla. Jejich temný válečný chorál hučel nad vrcholky lesa a mrazil krev v žilách. V čele šiku jel osamělý jezdec na černém hřebci s vlající hřívou.
"Jim na Drumfireovi," zasmál se Mansur. "Díkybohu, je v pořádku."
Po jedné straně u Jimova třmene klusala drobná postavička a po druhé černý obr.
"Bakkat a Beshwayo," poznal je Dorian a Mansur běžel bratrance pozdravit. Jim seskočil ze sedla a sevřel ho v medvědím objetí.

"Co to nosíš za hadry, bratránku. To jsi objevil novou módu?
Ale vůbec ti to nesluší, to mi věř." Pak se Jim obrátil na Doriana,
ruku stále kolem Mansurova krku.
"Kde je táta, strýčku Doriané?" zeptal se s hrůzou v očích.
"Snad není zraněný nebo dokonce mrtvý. Pověz mi to, prosím."
"Ne, chlapče, uklidni se. Náš Tom je odolný proti střelám i oceli.
Když tady jeho práce skončila, odjel postarat se o ženy a malého
Georgeho."
Dorian dobře věděl, že pokud by mu řekl celou pravdu, nebyl
by schopen dodržet slib daný Tomovi a neudržel by chlapce u sebe.
Bez otálení by vyrazili chránit své ženy.
Spěšně zamaskoval svůj podvod a změnil téma.
"Ale pověz mi něco o své bitvě."
"Už skončila, strýčku Dorry. Herminius Koots, který velel nepřátelům,
je mrtvý. Sám jsem se o to postaral. Beshwayovi impis pak vyčistili
les od zbytku jeho mužů. Jejich pronásledování trvalo celý včerejší
den a většinu noci. Hnali je před sebou po pláži a přes kopce,
dokud je všecky nedostihli a nepobili."
"Žádní zajatci?" divil se Dorian.
"Beshwayo význam toho slova nezná a já jsem ho nedokázal poučit,"
Jim se zasmál, ale Dorian zůstal vážný - dokázal si představit jatka,
která se v lese odehrála, a jeho svědomí se bouřilo.
Ománci, kteří zahynuli pod asagaji, byli jeho poddaní, nemohl se
radovat z jejich smrti. Začal Zayna al-Dina nenávidět ještě víc.
Byla zde další krev, za kterou musí zaplatit.
Jim si strýcova změněného výrazu nevšiml. Opojený z vítězství
zůstával v zajetí vzrušujících zážitků z boje. "Podívej se na něj!"
Ukázal na Beshwaya, který právě řadil své válečníky před hradbami
pevnosti.
Děla v nich prorazila širokou průrvu. Beshwayo šel kolem řad svých
mužů a asagajem bodal směrem k rozbitým hradbám a řečnil:
"Moji synové, někteří z vás ještě nezískali právo oženit se.
Cožpak jsem vám nedal dost příležitostí? Byli jste pomalí?
Neměli jste štěstí?" Odmlčel se a probodával je pohledem.
"Nebo jste se báli a pochcali jste si nohy, když jste uviděli
hostinu, kterou jsem vám přichystal?"
Jeho impis odpověděli zlobným odmítnutím. "Stále žízníme.
Stále máme hlad!"
"Dej nám opět jíst a pít, Velký černý býku!"
"Jsme tvoji věrní lovečtí psi. Pusť nás dovnitř, velký králi!
Nech nás běžet!" prosili.
Než Beshwayo poslal své muže do poničené pevnosti, Jim řekl Dorianovi:
"Musíš nařídit, aby děla přestala střílet a neohrozila je."
Dorian vyslal ke kapitánům baterií běžce s příkazem zastavit palbu.
Jedna baterie po druhé umlkaly, ale trvalo ještě nějaký čas, než se
vzkaz donesl ke třem dělům na útesu. Nakonec i ta přestala střílet
a nad zátokou se rozhostilo tísnivé, těžké ticho.
Celkovou nehybnost rušilo jen vlnící se peří na čelenkách válečníků.
Arabští obránci na valech viděli tu hrozivou masu a jejich sporadická
střelba z mušket ustala úplně. Sklíčeně zírali vstříc neúprosné smrti.
Řady černých válečníků netrpělivě přešlapovaly, když se z hradeb
pevnosti náhle ozvalo troubení beraního rohu.
Dorian dalekohledem spatřil nad kůlovou hradbou mávající vlajku.
"Kapitulace?" smál se Jim. "Beshwayo ani toto slovo nezná.
Bílá vlajka nezachrání jediného muže uvnitř hradeb."
"Žádná kapitulace." Dorian zaklapl dalekohled.
"Znám toho muže, který s vlajkou mává. Jmenuje se Rahmad. Je jedním
z ománských admirálů, dobrý námořník a statečný muž. Neměl možnost
vybrat si pána, kterému má sloužit. Ten nebude zbaběle kapitulovat.
Chce vyjednávat."
Jim netrpělivě zavrtěl hlavou. "Už Beshwaya dlouho nezadržím.
O čem se tady dá vyjednávat?"

"To bych právě rád věděl," odpověděl Dorian.
"Proboha, strýčku! Zaynu al-Dinovi se nedá důvěřovat.
Může to být léčka."

"Jim má pravdu, otče," podpořil ho Mansur. "Nevydávej se do Zaynových rukou."
"Musím s Rahmadem mluvit. Možná je nějaká, třeba sebemenší naděje, jak zabránit krveprolití a zachránit životy trosečníků uvězněných za hradbami."
"Potom půjdu s tebou," nabídl se Jim.
"Já taky," řekl Mansur a postavil se vedle něj.
Výraz Dorianovy tváře změkl. Položil oběma mladíkům ruce na ramena.
"Tady zůstanete, oba! Bude třeba, aby mě někdo pomstil, pokud věci nedopadnou dobře." Spustil ruce a odepjal si pás se šavlí.
"Pohlídejte mi to." Pak se obrátil k Jimovi.
"Dokážeš ještě chvilku udržet Beshwaya a jeho honicí psy?"
"Pospěš si, strýčku. Beshwayo se trpělivostí neproslavil. Nevím, jak dlouho to vydrží." Jim s Dorianem odešli za černým náčelníkem stojícím před svými impis a Jim k němu naléhavě hovořil. Konečně Beshwayo neochotně zavrčel a Jim se obrátil kDorianovi.
"Beshwayo souhlasí. Počká, dokud se nevrátíš."
Dorian prošel řadami černých bojovníků, kteří mu uhýbali z cesty. Šel majestátným krokem, zastavil se před hradbami ve vzdálenosti spolehlivého dostřelu pistole a vzhlédl vzhůru.
"Mluv, Rahmade!" přikázal.
"Veličenstvo!" Rahmad se hluboce uklonil. "Mocný kalife."
"Jestliže mě takto oslovuješ, proč bojuješ proti mně?"
Zdálo se, že se Rahmad na chvíli zastyděl. Potom opět zvedl hlavu.
"Nemluvím jen za sebe, ale i za ostatní muže vpevnosti."
Dorian ho zvednutou rukou zastavil. "To je divné, Rahmade, že mluvíš za muže. Proč nemluvíš za Zayna al-Dina? Vysvětli mi to."
"Mocný al-Salile, Zayn al-Din je..." Rahmad hledal správná slova. "Žádali jsme Zayna al-Dina, aby dokázal nám i celému světu, že on, a ne vy, je skutečným kalifem Omanu."
"Jak to může dokázat?"
"Tradičním způsobem, když dva muži mají stejný nárok na trůn. Osobním soubojem muže proti muži před tváří Boha a zraky celého tohoto shromáždění. Žádali jsme Zayna, aby bojoval na život a na smrt, a tak svůj nárok dokázal."
"Navrhujete souboj mezi námi dvěma?"
"Přísahali jsme věrnost Zaynu al-Dinovi. Nemůžeme vám jej vydat. Jsme zavázání bránit ho i za cenu vlastních životů. Ale pokud by byl v tradičním souboji poražen, jsme tohoto závazku zproštěni. Rádi se potom staneme vašimi poddanými."
Dorian chápal jejich dilema. Drželi Zayna al-Dina v zajetí, ale nemohli ho ani popravit, ani vydat. Musí Zayna zabít sám v souboji. Další alternativní možností bylo povolit Beswayovi zabít Rahmada a všecky ostatní.
"Proč bych měl podstupovat riziko smrti? Ty i Zayn jste přece v mé moci." Dorian pokynul k řadám černých válečníků.
"Proč bych je neměl poslat, aby vás všecky pobili?"
"Bezvýznamný muž by to udělal. Já vím, že to vy nejste, protože jste syn velkého kalifa Abd Muhammada al-Malika. Vy nepošpiníte svoji čest."
"To, co říkáš, je pravda, Rahmade. Mým osudem je sjednotit ománskou říši, ne ji rozštěpit. Musím se toho úkolu zhostit se ctí. Utkám se se Zaynem al-Dinem o trůn kalifa."
Na sluncem vypálené zemi pod pevností ománští starší a náčelníci vyznačili bílým popelem kruh o průměru dvaceti kroků.
Hradby obsadili všichni Arabi, kteří bojovali na straně Zayna al-Dina a zůstali v pevnosti. Dorianovy síly s posádkami ukořistěných lodí, které mu přísahaly věrnost, zaujaly místo na opačné straně kruhu.
Jim Beshwayovi vysvětlil pravidla a podmínky souboje.
Byl jimi tak okouzlen, že zapomněl na rozladění z toho, že mu bylo odepřeno právo dobýt pevnost a pobít nepřátele.
Gladiátorské střetnutí dokonce považoval za větší zábavu.
"To je krásný způsob, jak vyřešit spor, Somoyo. Vskutku válečnická záležitost. Napříště ho zavedu i já."
Dorian s Mansurem a Jimem po boku stál čelem k uzavřené bráně pevnosti. Měl na sobě jednoduchý bílý hábit a byl bosý.
V souladu s pravidly boje nebyl ozbrojený.
Po dalším zatroubení rohu se brána pevnosti otevřela a vyšli z ní čtyři muži. Měli neúplné brnění - bronzové helmice, kroužkové vesty

a chrániče holení. Ti statní muži s brutálními tvářemi a chladnýma očima byli kati ománského soudu, mistři svého řemesla- mučení a smrti.

594 595

Zaujali pozice ve čtyřech protilehlých bodech kruhu a opřeli se o rukojeti svých tasených mečů.
Po krátké přestávce opět zatroubil roh a dolů po svahu scházelo další procesí vedené mullou Khaliqem. Za ním kráčel Rahmad a čtyři jiní kmenoví náčelníci. Průvod uzavírala eskorta pěti ozbrojenců přivádějících Zayna al-Dina.
Zastavili se na opačné straně kruhu naproti Dorianovi.
Rahmad vstoupil do jeho středu. "Sešli jsme se tady ve jménu jediného Boha a jeho věrného proroka, abychom rozhodli o osudu našeho národa. Al-Salil!" Uklonil se Dorianovi. "AZayn al-Din."
Otočil se a znovu se uklonil. "Dnes jeden z vás zemře a druhý usedne na Sloní trůn Omanu."
Rahmad napřáhl ruce a dva náčelníci mu do nich vložili pár zakřivených šavlí. Jednu zabodl do popela vyznačujícího hranici kolbiště a vyrovnal ji do svislé polohy. Pak kruh přešel a druhou zbraň zabodl přesně naproti.
"Pouze jeden z vás vyjde z kruhu živý. Čtyři rozhodčí," ukázal na katy, "mají přísné rozkazy okamžitě zabít toho, kdo vystoupí ze zápasiště nebo z něj bude vytlačen." Špičkou sandálu se dotkl čáry z popela. "Mulla Khaliq teď povede modlitby prosící Boha o vedení v těchto záležitostech."
Monotónní hlas svatého muže odkazující bojovníky Bohu a jejich osudu bzučel do ticha a Dorian se Zaynem na sebe hleděli přes kruh.
V jejich zdánlivě lhostejných tvářích hořely oči plné zloby a nenávisti.
Mulla dokončil modlitbu:
"Ve jménu Boha, začněme!"
"Ve jménu Boha, připravte se!" zvolal Rahmad. Jim s Mansurem přetáhli háv přes hlavu Doriana, který zůstal jen v bederní rouše. Tam, kde se slunce nedotklo jeho kůže, zůstala bílá a hladká jako smetana v krajáči. Současně ozbrojený doprovod pomohl se svlékáním Zaynovi. Zbyla mu rovněž jen bederní rouška, ale jeho kůže měla barvu staré slonoviny.
Oběma už se blížila padesátka a čas se podepsal na jejich tělech. Vlasy i vousy jim začínaly prokvétat stříbrem a břicha nabírat na objemu, ale jejich končetiny si podržely čisté tvary pevných svalů a do kruhu vešli pružným krokem. Dokonce i vada Zaynova kroku působila spíš zlověstně než jako hendikep. Při stejné výšce měl Zayn těžší a robustnější konstrukci. Oba byli od dětství cvičeni ve válečnickém řemesle, ale doposud se spolu střetli pouze jednou, a to v dětství.
Stáli od sebe na dosah paží a nemluvili, jen se navzájem bedlivě měřili. Rahmad přinesl pevnou tenkou hedvábnou šňůru, jako by byla z oceli, a vstoupil mezi ně. Pečlivě změřil její délku a zkrátil ji tak, aby byla přesně o pět kroků kratší než průměr kruhu.
Rahmad nejprve přistoupil k Zaynovi, a přestože věděl, že Zayn je levák, zeptal se ho formálně: "Která ruka?"
Zayn místo odpovědi nastavil pravici a Rahmad mu konec šňůry přivázal k zápěstí. Potom přešel ring k Dorianovi, který mu podal levou ruku a Rahmad k ní stejným způsobem uvázal druhý konec šňůry. Oba soupeři teď byli spolu svázáni a jenom smrt je mohla rozdělit.
"Pro zbraně!" nařídil Rahmad. Ohlédli se po zakřivených šavlích stojících za nimi na obvodu kruhu. Jenže šňůra byla příliš krátká, aby si je oba mohli vzít současně.
"Troubení rohu zahájí souboj a jedině smrt ho ukončí," oznámil Rahmad a spolu se čtyřmi náčelníky opustil zápasiště.
Na bitevní pole padlo děsivé ticho. Dokonce i lehká bríza zdánlivě ustala a rackové přestali křičet. Rahmad pohlédl na hradby, zvedl ruku a trubač přiložil roh ke rtům. Rahmadova ruka spadla dolů a nad zátokou přeletěl vzlykavý tón rohu, který se ozvěnou vracel z útesů a srázů. Následovala mohutná vlna hluku, když všichni kolem společně vykřikli.

Žádný z protivníků se nepohnul z místa. Stáli tvářemi proti sobě, zakláněli se a ze všech sil napínali šňůru. Vzájemně testovali svoji váhu i sílu, jako když rybář po zaseknutí tahá velkou těžkou rybu. Ani jeden z nich nebyl schopen dosáhnout na svou zbraň, aniž by druhého donutil povolit a udělat dva kroky vpřed.
Náhle Dorian vyrazil kupředu a jakmile tah šňůry pominul, Zayn se zapotácel zpět, ale udržel rovnováhu, otočil se a sahal po své šavli. Dorian si všiml jeho mírné těžkopádnosti při obrátce na straně zmrzačené nohy a běžel k němu. Získal volnou šňůru v délce dvou paží. Obsadil střed kruhu a vzdálenost mezi nimi se zkrátila téměř na polovinu. Ze své pozice ovládal kolbiště, ale musel obětovat cenné metry ke své zbrani. Dorian si omotal šňůru kolem zápěstí a zapřel se nohama. Zayn chtěl dosáhnout na svou zbraň a tahal za opačný konec šňůry tak vehementně,

že ho její tah otočil na špatnou stranu. Na okamžik ztratil rovnováhu, Dorian ho stáhl zpátky a získal další kus šňůry.
Znenadání Dorian změnil úhel tahu. Natáčel Zayna dál a nutil ho couvat k bílé čáře, přímo k jednomu z katů, který na něj čekal se zdviženým mečem. Už se zdálo, že Zayn pozpátku vypadne z kruhu, ale zdravá noha mu pomohla zastavit poslední osudný krok.
Dorian k němu vystartoval, aby ho ramenem vyrazil z kruhu.
Zayn ho viděl, zapřel se nohama a předklonil se, připravený útoku čelit.
Síla nárazu jim otřásla každou kostí v těle, ale zůstali stát strnulí jako mramorové sousoší a jen mrčeli námahou. Dorianovi se podařilo dostat hřbet pravice pod soupeřovu bradu a tlačil mu hlavu dozadu. Zaynova nahrbená páteř se ocitla přes hranici kruhu a kat přistoupil o krok blíž. Ze Zaynova hrdla vyrazil sípavý dech a vydoloval z těla poslední zbytky sil.
Tvář mu potemněla a naběhla námahou, ale pomalu se napřimoval a zatlačil Doriana o krok zpátky.
Dav vybuchl v ohlušujícím řevu. Sbor tisíce hrdel doprovázeli Beshwayovi válečníci křepčením a tlučením do štítů. Přes zápasiště letěla kakofonie zvuků. Zayn využil své větší váhy, postupně zavrtával hlavu Dorianovi pod paži a začal ho přizvedávat. Dorianovy nohy ztratily zátěž a tím i oporu.
Jeho bosá chodidla klouzala v prachu a Zayn ho přetlačil nejdřív o krok a pak o další.
Veškerá jeho síla mu proti Zaynovu tlaku nebyla nic platná.
Znenadání Zayn uskočil dozadu, Dorian ztratil rovnováhu a nechtěně ho následoval. Navzdory zmrzačené noze byl Zayn rychlý jako ještěrka a v mžiku byl u své šavle zabodnuté v zemi.
Dorian se pokusil znovu napnout šňůru a strhnout ho zpátky, ale to už se Zayn ochotně poddal a vyrazil k němu sám, hrot zbraně namířený na jeho hrdlo. Dorian se stačil sehnout a čepeli uniknout. Začali kolem sebe kroužit, stále spojeni hedvábným poutem.
Zayn se tiše smál, ale ten smích postrádal radost. Předstíranými útoky nutil Doriana ustupovat, a když získal dostatek volné šňůry, rozběhl se k jeho šavli, která stála zabodnutá v zemi na opačné straně kruhu. Než Dorian stačil šňůru dopnout, Zayn sebral i druhou zbraň a stál proti němu s šavlí v každé ruce.
Ztichlý dav s úžasem sledoval, jak Zayn nahání bezbranného Doriana kolem kruhu. Kati se za ním drželi jako stíny a čekali na okamžik, až přešlápne čáru. Dorian Zayna pozorně sledoval a všiml si, že, ač levák, jeho pravá ruka je téměř stejně pohotová jako levá. Jako by to chtěl demonstrovat, vyrazil kupředu a pravicí sekl po Dorianově hlavě. Když se Dorian před ránou sehnul, zaútočil levou rukou, a této ráně se už Dorian vyhnout nedokázal.
Třebaže se prohnul stranou, hrot mu škrábl po žebrech a dav zahučel, když spatřil krev.
Mansur sevřel Jimovi paži tak silně, že mu nehty rozřízl kůži.
"Je zraněný. Musíme to zastavit."
"Ne, bratránku," zašeptal Jim. "Nemůžeme zasahovat."
Bojující pár se točil dál, jako by šňůra, která je spojovala, byla příčlemi kola. Dorian stále svíral smyčku uvolněné šňůry.

Zayn se chvěl dychtivostí co nejdřív soka zabít. Oči mu temně hořely a tiše Doriana proklínal. "Krvácej, svině! Až vycedíš poslední kapku, rozsekám tvoje tělo na padesát kusů a pošlu je do nejvzdálenějších koutů své říše, aby všichni viděli, jak trestám zradu."
Dorian neodpovídal a dál držel konec šňůry lehce v prstech pravé ruky. S naprostým soustředěním sledoval Zaynovy oči a hledal v nich signál, že se chystá znovu zaútočit.
Zayn předstíral výpad ze své pochroumané nohy, ale pak vyrazil z nohy opačné. Přesně to Dorian očekával. Vyhodil smyčku šňůry a pak trhem zápěstí s ní švihl jako bičem. Tenký hedvábný provaz šlehl Zayna přes pravé oko s takovou silou, že krevní vlásečnice stejně jako pupila s rohovkou popraskaly a oční bulva se v okamžení proměnila v růžový váček želé.
Zayn vykřikl vysokým pištivým hlasem, jak to dělávají dívky, pustil šavle a oběma rukama si přikryl zraněné oko. Stál oslepený uprostřed kruhu a ječel. Dorian se shýbl pro jednu šavli, a jak se napřimoval, vrazil její hrot soupeři do břicha.
Zaynovi na rtech odumřel nářek. Jednu ruku dál držel na slepém oku a druhou šmátral dole. Když našel zející ránu, ze které bublala směs krve, obsahu střev a plynu, klesl na kolena a sklonil hlavu.
Dorian zvedl šavli a sekl po jeho odhalené šíji.
Vzduch protínaný ocelí tiše zazpíval jako truchlící holubice, čepel našla spoj mezi obratli a pokračovala dál.
Zaynova hlava odskočila z ramen a tupě žuchla na tvrdou zem.
Tělo zůstalo chviličku na kolenou a z přerušených tepen pulzovala krev.
Potom se skácelo kupředu.

598 599

Dorian popadl pramen prošedivělých vlasů a uťatou hlavu zvedl do výše.
Zaynovo otevřené oko líně běhalo ze strany na stranu.
"Takto jsem pomstil princeznu Yasmini. Takto žádám o Sloní trůn Omanu," volal Dorian opojený vítězstvím.
Na tisíc hrdel se spojilo ve sborovém pozdravu.
"Sláva al-Salilovi! Sláva kalifovi!"
Beshwayovi impis vyskočili vzhůru a vedeni samotným králem hřímali královský pozdrav: "Bayete, Inkhosi! Bayete!"
Dorian hlavu odhodil a zapotácel se. Silně krvácel a nebýt Jima a Mansura, kteří vběhli do kruhu a podepřeli ho, určitě by se zhroutil.
Do pevnosti ho napůl nesli. Místnosti byly bez nábytku, a tak ho v jeho vlastní ložnici položili na holou zem.
Mansur nařídil Rahmadovi přivést Zaynova osobního lékaře.
Ten podobnou výzvu předvídal a stál připravený za dveřmi, takže se dostavil okamžitě.
Zatímco mu ránu čistil a zašíval kočičím střívkem, Dorian tiše rozmlouval s Mansurem a Jimem.
"Tom mě přinutil, abych mu dal slovo, že vám to nepovím, dokud boj tady neskončí.
Teď jsem toho závazku zproštěn. Když naši lidi opustili pevnost, náš bratr Guy vystoupil na břeh a s houfem ozbrojenců vtrhl dovnitř. Jakmile zjistil, že je zlato pryč, vyšel na hradby, uviděl stopy vozů a pochopil, že jsme poklad odvezli.
Zayn už mezitím dopravil na pláž koně a Guy s dvacítkou svých mužů si je násilím vzal a odjel po vozové cestě do kopců. Nemůže být pochyb, že se vydal za vozy, aby získal poklad zpátky."
Oba mladíci na něj nevěřícně zírali.
Jim našel hlas první. "Ženy! A malý George!"
"Jakmile jsme si uvědomili, co se stalo, Tom vzal Smallboye a jeho mušketýry a vydal se za Guyem."
"Ach bože!" zasténal Mansur. "To se stalo včera. Nikdo neví, co se od té doby mohlo přihodit. Proč jsi nám o tom neřekl dřív?"
"Dobře víš, že jsem nemohl. Slíbil jsem to Tomovi."
Hlasem plným úzkosti a obav o svou rodinu se Jim obrátil na Mansura.
"Jdeš se mnou, bratránku?"
"Pustíš mě, táto?"
"Samozřejmě, synku, a měj moje požehnání," odpověděl Dorian.
Mansur vyskočil. "Jedu s tebou, Jime!" Vyběhli ven a už ode dveří Jim volal na Bakkata: "Sedlej Drumfirea, okamžitě vyrážíme."

Kotlina ležela dostatečně daleko od pobřeží a navíc to byl překrásný kout země. Sára si ji právě proto zvolila.
Řeka stékající z hor v řadě kaskád a vodopádů oplývala tichými tůněmi a jezírky čisté vody plné žlutých ryb. Tábořiště stínily vysoké stromy, jejichž plody a listnaté klenby přitahovaly ptáky a kočkodany.
Přestože Tom na Sáru naléhal, aby většinu nábytku a ostatního majetku uložila do úkrytu slonoviny několik kilometrů od pevnosti, Sára trvala na svém a nechala všechny své poklady naložit na vozy. Nepovažovala truhlice se zlatými pruty, které jí Tom přiložil, za zvlášť důležité, a po příjezdu na tábořiště se ani neobtěžovala vyložit je z vozů. Když Luiza a Verity zdvořile pochybovaly o moudrosti takového postoje, Sára se smála.
"Zbytečná námaha. Musely bychom je zase nakládat, až přijde čas vrátit se domů."
Na druhé straně nelitovala námahy a vybavila tábor veškerým komfortem jako doma. Prim v tom přepychu hrála kuchyň s jídelnou v chýši oplácané blátem s doškovou střechou vrcholným dílem pokrývačského umění. Podlahu tvořila vrstva směsi jílu a kravinců a uprostřed ní, na nejčestnějším místě, stálo její cembalo. Každý večer se u něj scházely a při Sářině doprovodu zpívaly.
Během dne jedly v přírodě u jezírka a těšily se z pohledu na nahatého Georgeho, který plaval v průzračné vodě podobný malé rybě. Potleskem odměňovaly jeho skoky z vysokého břehu.
Snažil se přitom, aby voda co nejvíc vyšplíchla. Občas taky šily a malovaly. Při Luiziných lekcích jezdeckého umění seděl George na hřbetě Trueheart jako blecha. Verity pokračovala v překladech koránu a "Rámájany". Při procházkách s Georgem Sára sbírala květiny a v táboře je kreslila a stručně je popisovala, než je zařadila do svého herbáře. Verity si z Arctura přinesla svou malou knihovničku a předčítala z knih ostatním ženám.
Žasly nad "Ročními dobami" od Jamese Thomsona a chichotaly se jako školačky při pročítání knížky "Vášeň".

Občas si ráno Luiza s Verity vyjely na koních a tehdy Luiza nechávala Georgeho v péči Sáry a Intepe - Lilie. Tyto chvíle se Georgemu velice líbily. Babička Sára byla nevyčerpatelný zdroj sušenek, karamel a jiných pamlsků, a kromě toho uměla poutavě vyprávět. Jemnou Intepe George zcela okouzlil a byla ochotna bez odmluvy poslouchat příkazy "Jeho Lordstva".
Teď už byla Zamovou ženou a nedávno mu porodila dalšího silného a zdravého syna. Dítě ještě kojila, ale její starší chlapec se stal Georgeho vazal. Zama každému z nich vyrobil miniaturní luk a oštěp ve formě zašpičatělého klacku. Spoustu času pak spolu trávili lovem v okolí tábora. Doposud se jim však podařilo ulovit jediného tvora. Polní myš se dopustila osudné chyby a vběhla Georgemu pod nohy. Malý lovec se jí snažil vyhnout, ale při manévru jí nešťastně přišlápl hlavu. Upekli si drobnou myšku nad velkým ohněm, který k tomu účelu zapálili, a s potěšením hltali zčernalé spálené maso.
Na tyto zdánlivě idylické dny se ale snášel temný stín. Dokonce i uprostřed smíchu ženy náhle zmlkly a hleděly na stopy vozů vedoucí zpátky k pobřeží. Kdykoliv zmínily jména milovaných mužů, k čemuž docházelo často, posmutněly jim oči. V noci je budilo zaržání koně nebo dusot koňských kopyt ve tmě.
Volaly pak na sebe z vozů: "Neslyšelas nic, matko?"
"To byl jen jeden z našich koní, Luizo. Spi, Jim už se brzy vrátí."
"Jak se cítíš, Verity?"
"Jsem v pořádku, ale chybí mi Mansur stejně jako tobě Jim."
"Netrapte se, děvčata," uklidňovala je Sára. "Jsou to Courtneyové a žádné padavky. Brzy budeme zase všichni pohromadě."
Po čtyřech či pěti dnech pravidelně přijížděl z pevnosti Auspice jezdec s koženou brašnou přes rameno, v níž jim přivážel dopisy. Jeho příjezd byl vždycky netrpělivě očekáván a představoval zlatý hřeb jejich současných životů.
Každá žena sebrala psaní adresované jí a odběhla s ním do svého vozu, aby si ho mohla přečíst v soukromí.

Vynořily se mnohem později rozesmáté a zrůžovělé, plné pomíjivé odvahy a povznesené nálady, a vyměňovaly si novinky, které se z dopisů dozvěděly.
Potom nastalo dlouhé osamělé čekání na příští příjezd posla.
Dědeček Intepe, Tegwane, fungoval jako noční hlídač.
Ve svém věku už spal málo a bral své povinnosti vážně. Na svých čapích nohách a s oštěpem přes záda donekonečna procházel mezi vozy.
Velel osmi mužům včetně vozků a ozbrojeného askari Izeze - Blechy, ze kterého vyrostl robustní mladík a dobrý střelec.
U strážního oddílu měl hodnost šikovatele.
Na Jimův příkaz Inkunzi odvedl všecka stáda dobytka z pobřeží do kopců, kde byla v bezpečí před nájezdy Zayn alDinových expedičních sil. Pro případ nouze byl Inkunzi se svými pastevci po ruce.
Po dvaceti osmi dnech pobytu v táboře u řeky se ženy mohly cítit bezpečně, ale opak byl pravdou. Měly spát klidně a hluboce, ale nestalo se. Všechny trápila zlá předtucha.
Tu osudnou noc Luiza nemohla usnout. Přehodila přes Georgeho postýlku prostěradlo, aby ho nerušilo světlo, a sama si na lůžku opřená o polštáře četla při olejové lampě Henryho Fieldinga. Náhle knihu odhodila stranou a spěchala k zadnímu cípu plachty. Odhrnula ho a poslouchala, dokud si nebyla jistá, že ji neklamou smysly. "Přijíždí jezdec," zavolala. "To musí být pošta!"
V ostatních vozech se rozžaly lampy s knoty vytaženými vzhůru, všecky tři ženy seskočily z vozů a v hloučku stály před kuchyní. Přes noční košile měly přehozeny zimní pláště a vzrušeně brebentily. Tegwane se Zamou mezitím přiložili na oheň a k nebi vyletěl snop jisker.
Nejdříve znejistěla Sára. Zvedla hlavu a poslouchala. "To není jen jeden kůň, jede jich víc."
"Myslíš, že by to mohli být naši muži?" zeptala se Luiza dychtivě.
"Nevím."
"Možná bychom se měly připravit," navrhla Verity. "Přijíždějí sice otevřeně, bez tajností, ale z toho se nedá usoudit, že jsou to přátelé."
"Verity má pravdu. Luizo, přines Georgeho! Ostatní do kuchyně. Zamkneme se tam, dokud nezjistíme, kdo to je." Luiza si přizvedla lem noční košile a běžela ke svému vozu. Dlouhé plavé vlasy za ní vlály jako zástava. Intepe vyběhla z chýše se svými dětmi a Sára s Verity ji nasměrovaly do kuchyně. Sára sebrala z věšáku mušketu a postavila se mezi dveře.
"Pospěš, Luizo!" křičela naléhavě. Dusot kopyt zesílil a z noci se tryskem vynořila velká skupina jezdců. Dojeli do tábora

a zastavili. Jejich neklidní koně shazovali vědra a židle v mlze zvednutého prachu.
"Kdo jste?" volala na ně ostře Sára pevně rozkročená ve dveřích kuchyně. "A co po nás chcete?"
Vůdce bandy k ní přijel a posunul si klobouk do týla, aby viděla, že je běloch. "Odlož pušku, ženo, a přiveď sem všecky své lidi. Já tady velím."
Verity se postavila za Sáru a zašeptala jí: "To je můj otec Guy Courtney."
"Verity, ty zrádné děcko, vylez. Je toho mnoho, z čeho se máš zodpovídat."
"Nech ji být, Guyi Courtneyi. Verity je pod mou ochranou," řekla rázně Sára.
Guy ji poznal a trpce se usmál. "Sára Beattyová, má milovaná švagrová. Už je to spoustu let, co jsme se neviděli."
"Ne dost dlouho na můj vkus," odpověděla Sára nasupeně.
"A musím tě opravit, už nejsem Beattyová, ale paní Courtneyová, žena Toma Courtneye. A teď běž a nech nás být."
"Neměla by ses vychloubat manželstvím s tím lumpem a chlípníkem, Sáro. Bohužel nemůžu odejít tak rychle. Máš u sebe věci, které mi byly uloupeny. Mé zlato a moji dceru. Přišel jsem si pro ně."
"Dřív mě musíš zabít, než položíš ruku najedno nebo druhé."
"Ujišťuji tě, že by mi to nedělalo žádné těžkosti." Rozesmál se

a ohlédl se na Peterse. "Řekni mužům, ať prohledají vozy."
Sára zvedla mušketu. "Stůjte!"
"Střílej!" vyzval ji Guy. "Ale já ti přísahám, že to bude poslední věc, co v životě uděláš."
Sára váhala a muži seskočili z koní a rozběhli se k vozům. Ozvaly se výkřiky a Peters Guyovi hlásil: "Našli všechny truhlice se zlatem."
Dva Arabi z vozu vyvlekli ječící Luizu s Georgem v náruči. Zuřivě se bránila. "Nechte mě! Nechte moje dítě!"
"Kdo je ten spratek?" Guy uchopil dítě za ruku, vytrhl ho Luize z náruče a pohlédl na Sáru. "Víš něco o tom malém parchantovi?"
Verity pokradmu zatahala Sáru vzadu za noční košili. "Nedej mu znát, co pro tebe George znamená, jinak toho nemilosrdně využije."
"Tak má dcera se paktuje s nepřáteli svého otce. Styď se, dítě!" Oči mu přejely zpět k Sáře. Viděl, jak zbledla, a chladně se usmál. "Není to tvůj příbuzný, Sáro? Nežádáš o něj? Tak se ho zbavíme."
Vyklonil se ze sedla a houpal s Georgem nad plameny táboráku. Děcko na bosých nožkách ucítilo žár a vřískalo bolestí.
Luiza ječela stejně hlasitě a Verity vykřikla: "Ne, táti! Prosím nedělej to."
"Ne, Guyi, ne," zasáhla Sára razantně a běžela k němu. "Je to můj vnuk. Neubližuj mu, prosím. Uděláme, co řekneš, jen Georgemu neubližuj."
Guy zvedl děcko z plamenů. "To je mnohem rozumnější řeč."
"Dej mi ho, Guyi." Sára k němu vztáhla ruce. "Prosím, Guyi."
"Prosím, Guyi!" napodobil ji. "To je mnohem zdvořilejší. Jenže se obávám, že si musím mladého Georgeho ponechat u sebe, abych se ujistil, že nemáš falešné úmysly. Teď chci, aby všichni tvoji sluhové odhodili zbraně a vyšli s rukama nad hlavou, ať už jsou zalezlí kdekoliv. Nařiď jim to!"
"Zamo! Tegwane! Izeze! Udělejte všichni, co říká," kázala Sára. Pomalu a neochotně vylézali zpoza vozů a okolních stromů. Guyovi muži posbírali jejich muškety, svázali jim ruce za záda a odvedli je pryč.
"A teď ty, Sáro, Verity a tahle druhá děvka," Guy ukázal na Luizu, "se vrátíte zpátky do chýše. Nezapomeňte, že tento hezký chlapík je se mnou." Štípl Georgeho do tváře tak silně, až mu nehty porušil jemnou kůži a děcko znovu zakřičelo bolestí.
Ženy se vzpouzely v rukou mužů, kteří je drželi, ale nebylo to nic platné. Odtáhli je zpátky do kuchyně, zavřeli dveře a postavili k nim dva muže, aby je hlídali.
Guy seskočil ze sedla, otěže podal jednomu ze svých mužů a táhl Georgeho za sebou. Když se chlapec vzpíral, sklonil se k němu a zatřásl s ním tak silně, až mu zuby cvakaly a ztratil dech, takže nemohl ječet. "Zavři hubu, ty malá svině, nebo ti ji zavřu sám." Napřímil se a zavolal na Peterse: "Pověz jim, ať truhlice se zlatem vyloží. Chci obsah zkontrolovat."
Vytáhnout těžké bedny z vozů a odšroubovat víka trvalo jeho mužům déle, než očekával, ale když pak nad nimi stál a shlížel dolů na zářivé žluté pruty, jeho tvář nabyla hluboce nábožný

výraz. "Je to tady všecko," šeptal si zasněně, "do poslední unce."
Pak se náhle probral z opojení. "Teď už jen zbývá dostat ho bezpečně zpátky k lodím. Budeme potřebovat nejmíň dva vozy."
Sebral Georgeho v podpaží a odešel k hloučku sluhů hlídaných vojáky. "Kteří z vás jsou vozkové?" Když si mezi nimi vybral, přikázal jim: "Jděte s mými muži, přiveďte své voly a zapřáhněte je do těchto dvou vozů. A pospěšte si. Jestli se pokusíte utéct, dám vás zastřelit."
Sotva za nimi zapadly dveře kuchyně, Sára se obrátila k děvčatům. Verity byla bledá, ale klidná, zatímco Luiza se chvěla a tiše plakala.
"Verity, stůj u dveří a varuj nás, kdyby je někdo chtěl otevřít." Jednou rukou objala Luizu kolem ramen. "No tak, miláčku, buď statečná. Tohle Georgemu nepomůže."

Luiza se narovnala a nosem potáhla slzy. "Co mám udělat?"
"Pomoz mi." Sára přistoupila k vojenské truhle stojící u boční stěny. Chvíli se hrabala v dolní zásuvce, až vytáhla modré kožené pouzdro. Když ho otevřela, na podložce potažené sametem ležely dvě stříbrné soubojové pistole. "Tom mě z nich naučil střílet." Podala jednu Luize. "Pomoz mi s nabíjením."
Jakmile Luiza měla co dělat, rychle se vzchopila a nabíjela zbraň obratnýma, jistýma rukama. Sára ji při práci pozorovala a došlo jí, že ji Jim naučil zacházet se zbraněmi.
"Ukryj si ji do živůtku," přikázala Sára a zastrčila svoji zbraň vpředu pod plášť. Pak se vrátila ke dveřím a poslouchala.
"Slyšelas něco?"
"Dva arabští strážní si povídají," zašeptala Verity.
"Co říkají?"
"Bojovali v zátoce. Mají strach. Když byli na cestě sem, slyšeli, jak za nimi zuří bitva. Střelbu z těžkých děl a několik silných výbuchů. Obávají se, že Zaynovy lodi vyletěly do povětří. Uvažují o dezerci a útěku na pobřeží. Nechtějí tady zůstat opuštění, jestli je Zayn poražen."
"Takže ještě není všecko ztraceno. Tom a Dorian zřejmě ještě stále bojují."
"Zdá se, že tomu tak je," souhlasila Verity.
"Poslouchej dál. Pokusím se podívat z okna."
Sára nechala Verity u dveří a přistavila židli k jedinému vysoko posazenému oknu. Luiza ji přidržela, Sára na ni vylezla, odhrnula kůži z antilopy kudu, kterou bylo okno zakryto, a vyhlédla ven.
"Vidíš Georgeho?" zeptala se Luiza třaslavým hlasem.
"Ano, je s Guyem. Je vystrašený, ale nic mu není."
"Moje ubohé dítě," zavzlykala Luiza.
"Nezačínej s tím zase," okřikla ji Sára. Aby zaměstnala mysl děvčat, začala Sára komentovat, co se venku děje.
"Vynášejí z vozů truhlice se zlatem a otevírají víka. Guy je kontroluje."
Popisovala, jak truhlice zavírají a nakládají na dva vozy a jak vozkové přivádějí volská spřežení a pod dohledem Guyových pochopuje zapřahají.
"Jsou připraveni odjet," řekla Sára s úlevou. "Guy má všecko, pro co přijel. Určitě nám Georgeho vrátí a v pokoji odjede."
"Pochybuju, že udělá právě tohle, teto," mínila Verity.
"Myslím, že jsme jeho pasem pro cestu na pobřeží. Z toho, co jsem zaslechla z rozhovoru stráží, naši muži stále bojují a můj otec dobře ví, že dokud má nás ženy a Georgeho jako rukojmí, neodváží se ho napadnout."
Neuběhla ani minuta a pravdivost jejích slov se potvrdila. Venku zazněly těžké kroky a dovnitř vešlo pět Arabů. Jeden z nich hrubým hlasem oslovil Verity. "Máte si rychle obléct teplejší oděv a připravit se k okamžitému odchodu."
Odvedli je k jejich vozům a stáli nad nimi, když si na noční úbory navlékaly zimníky a do brašny spěšně naházely pár nezbytností. Potom je odvedli k osedlaným koním. Pod Guyovým vedením se vozy se zlatem zařadily za sebe, namířené zpátky po stopách vozových kol.
"Dej mi Georgeho," prosila Sára.
"Kdysi dávno jsi ze mě udělala hlupáka, Sáro Beattyová. To už se víckrát nestane. Podržím si tvého vnuka pevně ve své ruce."
Vytáhl z pochvy dýku a přiložil ji chlapci na hrdlo. George byl tak vyděšený, že ani nevykřikl. "Nepochybuj ani na okamžik, že ho bez milosti podříznu, jestli mi k tomu dáš důvod. Pokud cestou potkáme Toma nebo Doriana či kohokoliv z toho úskočného plemene, řekneš jim o tom. A teď už sklapni."

606 607

Nasedly na koně, které jim drželi Zama, Izeze a Tegwane.
Když se Luiza posadila do sedla Trueheart, nahnula se dopředu a zašeptala Zamovi: "Kde je Intepe s dětmi?"
"Poslal jsem je do lesa," odpověděl tiše. "Nikdo se je nepokoušel zastavit."
"Díkybohu aspoň za to."

Guy rozkázal vyjet a Peters příkaz silným hlasem opakoval. Zapráskaly biče a vozy se pohnuly. Guy jel v čele konvoje s Georgem nešikovně posazeným v klíně. Eskorta Arabů nutila ženy jet těsně za ním. Natlačili je k sobě, že se při jízdě dotýkaly koleny.
Rachot kol a skřípění výzbroje zamaskovaly Sářin hlas, když šeptem oslovila děvčata. "Máš pistoli připravenou, Luizo?"
"Ano, mami. Nespustím z ní ruku."
"Dobře. Poslouchejte mě, co musíte udělat." Pokračovala tichým hlasem a dívky přikyvovaly, že rozumějí.
"Čekejte na můj signál. Máme naději na úspěch, jedině když je překvapíme a budeme postupovat společně."
Průvod se vinul z kopce k pobřeží a koně se museli přizpůsobit pomalým volům. Po nějakém čase všichni zmlkli. Únosci i zajatci jeli v ospalé tichosti, která pomalu přecházela v apatii. George už dlouho předtím upadl do vyčerpaného spánku a hlava mu klimbala na Guyově rameni. Kdykoliv na něj Sára pohlédla, srdce se jí sevřelo úzkostí.
Co chvíli se dotkla některé z dívek, aby je udržela v bdělém stavu, a hodnotila koně Arabů. Viděla, že jsou vyhublí a ve špatném stavu, a představila si, jak asi trpěli dlouhou úmornou cestou ve stísněných prostorách lodí. V žádném případě se nemohli rovnat koním, na kterých jela ona a dívky.
Z jejich tří koní byla nejrychlejší Trueheart.
Luiza byla lehká a mohla všem ujet, i kdyby vezla Georgeho.
Arabovi vedle Sáry spadla hlava na prsa, a když začal pomalu klouzat ze sedla, Sára věděla, že spí. Než z koně spadl, probudil se a hlava mu vystřelila vzhůru.
Všichni jsou vyčerpaní, pomyslela si Sára. Od chvíle, kdy opustili pobřeží, neodpočívali, a jejich koně na tom nejsou o nic lépe. Pomalu nastal čas odtrhnout se a ujet.
V měsíčním světle poznala úsek cesty, kterým projížděli opačným směrem. Vedl podél jednoho z přítoků velké řeky.
Při cestě z pevnosti strávil Zama se svými muži několik dnů, než prokopali příkré břehy. Přístup k brodu byl strmý a úzký a vozy ho zdolávaly s velkými potížemi. Sára věděla, že jiné vhodnější místo k útěku nenajde. Odhadla, že tma bude krýt jejich únik ještě aspoň hodinu, a doufala, že za ten čas setřesou pronásledovatele na zesláblých a vyčerpaných koních.
Kradmo chytila postupně děvčata za ruku a jemně s nimi zatřásla, aby je probrala z dřímoty. Společně pobídly koně k rychlejšímu kroku a nalepily se na zadek Guyova koně.
Sára si sáhla pod plášť a z živůtku vytáhla soubojovou pistoli. Záhyby ovčí kůže pláště zamaskovaly klapnutí při natahování kohoutku. Natáhla ho jen do poloviny, protože zbraň měla velice lehkou spoušť a neodvažovala se kohoutek natáhnout naplno dřív než těsně před výstřelem. Padesát metrů před sebou uviděla temnou mezeru v břehu. Počkala, až Guy zastaví, aby si sjezd k brodu prohlédl.
Než Guy stačil vydat příkazy, Sára záměrně narazila do jeho koně. Děvčata po stranách jela dál a chvíli zavládl zmatek, když do sebe koně začali vrážet a trojčit.
"Ovládejte ty svoje zatracené koně," znechuceně vykřikl Guy.
Ze tmy brodu před nimi zařval jiný hlas: "Zůstaňte na místě! Míří na vás padesát mušket nabitých hrubými broky."
"Tom!" zajásala Sára. "To je Tom!" Pochopitelně už zaslechl vozy dřív a k přepadení zvolil brod.
"Tome Courtneyi!" odpověděl Guy. "Držím tvého vnuka a má na krku dýku. Moji muži mají tvoji Sáru a dvě další ženy z tvé rodiny. Odstup a nechej nás projet, jestli chceš, aby přežili."
Aby hrozbu zdůraznil, zvedl Georgeho nahoru. "To je tvůj dědeček, chlapče. Řekni mu, že jsi u mě v bezpečí." Hrotem dýky ho píchl do paže. Sára za jeho zády uviděla krev na bílé kůži. Ve světle měsíce byla černá a lesklá.
"Dědečku!" vykřikl George z plných plic. "Ten hrozný člověk mi ubližuje."
"Při Bohu, Guyi! Jestli se jen dotkneš jediného jeho vlasu, uškrtím tě vlastníma rukama," řval Tom.

"Slyšíš, jak prasátko kvičí?" křičel Guy zpátky a opět Georgeho bodl. "Odhoďte zbraně a vylezte, nebo ti vnukovy vnitřnosti pošlu na stříbrném podnose."
Sára vytáhla pistoli, dotáhla kohoutek a zavrtala ústí hlavně Guyovi do kříže v úrovni ledvin. Výstřel utlumil oděv a tělo.

608 609

Guy nahrbil hřbet bolestí z roztříštěné páteře a George mu vypadl ze vztyčených paží.
"Teď, Luizo!" vykřikla Sára.
Ale Luiza rozkaz nepotřebovala. Nahnula se v sedle a Georgeho zachytila. Přivinula ho k prsům a vrazila Trueheart paty do žeber. "Ha! Ha!" pobídla klisnu. "Běž, Trueheart, běž!"
Klisna vyrazila kupředu a jeden z Arabů se je pokusil zadržet. Luiza ho z druhé pistole střelila do vousatého obličeje.
Verity nasměrovala svého koně za Trueheart ve snaze chránit Georgeho a jeho matku před střelami z mušket Guyova doprovodu.
Arab, který byl bdělejší a pohotovější než jeho společníci, zvedl mušketu a do tmy vyšlehl dlouhý plamen výstřelu. Sára zaslechla tupý náraz kulky na tělo a kůň pod Verity se zhroutil. Verity přepadla přes jeho hlavu.
Sára vystartovala vpřed, právě když se bezvládný Guy skácel dozadu a spadl ze sedla přímo před jejího koně. Zvíře se ho snažilo přeskočit, jenže jedním okovaným kopytem zasáhlo spánek jeho hlavy a křehká kost praskla, jako by byla z ledu.
Kůň rychle srovnal krok a Sára ho nasměrovala k Verity, která se pokoušela vstát.
"Už jedu, Verity!" volala na ni Sára a podala jí ruku. Jak kůň běžel kolem, Verity se jí zachytila, ale ani jedna z žen neměla dost síly, aby se Verity dostala na koňský hřbet. Naštěstí se jí podařilo volnou rukou zachytit hřívy. Kůň pádil dál za Trueheart a ona zoufale visela na hřívě a na Sářině ruce.
"Tome!" křičela Sára. "Nestřílej, to jsme my!"
Zbylí Arabové z eskorty se vzpamatovali z překvapení a v těsném houfu cválali za Sárou. Od břehu, kde zalehl Smallboy se zbytkem svých mužů, náhle zahřměla salva z mušket.
Tři pronásledovatelé padli a ti ostatní zarazili koně, otočili je a pospíchali zpátky, schovat se za vozy.
Tom vyskočil z úkrytu, a když Sára zastavila, stáhl ji i Verity dolů do bezpečí za břeh.
"Luiza!" vydechla Sára. "Chytni Luizu a Georgeho."
"Nikdo nechytí Trueheart, když má mezi zuby udidlo. Ti jsou v bezpečí." Tom Sáru objal. "Panebože, ženo, ani nevíš, jak rád tě zase vidím."
Sára ho odstrčila. "Na podobné hlouposti bude později času habaděj. Teď tě tady čeká práce."
"Pravdu díš!" posměšně přitakal Tom.
Už na nic nečekal, vyskočil na břeh a zavolal do tmy k vozům, za které se Arabové ukryli. "Guyi, slyšíš mě?"
"Neslyší, je mrtvý," zastavila ho Sára. "Zastřelila jsem ho."
"Tak to jsi mě předešla," řekl Tom smutně. "Těšil jsem se, že to udělám sám." Vtom si uvědomil, že Verity stojí vedle něj. "Je mi to líto, má drahá. Byl to tvůj otec."
"Kdybych měla po ruce pistoli, zastřelila bych ho sama," prohlásila Verity klidně. "To, co mi za ta léta udělal, se nedá popsat,
ale když začal mučit Georgeho... Ne, strýčku Tome, zasloužil si to a ještě mnohem víc."
Tom ji spontánně objal. "Jsi statečné děvče, Verity."
"My Courtneyové máme hroší kůži," odpověděla a objetí mu vrátila.
Tom se usmál a uvolnil stisk.
"Budu ti moc vděčný, když teď vytáhneš ty ničemy zpoza vozů. Řekni jim, že mám s sebou stovku mužů, což je samozřejmě lež. Jestli se nevzdají, zaútočíme a do jednoho je pobijeme."
Verity jim vzkaz přetlumočila. Trvalo nějaký čas, než prodiskutovali, co mají dělat. Slyšela jejich vzrušené hlasy a několik slov dokonce zachytila. Někteří argumentovali tím, že efendi je mrtvý a že není

důvod bojovat dál. Jiní mluvili o zlatě a o tom, co s nimi Zayn al-Din provede, až zjistí, že ho ztratili.
Jeden zvučný hlas jim připomněl zvuky bitvy, které slyšeli, když odjížděli ze zátoky.
"Možná že Zayn al-Din je taky mrtvý," mínil mluvčí.
Tělo Guye Courtneye stále leželo tam, kam se zhroutilo. Jitřní světlo zesílilo a Verity uviděla jeho tvář. Navzdory statečným slovům musela odvrátit oči.
Konečně jeden z Arabů na výzvu odpověděl:
"Nechte nás odejít v pokoji a mývám odevzdáme své zbraně i vozy."
Jim s Mansurem jeli nocí a hnali koně do úpadu. Vedli ovšem náhradní zvířata, a když se koně unavili, rychle přehodili sedla a pokračovali v jízdě. Většinu cesty jeli mlčky, zabráni do svých vlastních myšlenek temnějších než noc. Pokud vůbec promluvili, byly to jednoslabičné nebo krátké holé věty.
"Tábor v roklině už není daleko," řekl Jim při výstupu do strmého svahu. V prvním světle rána poznal obrys stromu na obzoru.
"Budeme tam za hodinu."

"Dej Bože!" dodal Mansur. Vyjeli na hřeben a pohlédli dolů na meandry řeky. Jak pozorovali krajinu, sluneční paprsky se dotkly břicha mraku a s dramatickou náhlostí ozářily celé údolí. Současně zahlédli i prašný mrak. "Cválající jezdec!" vykřikl Jim.
"Takto jezdí jedině posel," mínil Mansur tiše. "Doufejme, že nese příznivé zprávy."
Současně hmátli po dalekohledech a chvíli mlčeli, než dostali jezdce do zorného pole.
"Trueheart!" znovu vykřikl Jim.
"Proboha! Jede na ní Luiza. Podívej, jak jí vlasy svítí na slunci," přisvědčil Mansur. "A něco veze v náruči. Vždyť je to George!"
Jim už víc nečekal. Odvázal náhradního koně a křikl na Drumfirea:
"Běž, chlapče! A dej do toho celé své srdce!"
Mansur s nimi nestíhal udržet krok.
George je zahlédl přijíždět a začal se v Luizině náruči svíjet a kroutit jako had. "Táta!" ječel. "Táta!"
Jim seskočil z Drumfirea ještě dřív, než smykem zastavil, stáhl je ze sedla a oba je drtil v zoufalém objetí.
Přijel Mansur. "Kde je Verity? Je v bezpečí?" zeptal se bez pozdravu.
"S vozy u brodu přes řeku. Je s Tomem a Sárou."
"Bůh ti žehnej, Luizo!" Mansur opustil pár vzlykající štěstím jeden druhému na rameni a vyrazil. George oběma rukama radostně tahal Jima za vousy.
Vykopali pro Guye Courtneye hrob poblíž vozové cesty, a než ho do něj uložili, zabalili tělo do deky.
"Byl to hrozný parchant," šeptal Tom Sáře do ucha. "Zasloužil by nechat ho hyenám, ale byl to přece jen můj bratr."
"A můj švagr z obou stran - a já jsem ho zabila. Svědomí mě bude trápit do konce života."
"Neber si to tak, ty jsi bez viny," chlácholil ji Tom a oba pohlédli na opačnou stranu otevřeného hrobu, kde stál Mansur s Verity a drželi se za ruce.
"Děláme dobrou věc, Thomasi," řekla Sára.
"Já to tak necítím," zabručel. "Skončeme to a jeďme do pevnosti. Dorian je zraněný, a i když je teď panovník, potřebuje nás mít u sebe."
Nechali Zamu a Muntua zasypat hrob a přikrýt ho kameny, aby tělo nevyhrabaly hyeny, a šli k vozům se zlatem.
Mansur s Verity je následovali.
Kráčeli ruku v ruce, a třebaže Verity byla bledá, oči měla suché.
Jim s Luizou čekali u vozů. Oba odmítli zúčastnit se pohřbu.
Jim se zamračil, když mu to Tom navrhl. "Ne potom, co udělal Luize a Georgemu." Teď Jim tázavě pohlédl na otce a Tom přikývl.
"Hotovo."
Nasedli a nasměrovali koně k pevnosti Auspice.
Oprava uvázlé dhau Sufl a její odtažení z pláže zabralo několik

týdnů. Rahmad se svou posádkou ji zakotvil uprostřed zátoky.
I ukořistěné přepravní lodi už byly připraveny na dlouhou plavbu
do Maskatu. Nákladní prostory měly naloženy slonovinou.
Dorian se cestou po pláži těžce opíral o Tomovo rameno.
Rána, kterou mu uštědřil Zayn al-Din, se ještě zcela nezhojila
a Sára s láskou pečovala o svého vznešeného pacienta. Když se
ve člunu usadili, Mansur s Jimem u vesel je dopravili kArcturovi.
Verity a Luiza s Georgem štěbetajícím u jejího boku je přivítali
na palubě. Verity na improvizovaný stůl, stojící na ubytovací
palubě, připravila hostinu na rozloučenou. Naposled jedli, pili
a smáli se v zátoce, zatímco Ruby Cornish hlídal, kdy nastane
odliv. Konečně vstal a lítostivě řekl: "Odpusťte, Vaše Výsosti,
ale odliv i vítr jsou příznivé."
"Prones poslední přípitek, bratře," vyzval ho Dorian.
Tom stál malinko nejistě. "Na rychlou a bezpečnou plavbu.
Ať se zase všichni setkáme, a to docela brzy."
Dopili a objali se. Ti, kteří zůstávali v pevnosti Auspice,
nasedli do člunu a z pláže sledovali, jak Arcturus zvedá kotvu.
Dorian podpíraný Mansurem a Verity stál u roubení. Znenadání začal
zpívat svým zvučným krásným hlasem:
Sbohem a adié, mé španělské paní.
Sbohem, vy Španělky krásné, a adié,
my dostali rozkaz plout do staré Anglie.
Snad za krátký čas shledáme se zas"

612 613

Arcturus vedl konvoj lodí kanálem. Když z pevniny zbyla na
horizontu jen modrá linka, Ruby Cornish přišel za Dorianem
sedícím u návětrného roubení.
"Vaše Výsosti, už jsme daleko na volném moři."
"Díky, kapitáne Cornishi. Budete tak laskavý a nasadíte s lodí
kurz k Maskatu? Máme tam pár nevyřízených záležitostí."
Vozy byly naloženy a Muntu se Smallboyem přivedli z pastvin voly
a zapřahali je. "Kam se chystáte?" zeptala se Sára.
Luiza pokrčila rameny. "Matko, na to se musíte zeptat Jima,
protože já odpověď neznám."
Obě na něho pohlédly. "Za další modrý horizont," odpověděl, zvedl
Georgeho a posadil si ho za krk. "Ale neměj strach, brzy budeme
zpátky s vozy sténajícími pod váhou slonoviny a diamantů."
Tom se Sárou stáli na ochozu pevnosti Auspice a sledovali konvoj
vozů, který se vinul cestou směřující vzhůru ke kopcům vnitrozemí.
Jim s Luizou jeli vpředu, těsně následováni Zamou a Bakkatem.
Intepe a Letee s dětmi šly vedle čelního vozu.
Na hřebenu kopce se Jim otočil v sedle a zamával. Sára strhla
čepec z hlavy a zuřivě s ním mávala, dokud nezmizeli za hřebenem.
"Tak, Thomasi, zase jsme zůstali sami. Jen ty a já," řekla Sára.
"Mně se to tak docela zamlouvá," odvětil a vzal ji kolem pasu.
Jim hleděl kupředu a oči mu hořely tuláckou vášní.
George z vyhlídky na jeho ramenou ječel: "Jeď, koníčku! Jeď!"
"Ježku, ty jsi porodila příšerku," komentoval jeho počínání Jim.
Luiza se naklonila, stiskla mu paži a tajemně se usmála.
"Snad můj příští pokus dopadne líp."
Tom zarazil koně a vyjeveně na ni zíral. "Ty přece nejsi! Nebo jsi?"
"Ach ano, jsem," odpověděla.
"Proč jsi mi to neřekla dřív?"
"Protože bys mě nechal doma."
"Nikdy!" protestoval hlasitě.

614

Wilbur Smith
Modrý horizont

Copyright © Wilbur Smith, 2003
Translation © Václav Vanduch, 2003
Copyright © ALPRESS, s. r. o.
Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít

nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.
4
Z anglického originálu BLUE HORIZONt
přeložil Václav Vanduch
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Zbyněk Janáček
Sazba Josef Polák
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v edici Klokan, 2003
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r.o., Vídeňská 113, Brno
Vydání první
ISBN 80-7218-954-9

Oskenoval Martin Plšek Brno